DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

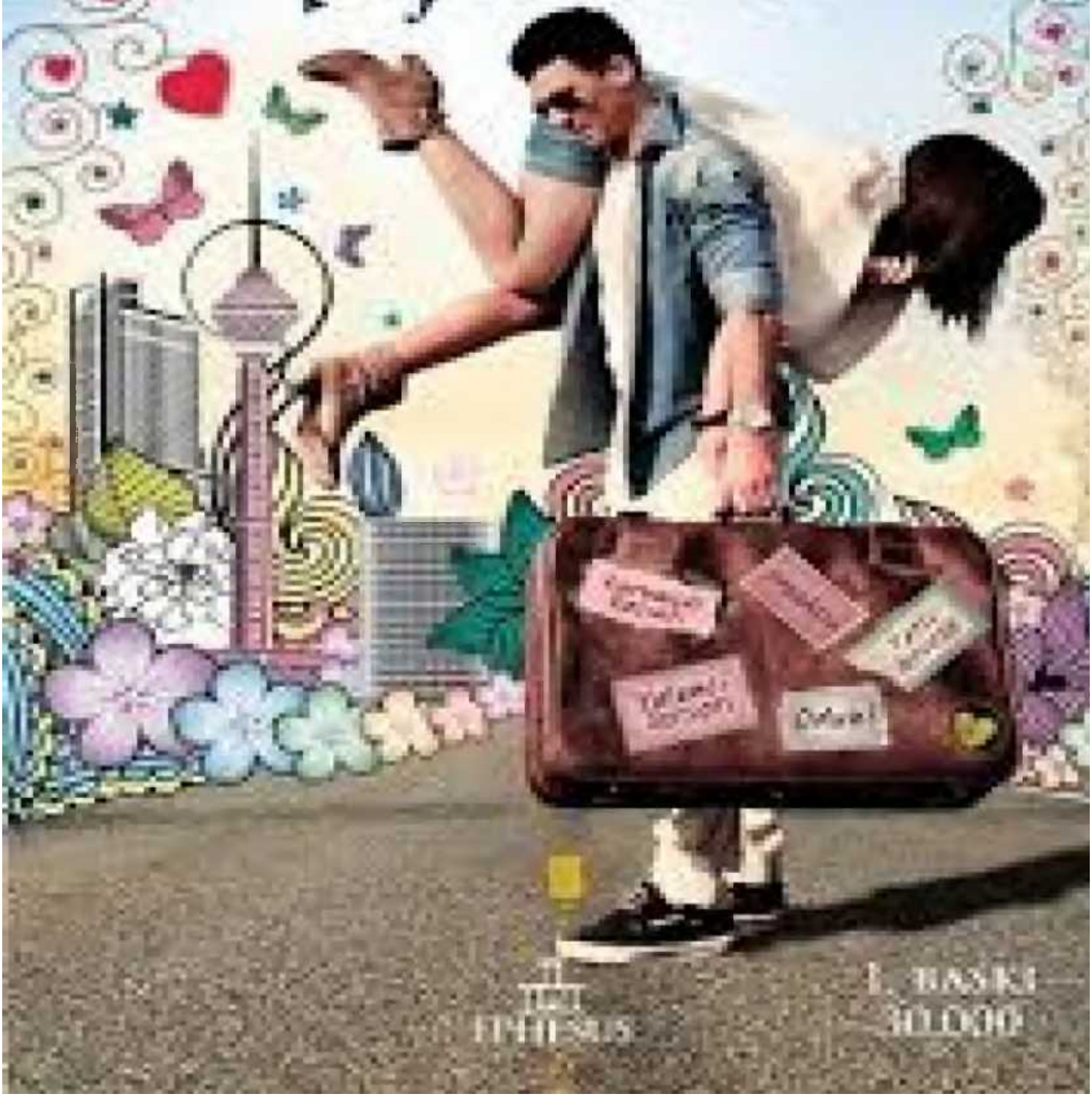
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Pabeumun Ajan-2

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

PABUCUMUN AJANI - II

Yazarı: Asude

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
Sayfa Tasarım: Çelebi Şenel
Kapak Tasarım: Duygu Serin

Basım yılı: 2014

ISBN: 978-605-5358-75-4

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2014, Asude
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu nun tescilli markasıdır.

Baskı:
Gülmat Matbaacılık
2. Matbaacılar Sitesi E-Blok No:4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: (0212) 577 79 77

Cilt:
Yıldız Mücellit
Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi 2. Bodrum
No:81/25 Topkapı/İstanbul Tel: 0212 5013117- 6131733

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: (0216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Pabucumun Ajanı - II

ASUDE

EPHESUS®
YAYINLARI

Buraya kadar nasıl gelmiştim? Sıradan, öldürücü derecede sıkıcı hayatımı yaşarken, nasıl bir anda bu karmaşık duruma düşmüştüm? Eğer gömleğimin düğmesi kopmasaydı, başka bir işe girip sabahtan akşama kadar huzurlu ama berbat bir masa başı işi mi yapıyor olacaktım? Beni felakete taşıyan o düğme miydi sahiden? Felaket mi? Hayır, bu bir mucizeydi. Ben klişe hayatımda, sadece yaşamakla yetinirken, Tuna Üstüner bana mutluluğu yaşatmıştı. Aşkın nasıl bir vitamin hapı olduğunu, bir doping gibi gücüme güç kattığını... Bitiş çizgisini geçmenin hazzını sadece sporcuların değil, benim de hissedebileceğimi göstermişti. O benim birincilik ödülümdü.

BÖLÜM 1

Bazı sesler duyuyordum ama zihnim kapalıydı. Sadece o mu? Tüm organlarım devre dışıydı. Tüm yaşamsal fonksiyonlarım virüs kapmış bilgisayar gibi çılgınca bir şeyler yapıyordu. Esir alınmış, ele geçirilmiştim. Bana bunu yapan, kocamdı! Bu adam... Tuna Üstüner... Beni Ankara trafiğinin ortasında yarı yarıya felç eden, bir tek kalbimi tam anlamıyla çalıştıran, öyle ki göğsümden fırlayarak kendisine geçecek kadar heyecanlandıran bu adam, kocamdı! Ona doyamıyordum. Ahlaka aykırı hallerle, koca şehrin işlek bir caddesinde öpüşüyor olmak bile o an umurumda değildi. Az sonra kafama klasik bir anne terliği yiyecek olsam da, bu muhteşem kavuşmayı bölmez, ta kıyamete kadar onunla burada dudak dudağa durabilirdim.

Neyse ki kocam akıllı adamdı...

Beni bıraktığında göğsü hızla inip kalkıyor, bedenime çarpıyor elektriği devridaim ederek tüm vücudumu etkisi altına alıyordu. "Durmalıyız!" dedi zorlukla.

Durmayalım! demek istesem de başımı salladım. Bunu yapabildiğime şaşırmıştım. Onunla bu kadar doluyken, eriyip yola yapışmam gerekiyordu. Ancak neyse ki şuurlu tarafım birazcık da olsa çalışıyordu. Tuna ise harçlığını almış bayram çocuğu gibi gülerek bakıyordu bana. Öpücüğünü almış, aşk itirafımı duymuştu... Doğal olarak sırıtıyordu. *Hangi erkek bu kadar şanslı olabilirdi ki?* Bilgisinden kaptığı gibi beni arabasına götürdü. Çevredeki menopoz'lu teyzelerden birkaç ayıplama sözü işittim ama Afrika'nın genel bu dilini duyuyormuş gibi anlamazdan geldim. Benim bildiğim tek dil Tunaca'ydı...

Escalade'ine bindiğimde ilk kez o an utancın kırmızısını yanaklarımda hissettim. Ne yaptığımı yeni yeni fark ediyor, detayları hatırladıkça kızartım katlanarak artıyordu. Tuna'nın bilgisayarında Aydan'ın fotoğraflarına rastladıktan sonra onu terk etmiş, cici annem Yasemin'in evine dönüp depresyonun tehlikeli sularında gezmiş, pijamalarda teselliyi aramış, cipslerin dibine vurarak kendimi kalori cehenneminde yakmıştım. Hepsi bu değil! Daha beteri de vardı. Saçlarımı boyayarak sıkıntılı kadınların Klişeler Kraliçesi olmuş, taç niyetine BİM poşetiyle yıkımımı kutlamıştım. Tüm bu kepazelik rekorlarını egale ettiğim o an, Tuna kapıma gelmiş, içinde Aydan'ın fotoğrafları olan bilgisayarı imha ederek teknolojiyi alet ettiği en romantik af dilemesini gerçekleştirmişti. Beyinsel gelişimimi tamamlayamamış olacağım ki, onu reddetmiş ve evimden gidişini izlemiştim. Neyse ki muhtemelen babamdan aldığım genlerimdeki birazcık zekâyla, sevdiğim adamın peşinden koşmam gerektiğini hatırlayarak kendimi yola atmıştım! Hem de ölümcül üçlüyle; boyalı saç, ayıcıklı pijama ve pofuduk terlik!

Gözlerim pijamamdaki ayıya takılı kaldığında başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Tuna beni bu halimle öpmüştü. Hem de yetmiş milyonun içinde!

"Felaket bir haldeyim," diyerek elimi saçıma götürdüm ve orada hâlâ bir tutam saçımın kalmış olmasını diledim.

Tuna hiç duraklamadan "Çok güzelsin," dedi.

Yalan söylemesini bile sevdiğimi fark ettim. Yine de somurttum. O böylesine yakışıklıyken, ben her seferinde bu kadar dipte olmayı nasıl başarıyordum? '*Güzel ve Çirkin*'in rollerini değiştirip, Türkiye uyarlamasını çeviriyorduk sanki. Kendi rolümü üstlenip dudaklarımı büzdüm. "Güzel değilim," dedim hafifçe mırıldanarak.

"Benim için her şeyden güzelsin," dedi.

Heyecanla ve onu görme ihtiyacıyla başımı kaldırdım. Güzelim yeşil gözleri keyifli bir ışıltıya sahipti. Gülümsüyordu bana bakarken. Ne kadar da âşıktım ona. Bir an, ne için kaygılanıp durduğumu bile unuttum.

"Demek bana âşıksın?"

Tuna ansızın, birdenbire bunu sorunca, düşünmeye dahi zaman bulamadan "Evet, âşığım," diye yanıt verdim. *Ah, lanet!* Konunun değiştiğini bile anlamadan sazanca bir dalış daha yapmıştım. Ama değerdi. Sevdiğim adamın böylesine hayran olunası, ölünesi ifadesi için değerdi. Yüzünde tebessüm, memnuniyet, rahatlama, keyif vardı. Ona âşık olmamı önemsiyordu. Hem de iyi anlamda. Klasik buz gibi bir tavırla *Duyguların canı cehenneme!* demiyordu. Sevildiği için mutluydu. Ya onun sevgisi? Bunu sormak istediğim an kelimeleri zorlukla tuttum. *Sen de bana âşık mısın?* diye soramazdım. Kendisi demeliydi bunu. Yerine daha dolaylı bir soru sordum.

"Şey... Peki, sen inanıyor musun? Yani aşka..."

Tüm varlığımı ele geçirir gibi gözlerime bakarken, "Artık inanıyorum!" dedi hayran olunası sesiyle.

Bir test sorusu olsaydı, bu cümleden bana âşık olduğunu çıkarabilir, en uygun şıkkı işaretleyebilirdim. Ama doğru mu cevaplamış olurdum, bilemiyordum. Pollyanna yanım çenesini çalıştırıp, kalbime seslenerek *Sana âşık!* diye fısıldasa da, bunu Tuna'dan duymadan emin olamayacaktım.

"Aşk güzel bir şey... Denemelisin," diyerek ona muzır bir bakış attım.

Yüzündeki gülüş yayıldı. Gözlerinden binlerce şey okunabiliyordu ancak yanlış okumaktan korkarak gözlerimi kaçırdım. Başımı çevirip önüme döndüğümde bir hışırtı kulaklarımda çınladı. Elim doğrudan saçıma giderken kafamdaki poşeti hatırladım!

"Aman Allah'ım... Boya!" dedim adeta höykürerek.

Tuna bana dönüp "Senin eski evine gidelim," dedi.

'Eski' kelimesiyle ani bir heyecan dalgasına hazırlıksız yakalandım. Eskiyen şeyler hüzün verirdi ama bu öyle bir şey değildi! Benim artık eski bir evim, daha önemlisi yeni bir evim vardı. Onunla yaşayacağım yer; benim yenimdi! Hoş, Tuna'yla olduğum her gün her saniye dünyam yenileniyordu zaten.

Eve vardığımda Yasemin hâlâ gitmemişti. Orada, kapı eşiğinde beni bekliyordu. Apartmana adeta koşarak girdiğimde ise pis

pis sırıtıyordu. Arkamdan gelen Tuna'yı işaret ederek göz kırptı. "Leydi Üstüner! Görünüşe göre buzlar erimiş, ha?"

"Kaynadı bile," deyip onu iterek banyoya koştum. Ayaklarım aksi istikamete, Tuna'ya koşmak istiyordu ancak ona koşarsam bir kelaynağa dönebilirdim ve sevgilimin kelaynaklardan hoşlanmadığına emindim. Suyu açtığım gibi Yasemin tepemde dikilerek "O kutunun içindekiler de ne?" diye sordu.

Parçalanan bilgisayar cesedinden o da benim gibi ilk anda bir şey anlamamıştı. Yanıt verecektim ki, "Önemsiz!" diyen bir ses banyoda eko yaptı. Kurumsal Sevgilim, Yasemin'i itmiş ve banyoya girmişti. Şimdi de onun üstüne banyo kapısını kapatmaya çalışıp emrini buyuruyordu. "Yasemin Hanım, biraz izin verirseniz Deniz'le konuşmam gerek!"

Yasemin atıldı. Bakışları çapkın ve arsızdı. "Banyoda mı?" diye sorduğunda neredeyse kahkaha atacaktı. "Banyonun başka şeyler için kullanıldığını sanıyordum."

Tuna otoriter bir sesle, emrindeki bir müdüre hitap eder gibi yanıt verdi. "Ben her türlü zamanı ve her türlü mekânı iş için değerlendirmekten yanayım!"

"İş... Öyle mi?" diyen Yasemin tek kaşını kaldırdı. Duş başlığını fırlatıp kafasını kırmak istiyordum.

"İş," dedi Tuna. Yasemin'in suratına kapıyı inatla kaparken, o buyurgan sesiyle ekledi. "Çok kârlı bir iş!" Ve ardından kapıyı tamamen kapattı.

Onu görmek için kafamı kaldırdım. Bir müddet su tuttuğum saçlarımdan akan koyu renk boya pijamamı sırılsıklam etti. Pekâlâ, kafamı bilerek kaldırmış ve üzerimi bilerek ıslatmıştım! Eh, neticede soyunmam için bir bahane gerekiyordu. *Ve onu soymak için!* Şuh bir bakışla duşu kavradığım gibi Tuna'ya tuttum. Yakışıklı yüzünden beni tümden titreten çapkın bir bakış geçti. "Buna hiç gerek yok sevgilim. Islanmadan da soyunabilirim!" dedi içimi okur gibi.

Ah, ölebilirdim! Yasemin'in birazdan nöbetine gideceğini biliyordum ama hâlâ içeride olmalıydı. İçeride külyutmaz Yasemin varken, ben banyoda Tuna'yla oynaşıyordum. Umurumda mıydı? Hayır! Kocam gömleğinin düğmelerini yavaşça, öldüren bir işkence

ile açarken aklımdaki ufacık tereddüt de silindi. Bir yandan onu izledim, diğer yandan saçımdaki son boya kalıntılarını temizledim.

Üstü çıplak kalınca bana yaklaştı ve duş başlığını elimden alıp "Arkanı dön," dedi.

"Hayır. Seni görmek istiyorum," diye itiraz ettim.

Sert çehresi duyduğundan hoşnut bir şekilde gevşedi. Gözlerim göğsüne bakarken bir kez daha saçlarımı yıkadı.

"Benden kalan izleri silmek için boyadın saçlarını, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Şimdi daha derin bir iz bırakacağım!" diyerek duşu küvetin içine atıp, tek hamlede aramızdaki mesafeyi kapatan bir sertlikte belimden kavrayarak beni kendine çekti. Çıplak gövdesine yapışıp kollarımla ona tutundum. İkimiz de sırılsıklamdık. Dudaklarımız ansızın birbirini bulduğunda parmaklarımı kol kaslarına geçirip, taşı saran yosun gibi ona dolandım. Belimden daha sıkı kavrayıp kendine doğru yükseltirken, diğer eli kalçama gitmişti. Zorlukla konuştu. "Seni çok özledim!"

Gözlerimi kapatıp, "Ben de," diye inledim. Yeniden öptü beni. Dudaklarımı hırsla sömürürken daha derinden, daha şehvetliydi.

Zavallı ayıcıklı pijamalarımın Tuna'yla geçireceğim +18 sahnelere uygun olmayacağını anladığım için, kendimi bir anlığına kocamdan ayırdım. Hızlıca soyunup pijamalarımı kirli sepetine atıp çırılçıplak kaldım. Tuna'nın gözleri bedenimde sımsıcak bir yelle beraber geziniyordu sanki. Utanmıyordum ama utanıyordum da! Onun tarafından böylesine hayranlıkla izlenmek tüm dişilik genlerime çiftetelli oynatırken, acemi kadın tarafım bundan sonrası için ne yapmam gerektiğini bilmiyordu. Kendimi ona bıraktım. Tuna beni her şekilde mutlu ederdi. Dokunmadan bile böylesine mutlu ediyorsa, dokunduğunda bulutlara yükselebilirdim.

Mesafemizi bir kez daha kapatıp beni yeniden öptü. Pantolonunu çekiştirdim ve birkaç saniye sonra onu istediğim gibi kıyafetsiz buldum. Yeniden öpülmeyi beklerken, Tuna ansızın beni kucağına aldı. O kadar savunmasızdım ki, hareket bile edemedim. Küvetin içine girdiğimizde sıcak suyu açtı ve küvet yavaşça dolana kadar uzun uzun öpüştük.

Az önce üzerine atlayan ben değilmişim gibi, masum bir ifade takındım. Kendimi ondan bir anlığına çekebildiğimde, utanarak "Yasemin içeride," dedim kısık sesle.

Tuna beni bırakmaya niyetli olmadığını gösterir gibi daha da sahiplendi. "İş görüşüyoruz," dedi. Nasıl da küstah bakıyordu.

İşveli bir bakışla "Ne üzerine bu iş?" diye sordum.

"Uzun vadede sadece kâr getirecek bir iş!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Uzun vadede, öyle mi?"

"Mümkünse sonsuza dek!"

Heyecan ve aşkla küvette dönerek tüm bedenimi ona çevirdim. Karın kasları üzerinde otururken, ellerimle o sert hatlı, yakışıklı yüzünü kavradım. Bakışmalarımız uzadı ve en sonunda dayanamadım. "Seni seviyorum," diye inledim.

Yeşil gözleri parlarken, söylememiş bile olsa, dünyanın en güzel aşk sözcüklerini döker gibi baktı bana. Sonra avuç içlerimi öptü ve ensemi kavrayarak yüzümü kendine çekti. Dudaklarım aralı bir şekilde onun dudaklarına kapandım. Elini sırtıma, oradan da kalçama indirerek tenimde binlerce sihir yaptı. Büyülendim, uçuşa geçtim ve bulutlara dokundum. Tuna bana azar azar, yavaş yavaş sahip oldu. Birlikteliğimiz sonraki sefer için daha hızlı, daha vahşi bir hal aldı. Yasemin'in yarım saat önce çıktığını kapı seslerinden anladığım için özgürce çığlık attım, kendimi bir an olsun dizginlemedim. Şimdi ve burada kendimi sadece sevdiğim adama bırakmış, onun teniyle bambaşka bir bütünün parçası olmuş, kalbimi ve bedenimi yalın bir şekilde, çırılçıplak ona sunmuştum. O ise beni öylesine sıkı, öylesine sahiplenici almıştı ki, bedeninin kafesinde bir esir gibi hissetmiştim. Olabilecek en güzel esaretti bu!

Bulutlara tırmandığım o yükseliş anında, kendimden geçerken haykırdım. "Bu çok fazla... Çok... Bitiyorum!"

Ve düştüm... Tuna da benimle aynı anda düştü ve hızlı hızlı soluklanırken kendine sımsıkı bastırdı. Dalgalanıp duran küvetteki sular, tutkumuza eşlik eden seslerle bize katıldı.

Yüzümü onun boynuna gömmüştüm. Dudaklarım tenine geçmiş, oksijenini adeta oradan alıyordu.

"Az önce ne dedin?"

Düşündüm, bulamadım. Ne demiştim sahi? *Ah, buldum buldum.* "Beni bitiriyorsun," dedim başımı kaldırarak.

Kaşları çatılmış, ifadesi o klasik sertliğine bürünmüştü. "Ne demek bu?" diye sordu.

Ne demek olduğu açık değil miydi? Dudaklarımı ısırdım. "Onun, seninleyken ayarlarım değişiyor, sistemim çöküyor, devrelerim puuff!" diyerek elimle patlama efekti yaptıktan sonra ait olduğum yere, Tuna'nın göğsüne yeniden sokuldum.

O ise bu sözlerimi gereğinden fazla ciddiye alarak, hafif bir yorgunlukle sordu. "Yani seni altüst ediyorum... Sistemin çöküyor ve bu da bir anlamda tehlikelere açık olman demek! Yani benimleyken kendini korunaksız hissediyorsun!"

Ah, Kurumsal Kasıntı sevgilim! Sırıtmadan edemedim. "Of, yapma! Şu her zamanki işadamı mantığıyla bakmayı bırakır mısın?"

"Başka nasıl bakabilirim? Benim yanımda kendini güvensiz hissettiğini söylüyorsun."

"Tam aksine!" diyerek bir kez daha kocamın yeşil gözlerine aşkla baktım. "Senin yanında hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. O kadar güvendeyim ki, her şeyden uzaktaki bir sığınakta, sadece senin gardiyanlığında yaşıyor gibiyim. Hatta o kadar korumacısın ki, hapiste olmaktan farksız hissediyorum bazen!"

Kurumsal iş mantığı ve fazla korumacı tavrına karşılık küçük bir sitem kokan bu cümlelerim karşısında Tuna çekici bir bakış attı. Hapishanem ve gardiyanım olmaktan memnun gibiydi.

"Bak, Deniz! İstediğin kadar şikâyet edebilirsin ama seni kimseye, hiçbir tehlikeye bırakacak değilim. Ve haklısın... Sen tam olarak bir hapishanedesin. Benim himayemde ömür boyu bir mahkûm olarak kalacaksın. Bana rastladığın için bu senin cezan!"

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bu ancak benim ödülüm olur."

Hem, böyle bir ceza almak için dünyanın tüm suçlarını işleyebilirdim. İçimde kabaran aşkla, ellerimi onun sert gövdesine basıp bedenimi yükselttim. Kurumsal Gardiyan'ımın dudaklarına sokulmadan evvel gözlerine baktım. Kısılmış, şuh ve arzulu bakışlarıma karşılık, öldürücü derecede korumacı, yakışıklı ve aynı anda parlayan bakışlar aldım.

"Sen bu dünyadaki en şahane ödülsün," dediğimde cümlemi bile tamamlayamadım. Uranüslü sevdiğim adam beni yine yörünge dışına uçurmaya başlamıştı...

❧ ❧ ❧

Derim buruşmadan banyodan çıkabildiğim için mutluydum. Mutluluğumun sebebi aslında bambaşkaydı. Onunlaydım. Sevdiğim adamla... Tuna'yla baş başa olduğum için, kendi sahasında kupayı kaldıran bir takımın zafer sarhoşluğunu yaşıyordum. Kurumsal Narsist'im dünyama girmiş, onun gezegenine girmeme de izin vermişti.

Onunla en sıradan şeyleri yaparken bile dünyanın en mutlu insanı olduğumu görüyordum. Nitekim gömleği ıslandığı için onun kurumasını beklerken, benim *eski* evimde akşama kadar hiçbir şey yapmadan oturduk. Her şey sıradan olmasına rağmen o kadar güzeldi ki... Hiç beceremediğim halde kek bile yaptım ona. Kekin neyli olduğunu hatırlamıyorum. Nasıl yaptığımı da... Sevgilim kekten bir parça yedikten yarım saat sonra herhangi bir hayati tehlike geçirmeyince, nihayet rahat bir nefes bırakabildim. Sarmaş dolaş, birbirimize kenetlenmiş halde televizyonda bir Western filmi bile izledik. Tuna'yla bu kadar sıradan ve bu kadar normal bir çift olmak, harika bir rüyayı HD kalitesinde görmek gibiydi.

Ancak izlediğimiz kovboy filminde sürekli patlayan silahlar bana kaçınılmaz korkumu, mafyayı hatırlatırken, artık bu işi çözmek için stratejik planlar yapmam gerektiğini anladım. İşe nereden başlayacaktım ki? Devasa bir labirentte peynirini bulmaya çalışan fare gibiydim. Tuna benim çıkış kapım olabilir miydi? Düşünmeye başladım. Ona söylersem beni anlayıp, yardım eder miydi? Ah, yapamazdım! Onu yeni bulmuşken, onunla tüm duvarları yıkmışken, yeni duvarlar öremezdim. Beni sevdiğini söyleyeceği ana kadar beklemeliydim.

Tuna dalgınlığımı fark edip "Neyin var?" diye sordu

Başımı kaldırıp, yeşil gözlerine tedirgince baktım. Kötü bir şeyler olduğunu yüzümden mi okumuştu? "Bi...bir şeyim yok," dedim kekeleyerek.

"Hayır, var," diye üsteledi nispeten otoriter bir sesle.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"On dakikadır konuşmadığının farkında mısın?"

"Yani konuşmadığım için mi kötü bir şey olduğunu düşündün?"

"Seni sessiz görmek ilginç," derken arsızca sırıttı.

Somurttum ve dudaklarımı mümkün olduğunca aşağıya sarkıttım. "Geveze miyim yani?" Kaşları imayla kalktı. Dirseğimi göğsüne geçirdim yavaşça. "Hiç de geveze değilim!" dedim bir çocuk gibi alınarak.

Muzip bir gülüşten sonra şakağımdan öptü beni. "Geveze olduğunu biliyorsun. Sanırım bunu dürüstçe itiraf edebilirsin."

"Sen de ukala olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bu defa itiraz eden Tuna oldu ve "Değilim!" diyerek bana hafif bir sertlikle baktı. Ah, yalancı Uranüslüm!

"O zaman farkında değilsin," dedim misilleme yaparak.

"Ukala değilim bebeğim, sadece..."

"Sadece kendini beğenmiş, sadece küstah ve sadece dünyalı değilsin!" diyerek sözlerini kestim. "Ama ben, senin suçladığının aksine ne gevezeyim, ne de çenebaz! Sadece haksızlık karşısında susmam ve hakkımı..."

Ve bu defa Tuna Üstüner benim sözlerimi kesti! Öperek... Ah, itaat ettim ve dudaklarına istekle karşılık verdim. Saniyeler sonra kendini çektiğinde fısıldar gibi "Gevezeyim, değil mi?" diye sordum.

Alnı alnıma değerken gülümsedi. Yanıt vermek yerine başını salladı. Sonra bir daha öptü beni. "Senin geveze halini seviyorum," dedi ardından.

Ölmek için çok genç olabilirdim ama bu sözlerden sonra ölseydim de gözüm arkada gitmezdim. Tuna'nın akıl almaz sözleriyle ona soluk soluğa baktım. Beni sevdiğini söylemişti. Tamam, dolaylı yoldan söylemişti ama sonuçta söylemişti işte! Bu, kuzen demek yerine, annemin kız kardeşinin çocuğu demekle eşdeğerdi. Uzun yoldan neticeye varmıştı, ancak ben kısa yoldan gelen itirafını da bekleyecektim. Allah'ım nasıl güzel bir bekleyişti bu.

Akşamüzeri yeni evimize gitmeden önce, Tuna ile beraber sıradan evli çiftlerin tüm alışkanlıklarını yapmak için deliriyordum.

Markete, pazara gitmekten nefret eden ben, onu bir süpermarkete sürükledim. Reklamda oynar gibi otuz iki diş gülümseyerek market arabasını doldurdum ve poşetleri Tuna'ya taşıttım. Ah, nasıl da klasik Türk ailesiydik. Onun evine vardığımızda akşam yemeği büyük, devasa, kozmik bir sorun olarak içime sıkıntıyla yerleşti. Tuna'nın sevdiği yemekleri bilmiyordum. Neler yerdi bilmiyordum. Nelerden hoşlanırdı bilmiyordum! Uranüs'te konaklayacaksam, gezegeninin kurallarını da bilmeliydim.

Üzerindeki yeşil gömleği siyah bir tişörtle değiştirirken kapı pervazına yaslanıp onu izledim. Nelerden hoşlandığını öğrenmeye başlasam iyi olacaktı.

Doğrudan "En çok hangi rengi seviyorsun?" diye sordum.

Tişörtü başından geçirirken 'siyah' diyeceğinden adım gibi emindim. Ancak beni şaşırtarak "Mavi," dedi.

Karşımda tüm bedenimi hipnotize eden bir etkiyle duran Tuna Üstüner varken, ağzımdan çıkan her kelime benden bağımsızdı. "Neden mavi?" diye sorduğumda kendi soruma odaklanamadım bile.

Dönüp bana baktı. "Deniz mavidir de ondan!" derken gözleri loş ışık altında koyu bir alev topuna dönmüştü. Beni bu mesafeden bile yakmaya yetmişti.

Atıldım ve kendimi ona savurdum. Yarı yolda beni yakalayıp, Neolitik çağdan kalma bir taştan farksız sert gövdesine bastırdı. Kollarında ezilmek bile şahaneydi.

Sırnaştım sevdiğim adama. Tüm vücudumu cüretkârca ona yaslayıp, ayak parmaklarımın üzerinde yüzüne doğru yükseldim. "Benim en sevdiğim renk ise zümrüt yeşili... Gözlerinin rengi," dedim kısık bir sesle. "Sonra bir de siyah var; saçlarının rengi..."

"Ve pembe," diyen Tuna, tutkulu sesiyle sözümü kesti. "Dudakların," dedi bakışını dudaklarıma kaydırarak. "Ve beyaz var; ürperen tenin. Sonra kahve... Saçlarının yeni rengi. Ama en çok da kırmızı var. Seni öptüğümde yanakların..."

Ah! Bu sözlerin üzerine sadece kalp değil, akıl sağlığım da yerinde olduğu için şükrettim. Tuna'ya, Kurumsal Şair'ime, biricik

Uranüslü Romeo'ma içimi ezen o aşkla baktım. "Seni sevdiğim için kendimi seviyorum."

Genişçe gülümsedi. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Tam ondan beklediğim yanıttı. Ama o kadar güzeldi ki. O güçlü, iri omuzlarına tutunurken, ayaklarımı kaldırıp çıplak ayaklarına bastım. Dudaklarıma kısa bir öpücük bırakıp, o haldeyken öne doğru iki adım attı. Beni dengesizce taşıyordu. Düşmezdim ama düşecekmiş gibi rol yapıp, ona daha sıkı sarıldım. Sonra da o kibirli dudaklarına doğru fısıldadım.

"Seni bütün varlığımla seviyorum... Bütün... Büsbütün... Büsbütünüyle..."

"Büsbütünüyle mi?" derken bembeyaz dişlerini gösteren geniş bir gülümseyiş hediye etti bana.

"Büsbütünüyle," dedim sözlüğe yeni bir kelime ekleyerek.

Türk Dil Kurumu bu kelimeyi kabul etmezdi belki ama Tuna Üstüner tarafından kabul ediliyordum. "Büsbütünüyle," derken sırıttı ve beni ayaklarına basılmış bir halde, sarsak adımlarla içeriye götürdü.

❧ ❧ ❧

Pazartesi günü işe beraber gittik. Tuna beni şirkete yakın bir yerde indirdi. İlişkimiz hâlâ bilinmiyordu ve bu gizlilikte daha çok heyecanlanıyordum. Mesela ofiste Lale'ye çaktırmadan kocamı çapkınca kesmem o kadar heyecan vericiydi ki, küçük bir çocuğun yeni bir oyun keşfetmesi gibi eğleniyordum. Oysa Tuna her zamanki ciddi tavrıyla oyunlarıma pek de karşılık vermiyordu. Bu binaya birileri tarafından Vudu büyüsü falan yapılmış olmalıydı. Benimle baş başayken dünyalı olan Tuna Üstüner, holdingden içeriye girdiğinde yine o Uranüslü kasıntıya dönüşüyordu.

Öğle arasında birkaç müdürüyle birlikte dışarı çıkarken, çatık kaşları ve sert ifadesinden ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ancak üzerinde düşünmedim. Anlamadığım işlerle ilgili şeylere kafa yormam, beynimi boş yere çalıştırmak demekti. Oysa bu dosyeli ve eşine az rastlanır derecede iyi çalışan beynimi, mafyayı çözmeye odaklamalıydım. Ah, Tuna'dan başka şeyleri düşünmem

o kadar zordu ki! Kendimle baş başa kaldığım her an, mütemadiyen sırıtıyordum. Tuna'yla yaptığım o şeyler yüzümü kızartıyor, elimi ayağımı birbirine dolandırıyordu. Hatta artık baklava fotoğraflarına bile bakamıyordum! Çapkın kız günlerimden kalan o göz alıcı six pack arşivimi bile silmiştim. Kaslı adamlar ya da altılı baklava dilimleri, Tuna'ya ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Üstelik o sanal adamların hiçbirinde olmayan muhteşem bir vücuda sahip, dünyalı olamayacak kadar harika bir adamla evliydim. Benim evimde, benim yatağımda birinci sınıf, işlenmemiş elmas varken, bir milyoncudan alınma, çakma metal parçalarına bakmak demekti bu!

Tuna akşama doğru gelince bir bahane bulup odasına girmem gerektiğini anladım. Çünkü sevdiğim adam somurtuyor ve fazlasıyla sinirli görünüyordu. Onu bu kadar geren şeyin ne olduğunu öğrenmeden rahat edemeyecektim.

Lale önündeki ajandadan randevuları düzenlerken, söyleyeceğim yalandan ötürü birazcık rahatsız hissetsem de planımdan vazgeçmedim. Üzgün bir suratla sarışın kadına döndüm.

"Lale, bu telefon Tuna Bey'in odasına bağlanmıyor. Sürekli meşgul çalıyor."

"Ne oldu ki?" diyen Lale bezgince bana baktı.

"Bilmiyorum. Ben gidip bir de onun odasından kendimi arayayım. Bakalım orada da böyle bir sorun var mı?"

"Delirdin mi? Tuna Bey böyle basit bir şey için rahatsız edilmeyi hoş karşılamaz."

Kocam olduğu için bana bir şey demez, seni imitasyon sarışın!

İçimden Lale'ye sayarken "Bir şey olmaz," diye üsteleyip yerimden fırladım.

Lale itiraz etmek için elini kaldırmıştı ki, ona meşgul olacağı ve beni unutacağı bir şey verdim. "Aman Allah'ım, Lale! Dip boyan nasıl da gelmiş. Yüz kilometre öteden fark ediliyorsun," der demez Tuna'nın odasına kaçtım.

Lale de kaçtı. Çantasına doğru! Muhtemelen en yakın aynayı alıp trajedisini yaşayacaktı, ancak umurumda değildi. Ben sevdiğim adamı özlemiştim. Her şeye rağmen kapıyı usulca çaldım.

Tuna'nın "Gir!" diyen o gergin sesiyle, heyecandan ölür gibi odasına girdim. Telefonla konuşuyordu. Hayır! Zavallı bahtsızın birine bağırıyordu.

"Bana o ihaleyi kazanacağımızı söylemiştin!"

Karşısındaki adama yanıt hakkı vermeden gürlemeye devam etti. Kaçırılan fırsattan uzun uzun bahsedip telefonun diğer ucundaki şahsı azarlarken, ürkerek karşısındaki kanepeye rahatsızca oturdum.

"Senin yüzünden iki milyardan olduk!"

İki milyar mı? Eski parayla mı? Ah, hayır! Yeni parayla... Rakamın büyüklüğü karşısında yutkundum. Sevdiğim adamın işlerini baltalayan o adamdan o anda nefret edip somurttum. Onu bu kadar kızdıran her kimse, şimdiden dizeceğim nadide beddualarım hedefi olmuştu.

Tuna telefonu sinirle kapatırken geriye yaslandı. Bir şeyleri kaçırmışlardı ancak bu haliyle hiçbir otorite boşluğuna yer vermeden dünyayı yönetir gibi görünmeyi sürdürüyordu. Ona hayranlıkla baktım. Böylesine yenilmez görünmek bir tek Tuna Üstüner'e özgü bir şeydi.

"Ne oldu sevgilim?" diye sordum bana baktığında.

Derin bir nefes alırken o sert göğsü kabardı. "Gök Park projesini kaybettik!"

Gök Park projesini bilmiyordum. *Lanet olsun!* Elbette biliyordum! O an o kadar hızlı bir hatırlama yaşadım ki, korkuyla ellerimi birbirine kenetledim. Gök Park projesi o Bağkurlu Mafya'ya ulaştığım gizli bilgilerdendi.

"O ihaleyi mi kaybettiniz?" diye sordum tedirgince.

Tuna sertçe "Evet," dedi.

Kalbim kaçınılmaz bir yıkım yaşadı ve ben o enkazın altında kaldım. Az önce beddua ettiğim kişi bendim! Tuna'nın işini ben baltalamıştım. Berbat bir suçluluk ruhumu tüketti. Neredeyse ağlayacaktım, ancak böyle yapmam kendimi ele vermem demekti. Tuna bu kadar sinirliyken ajan olduğumu anlarsa onu sonsuza kadar feci bir şekilde kaybederdim. Yutkundum ve kekelememeye özen gösterdim.

"Ço...çok önemli miydi?" Özenim işe yaramadı. Sesim zorlukla çıkıyordu.

"Önemliydi," dedi. Sert ifadesiyle bana bakıyordu ve kaşları çatıktı. Biliyordum, bu bakışlar bana değildi ancak perde arkasında banaydı. Soğukkanlı olamayacağımı anlayıp hızla ayağa kalktım. Onun bakışları altında kendimi sorgu odasında hissediyordum. Tepemde sallanıp duran uğursuz lambayı bile görür gibi olduğumda, kendimi Tuna'ya adeta ittim. Koltuğunun yanında durdum ve ona ağlamaklı bir halde baktım. Gerçek hislerimle...

"Üzüldüm," dedim yavaşça. Belki âşık olduğum bu adamı biraz olsun o lanet olası işlerinden çekip alabilirdim.

Oysa Tuna Üstüner, o genç iş adamı kimliğindeydi ve hâlâ fazlasıyla gergindi. Dönüp bana baktı ama kaşları derinden çatıktı.

Çare olamıyordum. "Seni yalnız bırakayım!" dedim. Bu kadar sıkıntısı varken, bir de ben kalabalık yapmak istemedim. Ancak arkamı döndüğümde, bileğimden sertçe kavradığı gibi beni süratle kendine çekti. Dengesizce sallandım ve kucağına oturdum. Öylesine kuvvetli sarıldı ki bana... Tüm bedenimi sertçe saran bir kafeste gibi hissettim.

"Özür dilerim," derken nefesi saçlarıma vurdu.

Zorlukla konuştum. "Hayır, ben özür dilerim!"

Suçumu itiraf eder gibi inlemiştim. Tuna neyi kast ettiğimi elbette anlamadı. Zoraki bir gülüşle elini saçlarıma geçirip, yüzümü okşadı. "Bugün bir hayli gergin geçiyor. Seni ihmal ediyorum."

Hızla başımı salladım. Elleri saçlarıma karıştı. "Asıl ben senin işini bölüyorum. Yapmamalıydım."

Gözlerini kapattı ve bir saniye sonra yeniden açtı. Bakışları yumuşamıştı. Güzelim zümrüt yeşili gözler, o kadar da öfkeli görünmüyordu. "Bana iyi geliyorsun," dedi dudaklarıma yaklaşarak. "O kadar iyi geliyorsun ki!"

Ve uzanıp öptü beni. Ben ona iyi geliyordum ama o beni hayatta tutuyordu. Uçurumdan düşerken tutunduğum bir dal gibi sımsıkı sarıldım ona. Beni sertçe kavrayıp parmaklarını, acıtırcasına tenime geçirdi. O kadar haşin ve o kadar istekli öptü ki, tüm sinirini böyle attığını anlıyordum. Aynı sertlikle karşılık verdim ve ofisinde dakikaları bulan bir öpüşmeyle birbirimizi iyileştirdik

BÖLÜM 2

Deniz'in etkisi geçici değildi. Anlık veya saatlik, hayır, günlük de değildi. Bir ömürlüktü onun etkisi. Tuna bunu hissediyordu. Tuhaftı belki de... Hayatına giren hiçbir kadında, hiçkimsede onda bulduklarının yarısını bulmamıştı. Bu kız canlandırıcı, iyileştirici ve huzur vericiydi... Yaşadığını hissettiriyordu ona. Tuna Üstüner bundan önceki hayatında gerçekten yaşamadığını şimdi anlıyordu.

Deniz'in gözlerinin ta içine bakarken, tüm gerginliğini unuttuğunun farkına etti. Onun dudaklarından alıyordu ilacını. Bu kız kendisini sakinleştiriyor, rutinlerden, gündelik streslerden, dünyadan çekip alıyordu. Üstelik o kadar tatlıydı ki... O hiç susmayan, daima hareket eden dudakları, ansızın durup, üzüntüyle sımsıkı kenetlenebiliyordu. Tuna kıza bakarken onun bu deli dolu, tahmin edilemez yanlarını görüyordu. Deniz, onun sıkıntılarıyla hüzünlendiğinde de, genç adam karısının samimiyetine koşulsuzca inanıyordu. Ve elbette aşkına... *Deli kadın!*

Deliydi evet. İşlek bir caddede ya da kalabalık bir sokakta, kimseyi aldırmaksızın peşinden koşabilen bir kadını hayallerinde bile canlandıramazdı. Üstelik facia haldeki ev kıyafetleri, boyalı saçı ve onu olacak bir çocuk gibi gösteren o kötü pijamalarıyla. Haykırır gibi yaptığı itiraf ise, Tuna'nın bunca yıllık hayatında duyduğu en güzel şeydi. Deniz'in aşkına inanıyordu ve o güzel gözlerine bakarken kalbindeki yerini de fark ediyordu. Bu farkındalıkla bir kez daha öptü karısını. Mesai saatinde olduklarını ya da şirketin bir takım önemli meseleleri hakkında birilerini azarlaması gerektiğini unutarak, Deniz'e kapıldı. İş konusunda katiyen taviz vermeyen, başarıya odaklı bir patron için son derece düzensiz davranıyordu. Şu an koltuğunda oturup, çatık kaşlarıyla birilerine

hesap soruyor olması gerektiği halde, bir kızı kucağına oturtup onu dakikalardır öpüyordu. Deniz varken, ondan başka bir seçeneğin asla daha önemli olmayacağını anladı. O yanında oldukça, herhangi bir iş konusuyla ilgilenemezdi. Bu kız, iş hayatı için büyük zarardı. Zarara karşı böyle bir memnuniyet duyması tuhaftı ama Tuna halinden son derece memnundu. Kızı bırakmayarak yüzünü çekti. Onu görmek istiyordu. Yüzüne dökülen saçlarını itelerken hafifçe gülümsedi.

"Geçti mi öfken?" diye sordu genç kız.

"Geçmemeliydi. O adamları karşıma alıp kovmam gerekiyordu!"

Deniz'in yüzüne sıkıntılı bir ifade oturdu. Genç kız ihalenin sorumluluğunu bir türlü üzerinden atamıyordu. Tuna bilmese bile, Deniz kendini suçlamaktan geri adım atmayacaktı. Ve eğer kendi kabahati yüzünden şirketten kovulanlar olursa, ömrü boyunca vicdan azabı çekerdi. Ne de olsa ihale fiyatlarını düşmanlara veren kendisiydi. Tuna'ya belli etmemek adına zorlukla gülümsedi.

"Kimseyi kovma," dedi bir an sonra. "Kovulmanın ve işsiz kalmanın ne demek olduğunu iyi biliyorum."

"Birilerini kovmam gerektiğini de ben biliyorum. Kimse benim emrim altında böylesine büyük bir hata yapamaz. Bu hatanın sorumlusu bedelini ödemek zorunda..."

Deniz şüphesiz o bedeli ödeyemezdi. Şirketten kovulmak değildi mesele. Tuna'nın hayatından kovulmaya dayanamazdı. Şimdi de sevdiği adamın fazlasıyla gergin çıkan sesiyle irkildi. Yalvarmaya hazır bir şekilde bakan genç kız, "Lütfen, kimseyi kovmayacağına söz ver," diye inledi.

Tuna Üstüner, kızın bu yakarışına dayanamadı. İri avucuyla onun yüzüne dokunup, "Söz veriyorum," dedi. "Sadece sen istediğin için... Ama bir daha aynı hata..."

"Bir daha aynı hatayı yaparlarsa, söz veriyorum üzerlerine kızgın yağı ben dökeceğim!"

Karısının vaadiyle genç adam gülümsedi. "Yaparsın biliyorum."

Deniz yaramaz bir çocuk gibi hızla başını salladı. Elini kaldırıp yumruk yaparken "Kimse Tuna Üstüner'i zarara uğratamaz!

Bunu yapan karşısında Superwoman Deniz Üstüner'i bulur," dedi yapmacık bir iddiayla.

Genç adam kızın dudaklarından çıkan cümleyle sırıttı. "Deniz Üstüner... Sadece benim süper kadınımsın!"

"Sadece seninim," dedi genç kız.

"Büsbütünüyle benimsin!"

"Ah, büsbütünüyle!"

Ve dudakları yeniden birbirlerinin dudaklarını... *bulamadı!* Hayır, bu defa telefon çalmıştı. Deniz adeta basılmışlar gibi hızla ayağa fırladı. Tuna kıza gitmesi için müsaade etti. Her ne kadar onu bırakmak istemese de, halletmesi gereken dosyalarca iş vardı. Deniz'in kısık bir sesle "Gidiyorum," diye fısıldamasına başını sallayarak yanıt verdi. Kız çıkıp gidene kadar da gözlerini kalçasından alamadı. Ardından telefonu gergince açtı.

❧ ❧ ❧

Ofiste saatler sıradan geçiyordu. En azından Lale için. Deniz içinse her şey mutluluk içeriyor, dakikalar geçtikçe Tuna'yı görecek olmanın heyecanıyla sırıtık bir yüzle dolaşıyordu. Lale ona bu halinin sebebini sorsa da, Deniz sadece geçiştirmekle yetiniyordu. Gizlemek işin heyecanını arttırıyor, Tuna'yla evli olmalarının o muhteşem hissini katlıyordu. Ancak Deniz'in gizlediği tüm o büyük hadise, öğleden sonra inanılmaz bir şekilde ortaya çıktı!

Ofiste işler azalmış, telefonlar durgunlaşmıştı. Lale yönetim katına gelen sınırlı sayıdaki özel görüşmeyi Tuna Üstüner'in Özel Kalem Müdürü'ne aktarırken ekranına bir elektronik posta düştü. Şirketin e-posta hattından herkese ulaşan ve bir çığ gibi tüm hesaplara düşen bir görüntüydü. Aslında bir videoydu! Deniz hariç herkesin ondan kısa sürede haberi olmuştu. Şimdi sıra Lale'deydi!

Lale'nin olayı idrak etme süreci biraz uzun sürdü. Genç kadın belki üç defa videoyu baştan sona izledi ve gözlerinin kendisini yanıltmadığına en sonunda ikna oldu. Ortalık bir çığlıkla yankılandı. Aslında iki çığlıktı! Birini ekrana bakarken, diğerini Deniz'e dönüldüğünde atmıştı.

"Deniz! Sen! Sen!"

Deniz, Lale'nin adeta hiddet içeren bu yarım yamalak cümleyle ona şaşkınca baktı. Lale'nin yüzünden kötü bir şeyler olduğunu okuyan genç kız hızla ayağa fırladı. "Aman Allah'ım, ben ne yaptım? Lale, bak özür dilerim!"

Nedense büyük bir hata yaptığından adı gibi emindi. *Kahretsin!* Kesin, telefonları feci bir halde karıştırmış ya da randevuları unutmuştu. Ancak Deniz bu işlere bakmadığını hatırladığında kafası karıştı. Bugün yine –her zamanki gibi– işle ilgili hiçbir şey yapmamıştı ki!

"Ben ne yapmışım Lale?" diye sorarken sarışın kadın donup kalmıştı.

Genç kız elini kaldırıp Lale'ye salladı. "Beni görüyor musun? Lale? Deniz'den Lale'ye? Lale ses ver... Korkuyorum!"

Ve Lale yeni bir çığlık attı. "Deniz sen?" -

"Kahretsin, ben ne?" diye bağıran genç kız en sonunda kadına kötü bir bakış atıp ellerini beline yasladı.

"Sen Tuna Üstüner ile öpüşmüşsün! Hem de iki dakika boyunca... Hem de... Hem de o da seni öpmüş..."

Deniz bu sözleri duyar duymaz Lale'den daha fena bir duvar oldu ve kaskatı kesildi. Tüm bunları nasıl öğrenmişti bu kadın? Be...ben," diye kekelerken "Bizim öpüştüğümüzü kim gördü? Aman Allah'ım, yoksa yatak odamıza gizli kamera mı koydun!" diye bağırdı. Panikten yerinde duramıyor, küçücük alanı hızla turluyordu.

"Yatak odanız mı?"

Lale duyduklarıyla yeni bir şok dalgası geçirip ağzını alabildiğine açarken, Deniz panikle "Yatak odası mı? Yatak odası mı dedim? Hayır, hayır... Atak odası dedim. Atak odası işte. Panik atak... Of, Hayır! Saçmalıyorum! Lale, biz öpüşmedik. Kazara oldu!"

Bu dakikadan sonra böylesine bir kıvırtma Deniz için fazla amatörceydi. Genç kız biraz düşünse, mantıklı bir yalanla Lale'yi ikna edebilirdi ancak 'yatak odası'ndan sonra ipler kopmuştu. Lale'yi ikna etmesinin olanaksız olduğunu gören Deniz ofladı.

"Pekâlâ... Biz öpüştük... Ama sen nereden gördün?"

Lale gözlerini kırpıştırdı ve derin bir nefes aldı. Boğulacakmış da bir yudum suya muhtaçmış gibi, masasının üstünde duran cam şişedeki suyu kabaca boğazına dikti. Lale gibi görmüş geçirmiş bir kadına göre fazla görgüsüz hareketlerdi. Suyu büyük yudumlarla içtikten sonra kınar gibi Deniz'e bakmaya başladı. Dudakları aşağıya büküldü ve "Şuraya bak," dedi ayıplayarak. "Youtube'a düşmüşsünüz!"

"Youtube mu? Şaka bu, değil mi? Lale, lütfen..."

Genç kız sözlerini tamamlayamadan sarışın kadın videoyu baştan sardı. "Aman Allah'ım, üç yüz elli bin tıklanma! Lale, ben hâlâ burada ve hâlâ nefes alıyorken oku Fatiha'nı..."

"Efendim?"

"Ruhuma diyorum... Fatiha'yı şimdiden oku. Çünkü annem veya ailemden biri bu videoyu görürse... Ben... Aman Allah'ım, ben ölüyüm!"

"Yani kabul ediyorsun, öyle mi?" diyen Lale hâlâ bir ümitle, videodaki kişilerin sönük iş arkadaşı Deniz Akın ve kudretli patronu Tuna Üstüner olmamasını diliyordu. Ancak Deniz sadece başını salladı ve sonra koştu... Tuna'nın odasına...

Arkasından bağıran Lale'yi bile işitmeden kapıya çarptı. Sonra hızlıca içeriye süzülüp sevdiği adama koştu.

Tuna böylesine canhıraş bir şekilde içeriye giren kızı görünce ayağa fırladı. Kötü bir şeyler olduğu, Deniz'in bir limon kadar sarının yüzünden belliydi. Masasının açıklığından çıkıp odanın içlerine yürürken, Deniz kendini kocasına adeta savurdu. Adamın göğsüne kapanıp orada ağlamaya başladı.

Tuna çatık kaşları ve endişeli haliyle Deniz'i bir süre göğsünden çekmedi. Kızın biraz sakinleşmesi, kendine gelmesi için ona zaman tanıdı. Deniz orada içli içli ağlarken, saçlarını okşadı.

"Ne oldu?" diye sordu artık gözyaşlarına dayanamadığı bir an.

Deniz kendini çekti. Yüzünden inen şelale yanaklarını sırılsıklam etmişti. Bükülmüş dudakları, kızarmış burnu ve dolu dolu gözleriyle tuhaf görünüyordu. Tıpkı düşüp de dizini incitmiş bir küçük kız çocuğu gibiydi. Masumluğu genç adamı gülümsetti. Kızın yüzünü avuçlayıp, başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Sevgilim, bana ne olduğunu anlat," diye emrederken sesi içtendi.

Genç kız gürültüyle burnunu çekti. Hıçkırmamak için derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Dün sokakta seninle öpüşmem video sitelerine düşmüş. Senin üstüne atlıyorum ve sen de beni öpüyorsun!"

"Demek sonunda duyuldu." Tuna'nın sesi sakindi. Çok da şaşkına dönmüş gibi görünmüyordu.

Genç kız gözlerine inanamayarak baktı. "Sonunda duyuldu mu? Yani bunun olmasını bekliyor muydun?"

"Elbette," diyen genç adam hafifçe gülümsedi.

Deniz ona daha da şaşkınca bakarak göğsünü dürttü. Kızgın bir kor gibiydi. "Yani video sitelerine düşeceğimi biliyordun!'

"Ben de düştüm," diye misilleme yaptı genç adam.

"Ama berbat bir halde olan benim. Kendine baksana! Uranüslü iş adamı mükemmel bir görüntüde... Ama öptüğü kız... Of! Tam bir yürüyen çöp kutusu gibiyim!"

"Yani ilişkimiz ortaya çıktığı için değil, görüntün yüzünden kaygılısın!" diyen Tuna küstah ve kendinden emin dururken, Deniz inledi.

"O da var tabii. Evlendiğimi duyan annem beni öldürecek. Hem de bir kez değil, en az on kere öldürecek!"

Genç adam kızın omuzlarını kavrayıp sakinleştirici sesiyle "Kimse, ailen bile sana dokunamaz. Ben izin vermem!" dedi.

Deniz tebessüm edip, "Biliyorum," diye mırıldandı. Tuna'nın yanıtı onu rahatlatsa da, kaygısını dindirmedi. "Ama ben gerçekten fena halde rezil oldum!"

Tuna arsızca sırıttı. Deniz'in kaygısıyla eğleniyor gibiydi. Ancak genç kız dudaklarını büzüp, kızgınca karşılık verdi. "Sen de rezil oldun ama..."

"Umurumda değil!"

"'*Üstüner Grubun bir numaralı adamı, sokak ortasında tanımlanamayan bir cisimle öpüştü!*' diye haber yapacaklar"

Genç adam aldırmazca omuz silkti. Kızı teskin edici dokunuşlarıyla okşarken "Karım olduğunu ilan etmenin zamanı gelmişti zaten," diye söylendi.

Ah, ciddi miydi? Deniz, büyük bir şaşkınlığa eşlik eden büyük bir aşkla ona baktı. Sonra videodaki halini hatırladı. Görünen kadarıyla sahiden tanımlanamaz, örneği görülmemiş, tuhaf bir cisme benziyordu. Bu noktada kendine üzülmeyi bıraktı. Gözlerini kocasından çekerken, bir adım geriye gitti.

"Sen... Sen benden iyilerine layıksın. Gülme! Ciddiyim ben! Ben bir fiyaskoyum ve sen benimle öpüştün! Hem de herkesin içinde, hem de sitelere düşecek kadar aldırmazca. Yaptığım aptallıktı. Düşünmeden hareket ettim ama seni kaybedeceğimden korkmuştum. O halimle, o facia görüntümle seni hak etmiyorum. Senin imajına..."

"İmajımın canı cehenneme sevgilim... Senin aptallık dediğin şey, benim hayatımın en güzel anıydı. Bu yüzden az önceki saçmalığı uzatmamalısın. Çünkü sahiden sinirlenmeye başlıyorum."

"Hayır..."

"Sus diyorum!"

Deniz susamazdı. İçini deşen o yenilmişlik hissiyle kocasına baktı. Onu hak etmediğine inanıyordu. "Haksız değilim," dedi ürkek çıkan sesiyle. "Benimle evliliğin gizli kalmalıydı. Şimdi herkes öğrendi. Seninle alay edecekler. Evlendiğin kız için seni ayıplayacaklar, seni azarlayacaklar..."

"Kimse beni azarlayamaz, Deniz Üstüner. Ancak sen bu zırvalıklara devam edersen fena halde azarlanacaksın... Şimdi..."

"Ama..."

"Kes sesini diyorum!"

"Ah, hayır, sevgilim..." diyen genç kız kendini yeniden sevdiği adamın kollarına attı. Bir adam nasıl bu kadar mükemmel olabilirdi ki? Tuna Üstüner'in dünyalı olmadığı bir kez daha kanıtlanıyordu. Üstelik öylesine sarhoş edici bir etkisi vardı ki; tehdit edilirken bile koruyor, kızarken bile önemsiyordu. Bağırıp çağırması bile, Deniz'e ne kadar önemli olduğunu hissettiriyordu. Öte yandan genç kız, onun nasıl da sinirli olduğunu bir kaya gibi sert

gövdesindeki gerginlikten anlayabiliyordu. Sevdiği adamı böylesine öfkelendirmek istemiyordu. Kendini Tuna'nın bedenine bastırırken adamın sarılmayışı karşısında incecik bir sızı hissetti. "Lütfen sarıl bana!" diye inledi.

Genç adam kızı sımsıkı kavradı. Beline uyguladığı kuvvetle Deniz inleyerek ona daha çok sokuldu. Öyle ki kocasının sertliğini, arzusunu hissettiğinde, kaygı yerini müthiş bir tutkuya bıraktı. Parmakları üzerinde yükselirken Tuna'nın sert çehresini avuçladı. Genç adamın küstah dudakları kaskatıydı ve gözleri kararmıştı. Deniz ona yetişemeyince, boynundan kavrayıp onu eğmeye çalıştı. Mesafeleri kapatmaya niyetli olmayan sevdiği adama derin bir bakış atıp, "Özür dilerim," dedi inleyerek. "Seni seviyorum... Tüm aptallıklarım sadece seni sevdiğim için."

"Benim hakkımda saçma sapan kaygılara kapılmayacaksın Deniz. Ve eğer bir konuyu kapattıysam, üstelemeyeceksin!"

Ah, Kurumsal Kasıntı! Gerçekten bir kral gibi davranıyordu. Sözünün üstüne söz, buyruğunun üstüne itiraz hakkı tanımıyordu. Genç kız onun bu sarsılmaz gücüyle tebessüm etti. "Gerçekten kurumsal bir egoistsin," derken gülümsüyordu.

Tuna yeni bir öfkeyle bakarken, Deniz kendini tutamadı ve kahkaha attı. "Neden bu kadar sinirlendiğini gerçekten anlamıyorum!"

"Çünkü beni delirtiyorsun!" dedi genç adam ve karısının dudaklarına yapıştı!

❧ ❧ ❧

Deniz'in kaygıyla düşen yüzü, Tuna'nın odasından çıktığında kırmızıya dönmüştü. Kocasıyla az önce yaptığı tüm o edepsiz şeyler, yüzünden okunacakmış gibi başını eğip, kararsız adımlarıyla yürüyüp koltuğuna kuruldu.

Onun böylesine utangaç ve mahcup bir ifade takınması Lale'yi fena halde şaşırttı. Asıl şaşkınlığı elbette başkaydı. Bambaşka... Bir deliliğe tanık olmuştu. Deniz Akın gibi bir Paspallık Kraliçesi, Tuna Üstüner gibi bir Titizlik Kralı'yla öpüşmüştü! Olayın şokunu atlatamayan sarışın kadın ayağa kalktı ve Deniz'e çatık kaşlarıyla bakmaya devam etti.

Onun bu küçümser bakışlarına daha fazla katlanamayan Deniz, başını kaldırdı. Utangaçlığının yerini öfke almıştı. "Allah aşkına, Lale! Bana dev bir hamam böceğine bakar gibi dehşetle bakma!" diye söylendi.

"İnan bana tatlım, dev bir hamam böceği görseydim daha az dehşete düşerdim!"

Lale'nin şaşkınlığı karşısında arsızca gülümseyen Deniz, ayağa kalkıp kadının yanına gitti. Kendini beğenmiş bir tavırla Lale'nin yanağından sırnaşık bir hareketle makas aldı. "Lale Hanım, ben de sizin türünüze aidim. Biliyorum garip buluyorsun ama ben de bir dişiyim!"

Sonra bakışlarıyla göğüslerini işaret etti. "Bak, bende de bunlardan var. Hem de seninkilerden büyük! Yani senin anlayacağın, ben de bir kadınım ve bazı erkekler tarafından arzulanıyorum. Bunlardan biri de Tuna Üstüner. Gerçek bir mucize gibi görünse de, Tuna Üstüner beni öptü! Hem de trafiğin ortasında!"

Lale inledi ve bayılacakmış gibi gözleri kaydı. Deniz onun bu abartılı şaşkınlığı karşısında iyice sinirlenerek kaşlarını çattı. "Bayılmaya niyetliysen ve yapamıyorsan, al sana bir sebep daha; Tuna Üstüner ve ben evliyiz. O adam benim kocam!"

Onun yanıt vermesini beklemedi. Zaten sarışın kadın değil yanıt vermek, nefes almayı bile unutmuştu. Lale koltuğuna yığılırken, Deniz çantasını kaptı. "Benim mesaim bitti. Patrondan izinliyim. Ah, patron mu dedim, pardon kocamdan!"

Ve sonra tek kelime etmeden asansöre yöneldi.

Seni kendini beğenmiş imitasyon sarışın! Bir milyoncudan alınma sahte oyuncak, prezantabl beyinsiz. Zekâya tepki olarak doğmuş, sek salak!

Lale'ye ne kadar sayarsa saysın rahatlayamıyordu. Evet, kendisi de Tuna gibi bir adam için fazla yetersiz kaldığını biliyordu ancak diğer kadınların tepkilerinin bu kadar aşırı olmasını beklemiyordu. Bunlarla baş edebilir miydi? Üstelik en makul örnek Lale'ydi! Lale'nin tepkileri en aza indirgenmiş olacaktı. Bir de haberlere ya da sosyete dergilerine düşerse, alttaki yorumlarda kendisine dizilecek methiyelere hazır olmadığını biliyordu. Tuna Üstüner'in evlenmesini beklemeyen, ancak evlendiğini duyup

onu kaçırdıkları için savaş ojelerini süren azgın sosyetik ikoncan güruhuyla savaşabilir miydi? Onların belki saçlarını tümden yolup, peruk hallerini ellerine verebilirdi ama aşağılayan o bakışlarına, küçümseyen dudak büzüşlerine katlanabilir miydi? Bu kadar güçlü müydü?

Elbette güçlüydü! Arkasında bir duvar gibi duran, ona sonsuz bir sığınak ve dayanak olan Tuna Üstüner vardı! Dünyanın tüm kadınlarına karşı savaşmak zorunda kalsa bile biliyordu ki; o savaştan katiyen mağlup çıkmazdı. Savaşı baştan kazanmıştı. Zira Tuna'yı kazanmak, her şeyi kazanmak demekti. Deniz gülümsedi. Tıpkı Sylvester Stallone'nin Rocky filmlerinde dağılmış suratıyla gülümsemesi gibi! Rocky, zaferini her ilan ettiğinde *'Adriaaaan'* diye bağırıyordu ve şimdi de Deniz'e ilham oluyordu. Genç kız *'Tunaaaa'* diye bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Haberleri, yorumları, sosyete kadınlarını düşünmeden doğrudan Yasemin'in hastanesine gitmek istedi. Öncesinde onu arayıp geleceğini söylemişti. Yasemin'in iş çıkışına yakın bir saatte gidip, onunla stres atmak istiyordu. Zira Tuna'nın bugün kaybettiği ihale zararından sonra, bir de haberlerle onun canını sıkmak istemiyordu. Üstelik beraber çıkmaları kapıda bekleyen birkaç muhabire fazlasıyla malzeme olacağı için Deniz önceden gitmeyi teklif etmiş, Tuna bu teklife başta karşı çıksa da sonradan kabul edilebilir bulmuştu. Karısıyla akşam evde buluşacak ve sonrasında neler yapılabileceğine bakacaklardı. Deniz ona öyle güveniyordu ki, aklındaki tüm soru işaretleri silinmişti. Tek biri hariç; ailesi! Annesinin azarları ve hayal kırıklığının Tuna'yı görünce geçeceğini biliyordu, ancak babasına vereceği hesaptan korkuyordu. Yıllardır bir kez olsun yüzünü eğdirmediği o adama karşı mahcup olmak Deniz'in ruhunu sıkıyordu. Ama yenilmez kocası Tuna Üstüner, elbet buna da bir çare bulurdu. Üstelik genç kız annesinden çok, babası konusunda ümitliydi. Severek evlenmiş bir adam olan Mustafa Akın, kızını hemen değil belki ama sonra mutlaka affedecekti.

❧ ❧ ❧

Tuna Üstüner bir basın açıklaması hazırlatmak için Özel Kalem Müdürü Çiğdem Hanım'ı yanına çağırmıştı. Kadına, Deniz ile evliliğinin gerçek olduğuna dair bir metin yazdırıp, bunu tüm ilgili basın birimlerine göndermesini buyurdu. Cemiyet basını bu evliliği şirketin hisselerine bağlayacaktı ama o video her şeyi değiştiriyordu. Onların aşkının karnıtı olarak, o soğuk anlaşma evliliğinin yalan olduğunu da ortaya çıkarıyordu o çılgın görüntüler.

Tuna tüm ayarlamaları yapıp Çiğdem Hanım'ı gönderdikten sonra düşünmeye başladı. Deniz'le evliliğinin bir anlaşma değil, gerçek bir evlilik olarak görülmesini önemsiyordu. O deli karısını, bir anlaşmanın onur kırıcı tarafı gibi göstermektense, aşk dolu bir evliliğin kadını gibi göstermeyi seçmişti. Deniz'e daha azını layık görmüyordu. Yine de şu malum *'aşk'* konusu kafasını kurcalıyordu. Kızın aşkına inancı tamdı ve şimdi kendi hislerini tartıyordu. Aşka inanan bir adam olmamıştı hiç. Herkesin gelip geçiciliğine inanmıştı daima. Ancak Deniz'in ona olan aşkının gerçek olduğuna nedense koşulsuzca güveniyordu. Öte yandan onun da gelip geçici olduğundan şüphe duymuyordu. Aşk bir bulut gibiydi. Bir anda ortaya çıkan, gökyüzünü kaplayan, belki aralıklarla yağmur yağdıran bir bulut... Ancak hiçbir bulut gökyüzünde sonsuza kadar kalamazdı. Yok olmaya mahkûmdu. Ve o bulut yok olup gittiğinde, gökyüzünde izi bile kalmıyordu.

Genç adam Deniz'in sebep olduğu o bulutun gökyüzünde oluşundan hoşnuttu. Elinde olsa sonsuza kadar orada tutardı Deniz'i... Tabii aşk gibi, geçici ve akıl dışı bir duygu için fazlasıyla hevesli olmak sakıncalıydı. Mantıklı bakınca, o tuhaf duyguya hiç gerek yoktu! Aşk olmadan da Deniz'i istiyordu yanında. Ona dokunmak güzeldi. Onunla sevişmek ve onu her gün yatağında, evinde görmek... Sesini duymak ya da nasıl bir ruh halinde olacağını asla kestiremediği o güzel yüzünü görmek de hoştu. Onunla yaşamak başkaydı. Ona tüm ömrü boyunca katlanabilirdi. Eğer bir kadınla yaşaması, onunla evli kalması gerekiyorsa, bu Deniz'den başkası olamazdı. Medeni ve sosyal hayatı için evlilik gerekliyse, doğru kişiyi bulmuştu. Ama masallardaki tozpembe dünyaya girmeye hiç niyeti yoktu. Zaten bu dünyanın varlığına inanmıyordu.

Gün boyu aklından çıkan ihaleyi de tam bu karmaşık düşüncelerinin ortasında hatırladı. Düşünmesi gereken binlerce sorun varken, Deniz'e dair derin bir felsefe kuruyordu. Bu kızın etkisi sahiden zararlıydı. İşte, dönüp dolaşıp yine ona gelmişti. Neyse ki o anda telefonu çaldı. Deniz'i kafasından uzaklaştıracak bir iş görüşmesi olduğunu ümit ederek cep telefonunu kavradı. Arayan Mert'ti... Tuna kaşlarını çattı ve konunun–yine–Deniz'den başka bir şey olmayacağını bilerek açtı telefonu. Direkt olarak, herhangi bir selam cümlesine gerek duymaksızın konuştu.

"Evet, biliyorum, videomuz çıktı. Ve evet, onunla kesinlikle öpüştüm!"

Tuna Üstüner'in katı bir sesle doğrudan bu konu hakkında konuşması Mert'in kahkahasına neden oldu. "Dostum, bu kadın seni değiştiriyor!" derken de yadırgamayla değil, keyifle yanıt verdi.

Ancak cümlesi Tuna'yı sinirlendirdi. "Ben değişmedim!" dedi gergince.

"Tuna Üstüner, Ankara'nın göbeğinde rezalet haldeki bir kadınla dakikalarca öpüşüyor ve sen buna değişmedim diyorsun!"

"Rezalet diye sana derler! Deniz hakkında düzgün konuş!"

Tuna'nın sert ikazıyla telefonun karşı ucundaki Mert çenesini sıvazladı. Tuna'nın bu kadar kontrolsüz şeyler yapmasına artık şaşırmıyordu. Sadece biraz kaygılıydı. "O kız için gerçekten bunlara değer mi?" diye sorduğunda elbette Tuna'nın imajını düşünerek sordu.

Tuna bu kaygıyı anladı ve bunca yıllık dostuna daha nezaketli bir yanıt verdi. "Deniz için her şeye değer."

"Deniz'e çoktan kapılmışsın. Bu saatten sonraki tüm ikazlarım senin için sadece saçmalık olacak."

"Senin tüm hayatın saçmalık, Mert Kutlar. Bu yüzden beni ikaz etmeden önce biraz kendine bakmalısın dostum."

Mert sırıttı. "Hiç olmazsa kafamı şişiren bir kadın yok. Bence bu saçmalıkların en büyüğü... Bir kadına köle olmak! Milyonlarca ışık yılı uzak olsun benden."

"Böyle konuşmanı anlayabiliyorum, çünkü sen benim kadar şanslı bir herif olamazsın. Deniz gibi bir kadın dünyada yok. O türünün tek örneği ve sadece bana ait!"

"Bu da seni, bizim ırkımızın en üstünü mü yapıyor?"

Mert'in alaycı sorusuyla Tuna sırıttı. "Kesinlikle. Ancak umudunu yitirme dostum. Bir gün gelecek ve sana katlanabilecek bir kadın bulacaksın. İnanıyorum!"

"Senin gibi kasıntı bir adama katlanan bir kadın varsa, dünyada her erkek için ümit vardır!"

"Her neyse..." diyen Tuna, gerginliğinin tümden silindiğini fark edip keyifle koltuğuna yayıldı. "Beni kıskanmak yerine, aramalarını sürdürüp, şu zavallı kızı bulmalısın!"

"Hangi zavallı kız?" diye atıldı Mert.

"Sana katlanacak olan zavallı kız. Git ve onun hayatını karart!"

Mert hafif bir kahkaha atıp gözlerini kıstı. "Ben de tam onu yapacaktım," derken bakışları hastane kapısının girişindeydi. "Şimdi kapatıyorum. Avıma saldırma zamanı," dedi küstahça.

Tuna ona bol şanslar dileyip telefonu kapattığında, Mert de kendine şans diledi. Oyunu her geçen gün karmaşıklaşıyordu. Yasemin denen kıza kendini sahte kimlikle tanıttığından beri her gün, her saniye onu bir daha görmeyeceğine dair kendine söz veriyordu. Sonuç; yine buradaydı işte! Kızın kapısında... Onun nöbet listesini ezberleyip her gün buraya gelmek, tanımadığı o yaşlı adamın akrabası gibi davranmak, heyecan ve aksiyon kadar vicdan azabı da yaratıyordu. Bugün de Necati denen hasta adamın gerçek akrabalarına rastlamamayı umarak hastaneye girdi. Yasemin'in çıkışına çok az vardı. Çıkarken onu yemeğe götürmeyi teklif edecekti. Bunu sadece eğlencesine ve adrenalin isteğiyle yaptığını düşünüyordu genç adam.

Nitekim Yasemin denen kızla tuhaf bir yakınlık kurması keyifliydi. O kızın da Deniz kadar deli olduğuna emindi. Belki de ondan daha da! Zira Yasemin, işinin başındayken inanılmaz derecede nazik ve saygılı bir hemşire olurken, gündelik sohbetlerde sımsıcak bir kıza dönüşüyordu. Herkesin yanında bulunması gereken bir ilk yardım çantası gibi güven veriyordu o kız. Güzel yüzüne

bakmak bile Mert'i keyiflendiriyordu. Sadece bu kadar! Onunla sohbet etmek isteği yüzünden yapıyordu bunu. Yoksa Yasemin, asla çıkacağı, sevgili olacağı türde bir kız değildi. Uzun bile değildi. Ortalama bir boyu vardı. Üzerine ikinci bir deri gibi yapışan beyaz hemşire kıyafeti içinde fazla vasat duruyordu. Üstelik ensesinden bağladığı dümdüz siyah saçlarından tek bir bukle bile dışarı çıkmıyor, onu elli yaşındaki evde kalmış teyzeler gibi gösteriyordu. Yine de gözleri fazla canlıydı. Bakarken insanı heyecanlandıran bir şey vardı o gözlerde. Bir erkeğin askerlik anıları ne kadar sıkıcıysa, bir hemşirenin hastane anıları da o kadar sıkıcı olmalıydı... Ama değildi işte! Yasemin'in anlatıp durduğu hastane maceralarını dinlemek, Mert için adeta terapi oluyordu. Ah, lanet olsun! Yoksa bu kızı stres atmak için mi kullanıyordu? Kullandığı açıktı, zira onun karşısına hâlâ Murat olarak çıkıyordu ve bunu değiştirmeye niyetli görünmüyordu. *Henüz!*

Şimdi de böyle çıkmıştı. Kızın yorgun bedeni, düşmüş omuzlarıyla servisten çıkışını gördü. Yasemin de bu sırada onu gördü. Genç kız tüm gece uykusuz kalmıştı ve gözlerinin altının mor olduğundan emindi. Yoğun bir nöbet geçirdiği için de tüm bedeninde müthiş bir bitkinlik hissediyordu. Buna rağmen Mert'i görünce yüzünü aydınlatan bir gülüş attı. Mert de gülümsedi.

Yavaş adımlarıyla kıza yürürken, onun beceriksizce saçlarını düzeltmeye, önlüğünü çekiştirmeye başladığını gördü. Kadınların klasik hareketiydi. Güzel görünmek isteyen Yasemin de, bu facia önlüklerin içinde güzel olmaya çalışıyordu. Ancak Mert'in güzellik kriterlerine bir adım bile yaklaşmadığını fark edemiyordu.

"Necati dede nasıl?" diye sordu genç adam.

Uzun boyundan ötürü kızın tam dibinde durduğunda Yasemin kendini yine küçücük hissetti. Üzerindeki duygusal baskıya rağmen, "Stabil," dedi duraklamadan. "Ah, yani durağan," diye açıklama yaptı sonra.

Mert bozulmuşçasına "Anlamını biliyorum," dedi.

"Hasta yakınlarının çoğu bilmez," diye devam etti Yasemin.

Kızın onu sosyal açıdan yetersiz görmesi Mert'i rahatsız etti. Ona kendisinin Kutlar Holding'in patronunun oğlu olduğunu

söylemeyi öyle çok istedi ki! Kızın yüzündeki şaşkınlığı görmek için bile yapabilirdi bunu. Ancak yapamazdı da. Hafif gergin sesiyle "Çıkıyor musun?" diye sordu.

Yasemin kol saatini çevirip baktı. "On dakikam var."

"Tamam, seni bekleyeceğim."

Genç kız şaşkınca "Bekleyecek misin?" diye sordu.

"Evet. Ben acıktım. Eminim sen de açsındır."

Yasemin aç olmamasına rağmen heyecanla yanıtladı. "Evet, açım... Çok açım!"

Genç adam gülümsedi. Yasemin de karşılık olarak sarsak bir gülüş verdi ve o an Mert için zaman durdu. Kızın utangaç hali fazla sevimliydi. Şimdiye kadar sadece hastanede oturup konuştukları, sadece buradaki kafeteryada bir çay içtikleri halde, kızın çözülmeyen bir ruhu vardı. Yasemin'in sus pus ve çekingen durmasına rağmen, derinlerde daha deli ve daha çatlak biri olduğuna emindi Mert. Yemeğe çıkmayı teklif ettiğinde yüzünün kızardığına yemin edebilirdi. Ya daha fazlasını yaparsa! Belki de kızın bir teşvike ihtiyacı vardı. Kırmızının daha da canlanacağı bir teşvike! Çapkınca sırıtan Mert "Seni burada bekliyorum," dedi.

Yasemin başını salladı ve yüzüne düşmeyen saçını iteler gibi yaparak elini açık yüzünde gezdirdi. Mert o an kızın üzerine eğildi. Yakın olmaları zaten Yasemin'e bir heyecan veriyordu, bu kadar eğilmesi ise onu adeta nefessiz bıraktı. Üstelik genç adamın eli, yüzünü okşar gibi kalkınca Yasemin heyecandan kalakaldı. Mert son derece kendinden emin ve sıradan bir hamle yapar gibi kızın hafifçe içe kıvrılmış yakasına dokundu. İşaret parmağının ucu boynuna temas ettiğinde Yasemin yutkundu. Mert yakayı düzeltti ve koyu gözlerini Yasemin'in kahverengi gözlerine dikip göz kırptı.

Yasemin alt dudağını ısırıp kekeleyerek "Ta...tamam," dedi. Neyin tamam dediğini bilmiyordu ve koşarak hemşire odasına girdi.

Arkasından bakan Mert gülümsedi. Kızın yüzü yine domates olmuştu.

Ancak tam bu sırada bir ses işitti. Tanıdık, cırtlak, ince bir ses! Hala arkasını dönen genç adam Deniz'i görünce kaşlarını çattı.

Kızın birine bir şey sorduğunu görüyordu ve o an Yasemin'i hatırladı. *Ah, lanet olsun!*

Ani bir gerilmeyle kendini yoğun bakım servisine attığı gibi gözden kayboldu.

Kapının arkasına geçip ortamı dinlemeye çalışsa da, kalın ve devasa kapıdan ötürü bir şey duyamadı. Beş dakika orada öylece kalıp Deniz'in gitmiş olmasını diledi. Deniz'in burada ne işi vardı? "Senin şirkette, kocanın yanında olman gerekmiyor muydu?" diye kendi kendine fısıldarken kapıyı hafifçe araladı.

O an Yasemin'in de çıktığını görüp edepsiz bir küfür savurdu. İki kız sanki yüzyıllardır ayrı kalmışlar gibi birbirlerine kenetlenirken Mert, Deniz'i boğacakmış gibi bakıyordu. Tüm planları suya düşmüştü! Yasemin'le çıkacağı yemek ve elbette ona yapacakları... Deniz'in Yasemin'i bırakacağı yok gibiydi ve kendisi de feci halde çuvallamıştı. Yasemin'in sesini duyduğundaysa asıl korkuyu yaşadı.

"Murat da şimdi buradaydı, sizi tanıştırayım!" diyen Yasemin'i duyunca kalbi gümbürdedi. Kız telefonu çıkarmış ve belli ki kendisini aramaya niyetlenmişti. Genç adam hızla telefonunu çıkardı. Telefon tam çalarken kapattı ve derin bir nefes bıraktı. Adrenalin isteği tavan yapmıştı. Hayatında bu kadar gerilmediğini hatırlayan Mert Kutlar, bu işkencenin süreceğini de anladı. Zira iki kızın da çenesi durmuyordu ve konu da kendisiydi.

"Hay Allah... Beni bekleyeceğini söyledi ama nereye gitti ki?"

"Şu senin memur herifi çok merak ettim Yaso. Onu hemen bul. Yoksa hastaneye anons yaptırırım."

Ah, baş belası Deniz! Yaptırırdı. Mert, Deniz'i tanıdığı kadarıyla onun anons yaptıracak kadar ileri gideceğini biliyordu. Daha kötüsü, eğer kimliği ifşa olursa, cesedinin yine o kız tarafından bu hastanenin morguna yollanabileceğini de tahmin edebiliyordu. Telefonu yeniden açıp, hızlıca Yasemin'e bir mesaj attı.

Saniyeler sonra Yasemin coşkuyla "Hah, mesaj geldi," dedi.

"Ne yazmış şu gizemli Murat Efendi?" diyen Deniz'i aralık kapıdan gören Mert ona sinirle baktı.

"Çok acil bir işi çıkmış ve gitmek zorunda kalmış. Özür diliyor."

"Bu herif bana şimdiden güvenilmez geldi, Yaso! Bence onunla görüşmeyi kesmelisin. Acil işi ne ki? Bana bak, evli olmasın bu adam?"

Mert kısık sesiyle Deniz'e bakarken "Çokbilmiş!" diye tısladı dişlerinin arasından. Bakışları Yasemin'e kayınca kızın üzgün yüzüyle kendini kötü hissetti.

Tam bu sırada Yasemin'in "Şu hastalara bir bakayım, çıkarız," dediğini duyan Mert kendini sadece kötü değil, berbat da hissetti.

Az sonra fena halde basılacağını anladığındaysa, sağ taraftaki tuvalet dolabına saklanmaktan başka bir şey yapamadı...

BÖLÜM 3

Annemin beni ne şekilde öldüreceğinin merakından sonra, Yasemin'in şu gizemli sevgilisi en büyük merakım olmuştu. Dediğine göre dakikalar önce burada olan adam, şimdi acil bir işi nin çıktığını söyleyip sıvışmıştı. Tamam, sıvıştığını ben düşünüyordum, zira erkeklere güvenmiyordum. Ah, Tuna Üstüner hariç elbette. Benim öfkeli, sinirli, bir kraldan farksız, emretmeyi seven Kurumsal Kocam... Onu şimdiden özlemiştim.

Elbette görevimi unutmadım. Ne de olsa Yasemin'den akıl almak ve bundan sonrası için yaşayacağım çetin mücadelemde, İtilaf Devletleri'ne karşı benim İttifak Devleti'm olmasını isteyeceğim için buradaydım. Üstelik bana teselli verecek, sosyetenin boyalı, badanalı kadınlarına karşı biraz özgüven aşılayacaktı. Ancak gizemli sevgilisinin ortadan kaybolmasıyla onun bana teselli ver mesi hayal oldu. Görev bana kalmıştı.

Onunla birlikte yoğun bakım ünitesine girdim. O hastaların son kontrollerini yaparken, şu kaçak sevgilisi için onu uyarmaya başladım. Yasemin zaten adama kapılmıştı ama henüz bir Leyla'ya dönmemişti. Tehlikenin farkındaydım ve onun aşk denen o kör kuyuya düşmesine izin vermeyecektim.

"Bence sahiden o adamı gönder gitsin. İtin kopuğun teki de olabilir!" diyerek en baştan o Murat denen adama güvenmedi ğimi gösterdim.

"Ama o, öyle biri değil bebeğim. Murat gerçekten çok iyi biri. Şu amcaya baksana... Melek gibi bir yüzü yok mu?" diyen Ya semin, orada yarı baygın duran yaşlı bir adamı bana gösterdi. Akça pakça bir dedeydi. Tabii sevgilisi bu amca değildi herhalde!

"Konuyla ne ilgisi var? Bu amcadan mı klonlandı senin şu Murat dediğin serseri?"

"Öyle de denebilir. Murat, burada yatan Necati Amca'nın torunu."

"Necati Amca, sonradan doğru yolu bulmuş bir ihtiyar da olabilir ama. Gençliğinde ne cevizler kırdığını Allah bilir."

"Of, Deniz ya! Ben senin Kurumsal Odun'una bir şey diyor muyum?"

"Ama ben senin Gizemli Odun'unu görmedim, Yaso. Sen benim kocamı gözlerinle gördün. Onu tehdit bile ettin ve neler yapabileceğine kendi gözlerinle şahit oldun."

Yasemin'e parçalanan bilgisayarı hatırlattığım halde, o beni çok ama çok yanlış bir yerden anladı. Sinsi bir tavırla popoma çimdik attı. Yüzünden geçen o pis sırıtışı görünce tek kaşımı kaldırdım. "Neler yapabileceğini biliyorum, şekerim. Neydi şu banyoda yaptığınız, iş mi?" diye sordu ahlaksız bir gülüşle!

"İş tabi," diye kekeledim. Karşımdaki Yasemin bile olsa, Tuna ile yaşadığım sıcak anlarım beni utandırıyordu.

Ancak arkadaşım utancımı gördüğü halde konuyu kapatmadı. "Lan banyoda hangi iş üzerine konuşur ki?"

Atıldım ve çenemi kaldırıp yanıt verdim. "Banyo fayansı işine girecekmiş. Bana modelleri anlatıyordu. Ne tür desenleri sevdiğimi soruyordu."

Eğer yoğun bakımda olmasaydı, Yasemin'in tükürük saça saça kahkaha atacağını biliyordum. Ancak mecburen bu ahlaksız gülüşünü dizginledi ve boğulana kadar kıs kıs güldü. Ona sinirle bakıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

Hastalarla olan işini bitirince gelip yanağımdan şap diye öptü. Bana cubuğunu ben de tüttürdüm ve onu öptüm. O benim biricik dostumdu. Şakalarını bile seviyordum.

En sonunda hastaneden çıkıp küçük, otantik bir restorana gittik. Burcuları pek bilmiyordum ama Yasemin'in zevkine güveniyordum. Onun bu restorana sık sık geldiğini anladığımda somurttum. Hayat en yakın arkadaşım oydu ve onu kıskanıyordum.

"Bir daha kimseyle yemeğe çıkmayacaksın!" diye bağırdım. Kendimi Tuna Üstüner gibi hissettim böyle emir verince. Karşımda da zavallı Deniz vardı sanki.

"Hastaneden arkadaşlarla geliyorum bebeğim. Hem biliyorsun, kimse senin gibi olamaz. Kimseye özel sırlarımı anlatmıyorum bile."

"Anlatırsan seni deşerim," diyerek elimdeki bıçağı yalandan salladım.

Ama Yasemin tehdidime aldırmadı. "Sen bana anlatmadın ama şu sırlarını?" derken onun neyi kast ettiğini anlayarak gülümsedim. "Sen Murat'la o sırlara vâkıf olduğunda kendin göreceksin zaten," diyerek sırıttım. Yasemin'in utandığını ilk kez görüyordum. "Şuna bak! Yüzün yazlık domates gibi kıpkırmızı kesildi. Fena kapılmışsın şu hayalet sevgiline ha?" dediğimde Yasemin başını salladı.

Onun sonunda bir adama âşık olduğunu görmek çok güzeldi. Aşk zaten güzeldi. Aşkı en derinden tadan ben, bu hissi iyi biliyordum. Kaçınılmaz olarak aklıma biricik Uranüslü aşkım Tuna gelince planladığımdan önce eve gitmeye karar verdim. Tuna bana izin vermişti aslında. Akşam sekize kadar Yasemin'le görüşebilirdim. Çünkü o da ihale işi için birkaç görüşme yapacağını ve ancak akşam dokuz gibi eve geleceğini söylemişti. Hava hâlâ geç kararmadığı için çok da akşam olmadan eve gitmiş olacaktım ama dayanamadım. Yasemin de yorgundu ve uykuya ihtiyacı vardı. Beraber Kızılay'a geçtik. O metroyla eve gidecekti, bense otobüsle. Ayrılmadan önce uzun uzun sarıldık. En yakın dostuma, Tuna ile yaşadığım eve beni ziyarete gelmesini söyledim. Yarın nasılsa işe gitmeyecekti. Ben de öyle! Patronum tarafından mazeret iznine yollanmıştım. Etraf durulana kadar şirkete gitmememe karar vermişti Kurumsal Kral'ım. Bana hiç söz hakkı tanımadığı için de mecburen itaat etmiştim ona.

Yasemin de müsait olursa geleceğini söyledi. Yarın o görkemli rezidansta kısır günü yapmak üzere anlaştık. Yasemin'e evimin adresini verip, otobüse binmek için durağa gittim.

Tuna ile yaşadığım eve *'evim'* diyebildiğim için arsızca sırıtıyordum. Öylesine müthiş bir sahiplenme vardı ki bu kelimede. Tuna

ile müşterek evimiz... Biricik sevgilimle aşk yuvamız... Allah'ım ne kadar da mutluydum. Haberleri ve ailemin tepkilerini unutacak kadar uçuyordum.

Yüzümdeki sarsak gülüşü dakikalar boyunca silemedim. Ta ki telefonum çalana kadar. Arayan mafyaydı! Açmadım... Açamazdım... İki kez daha çaldıktan sonra sustu telefon. Numarayı, çağrıyı, tüm delilleri panikle sildim. Sanki biri görüp, bana hesap sorucakmış gibi... Kalbim gümbürdüyordu. Korkuyordum. Mafya korkusu değildi bu, Tuna'yı kaybetme korkusuydu. Onun arkasından iş çeviriyor gibi olmak öldürüyordu beni. Günün tüm mutluluğunu silip götürdü bu çağrı. Kendimi duraktaki banka bıraktığımda gözyaşlarım kendiliğinden aktı. Yaşlı bir teyze iyi olup olmadığımı sordu. "İyiyim," dedim zoraki bir metanetle. Oysa dipteydim ve çırpınıyordum. Dipte olan biri ne kadar iyiyse, ancak o kadar iyi olabiliyordum. Otobüse bindiğimde telefonum bir kez daha çaldı. Hiç bakmak istemesem bile ekrandaki ismi okudum. Annemdi. Ah, hayır! Annemin korkusu mafyanın korkusunu çarpı beşle egale etti.

Derkerek açtım telefonu ve aynı anda kolumu kaldırıp kendimden uzaklaştırdım. Çünkü annem, ben açar açmaz saymaya başlamıştı. Neyse ki otobüs boştu ve en arkada tek başıma oturmanın lüksünü yaşıyordum. Ah, böyle lüks olmaz olsun! Annem durmadan bana bağırırken, en sonunda telefonu kulağıma götürecek cesarete eriştim.

"Anne, müjdemi isterim, kızın evlendi," dedim zevzekçe!

"Seni öldüreceğim!" diyen annemin espri anlayışını pek de takdir edemedim. Ofladım ve iç çektim. Annem dakikalar sonra sonunda "Anlat!" diye bağırdı. "Bana her şeyi anlat!"

Derinden bir soluk aldım ve bırakır bırakmaz makineli tüfek gibi saymaya başladım. "Anne, ben bir adamı seviyorum. İsmi Tuna Ustüner. Ankara'da yaşayan bir iş adamı. Genç ve kesinlikle bekâr. Yani bekârdı... Benimle evlenene kadar. Tamam, tamam uzatmıyorum! Biz evlenmeye karar verdik, çünkü birbirimizi seviyoruz!"

Annem "Ne zaman evlendin?" diye bağırmaya devam etti. Beni işittiği yoktu ancak yine de yanıt verdim.

"İki hafta önce..."

"Yani ben oradayken sen evli miydin?"

"E...evet" dedim üzgünce. "Anne, özür dilerim. Sana söyle yecektim ama Erzurum'a dönmeni bekledim."

"Beni, babanı, aileni rezil ettin. Üstelik vidyo kasetin mi ne düşmüş bilgisayara. Metin söyledi. Adamla öpüşmüşsün. Hem de herkesin içinde!"

"Anne, o yalan. O ben değilim. Zaten adam da Tuna değil!"

Yalan olan sadece benim sözlerimdi. Annem haklıydı. Büyük bir utançtı o video! En azından bunun gerçek olmadığını söyle mem lazımdı. Kime kızmam gerektiğini bilmeyerek sessiz bir kü für savurdum. Kendime kızamazdım, zira Tuna'ya deli divane âşıktım. Ona hiç kızamazdım, çünkü evlenme teklifini ben yap mıştım. Annem... Anneme de kızmamam gerektiğini biliyordum. O haklıydı! O Anadolu kadınıydı. Tuna'nın o yüksek medeni ha laları gibi değildi. Kızının seçimlerine saygı duymak yerine, kendi bildiğini okurdu. Bunu normal olan her aile yapardı. Çünkü her aile haberdar edilmeyi hak ediyordu. Hiçbir anne baba evlatları nın gizli saklı evliliğiyle, onların felaket haldeki videolarıyla rezil edilmemeliydi. Ama ben yapmıştım. Annem ışınlanmayı icat edip kafama değil oklavayı, oklava fabrikasını geçirse yeriydi. Bu yüz den kızılacak biri varsa, o da bendim. Ama ben Tuna ile evlendi ğime asla pişman olmamıştım. Tuna Üstüner'i belki de ilk gördü ğüm andan beri sevmiştim. Deniz Üstüner olmanın ise dünyanın en güzel şeyi olduğunu biliyordum. Bu yüzden kızmam gereken tek kişi içine muhabir kaçan ve videomuzu çeken o kişiydi! Ka meralı telefonların mucitlerine en nadide küfürlerimi sayarken, eline telefon alan herkesin muhabir kesildiği bir dünyada yaşıyor olmaktan nefret ettim. Doğru, ben dünyayı sevemezdim ki zaten! Ben Uranüs'ü seviyordum. Tuna'mın gezegeniydi!

"Anne, ben âşık oldum," diye inledim kendimde olmayarak

Annem sustu o an. Seniha Akın'ın susması hayra alamet de ğildi. "Anne," dedim adeta yakarır gibi. Karşıdan kötü bir sessizlik

aldım. Gözyaşlarım boğazıma dizildi. "Anne, lütfen," diye inledim bir kez daha. Annem de yutkundu. Ağladığını anladım.

"Seni utandıracak bir şey yapmadım, anne. Ben evlendim. Normal bir şekilde... Gayrimeşru bir şey yapmadım. Sadece sizden gizledim. Gizlemem gerekiyordu. Eğer izin verirsen her şeyi anlatacağım."

"Babanı ve beni tüm akrabalarımıza rezil ettin, Deniz! Onlara da açıklayacak mısın?"

"Yaparım. İstersen geleyim Erzurum'a. Herkesi normal bir evlilik yaptığıma inandırabilirim."

"Ama beni inandıramazsın! Yok kızım yok! Artık bitti."

"Anne, ne bitti, ne diyorsun?"

"Sen bittin, Deniz. Bizim için bittin!"

Ve annem telefonu kapatırken, her duyduğumda kalbime bir çivi çakan *'Dıttt...'* sesi kaldı ardında. Annemi aradım, açmadı. Bir süre sonra telefonu kapandı. Kendimi dünyada yapayalnız hissettim. Tuna'nın olmayışı canımı daha da yaktı. Baktığım camdan görünen insanlardan, uzayan yollardan, Ankara'dan, beni Tuna'ya bir türlü götüremeyen belediye otobüsünden nefret ettim. Gözyaşlarımı sessizce akıtırken, Yasemin'in yanından erken ayrıldığım için kendimden de nefret ettim. Saat henüz yedi buçuktu. Tuna'nın eve gelmesi onu bulurdu. O saate kadar yalnız kalmak boğacaktı beni. Sevdiğim adamı arayıp yalvarmak istedim. *Lütfen eve gel, lütfen sarıl bana!* demek istedim. Ailem oydu artık. Bir annem, bir babam yoktu sanki! Onlar değil ama ben ölmüş gibiydim. Kaybolmuş hissediyordum. Otobüse binerken Tuna'nın rezidansına yakın bir yerde beni indirmesini söylediğim şoförün ikazıyla kendime geldim.

Her adımda ölür gibi otobüsten inip, biraz ileride göğe dikilen evine baktım. Tuna'nın orada olmadığını bilmek, o kulenin sadece bir binadan başka bir anlama gelmediğini gösteriyordu sanki. On dakikalık yolu belki yarım saatte gidip eve vardım. Kapının şifresini girmeye çalışırken, kapı ansızın açılınca korkuyla geriye sıçradım.

Tuna oradaydı! Tam karşımda! Üzerine sert, kaslı gövdesini saran, o her zamanki siyah tişörtlerinden birini giymişti. Altında eşofmanı vardı ve yüzü... Yüzünden öfke seçiliyordu. Kızgın gibiydi. Hiç aldırmadım ve kendimi onun göğsüne bir kez daha attım.

"Evde olduğun için teşekkür ederim," dedim zorlukla.

"Sen nerede kaldın?" derken beni kendinden söktü. Soğuk bir zemine düşmüşüm gibiydi. Geç kaldığım için mi bana kızıyordu? Oysa geç kalmamıştım. Saatimden önce gelmiştim.

"Do...dokuzdan sonra gelecektin?" dedim ağlamamaya direnerek.

Kendi öfkesinden benim yıkık ruhumu göremiyordu. Beni kendine çekip ne olduğunu sormasını dilerken, sertçe kapıyı çarptı. İrkildim...

"Yasemin'le mi görüştün?" diye hesap sordu.

"Evet," dedim.

Yüzümü kaldırmadan yatak odasına yöneldim. Onun bana kızmasına katlanamayacaktım. Ruhumun tamir edilmeye ihtiyacı vardı, yeni yaraların açılmasına değil. Üçüncü adımda kolumdan kabaca kavradı.

"Öylece odaya mı gideceksin?" diye sordu. Sesi çok, çok serttı. Belki de ben fazla hassastım. Ama kırılmıştım.

"Eğer rahat bırakırsan gideceğim," dedim akıl almaz bir biçimde.

"Beni daha da sinirlendirmek mi istiyorsun?"

"Ben ne yaptım ki?" diye bağırdım.

Aynı şekilde gürledi. Yeşil gözlerindeki öfke ateşi kalbimi kırıyordu. "Bir saattir seni arıyorum ve lanet olası telefonunu açmıyorsun!"

Titreyen ellerimle telefonu çıkardım. Otuz iki cevapsız arama vardı ve hepsi Tuna'nın çağrılarıydı. Son yarım saattir kendimi dahi unutmuştum, telefonu hatırlamamış olmam normaldi.

"Ben... ben duymadım," derken boğazıma gelen hıçkırığı son anda durdurdum. Ancak dizlerimdeki biten güce daha fazla direnemedim. Çöktüm... Hem de yere. Bir çuval gibi yere yığıldığımda Tuna hızla geldi ve beni kollarına aldı.

"Deniz?" diye sordu kaygıyla. Bayıldığımı sanmıştı ancak çok yakındım. Kollarında hareketsiz, ruhsuz, cansız kaldım...

"Bebeğim, neyin var? Deniz, bana bak!"

Ona baktım. Güzel yeşil gözlerine... Az önce bana kızgın bakan gözlerinde müthiş bir endişe vardı.

"Annem..." dedim inleyerek.

"Annene bir şey mi oldu?"

"Hayır," diyerek yutkundum. "Beni evlatlıktan reddetti." Utanç içinde yüzümü onun göğsüne gömüp, orada ağlamaya başladım.

Beni taşıyıp kanepe götürdü. Kucağında öylece kalakaldım. "Su getireyim, sen otur," diyerek eliyle yüzümü okşadı.

"Hayır, lütfen kal!"

"Peki," derken alnımdan öptü. Sımsıcak bir histi. Rahatlayarak ona daha da sokuldum. "Otobüsteyken annem aradı. Öğrenmiş evlendiğimi. Bana çok kızdı."

"Annen zaten senin evlenmeni istemiyor muydu? Memnun olması gerekmiyor mu?" diyen sevgilimin, parmaklarıyla ensemi okşarken beni sakinleştirmeye çalıştığını anlıyordum.

"Kızının sokak ortasında bir adamla ahlaksızca öpüştüğünü gören hiçbir anne memnun olmaz!"

"Bir adam değil!" diyen Tuna gergince araya girdi. "Ben senin kocanım! Ve kocanla yaptığın hiçbir şey anneni ilgilendirmez!"

"Ah!" diye inledim. "Annem geleneksel bir kadındır. Senin halaların gibi modernlik zırvalıklarıyla onu kandıramam!" Tuna'nın kaşları çatıldı. Elimi kaldırıp kaşlarına, yüzüne dokundum. "Özür dilerim... Öyle dememeliydim ama gerçek bunlar. Annem. Belgin halan gibi bir kadın olsaydı onu ikna edebilirdim. Ama o, Erzurum'da yaşıyor. Kırsalda büyümüş biri. Geleneksel bir dünya görüşü var."

"Anlıyorum," dedi Tuna bileğimi öperken. "Annen seni cezalandırmak için öyle demiştir. Yarın olduğunda sakinleşecek ve seni arayacak," diye beni avutmaya devam etti.

Umutla sordum. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Bir anne bu kadar kolay vazgeçer mi?"

Ah, sevgilime bakarken kalbim acıyordu. Onun anne sevgisin den uzak büyüdüğünü hatırlayınca uzanıp boynunu öptüm. "İyi ki varsın... Seni seviyorum, aşkım."

Tuna gülümseyerek dudaklarımı okşadı. Bir an sonra "Ya ba ban?" diye sordu.

Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. "Onunla hiç konuşmadım. Konuşmaz ki benimle. Hem konuşsam ne diyeceğim?"

"O halde ben konuşurum!"

"Ne?"

"Evet. Babanla ben konuşacağım, bebeğim. Erkek erkeğe!"

"Ah, sen delirdin mi? Babam sana sayıp duracaktır."

"Baban fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla medeni birine ben ziyor. Eminim damadını dinler."

Of! Kurumsal Narsist'im neler diyordu böyle? Ona büyük bir aşk, büyük bir hayranlıkla baktım. Kalbimi nasıl da dağıtıp geçi yordu. Ailemle konuşacaktı. Beni sandığımdan fazla önemsiyordu Evli olmamızın duyulmasına aldırmadığı gibi, ailem tarafından meşru olarak görülmesi için her şeyi yapmaya hazırdı. Bu fikir o kadar güzeldi ki, tüm sıkıntım bir anda puf diye uçtu. Tuna'nın kayınpederiyle konuşacak olması bir rüya gibiydi.

"Gerçekten yapar mısın?" diye sordum.

"Seni mutlu edecekse elbette yaparım," dedi.

"Sana dair her şey beni o kadar mutlu ediyor ki..."

Gülümseyerek beni öptü. Dudaklarıma şehvetten uzak, iyileş tirici, sakinleştirici, şefkat dolu bir öpücük bıraktı. Sonra kanepe nin üstüne attığım cep telefonuma uzandı. Babamın numarası en üstlerde olmasına rağmen bir süre telefonuma bakmaya devam edince, merak edip ne yaptığını görmek istedim.

Başımı koluna yaslayıp ona dayanırken "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Girdiği yerleri görünce şaşırdım. "Ah, mesajlarımı mı okuyorsun?"

"Okuyorum evet, ne var?" diye sordu gergince.

"Bir şey yok ama, sen bana güvenmiyor musun?"

"Bunu sonra konuşacağız! Şimdi babanla konuşmam gerekiyor!" diyerek ayağa kalktı. Kendi telefonunu cebinden çıkarıp numarayı

tuşlarken, diğer elinde benim telefonumu tutuyordu. Karşıdaki telefon çalarken gergin ifadesiyle yatak odasına yürüdü. Kapıdan girmeden evvel orada durup, cılız bir duvar oldum.

"Benim yanımda konuş," dedim kısık bir sesle.

Kötü bir bakış atarken eliyle beni kolayca itti. "Mustafa Bey?" demişti ki kapıyı yüzüme çarptı ve içeride babamla konuşmaya başladı.

Kulağımı kapıya dayasam da, duvara bardak yaslasam da ne dediğini duyamıyordum. Babama ne anlatıyordu bu adam? Ve babam ona ne diyordu? Hayatımda bu kadar merak ettiğim bir şey olmamıştı. Deli gibi çırpınsam da tek kelime duyamadım. Merak bir virüs olup bedenimi tüketiyordu adeta. Neredeyse yarım saat sonra kapı açıldı. Ellerimi belime yaslayıp, tipik kavgacı bir görüntüyle, odadan dışarı çıkan Tuna'nın karşısına dikildim. "Neden dinlememe izin vermedin?" diye sordum. Bir yandan Tuna'nın ifadesinden durum değerlendirmesi yapmaya çalışıyordum. Her zamanki gibi hissiz yüzünden bir şey okuyamadım.

"Babam beni affetti mi?" diye sorarken yalvarır gibi bakıyordum muhtemelen.

Tuna bana yanıt vermedi. Uzun boyu, heybetli gövdesiyle önümden geçerken eliyle çenesini sıvazladı. *Ah, lanet!* İşte bu kötüydü. Neredeyse sırtına atlayacak kadar sabırsız hareketlerle ona koştum. Tam önünde durdum.

"Anlatsana!" diye inledim kaşlarımı bükerek.

"Baban zor bir adam!"

"Senin kadar değil," diye sataştım.

Kaşlarını çatan Tuna Üstüner, o sarsılmaz iş adamı görüntüsünden çıkmış, bir adamın damadı psikolojisine bürünmüştü. Nedense keyiflendim. "Babam sana fırça mı attı?"

"Saçmalama!" diye tersledi beni.

"O halde ne?"

"Beni araştıracakmış!" diye adeta gürledi. Bu durumu gurumuna yediremediğini anlamıştım.

"Babalar bunu yapar. Kızlarının evlendiği adamı tanımak isterler."

"Benim her şeyim açık!"

Gerginliği karşısında sırıtmadan edemiyordum. Babamın sor duğu soruları çok merak ediyordum ama daha da merak ettiğim şey, Tuna'nın ona söyledikleriydi.

"Peki, sen ne dedin ona? Yani benim hakkımda."

"Ikimizin de gönüllü olarak, isteyerek evlendiğimizi söyledim

"Başka?"

Tuna bana baktı ve durdu. Devam edecek gibiydi ama etmedi "Bu tür şeyler," derken yeniden kanepeye kuruldu.

Koştum ve yanına oturdum. Heyecanımı sakınmadan kendimi ona yasladım. *Deniz Zamkları* diye bir tutkal markasına ilham ola bilirdim. Sökülmeyecek kadar yapıştım ona. "Kızgın mıydı?" diye sorduğumda gözlerimi olabildiğine açmıştım.

"Beni öldüreceğini söyledi. Sonra da seni..."

"Ah, hayır. Sen ne dedin peki?"

"Kızının tercihlerine karışmaması gerektiğini söyledim. Ve beni hafife almamasını!"

"Şaka yapıyorsun?"

Tuna sertçe "Bu konuda şaka yapmam," dedi.

Kaygıyla yutkundum. "O ne dedi?"

"Beni yine de öldürecekmiş!"

"Ah, ailemdeki bu katillik aşkı nereden geliyor olabilir? Büyük büyük dedelerimden biri seri katil miydi acaba?"

"Gerçekten aile boyu son derece tuhafsınız!"

Ofladım. "Sana onay vermedi o zaman! Ah, annemi ikna ede bilecek tek kişi babamdı. Onu ikna edebilecek tek kişi de sendin Ama sanırım ikimiz de çuvalladık." Tuna sinirli bir tavırla başını sallarken "Ne yapacağım ben?" diye inledim.

"Yapacak bir şey yok. Sana destek olmayan bir aileye karşı ne yapabilirsin? Bundan sonra onları unutman gerekecek!"

"Sen delirdin mi?" diye bağırdım.

"Deniz, baban da seni evlatlıktan reddetti!"

Kötü bir inleme, derin bir soluk ve kuruyan boğazım... Bun lar o anki yaşam belirtilerimdi. Hayattan kopar gibi Tuna'ya bak tım. Bir an gözlerimin önüne geçmiş hayatım geldi. Bir film şeridi

gibi... Çocukluğum şahane geçmişti. Her bir hatıra o kadar canlıydı ki. Annemin fırlattığı terliğin acısını bile popomda hissettim. Yaktığım yemekler yüzünden bana kızması, babamdan aşırdığım paralar, Metin'in sürekli beni kandırıp futbol topu aldırması ve sonra arkadaşlar... Erzurum ve anılar uzak bir hayal gibi geride kalmıştı. Kendimi kötü değil berbat hissederken, ağlamamak için yeniden direndim.

Tam bu sırada *şap* diye bir ses çıktı. Alnıma vuran Tuna, beni dahildiğim yerden uzaklaştırmıştı. Ona döndüğümde içimdeki sıkıntının tarifi yoktu. Ancak o sandığımın aksine bu defa gülümsüyordu. Çok küstah, çok alaycı ve lanet olası çok tatlı bir şekilde.

Heyecan dolu bir uyanış yaşadım. Gülümserken "Yalancı!" diye bağırıp koluna vurdum.

"İnandın mı tüm bunlara?"

"İnandım," diye atıldım. "Kandırdın mı beni?"

Başını sallarken tek koluyla omzumu sardı ve göğsüne yatırdı beni. "Babanın beni araştıracağı doğru. Ancak öldürmeye ya da seni evlatlıktan reddettiğine dair bir şey söylemedi. Gayet medeni bir şekilde konuştuk. Yeniden görüşeceğiz bazı şeyleri."

Derin bir nefes bırakarak rahatladım. Bu sözler üzerine Kuptmal Süpermen'ime aşkla baktım. "Sen benim kurtarıcımsın, biliyorsun değil mi?" diye sordum gözlerimi kaldırıp.

O kadar içten baktı ki, uzandım ve onu öptüm. Ancak kendimi çekemedim. Tuna da bana karşılık verdiğinde ruhumu boğan düşünceler uçup gitmişti. Sadece bir anlığına... Kocam soluk soluğa beni öpmeyi bırakıp, "Aklımı dağıtma!" dedi kati bir sesle. Ne demek istediğini anlamadım. Ta ki diğer elindeki telefonumu cebinden kurcalayana kadar...

"Ver şunu," diyerek uzandım. "Sahiden içinde bir şey yok."

Kızgın bir bakışla "Az önce mesaj kutunu gördüm. Eski mesajların da duruyor, Deniz. Eğer orada bir erkek ismine rastlarsam, bana senin için kötü olacak!" dedi.

Bu kadar derdin, sıkıntının içinde gündemimizin bir numarası benim, benim cep telefonumdaki mesajlar olmuştu. İtiraf etmeliyim ki, tüm o sıkıntılarım yok olmak üzereydi. Tuna varken

ve yanımdayken, çözülemeyen hiçbir sorunumun olmayacağına emindim. O her şeyi hallederdi. Ona güvenmenin sonsuz rahatlığıyla "Mesajlar kişiseldir," dedim. Aydan'ın fotoğrafını gördüğüm şu bilgisayar olayını hatırlatmak ister gibi devam ettim. "Ve kişisel şeyler kurcalanmamalı!"

Tuna bana kötü, sinirli, karanlık bir bakış attı. Yanıt vermek yerine, sadece bu bakışlarla yeterince tehdit etmişti. Ancak ben de yılmadım. Tam mesaj kutusunu açmıştı ki, "Ah, hayır! Eski sevgilim," diye yalandan bir çığlık atıp telefona uzandım.

Tuna kolunu hışımla çekerken, bu defa tüm bedeniyle döndü bana. Öylesine haşin bir bakış attı ki, baştan ayağa irkildim. Dişlerinin arasından "Eski sevgilin mi?" diye tısladı.

Numaramı sürdürdüm ve şımarıkça "Evet, eski sevgilim. İsmi Oğuz!" diye salladım.

"Oğuz!" dedi bir az geriye kayarak. Kendini çektiği için dengesizce kanepeye düştüm. Yapmacık bir somurtmayla "Ne var ki? Senin de eski sevgilin var. Çişşşem!" dedim bilerek 'ş' harfini kullanarak.

"Benim onunla tek bir mesajımı bile göremezsin lanet olası!"

"Ah, demek mesajlaşmıyordunuz. Zaten o plastik beyin mesaj bile atamaz ki!"

Kurumsal Katil'im sözümü kesti ve "Deniz!" diye gürledi.

O kadar kızgın bakmasına rağmen, onu delirtmek bana mutluluk hissettiriyordu. Yaşadığım gerginliği atarak "Telefonumu verir misin?" diye sordum. Bir profesyonel gibi rol kesiyordum.

"Bu aptal şeyi parçalayacağım!"

"Teknolojik aletlerle derdiniz nedir, Tuna Üstüner? Zavallı cihazları parçalamaktan zevk mi alıyorsunuz?"

"Asıl zevki seni parçaladığımda alacağım, Deniz Üstüner!" dedi yeşil sevgilim bana öldürücü bakışlar atıp telefonumu kurcalamaya devam etti. Onu izlemek o kadar keyifliydi ki. Sabırsız hareketleri ve ekranda kayan parmaklarını izlemek beni gülümsetiyordu. Açtığı her mesajla ifadesi daha da sertleşiyor, çenesi seğiriyordu. Yine küsur mesajı tek tek kontrol ederken, müdahale etmeden onu izledim. Giden kutusunu da okuduğunu görünce sırıttım.

"Attığım mesajları depolamadan silerim," diyerek ona sataştım.

Sahiden de hiçbir mesajı muhafaza etmezdim, ama orada birkaç mesaj kaldığını son anda gördüm. Ve kahretsin ama birisi Hakan Yorulmaz'a attığım mesajdı. Evlenmeden önceki gece, Hakan'la buluşmak üzere sözleştiğimiz pastaneye gidince 'Seni bekliyorum,' diye mesaj atmıştım. Hızla uzanıp telefonu almaya çalıştım. Ancak tek yapabildiğim Tuna'nın kucağına düşmek oldu. Bu son derece kabahatli hareketim karşısında, Tuna tek koluyla beni zapt etti ve iki bileğimi iri avucuna kıstırdı. O kaslı, güçlü koluyla da belimi bacağı altına aldığında dirseği acıtarak sırtıma geçmişti. Son derece garip bir pozisyonda kucağına tünemiş, acı içinde kalmıştım.

"Bırak! Bırak beni!" diye bağırırken o mesajı gördü.

Öfkeden kaskatı kesilmiş sesiyle "SENİ BEKLİYORUM!" diyerek mesajı okudu. Kelimeleri, sanki onları ezmek ister gibi basmak söylemişti.

"O eski bir mesaj. Bak tarihine... Sen de bizi görmüştün ya hani, pastaneden dönüyorduk..."

Beni duymuyor gibiydi. Bileklerimi bırakıp kıçıma son derece sert bir şaplak atınca bağırdım. O kadar sızladı ki, elimle bir süre ovalayıp durdum tenimi. Ama ne yaparsam yapayım, onun tutumundan kurtulamadım. Ve bir tane daha şaplak yiyince, bedenimin izin verdiği ölçüde ona ölümcül bir sinirle baktım.

"Seni Kurumsal Hödük! Bırak beni!"

Telefondan Hakan'ın mesajını, numarasını, ona ait ne varsa bildiğini gördüm. O an, garip bir hoşnutluk ve kendini beğenmişlikle Tuna'ya göstermeden sırıttım. O ise beni ansızın çevirip kucağına yatırdı. Ellerimi başımın üstünde tek eliyle birleştirirken, tam da onun üzerinde değil, altındaydım!

Bakışları keskin, sinirli, hatta tehlikeliydi.

"Eski sevgilin mi vardı?" diye sordu katı bir şekilde.

"Yoktu," dedim gerçekleri söyleyerek. "Benim hiçbir zaman sevgilim olmadı."

"Bana doğruyu söyle!" diye gürledi.

"Eğer inanmayacaksan neden soruyorsun?"

"Çünkü lanet olası, geçmişindeki o gerizekâlıyı bile öldürmek istiyorum!"

Bedeninin baskısıyla inledim. Aramızda öfke vardı... Ama ondan daha çok olan şey, tutkuydu. İkimiz de diğerine dokunmak için deliriyor gibiydik. Fısıldayarak "Katil olmana gerek yok sevgilim. Kimse olmadı hayatımda. Sadece sen!" dedim.

"Sadece ben!" derken dudaklarıma baktı.

"Büsbütünüyle," diye inledim muzipçe.

Ofisten sonra, buradaki hareketleriyle de içimde fokurdayan bir lav nehri oluştu. Kendimi ona doğru yükseltip beni öpmesini bekledim. İşkence eder gibi eğildi ama öpmedi. Nefesi dudaklarıma, bakışları gözlerime değiyordu.

"Hakan veya diğerleri... Seni bir erkekle baş başa görürsem, elimden çıkacaklardan sorumlu değilim, anladın mı?"

Tehditleri bir yandan delice korkutuyor, diğer yandan mutlu ediyordu. Beni bu kadar sahiplenmesi nefesimi kesiyordu. "Tamam," dedim boyun eğerek. "Ve sen..." diye devam ettim.

"Söyle!" diye buyurdu.

"Aydan... O kadına dair herhangi bir şey görürsem, sadece seni değil, onu da pişman ederim. Ayda bile olsa gider onu bulur, uzay boşluğuna fırlatır, bir kara deliğe gömerim."

Tuna'nın ifadesi iyiden iyiye gevşerken "Delisin, biliyorsun değil mi?" diye sordu.

Hem cesur, hem de utangaçça baktım ona. Kalbim aşkıyla kabardı. Dilime kadar gelen o şarkının nakaratını söylemeye başladım. "Sana deliriyorum, sana... Sana deliriyorum."

Çapkın bir sırıtışla beni kucaklayan Tuna Üstüner tarafından yatak odamıza taşınırken, bağıra çağıra Feridun Düzağaç'ın şarkısını söylemeye devam ettim.

"Akmak gelse de içimden sana susuyorum.
Kuşlarım kaçışıyor aklımdan, sana deliriyorum...
Sana.
Sana deliriyorum, deliriyorum. Sana deliriyorum!"

Muhtemelen sesim, Tuna'ya büyük bir işkence oluyordu ama mutluluktan bir karga gibi bağırmayı bile önemsemiyordum. Hoş, birkaç dakika sonra şarkıyı söyleyen sesim sustu ve yerine inlemeler, çığlıklar geldi...

❧ ❧ ❧

Bütün gün evde kalmak, Tuna'yı uğurlamak, onu özlemek, onu beklemek ve yokluğuna katlanmak... Sahiden boğucuydu. Üstelik Yasemin de beni–muhtemelen Murat denen o adam yüzünden–sattığı için yapayalnız kalmıştım. Annemi aramayı hiç bu kadar istememiştim ama cesaretim yoktu. İçim içimi yerken, günü değerlendirmek adına bir şeyler düşündüm. Filmlere, dizilere özenip romantik bir masa hazırlamaya karar verdim. Tuna'ya sürpriz yapacak, ona şahane bir gece geçirtecektim. Tabii yemek yapmak gibi büyük bir dertle baş başa kalsam da yılmadım.

Karnıyarık, pilav ve salatadan oluşan bir menü hazırladım. Kocamın bu yemekleri sevip sevmeyeceğini bilmemek kaygımı arttırıyordu ancak umutluydum. Kötü yapmış olsam da, bunu bana söylemeyecek kadar kibar bir adamın karısıydım. Keyifle hazırladığım yemekler tamamlanınca canlı çiçekler, romantik mumlar ve bir de tatlı almak için evden çıktım. Uzun uğraşlar sonucunda–hakikaten okkalı bir kazık yiyerek–bir sürü para ödeyip istediğim şeyleri aldım ve yeniden eve döndüm.

Masa, süslemeler, evin hazırlanışı, ortam tamamdı. Zaten bu lüks dairenin ışıklandırması şahane olduğu için ambiyans kusursuzdu. Tavanı zarifçe kaplayan spotlar gereken loşluğu vermişti. Henüz hava kararmamış olmasına rağmen kalın, koyu perdeleri çekip yapay bir gece oluşturdum. Ardından yatak odasına gittim ve seksi bir şeyler giymek için kıyafetlerimi kurcaladım. Aradığım şeyi kısa sürede bulmuştum. Geçen sene sırf çok ucuz olduğu için aldığım daracık, incecik askılı, mini etekli, şık ama basit bir elbisede karar kıldım. Pahalı bir markanın göz alıcı bir modeli değildi, yine de üzerimde harika duruyordu. Kısa ve dar eteği bacaklarımla kalçamı ortaya çıkarırken, derin dekoltesi göğüslerimi bayağı ön plana sunuyordu. Tuna Üstüner'in karşısına bu şekilde

çıkacak olmanın o müthiş heyecanıyla tek kırmızı rujumu, siyah göz kalemimi sürüp onu beklemeye başladım. Saçlarımı da kabartmış, vahşi bir kedi gibi görünmüştüm. Beni bu halde görecek olan Kurumsal Kasıntı'mın vereceği tepkiyi delice merak ediyordum.

Saat altıyı geçince saniyeler bile asırları buldu. Tuna erken gelecekti. Söz vermişti. İşleri uzatmayacak, beni daha fazla yalnız bırakmayacaktı. Birazdan kapıyı çalacaktı ve ben, müşfik ev hanımları gibi kocama kapıyı açacaktım. Kalçasına pijamasını çeken ev hanımlarına pek benzemiyordum tabii. Bugünkü hedefim, mutfakta iyi bir aşçı, sokakta hanımefendi ve yatakta...

Ah, lanet olsun! Edepsiz düşüncelerimi bölen kapının çalışı oldu. İyice yukarıya kaymış olan daracık eteğimi düzeltip, ellerimi saçlarıma geçirerek onları havalandırırken, gözlerimi kıstım ve olabildiğince şuh görünmeye çalışarak kapıya koştum. Derin bir nefes alıp, birdenbire kapıyı açarak "Aşkım," diye mırıldandım.

Tek elimi belime yaslayarak, bedenimle kapıya dayanmış, şuh bakışlarımla dudaklarımı ıslattığım o an, gözlerim kapıdaki kişiye takılınca istemsizce bir çığlık attım.

Bu Tuna değildi! *Kahretsin...* Bu... Bu benim... *Annemdi!*

BÖLÜM 4

Bir evlat için anne her şeydi ama o an Deniz için annesi sadece tek bir anlama geliyordu. *Ölüm!* Genç kız boğazına adeta dünyanın oturduğunu hissedip nefessiz kaldı. Duran nefesine eşlik eden gözleri de öylece kıpırtısız bir şekilde kapıdaki kadına bakıyordu. Asırlara denk gelen bir bekleyiş ve açık bir şok haliyle annesine bakarken, nihayet kendine gelir gibi oldu. Gözlerini kırpıştırdı ve zor işitilen bir sesle kekeleyerek sordu. "A..anne?"

Seniha Hanım'ın ruh halinin de şüphesiz Deniz'den aşağı kalır yanı yoktu. Kadın, kızını tepeden tırnağa süzerken yüzünden birden çok duygu okumak mümkündü. Öfke, şaşkınlık, hayret... Ve nefret. "Deniz!" dedi kati bir sesle. "Sen, sen ne yapıyorsun burada?"

Sonra ikisi de sessiz kalıp bekledi. Neden beklediklerini bilmeyecek kadar şaşkınlardı. Deniz'in şaşkınlığının yanında, içine bir öfke yerleşmişti. Neredeyse yaşadığı son birkaç ayın tüm görüntüleri gözünün önüne geldi. Karmaşıktı her şey. Annesine anlatamayacak kadar karmaşıktı ve bu girift hatıralarından kaçamayacağını, bunları annesine izah etmek zorunda olacağını bilerek yutkundu.

Seniha Hanım, yüzündeki tuhaf ifadeyle bir korkuluk gibi kasılıp kesilen kızını tek eliyle itip içeriye daldığında, Deniz'in de nefes alışverişi başladı. Sonunda ayılmıştı. Hızlıca kapıyı kapatan genç kız annesinin şokunu atlatamadan, üzerindeki kıyafeti fark etti. Elbisenin biraz daha kapalı olması için dua etmek bir fayda getirmeyecekti. Üstelik dünyanın en iyi sihirbazı değildi ve o eteği sihirle uzatamazdı da. Bunun yerine eteğini çekiştirip dizlerini örttü. Kendini kısaltmayı seçmişti. Oysa yok olup buharlaşsa bile annesinin görüş alanından çıkamazdı. Kadın bir kere onu görmüştü. Ve kıyafetini... Ve azgın saçlarını... Sonra yüzündeki vahşi

makyajı... Lanet olsun! Deniz ölmeyi bu kadar istediği başka bir anı hatırlamıyordu.

"Anne, ben, yani... sen? Sen? Burada..."

Kelimeler o an birer düşman gibiydi. Sanki ne söylese, suçunu açığa çıkaracak tanıklar olacaktı. İlk konuşan olmamalıydı belki de. Savunmayı bekleyerek sustu. Annesinin sessizliği de katlanılacak gibi değildi. Kadın bir put gibi donmuş ve öylece kızına bakıyordu. Deniz bu bakışlardan her şeyden çok korktu.

"Deniz..." diye mırıldandı Seniha Hanım. Gözlerini iğrenir gibi kızından çekip evde dolaştırdı. Elini kaldırıp bağırdı sonra. "Bu eve kapatma mı geldin?"

"Ne? Ka... kapatma ne?"

"Fahişe! Sen bir adamın fahişesi mi oldun?"

Genç kız neredeyse yere yığılacaktı. "Anne, delirdin mi?" diye inledi. Ağlamak üzere olduğunu fark etti. Korkusu bedenini de esir almıştı. "Ben evliyim! Ne kapatması?" derken göz pınarları yarılmaya başladı.

"Evliymiş!" diyen kadın gözlerini kızından çekmeden kıyafetini inceledi. Deniz yerin dibine giremediği için kendinden nefret ediyordu.

"Şu haline bak! Pavyon kadınlarına benzemişsin."

Genç kız gözyaşlarının akmaması için direnerek derin bir nefes aldı. "Off, anne... Kırk yılda bir kocama sürpriz yapmak istedim. Vallahi ya!"

"Yok yok, bana sürpriz oldu bu. Onca yıl emek verip büyüttüğüm kızımı bir sokak kadını gibi buluyorum... Allah'ım, ben ne günah işledim de bana bu evladı verdin?"

"Anne!" diye bağıran Deniz artık dayanamadı. Gözyaşları oluk oluk yanağından inmeye başlamıştı. "Burası benim evim... O adam benim kocam ve ben de sokak kadını değilim. Utanacak bir şey yapmadım!"

"Bu halin ne o zaman? Elin adamıyla sokak ortasında öpüşmen ne o zaman? Dua et baban o şeyi izlemedi. Dua et seni de bu halde görmedi."

Deniz'in işte bu sorulara verecek bir cevabı yoktu. *Aşkın gözü kördür* gibi bir klişeye sığınsa bile, aşkından ötürü akıl almaz şeyler yaptığını annesine izah edemezdi. Kadın kışkırtılmış bir boğa gibi sinirliydi. Bağırdı yeniden. "Hazırlan, gidiyoruz. Hemen!"

Deniz gözyaşlarını silmeden boğuk sesiyle "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Seniha Hanım çenesini dikleştirmiş, kararlı halini bozmamıştı. "Erzurum'a!"

"Anne, lütfen..."

"Hemen diyorum!"

Genç kız panikle annesinin yanına kadar geldi. Ona bakmaktan bile korkuyordu ancak direnmesi gerektiğini biliyordu. Konuşacak, bu dediğim dedik kadını ikna edebilecek bir şeyler bulma gayretiyle çırpındı. "Ben Tuna'yı seviyorum, anne!"

"Seviyor musun? Sen şuna heves desene. İki günlük adam için taliplerini de geri çevirdin. Ne oldu peki? Hayatını karattın."

"Hayır!" diye bağıran Deniz annesinin önünde diz çöküp, ellerine sarıldı. Dolu gözleri, kızarmış yanaklarıyla annesi ona güç bela bakıyordu. Seniha Hanım'ın da gözleri hafiften yanmaya başlamıştı.

"Anne, lütfen... Beni dinle önce."

"Buradan gidiyoruz Deniz! Hemen neyin var, neyin yoksa toparla."

Genç kız artık direnemeyecek kadar yıkılmış hissediyordu. Tek başına annesiyle mücadele edemeyeceğini biliyordu. Burnunu silerken çaresizce ayağa kalktı. En azından şimdilik alttan almalıydı. Daima inatçı davranmıştı ama şimdi değil. Ateş henüz bu kadar parlakken, cayır cayır yanarken onu söndüremezdi. Kendi haline bırakıp yavaşça küçülmesine izin vermeliydi. Bu yüzden annesine karşı koymadı. Ağır aksak kalkıp yatak odasına gitmek istedi. Orada birkaç valizi vardı. Ancak henüz bir adım atmıştı ki, annesi kolunu kavradı. Deniz bir umutla kadına baktı ama onun yüzünde uzlaşmacı bir ifade yoktu. Aksine daha da sinirli görünüyordu.

"Bana bak!" dedi kısık bir sesle. "Sen bu adamla... o... o işi yaptın mı?"

Deniz utancın bütün tonlarını yüzünde hissediyordu. Kızar mıştı muhtemelen, kanı çekilmiş gibi sararmış da olabilirdi. Ber battı. Çaresizce yutkundu. Gözlerini de kaçırmış olmalıydı ki, an nesi konuşmasa bile kızının cevabını anladı.

"Seni... Seni öldüreceğim!" diye tısladı kadın. Deniz kolunu çekti. Sahiden annesinden korkuyordu ve koşarak yatak odasına gitmekten başka bir şey yapamadı.

Önce utanç veren elbisesini çıkarıp, eline ilk gelen pudra renği pantolonunu ve çiçekli kısa kollu gömleğini giydi. Sonrasında kü çük, kabin tipi valizini kaptı. Birkaç parçayı zorlukla bavula tıktı ğında Tuna'nın gelmesi için hararetle dua etmeye başlamıştı. Sa atin kaç olduğundan haberi yoktu ama kocasının gelmeyişi sanki asırları bulmuştu. Muhtemelen olağandışı bir şey olmuştu ve o şey de tam annesinin elinden öleceği güne denk gelmişti. Genç kız mutsuz mutsuz iç çekmek, gözyaşlarını akıtmak, bilerek ağır dan almakla dakikalarını tükettiği halde Tuna'dan ses yoktu. Onu hiç olmadığı kadar muhtaçtı.

"Çabuk topla!" diye bağıran annesi yatak odasının kapısında görününce, Deniz irkilerek kadına baktı. Seniha Hanım kızına öl dürücü bir bakış attıktan sonra gözlerini devasa yatağa çevirmişti. Deniz de annesinin bakışlarını takip etti. Kırış kırış yatağı fark edince yerinden fırlayarak koştu ve çarşafları çekip düzeltmeye çalıştı. Annesi ayıplar bir ifadeyle somurtuyordu. Seniha Hanım titizliğiyle nam salmış bir kadın olduğu için bu somurtma, dağı nık şeyler yüzünden miydi, yoksa yatağın hatırlattığı edepsiz şey lerden miydi, Deniz çözemedi. İlkini tercih ederdi doğrusu.

Titrek elleriyle valizi dürmeyi bitirdiğinde, annesi ondan hızlı davranıp valizi kaptı. Ardından kızının kolunu tuttu ve onu sü rükleyerek hızlıca çıkış kapısına götürdü. Genç kız artık tamamen umudunu yitirmişti. Tuna'nın geleceği yoktu. En azından kendi bu evden gitmeden önce... Ona bir mesaj ya da not bırakmayı dü şündüyse de, annesinin gardiyanlığında elleri ve ayakları prangalı ağır bir idam mahkûmundan farksız olduğu için hiçbir şey yapa madı. Kabullenişle başını eğip gitmek için adımını attı. Tam o an idam mahkûmunun son dileği kabul oldu. Kapı çaldı.

Deniz, annesinin kolundan fırlayarak kapıya koştu. Ayakta sinirlice duran annesine aldırmadan kapıyı hışımla açtı. Açar açmaz gözleri gibi kalbi de müthiş bir ferahlığa erişti. Kendini Tuna'ya savurdu. Ona sarıldı. Koruyucu gövdesine, sevdiği o sıcak kuytuluğa sokuldu.

Şüphesiz Tuna bu aniden sarılışlara alışkındı. Bu yüzden genç adam kızı kendinden sökmek için herhangi bir şey yapmadı. Sadece gülümsedi onun bu haline. Ancak ters giden bir şeyler olduğunu anlaması çok kısa sürdü. Evinde bir kadın vardı ve bu kadının kim olduğunu biliyordu. Deniz'in elini tutarak içeriye girdi.

Evinin salonunda elleri belinde duran ve ifadesiyle Orta Çağ'daki valiyi, kana susamış savaşçıları andıran kadına bakıp "Hoş geldiniz," dedi düz bir sesle.

Kadının neden geldiğini tahmin etmek zor değildi. Elbette Deniz'in bu berbat halinin sebebini de... Karısının yüzünde gözyaşlarının izi hâlâ duruyordu. Bakışları da ölü bir beden gibi hissizdi. Deniz'in bu yıkık halinden hoşnut olmadığını Seniha Hanım'a gösterircesine, karısının yüzünü avuçladı ve yukarı kaldırdı. Kız gözlerini kaçırıp başını öne eğdi.

"Bana bak!" dedi emreder gibi.

Aynı anda Seniha Hanım kızının kolunu kavradığı gibi kendine çekti. "Kızıma dokunma!"

Tuna da aynısını yaptı. Deniz'i daha da kuvvetli çektiğinde, genç kız "Ayy," diye inleyerek ve adeta uçarak Tuna'nın göğsüne gömüldü. "O benim karım!" diyerek gergince konuşan genç adam sözünü çatmıştı.

İki gladyatörün az sonraki çarpışmasına hazırlanıyor gibi duruyorlardı. Deniz, kayınvalide ile gelini, kayınpeder ile damadı arasındaki bir kavgayı normal bulabilirdi ama kayınvalide ve damat değildi. Annesi kabarmış bir hindi gibi Tuna'nın tepesine çökmüşçesine kararlıydı ancak Uranüslüsü de uzay gemisinden gelen saldırıları bertaraf edecek kadar donanımlı, dünya dışı bir varlık gibi duruyordu. Başka zaman olsa onların bu soğuk savaşını izlerdi.

"Kızımı ne hakla alıkoyarsın?" diyen Seniha Hanım'ın cırlayan sesi, sessizliği keskin bir bıçak gibi böldü.

"Anne, o beni alıkoymadı."

"Deniz, sen karışma!" diyen Tuna kızın belini daha kuvvetle sıktı.

Genç kız çaresizce "Ama..." diyerek inlediyse de, Tuna'nın katı çehresini görünce sustu. Belki de en iyisi buydu. Köşeye çekilmeli ve onların birbirini yemesini izlemeliydi. Ah, lanet olsun! Bu durumda Tuna ömrü boyunca annesi tarafından vetoyla karşılanıp, meclise iade edilebilirdi. Bunu göze alamazdı. Kocasıyla hayatın tüm ilişkilerinde meşru bir aşk yaşamak istiyordu.

Bu sırada Seniha Hanım elini kaldırıp işaret parmağını Tuna'ya doğrultu. "Sen benim kızımla evlenmek için kimden izin aldın?"

Tuna alaycı bir gülüş atarken tek kaşını kaldırdı. "Deniz sizin köleniz mi? Onu azat mı edecektiniz? Bu yüzden bir de izin almam mı gerekiyordu?"

"Aşkım lütfen..." diyerek kısık sesiyle konuşan Deniz annesinin bakışıyla sustu bu defa.

"Seni kendini beğenmiş hergele! Kızımla evlenmek için tabii ki benden izin alacaktın!"

Seniha Hanım'ın yanıtıyla Tuna makul olmaya karar verdi. Deniz'in göğsünde titrediğini hissediyordu. Karısını rahatlatmalıydı. "Evliliğimiz aceleye geldi. Bu yüzden kimseye söylemeye zaman bulamadık. Benim ailem de yeni öğrendi. Aslında görkemli bir düğün yapacaktık ancak şartlar uymadı. Bu yüzden herkesin geç haberi oldu."

"E...evet," diye atıldı genç kız gözleri fıldır fıldır dönerken. "Daha birkaç hafta oluyor zaten."

"Peki, biz bu şekilde mi öğrenecektik ha? Kasetiniz çıkmış salak kızım!"

Kaset lafı Deniz'i gülümsetti. Sadece bir anlığına. Annesinin bakışlarıyla yeniden kocasına sokuldu.

"Her neyse. Artık öğrendiniz ve kabul etmeniz gerekiyor. Deniz benim karım. Biz beraber yaşıyoruz. İlişkimiz de tamamen normal, meşru ve geçerli."

"Orada dur!" diyen Seniha Hanım konuşsa da Tuna onu dinlemedi. Son derece küstah ve kendinden emin bir şekilde "Ayrıca dün gece eşinizle görüştüm ve onun da onayını aldım," diye devam etti.

Kadının gözleri kocaman açıldı. "Deniz'in babasıyla mı konuştun?"

"Evet!"

Bu defa Deniz araya girdi. "Evet, evet... Sen muhtemelen o saatlerde otobüsteydin. Kocam, babamla konuştu ve gülüşerek kapattılar telefonu." Birkaç küçük yalandan bir şey olmazdı, değil mi? Neticede kellesi gitmesin diye umutsuzca çırpınıyordu.

Kadın tüm bu işittiklerinden sonra kanepeye oturdu. Düşünüyordu. Kocası onay verdiyse, kızını zorla götüremezdi. Yine de bu onların evliliğini tamamen kabul ettiği anlamına gelmiyordu. Kızı yabancı bir adama âşıktı, onunla evlenmişti ve şimdi de dalına sarılmış bir tırtıl gibi bu yabancı adama sımsıkı dolanmıştı. Derin nefes bırakıp kızına bağırdı. "Allah aşkına, ayrılın biraz! Deniz! Yapışma adama, aptal kızım!"

Deniz hızla Tuna'nın kolundan çıkarken annesinden uzağa – temas edemeyeceği kadar uzağa- oturdu.

Tuna da onların karşısındaki tekli koltuğuna geçti. Bu sırada genç adam, köşedeki yemek masasını görünce kadının habersizce çıkıp geldiğini anladı. Spotlar dışında tüm aydınlatmalar kapalıydı ve yemek masasındaki iki küçük mum terk edilmiş bir halde hâlâ yanıyordu. İçine yerleşen sıcak bir hisle gülümsedi. Deniz'in sürprizi heba olmuştu ama bu kadar tatlı bir işe kalkışması da Tuna'nın arzusunu körüklüyordu. Bakışlarını yeniden Deniz'e çevirmek üzereyken, gözü bir başka detayı seçti. Bir valizdi. Deniz'in valizi... Kapının eşiğinde duruyordu. Kaşları çatık bir halde karısına döndü. Ona kötü, öfkeli bir bakış attı. Az önceki tüm tutkulu hisleri yakıcı bir öfkeyle yer değiştirmişti. Ancak Deniz, Tuna Üstüner'in bu kızgın bakışının neden kaynaklı olduğunu anlamadı. Kurumsal Damat, içinde bulundukları durumdan sandığından fazla hoşnutsuzdu anlaşılan. Gözlerini kocasından kaçırıp annesine çevirdi. Onun bakışlarının da iyimser

bir yanı yoktu. Ofladı. Dört bir tarafı kapanla dolu zavallı bir fare gibi hissediyordu kendisini.

Gergin sessizlik bir kez daha kayınvalide tarafından bozuldu. Seniha Hanım gözlerini kaldırıp "Siz nerede tanıştınız?" diye sordu.

Deniz boğazını temizledi. Olabilecek en mantıklı cevapları vermeliydi. "Tuna benim patronumdu. İş yerinde tanıştık." Bizzat bu adamın kendisini kovduğunu, silahlı çatışmada onu kurtardığını ve tanık koruma programını bilerek gizledi. *Of! Tüm bunlar yaşanmıştı, değil mi?* Ne kadar da aksiyonlu bir hayatı vardı!

"Sen işe gireli ne kadar oldu ki? Bu kadar kısa sürede bir adamı nasıl tanıyabilirsin?"

"Onu tanıyorum, anne. Ona güveniyorum." Ellerini birbirine kenetleyen Deniz gözlerini yere eğdi. "Ve onu seviyorum."

Tuna sessiz kalıp, onlara zaman veriyordu ancak Deniz'in içten sesiyle ona sarılmak, onu afallatana kadar öpmek istedi. Geleneksel değerleri olan annesine, hiç çekinmeden sevgisini söyleyebiliyordu. Deniz'e olan öfkesi bir kez daha arzuyla yer değiştirdi. Ona sahip olduğu için kendini şanslı hissetti. Onu kaybetmek istemeyecek kadar da bu şansın farkında olarak konuşmaya başladı. "Deniz benim yanımda güvende. Onu zarar gelmesine asla izin vermem. Ayrıca..."

"Ayrıca mayrıca yok! Bana sadece cevap ver, Tuna Üstüner! Sen de kızımı seviyor musun?"

Seniha Hanım'ın sorusu ikisini de hazırlıksız yakaladı. Deniz gözlerini heyecanla kaldırdı ve anında kocasının yeşil gözlerini buldu. Cevabı duymak için her şeyini vermeye hazırdı. Tuna'nın yüzünden hafiften bir gülüş geçince, kalp atışları işitilecek kadar gümbürdedi.

Sevdiği adam "Evet," dedi bekletmeden. Otoriter, karizmatik sesiyle Seniha Hanım'a bakıp evet dese de, sonraki sözleriyle kayınvalidesinin gözlerine baktı doğrudan. "Evet, Deniz'i seviyorum!"

Genç kız ayağa fırlayıp deli gibi dans etmek istedi. Yapamadı. Soluksuz kalacak kadar mutlulukla dolmuş olsa da yerinde çakılı kaldı. Bakışlarıyla Tuna'ya bir sürü aşk sözcüğü yolladı. Genç adam onun bu heyecanlı haline gülümsedi. Deniz de gülümsedi

kahkahayı basacağından korksa da sadece tebessüm etti. Ve aralarındaki kısacık mesafeye küfretti. Tuna'nın üzerine atlamak ve onun varlığıyla sarmalanmak, istediği tek şeydi.

Seniha Hanım ise bu itiraflar karşısında durup onları izledi. Bir kızına, bir de onun kocasına baktı. İkisi de kıpırtısız birbirini izliyordu ve ikisi de aptal birer âşık gibi gülümsüyordu. Kalbi ansızın yumuşarken kendisinin de güldüğünü fark etti. Tek evladını, biricik kızını ilk kez böyle sarsak ve panik görmüştü. Ve şimdi onun, ilk kez bu kadar mutlu olduğunu fark etti.

"Peki," dedi onları düştükleri mutluluk rüyasından çekerek. "Peki, madem birbirinizi seviyorsunuz, o halde ben de izin veriyorum." Kızına uzandı ve "Gel buraya saftirik kızım," dedi.

Deniz bu defa mutluluktan dolayı dolan gözleriyle annesinin yumuşak gövdesine yaslandı. "Teşekkür ederim, annem," dedi fısıldayarak. Seniha Hanım bu teşekkürün, evliliklerini kabul ettiği için söylendiğini sanıyordu, oysa Deniz'in teşekkürünün sebebi başkaydı. Tuna'nın itirafını annesi sayesinde işitmişti. Bu binlerce teşekkürü hak eden büyük bir olaydı.

"Yine de ben öyle kolay yola gelmem kızım. Beni bilirsin... Her şeyi en başından duymak istiyorum!"

"Uzun sürebilir anne?"

"Zamanımız var nasılsa. Az önce dediğinize göre burası sizin eviniz ve bir yere gidecek değilsiniz. Ben de öyle. Şimdi nasıl evlendiniz, anlat bakalım!"

Genç kız gözlerini Tuna'ya çevirip, ona sözsüz bir ikaz yolladı. Tuna, Deniz'in sadece bakışlarını değil, her bir hücresini çok iyi tanıdığı için onun ne demek istediğini anladı. Annesiyle yalnız kalmak istiyordu. Genç adam gergin bedeniyle kalktı ve otokontrolden bir zerre bile kaybetmeden kadınlara baktı. "Ben içeride bekliyorum!" dedi ve salondan çıkıp yatak odasına geçti. Anne kıza duygusallıkları için mahremiyet tanıdı.

Damadının gidişinden sonra Deniz bazı tehlikeli detayları gizleyerek annesine hikâyelerini anlattı. Miras işinden de bahsetti. Seniha Hanım bu noktada kızına onaylamaz bakışlar attıysa da, Deniz muhteşem bir aşk hikâyesi içinde, tüm o formaliteden sıkıcı

detayları eritti. Bitirdiğinde gülümsüyordu. Tuna'nın etkisi buydu. Kiminle ve ne zaman olursa olsun, onun hakkında konuşmak bile mutluluk veriyordu. Kendini artık daha huzurlu hissediyordu.

Annesi de tamamen huzura ermek için birkaç soru sordu. Onlardan biri de şu oldu. "Biraz soğuk ve öfkeli bir adam gibi duruyor. Sana kötü davranmıyor değil mi kızım?"

Genç kız başını salladı. "Aslında gerçekte o kadar soğuk değil. Sıcak biri. Ona sarıldığımda ısınıyorum bile."

"Kızım, sanki soba borusundan bahsediyorsun! Ona sarıldığında ne olduğundan bana ne? Ben adamın karakterini soruyorum. Ukala birine benziyor. Aslında kendini beğenmiş. Seni hor görmüyor değil mi?"

Genç kız panikle atıldı. "Asla! İşinden ve sahip olduğu güçten dolayı ukala gibi görünüyor ama aslında değil. Yani birazcık küstah, kibirli, biraz da dünya dışı ama... Şey... Yani o, gerçekten çok içten bana karşı. Duyarlı ve sorumluluk sahibi... Her şeyi düşünüyor, anne. Sonra tutkulu, sımsıcak, ateşli..."

Deniz kendini kaptırmıştı, ancak annesi poposundan dürtünce utançla başını eğdi. Ateşin üzerindeki bir piliç gibi kızardığını yanaklarındaki ateşten anladı. Annesine Tuna'nın sıcaklığından biraz daha bahsederse, zavallı kadın yirmi dört saati yatakta geçirdiklerini düşünecekti. Bu kadarı fazla doz olacaktı. Sakince Tuna'yı anlatmaya devam etti. "O hem iyi bir koca, hem de iyi bir arkadaş... İyi bir patron değil ama burcundan dolayı böyle. Mükemmeliyetçi. Klasik bir boğa işte. Yine de çok tatlı anne. Gördün değil mi? Ne kadar da yakışıklı."

"Yakışıklı, evet. Maşallahı var. Bir de anladığım kadarıyla çok zengin. Bunlar her kızın evlilik sıralamasında en başta olması gereken şeyler ama konu kendi kızım olunca hiçbiri önemli değil, Deniz. Önemli olan tek şey seni sevmesi, sana değer vermesi... Aranızdaki uçurumları kapatabilmesi..."

Uçurumlar... Deniz evlendiklerinden bu yana o uçurumlardan düşmekten korkmuştu. Çiftler arasındaki yaşamsal, toplumsal farklılıkların bazen yıkıcı olabileceğini biliyordu. Ama bu onlar için asla geçerli olmayacaktı. Tuna Üstüner, Uranüs ırkından

olmasına rağmen Deniz'i hiçbir zaman o uçurumlara yaklaştırmamıştı bile. Bu yüzden tüm o farklılıkların bir anlamı yoktu. Kalbi ferahtı. "Anne, bu adam beni tamamlıyor. Hayatta hiçbir şeyi bu kadar sevmedim!" dedi.

Kadın bozuldu. Tam kızına aile hakkında sıkı bir fırça atacakken, Deniz gülümseyerek devam etti. "Siz başkasınız. Siz benim ailemsiniz. Her şeyimsiniz. Ama bu adam da benim ruhum, kalbim, benim aşkım..."

"İsmini Leyla koymalıymışız!" dedi Seniha Hanım. Kızının neredeyse aşkından havalanacağma tanık oluyordu. Ayakları öylesine yerden kesilmişti ki. Saçlarını okşarken konuşmaya devam etti. "Aranızda dağlar var kızım, seni ezerse, sana değer vermezse diye korkuyorum."

"Ama o dağları yıktık biz, annem."

"Öyle görünüyor. İnşallah dediğin gibidir. İnşallah farklı hayatlarınıza rağmen seni her zaman el üstünde tutar."

"Yapacaktır."

"Eğer bu evliliği istiyorsa yapmalı. Hoş, zaten o adam seni seviyor."

"Seviyor mu? Sen sahiden anladın mı bunu, anne?"

"E kendi söyledi ya kızım."

Deniz, Tuna'mn itirafının anbean kulaklarında yankılandığını biliyordu ancak annesinin fikri de önemliydi.

"Sana âşık olduğunu anlamak güç değil kızım. Neredeyse gözleriyle yiyip bitirdi seni."

Genç kız keyifle gülümserken, ansızın Tuna'yı görme ihtiyacıyla kıvrandı. Delice hevesli görünmek istemeyerek usulca kalktı yerinden "Ben bir içeriye gideyim."

"Git, git... Ama koşma, sakin ol!" dedi Seniha Hanım.

Deniz yapmacıktan kaşlarını çattı. "Sakinim zaten. Yavaşça yürüyüp gidecektim."

"Dikkatli git. Gözlerin hiçbir şey görmüyor, kafanı duvarlara çarpma, saf kızım benim."

"Anne, ben hiç de saf değilim!"

Kadın *tabii tabii* dercesine başını salladı.

❧ ❧ ❧

Deniz keyifle yatak odasına daldığında, Tuna yeni giymiş olduğu kot pantolonun fermuarını çekiyordu. Genç kız kapıyı kapattığından emin olarak aşk dolu bakışlarıyla "Dur," dedi. Tuna'nın elleri durdu ve tek kaşı imayla kalktı.

Genç kız yavaşça yürüyüp kocasının önünde durdu. Heyecandan elleri titremeye başlamıştı. Elleri pek titremezdi oysa. Duygusal baskının ağırlığına yordu bunu. Annesinin verdiği korku, Tuna'nın verdiği heyecan ve kalbini matkapla deliyorlarmış gibi hissettiği o büyük aşk. *'Deniz'i seviyorum,'* demişti bu adam. Üstelik annesi de *'Sana âşık olduğunu anlamak zor değil,'* demişti. Deniz bu cümlelerden sonra tüm bedeniyle oryantal yapacak kadar titremediğine şaşırdı. Yalpalayan birkaç adımdan sonra Tuna'ya değmek üzere olan ama değmeyen bedeniyle tam dibinde durdu. Ellerini yavaşça kaldırdı ancak çok değil, Tuna'nın fermuarının hizasına gelecek kadar. Ve sonra o elleri plansız bir coşkuyla uzatıp adamın pantolonuna götürdü. Fermuarı tutup yukarı çekerken soluksuz kalmıştı. Kendisi gibi Tuna'nın da uyarıldığını dokunurken anladı. Dudaklarını ısırıp, düğmeyi de ilikledi ama ellerini oradan çekmedi. Bunu yapmak içinden gelmiyordu.

"Annemle uzlaştığın için teşekkür ederim," dedi yutkunarak.

Genç adam bu basit fakat etkili oynaşma ritüelinin etkisinde kızı zorlukla işitti. Az önce giydiği her şeyi çıkarmak, karısını da soymak için müthiş bir istek duysa da, buna yeltenemezdi. Bu yüzden Deniz'in bileklerini kavrayıp iri avucunda kıstırdı. O bilekleri tutup kendinden ayırdıktan sonra kızın yüzünü inceledi. Gözlerini az sonra onu öpecekmiş gibi dudaklarına dikse de öpmedi.

Deniz ise, parmakları üzerinde yükselip küçücük bir öpücük için çırpınırken Tuna bir milim bile eğilmeyerek kaskatı bir halde durdu. Ardından kızgın olduğu anlaşılan sesiyle sordu. "Gidecek miydin?"

Genç kız anlamadı. Kaşları çatıldı. Kocası yineledi. "Ben gelmeseydim, bu evden gidecek miydin?"

Ve o an her şey anlaşılır oldu. Valiz... Tabii ya! Öylece, kapının oralarda bir yerde duruyordu. Tuna valizi görünce kendisine

kızmıştı. İçerideki öfkesinin nedeni buydu demek ki. Dürüstçe "Gidecektim," diye yanıt verdim.

Bu tek kelime adama yetti. Kızı bıraktı ve geri çekildi. Çehresi öfkeliydi. "Demek gidecektin!" dedi. Soru değil hesap sormaydı bu.

Deniz ona anlayışlı olmasını söyledi. "Annemi durduramayacağımı biliyordum. En azından sakinleşene kadar ona itaat etmem gerekiyordu."

"Her ne olursa olsun," dedi genç adam. "Beni ikinci kez terk edecektin, lanet olası!"

Genç kız bunun terk ediş olarak görülmesi karşısında tedirgin oldu. "Seni terk etmek mi?" diye sorarken sesi inceldi. "Seni terk edecek kadar aptal mıyım?"

Tuna'nın ifadesi çiviyle çakılmış gibi sabitti. Tek bir değişim olmadı.

"Evet, çok aptallık yaptım, yapacağım da, ama seni terk etmek gibi bir aptallık yapamam... Bunu nasıl düşünürsün?"

"O halde gitmeyecektin! Annene direnecektin!"

"Annem bir TOMA'dan farksızdır. Beni ezip geçecekti ve sen direnmekten bahsediyorsun... Üstelik yoktun bile. Onunla tek başıma mücadele edemem, anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum!" diye gürledi adam.

Deniz kaygıyla, hızlı iki adım atıp aralarındaki mesafeyi kapattı. İki parmağıyla Tuna'nın dudaklarına dokundu. Sesi duygu dolu, çaresizdi. "Lütfen böyle konuşma."

Adam sımsıkı kızın bileğine yapıştı. Deniz elini ve dahası tüm bedenini sertçe savuracak diye korktu. Ama aksine, Tuna tek tek bütün parmaklarını öptü. Sonra dudaklarına eğildi ve bu defa orayı da öptü. Sertçe...

Deniz derin bir soluk bırakıp, kollarıyla kocasının boynuna sarıldı. "Kurumsal Kasıntı'm!" derken, Tuna daha bir hırsla öpmeye başladı.

Kısa bir öpüşmenin ardından genç kız, annesinin içeride olduğunu hatırladı. "Sana bu gece sürpriz yapmıştım," dedi. Ardından gözleriyle yatağın üzerindeki küçücük elbisesi gösterdi. "Onu giymiştim."

Tuna'nın yeşil gözleri parladı. "Neden çıkardın?"

"Annem pavyon kadınlarına benzediğimi söyledi. Ahh... Basılma anımı görmeliydin. Striptiz yapar gibi kapıya dolanmıştım ve karşımda annem vardı!"

Tuna hafifçe kahkaha attı.

"Komik mi?" diye soran Deniz'e yanıtı gecikmedi. "Trajik bir vaka olmuş."

"Ah, evet! Eğer biraz daha geç kalsaydın, cinai bir vaka olacaktı!"

Genç adamın geniş göğsünden rahatlamış bir nefes yükseldi. Parmaklarıyla kızın tenini okşarken "Sanırım bu tehlikeyi de atlattık," dedi.

"Annem söz konusu olunca kesin konuşamıyorum!" diyen Deniz dudaklarını büktü.

Tuna'nın yüzünden anlık bir gerilme geçti ve "Onu ikna etmek için bir sürü yalan söyledim. Hâlâ ikna olmuyorsa, yapılacak bir şey yok!" dedi.

Yalan mı? Yalan mı söylemişti yani? *Deniz'i seviyorum,* derken de yaptığı bu muydu? Genç kızın kalbi bu defa heyecanla değil, hayal kırıklığıyla doldu. Sırf annesini normal bir evliliğe ikna etmek için Tuna'nın *seviyorum* dediğini anlamıştı. Bu hazmedilmesi zor bir lokmaydı. Boğazında, kalbinde, dahası ruhunda takılı kalmıştı. Kendini çekip "Gideyim artık," dedi. "Annem odaya dalabilir."

Tuna muhtemelen Deniz'in içindeki kırgınlıktan habersizdi. "Peki," deyip kızın saçlarını okşadı ve onu son bir kez hafifçe öpüp içeriye yolladı.

❧ ❧ ❧

Deniz, annesini bir şeyler incelerken buldu. Eline aldığı şeyi anlamasına imkân yoktu. Forbes dergisinin son sayısıydı ve Deniz'in de anlamasına imkân sağlamayacak kadar İngilizceydi. Kadın, kızını görünce dergiyi yeniden masaya bıraktı. Bu defa Deniz'e şöyle bir bakıp gözlerini evde dolaştırdı.

"Burası küçük bir yer, nasıl sığıyorsunuz?"

"Tek kişi için yapılmış ama bize sıkıntı vermiyor," diyen genç kız, sıkıntı vermeyen evine rağmen fazla sıkıntılıydı. Tuna'nın *Yalan söyledim,* diyen sesini kulaklarından silemiyordu.

"Ben nerede kalacağım ya?"

İşte bu soru sıkıntısını götürüp yerine daha büyüğünü koydu. Annesinin nerede kalacağını bilmiyordu. Eski evine götürmeleri en uygunu olurdu şüphesiz.

"Bunu sonra konuşuruz anneciğim. Yoldan geldin. Yemek yiyelim."

Seniha Hanım kızına uydu. Önce lavabonun yerini sordu, ardından mutfağı. Deniz annesine rehberlik edip masaya koyduğu yemekleri topladı. Isınmaları gerekiyordu. Ve kendisinin de... Üşümüş, ayazda kalmış, buz gibi hissediyordu.

Sessiz, sakin ve yatışmış bir şekilde yemek yediler. Aslında pek de yedikleri söylenemezdi. Yeni tanışan Tuna ve Seniha Hanım'ın, diğerinin hamlesini kontrol eden bakışları yemekten çok birbirlerinin üstündeydi. Deniz ise sıkıntılarının içinde, masanın her bir detayını inceleyerek dalıp gitti. Tuna'nın sözlerinin neden olduğu yıkımı toparlayamıyordu. *Beni sevmen çok mu zor?* diye soruyordu içinden. Tuna Üstüner, Uranüslü sevdiği adam, davranışlarıyla bu sorunun cevabını verebiliyordu aslında. Kocasının kendisine hissettirdiklerinin soğuk, mantıkla örülü, duygusuz şeyler olmadığına herkesi ikna edebilirdi. Bu adam ona aşkı hissettiren pek çok şekilde yaklaşmıştı. Deniz de bu aşkı tatmıştı üstelik. Tuna'nın bakışları ve tavırları aşkını anlatıyordu ama bunu söze dökmemesi küçücük bir şüphe virüsünün beynini ele geçirmesine neden oluyordu. Üstelik annesi de anlamıştı bu aşkı. O halde neden bir kez olsun söylemiyordu? Deniz biraz daha ferahlamış olarak birkaç lokma yutabildi. Tuna'nın hazır olmasını bekleyecekti. Erkekler, duygular söz konusu olduğunda çok cesur olamıyorlardı. Üstelik kendi erkeği, bildiği tüm erkeklerden farklı olduğu için bu süreç muhtemelen biraz daha uzayabilirdi. Ancak sonunda itirafına kavuşacağını biliyordu.

Bu ufak karmaşanın dışında her şey çözülmüş gibiydi. Annesi ve kocası anlaşmışlardı. Hayattaki en zor kişiyi, yani annesini ikna etmeyi başarmış, bu evliliğin en karmaşık sorunlarından biriyle yüzleşmişlerdi. Artık huzura daha çok ermiş bir çift olabilirlerdi.

Tabii az sonra kapı çalmasaydı. Tabii gelen o kadın olmasaydı...

Deniz kapıyı açtığında karşısında Tuna'nın halası Belgin Hanım'ı görünce, ikinci bir 'anne vakası'yla daha savaşacağını anladı. Yeni bir savaş için çok yorulmuştu.

BÖLÜM 5

Uzatmaları oynuyordum ve ağır mağlubiyetler almıştım. Kaç sıfır gibi bir skorla yenildiğim mühim değildi. Gollere doymuyordum. İşte kalemde yeni bir gol daha... Belgin Üstüner kapımda dikiliyordu ve bana kredi kartı ekstresinde fazladan bir sıfır görmüş memurun dehşetiyle bakıyordu.

"Bu...buyurun," dedim kekeleyerek. Annemden sonra metabolizmam kırk beş yaş üstü, sinirli, çoktan menopoza girmiş kadınlara alışmış olmalıydı ama bu kadın başka bir şeydi. Neredeyse benimle aynı havayı soluyor diye elemden ölecekti.

Baştan ayağa şöyle bir süzdükten sonra "Senin burada ne işin var?" diye sordu. Soru sayılmazdı. Cemiyet diline özgü bir hakaret cümlesine benziyordu daha çok. Burada olmak, benim dünyada ulaşamayacağım bir mevkiiydi sanki. Kadının bakışları ve sözleri muhteşem bir senkron içinde varlığımı açıkça azarlıyordu.

Burası benim evim! demek için atıldığım sırada, kolumda o tanıdık dokunuşu hissettim. Tepeme kadar çıkan sinirler Tuna'nın temasıyla beraber, havası kaçan balon gibi küçüldü. Bu adam kesinlikle terapist olmalıydı. Bana özel tabii. Sadece bana hizmet veren... Öyleydi de...

"Belgin hala, girsene," dedi sevgilim koluyla beni sararken. Bu hareketi halasına bir gözdağı mı, yoksa gündelik rutin olarak mı yaptığını anlamadım. Anlamam da önemli değildi. Cadılığın Ankara şubesi gibi görünen Belgin Üstüner'in gözü yeğeninin eline, oradan da bize kaydı.

"Tuna, burada neler oluyor? Bu kızın..." diyerek kontra atağa geçen kadının sözünü kesen Tuna, "Bak, seni kiminle tanıştıracağım..." dedi.

Belgin'in gözü evin içine kaydı. Henüz dairemizi şereflendirmemişti. Benim dezenfekte olup kaybolmamı istiyor gibiydi, ama havasını alırdı.

"Deniz'in annesi de bugün misafirimiz. Ailelerin tanışması için bu iyi bir fırsat."

Kadın, Tuna'nın cümlesiyle gözlerini kocaman açtı. Şaşkın olmalıydı ama botoxlu yüzündeki ifade Munch'ün Çığlık tablosunu hatırlatıyordu. En sonunda içeriye girmeye karar verip, beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra ayakta duran annemle göz göze geldiler. Annem muhtemelen akranı olan kadına bakarken kaşlarını çatmıştı. Vahşi doğada tehdidi gören dişi bir yırtıcı gibiydi. Zavallı yavrusuna saldıracak bu çakalı da fark etmişti. Soran gözlerle bana bakarken "Tuna'nın halası Belgin Hanım," diyerek onları tanıştırdım.

Annem en sonunda gevşedi. Kadına uzanıp "Hoş geldiniz," dedi. Yanaklarından şöyle bir öpecekti fakat Belgin hala soğukça elini uzatınca, annem yarı yolda durmak zorunda kaldı.

Tepeden bir bakışla "Hoş bulduk," dedi Belgin cadısı. Aynı anda Tuna'ya dönerek "Demek bu kız, annesiyle burada yaşıyor?" diye sordu. Bu da bir soru değildi. Yergiden daha ağır bir şeydi.

Tuna da bu kaba tavrı anlamış olarak "Hayır," dedi düz bir sesle. "Annesi Erzurum'dan geldi. Deniz'i ziyaret etmek için."

Kadın hâlâ yaşayan birkaç sinirini oynatarak tek kaşını kaldırdı. "Ah, anladım..." Sonra bize açıkça sırtını dönerek "Seninle konuşabilir miyiz?" diye sordu Tuna'ya.

Tuna'nın gerginliği apaçıktı. Halasının neler konuşacağını tahmin etmiş olmalıydı. Kadını sadece birkaç sefer görmüş olmama rağmen, ben bile tüm cümlelerini şimdiden tahmin edebiliyordum. *Bu kızın evinde ne işi var? Bu kadının evinde ne işi var? Bizim üstün ırkımıza, Uranüs soyumuza yakışıyor mu bu avam insanlar?* gibi birkaç zırvalık söyleyeceğinden emindim. Daha fazla öfkelendim ve Belgin'in karşımda durup utanmaz hamlelerle bizi aşağılamasına katlanamayacağımı anladım. Bu kadar misafirperverlik fazlaydı. Annemin kolunu tutup "Hadi, biz mutfağa gidelim," dedim.

Annem başını sallayıp önden giderken, Belgin Hanım da çalışma odasına doğru hareketlenince ikisi hafifçe çarpıştı. Annem kadının sırtını sıvazlayıp "Ay, bizimki de yaşlılık ahretliğim. Eh, gözlerimiz gençlerinki kadar iyi görmüyor. Gözlük vermediler mi sana?" diye sordu.

O an bir hortum gelip Belgin'i yutmuştu sanki. Kadın sararıp, morarıp, kızarıp alaca bulaca renklere bürünürken, ben neredeyse kahkaha atacaktım. Ancak sandığımın aksine Belgin Üstüner altta kalmaya niyetli değildi. "Sizi bilmem ama benim gözlerim bir baykuşunki kadar sağlamdır!" derken çenesi kendi ırkına özgü bir şekilde dikleşti.

"Ay, baykuş dediniz de... Belgeselde izledim. O hayvanlar kaç yıl yaşıyor biliyor musunuz? Üç yüz yıl mı ne? Oh, şanslısın hemşire. Daha yaşayacak iki yüzyılın var."

Annemin espri görünümündeki ağır darbeli salvolarıyla inleyen Belgin'in rengi beyaza kesti. Bir şeyler demek için atılıyordu ki, Tuna halasını sürüklemeye başladı. Onlar çalışma odasına gidince, dakikalardır içimde tuttuğum kahkahayı dışarıya saldım.

Annem popoma bir şaplak atıp işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Suss!" dedi fısıldayarak. Susmak bir yana kabararak gülüyordum. En sonunda Seniha Akın da duramadı ve beni yalandan ayıplarken gülmeye başladı. "O cadının kızımı ezmesine izin vermem!" dedi gülmeyi kestiğinde.

Anneme sarıldım. Nasıl da laf sokmuştu öyle. "Ah, anne ya... Birinin senin gibi düşmanı varsa, gezegendeki son gemiye binerek çekip gitsin bence."

"Gitsin tabii ya! Sırf zengin diye, sırf yüzünde Sülüman'ın sarayına badana yapacak kadar boya var diye, bizi aşağılayacağını mı sanıyor bu cadaloz? Daha beni tanımadı."

Annem haklıydı. Geleneksel haliyle sıradan bir Anadolu insanı olabilirdi ama Nene Hatunlar yetiştirmiş bu toprakların da esaslı bir kadınıydı. Onun kızı olduğum için gurur duyarak mutfağa geçtim. Masayı toparlayıp, bulaşıkları makineye dizdikten sonra mutfakta annemle güzel bir sohbete daldım. Bana akrabaların son dedikodularını, evlenen son kızlarını, kaçan son kızlarını,

evde kalmış son kızlarını anlatıp neşemi yerine getirdi. Öyle ki Belgin cadısını bile unutmuştum. Ancak dakikalar sonra Tuna kapıda görününce ayağa fırlayıp hazır ola geçtim. Arkasında Belgin Hanım duruyordu. Bakışları hâlâ eleştiriyle dolu, engizisyonun acımasız yargıçları gibi beni diri diri yakmak için uğraşıyordu sanki.

"Belgin Hanım, siz annemle içeriye geçin, ben de bir kahve yapayım," diyerek şirin bir gelin gibi görünmek için suratımı kastım. Kadına bakarken gülemiyordum ama gülme provası yapsam iyi olacaktı.

"Tamam, kızım... Ben dünürümü de alıp gideyim. Ailelerin tanışma zamanı gelmişti," diyen annem tabureden kalkıp kadına doğru yürüdü. Belgin'in ayakları neredeyse geri geri gidiyordu. Tabii benden kurtulamayacağı gibi annemden de kaçamazdı. Annem kadının koluna girdiğinde "Eee, bu gençler bize ne zaman torun verecek, büyükanne?" cümlesini işittim. Belgin'in sararan yüzünü zihnimde canlandırmak zor olmadı. Onlar çıkarken ben de kıkırdıyordum. Gözlerim sevdiğim adama sabitliydi. Delilikte ihtisas yapabilecek üç çılgın kadınla aynı evde olmaktan ötürü büyük bir dehşet içinde olmalıydı.

Ona bir şey soracaktım ama yeşil, arzulu gözlerine bakarken her şeyi unuttum. Uzayan saniyeler boyunca aramızdaki kısacık mesafeyi kapatmadan bakıştık. En sonunda "Ne konuştunuz onca saat?" diye sorabildim.

Tuna omuz silkti. Güçlü gövdesindeki gerginliği anbean görebiliyordum. Buna rağmen aldırmazca "Önemsiz şeyler," dedi.

"Neredeyse birkaç yüzyıldır içerideydiniz. Eminim sıra bana da gelmiştir. Ah, lütfen dürüst ol... Sana *Bu kızla ne işin var?* diye sordu mu?"

Tuna dürüst davranmayıp cevap vermedi. Muhtemelen kalbimi kıracak bir şeyler söylemekten kaçınıyordu ancak gerçekler o kadar yalındı ki...

"Belgin Hanım bana bakarken yüzünden *imdat* yazısı geçiyor. Hadi ama söyle işte. Sana benim hakkımda neler dedi? O kızdan boşanmazsan seni reddederim türünde bir şeyler söylediğini düşünüyorum."

Yavaşça bana yaklaşan sevdiğim adam "O kadar da değil, abartıyorsun," dese de, o kadar olduğundan adım gibi emindim. "Sadece seni burada görmeyi beklemiyordu," diye devam etti.

"Ve annemi?"

"Ve anneni..."

"Ne dedi peki? Peşini bırakmam için bana para teklif edecek mi?"

Tuna'nın yüzünden hafif bir gülüş geçince ben de gülümsedim. Gittikçe yaklaşıyordu. Davudi sesiyle sakince konuştu. "Sadece bazı şeylerin çok hızlı olduğu konusunda yakındı."

"Ah, tabii ya! Evlenen insanlar en az birkaç yıl sonra aynı evde yaşarlar, değil mi? Bizim aynı evde yaşamamız tuhafına gitti kadıncağızın."

"Hisseler için anlaşarak evlendiğimizi biliyor. Bu yüzden aynı evde yaşamamıza şaşırdı."

"Bugün çok iyimsersiniz Sayın Kurumsal Kocam. Şaşırdı mı, yoksa dehşete mi kapıldı? Bana ikincisi gibi geliyor da!"

"Deniz, amacın nedir? Halamın bu evliliği kolayca kabul etmesini beklemiyorsun değil mi? Hatırlarsan annen de kabullenmemişti."

İşte, ailelerden kaynaklı ilk kavgamızı yapıyorduk. Gerçek, normal, basit bir evli çift olmaya gittikçe daha çok yaklaştığımızın resmiydi bu. Üzerimdeki mutfak önlüğü de tabloyu tamamlıyordu. Normal bir çift olmanın o güzel hissini sonra düşünmeye çalışarak ellerimi belime yasladım. "Ama benim annem ona haber vermedim diye bana kızdı. Senin halanın kızma sebebi benimle evli olman. Eminim Çisem'le evlenmiş olsaydın şimdi zilleri takıp oynuyor olurdu."

"Saçmalama!"

Tuna'nın öfkeli sesiyle irkildim. "Belki de beklediği Aydan'dı..."

"Deniz," diye tısladı Uranüslüm.

"Ne var?" diye bağırdım. "Yalan olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır!"

Gözlerim sonuna kadar açıldı. Geçmişin hayaletlerini canlandıran bendim ama şimdi kalbi yarılan da bendim. Tuna'nın ailesi tarafından, Aydan'ın koşulsuzca kabul göreceği açıktı. Bense her

zaman yedek kulübeye mahkûm olacaktım. Ancak sonra, Aydan'ı ve lanet olası varsayımları umursamamaya çalıştım. Tuna'ya güçlü görünmek isteyerek sakince sordum. "Peki, sen... Evliliğimiz hakkında ne dedin ona?"

Öfkeden ifadesi sertleşmiş olan kocam, yanıma kadar gelip tam gözlerimin içine baktı. Kıpırtısızdı ve bakışlarından kızgınlığı okunuyordu. "Benim karım Deniz dedim. Onunla evlenmek istedim ve evlendim."

İkna olmayacaktım. Bu yüzden yeniden karşı çıktım. "Hayır, seninle evlenmek isteyen bendim. Sen istememiştin bile!" dedim artık sakin kalmayı başaramayarak.

Tuna da sakinlikten uzaktı. "Kahretsin, Deniz! Şimdi de aptalca ihtimaller için mi kavga çıkaracaksın?"

"Ben kavga çıkarmıyorum. Bunu yapan, senin o her şeyi bildiğini sanan halan. Sanki hayatınızı gasp etmiş gibiyim. Bana bakışlarını gördün mü?"

"Sadece şaşırmıştı. Neden biraz makul olmuyorsun?"

Makul olmak benim sözlüğümde yazmayan bir kelimeydi ama bir an için denemeye karar verdim. Kollarımı göğsümde buluşturup başımı kaldırdım. Gözlerimiz sabitlendi ve "Peki," dedim. "Halan bu evliliği onaylamadı, değil mi?" Tuna'nın sessizliği yeterli cevabı veriyordu. "Hiçbir zaman da onaylamayacak," diye konuşmayı sürdürdüm.

Ve sonra dönüp hararetle cezve aramaya başladım. O kadına içine bol miktarda siyanür koyduğum bir kahve yapmak istiyordum aslında. En sonunda kahveyi buldum ama cezve yoktu. Orada bir kahve makinesi olduğunu sonradan fark ettim. Nasıl çalıştıracağımı bilmiyordum ve anlamaya çalışmıyordum. Aklım, kalbim, hareket etme yetim, her şeyim kocama odaklanmıştı. Onunla kavga etmemeye odaklanmıştım daha doğrusu. Ben boş gözlerle teknolojinin basit bir aletine bakıp ona yenilirken, Tuna'dan hâlâ ses yoktu. Bilerek arkamı dönmedim. Bu benim gerçekten makul olmaya çalıştığım bir andı. Eğer makul olmasaydım kavgaya devam ederdim. Aksine, pasif direnişimle işime yöneldim. İçimde fırtınalar kopuyordu. Uçurumları hatırladım. Annemin bahsettiği

uçurumları... Tuna'nın onları kapattığını ve beni kıyısına bile götürmediğini söylemiştim. Ama halası iterek beni oradan atmaya çalışıyordu. Düşmeyecektim! Ben onların bildiği kızlardan değildim. Ben Aydan da değildim ve kimsenin beni o sanmasına izin vermeyecektim. O cadı, bireysel varlığımla bana saygı duyacaktı. Sinirli hareketlerle zavallı makinenin iç organlarını mıncıklarken dır dır eden dudaklarım hararetle söyleniyordu.

Tam o sırada ansızın bedenime dolanan kollarla korkuyla sıçradım. Tuna Üstüner'in sarılışıydı bu. Bir kozaya alır gibi sımsıkı sarmasıydı. Sırtımda sert göğsünü hissediyordum. Bir kayaya yaslanmak gibiydi ancak bir taş parçası gibi soğuk değil, sımsıcaktı. Nefesi kulağıma, kokusu ruhuma işliyordu. Üzerime eğilip boynumu öpmeye başladı. Ateşli solukları tenime yayılırken de konuştu.

"Belgin Üstüner'in evliliğimi onaylayıp onaylamaması umurumda bile değil."

Ah, sesi nasıl da baştan çıkarıcıydı! Sertçe, kızgınca söylüyordu ama Shakespeare'in soneleri bile böyle romantik olamazdı. Başımı geriye atıp omzuna yaslandım. Öpücükleri kulaklarıma tırmanırken "Bu önemli bir mesele," dedim zorlukla yutkunarak.

"Değil," diyen Tuna, karnımda birleşen ellerini sıkarak beni kendine daha kuvvetlice bastırdı. "Hiçbir şey senden önemli değil sevgilim."

Kafamı çevirdim ve dudaklarım kendiliğinden onun dudaklarını buldu. Yavaşça öpüşürken kahve de aklımdan çıkmıştı, baş belası teknoloji de. Düşündüm. Belki de Belgin Hanım haklıydı. Belki de Tuna'nın benimle evlenmesi büyük, devasa bir hataydı. Kahve yaparken bile ayartılabilen kaç kadın vardı ki? İşe yaramaz bir âşıktım sadece. Körkütük âşık...

❧ ❧ ❧

Tuna'nın yardımıyla kahveleri yapıp en sonunda içeriye götürdüğümde annemi keyif, Belgin Hanım'ı keder içinde buldum. Kim bilir Seniha Akın, kadını ne gibi vahşet dolu cümlelerle korkutmuştu? Umarım ona yaşının kırk beş gibi göründüğünü söyleyip iltifat etmeye kalkmamıştır.

"Getir kızım, getir. Bakalım nasıl yaptın kahvemizi?" diyen anneme gülümsedim. Komşularına yaptığı gibi ev işlerinden anlamadığım konusunda yakınmaması için dua ederken, annem tam da bu konu hakkında konuşmaya geçmişti.

"Biliyor musun Belgin Hanımcığım, Deniz de ev işlerinde çok maharetlidir. Bir yemek yapar, görmeniz lazım."

Annemin bahsettiği Deniz ben olamazdım. Yine de sözlerini üstüme alıp keyifle gururlandım. Ancak kocamın alaycı bakışlarını görünce yapmacık bir şekilde somurttum. Tuna da o Deniz'in ben olmadığımı iyi biliyordu. Buna rağmen sırlarımı güvenle saklıyordu.

"Orta yaptım ama..." diyerek kahvesini Belgin Hanım'a uzattığımda dudak büktü. "Ben şekersiz içerim." *Zift içesice!*

Anlamıştım. Kadın uzlaşmayacaktı. Beni gelini olarak kabul etmeyeceğini açıkça ilan ediyordu. Aldırmamaya çalışıp, kahveleri dağıttıktan sonra bilerek tam Tuna'nın dibine oturdum. Elimi de dizine atmış ve ona aşkla bakmıştım. Belgin Üstüner korkunç bir afeti izler gibi bizi inceledikten sonra anneme döndü. Tasarlanmış bir hainlik peşinde olduğu belliydi; yüzünde sinsi bir ifade vardı.

"Deniz, Tuna'nın sekreteriyken bir anda karısı oldu. Hayat ne tuhaf..." dedi imayla karışık.

Araya ben girdim. Üstünlük kurmaya çalışan bir tavırla "Aşk işte..." dedim. Gözlerim savaşçı bakışlarıyla fahri kayınvalidemdeydi.

"Sendeki aşkın gelip bir holding patronunu bulması ne hoş bir tesadüf! Şanslısın hayatım."

Espri görünümünde ağır bir hakaretti bu. Yutkunup sakin kalmaya çabaladım. Tuna elimi kavrayınca ağzımdan çıkmak üzere olan tüm o kavgacı sözler durdu. Soluklanıp kocama baktım. Sadece Belgin'in ağır sözlerini değil, dünyamı unutturan bir gülüş attı. Elimi kaldırıp dudaklarına götürdüğünde dünya değil, tüm evren silikleşti.

"Şanslı olan benim!" dedi gözlerini benden çekmeden.

Annem iç çekti. O da şüphesiz dünürünün laf sokmasını anlamıştı ancak beni bile şaşırtan bir bilgelikle yanıt verdi. "Aşk

paraya bakmıyor. Öyle olsaydı, biz fakirler mutsuz evliliklerde debelenir dururduk."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Doğru," dedi eleştirir gibi. "Ama her genç kızın rüyalarını süsleyen zengin bir koca vardır."

"Belgin Hanım!" diyen Tuna halasını uyaran bir şekilde sertçe konuştu.

Onun resmiyeti ve öfkesi karşısında neşelendim. Yüzümdeki gülüşle Tuna'nın gözlerini buldum. "Benim hayallerimi zengin koca süslemiyordu. Sadece sevdiğim insanla evlenmek istedim ve bunu da yaptım."

Parasını seviyor olmayasın? bakışıyla Belgin Hanım bana küstahça güldü.

Ancak Tuna bile kadının saçma sapan konuştuğunu bilip onu ciddiye almadı. Gözleri bir tek benim üzerimdeydi. "Deniz, maddi şeylere değer vermiyor. Vermiş olsa bile, onu mutlu edecek hediyeler almak bana sadece gurur verir," dedi Kurumsal Aşkım.

Boynuna atlamak istedim. "Bana en büyük hediye sadece sensin," dedim mutlulukla.

Tuna elini uzatıp yanağımı okşadı.

Annem o sırada yeni bir iç çekti. Adeta nispet yaparcasına, coşkulu sesiyle az sonra son nefesini verecekmiş gibi duran huysuz halaya hitaben konuştu. "Ahh, Belgin Hanımcığım... Şu gençlere bakın, ne kadar da aşk dolular."

Kadın belki ölmedi ama olgunlaşmış bir limon gibi sarardı. Ringdeydi ve yıkılmaya niyeti yoktu. İnatla, aldığı darbelere rağmen beni öldürmeden ölmeyecek azılı bir düşman gibi ataklarını sürdürdü. "Maddi şeyler belki zamanla aşılır ama bir evlilikte kültürel farklar da önemlidir. Tuna en iyi okullarda okudu ve her zaman birinci oldu. Onun başarısı öyle sıradan ya da tesadüfi değildir. Daima üst düzey biri oldu."

Sinirlenmeye başlıyordum. Benden önce annem atladı. "Deniz de birinci olurdu," dedi. Muhtemelen sondan birinciliklerimi sayacaktı. Yerin dibinin daha derinine itiliyordum. "Beden eğitiminde, müzikte, resimde, el işi dersinde hep birinci oldu." Ah, annem... El işi nedir ya?

Belgin Hanım'ın alaycı şuh kahkahası yükseldi. "Eminim öyledir. Tuna üniversiteyi Amerika'da okudu. Ya sen, Deniz... Hangi okula gittin?"

Cadılara ağzının payını verme üniversitesi, diyerek içimden konuştum.

"Kızım Ankara'da okudu. İlk tercihiydi."

Cefakâr anam, beni Tuna'nın seviyesine çıkaracaktı ancak ne kadar denese de sevdiğim adamın tırmandığı başarı merdivenine ilk basamağına yetişemezdim.

"İngilizcesi vardır o zaman," diyen Belgin ise azgınca üstüme gelmeye devam ediyordu.

Artık dayanamadım. "Ne o? Beni sınava mı sokacaksınız? Hatırlatmak isterim ki, evlenirken dil bilme zorunluluğu aranmıyor!"

Annem alev almak üzere olan ortamı soğutmak istercesine kahkahayı basarken, Belgin Hanım Türk filmlerinin numaradan bayılan kötü kadınları gibi gözlerini devirdi. İnleyip *Ay, bana bi'şeyler oluyor!* dese şaşırmayacaktım. Kararlılığımı sürdürüp, kollarımı göğsümde buluşturdum. Gözlerim Tuna'ya kayınca onun kaşlarını çattığını gördüm. Çok fena gerilmişti. Kızgınlığı bana mıydı, yoksa halasına mı, emin olamadım. Bir an sonra iplerini eline almak ister gibi hafifçe öne kaydı. Güçlü bedeniyle otoritesi sağlamdı. "Her neyse Belgin hala... ÖSYM gibi sorular sormayı bırak. Deniz ve ben mutluyuz. Ailelerimiz olarak sizin de mutlu olmanızı istiyoruz."

Rahatladım bu yanıtla. Ona biraz daha yaklaştım.

Belgin Hanım hâlâ pes etmeyerek "Sadece," dedi ve soluklandı. Dünyanın sonunu getirecek kehaneti fısıldar gibi ciddiydi. "Basın bu tuhaf evliliğe ikna olmadı. Miras için evlendiğiniz öğrenilirse kötü olur."

"Bırakın öğrensinler," diyen annem uzanıp kadının omzuna vurdu. Belgin'in dehşeti katlanarak artarken annem devam etti. "Önemli olan gerçek bir evlilik yapılmış olması."

"Ben o kadar emin olamıyorum işte!"

"Buraya gelirken, kızımı götürmek için gelmiştim. Benim de yeni haberim oldu ve çok kızgındım. Buna rağmen kızım bana

yeğenini ne kadar sevdiğini anlattı. Onlara bakarken aşklarından emin oldum Belgin Hanımcığım. Sen de rahatla. Deniz, Tuna'nın başına gelen en iyi şey..."

Anneme dolu gözlerimle baktım. Sözleri içtendi ve inanıyordu. Bana inanmıştı. Bunca yıl evlenmemi beklemesinin de etkisi vardı elbette ama huzurluydu artık. Onu utandırmış olsam da, geçmişin bir önemi kalmamıştı. Sözlerinin aksine, muhtemelen ben, Tuna'nın başına gelen en büyük felakettim. Ama bu adam sahiden benim başıma gelen bir mucizeydi. Onu sevdiğimi fark ettiğim o sokak kavgamızdan sonra birileri bugünlerin geleceğini söyleseydi, çatlayana kadar gülerdim. Fakat şimdi her şey gerçekti. Bu adamı seviyordum. Ve hâlâ bana söylememiş olsa da, o da beni seviyordu. Biliyordum ya da umut ediyordum. Sözlerin bir önemi yoktu. Üstelik aşk gibi derin bir hisle bağlanmasa bile, beni kendi ailesi karşısında ezmemesi, dünyanın en mühim insanı olarak görmesi ve üstlendiği o sorumlu koca halleri yeterdi. Geriye kalan her şey aptalca bir detaydan ibaretti. Dünyam bu adamdı artık. Bundan sonra onsuz tek bir an geçmezdi, biliyordum. Her şeyim oydu. O olmazsa bir pet şişe bile açamayacağımı hissetmeye başlamıştım.

Hislerimi okumuş gibi elimi tuttuğunda Tuna'ya döndüm. Yeşil gözleri parlıyordu ve dudağında hafifçe bir tebessüm vardı. Birbirimize dalıp gittiğimiz o an, kötü bir şangırdama sesi duydum. Başımı çevirdiğimde Belgin Hanım'ın fincanının tepside olduğunu gördüm. Bırakmamış, resmen fırlatmış gibiydi. Yarısından fazlası içilmemiş halde duruyordu. Beni kendi yöntemleriyle aşağılamaya devam ediyordu. Aldırmadım. Muhteşem manzarayı seyrettiğim penceredeki küçük bir leke gibiydi. O lekeyi kazıyıp manzarama dalmaya devam edecektim.

Tepsiyi mutfağa götürüp geri geldiğimde, Tuna da ayaklanmıştı. Kol saatine bakıp "Daha fazla geç olmadan şoföre haber veriyorum. Seni İncek'e bıraksın," diyerek halasına seslendi.

Belgin Hanım, o soylu kıçıyla koltuğa daha da yayılırken "Gerek yok canım. Şoförü gönderdim. Düşündüm de yeğenimin evinde hiç kalmamışım," dedi.

"Daha önce evime geldiğine eminim," diyen Tuna alaycı sesiyle konuşunca kadın bozuldu. Kibarlıktan neredeyse ikiye ayrılmak üzereydi. "Ah, öyle değil canım. Gece kalmasından bahsediyorum."

Annem sorunu çözüme kavuşturdu. "Yatıya yani?"

"Yatıya mı?" diye bağıran bendim. Bu kadını kesinlikle hafife almıştım. Ne olursa olsun, bir sinek gibi beni ezmeye kararlıydı.

Öfkeden titremeye başlayacağımı öngören annem, hızlıca araya girip koluma dokundu. "Ay, çok iyi olur. Dünürümle yatıya kalacağım."

Orada öylece ayakta durup öfke kontrolü yapmaya çalışıyordum. Yatıya kalmak ne demekti? Milattan önceki bir âdeti böylesine *medeni* bir kadının sürdürmesinin tek sebebi olabilirdi. Sadece beni değil, annemi de çekemiyordu ve Tuna'nın hayatındaki statüsünü gözümüze sokarcasına bize gösteriyordu. Sanki bana *Heveslenme, onu sana yar etmem!* diyordu.

Muhtaçlıkla Tuna'ya baktım. Beni bu durumdan–cinayet işlemeden hemen önceki durumdan–kurtarmalıydı. Gergin sesiyle nihayet konuştu. "Bunu ben de isterdim ancak biliyorsun ki evim iki odalı ve yatak konusunda ciddi sorunlar var. Seni ve Seniha Hanım'ı yakındaki otele bırakayım," diyerek sözlerini bitirdiğinde, benden ceketini getirmemi istedi. Adım atmıştım ki Belgin cadısının cümlesiyle kalakaldım.

"Ah, yakınlarda otel mi var? O halde Deniz annesini yalnız bırakmasın. Sen, anne kızı otele bırak. Ben burada kanepeye kıvrılırım."

Yapmacık bir nezaketle yanıt verdim. "Aslında annem otelde kalamaz. Ne de olsa onca saatlik yol çekti. Evimde kalması en uygunu olur. Ben annemle yatak odasında kalırım, Tuna da kanepede... Ve siz de en iyisi şahane bir otelde kalın."

"Kanepe mi? Benim yeğenim kendi evinde kanepede mi yatacak?"

"Sorun değil," diye araya giren Tuna'nın, artık sinirlenmeye başladığı yüzünden belliydi. İfadesi sertleşmiş, vücudu gerilmişti

"Ama ben otelde kalamam Tuna'cım... Yerimi yadırgarım," diyerek her şeye itiraz eden Belgin cadısını bir yanardağın ağzına fırlatmak istiyordum. Muhtemelen orayı yadırgayacak zamanı bulamadan *Belgin şiş* olurdu. Kızgın suratımla bu evi yadırgamayacağından nasıl bu kadar emin olacağını soracaktım ki, kocamın sert bakışıyla sustum. İçimi okumuştu.

Tuna beni uyardıktan sonra derin bir nefes çekti ve "O zaman şöyle yapalım," dedi. "Sen ve Seniha Hanım yatak odasında uyuyun. Deniz ve ben de otele gideriz."

Şimdi itiraz sırası annemdeydi. "Aaa, hiç olur mu öyle şey? Kesinlikle uygun değil!" Seniha Akın benim evliliğimi hâlâ tam olarak anlamamıştı. Tuna'yı damat olarak kabul etmişti ama bizim beraber uyuduğumuzu, dahası bazı özel şeyler yaptığımızı idrak etmesi zaman alacaktı. En sonunda patladım.

"Off!" diye derin soluk bırakıp "Sen ve halan otele gidin o zaman. Ben ve annem burada kalırız."

Tuna teklifimi mantıklı bulmuş gibi başını salladı. Yine de rahatsız görünüyordu. Ben de öyle. Ondan ayrı tek bir gece geçirmek bile içime ateşler salıyordu. Üstelik onu halasıyla gönderip, tüm gece boyunca kocamı bana karşı doldurmasına da izin veriyordum. Ancak buna da karşı çıkıldı. Üstelik Belgin Hanım tarafından. "Olmaz! Birimiz burada kalalım," dedi bilmiş bilmiş.

"Çorabım kafamda değil, ayağımda!" diye söylendi annem. Kimse onun ne demek isteğini anlamadı. Gözlerini benim boş bakışlarıma çevirirken devam etti. "Baksana kızım, Belgin Hanım bizi hırsız sandı. Hırsızlar kafasına çorap geçirir. Öyle bir halimiz mi var?"

Sosyetik kadın inledi. "Ne münasebet, hanımefendi!" dedi nereden çıkardığını anlamadığım yelpazeyi yüzüne sallarken. "Sadece bir şeye ihtiyacınız olursa diye birimiz burada kalalım dedim."

"Tabii tabii," diyen annem karşılık vermek ve muhtemelen kadınla kavga etmek için hindi gibi kabarınca dayanamayarak bağırdım. "Durun! Şöyle yapıyoruz," der demez hızlıca konuştum. Ne dediğimden haberim yoktu. "Ben otele giderim, Belgin Hanım kanepede, Tuna ve annem yatak odasında uyur işte!"

Cümlem ağır çekimde havada salındı ve yavaşça içerideki üç kişinin kulağına doldu. Ne dediğimi fark eder etmez annem kahkahayı bastı. Son kurduğum sözler tam bir faciaydı ve kendimi rezidanstan aşağıya atıp yerle dümdüz olmak istiyordum. Ancak Belgin Hanım'ın da kahkahasını işitince ben de duramadım ve gözlerim sulanana kadar güldüm. Tuna bile gülüyordu... Güzelim gözleri neşeyle parlıyordu, gülmek ona hiçbir insanoğluna yakışmadığı kadar çok yakışıyordu. Belki beş dakika boyunca güldükten sonra annem boğulacakmış gibi öksürüp kontrolünü sağladı. "Deli kızım," diyerek bana baktığında işaret parmaklarımla sulanan gözlerimi sildim.

Sonuçta başa dönmüş halde, daha da büyümüş krizle orada duruyorduk. Belgin cadısının kendi evine gitmeye niyeti yoktu ve annem de Tuna ile beni otele göndermiyordu. En zorlu finansal krizleri yönetmekte bir profesyonel olan kocam bile çaresizdi. Buna rağmen son sözü söylediğini gösterircesine "Beni dinleyin," dedi. Seçimlerde icraatlarını sayan lider gibiydi. Ona hayrandım.

"Belgin hala ve Seniha Hanım yatak odasında uyusun. Deniz de burada, kanepede..."

"Ya sen?" diye atıldım.

"Otele gideceğim!" dedi Kurumsal Uranüslüm.

"Ama..." demiştim ki yanıma geldi ve tek koluyla bana sarıldı. Sonra da açıkça emretti. "Daha fazla itiraz duymak istemiyorum, Deniz. Hem, tek geceden bir şey olmaz. Krizi çözelim yeter!"

İtiraz edebilir ve onunla gitmek için her şeyi yapabilirdim ama iki cadı kadın varken bu imkânsızdı. İtaat edip başımı salladım. Belgin Hanım ise beni ve annemi otele göndermekte kararlı olsa da, Tuna'nın son sözü söylemiş olmasından ötürü karşı koyamadı. Sonunda sevgilim onlardan adeta kaçarak otele gitti ve ben iki kadınla baş başa kaldım.

Çarşafları, yastıkları ve örtüleri ayarladıktan sonra durup düşündüm. Annem ve Belgin Hanım aynı yatağı paylaşacaklardı. Bizim yatağımızı... Onların gecenin bir yarısı saç başa girişip kavga etme potansiyelleri hayli yüksek olduğu için hem kaygılanıyor, hem de gülmeye başlıyordum. Annem için değil fakat o cadı kaynana

için endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Annem kadının hakkından gelirdi ama Tuna'nın ailesiyle bir sorun yaşanmasını istemiyordum. Bu yüzden annem uyumadan önce onu bir güzel uyardım.

"Uslu uslu uyu, tamam mı anneciğim? Kadının saçını falan çekme."

Annem gözlerini sonuna kadar açıp "Korkudan uyuyabilirsem denerim," dedi.

"Neden korkuyorsun ki?"

"Ah, kızım," diyen annem koluma asılıp ciddiyetle fısıldadı. "Kadının yüzünü görsen sen bile koşarak kaçarsın. Bembeyaz bir şey sürdü. Ay, bizim oradaki Sarıklı Baba yatırından fırlamış bir ruh gibi..."

Annemin sözleriyle höykürerek güldüm. Tam o anda Belgin Hanım salona girince irkilerek sıçradım. Yüzüne krem sürmüş olmalıydı ancak hakikaten bir ruh, daha doğrusu bir hortlak gibi görünüyordu. Annemin kaygılarını dindirip onu yatağa yolladım. Çocuğunu uyutmaya çalışan anneler gibi hemen yan tarafta olduğumu hatırlatmayı da ihmal etmedim.

Nihayet sesler kesilmişti. Kadınlar uykuya dalmış, ben de kanepede Tuna'yı düşünmeye başlamıştım. Evindeki misafir dizilimini yaptıktan sonra çıkıp otele gitmişti. Onu tek başına yollamak berbattı. Şimdiden özlemiştim ve fark ettiğim kadarıyla gece ona sarılmadan uyumak çok zor olacaktı. Mesaj atıp ne yaptığını sormak istedim ama yarın erkenden işe gideceğini bildiğimden rahatsız etmemek adına sessizliğe büründüm. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışmam belki bir saat sonra mümkün olmuştu. Ancak o an kolumdan dürtülünce korkuyla sıçradım. Neredeyse çığlık atacaktım ki, iri bir el ağzıma kapandı. Loş ışık altında Tuna'yı yanı başımda bulunca kollarım kendiliğinden ona dolandı.

"Rüya mı görüyorum?" diye sorarken yüzünü kavradım.

Gülümsedi. Teni gerçekti. Rüya değildi. Heyecanla "Neden geldin? İçerideki cadılar bizi görmesin!" diye söylendim.

"Sensiz bir gece geçirmek istemiyorum!" dedi emreder gibi.

Üzüntüyle "Ben de..." dedim.

Dudaklarımı buldu ve beni öptü. "Hadi gidiyoruz," derken nereye ve nasıl olduğunu sormadan beni kucakladı.

"Ah, hayır! Bu halde mi? Nereye götürüyorsun beni?" Kaygı içinde üstümdeki pijamalara utançla baktım. Annem varken en kapalı ve en çocuksu pijamamı giymiştim.

"Otele gidiyoruz, seni istiyorum," dedi Kurumsal Zorba'm. Hiçbir itiraz hakkı tanımadan beni kucaklayıp evden sessizce, bir hırsız gibi gizlice çıkardı. Beni kaçırıyordu ve bundan müthiş bir heyecan duyuyordum.

Beş dakika mesafedeki otele Tuna'nın uzun boyunun, yapılı vücudunun arkasına gizlenerek girdim. Neyse ki lobide görevli bir gençten başka kimse yoktu. Hızlıca odasına çıkarken adrenalin ve arzu içimden taşmak üzereydi. İçeri girer girmez Tuna beni duvara yapıştırıp sertçe öpmeye başladı. En son ne zaman böylesine kendimizi kaybettiğimizi hatırlamıyordum. Kapı önünde başladığımız muhteşem beraberliğimiz, nerede ve nasıl son buldu fark edemedim. Aklımı kaybedecek kadar kendimden geçen hızlı bir–aslında sayamayacağım kadar çok–sevişme olmuştu. Sabaha karşı ancak uyuyabildiğimde yorgunluktan bir saniye içinde sızmıştım. Ancak kocam beni saat altıda uyandırdığında yarım saat boyunca direndim.

"Beş dakika daha, lütfen," diye inlerken çıplak sırtıma bir öpücük bıraktı. "Annen ve halam uyanmadan seni götürelim."

Bu ikazla zınk diye yataktan fırladım. "Ah, bu yaptığımız delilik... Annem uyandıysa ve beni göremediyse sıkı bir fırça yiyeceğim."

Hızlıca giyinmeye çalışıyordum ancak pijamamın üstü ortalarda yoktu. Yaklaşık on dakika aradıktan sonra onu yatağın altında bulduğumda üzerime öylesine geçirip, Tuna'nın omzu altında otelden çıktım. Eve sessizce girip son bir kez öpüşüp birbirimize veda ettik. Kapıyı kapatmadan evvel "Seni seviyorum," dedim ve karşılık olarak mükemmelliğin vücut bulduğu kocamdan muhteşem bir gülüş aldım.

Koşarak, terk edilmiş kanepeme atladığımda uykusuzluktan ölüyordum. Sadece bir saat sonra uyandırıldığımda ise bağıra

çağıra ağlamak üzereydim. Annem popomu dürtüp işkence ederek bana sesleniyordu. "Deniiiiiiiiz... Deniz... " Bir uzun ve bir kısa sesleniş... Aynı öldürücü ritimle ardı ardına tekrarlıyordu. Bu işkence veren rutin kafamın içine matkaplarla vuruluyordu. "Deniiiiiiiiiz... Deniz... Kalk kızım kalk. Kaynanan kalkmadan kahvaltı hazırlayalım."

"Anne, saat yedi ya!"

"Bir saatte hazırlarsak sekizde hazır olur. Belgin denen yatır delisi her gün en geç sekizde uyanıyormuş. Dün öyle dedi."

Kan çanağına dönmüş gözlerimi açtım ve kanepede oturdum. Hayatımda bu kadar uykusuz kaldığım bir gün daha olmamıştı. Gece boyu çok yorulmuştum ve iki saat bile uyumamıştım. Ölmek üz kalır, sürünerek ölüyordum. Ancak annem konuşunca gözlerim sonuna kadar açıldı. Gözlerimle beraber tüm duyularım da...

Annem tek kaşını kaldırıp, bana şüpheyle bakarken "Boynundaki kızarıklık da ne? Hem bana baksana, pijamanı ne zaman ters giydin sen? Uyumadan önce düzgündü," demişti.

BÖLÜM 6

Annesinin sözleriyle Deniz'in bakışları doğrudan kendi üstüne kaydı. Pijamanın ters olduğunu fark ediyordu ama boynunda ve muhtelif yerlerindeki kızarıklıklardan haberi yoktu. Yine de olanları tahmin etmek zor değildi. Dün gecenin sadece birkaç sahnesini hatırlaması yetiyordu. Bunun utancıyla, *Mümkün olsa da ellerimle bütün vücudumu kapatsam!* diye düşündü ama tek yapabildiği gözlerini yere eğmek ve çılgınca bir yalan aramak oldu.

"Bana bak," diyen kadın omzunu dürtünce Deniz kekeleyerek "Bö...böcek," dedi. Anlaşılan o yalanı bulması uzun sürmemişti. "Tabii ya böcek ısırdı. Şey olunca... Şey yani... Sıcak. Hah... Evet, çok sıcak olunca ben pijamamı çıkardım. Sonra gece böcek ısırdı. Tabii işte sadece atletle kalınca o pis böceğe ziyafet gibi bir şey oldum. Her yerimi... Heeeeeeer yerimi ısırdı, anne!"

Abartı dolu, tuhaf yalanı annesini yeterince ikna edememiş olmalıydı ki, kadının gözleri daha da kısıldı. O böceğe suçüstü yapmak isteyen bir dedektif gibi görünüyordu ancak aradığı böcek Tuna'dan başkası değildi. Deniz, sevdiği adamı böyle berbat bir yalana ortak ettiği–dolayısıyla bahsi geçen böceğe benzettiği–için pişmanlık duyuyor olsa da, annesinden yeni bir fırça yemeye katlanamazdı.

Bu rezil yalana rağmen kadının iknadan uzak haline bakıp ofladı. "Anne ya, Sherlock Holmes gibi bakmayı kes! Suçlu ben değilim... O böcek işte."

"Bu eve hangi böcek girebilir, söyle bana saf kızım. Zavallı hayvan binayı tırmanana kadar ruhunu teslim eder."

Rezidansın yüksekliğini ölçmek Deniz'in boyunu aşardı. Tıpkı bu yalanı sürdürmek gibi... Annesinin hamleleriyle geliştirilmeye

pek de açık olmayan yalanı yüzünden yutkundu. "Öf, anne ya! Nereden bileyim, nasıl tırmanmış? Belki dağcılık eğitimi almıştır," diyerek sırıttı.

Annesi yapay bir sinirle "Zevzeklik etme!" dedi. Ardından Deniz'i daha da zor duruma sokan başka bir noktadan vurdu. "Evde ne zamandır temizlik yapmıyorsun, Allah bilir? Tabii ya... Sen bana bir gram çekmeyen pasaklı kızım değil misin? Evde böcek de olur, fare de... Bak kızım... Bu senin kocan kasıntı bir şeye benziyor. Vallahi seni ilk fırsatta kapının önüne koyarsa, sakın gelip bana ağlama!"

Deniz kendinden emin bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Öyle bir şey yapmaz benim kocam. Beni bırakmaz bir kere."

"Evini bok götürsün de gör sen, bırakıyor mu bırakmıyor mu?"

"Anne ya! Temizlikçi bir abla var. Zaten o işleri ben yapmıyorum ki!"

Annesi "İyi bari," dedikten sonra nihayet kızını o hayali sorgu odasından salıverdi. Deniz annesinin nezaretinden kurtulunca derin bir nefes bıraktı. Aslında Seniha Akın yanlış mesleği yapıyordu. Polis olsaydı tüm bu sorgulamalarıyla bir katile, işlemediği cinayetleri bile itiraf ettirebilirdi. Alnında ter varmış da siliyormuş gibi yaptıktan sonra yerinden kalkan genç kız, uykusuzluktan tek adım bile atmaya güç yetiremeyerek ayakta kalakaldı. Bir parçacık uyku için ruhunu satacak kadar kendini berbat hissediyordu. Buna rağmen Tuna'yla tüm gece boyunca yaptıkları gözünün önüne gelince sırıtmadan edemedi. Kendisini çılgın ve belki de deli sanırdı ancak kocası bildiği tüm çılgınlıkları aşmıştı. Gecenin bir yarısı gelip, otele gidip onca şey yapmak... Bunu hayal bile edemezdi.

"Fena da olmadı hani," derken kıs kıs güldü. O an Belgin Hanım kapıdan görününce kaskatı kesildi. Hemen somurtup "Günaydın," dedi saygılı bir tavırla.

Kadın yanıt vermek yerine kızı baştan ayağa memnuniyetsizce süzdü. Deniz ters pijamasıyla ayaklı bir doğal afet gibi göründüğünü bilerek mahcupça gülümsedi. "Ben üstümü değiştireyim," dedikten sonra da depar atarak yatak odasına koştu.

Annesinin önderliğinde güzel bir kahvaltı hazırlandığı için mutluydu. Belgin Hanım hâlâ burun kıvırır gibi zarif ve küçük lokmalar halinde kahvaltısını yaparken, Deniz kadının verdiği gerginlik yüzünden pek bir şey yiyemedi. Neyse ki yarım saat sonra Tuna gelip halasını götürdü. Kocası eve bile girmediği için Deniz onunla baş başa kalamadı. Sadece kapı eşiğinden birbirlerine gülümsediler ve genç kız ilk günlerdeki–nadiren olsa da–utangaç haline büründü. Tuna Üstüner hâlâ Uranüslüydü ve hâlâ aynı otoriter, aynı ulaşılmaz tavırla, karizmasından bir nebze yitirmemiş halde duruyordu. Deniz de hâlâ aynı kızdı ancak sevdiği adamın ailesinden biriyle tanışmak, kendi ailesini onunla tanıştırmak mükemmel hissettirmişti. Her şeye rağmen... Belgin Üstüner'e rağmen... Kadın ne yaparsa yapsın bir anlamı yoktu. Tuna ve Deniz artık birliktelerdi, *bir*'lerdi.

Kayınvalide kontenjanını dolduran Belgin hala gider gitmez kendini salondaki kanepeye adeta fırlatan genç kız, birazcık uyku için canını verebilirdi. Tabii annesinin buna müsaade etmeye niyeti yoktu. Seniha Hanım kızını zorla kaldırıp, ona bir dolu soru sordu. Tuna'nın ailesi hakkında, huysuz halası ve diğer aile bireyleri hakkında bir sürü soru... Deniz hepsini bildiği kadarıyla yanıtladı. Annesi ailelerin doğru düzgün tanışmadığını, hiçbir şeyin geleneklere uygun olmadığını uzun uzun anlattı. Deniz bu anlarda annesini pek fazla dinlemedi. Tuna'nın ailesi geleneksel Anadolu ailelerinden herhangi biri değildi. Üstelik evlilikleri de sıradan ve normal bir şekilde gerçekleşmemişti. Tüm örf ve adetler böyle evlilikler için geçerliydi. Kendilerininki gibi tuhaf evlilikler için değil.

Konuyu artık kapatmak isteyen Deniz, annesinin dizine yatarken keyifle kıkırdayıp merak ettiği şeyi sordu. "Belgin Hanım'la uyumak nasıldı anne? Şantaj yapmak için kullanabileceğim bir şey ver bana. Horluyor mu mesela?

Annesi hınzır bir gülüşle kızına bakarken "Horluyor tabii. Hem de ne horlama! Neredeyse rahmetli dedenin horultusundan bin kat daha güçlü. Sesini duymadın mı?"

Duymadım, demeye korkan ve dün geceki kaçak sevişmelerini açık vermemeye çalışan Deniz, "Duydum tabii ya, duymam

mı? Sanki köydeki büyük amcamların ineğini boğazlıyorlar," diye söylendi.

Kadının kaşları çatıldı. "Kızım, ben dalga geçiyorum. Ne horlaması, kadın nefes bile almadan uyudu. Bir ara kalkıp kulağımı ağzına dayadım. Öldü sandım vallahi. Hayır, sanırsın kadın Hürrem Sultan. Yatağa bir girdi, gözlerini kapattı ve tüm gece bir kere hareket etmeden uyudu. Kendini uyuyan prenses falan sandı zahar."

Belgin Hanım'ın o görüntüsünü gözünün önüne getirmekte zorlanmayan Deniz kahkahayı bastığı an, annesi yine o malum, şüpheci, Sherlock Holmes tavrına büründü. "Hem, sen ne horlaması duydun ki? Kadın horlamadığına göre ben mi horladım yani? Bana baksana sen! Ben horlamam! Ne sesi duydun, doğru söyle!"

Deniz bir kez daha acı acı yutkundu. Annesi sorularına devam ederse gece kaçıp gittiğini itiraf edecekti. Bunun yerine taktik değiştirip sinirlenmiş gibi yaptı. "Ay, anne ya! Allah aşkına, amacın nedir? Bitmedi şu soruların... Ne paranoyak bir kadın oldun sen! "

"Saçma saçma şeyler söyleme o zaman. Horlama duymuşmuş. Kim horlayacak ben mi? Senin duyduğun kendi osuruğundur!"

"Annneeee!" diyerek sinirle homurdanan genç kız, o sırada çalan telefonunu almak için yerinden kalktı. Annesi ise kızına keyifle bakıyordu. Bu kız titizlikte kendisine çekmemişti ama delilği aymydı. *Zavallı Tuna Üstüner!* diye düşündü. Kızı, o adamın hayatını tepetaklak yapacaktı.

❧ ❧ ❧

"O kıza ve ailesine hiç güvenmiyorum!"

"Yine başlama!" diyen Tuna Üstüner, halasına bezgin bir bakış attıktan sonra kararlı sesiyle "Lütfen!" diye ikaz etti.

Kadın başını salladı. "O kız sana ne yaptı bilmiyorum ama gerçekleri göremeyecek kadar körleşmişsin."

Tuna'nın sert çehresi yeniden kadına döndü. Konuşurken sesi de sertleşmişti. "Deniz'i gerçekten tanımıyorsun!"

"Tanımak da istemiyorum. O kız, göründüğü gibi saf bir tip değil. Tam aksine, cin gibi... Hele çenesi... O çenesiyle sana yapmamayacağı şey olmadığına eminim!"

Çenesiyle değil, dudaklarıyla! diye düşündü genç adam. Karısının dudaklarıyla dünyası duruyordu. O dudakları öperken veya dudaklar kendisine birtakım şeyler yaparken aklı başından gidiyordu. Bu korkunç bir şey olmalıydı, zira kontrolünü yitirdiği hiçbir yer olamayacağını sanıyordu. Yatak odası bile... Oysa Deniz'den sonra–üstelik onunla yatağa girmeden bile–pek çok kez kontrolünü yitirdiğini biliyordu. Şimdi o yokken de, sadece onu düşünmekle bile neredeyse yarı yarıya felçli gibi kalıyordu. Bedeninin olduğu gibi kalbinin de kontrolünü eline alamıyordu. Deli gibi çarpıyordu. İşte bu yüzden halasının söylediği birkaç cümleyi bile işitmedi. İşitmesine gerek yoktu aslında. Ana fikir aynıydı. *Deniz seninle paran için evlendi!* tarzı klişe Türk filmi replikleri kuruyordu. Ona Deniz'in bugüne kadar paraya dair herhangi bir isteği olmadığını belki üçüncü kez söyledikten sonra kadın yine de pes etmedi.

"Ama isteyecek," dedi Belgin Üstüner. "Hep isterler... Belki direkt olarak 'bana yüz bin lira versene' demeyecek ama seni harcamaya teşvik edecek. Üstelik önce hiçbir hediyeni kabul etmiyormuş gibi gururlu davranıp, senin gözüne girecek... Sonra sen, tüm imkânları ayaklarına serince durmayacak... O susmayan çenesi, o cilveli halleriyle seni kolayca kandıracak."

Tuna yanıt vermek yerine aracını sürmeye devam etti. Deniz'in para gibi diğer insanları kolayca etkileyen şeylerle ilgisi olmadığına halasını ikna edemeyeceğini biliyordu. En makul olan susmaktı. Üstelik bu anlarda da düşünüyordu. Deniz'e hediyeler alma fikri, Belgin Hanım'ın *Hiçbir hediyeni kabul etmeyecek,* dediği an aklına gelmişti. O kadına en şık kıyafetleri, en görkemli mücevherleri almak, onun güzelliğini taçlandırmak istiyordu. Deniz'in her halini fazlasıyla çekici buluyordu ancak parayla yapılan bir takım dokunuşlardan sonra olacakları da merak ediyordu. Ona dair sürprizleri bile seviyordu. Gülümserken, halasının durmadan söylenen sesini işitti. Yine dinlemedi ve yine sadece düşündü. Sadece Deniz'i...

❧ ❧ ❧

Mesajla yazmak yerine en iyisi karşısına geçip yüz yüzeyken söylemekti. Mert, hiçbir sevgilisinden mesajla ayrılmamıştı. En

azından herkesin daha iyi bir ayrılığı hak ettiğini biliyordu. Yani sevgililerinin... Birtakım özel şeyler yaşadığı, gezip tozduğu, amaçsızca takıldığı o kızların. Oysa Yasemin onlardan biri değildi. En büyük sorun şuydu ki, Yasemin sevgilisi bile değildi. Ona pekâlâ bir cep telefonu mesajı da yazabilir ve artık hastaneye gelmeyeceğini, yani henüz başlamayan ve adı konulmayan ilişkilerinin de bittiğini söyleyebilirdi. Bunun yerine karşısına çıkmaya karar vermişti. Son bir kez görmek için... Daha fazlası yoktu.

Kendinden emin bir şekilde, yüzünde ciddi bir ifadeyle hastaneye gitti. Deniz yüzünden rezilce bir konuma razı gelip, kaçarak ayrıldığı hastaneye o günden sonra ilk kez gidiyordu. İki gün önce Yasemin'e acil bir işi çıktığını söyleyip yanından ayrılmıştı. Bu yüzden hem o acil işe dair, hem de verdiği ayrılık kararına dair iyi birkaç bahane bulmalıydı. Lüks aracını kullanırken bulduğu birkaç cümleyi prova etti. Uzmanlık eğitimi için çalıştığı kurumun kendisini İstanbul'a gönderdiğini ve altı ay süreyle–en az altı ay vermeliydi çünkü bu, bir kadının beklemeyeceği kadar uzun bir süreydi–Ankara'da olamayacağını söyleyecekti. En iyisi bir daha görüşmemekti.

"Tamam," dedi genç adam gözlerini yola sabitlemişken. Bir eğlence olarak başladığı işi artık bitirmeliydi. Üstelik kanserli, yaşlı bir adamı kullanmak berbat hissettiriyordu. Pek fazla erdemli sayılmazdı ama bu kadar da aşağılık biri değildi. Hem, Yasemin'le uzun bir beraberlik mümkün değildi. Eğlencesine olsa bile... O kızla eğlenmek ve belki bir kez öpmek, hatta fazlası için istekli olsa da, Yasemin'den pek fazla teşvik görmemişti. Çekingen ve fazla ahlaklı bir kızla zaman kaybedemezdi. Kendisine hitap etmeyen pek çok özelliğini saymamıştı bile. Uzun bacaklı değildi mesela... Ya da bronz tenli... Makul gerekçeleriyle kendini biraz olsun rahatlamayı amaçlayarak en sonunda hedefine vardı. Hastane kapısında durup nedensizce tabelayı okudu. Bir daha gelmeyeceği bu yerin adını aklına kazımak istemişti belki de, kim bilir... Birkaç defadan fazla gelmediği halde, neredeyse hastanenin bütün dişi personeli Mert Kutlar'ı tanıyordu. Tabii bilinen adıyla Murat'ı... Yakışıklı ve fazlasıyla gösterişli giyindiği için fark edilmemesine imkân

yoktu. Aslında rolüne uygun davrandığı da yoktu. Hangi memur kıyafete bu kadar para öderdi ki ya da altında BMW ile dolaşırdı?

Yasemin'in servisine giderken gerildi genç adam. Kaşları çatılmış, ömrü boyunca hissetmediği bir gerginlik yüklenmişti omuzlarına. Dimdik bir şekilde durup, kararından dönmeden kızın karşısına geçmek için geniş adımlarıyla parlak ışıklarla aydınlatılan koridorda yürüdü. Yaklaştıkça sıkıntısı artıyordu. İçinde kendisini rahatsız eden, anlayamadığı bir his vardı. Pek fazla içsel derinlikler hissetmezdi ama bu tuhaftı. Aldırmadı ve hızlandı. Yasemin'i bulacağı bölüme geldiği an, kız birdenbire karşısına çıktı. Yoğun bakım ünitesinden çıkmıştı ve Mert'i gördüğü an kalakalmıştı.

Mert de durdu. Aralarında sadece birkaç adım vardı. İkisi de öylece durup birkaç saniye boyunca birbirlerini seyrettiler. Genç adam bu bakışmaları fark edince adım attı ancak Yasemin daha hızlı davrandı. Koşarak geldi ve Mert'i neredeyse geriye sendeletecek bir şekilde boynuna sımsıkı atıldı. Genç adam şaşkınlıkla hiçbir şey yapamadan durdu. Sıcak bir karşılanma hayal edebilirdi ama bu kadarını değil. İki yanından sarkan kollarını yavaşça kaldırdı. Tereddüt duysa da, aklının sesini dinlemeyerek Yasemin'in beline sarıldı. Onu içgüdüsel olarak kendine daha çok bastırdı ve yükseltti. Neden böylesine kuvvetle sarıldığını ne ona, ne de kendisine sorabildi. Sadece yaptı bunu. Yüzünü boynuna gömen ve orada bir şeyler söyleyen kızı sımsıkı kendine yaslamaya devam etti. Canlandıran, iyi, şahane... Hayır hayır, mükemmel hissetti ren bir şeyler vardı bu sarılmada. Kızın bedenini kendi sert hatları üzerinde hissettikçe, onu tüm vücuduna daha fazla katmak istedi. Kokusunu duydu ve parmakları kızın iki yanında, kollarının tam altında açıldı. Tenini parmaklarıyla sıkarken, dudaklarından öpme ihtiyacıyla başını eğdi. Neredeyse bunu ulu orta yapacaktı ki, o an kızın inlediğini fark etti. Ağlıyor da olabilirdi.

"Üzgünüm... Çok üzgünüm..." diyordu. Aynı kelimeleri tekrarlıyordu ve Mert'in artık emin olduğu üzere ağlıyordu.

Çekilmeyi pek istemese de hafifçe geriye kaydı. Yasemin'in ne dediğini anlamak mümkün olmayınca onu kendinden uzaklaştırdı

Kız yüzünü kaldırdığında gözyaşları içinde parlayan acılı gözlerini gördü.

"Ne oldu?" diye sordu. Elleri de farkında olmaksızın kızın yüzünü kavramıştı. Daha önce hiçbir kadının gözyaşlarını silmemişti. Kendisi için ağlayanlarınkini bile. Oysa Yasemin'in ıslak yanaklarını okşarken, gözyaşlarını sabırla sildi.

"Söylesene," dedi en sonunda. Sesi emreder gibiydi. Bu ikaz, kızı biraz olsun kendine getirdi. "Yasemin, bana bak ve ne olduğunu söyle!"

Genç kız burnunu çekti, derin bir nefes aldı ve gözlerini kaçırdı. En sonunda kesik kesik konuşabildi. "Ne...Necati Amca... Vefat etti. Onu kaybettik. Başın... sağ olsun... Ben, çok üzgünüm."

Mert, ilk anda bir uyanış yaşamasa da birkaç saniye sonra anladı. Sahte dedesi vefat etmişti. Kötü hissediyordu. Kesinlikle kötüydü, berbattı. Bu hissin, Yasemin'in kederli halinden mi, yoksa zavallı adamın ölümünden mi olduğuna karar veremedi. Ancak bir an sonra ilkinden olduğunu anladı. Adam ağır hastaydı ve pek çok koşulda ölmesi gerçekten kurtuluş sayılabilirdi. Onu yıkan, Yasemin denen bu yabancı kızın hissettiği kederdi. Bu mümkün müydü? Bir insan hiç tanımadığı, hayatında yer etmeyen biri için bu kadar üzülebilir miydi?

"Senin için... yapabileceğim bir şey..." diyerek yutkunan kıza yeniden sarılmak istedi. Boğucu bir istekti bu. Kendine karşı koyamadı ve kızı sertçe çekip sımsıkı sarıldı. "Sen nasıl birisin?" diye sordu kulağına doğru.

Yasemin dudaklarını büktü. Biraz daha toparlanmış görünüyordu. "Her ölüm beni sarsıyor. Ama bu defaki senin deden olunca daha da üzüldüm. Keşke elimden bir şey gelseydi."

"Hayır, elinden gelen bir şey yoktu. Üzülmeyi bırak!" dedi genç adam. Ölen kişinin torunu olarak, onun tedavisine yardımcı olan bir hemşireyi teselli ediyordu.

"Ama sen... Sen üzülmedin mi?"

Mert, Yasemin kadar olmasa da elbette üzülmüştü. Yine de mantıklı yanı ağır basıyordu. "Bazen ölmek yaşamaktan iyidir," dedi sahici bir kederle.

Kızın anlamayarak kaşlarını çattığını görünce "Dedem zaten hastalıktan ve yaşlılıktan bitkin düşmüştü. Onun nasıl acılar çektiğini kim bilebilir? Sonunda huzura ermiş olmalı," dedi yatıştırıcı sesiyle.

Mert'in sözleriyle genç kız biraz daha iyi hissetti. Şüphesiz Murat olarak tanıdığı ve her gün daha çok bağlandığı bu iyi adam için de üzülmüştü. Çünkü dedelerin verdiği huzuru, onların hayatta kapladığı o çok kıymetli yeri iyi biliyordu. Kendisinin de İstanbul'da bir dedesi vardı ve ona bir şey olma ihtimali bile soluğunu kesiyordu. Murat'ın haklı olduğunu da biliyordu. Ağır bir hastalık geçiren Necati Amca için, belki de sonunda huzurlu olan olmuştu.

Karşısındaki yakışıklı adama nispeten rahatlamış olarak bakan Yasemin, bir an sonra hâlâ genç adamın kollarının arasında olduğunu fark edip utançla iki adım geriledi. O an Murat'ın boynuna atladığını ve kendini kaybedercesine sarıldığını hatırladı. Bu hareketinin yanlış anlaşılmasından delice korkarak yüzünü kaldırdı. Genç adamın yüzünde neredeyse hoşnutluğa yakın bir ifade görünce rahatladı. Ancak kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu. Son günlerde aklını sürekli meşgul eden bu adama bu kadar yaklaştığına inanamıyordu. O an hatırladığı bir başka ayrıntıyla yine farkında olmayarak genç adamın koluna sarıldı. "Ah, amcan buradaydı," dedi. Sonra tereddütle "Dayın da olabilir tabii, ya da baban... Bilemedim," dedi.

Mert anlamayarak tekrarladı. "Babam mı?"

"Evet... Akraban olduğu kesin, çünkü cenaze işlemleri için gelmişti. Necati Amca babası oluyormuş. Hah, işte şurada," diyen kız elini kaldırıp uzaktaki bir adamı işaret etti. Mert o an panik içinde kaldı. Belki de doğru an şimdiydi. Yasemin'e ayrılacağını söyleyip, derhal buradan gitmeliydi. Bunu yapmak için ona döndü ve kızın omuzlarını kavradı. Gözleri Yasemin'in rastgele toplanmış saçlarına kaydı. Bugün çok koşturmuş olmalıydı. Canlı, parlak saçları bu koşturmacayla isyan etmişti. Kimi bukleler düğümünden çözülmüş, yanlarına düşmüştü. Uzun kirpikli, güzel kahverengi gözleri ağladığı için kızarmıştı. Ve dudakları da... Davetkâr bir şekilde kıpkırmızı kesilmişti. Tek bir fırça darbesi taşımayan,

makyajsız bir yüze sahipti ve teni pürüzsüzdü. Elini uzatıp onun yüzünü okşamak istediği an kendine engel olan Mert Kutlar, daha önce hissetmediği kadar karmaşık hissetti. Kararlı olması gerektiğini kendine telkin etti. Ve gerçek hasta yakınının gelip de tüm rezaleti gözler önüne sermesinden korkarak konuşmaya başladı.

"Bak Yasemin, sana söylemem gereken bir şey var."

Genç kız başını sallayıp sarsakça gülümsedi. "Dinliyorum."

Mert biraz daha yaklaştı. "Ben... Bir eğitim için... Yani biliyorsun bazı uzmanlık eğitimleri almak..." demişti ki devamını getiremedi. Sadece derin bir iç çekti. Konuşmakla arası daima iyiydi ve ağzı iyi laf yapardı ancak şimdi tıkanıp kalmıştı. Kaslı göğsünden büyükçe bir nefes daha geçti. Yasemin'in gözleri o kar beyazı gömleğin altındaki sert gövdeye sabitlendi.

Mert orada kendi sorunu içinde tam anlamıyla boğulurken, kızın omuzlarını nasıl kuvvetle sıktığından habersiz devam etti. "Yasemin... Benim eğitim için bir süreliğine gitmem..."

"Gitmen mi?" diyerek onun sözünü kesen genç kız üzgünce bakınca, Mert'in tüm planları aklından uçup gitti. "Gidecek misin?"

Yasemin'in masum bakışları ve üzgün sesi karşısında Mert Kutlar, hayatında hiç hissetmediği bir zorluk hissetti. Durdu ve yine durdu... Kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Saniyeler sonra duyulan ilk kelime ise "Hayır," oldu. Genç adam adeta kızar gibi, köpürür gibi sertçe konuştu. "Gitmeyeceğim. Lanet olsun! Gitmeyeceğim... Hayır, şimdi değil!"

Yasemin bir anda asabileşen adama bakarken hafifçe gülümsedi. "Neden kızıyorsun ki?" diye sordu. Sesi incecik çıkmıştı.

Mert tüm gerginliğini boşaltan bir nefes bıraktı. "Kızmıyorum! Sana nasıl kızabilirim ki? Sen bir meleksin..."

Yasemin'in kahverengi gözleri irice açıldı. Mert onun işitemeyeceği bir şekilde içinden devam etti. *Benim meleğim...*

Genç kız, Murat'tan ilk kez bu kadar açık bir iltifat aldığı için kıpkırmızı kesildi. Bu utangaç haliyle birazdan eli ve ayağının, hatta dilinin dolanacağını fark ettiğinden hızla konuşmaya başladı. "Ben de cenazeye gelmek istiyorum," dedi gözlerini kaldırıp. "Senin yanında olmak istiyorum. Tabii, sen de istersen..."

"Her şeyden çok isterim."

Mert, aniden atılıp bu cümleyi kurduğu için pişman oldu. Yasemin'in yanında olmasını o an için, sahiden her şeyden çok isterdi ancak şükürler olsun ki bir cenazesi yoktu. Elbette sahte dedesi dışında. Katıldığı sınırlı sayıdaki cenazeyi düşününce prosedürü de anımsadı. Torun olarak vazifesini yapması, muhtemelen yaşlı adamın defnedileceği mezarlığa da gitmesi gerekiyordu. Rolünün sonuna geldiği için devam etmeliydi. Artık son düzlükteydi. Sonrasında Yasemin'le daha kolay buluşabilirdi. Bunu yapacaktı.

Sonunda genç kız kısa bir işi halletmek üzere içeriye girerken, Mert dönüp *amcasına* baktı. Yaşlıca bir adamdı ve omuzları düşmüştü. Ortalama bir gelire sahip, sıradan bir aile babası gibi görünüyordu. Hem içindeki vicdan azabını gidermek ve yardım etmek, hem de Yasemin'le devam edebilmek için aklındakini eyleme geçirmeye karar verdi. Yavaş adımlarla yaşlı adama yaklaşıp kendini tanıttı.

"Ben Mert Kutlar. Hastane masraflarınızı ben karşılayacağım," dedi son derece kararlı bir sesle. Adam şaşkınca bakınca devam etti. "Ayrıca işe ihtiyacı olan biri varsa, şirketime gelip başvursun. Bu kartla," dedikten sonra adama kartvizitini verdi.

Yaşlı adam kartı aldı ancak karşısındaki gencin sözlerinden bir şey anlamamış olarak şaşkınca baktı. "Ne diyorsunuz evladım, anlamadım?"

"Bak, amca," diyen Mert, uzun boyunu eğip adamla aynı hizaya gelince kısık sesiyle devam etti. "Bir vefat haberi aldınız, değil mi?"

"Evet, babam öldü."

Adamın sesi üzüntüden ötürü boğuk çıkıyordu. Mert daha önce hiç yapmadığı şekilde, plansızca elini kaldırıp adamın omzuna koydu. Destek verircesine sıktıktan sonra "Ben tüm hastane ve cenaze masraflarını ödeyeceğim. Ayrıca işe ihtiyacı olan birine de iş vereceğim. Ankara'da yaşıyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Yaşlı adam hâlâ şaşkındı. Ancak bir an sonra kızgınca konuşmaya başladı. "Seni ne ilgilendirir? Neden karışıyorsun?"

"Kötü bir niyetim yok. Sadece bir hayır işi yapmak istiyorum."

"İstemez! İn misin, cin misin? Ne bileyim ben."

"Ben bir işadamıyım. Sana kartımı veriyorum. Mert Kutlar. Bak, oku... Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Adam, bu tuhaf genç adamın sözlerini bir an boyunca düşündü. Onun ikna olmadığını ama olmak üzere olduğunu gören Mert, Yasemin gelmeden anlaşmaya çalışarak hızlıca konuşmasını sürdürdü. "Dediğim gibi masraflarınızı karşılayacağım. Her ne varsa... Sadece sizinle cenazeye katılmama izin verin ve kimsenin bana soru sormamasını sağlayın."

Adam onun gerçek niyetini pek anlamamış olsa da, düşündükten sonra başını sallayıp teşekkür etti. Sonra Mert'le beraber muhasebe bölümüne geçtiler.

❧ ❧ ❧

Mert, cenazeye gidiyordu fakat her şey o kadar saçmaydı ki... Ortalama bir ailenin torunu olarak görülüyordu ve altında bir BMW vardı. Üstelik cenazeyi Ankara'da sanırken, sahte dedesi Kastamonulu çıkmıştı. Hem de vasiyetinde köyüne gömülmek vardı. Mert, cenaze konvoyuna takılıp Kastamonu'ya gittiğine inanamıyordu. Yanında da Yasemin vardı ve bu kız için bunca zahmete katlandığını bilmek delilikti. Lanet olsun, ne yapıyordu böyle?

Mert gerilmiş bir şekilde aracını kullanırken, Yasemin de içindeki sevincin vicdan azabını duyuyordu. Hastası vefat etmişti ve kendisi o adamın torunuyla olmak için şimdi cenazesine gidiyordu. *Yaptığım sadece insanlık görevi*, diye düşünse de, bunun Murat yüzünden olduğunu biliyordu. Neden onunla gitmek istemişti ki? Belki adam rahat etmeyecekti yanında! Ancak kopamamıştı ondan.

Kısa bir süre önce, hiç hesapta yokken tanıştığı bu adam zamanını, düşüncelerini, ilgisini ve kalbini işgal etmişti. Âşık mıydı yoksa? Emin değildi. Daha önce âşık olduğunu sanmıyordu. Şimdi bu adama hissettikleriyle karşılaştırınca eskilerin aşkın kıyısına bile yaklaşmadığını biliyordu. Büyüleyici hayallerinde başrol oynayan yakışıklı aktörlere, dizi karakterlerine, roman kahramanlarına olan sevgisi, yanında oturduğu adamın hissettirdikleriyle kıyaslanamazdı bile. O hayal ürünü adamlar için bir duvara saatlerce aval aval bakmamıştı hiç. Su içerken ağzındaki suyu yutmayı

unuttuğu için boğulma tehlikesi de geçirmemişti o adamlar için. Ya da peynir almak için buzdolabını açtıktan sonra elinde patlıcanla bulmamıştı kendisini. Aşk, su içmeyi unutmak, peynirle patlıcanı karıştırmak, sabah uyanınca *Acaba bugün gelecek mi?* diye düşünmek ya da en sevdiğin dizinin saatini kaçırmaksa, fena halde âşık olmuş demekti. Yasemin aşktan korkabilirdi belki ama yanındaki adama karşı hissettiği bu aşkın korkudan beslenen bir hali yoktu. Kendi kendine büyüyordu. Yabani otlar gibi... Genç kız o otların büyümesini mutlulukla seyrediyordu.

Bir arabada, âşık olduğu adamla cenazeye gittiğini unutarak gülümsedi. Mert de dönüp kızın yüzündeki gülümseyişi görünce hiç farkında olmadan karşılık verdi. İkisi de nereye gittiklerini unutmuş gibiydi. Saatlerdir bir konvoyun peşinde yol alıyorlardı. Mert, işini gücünü bırakıp Kastamonu'nun bir köyüne gittiğini yeni fark ediyormuş gibi ansızın kaşlarını çattı. Yolu yarıladıklarını bile fark etmemişti. Daha önce hiçbir kadın için bunca deliliğe katlanmadığını anladığında tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Çalan bir diğer şey de telefondu. Yasemin'in telefonu...

Genç kız çantasını karıştırıp telefonunu çıkardıktan sonra ne şeyle açtı.

"Deniz... Tatlım?" demişti ki Mert'in kaşları daha derinden çatıldı. Yaptığı tüm bu gizli saklı işler, Deniz denen o baş belası kız yüzünden açığa çıkacakmış gibi gerilmişti. Yasemin'in cümlelerini kaygıyla dinliyordu.

Genç kız, bugün bir yere gelemeyeceğini söylüyordu Deniz'e. "Ah, annen mi geldi? Seniha Teyze ve seninle görüşmeyi çok isterdim ama ben Kastamonu'ya gidiyorum. Murat'ın dedesi vefat etti. Hastaydı hani, anlatmıştım sana."

Elbette anlatmıştı. Edi ile Büdü, Batman ile Robin, sucuk ile yumurta nasıl ayrılmaz ikiliyse, Deniz ve Yasemin de öyleydi çünkü Yasemin'in her detayı Deniz'e anlattığından bir an bile şüphe duymayan genç adam sıkıntıyla ofladı. Ancak sıkıntısını katlayan bam başka bir şey oldu o an. Yasemin elindeki telefonu kendisine uzatmış ve şunu söylemişti.

"Deniz seninle konuşmak istiyor, başsağlığı dileyecekmiş!"

BÖLÜM 7

Şu gizemli Murat'ı görmüyordum ama sesini duymaya kararlıydım. Yasemin'in ayaklarını yerden kesen, ayarlarını karıştıran, sinyallerini bozan ve bu uğurda onu ta Kastamonu'ya sürükleyen adamın artık benden kaçışı yoktu. En azından sesinin... Ah, size ses falı baktığımı söylemiş miydim? Bir adamın sesi onun kimliğini ele verir. Pekâlâ, bu tamamen bir Deniz palavrası olabilir ama herhalde adam bir seri katilse ya da kötü adamlar sıralamasında zirvede bir yerdeyse sesinden tanırdım. Ne de olsa kötüler hırıltılı, kısık ve yavaş konuşurdu. Ah, başımdaki bunak mafya gibi!

Sabırsızca telefonu beklerken, annem bir yandan beni dürtüyordu. "Yasemin ne yapıyormuş, hastanede miymiş?"

"Cenazedeymiş anne."

"Ay, deme kızım! Kim ölmüş?"

"Çarpıldığı adamın dedesi."

"Çarptığı adamın dedesi mi? O nasıl oluyor? Birine mi çarptı?"

Anneme, "Yok yok, boş ver sen," dedikten sonra açık oturum programı sunucusu gibi ciddiyete büründüm. Yasemin'in henüz buluşmamış sevgilisini delice merak ederken, sesini duyacağım için heyecanlanmıştım. Kurumsal Kocamınki gibi karizmatik ve çekici bir sesi olmasını beklemiyordum ama... Ama bu sırada o sesi duydum. Bu bir adamın sesine benzemiyordu. Fazla tanıdık ve cırtlaktı. Doğru tahmin, konuşan Yasemin'di.

"Deniz, ben seni sonra ararım bi'tanem olur mu?"

"Ne oldu?" diye bağırdım gözlerimi sinsice kısıp. "Konuşmuyor mu seninki?"

"Olduuuuuu, kib, bye, görüşürüz."

Ve *dıt dıt dıt* sesiyle telefon yüzüme kapandı. Yasemin bana hareket çekmiş gibi kalakaldım. En kraliçe arkadaşımı elin oğluna kaptırmış olduğumu söyleyen bir his içime yerleşti. Bu kıskançlıktı ama başka bir kıskançlık... İki günlük biri için beni görmezden gelen Yaso'ya duyduğum saf öfkenin tezahürü olan tehlikeli bir kıskaçlıktı.

Bu konuyu erteleyip dikkatimi anneme verdim ve sülalenin dedikodularını öldürücü dozda almaya devam ettim. Eğer bunu yapmasaydım, aklım en cani yöntemlerle insan katletmek türünde planlar üzerine yoğunlaşacaktı. İşe de şu meçhul sevgiliden başlayacaktım!

Annemle o gün gezdik, dondurma yedik, parkta oturduk ve akrabalar için hediyeler aldık. Kaygılar olmadan konuşmak güzeldi. Annemin birincil kaygısı olan benim evlilik sorunsalım hallolduğu için de hiç kavga etmedik. Geldiği için mutluydum ama orada tek başına bırakılmış bir adet babam olduğu için annemin gitmesi gerektiğinin farkındaydım. Yo, onun yanında Tuna'yla oynaşamadığım için gitmesini istediğim falan yoktu ama... Peki, peki... Seniha Akın varken Tuna ve ben istediğimiz an birbirimizin üstüne atlayamıyorduk. Her neyse... Edepsizliğimiz kriz boyutuna gelmeden annem gitti. Ertesi gün onu uçakla yolladım. Ne yazık ki yolcu edemedim, çünkü yanımda Tuna Üstüner gibi bir kurtarıcı olmadığı için havaalanına gitmeye cesaretim yoktu. Annem, düşünceli kocamın gönderdiği özel bir araçla havaalanına geçti.

Yine baş başaydık. Zorlu birkaç günden ve iki adet kayınvalideyle geçen o korkunç geceden sonra nihayet yalnız kalmıştık. Geç bir saatte, diğer insanlar derin uykuya gömülmüşken, ben kocamın kolları arasında düşünceler içinde kanepede uyukluyordum. Annem gittiği için hafif bir üzüntüm vardı. Buna rağmen dünyada en çok sevdiğim yerde, Tuna Üstüner'in göğsüne gömülü olduğum için de mutluydum. Saçlarımı okşuyordu ve öylece duruyordu.

"Gidip uyu istersen," dedim kafamı kaldırmadan. Saat sabaha karşı ikiye geliyordu.

"Sen?" diye sordu genizden gelen o çekici sesiyle.

"Henüz uykum yok."

"O halde benim de gitmeye niyetim yok."

"Hiçbir şey yapmadan, böyle tembelce benimle oturduğun için zamanını boşa harcadığını düşünmüyor musun?"

"Zamanımı güzelleştiren sensin," dedi elleriyle saçlarımı karıştırırken.

Doğruldum. Muhtemelen bin florasan gücünde parlayan gözlerle bakıyordum. "Zamanı daha da güzelleştirelim," dedim cüretle.

Hafifçe gülümsedi. "Nasıl bir önerin var?"

Eğer bir dondurma olsaydım, yeşil gözlerindeki davetkâr bakışla eriyebilirdim. Gözlerimi kaçırmadan ve utanmadan, "Beni öpebilirsin mesela," dedim.

Gülüşünün dudaklarına yayılışı öylesine yavaştı ki, onu izlemek bile keyifti. Eğilip alnımdan öptü. "Böyle iyi mi?"

Sırıttım. "İyi ama koordinatlar yanlış. Birkaç enlem aşağı kayabilir misin?"

Şakağımı öptü nazikçe.

Hayır dercesine başımı salladım.

"Sanırım bu defa doğru yerdeyim," derken yanağıma indi. Öpüşü öylesine hafifti ki.

Ofladım ve "Hayır, yine yanlış yer," dedim yapmacık şekilde somurtarak. "Daha da aşağıya inmelisin."

Bu defa ayartıcı bir tavırla çenemi öptü.

"Çok fazla indin!" diye ikaz ettim.

Burnumu öpecekken niyetini anlayıp hızla yükseldim ve sonunda hedefimi, dudaklarını buldum. Dudaklarımın üzerinde çapkınca sırıtışını hissediyordum. Usulca öpüştük.

Kendini yeniden çektiğinde "Biraz daha aşağı?" diye sordu.

Gözlerindeki ahlaksız vaatlere kolayca ruhumu sattım. Başımı salladım. "Aşağı."

Boynuma indi, gevşek tişörtümü sıyırıp omuzlarımı öptü. Ellerim, kollarımı gergince tutuyordu. Gözlerimiz buluştuğunda "Daha da inmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet," diye inledim. Tişörtümü kavrayıp yukarıya çekmeye başladı. Evimizin kanepesinde öylece savruk bir haldeydik. Arzunun bedenime doluşunu hissederken, Tuna'nın elleriyle, dokunuşuyla

bana hissettirdiğini harika duyguyu da yeniden yaşadım. Dünya karşımda yıkılsa bile, yanımda bu adam varsa o yıkımı çekirdek çitleyerek izleyebilirdim. Sağlam, kuşatıcı, korumacı ve tutkuluydu. Gerçek anlamıyla önemli olduğumu hissettiren tek insandı. Ağlamanın kıyısında bir duygusallık içime işledi. Dokunuşlarının yarattığı ateşli etkinin yanında, tüm bunları bir gün kaybedersem diye bir korku beni az önce yıkılan o dünyanın enkazının altında bıraktı.

Düşüncelerimi ve arzumu bölen uğursuz telefon sesiyle irkilene kadar dünyadan uçmuştum. Şimdi ise yine o kötü, çıkarcı, beş para etmez dünyadaki sıradan birine dönüşüyordum. Hızlıca Tuna'nın altından kayıp telefonu bulmak için etrafa göz gezdirdim. Homurdanan kocama gülümserken nihayet telefon ekranına baktım. Arayan numarayı kaydetmemiştim ama ezberimdeydi. O an tüm rakamlardan, tüm sayılardan nefret ettim ve yoğun bir korkuyla kalakaldım. Arayan tuzağına düştüğüm mafyaydı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve beni bu saatte arıyordu.

"Kim?" diye sordu Tuna...

Korkulu gözlerimi ona çevirdim. *Azrailim* diyecek kadar kendimi kaybetmiştim. Buna rağmen kekeleyerek de olsa konuşmayı başardım. "Ya...Yasemin." Gözlerim yalan söylediğimi ele verir gibi yerde dolandı. "Ben seni arıyorum Yasemin, bir saniye," diyerek ani bir refleksle telefonu kapattım sonra.

"Neden kapattın?" diyen kocamın kaşları çatıktı.

"Yasemin son zamanlarda maddi birtakım sıkıntılar yaşıyor. Faturası kabarmasın. Ben arayayım," dedim ve çalışma odasına koşturmak istedim. İkinci adımda Tuna kolumu kavradı. Gergince "Burada konuş!" diye emretti.

Yalvarır gibi inledim. "Lütfen aşkım..." Gerçekleri az sonra itiraf edecek kadar yoğun bir baskı altındaydım. Muhtemelen ellerim de titriyordu ancak neyse ki Tuna elimi tutmamıştı. "Yasemin biriyle tanışmıştı geçen hafta. Bu saatte aradığına göre ilişkisinde ters giden bir şeyler var. Onunla yalnız konuşayım."

Tuna kolumu bıraktı ama ikna olmamıştı. Buna rağmen daha fazla üstelemeden odaya koştum. Kapıyı ardımdan kapattığım gibi yere yığıldım. Kalbimdeki çarpıntı neredeyse dışarıdan görünü

hale gelecekti. O denli büyük bir korkuydu ki, nefes bile alamıyordum. Tanı da Tuna'dan ayrılma düşüncesi içime ani bir rahatsızlık vermişken, başımdaki mafyanın aramasıyla adeta bana bir işaret yollanmıştı. *Eğer bir şeyler yapmazsan, sadece Tuna ile olan ilişkin değil, hayatın da bitecek!* gibi bir işaretti bu.

Ellerim o kadar şiddetle titriyordu ki, bir süre boyunca telefonu doğru düzgün tutamadım. Nihayet biraz olsun şuurum yerine gelince öncelikle Yasemin'i aradım ve çalmadan evvel kapattım. Tuna telefonumu karıştırırsa, orada bir arama kaydı görmeliydi. Ardından az önce arayan numarayı tuşladım. Üçüncü çalışta açıldı ve ben bu birkaç saniyede ölmediğime şaşırdım. Oysa korkudan gebermenin az kaldığı bir ruh halindeydim.

Doğrudan "Ne istiyorsunuz?" diye sordum. Sesim o kadar kısıktı ki, adam beni duymadı.

"Deniz, ben baban..." diyerek laubali bir şekilde kahkaha attı.

Nefretle söylendim. "Şam babası!" Ardından derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. "Lütfen beni rahat bırakın. Ben artık şirkette çalışmıyorum."

"Şirkette olmadığını biliyorum. Duyduğuma göre çok daha iyi bir yerdesin."

"Cehennemin dibindeyim. Gelmek ister misiniz?" diye tısladım.

Bir kahkaha da patladı. Patlayan şeyin adamın kafası olmasını dileyerek "Ben hiçbir bilgi alamıyorum. İşe yaramaz bir ajanım. Aslına bakarsanız ajanlık falan da yapmıyorum!" deyip gerçekleri itiraf ettim.

"Anlaşılan sen her şeyin küçük bir oyun olduğunu sandın, Deniz Üstüner!"

Soyadımı söyleme şekliyle kaskatı kesildim. O boğuk ses Tuna'nın soyadını adeta ölümcül bir nefretle söylüyordu. Evlendiğimi öğrenmiş olduklarını da o an fark ettim. Bu farkındalık sarsıcıydı. Tuna'yla bir ilişkim kalmadığını bilseler, belki peşimi de bırakırlardı ancak ben onunla evlenmiştim. Sırlarını, karısı olarak ben bilmeyeceksem kimse bilemezdi. Buna rağmen hiçbir şey bilmiyordum, çünkü sevdiğim adamın sadece varlığıyla, yanımda

olmasıyla ilgileniyordum. Hiçbir şeyini anlamadığım şirket entrikaları umurumda değildi.

"Tuna Üstüner'le evlendiğine göre artık daha iyi bir performans sergilemen gerekecek," diyen adam boğazını temizledi. Orada sanki dünyanın foseptiği vardı. Nefretle doldum. "Bana işe yarar bir bilgi getirmezsen, zararlı çıkan sen olursun!"

"Size şimdiye kadar hiç işe yarar bir bilgi verdim mi? Bakın, sahiden anlamıyorsunuz ama ben ajanlıktan bir bok anlamıyorum!" Cümlenin sonunda iyice zıvanadan çıkmıştım.

"Onu konuştur!" diye gürledi Bağkurlu Mafya.

"Nasıl yapabilirim? Hemen anlar. O zeki bir adam!"

"Nasıl yapacağını öğren o halde. Bedenini kullanırsın belki de, hatırladığım kadarıyla güzel bir kızdın."

"Bana Çirkin Betty derler. İğrenç biriyim ve çok da çirkinim!" diye araya girdim.

Adamın üçüncü kahkahası diğerlerinden daha şiddetliydi. "Bir kadının konuşturamayacağı hiçbir erkek olamaz, Deniz Üstüner. Bunu dene ve yarın beni yeniden ara. Üzerine..."

Bağırmamaya dikkat ederek "Hayır," diye itiraz ettim. "Bu gece bu konuyu kapatalım ve sizinle yarın görüşelim. Olur mu?"

"Pekâlâ... Seni öğleden sonra saat ikide Dögol Caddesi'nden aldıracağım."

"Tamam," diyerek telefonu kapattım. İçimdeki sıkıntı küçüleceğine, beni boğarak odayı doldurdu. Kalbim hâlâ yüksek voltta elektroşoka maruz kalmış gibi çarpıyordu.

Tuna'ya ihanet etmiyordum ama ediyordum da... Ona itiraf edip beni bu acıdan kurtarması için yalvarabilirdim. Ancak beni kurtarmak yerine, kendisi benden kurtulabilirdi ki, buna katlanamazdım. Antalya toplantısında verdiğim bilgiler yüzünden büyük bir zarara uğramıştı ve bunun sorumlusu olduğumu söylemek, sadece idam sehpama bir basamak daha eklemek olurdu. Sonunda ölmek bile daha iyi bir tercih olabilirdi ama onun nefretini kazanıp ölmek cehennemin bir başka şekli olurdu. Kalbim ve hayatım çıkmazdayken, orada kalakaldım. İçeriye girmeye cesaretim yoktu. Duygusaldım, yıkıktım, berbat haldeydim. Ağlayacak

bir omuza ihtiyacım vardı ama ihanet ettiğim adamın omzu olamazdı bu. Yine de hâlâ ona ihtiyacım vardı. Bir çiçeğin muhtaç olduğu su gibi, yağmurun sebebi olan bulut gibi, insanı yaşatan sağlıklı bir kalp gibi... Ona ihtiyacım vardı.

Sonunda yerden kalktığımda yarım saatin geçtiğini gördüm. Arzum yerini korkuya bırakmıştı. Ellerimi uzatıp titreyip titremediğime baktım. İyi gibiydi. Vücudum yola gelmişti ama ruhum hâlâ kayıptı. Çekingen bir tavırla kapıyı açıp içeriye geçtim. Tuna'nın beni beklediğini umuyordum ama salonda yoktu. Spotlar hariç ışıklar kapalı, mutlak bir sessizlikle ev terk edilmiş gibiydi. Müthiş bir korku içimi kapladı. Gitmiş miydi yoksa? Başka bir yere, hava almaya ya da biriyle buluşmaya... Belki Mert'le... Onsuz bu evi hiçbir zaman çekemezdim ama şu an gerçekten ölebilirdim.

Gözlerim dolu dolu, yatak odasına girdiğimde dünyanın en muhteşem görüntüsüyle karşılaştım. Tuna oradaydı. Yatağa uzanmış, ellerini başının altına koymuş tavanı seyrediyordu. Oda loşken bile çehresinin sert hatları ihtişamından bir şey yitirmemiş halde nefes kesiciydi. Kapıya asılıp onu izledim. Gözleri açıktı ve gelmiş olduğumu biliyordu. Dönüp bakmadı. Ondan bir şeyler sakladığımı biliyordu sanki.

"Uyudun mu?" diye seslendim.

Kıpırtısız bir halde bekledi. Ne cevap verdi, ne de bana baktı. Usulca yürüyüp yatağa girdim. Yanına sokuldum ve göğsüne kapanmak istedim. Omuzlarımdan tutup bana engel oldu. Aldırmadım, arsızca sarılmaya çabaladım. Beni yine, hem de bu defa kabaca itti.

Kalbim kırılmıyordu adeta testereyle bölünüyordu. Dondurması kuma düşmüş bir çocuğun hüzünlü bakışlarıyla sordum. "Neden böyle davranıyorsun?"

Gözlerini bana çevirdi. Kızgın bile olsa bana bakmasını seviyordum. "Ne işler çeviriyorsun bilmek istiyorum!" diye söylendi. Sesi bıçak gibiydi. Kör bir bıçak...

"Hi...hiçbir şey. Dedim ya, arayan Yasemin'di."

"Neden sana inanamıyorum?"

"Çünkü inanmak istemiyorsun," diye dudak büktüm. "Yasemin yeni biriyle tanışmıştı. Murat diye bir adam. Çok gizemli biri. Yasemin'e yaklaşmak istemesine rağmen fazla şüpheli davranıyormuş. Bir şeyler saklıyor gibi." Ah, lanet olsun! Kendimi tarif ediyordum sanki. Yalan söylediğim için acı bir tat boğazıma yerleşse de devam ettim. "Yasemin'le bu konu hakkında dertleştik. Kız kıza konuşulması gereken şeyler."

Tuna'nın kuşku dolu, kızgın bakışları gevşemedi. Yüzümü turlayan o öfkeli gözlerden ürkerek "Bana öyle bakma!" deyip biraz daha sokuldum. "Üşüyorum," diye inledim sonra da. Birazcık duygu sömürüsü yapmayı suç ilan eden herhangi bir kanun yoktu nasılsa.

"Hava kırk beş derece. Ne üşümesi bu?" diye sordu. Oysa bakışlarındaki buz kütleleri, kuzey kutbuyla rahatlıkla yarışabilirdi.

Somurtarak yanıt verdim. "Sevdiği adam tarafından önemsenmeyen kadının üşümesi derler buna. Hemen uygun sıcaklık sağlanmazsa işte böyle donup kalır," diyerek Rodin'in *Düşünen Adam* heykeli gibi taş kesildim. Nefes bile almıyordum ama buna gerek de yoktu. Bana yaşadığımı hissettirecek bir gülüş atmalıydı. Yoksa bu şekilde kalmaya devam edecektim. Nefessiz ve kimsesiz...

Ah, inatçı sevgilim... Belki iki dakika boyunca öylece kaldığım halde hiçbir şey yapmadı. Tamam, itiraf ediyorum kaçak bir nefes almıştım ama daha fazlasını yapmayacaktım. Kızarıp, patlayana kadar, gerekirse sahiden bir heykel olana kadar tek bir harekete yeltenmeyecektim. Ne kadar dayanacağımı ölçer gibi durup beni izlediğini biliyordum ama hamle yapmıyordu. Patlayacaktım evet, ama öfkeden...

Kaşlarım yavaşça gözümün üstüne doğru inişe geçip çatılmaya başladı. Dudaklarımı da birbirine biraz daha bastırıp sakinleşmeye çalıştığım o an hışımla omuzlarımdan çekildim. Tuna'nın dümdüz, sert karın kasları üzerinde yattığımı fark edince gülümsedim. O da gülümsüyordu. Karizmasından ödün vermeden hafifçe gülümsüyor olsa da, bu benim dünyama bir güneşin doğması için yeterli oluyordu. Yine de azıcık somurtarak "Gerçekten Uranüslüsün! Dünyalı olamayacak kadar kasıntısın!" diye söylendim.

Bedenimi kollarının arasına çekip kendine yaklaştırırken "Ya sen nerelisin? Cadılar Gezegeni'nden mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim gözlerimi çekmeden. "Ben buralıyım!" Elimle kalbine dokunmuştum.

Gülüşü ciddiyetle kesintiye uğradı. Düşünüyormuş gibi gözlerini yüzümde gezdirdi. Kollarının arasında yatıyordum ve beni incelemesinin keyfini çıkarıyordum. Mafyaların, kötü adamların, cadaloz kaynanaların olmadığı bir yerde onunla baş başaydım.

"Seni seviyorum," dedim farkında olmayarak. "Lütfen beni incitme!"

Dudağımdan öptü. Yüzüme dokundu ve dürüstçe itiraf etti. "Sanırım Yasemin'i kıskanıyorum."

Alayla kıkırdadım. "Ondan kurtuluyoruz işte, birini bulmuş."

"Kafasını şişireceği birini bulmuş," diyerek sözlerimi düzeltti.

"Ah, evet... Gerçi ben onun Mert'le olmasını istiyordum ama ikisi nerede görüşecek ki? Aslında biz onları buluşturabilirdik ama artık geç kaldık."

"Mert'in tek kadınla yetineceğini sanmıyorum. Muhtemelen arkadaşını üzerdi."

Cüretle atıldım. "Senin gibiyse muhtemelen üzerdi."

Yüzümü kaldırıp alnımdan öperken fısıldadı. "Özür dilerim sevgilim."

Şaka olsun diye söylediğim cümle karşısında af dilemesiyle gülümsedim. "Beni ne kadar üzsen de yanında çok mutluyum." İç çektim. "Umarım Yasemin de çok mutlu olur."

"Umarım... Yine de sevgilisi olması iyi bir şey. Bu durumda artık bize değil, en azından o zavallı adama bulaşır."

Göğsüne hafiften vurup "Öyle söyleme," dedim. "O aslında çok iyidir ama bizim geçmişimizi biliyor. Senin bana yaptıklarını da."

"Ya senin bana yaptıklarını da biliyor mu?" diyen Uranüslüm tek kaşını kaldırıp üstün bir tavırla yanıt verdi.

"Ben sana ne yaptım ki? Melek gibi bir kızım."

"Sadece hayatımı biraz karıştırdın, beni bir hayli delirttin ve senin yüzünden çokça sinir krizi geçirdim sanırım."

Mahcupça onaylayıp başımı salladım. Yine de haklı olduğum noktaları söylemeye çekinmedim. "Ama eğer yeterince inatçı olmasaydım, şirkete geldiğim ilk gün senden kaçarak hemen ortadan kaybolurdum."

Yeşil gözleri kısıldı. "İyi ki kaçmamışsın. İyi ki bu kadar inatçısın. Senin inatçılığını bile seviyorum."

Başka neyimi seviyordu ki? Ah, delirmek üzereydim. Her şeyimi seviyordu ama *Seni seviyorum,* demiyordu. Evet, bu ikinci 'seviyorum' deyişiydi ve yine dolaylıydı, ama benim mutluluktan şişkin bir balon gibi gökyüzüne süzülmeme engel değildi. Bu mutlulukla kollarından çıkıp bacaklarımı iki yana açarak arsızca kasıklarına oturdum. Tişörtümü hızlıca kafamdan çekip çıkarırken Tuna'nın elleri kalçama inmiş, muhteşem dokunuşlarıyla yıldızlardan, Uranüs'ten bile yükseğe çıkarmaya başlamıştı beni. Ensemden kavrayıp sertçe kendine çektiğinde, mafyalar tozlu bir rafta unutulup gitti. Öptüğünde ise *500 bin lira borcum olsun, böyle kocam olsun!* diyecek kadar delice bir mutluluk duydum. Hayatım tehlikede olsa bile o an önemli değildi. Bu adam beni korurdu. Tuna Üstüner, inatçılığını bile sevdiği karısını kurtlara yem etmezdi. Ah, yoksa kendi mi yerdi? Düşünmedim. Kendimi ona bıraktım.

BÖLÜM 8

"Deniz, seninle konuşmak istiyor, başsağlığı dileyecekmiş."

Mert, burnunun dibine dayatılan telefona önce şaşkınlıkla, sonra kızgınlıkla baktı. Deniz kendisiyle hangi kahrolası sebeple konuşmak istiyordu biliyordu aslında. Başsağlığının bahane olduğundan emindi. Onun niyeti, o meraklı burnunu her yere sokmaktı. Yaptığı çılgın şeylerden ötürü sinirli olduğu için, Deniz'in merakı onu daha da sinirlendirdi. Bakışlarını kontrollü bir şekilde Yasemin'e çevirdi. Kızın gülen yüzüne daha fazla öfkeli bakamayacağını fark ettiğinde gözlerini kaçırdı. Telefondan Deniz'in "Alo," diyen sesi duyulurken de eliyle telefonu itti. Bu konuşmak istemediğinin açık bir göstergesiydi. Yasemin kısık sesle "Konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Mert kaçınılmaz olarak yeniden ona döndü. Çatık kaşlarını kaldırıp "Hayır!" diye tısladı.

Yasemin, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde telefonu yeniden kulağına götürüp, Deniz'le konuşmasını alelacele bitirdi. Cihazı çantasına atar atmaz Mert öfkelice homurdandı. Bu homurdanma şüphesiz her şeye karışan, o püsküllü bela Deniz'eydi ancak Yasemin bunları üzerine aldı. Buna rağmen, sormak yerine konuşmamayı tercih edip başını çevirdi.

"Hiç tanımadığım insanlarla konuşmadım diye bana trip atamazsın!"

Mert'in sertçe kurduğu bu cümle karşısında genç kız hızlıca ona döndü. "Trip falan atmıyorum!" Kollarını göğsünde buluşturup, bir yanardağ gibi fokurdarken fena halde trip attığım fark edemiyordu muhtemelen.

"Atıyorsun işte!" diyen Mert öfkeli sesiyle devam etti. "Zaten gerginim ve şu an..." Sonra ansızın sustu. *Şu an tanımadığım bir adamın cenazesi için, hiç tanımadığım bir yere gidiyorum ve inan bana haddinden fazla kızgınım, çünkü bunların hepsi senin yüzünden!* diyemediği için derin bir nefes aldı. Ardından kısık ama fazla tehlikeli bir tonda "Yasemin, gerçekten yeterince gerginim ve senin alınganlıkların benim bu gerginliğimi katlıyor!" dedi.

Genç kız kederli gözlerini ona çevirdi. "Alınganlık yapmıyorum."

"Yapıyorsun işte. Şu hareketin bile alınganlığının kanıtı."

Gözlerini Yasemin'in kollarına çevirdiği için genç kız hemen kollarını çözdü. "Yapmıyorum," diye diretti.

"İnan bana güzelim, tahmin bile edemeyeceğin kadar çok kadın tanıdım. Yaptığınız her lanet olasıca şeyin kitabını bile yazabilirim!" diyen Mert hızlıca bu cümleleri söyledikten sonra derin bir sessizlik ikisinin arasına yerleşti. Genç adam içinden küfretti, Yasemin ona şaşkınca baktı.

Saniyeler sonra genç kız acı bir gülümseyişle "Senin için sevindim!" dedi.

Mert gözlerini kapattı ve yeniden açtı. Kendini yola veremiyordu. "Ne için seviniyorsun?" diye bağırdı.

"Tahmin bile edemeyeceğim kadar çok kadın tanıdığın için. Ne üstün bir başarı!"

"Kahretsin, şimdi de onları mı kıskanıyorsun?"

"Kimseyi kıskanmıyorum!" diye bağırdı genç kız...

"Alınganlık ve kıskançlık ha? Bir kadında sevmediğim üç şeyden ikisi. Diğerini duymak ister misin?"

Yasemin ona nefrete yakın bir bakış attı. "Hayır!"

"Ama söyleyeceğim," diyen genç adam, kıza sertçe baktıktan sonra düşünmeden devam etti. "Kendini, henüz tanıştığı bir adamın sahibiymiş gibi görmek. Bir de buna katlanamıyorum."

Bu sarsıcı, yıkıcı ve küçük düşürücü bir ikazdı. Yasemin içten içe acıdan ölecekmiş gibi hissetse de, dışından sadece öfkeli görünüyordu. Gözlerini bir an kaçırmadan ismini Murat sandığı adama sabitlemiş ve onu gerçekte hiç tanımadığını düşünmeye başlamıştı. Hayır, tanımıyordu da! Tanıdığı Murat iyilik meleği gibi

bir adamdı. Bu kişi ise tam bir playboy gibi, tam bir serseri gibi davranıyordu. Gözlerinin dolduğunu hissettiği an başını çevirdi. Arabadan derhal inip ondan kaçmıyorsa bu, şehirden epeyce çıktıkları içindi. Etrafta yerleşim yeri yoktu ve Yasemin kendini yola atacak kadar cesur hissetmiyordu. Sadece bu yolun çabucak bitmesini diliyordu. Kendini Murat'ın sahibi olarak görmemişti ancak onun için özel olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden cenazede onu yalnız bırakmamıştı. Oysa gördüğü muamele tam bir aşağılanmaydı. Böylesine yanlış bir adamı, nasıl bu kadar kolay sevebilmişti? Genç kız fark ettiği tüm bu detaylarla ondan biraz daha kaçabilirmiş gibi iyice köşesinde kıvrıldı.

Mert "Kahretsin!" diyerek direksiyona bir darbe indirince, Yasemin korkuyla yerinden sıçradı. *Gerizekâlı!* dedi içinden, ancak dışından sessizlik yeminine ihanet etmedi. Dönüp bakmadı bile.

Mert ise tam anlamıyla köpürüyordu. Bir füze, bir bomba gibi patlamak üzereydi. Aslında patlamıştı da. Sözlerinin neden olduğu bu toz duman halinin farkındaydı. Yasemin'e ağır konuştuğunu biliyordu ancak pişmanlık duymuyordu. Kızgınlığının bir diğer sebebi de, kendine olan öfkesiydi. Bugün hastaneye gittiğinde bu işi bitirecekti. Yapamamak kendi acizliğiydi. Hiçbir kadına karşı bu kadar savunmasız olmamıştı. Kendi korunaklı kalesinde, kapıdan içeriye pek çok kadın girmişti ama hiçbiri o en gizli odaya ulaşamamıştı. Oysa Yasemin kapıdan girmek için teşebbüste bile bulunmadığı halde, Mert onu içeriye almıştı. Kızın karşısına çıkarken kendi zaafına yenilmiş, onu kalesine davet ederken de kendi aptal oyununun kurbanı olmuştu. Şimdi Yasemin'in o kaleyi keşfetmeye çalışması karşısında öfkelenmesi de yalnızca kendi kabahati olmalıydı. Öyleydi de. Mert onu zorla içeriye almadığı halde, artık dışarıya da gönderemiyordu. Savunmasızdı. Savunmasız ve öfkeli... Kontrolden çıkmanın paniğiydi bu belki de. Mert bundan hoşlanmıyordu.

Yol boyunca ikisi de tek kelime etmedi. Gündüzün en şiddetli sıcağında Yasemin, kızgın olmasının yanı sıra yüzüne vuran güneşle daha da hararetlendi. Etraf yemyeşil ve ağaçlık olmasına rağmen, güneş dik bir açıyla bedenine düşüyordu. Üstelik susamıştı

ancak su isteyecek kadar bile yanındaki adamla konuşmaya niyeti yoktu. Dudaklarının birbirine yapıştığı, boğazının kuruduğu ve artık susuzluğun çekilmez bir noktaya geldiği an takip ettikleri konvoy dar bir kasaba yoluna girdi. Güneşe aksi istikamette gittikleri için biraz olsun rahatlayan genç kız başını çevirip karşıya baktı. Gözleri yavaşça yana kayıp yanındaki adama dönmek istiyordu ancak kendini kontrol etti. O sırada otomatik vitesin oradaki pet şişe içindeki suyu gördü. Yarıdan biraz azı içilmişti. Murat'ın olmalıydı. Neredeyse hasretle suya baksa da uzanıp almadı. Ona dair hiçbir şey istemiyordu. Birkaç kilometre daha gittikten sonra araçlar, ahşap evleriyle muhteşem bir manzaraya sahip olan ve adeta kartpostallık bir görüntü sergileyen köye girdiler.

Cenaze konvoyu doğrudan mezarlığa gidip dururken, Mert de diğerlerine makul bir uzaklıkta park etti. Park ettiği an Yasemin hızlıca araçtan indi. Genç adam da zaman kaybetmedi ve kendini dışarıya savurdu. Temiz hava almak ikisini de memnun etmişe benziyordu. Gerginlikleri muhtemelen olduğu gibi duruyordu ancak oksijenin ikisine de iyi hissettirdiği açıktı.

Yasemin sevdiği adama bakmamakta oldukça iyi bir irade sergilerken, oradan uzaklaşma isteğiyle kalabalığa karışmak için yürümeye başladı. İnsanlara başsağlığı dilemesi gerekiyordu ve aslında bu, yanındaki adamdan kaçması için bir bahaneydi.

Mert kalabalığa doğru giden kızı arkadan izlerken bir şey yapmadı. Onu durdurmalıydı belki de... Kız, rahmetlinin akrabalarıyla konuşursa foyası meydana çıkabilirdi. Tek bir adım attı, ancak devam etmedi. Yasemin tüm yalanları şimdi, burada öğrenecekse izin veriyordu. Böylece içini kavuran bu kaostan kurtulmuş olurdu. Kızın taziye sahiplerine yaklaşmasını kıpırtısız izledi. Hem korku, hem de kaygı yerleşti içine. Ancak kararından dönmedi. O kız, eğer birilerine Murat denen herifi sorarsa, onların *Tanımıyoruz*, deyişleriyle yüzleşecek olan kendisiydi. Gerçekler açığa çıkacaksa, Mert olacaklara karışmayacaktı.

Lanet olsun! Sadece birkaç dakika kendini telkin etti ve sonra fırladı. Yasemin'in peşi sıra adeta koşmaya başladı. Uzun boyu ve boyunun verdiği avantajla attığı geniş adımlara rağmen Yasemin

kadınlara ondan önce ulaştı. Onlarla konuştu ve kadınlar Yasemin'in omzunu sıvazladı. Başsağlığı dilendiğine göre başka konulara geçebilirlerdi. Bu da Mert'in yalanlarının ifşa olmasını sağlayabilirdi. Kadınlar *Siz kimsiniz?* diye sorarlarsa, Yasemin kendini Necati Amca'nın hemşiresi, Mert'i de onun torunu olarak tanıtabilirdi. Şüphesiz bu bir facia olurdu. Genç adam bu korkuyla daha da hızlandığı sırada kadınların tümü ve Yasemin kendisine dönünce kaskatı kesildi. Yalanı açığa çıkmış gibi herkes ona bakıyordu. Düşünmedi, son bir gayretle koştu ve Yasemin'in kolunu kavradı. "Yürü, gidiyoruz!"

Genç kız kolunu ondan kurtardı. "Başsağlığı diliyorum, rahat bırak beni!"

Mert kendilerini izleyen kalabalık kadın grubuna aldırmadan sertçe "Yürü!" diye emretti.

"Sen git! Ben kalacağım!"

Genç adam, kızı biraz uzağa çekti. En azından konuşulanların meraklı köylüler tarafından duyulamayacağı bir uzaklığa. "Saçmalama!" diye tıslarken koyu gözleri daha da kararmıştı. "Sonra nasıl döneceksin Ankara'ya?"

Yasemin itaat etmedi. Cenazeye saygısızlık olmasın diye sakince "Bir yolunu bulurum. Seninle gelmek istemediğime eminim!" dedi.

Genç kızın sözleri Mert'i sinirli bir şekilde güldürdü. Kızın kolunu biraz daha sıktı. Buyurganlığı sertleşti. "Herkesin içinde seni zorla götürmemi istemiyorsan, yürü!"

"Hem buradaki insanlar senin akrabaların. Neden onlara bir selam vermiyorsun? Ne kadar saygısız görüleceğinin farkında mısın?"

"Saygısız görülmem umurumda değil. Akrabalarla aram iyi değildir!" diyen Mert yalanlarını hâlâ başarıyla sürdürebildiği için kendini kutladı. Buna rağmen karşı koymaya devam eden Yasemin'i ikna etmek o kadar zordu ki.

"Bakın, Murat Bey!" diyen genç kız çenesini dikleştirdi. "Sizinle Ankara'ya dönmüyorum. Buraya gelen konvoy eminim tekrar geri dönecektir. Bir şekilde araç bulurum."

"Bulamazsın, çünkü benimle geliyorsun!" diyen Mert kızı pervasızca, hatta kabaca sürüklemeye başladı.

Yasemin yağmur yağdığı için nemlenmiş olan toprağa batıp çıkarken, kolundaki acıtan tutuşla sarsak adımlar atıp, "Bırak beni," diye inledi. Aslında çığlık atmak istiyordu ama bunu yapması onca ay tedavisiyle ilgilendiği Necati Amca'nın cenazesine saygısızlık olacağı için, "Tamam!" dedi. "Kolumu bırak, kendim yürüyeceğim!"

Arabaya yakın bir yerde Mert kızın kolunu bıraktı. Ancak Yasemin bir adım attıktan sonra yeniden geriye döndü. Kalabalığa doğru yürümeye başladığını gören Mert tek adımda ona yetişti. "Seni aptal!" diye tıslarken kızın konuşacağını görüp işaret parmağını kaldırdı. "Sus!" dedi sertçe "Sakın konuşayım deme!"

Yasemin o kibar ve iyi adamın gözlerindeki öfkeyi o an ilk kez açık ve yalın bir şekilde gördü. Araca itilirken şaşkındı ancak eylemlerini kontrol edebiliyordu. Sakince oturup artık tanımadığını düşündüğü zorba adama baktı. Genç adam şoför mahalline geçince de "Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Mert, kızın yavaşça kurduğu bu cümle karşısında bağırmak üzereyken son anda durabildi. Yine de öfkesi canlıydı. "Beni bu şekilde kışkırtan sensin, Yasemin!"

"Tanımadığım kadar zorba bir adama dönüşmenin sebebi ben değilim."

Genç adam ona alayla güldü. "Sahiden ne yaptığının farkında değilsin!"

"Ne yaptım ben?"

"Az önce 'tamam yürüyorum' dediğin halde, küçük bir düzenbaz gibi kaçmaya çalıştığını unuttun mu?"

Genç kızın gözleri kocaman açıldı. Kurumuş dudaklarını birbirine bastırıp soluklandı. "Su," dedi zorlukla... "Su isteyecektim sadece. Lanet olası susuzluktan geberiyorum!"

Mert'in çatık kaşları yavaşça düzleşti. "Su mu?" diye sordu. Tabii ya, kaç saatlik yoldan gelmişlerdi. Kızın bir şeye ihtiyacı olup olmadığını bile sormamıştı. Gerçek hayatında tam bir centilmen olmasına rağmen, Yasemin yüzünden yaşadığı bu yalan hayatta kaba saba bir adam olmuştu.

"Bana söyleyebilirdin?" derken biraz olsun sakinleşti.

"Seninle konuşmuyordum!"

"Şu an ne yapıyorsun peki?"

Genç kız öfkeli dudaklarını büktü. "Sadece sana katlanmaya çalışıyorum!"

Mert hafifçe gülümsedi. Yasemin'in sevdiği, o duyarlı, düşünceli adamın gülüşüydü. Yelkenlerini çabucak suya salmamak için yaşadığı o aşağılanmayı hatırlayan genç kız, yeniden sinirle bakarken "Artık şu suyu içebilir miyim?" diye sordu.

Mert dalıp gittiği bu öfkeli kızın tesirinden nihayet çıkabildi. "Hangi suyu?"

"Şunu!" diyen kız ondan yanıt beklemeden şişeyi kaptı.

Mert *Ama onu içmiştim,* diyecek zamanı bulamadı. Yasemin'in yarıya inmesine rağmen suyu içmekte bir sakınca görmediğini fark etti. Kızın suyu hızlıca açışını ve dudaklarına götürüşünü ağır çekim bir film sahnesini izler gibi izledi. Lanet olsun! Daha önce kendi dudaklarıyla buluşan şişenin, kızın dudaklarıyla sabitlenmesi inanılmaz derecede erotikti. Mert uyarıldığını hissetti. Yasemin'in sabırsız içişiyle tek damla çenesinden kayarken genç adam diliyle oraya dokunmak için yanıp tutuştu. Kız büyük yudumlarla çoğunluğunu içtiği suyu dudaklarından çektiğinde inler gibi "Ah," dedi. "İşte hayat bu!"

Ah! diye inlemesi, Mert'in bir anda yatak odasındaki bir görüntüyü zihninde canlandırmasına neden oldu. Bu şekilde inlemesinin sebebi, susuzluğunun giderilmesi değil, başka bir şeydi elbette o hayalde. Yasemin altındaydı ve kaymış gözleriyle ona bakarak, tırnaklarını omuzlarına geçiriyor ve *Daha fazla!* diye haykırıyordu...

Mert ansızın hayal etmeyi kesti. Zihnindeki o tehlikeli görüntülerden korkarak kızın elindeki suyu kaptı ve sakinleşmek için tepelemesine ağzına dikti. Kahretsin! Sakinleşmek imkânsızdı, suyu belki de kafasından boca etmeliydi!

❧ ❧ ❧

Bu sessizlik öncekinden daha ağırdı. Havadaki gerginlik de öyle. Yasemin hâlâ kendisinden özür dilememiş olan bu adamla konuşmamakta kararlıydı. Mert ise düşünceler içinde boğuşuyordu.

Neredeyse iki saattir yolda olmalarına rağmen, tek kelime etmemişlerdi. Öte yandan Mert, yeni bir su krizi oluşmaması ve böylece zihnini yatak odasına çekecek birtakım yasak düşüncelerle kendine eziyet etmemek için yol üstündeki bir benzinlikte şişelerce su almıştı. Bir çocuğu mutluluktan uçuracak kadar şekerleme, bisküvi ve çikolata da alıp, arka koltuğa bırakmıştı. Yasemin, onun bu şapşal davranışıyla gülümsemek istemişti. Tüm marketi boşaltırken ve bir insana yüzyıllar boyunca yetecek kadar suyu alırken neler düşündüğünü sormak için delirmişti. Buna rağmen sormamıştı. Çünkü onun bir kadında nefret ettiği o üç şeye sahipti! Alınmıştı, kıskanıyordu ve kendini onun sahibi olarak görmese de, genç adam için özel biri olduğunu sanıyordu. Bu kötü anıları düşünmesi öfke ateşini harlarken, yeniden sessizliğe gömüldü.

Yasemin'in konuşmaması Mert açısından iyiydi. Başına feci bir ağrı saplanmıştı. Sadece başına mı, kasıklarına da... Bu kızı arzulaması normaldi belki de ancak bu kadar şiddetli bir istek duyması genç adamı öfkelendiriyordu. Kız vasattı. Kesinlikle ortalamaydı. Güzellik anlamında üst basamaklarda yer alan çok kızla birlikte olmuştu. Ancak buna rağmen en son ne zaman bu kadar güçlü bir arzu duyduğunu hatırlamıyordu. Öfkesiyle paralel olarak arzusu artıyordu. Yasemin'i istiyordu ancak istediği bir diğer şey de onu boğmaktı! Onun yüzünden bunları yaşadığına inanamıyordu. Neredeyse altı saattir araç kullanıyordu ve kendini makam şoförü gibi hissediyordu. Kahrolası kız, neden gelmeyi teklif etmişti ki? Üstelik yolda da bir sürü olay çıkarmıştı. Mert bir kez daha verdiği karardan döndüğü için pişmanlık duyuyordu. Bu iş dallanıp budaklanmadan çözmeliydi. Belki de hâlâ geç değildi.

Ankara'ya varınca "Nerede oturuyorsun?" diye sordu. Bu aralarındaki ilk iletişimdi.

Yasemin uyuklamaya başladığı için ikinci soruşta duydu. Mert'in bağırır gibi sorduğu soruyla gözlerini açıp, etrafa baktı. Şehir yeni başlamıştı ve evlerine en az yarım saatlik mesafe vardı.

"Sağda bir yerde inerim," dedi.

Mert ona döndü. Yasemin de döndü ve saatler sonra ilk kez yüz yüze, göz göze geldiler. İkisinin de bakışları bariz bir kızgınlıkla

parlıyordu. Saniyeler sonra konuşan Mert, "Sağda mı? Burada oturmuyorsun herhalde?" diye sordu.

"Burada oturmuyorum ama şimdi inmek istiyorum!"

"Seni evine bırakacağım. Son kez soruyorum. Nerede oturuyorsun?"

"Ben de 'burada inmek istiyorum' diyorum!"

Genç adam artık sabrının sınırında zorlukla konuştu. "Evini öğrenmemden mi korkuyorsun? Korkma, içeriye falan gelmek istemeyeceğim!"

Yasemin alaycı bir kahkaha attı. "Gelmek istesen bile seni eve alacağımı mı sanıyorsun?"

"O zaman kaygılanma, çünkü öyle bir şey isteyecek kadar aklımı yemedim!"

Ve bir çivi daha Yasemin'in kalbine çakıldı. Genç kız artık daha fazla küçük düşürücü söz duymaya dayanamazdı. Sesi zorlukla, acıyla çıkarken konuştu. "Dur dedim!"

"Ne?"

"Dur diyorum!"

Bağırışı aracın içinde adeta yankılandı. Mert lüks cipini keskin bir manevrayla sağa çekerken, arkasından gelen araç gürültülü bir korna basıp yanlarından geçti. Trafikte feci bir kaza olmaması büyük bir şanstı. Genç kızın kalbi korkudan gümbürderken, araç durunca Mert'e son bir bakış attı.

"Sakın bir daha hastaneye gelme!" dedi. Plansızca konuşmuştu ve korkudan elleri titriyordu.

Mert'in soğuk gözleri memnuniyetle baktı. Olabildiğince alayla "Geleceğimi mi sandın?" diye sordu.

Genç kız daha fazla konuşmadan kendini araçtan atıp yola fırladı.

Mert ona dönmedi. Gaza bastı ve saniyeler içinde gözden kayboldu.

BÖLÜM 9

Günlerden sonra ilk kez ben de şirkete gittim. Evde sıkılacağım ve muhtemelen trajik senaryolarımda kendimi boğacağım için, sevdiğim adama yapışarak onunla beraber evden çıktım. Onunla çıkmak ve Üstüner Holding'e onunla el ele girmek ölmeden önce yapılması gereken en harika şeyler listemin tepesindeydi. Ve bunu gerçekleştiriyordum. İçim içime sığmadığı gibi, koskoca holdinge bile sığmıyordu. İnsanların yaşadığı o şaşkınlık ise olayın kreması gibiydi. Mutluluktan delirmek üzereydim. Ben herkesi şaşırtmış olsam da, beni de şaşırtan birtakım şeyler oldu. Lale bana düzensiz, sık sık kavga ettiği, daima tuhaf bulduğu o iş arkadaşı gözüyle bakmıyordu artık. Gülümsüyordu. Yüzünde diş macunu reklamlarındaki kadınların yapay gülüşü vardı ve otuz iki dişiyle beni selamlıyordu.

Tuna tek koluyla beni sarıp yanağımı öptükten sonra odasına geçince, ben de eski mekânıma şöyle bir baktım. Masam boştu. Gidip oraya oturdum ve Lale'ye aynı sırıtışla gülümsedim.

"Deniz'cim... Görüşmeyeli çok iyi görünüyorsun," derken kaşlarını kaldırıp, ellerini birleştirmişti. Sanki ben oğluna kız istemeye gelen bir kayınvalide adayıydım da, Lale gelinim olacakmış gibi karşımda süzülüyordu.

"Ah, çok iyiyim," dedim üzerimdeki hayali bir tozu silker gibi yaparak. "Eh, insanın Tuna Üstüner gibi kocası olunca..." Pekâlâ birazcık görgüsüzlük yaptığımı kabul ediyorum. Ne de olsa artık ben de o vakfa dahildim ve bunun lüksünü sürmeliydim. Hangi vakıf mı? Yeni evlenmiş kadınların kurduğu EKSBAK Vakfı. *Evde Kalmadım Sonunda Bir Adamı Kafaladım Vakfı.* Evde kalmamıştım, dünyanın en harika kocasını kafalamıştım ve mutluydum. Buna

rağmen Lale'yi de seviyordum ve başkası olsa atacağım havanın on gramını bile ona atmamaya çalışarak ciddiyete büründüm. Buraya biraz da kamuoyu yoklaması için gelmiştim. Dönen entrikalar hakkında Lale bana birkaç fikir verebilirdi.

"Ahmet Bey nasıl? Şirkete geliyor mu?"

"Geliyor ama açıkça terör estiriyor. Gerçekten bu adamın burada durması bir hata!" diyen Lale, Tuna'yla kavgalı olduğunu bildiği Ahmet'i kötüleyerek gözüme mi girmeye çalışıyordu, bilemedim. Yine de üsteledim ve neler yaptığını sordum. Dediğine göre Ahmet fazla öfkeliydi ve bir sürü masraf çıkarıyordu. Muhasebe birimiyle sık sık görüştüğü de gelen haberler arasındaydı. Ahmet'in muhtemelen son çırpınışlarını yaptığını biliyordum. Hisseler bugün yarın Tuna'ya tamamen geçmiş olacak, böylece Ahmet'in yönetimdeki gücü iyice azalacaktı. Sonrasında muhtemelen bohçasını alıp kendi işine bakacaktı.

Sıkıntılı Ahmet konusunu konuştuğumuz dakikalarda o da asansörden çıktı. Elindeki telefonla bir şeyler yapıyordu. Sonunda başını kaldırıp bizi gördü. Beni fark ettiği o an adım atmadı ve donakaldı. Belki birkaç dakika sonra yüzünde gerçekten sinsi bir ifadeyle bize yaklaştı.

"Deniz Üstüner!" dedi tek kaşını nefretle kaldırarak. "Sekreterliğe geri mi döndün? O adama istediğini verip, ondan istediğini aldıktan sonra seni kapı dışarı mı etti yoksa?"

Kahkaha attım. Yapabildiğim en iğrenç şekilde. Ahmet'e karşılığını verecek kadar nefret dolu bir kahkahaydı bu. "Ahmet Bey, neden artık pes etmiyorsunuz?" diye sordum. Bakışlarım acımaya kaymıştı.

"Ben asla pes etmem! Göreceksin," diyen adam, elini kaldırıp tehdit edercesine bana uzattı.

Meydan okumasına karşılık verdim. "Görelim, o halde!"

"Şirkete geldiğinde sana yardım etmiştim. Adi bir yalancı gibi kuzenim olduğunu söylediğinde, yalanını açık etmemiştim. Oysa sen, gidip o herifin tarafında yer aldın."

"Sizden yardım isteyen ben değildim. Hatırlarsanız, bana teklif ettiğiniz hiçbir yardım önerisini de kabul etmedim."

"Şimdi de gururlu gibi mi görünmeye çalışıyorsun? Sakın deneme, çünkü ucuz bir fahişeden başkası değilsin. Tuna Üstüner'e kendini para uğruna sattığını inkâr edemezsin."

Lale'nin inlemesine karşılık ben son derece tepkisizdim. İçimdeki paralel evrende Ahmet'i kaynayan bir kazana atıyor olsam da, burada sakince durmayı başardım. Gülümsedim hafifçe. "Ben ona âşığım ve bu yüzden yardım ettim. Öte yandan para karşılığı sadece kendini değil, haysiyetini, şerefini de satacak olan tek kişi sizsiniz. Ama ne yazık ki bunların hiçbiri beş para etmez."

Sözlerim üzerine Ahmet hışımla üzerime gelmeye, Lale dehşetle şoka girmeye, ben ise köşeye kaçmaya başladım. Birkaç saniye sonra Ahmet beni duvara sıkıştırmıştı. Henüz dokunmamıştı ama gözleri korkunç bir öfkeyle parlıyordu. Tepemde dikilip, o nefret dolu gözleriyle yaraladığı bir düşmanına bakar gibi beni süzüyordu. Dokunmadan öldürebilirmiş gibi bir korku doldu içime. Az sonra geleceklerden feci halde koktum. Gözü dönen adam bakışlarıyla yetinmeyecekti. Bunu ifadesinden anlıyordum. Sadece bir saniye sonra beni açıkça öldürmek isteyerek ansızın hamle yaptı. Elleri boynumu kavradığında yüzü kaskatı kesilmişti. Ölmeden önce son gördüğüm şeyin, bu adamın suratı olmasını kesinlikle istemiyordum. Gözlerimi kapatıp, nefessiz kaldığım o an biri onu tuttu. Ciğerlerime bir anda giden oksijenle şiddetle öksürürken, olayı fark edemedim bile. Ahmet karşımda gerisin geri yalpalarken, kurtarıcımın savurduğu yumrukla yere devrildi. Ayaklarımın dibinde yatan ve dudağı patlayan Ahmet'e baktığımda kafamı şuursuzca kaldırdım. Mert tepemizde kızgın bir boğa gibi dikiliyordu. Ah, ne zaman gelmişti, beni nasıl kurtarmıştı? Minnetle ona baktım. Onu ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum.

Mert kızgınca Ahmet'e bakarken elini yeniden kaldırdı. "Seni aşağılık kabadayı! Daha iyi yerlerini tekmelememi istemiyorsan bas git!"

Ahmet ağzını silip, sarsakça ayağa kalktı ve defolup gitti. Tuna'dan sonra bir de Mert'ten yumruk yemişti. Bu yüzden öfkesi muhtemelen katlanmıştı. Ortadan kaybolunca soluk soluğa Mert'e bakıp, teşekkür ettim. Lale ise hâlâ şoktan çıkamamıştı.

"Deniz, sen iyi misin?" diye sordu hemen Mert.

"İyiyim, çok teşekkür ederim," diyebildim. "Yetişmeseydin, şu an benim dudağım patlayabilirdi. Nasıl geldin, nasıl yetiştin, inanamıyorum!"

"Tamamen şans. Beş dakika geç kalsaydım o adam sana zarar verecekti. Eminim dudak patlamasından daha fazlası olurdu."

"Geçti, gitti..." diyerek olayı büyütmemeye gayret ettim ama Mert sakinleşmiyordu. Çatık kaşları ve kızgın ifadesiyle gözüme korkutucu görünüyordu. Boyu ve cüssesi de büyümüştü sanki. Oysa sahiden uzun boylu ve kuvvetli bir adamdı. Bunu yeni fark etmiştim. Üstelik gerçekten öfkelendiğinde, elinden ciddi kazalar çıkabilecek gibiydi. "Biri o adama dersini vermeli. Bunun bedelini ödemeli!"

Dehşetle atıldım. Kalbim hâlâ çarpıyor olsa da aceleyle konuştum. "Sakın... Sakın Tuna'ya söyleme. Lütfen..."

"Deniz, saçmalama! O senin kocan ve muhakkak haberi olmalı. Aşağılık adam seni darp ediyordu."

"Yalvarırım, Mert. Tuna'nın haberi olursa çok öfkelenecek. Yanlış bir şeyler yapabilir. Bunu ikimiz de istemeyiz. Lütfen!"

Mert'in ifadesi stabildi. Sakinleşmiyor ve benimle inatlaşmaya devam ediyordu. Ben olayı dibe çekmeye, üzerini örtmeye çalışırken, korkumu yeniden yüzeye çıkaran bir şey oldu. Tuna odasından çıkmıştı. Bir köşeye çekilmiş üçümüze bakarken kaşları çatılmıştı.

"Ne oluyor? Az önceki gürültü neydi?" diye sordu patronvari bir emirle.

Lale öne atıldı ve tüm olayı öteceğini gösterircesine heyecanla kekeledi. "E...efendim... Şey..."

Araya girdim. Adeta bağırarak. "Hiçbir şey. Bir şey yok aşkım... Mert birazcık korkunç bir şaka yaptı da, biz de korktuk!" dedim panikle.

Tuna inanmadığını gösteren bir bakışla beni süzdü. Kıyafetimden bir şey anlamasına imkân yoktu ama yüzüm, bir kar tabakası kadar bembeyaz kesilmiş olmalıydı.

Mert'e dönüp yalvarırcasına bir bakış attım.

O da beni kurtaran atışı yaptı. "Kötü bir şakaydı. Affedin kızlar."

Sonra en yakın dostuna döndü. Tuna'nın bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. "Her neyse... Hadi ofisine girelim, sana anlatacağım şeyler var!"

Mert'in sözleriyle, Kurumsal Kocam başını salladı ve en sonunda gittiler. Onlar gittikten sonra Lale'yi defalarca uyardım. Sarışın kadın zaten şoka girdiği için tek kelime edemeyecek durumda başını salladı.

Dakikalar sonra bir yudum su içip kendime geldiğimde, Mert'in kahramanlığını düşünüp gülümsedim. Tuna ile yalnız kalınca kocama her şeyi anlatacağından korkarak, bir cep telefonu mesajı attım. *"Hey, Süpermen. Bir kez daha teşekkürler ama pelerinin neredeydi?"*

Birkaç dakika sonra Mert'ten, gülen bir suratla *"Pelerinim kuru temizlemede!"* yazan bir mesaj geldi.

Kaygım usulca silindi. O an yeni bir mesaj daha geldi. Yine Mert'tendi. *"Birini yumruklamak gerçekten iyi hissettiriyormuş!"* Gülen bir surat daha...

"Siz erkeklerin anlamsız gururu..." yazdım ve dil çıkaran surat yolladım.

Mert ukala görünmesini sağlayan *göz kırpan* ifade gönderdi.

Asıl konuya gelip *"Lütfen Tuna'ya söyleme... Sakın..."* yazdım.

Tek kelimelik yanıt geldi. *"Söylemeyeceğim!"* Ve sonunda ünlem vardı. Gülümsedim...

Yarım saat sonra ikisi de odadan çıktılar. Biz kadınlar da kendimize gelmiştik. Başka bir konudan sohbet ediyorduk. Mert de öyle; gevşemişti. Tuna'yla keyifli bir şeyler hakkında konuşuyorlardı. Her zamanki ölçülü gülüşleriyle, fena halde havalı duruyorlardı. O an düşündüm de, Mert sahiden yakışıklı ve çok sempatikti. Yasemin'le gerçekten muhteşem bir ikili olabilirlerdi ama benim akılsız arkadaşım ne idüğü belirsiz bir Murat'a gönlünü kaptırmıştı. Yine de içimden geçen dileği Mert'e söyledim. Belki bir gün Yaso o adama tekmeyi basarsa, Mert şimdiden hazırlıklı olmalıydı.

Bize yaklaşırlarken "Hâlâ kalbiniz boş mu, Mert Kutlar?" diye sordum.

Ellerini kalbinin üstünde birleştirip, acı çeker gibi görünen bir ifade takındı. "Dünyanın sığabileceği kadar boş hem de!"

"İyi o halde," dedim kararlıca. "Seninle Yasemin'in arasını yapacağım."

Mert ansızın durdu. İfadesi kasıldı bir saniyeliğine, sonra toparladı. "Gerek yok," dedi düz bir tonda. Bir anda fazla mı ciddiyete bürünmüştü? "Benim kimseyle takılmaya niyetim yok," diye devam etti.

Başka zaman olsa Yasemin'den yiyeceği iğnelere bile methiye düzen o çapkın adam, şimdi gerçekten gergin görünüyordu. Üstelemedim ve Tuna'nın uzattığı elini tutmak için hızlandım. Ortam ansızın sessizleşirken, Mert'e son bir bakış attım. Teşekkür işaretiydi... O da Tuna'ya göstermeden göz kırptı. Bu olay benim, onun ve pembe dizimizin masum sarışını Lale arasında bir sır olarak kalacaktı.

❧ ❧ ❧

Mafyayla buluşmama saatler kala korkudan ölüyordum. Tuna ile beraber Kavaklıdere'de şık bir restoranda öğle yemeği yedik, ancak her lokma boğazımdan diken yumağı olarak geçti. Ahmet'in saldırı girişimini bilmediği için sevdiğim adam rahat görünüyordu. Onun keyfinin aksine ben gerginlikten elimdeki çatalı ortadan bükebilecek haldeydim. İyi mi, kötü mü olduğunu bilemediğim bir rol kabiliyeti sergileyip, her şey yolundaymış gibi davrandım. Tuna zaman zaman şüphelenir gibi baktı ama herhangi bir şey sormadı. Yemek sırasında, nefret etsem de tatsız konulardan konuşmam gerektiğini bilerek söze başladım.

"Şu sana saldıranları bulamadılar, değil mi?"

Tuna aldırmazdı ve umurunda değilmiş gibiydi. Omuz silkti.

"Bu kadar rahat olmamalısın. Ya bir şeyler çeviriyorlarsa?"

"Ne yapabilirim, Deniz? Ben buradayım, gelip bulsunlar beni."

Korkuyla inleyerek eline uzandım. Elimi tuttu ve sıktı. "Durup beklemek yerine bir şeyler yapmalısın."

Lanet olsun, bir şeyler yapması gereken bendim oysaki! Her şeye müdahale edebilirdim. Tuna'ya söyleyebilirdim, peşindeki kötülerden bahsedebilirdim... Yapamıyordum. Delirecek kadar istesem de yapamıyordum. Onu kaybetme korkusunun, onda ayrılma

korkusunun bir çaresi yoktu. İkna edemeyip hüzünle gözlerimi eğdiğimde gülümsedi.

"Senin de Tanık Koruma Programı'n sona erdi, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum!" dedim gözlerimi sonuna kadar açarak.

"Evlendiğimizde bitmişti. Şirkette çalışmana ve şüpheli avlamana gerek yok artık."

Rahatlamış olsam da sormadan edemedim. "Ama neden bir anda bitti?"

"Çünkü artık seni ben koruyacağım!" dedi Kurumsal Aşkım. Ona içimi dağlayan sevgiyle baktım. *Asıl kendini benden korumalısın.* dedim içimden. Ona zarar verme düşüncesi gerçekten acıydı.

"Olayı çözemediler ama değil mi?"

"Hayır. Delil bulunca ya da bir bilgi gelince haberdar edileceğiz. Ama zaten adi bir göz boyama olayından öte bir şey değildi."

"Bu kadar basit olduğuna emin misin?"

"Bilmiyorum, sadece bir gözdağı olduğunu düşünüyorum. Bu aralar önemli projeler üzerine çalışıyoruz."

O önemli projeleri sormadım. Bilmek de istemiyordum. Başka bir soruyla "Benim yeniden ifade vermem gerekmiyor mu?" dedim.

Tuna öylesine başını salladı. "Gerek kalmadı. Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa tabii!"

Hızlıca yanıtladım. "Yok. Şüpheli bir şey görmedim. Ama yine de..."

Dudaklarımı ısırıp kararsızca bocalarken Tuna kaşlarını çatıp "Yine de ne?" diye sordu.

"Ahmet... Ona dikkat etmelisin," dedim ürkekçe.

İfadesi daha da sertleşti. "Sana bir şey mi dedi yoksa?"

Bir şey dememişti ama bir şey yapmaya çok yakındı. Neyse ki pelerinini kuru temizlemeye bırakan Süpermen beni kurtarmıştı. O kötü anları hatırlamanın yüzüme yansıyacağından korkarak "Hayır," dedim kararlı olmaya çalışarak. Gözlerimi Tuna'dan kaçırıp, masa örtüsünün desenini incelerken "Ahmet, elbette bana bir şey demedi. Hem, ne diyebilir ki artık? O adam bir kaybeden. Bu yüzden haklı olarak sinirli ve huysuz..." diye konuştum.

"Bunu sevdim," dedi. Sesi keyifliydi.

Yüzümü kaldırıp şaşkınca baktım. "Sinirli ve huysuz olmasını mı?"

"Hayır. Kaybeden olmasını."

"Ve sen de kazananmsın tabii..."

Tuna'nın bakışları okşar gibiydi. Öyle iyi hissettiriyordu ki.

"Doğru. Ben büyük ödülü kazandım," dedi çapkın bir ifadeyle.

"Büyük ödül mü? O da ne?" diye sordum.

İşkence eder gibi birkaç saniye cevap vermedi. Ancak nihayet konuştuğunda, içimdeki bir çılgının kendini uzay boşluğuna attığını hissettim. Paraşütsüz uçuyordum.

"Büyük ödül sensin."

❧ ❧ ❧

Tuna'dan ayrılıp kötülerle buluşmaya gitmek, muhteşem bir yemeğin üstüne çürük meyve yemek gibiydi. Sadece midemde değil, bütün organlarımda rahatsızlık hissettim. Belki de korkunun yan etkisiydi bunlar. Korku kabime fazladan kan pompalıyordu ve zavallı bedenim bu adrenalini taşıyamıyordu. Titreyen bacaklarım, çantanın kulpunu sımsıkı kavrayan ellerim, yenmekten bitirilmiş dudaklarım, stresten bir kova su dökmüşler gibi ter içinde kalmış bedenimle orada, kaldırımın köşesinde bekliyordum. Cadde kalabalıktı ama beni fark eden yoktu. Güneş gözlüğümle kendimi kamufle etmeye çalışmıştım. Hoş, henüz sosyetik caddelerde alışverişe çıkarken yakalanan cemiyetin ünlü kadınlarından biri değildim ama tanınma ihtimalini göz ardı edemezdim. Bu yüzden saçlarımı yüzüme doğru atıp, başımı eğdim. Kötü adamlar hayatıma girip beni nasıl bulmuşlarsa, bu caddede de kamufle halimi fark etmeliydiler. Ah, içim kan değil, vahşet ağlıyordu resmen. İçimde bir cinayet mahalli kuruluyordu ve orada Bağkurlu Mafya'mı doğruyordum.

Ürpererek kollarımı sıvazladım. Hava muhtemelen 550 dereceydi ama ürpertiden dolayı üşümüştüm. Dakikalar sonra, tam ayaklarımın dibinde simsiyah bir Mercedes durdu. Kötü adam markası...

Derin bir nefes aldım ve kafamı kaldırdım. Ön tarafın camı yavaşça aşağıya indi. İçeriden kafasını uzatan şoför "Binin!" dedi.

Bu ikazı ikiletmeden hızlıca arabaya bindim. Gözlüğümü bile çıkarmadan makineli tüfek gibi saymak için yaşlı adama döndüm. Ancak o an şaşkınlıktan değil konuşmak, nefes bile alamadım. Gördüğüm kişi benim foseptik sesli mafya babası düşmanım değildi. Hayır, bu başkasıydı. İyi tanıdığım bir başkası...

Ağzımda Mariana Çukuru gibi dev bir boşlukla o kişiye bakakaldım!

BÖLÜM 10

Deniz dizleri ve elleri titrerken, hızlıca konuşmak için mafyaya doğru dönmüştü. Ona kendisini artık rahat bırakmasını söyleyecekti ki, gördüğü kişiyle kaskatı kesildi. Bu Bağkurlu Mafya'sı değildi. Hayır... Bu Belgin Üstüner'in ta kendisiydi!

Genç kız ağzından fırlamak üzere olan sözlerden korkarak dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Saniyeler sonra kekeleyerek de olsa konuşmayı başardı. "Si...siz?"

Belgin Hanım'ın hissiz bakışları Deniz'e sabitliydi. "Ben," dedi tok sesiyle "Seninle konuşmak istiyorum!"

Genç kız hâlâ müthiş bir şokla cebelleşiyordu. Mafyanın aracını beklerken, Belgin Üstüner'in Mercedes'inde oturuyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Aman Allah'ım, yoksa... Bu kadın... Peşindeki asıl hain o muydu? Tuna'ya adice tuzaklar kuran, kendisini ajanlığa zorlayan kişi bu kadın mıydı? Kalbi korku içinde gürültülü bir çarpıntı tutturarken, otokontrolünü yitirmeden, kadını şüphelendirmeyecek ancak eğer oysa ne olduğunu anlayacağı bir imayla "Siz, o musunuz?" diye sordu.

Belgin'in kaşları havaya kalktı. "Kim miyim?"

"Şey işte... Peşimdeki!"

"Evet, peşinde ben vardım," dedi kadın. "Seni takip ettiriyordum. Demek takip edildiğini anladın?"

Deniz'in meraklı gözleri kadına dikilmişti. Tek kelime anlamıyordu. "Be...beni takip mi ediyorsunuz?" diye sordu.

"Seni bugün takip ettim, çünkü seninle yalnız konuşmak istedim!" dedi kadın. Demek 'peşinde olan bendim' derken bugünü kast ediyordu. Mafyanınki gibi bir peşinde olma durumu yoktu. Buna rağmen Deniz, takip edildiğini yeni fark etmiş gibi kasıldı.

Ya Belgin Üstüner, o mafyayla buluştuğunu görseydi. Bu bir facia olurdu! Ah, bunu görmemiş olması kendisinin büyük şansıydı. Adak adamalı ya da kırk fakiri doyurmalıydı. Tuna'dan önce onun halası tarafından ajanlığı ortaya çıkarılmış olsaydı, Deniz hiçbir şeyi kurtaramayacağını biliyordu. Ne de olsa bu kadın için birincil tehditti. Yeğeninin aklını başından alan varoş kızıydı. Kadın onun en ufak bir açığını kollarken, çevirdiği bu büyük oyunu keşfetmesi Deniz'in sonu olurdu. Kadının nefret dolu bakışlarını görünce bu fikrinden emin oldu. Belgin Üstüner hiçbir zaman kendisini kabul etmeyecekti.

"Tanımadığın her araca böylesine kolay oturur musun?"

Kadının sesiyle düşüncelerinden kopan genç kız, ilk anda bu soruyu anlamadı. "Efendim?"

Belgin mağlup etmiş gibi alayla gülümsedi. "Şoförüm sana 'bin' dediğinde, kim olduğumuzu bile sormadan arabaya atladın. Yoksa bir başkasını mı bekliyordun?"

Ah, lanet! Deniz panikle çırpınırken bu detaya verecek bir yanıt bulamadı. Sadece inledi. "Ha...hayır tabii... Ben..."

"Kimi bekliyordun?"

Kadının bir hindi gibi kabarıp öne kaymasıyla, Deniz geriye doğru çekildi. "Kimseyi beklemiyordum. Aracınıza bindim, çünkü sizi gördüm!"

Oysa onu görmesi imkânsızdı. Siyah camlarıyla karanlık bir mahzeni andıran aracın içini, keskin gözlere sahip bir canlı bile göremezdi. Belgin Üstüner de bunu ima edercesine tek kaşını kaldırdı.

Deniz yeniden atıldı. "Şoförünüz camı indirdiğinde sizi arka koltukta gördüm."

Kadının ifadesi hâlâ şüpheci olsa da, başka soru sormadı. Genç kız derin bir nefes aldığında aracın çoktan hareket ettiğini fark etti.

"Ne konuşacaksınız benimle? Sizi dinliyorum," dedi saygılı bir sesle. Bu kadın, kendini Tuna'nın annesi sanacak kadar onu sahipleniyordu ve bu durumda Deniz'in kayınvalidesi konumunda oluyordu. Genç kız onunla kavgalı olmak istemiyordu.

"Sana güvenmiyorum!" diyen Belgin Üstüner doğrudan konuşunca, Deniz takındığı saygılı tavırdan ötürü kendine kızdı. Belki

de kadına istediği şeyi vermeli, ona sahiden çirkef yanını göstermeliydi. Yapmadı. Tuna için ona katlanmayı seçti bir kez daha.

"Bakın, bana neden güvenmediğinizi bilmiyorum ve umursamıyorum da. Muhtemelen beni Tuna'nın parasının peşindeki bir servet avcısı gibi görüyorsunuz, ama benim parayla işim yok. Sandığınız türde biri değilim. Üstelik bu klişeler kırk yıl önceki Türk filmlerinde kaldı."

"Ben insanlara güvenmem!" diyen kadın onu işitmemiş gibiydi. "Yeğenimle olan evliliğini onaylamadım. Onaylamaya da niyetim yok. Onun hayatına, yetiştiği kültüre, aldığı eğitimlere, dünya görüşüne bile uymayan birisin. Bu sadece onu değil, seni de mutsuz edecek."

"Ama biz mutluyuz."

"Sadece şu an için... Zamanı gelince öğreneceksin. Ona istediklerini vermekte yetersiz kaldığını gördüğünde, Tuna için bir fazlalık olduğunu anlayacaksın. Hayatını işgal eden bir..."

"Bir çöp gibi mi? Siz beni öyle görebilirsiniz ama kocam öyle bir adam değil. Halası olmanıza rağmen onu hiç tanımamışsınız!"

Kadın zarif bir şekilde gülümsedi. Burjuva yanıyla Deniz'i yeterince küçük görebiliyordu ama nezaket altındaki alaycı gülümseyişiyle de hedefini on ikiden vurabiliyordu. Öyle ki, Deniz'in midesine ağrılar saplanmasına, kalbinin korkuyla çarpmasına yetiyordu bu gülüş.

"Seni bir çöp olarak görmüyorum, Deniz'cim. Elbette kendi dünyanda bir başka erkek için önemli olabilir, onun ihtiyaçlarını karşılayabilirsin, ama Tuna için yetersizsin. Onun için doğru kadın Aydan gibi olanlar..."

Deniz bir kez daha eski nişanlı konusunun açılmasıyla sarardı. Doğrusu kadın nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Kibarca konuşmasına rağmen, bağırıp çağırsa hatta küfretse yapamayacağı aşağılanmayı yaşatıyordu genç kıza. Buna rağmen yapabileceğinin en iyisini yapıp, itiraz etmeyi başardı.

"Sizin için başarılı bir evliliğin ilk şartı, yeterli sayıda diplomaya sahip olmak olabilir ama benim için kalbimde hissettiklerim yeterli. Beni ister kabul edin, ister etmeyin... Ama şunu bilin

ki, Tuna'dan vazgeçmeyeceğim. Onu seviyorum. Onu düşünebileceğinizden daha çok seviyorum."

"Ama o seni sevmiyor!' diye araya girdi kadın.

Deniz için o an bu ayrıntı o kadar önemsizdi ki. "Belki," dedi tekdüze bir sesle. "Benim b'klentim bir mecnun gibi bana âşık olması değil. Onu mutlu ettiğim kadar, onun da beni mutlu etmesi. Bunun için onun aşkına ihtiyacım yok. Varlığı benim mutluluğum için yeterli bir sebep."

Kadın ona acıyarak balarken "Aptalsın!" dedi. "Seni sevmeyen bir adam, gelecekte yanına sevebileceği bir kadın alabilir. Bunu kaldıramazsın!"

"İşte o zaman, o gün geldiğinde sizi dinleyecek ve Tuna'nın hayatından çıkacağım. Lüten şimdi beni, bizi ve evliliğimizi rahat bırakın!"

Belgin Üstüner bir karı koyuş beklerken, Deniz'in yanıtıyla yüzünden okunmasa da şaşkınlık içinde baktı. Sonra elini zarifçe kaldırıp "Peki," dedi. "Beni kötü bir kayınvalide gibi görme. Başta da söylediğim gibi, sadece değenimi değil, seni de düşünüyorum. Bu işin sonunda üzülen sen olacaksın. Ben sadece uyarıyorum."

"İyi niyetiniz için teşekkür ederim. Şimdi inebilir miyim?"

Kadın başını salladı. Deniz can çekişen ruhuyla araçtan indi. Gözlerinden boşalan yaşların tarifi yoktu. Bu kadar çok düşman edinmek için ne yapmıştı? Ahmet Tekinalp, başındaki mafya ve şimdi de Belgin Üstüner! Bu insanların, hayatındaki o sevimsiz varlıklarının tek sebebi Tuna Üstüner'e âşık olması mıydı? Eğer ondan vazgeçerse peşini bırakacaklar mıydı? Tek mesele kalbini dolduran, dünyasının dönişünü bile etkileyen o aşk mıydı? Eğer öyleyse o aşka tutunmaya devam edecekti. Ne olursa olsun, kolayca vazgeçmek korkaklara göreydi. Deniz korkmuyordu!

❧ ❧ ❧

Belgin Üstüner'le konuşurken titreyen telefonunu fark etmişti. Kadınla kısa bir görüşme yaptığı için, mafyayla buluşma noktasından çok fazla uzaklaşmamıştı. Yeniden yerine döndüğünde etrafı kontrol etti. Belgin Üstüner'in aracını göremiyordu. Muhtemelen

tehditlerini savurup, korku tohumlarını Deniz'in kalbine ektikten sonra kendi dünyasına, Uranüs'teki malikânesine dönmüştü.

Genç kız, fahri kayınvalidesini bir süre sonra unuttu. Başındaki bir diğer belayı arayıp, buluşmaya hazır olduğunu söyledikten on dakika sonra diğer araç gelmişti. Deniz bu iki görüşmeden sonra kendini neredeyse bir FBI ajanı kadar havalı hissetmişti. Tüm kötüler peşindeydi.

"Sizinle bu işi bitirmek istiyorum!" derken karşısındaki yaşlı adama cüretle baktı. Kendinden emin duruyordu ama Bağkurlu Mafya karşısındaki bu küçük kızdan hiç etkilenmemişti.

"Biz ne zaman istersek o zaman biter!"

"Siz kimsiniz?" diye bağırdı genç kız. "Sizi tutan kim bilmiyorum. Aslında tahmin ediyorum. Ya Ahmet Tekinalp ya da Belgin Üstüner. Her kimse artık, ona şunu söyleyin; Tuna'ya ihanet etmeyeceğim!"

"Zaten bir kere ettin, değil mi? Unuttun mu küçük hanım? Bize verdiğin bilgiler işimize çok yaramıştı."

Deniz ihale rakamını, gelecek yıllardaki projelerini olduğu gibi anlattığını biliyordu. Öfkeyle kalkmıştı ve şimdi büyük bir zararla kıçüstü devrilmişti. Tuna'ya kızdığı o gün fevrice davrandığı için kendini asla affetmeyecekti.

"Her neyse!" dedi kararlı bir tavırla. "Artık devam etmek istemiyorum!"

"Ama edeceksin! Hem, o adamın karısı olmuşken seni hiç bırakır mıyız? Hedefimize bu kadar yaklaşmışken? Sence o kadar aptal mıyız?"

"Ne kadar aptal olduğunuz beni ilgilendirmiyor. Size telefonda da dedim, şirkette çalışmıyorum. Kocamla işle ilgili şeyler konuşmuyoruz."

"Konuş o halde... Bana iki güne kadar önemli bir bilgi getirmezsen, bu işten zararlı çıkarsın. Zarardan kastım aklına gelebilecek basit şeyler değil. Hayal edemeyeceğin kadar korkunç şeyler."

Deniz endişe içinde gözlerini kocaman açtı. Yutkunduğunu belli etmemeye çalışsa da, başaramadı. "Tehdit etmek sizin işinizin

bir gereği, anlıyorum sizi aslında. Neticede siz de emir kulusunuz. Ancak sizi tutan her kimse ona söyleyin; Tuna'ya zarar veremez!"

"Bunu seninle başarabiliriz ama! Sana değer veriyor, değil mi?"

"Hayır! Benden nefret ediyor!"

"Ben öyle şeyler duymadım. Duyduğuma göre önceden boşanmayı düşündüğü halde, hâlâ bunun için herhangi bir adım atmamış."

Deniz kötülerin tüm bu bilgilere nasıl ulaştığına şaşmıyordu. Sonuçta bu adamları tutma ihtimalleri olan iki kişi de Tuna Üstüner'in yakın çevresinde bulunan ve her olaya vâkıf olan kişilerdi.

"Boşanacak benden, ben de ondan ayrılacağım. Birbirimize katlanamıyoruz!" diyerek nafile bir çabayla yalan söylemeye devam etse de, adam onun boş gayretlerini keyifle dinledi.

"O adam sana kapılmış vaziyette. Ancak herkesten çok değer verdiği karısının ihanetini duyunca, eminim bizim sana yapmakla tehdit ettiğimiz şeylerin bin katını yapacaktır!"

İşte genç kız da bu fikre katılıyordu. Tuna ihaneti sessizce sineye çekmezdi muhtemelen. Deniz kocasının öfkesinden korkuyordu. "Ben ona ihanet etmiyorum!" dedi çocuk gibi ağlamaklı sesiyle.

"Ama bizde bunun aksini söyleyen kanıtlar var. Mesela imzaladığın o kâğıdı unuttun mu?"

"Ben hiçbir şey imzalamadım, hepsi tuzak!"

"Tuna Üstüner kime inanır sence? İddiaya girelim mi?"

"Bence siz girin, ama hapse! "

"Hmm," diyen yaşlı adam kızın tehdidiyle bir anlık çekinir gibi dursa da, hemen sonrasında gürültülü bir kahkaha attı. Boğuk sesiyle kötü bir kahkahaydı. "Polisleri düşünüyorsan, bunu unutmanı öneririm."

"Allah'ın belaları. Durun artık ineceğim."

Araç dururken Deniz bir an önce gitmeye yeltendi. Ancak adam uzanıp koluna dokununca durdu.

"Beni oyalama!" diye tısladı yaşlı adam.

Gözlerini kaçıran kız, sonunda araçtan indiğinde bugünkü olaylarla kafasının allak bullak olduğunu, çırpılmış yumurta akı gibi beyninin sıvılaştığını hissetti. Önce Ahmet kendisini darp

etmeye çalışmış, sonra Belgin Üstüner uyarmış ve şimdi de Bağkurlu Mafya tehdit etmişti. Tüm partilerin devirmek için koalisyon kurduğu bir iktidar gibi hissediyordu kendini. Hayır, henüz bir devrik lider olmayacaktı! Bunların tümünden kurtulmalıydı artık. Bir şey yapmalıydı. Yapacaktı da. O an aklına gelen fikirle umutlancı. Onun kurtuluşu Tuna Üstüner olacaktı.

Kocasıyla hemen konuşması gerekiyordu...

BÖLÜM 11

Tuna'yla konuşmam gerekiyordu. Beni bu beladan kurtaracak tek kişi oydu. Mutluluğumuza karşı kurulan bu alçak ittifak, son kaleyi yani Tuna'yla yaşadığım o muhteşem hayatı yıkmadan önce problemlerimi halletmeliydim. Yoksa beni halledecek, işimi bitirecek birileri yakında kapımı çalacaktı. Yol boyunca düşünüp durdum. Buraya kadar nasıl gelmiştim? Sıradan, öldürücü derecede sıkıcı hayatımı yaşarken, nasıl bir anda bu karmaşık duruma düşmüştüm? Eğer gömleğimin düğmesi kopmasaydı, başka bir işe girip sabahtan akşama kadar huzurlu ama berbat bir masa başı işi mi yapıyor olacaktım? Beni felakete taşıyan o düğme miydi sahiden? Felaket mi? Hayır, bu bir mucizeydi. Ben klişe hayatımda, sadece yaşamakla yetinirken, Tuna Üstüner bana mutluluğu yaşatmıştı. Aşkın nasıl bir vitamin hapı olduğunu, bir doping gibi gücüme güç kattığını... Bitiş çizgisini geçmenin hazzını sadece sporcuların değil, benim de hissedebileceğimi göstermişti. O benim birincilik ödülümdü. Ve ben ona ihanet edecek bir planın içinde istemeyerek de olsa, daha fazla yer alamazdım. Bunu çözüme kavuşturmam gerektiğini bilerek kendimi yapacağım konuşmaya hazırladım. Tuna beni anlamalıydı...

Gün akşama ulaşmak üzereydi. Sıkıntılı ve buhranlı bir ikindi sonrasıydı. Oldum olası akşamüstlerini sevmezdim. İçime nedensiz bir kasvet yerleşirdi. Güneş batıp giderken bütün güzellikleri de kendiyle götürürmüş gibi hissederdim. Belki bu durum şimdiye kadar nedensiz bir dert kaynağıydı ancak şu an kasvette boğulmak için fazlasıyla geçerli bir nedenim vardı. Evliliğim tehdit altındaydı ve hiçbir akşamüstü bugünkü kadar eziyet vermemişti bana. Üstelik bindiğim belediye otobüsünde ayakta gitmek, sallanan

bir teknedeymiş gibi sağa sola yalpalamak, milyonlarca mikroba ekosistem olan otobüs askılarına yapışmak da derdimi katlıyordu.

Neyse ki hayatımın en büyük anlamı, sevdiğim adam tam o sırada aramıştı beni. Uranüslülerin de, uzay kütüğüne kayıtlı bir diğer uzaylı E.T gibi kafalarının üstünde görünmeyen antenleri vardı sanırım. Telepati yapar gibi, ta oradan sıkıntımı okumuşçasına yetişmişti imdadıma. Kısa bir *N'aber, ne yapıyorsun?* muhabbetinden sonra, eve geçiyorsam bir araç gönderebileceğini söyledi. "Hayır," dediğimde taksiye binmemi emretti. Ancak ona da itiraz ederek "Otobüsteyim, birazdan eve geçmiş olurum," dedim.

Belediye otobüsünde olmam hoşuna gitmemiş olacak ki, gergin bir sesle taksiye binmem konusunda diretti. Hatta sertliğe yakın ciddi bir tavırla "Sanırım sana da bir otomobil almak şart oldu," diye devam etti.

Ben, değil otomobil kullanmak, oyuncak bisiklet bile süremezdim. Trafikten korktuğumu, panik olmadan, soğukkanlı bir şekilde araç kullanamayacağımı söylemek yerine diğer bahaneyi seçtim. "Ehliyetim yok."

"Alırsın," dedi kendinden, dahası benden emin olduğunu hissettiren bir sesle. Tam havaya girmek üzereydim ki, "Eminim o tilki gibi zekânla ikinci kez sınava girmeden geçersin," diye devam etti.

Somurttuğumu gösterir gibi ofladım. "Bu bana bir iltifat mıydı, hakaret mi?"

"Elbette iltifat. Senin geçemeyeceğin bir sınav olmadığına bahse girerim."

"KPSS'de çakıldım ama!"

Tuna Üstüner gibi bir adam, KPSS'de çakılmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. Onun 657'ye tabi olmak gibi bir dileği olmayacağı da açıktı. Benimse milattan önce böyle bir dileğim vardı ama şimdi tabi olmak istediğim şey onun kalbiydi!

"Eminim, çalışsaydın başarırdın!" dediğinde, aklımda Tuna'nın kalbinin ne kadarına eriştiğim düşüncesi vardı. Çalışsam bunu da başarır mıydım? Yoksa sonum yine kırık notlar gibi kırık bir kalp mi olurdu? Cevaptan korkuyordum.

Kendi içimde ofladım ve aşka dair sorunlarımı zihnimin gerisine öteleyerek, okuldayken nasıl bir öğrenci olduğumu dürüstçe itiraf ettim. "Ah, hayır! Ben dersler konusunda tam bir faciaydım senin aksine."

"Ben de o kadar iyi değildim, Deniz. Sadece şans," dedi. Ciddiyeti tartışmaya açıktı.

"Şans mı? Yapma lütfen. Amerika'daki o saygın üniversiteler şansa göre mi öğrenci seçiyor? Eminim, hiçbir sınavdan bütünlemeye bile kalmamışsındır."

İçimi sımsıcak eden gülüşünün sesini duydum. "Kalmadın, değil mi?" diye yineledim.

"Hayır," dedi tek kelimeyle.

"Yani Belgin Hanım haklı. Beni, senin notların ve başarılarınla ezerken de haklıydı."

"Bunu yapmadı!"

"Ah, tabii ki yaptı. O an senin aldığın tüm o üstün notlardan nefret ettiğimi biliyor musun? Neden hiç zayıf getirmedin ki? Bu öğrencilik ruhuna ters bir kere!"

"Seni bu kadar kızdıracağını bilseydim, bütün derslerden kalırdım," dedi. Sesi öylesine baştan çıkarıcı, varsayımı öylesine ayartıcıydı ki, akışkan bir hale bürünüp erimeye başlayacağımdan korktum. Bunu belediye otobüsünde yapmasam iyi olacaktı.

Şımarıkça sağa sola sallanıp, aptal bir sırıtışla "Yaaaa," diye inledim. O an bütün otobüsün durup beni dinlediğinin farkında değildim tabii. Henüz...

"Ben de seninle tanışacağımı bilseydim değil yirmi dört saat, günde otuz iki saat ders çalışır, matematiğimi düştüğü dipten kurtarırdım!"

"Hâlâ geç kalmış sayılmazsın. İstersen sana matematik öğretebilirim. Yatak problemlerinden başlayabiliriz mesela."

Kıpkırmızı kesilsem de, bu edepsiz konuşma çok hoşuma gidiyordu. "Nasıl oluyormuş o yatak problemleri?"

"Şöyle," diyen Uranüslü aşkım derin bir nefes aldı. Sesinden yayılan istek o kadar barizdi ki, neredeyse inleyecektim. "Tuna Üstüner, ateşli karısının dudaklarını 15 kez, boynunu 10 kez ve..."

"Dur, dur," diyerek araya girdim. "Dudaklarını 15 kez öpmek nasıl oluyor, anlayamadım? Uygulamalı gösterecek misiniz Kurumsal Öğretmenim?"

Tuna hafifçe öksürdü. Telefonun diğer ucundaki tok sesi, keyifliydi. "İstediğim her şekilde göstereceğim!"

Elimi yelpaze yaparak yüzüme salladım. "Otobüsteyim, söyleme böyle şeyler!" Muhtemelen aptalca sırıtırken kurduğum bu cümlenin bile farkında değildim. *Bir saniye!* Otobüste miydim? Hem de belediye otobüsünde! *Ah, en yakın mezarlıkta inecek var*! Dehşete düşmüş bir halde kafamı kaldırdığımda, neredeyse görebildiğim herkesin bana baktığını fark edince ağzımda kocaman bir boşluk açıldı. *Lanet olsun!* Tüm otobüse naklen yayınla fantezilerimizi mi dinletmiştim? Sahiden ölmek, mesela kendimi otobüsün camından atıp, geçen bir kamyonun altında kalmak istiyordum. Utancım o kadar büyüktü ki, kısık bir sesle "Şimdi kapatmam gerek," diyerek Tuna'yla konuşmamı bitirdim. Ardından özel hayatımı alenice dinleyen meraklı yoldaşlarıma bakmadan gözlerimi kapattım ve "Durun," diye bağırdım. "Burada ineceğim."

Biri oradan bana yanıt verdi. "Durakta inersiniz!"

Dönüp bakmadım bile. Aksine şoföre çemkirdim. "Durun diyorum, fenalaştım. Hava almam lazım!"

Otobüs mecburen durdu ve insanları yararak aşağıya indim. Gerçekten fenalaşmıştım ve hava alma ihtiyacım da ölümcül haldeydi. Kendimi sokağa attığımda ellerimle yüzümü kapattım. Allah kahretsin! Bütün bir otobüs eşrafı, sinema filmi izler gibi benim şapşal halimi izlemiş, 900'lü hatların kadınları gibi fantezilerimi dinlemişti. Onların ne kadarını dinlediklerini düşünmeyi bıraktım bir an sonra. Bunu düşünmeye devam edersem *yatak problemi* dediğimi duyduklarını fark edip, kendimi asfalta gömecektim. Başımın belası Tuna Üstüner! Beni bir belediye otobüsünde ya da binlerce kişilik bir statta... Nerede olursam olayım, ayartacak güce sahipti. Bu kadar kolay baştan çıkmam hiç iyi değildi. Kendimi daha ne kadar rezil edeceğimi ölçmeye çalıştım. Muhtemelen ömrümün sonuna kadar pek çok skandala karışacaktım. Kurumsal Romeo'm bende akıl namına bir şey bırakmamaya devam ederse,

skandallarım en alkolik, en depresif, en bağımlı Hollywood starlarının rezaletlerini aşacaktı. O ünlüler belki eroin müptelası oluyordu ama benim bağımlılığım Tuna Üstüner isimli bir uyuşturucuydu. Tabii bunun iyi tarafları da yok değildi. Bütün dertlerim bir sis bulutunun ardında kalıyordu. Tuna'nın aklımı ve kalbimi uyuşturması işte öylesine iyi bir şeydi ki, son başımdaki mafyayı dahi unutmuştum.

Eve girdiğimde sıkıntım yine canlandı. Öyle ki, karşımda bir canavar gibi belirirken bana nanik yapıyordu adeta. O kadar çok derdim vardı ki, hangisiyle ilgilenmem gerektiğini bilemedim. Belki de haftalık program çıkarmalıydım. Hafta içlerinde mafyanın, hafta sonlarında Belgin Hanım'ın velayetini almalıydım. Yasemin'i gecelere, annemi akşamlara bölmeliydim. Ahmet Tekinalp sabahlarımı meşgul edebilirdi. Sonra Hacer Teyze vardı. O, bir sorur sayılmazdı ama vicdanım rahat değildi. Benim biricik, pofuduk üst kat komşumu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu çünkü. Helallik bile almadığım için kendimi kötü hissettim. Ancak onu görmem, Hakan konusunun açılmasına ve dolayısıyla onları üzmeme neden olabilirdi. Ofladım. Korku tünelinde kilitli kalmış bir çocuk gibi hissediyordum. Biri beni çıkarmalıydı. Bunu yapacak kişi belliydi. Sevdiğim adam; Tuna Üstüner. Göğsünde kocaman bir U harfiyle, Uranüs'ten inip yıkılmak üzere olan dünyamdan beni kurtarması gerekiyordu.

Dünyama inip, mafyalı sorunlarımı halleder miydi bilmiyordum ancak denemek için ilk adımı atmam gerektiği konusunda kararlıydım. Bana yardım etmeye ikna olurken, fazla soru sormayacağı bir şekilde giyinmeliydim. Onun aklını başından alıp, deha seviyesini sıfırın altına indirmeliydim. Bu yüzden annem geldiğinde üzerimde olan, Tuna'nın görmediği o küçük ve daracık elbiseyi yeniden giydim. O günkü ortamı canlandırmak da kolay oldu. Mumlar kullanılmadığı için hâlâ yeniydi. Yemek konusunu ise basit birkaç şeyle geçiştirdim. Geriye sadece kocamın gelişini beklemek kalmıştı. O gece yaşamadığım romantizmi bu gece kesin olarak yaşayacak, sonra Kurumsal Kahraman'ımla adam akıllı

konuşacaktım. Tabii işler benim istediğim gibi giderse... Sahi, ne zaman benim istediğim gibi gitmişti ki o lanet olası işler?

Tuna'nın gelişini, daha doğrusu gelemeyişini heyecan içinde beklerken, en sonunda kapı çaldı. Bu defa ihtiyatlı davranıp, mahremiyet sınırlarını aşmadan, normal ve ciddi bir tavırla kapıya yaklaştım. Anneme yakalandığımda, maaşını çekmiş memurun cüzdanına sarılması gibi kapıya sarıldığımı hatırlarken, ikinci kez aynı hatayı yapmamak için kapıyla seviyeli bir ilişkiye girdim. Elbette açmadan önce gelene de bakacaktım. Yine Tuna değildi ve ikinci bir striptiz şovu yapmadığım için sevinerek kapıyı açtım. Ah, hayır, açmadım! Henüz değil. Kapıdaki zat beni bekleyecekti. Ne de olsa elin adamı için suratıma telefon kapatan oydu. Doğru bildiniz! Gelen kişi, elindeki biricik dostunu maliyetinin altında satan, vefasız kankam Yasemin'di. Hem onu görmenin şaşkınlığı, hem de Tuna'yla planladığım şeylerin ısrarla ve inatla sabote edilmesinin kızgınlığıyla, kapıyı bilerek azıcık geç açtım. Öte yandan biraz da keyifliydim. Yasemin'i aramayacağıma söz verdiğim için, ben krize girip onunla konuşma ihtiyacıyla kıvranmadan, benim satıcı dostum kapıma kadar gelmişti. Suratımda alaycı bir ifadeyle kapıyı açtım ve sitemlerimi tazyikli bir şekilde fışkırttım.

"Merhaba... Bir sevgili bulduğu an en iyi arkadaşına tekme atan Yasemin Hanım, evime hoş geldiniz!"

Yasemin bombardımanımdan sonra kızarmış yumurta görmüş tavuk gibi kalakaldı. Ardından yanakları birer zeplinmişçesine şişti ve ofladı. "Deniz ya, kalbimin birincisi sensin bi'tanem, biliyorsun bunu!" dedi. Yalanını bile sevimli buldum. Onu çoktandır görmemiştim. Özlemiş olmama rağmen hemen gevşemedim.

"Kalbinin birincisi mi? Sondan mı?"

"Of, yapma ya! Şu an depresyonun kıyısında duruyorum. Sen de bana tekme atarsan düşeceğim."

"Ne oldu, uğruna herkesi sattığın sevgilin seni terk mi etti?"

"İlk olarak ben onun için kimseyi satmadım. İkincisi sevgilim değildi. Olmadı. Hiçbir zaman da olmayacak! Ve üçüncüsü, ben içeriye dalmadan önce beni evine davet edecek misin?"

Her Türk kadınının genlerinde bulunan kapı eşiğinde muhabbet çevirme olayını yaptığımızı fark edip kenara çekildim. Şüpheci bakışlarımla "Gir," dedim. Doğrusu biraz da patronvari takılıyordum. Yaso'ya, üç kuruşluk adama beş kuruş değer verip, kalan iki kuruşa da beni satmasının hesabını soracaktım. İçeriye girerken burnunu çektiğini duyunca ağladığını ya da ağlamak üzere olduğunu fark ettim. Artık alınganlık gösteremez, kötü kaynanalar gibi suratımı ekşitemez, limonata ticaretine giremezdim.

"Evet, söyle bakalım sana ne oldu? En son evde pirinç bitmişti. Bu yüzden ağlıyor olamazsın, değil mi?"

Yasemin umutsuzca başını salladı. "Deniz, aşk boktan bir şey ya... Sen beyinsiz misin, neden âşık oluyorsun?"

Aşkın beyinle ters orantılı olduğunu bugün bizzat tecrübe ettiğim için arkadaşıma katılıyordum. "Sen de beyinsizsin sanırım. Çünkü gördüğüm, daha doğrusu duyduğum kadarıyla sen de âşık olmuşsun."

"Evet, oldum," diyen Yasemin burnundaki kuyuyu gürültüyle çekmeye devam etti. "Oldum da ne oldu? Adam adinin biri çıktı."

"Yanına gelmiyor mu yoksa?"

"Evet, ama..."

Kaşlarımı çattım. "Ama ne?"

"Ben ona gelme dedim. Gerçi dedesi vefat ettiği için muhtemelen gelmezdi. Ne de olsa hastaneye gelmek için bir sebebi kalmadı."

"Bu durum, sebepten çok bahane gibi geliyordu bana. Bence hastaneye daha çok senin için geliyordu?"

"Ben de öyle sanmıştım. Kızgınlıkla bir daha hastaneye gelme dedim ve gelmedi!"

"Adamı kendinden uzaklaştırıp, sonra da yasını mı tutuyorsun?"

"Ama Murat çok değişti. Söylemiştim ya, Kastamonu'ya gidiyorduk. Yolda bir anda tuhaf davranmaya başladı. Her şeye kızdı. Aslında öyle bir adam değildi. Gerçekten çok kibardı."

"Dedesi öldüğü için üzgün ve stresli olmalı. Anlayış göstermelisin hayatım."

"Belki de... Ama..."

Yasemin hıçkırırken konuşması bölündü. Çok acı çekiyor gibiydi ve onun yanında daha çok olamadığım için kendimi kötü hissettim. "Ama Necati Amca'nın vefat etmesine, onun için en iyisi demişti. Dedesi zaten ağır hastaydı ve onu kaybettiğimizde çok da üzgün görünmüyordu. Bana öfkeliydi. Hele sen aradığında, konuşmayacağını söyledikten sonra tam bir volkan gibi patladı."

"Vay aci! Demek benimle konuşmayarak kabalık ettikten sonra, bir de sanakötü davrandı ha?"

"Tanımadığım insanlarla konuşmam, dedi. Yine de eski Murat gibi değildi. Yol boyunca kavga ettik. Hatta kendi akrabalarıyla bile konuşmadı. Onlarla da kavgalıymış sanırım, detayları öğrenemedim."

"Ah, benim Leyla arkadaşım. Bu adama çok kolay kapıldın!"

"Sen de öyle değil miydin, Deniz? Tuna'ya ne kadar kısa sürede âşık olduğunu hatırla... Üstelik siz nefes almadan kavga ediyordunuz. Biz ise hep iyiydik. Kibardı."

Yasemi doğru söylüyordu. Benim aşkım Tuna'nın öfkesiyle paralel büyümüştü. O bana öfkelendikçe, ben ona âşık olmuştum. Ancak yılmamıştım. Plastik poşetler, kötü adamlar, yaralanmalar ve saldırılar arasında Tuna'nın hayatına sızmayı başarmıştım.

"Peşini bırakma!" diyerek Yasemin'e akıl verdim.

"Yapamam. Ben senin gibi değilim. Karşı atağa geçemem. Sanırım seninevde unuttuğun ayıcıklı pijamanı giyip, Batucan ve Şehriye'ninekrarlarını izleyerek depresyonumu yaşayacağım!"

"Ah, yama bebeğim. O depresyon değil, intihar olur! Batucan ve Şehriye mi? Hiç olmazsa Dağıstan'ı izle. Zaten ben izleyemiyorum."

Biricik ostum yeniden burnunu çekerken inler gibi konuşmaya devam etti. "Yeni karısı sekizinci çocuğunu doğurdu."

Atıldım'Kimin karısı?"

"Dağıstı'ın."

"Gülpa den mi?"

"Değil. Ona üç kere boşol dediği için yeni kadın getirdiler. Lalenaz, çofettan bir şey."

"*Of*, hay... Gerçi ben üç numarayı tutuyordum. Neydi adı?"

"Badıba."

"Evet Badısaba. Kadın gibi kadındı."

"O dantihar etmişti, değil mi? Dağıstan yeni kadın getirince kendini nre atmıştı."

"Oysıyıcıklı pijama giyip, depresyona girmeliydi."

Yasen en sonunda kahkahayı patlatınca, biraz olsun rahatladım.

"Kesikle depresyona girmeliydi. Benim yapacağım gibi..."

Depryon ve Yasemin birbirine Canon ve Nikon kadar uzak kelimeler Benim arkadaşım hayattan zevk alan, gezmeyi, yemeyi, içmeyi, gnmeyi seven biriydi. Hastanede neredeyse huysuz bir kadına düşse de, özel hayatında depresyon ona yaklaşmaya cesaret bildemezdi. Bu yüzden onu dürterken, karşı koyuşumu sürdürdü. "Hayır, sen öyle bir şey yapmayacaksın Yaso! Aksine, hem Murat denen şu pislik adamı arayıp küfredeceksin!"

"Yapıam Deniz!"

"Benıparım o halde. Numarasını ver."

"Hay asla olmaz! Hem, buna hakkım yok. Biz ne sevgiliydik, ne dlişkimizin bir adı vardı."

"Karzla peynir de değildiniz herhalde? Sizin tabii ki bir ilişkiniz vaı."

"Benyle düşünmek istedim. Hem varsa da artık bitti."

Onuıu kadar kolay pes etmesi karşısında sinirleniyordum. "İzin ver!" diye bağırdım.

Boş miş gözleriyle acıyla gülümsedi. Elimi tutup sıkarken, o beni teli ediyor gibiydi. Hep anımsadığım gibi bilge bir kızdı Yasemin. Benim yaptığım çılgınlıkların yüz kilometre yakınına bile gelmdi. Bazen, hayatı onun yaşadığı gibi sakince yaşamanın daha iyiduğunu düşünürdüm. Ancak şimdi değil. Yasemin'in sakinliğ çekmesine neden oluyordu. Ona bir kez olsun aklına uymaya mantığına sığmayanı yapmasını söylemek istedim. Mahallen uslu çocuğu olmanın hiçbir zaman eğlenceli olmadığını, zil basıp kaçmanın tepeden tırnağa verdiği heyecanı yaşaması ektiğini...

Beninlemediğini gösterir gibi "Neyse bi'tanem. Gitmeliyim artık," ci sakince.

İtiraz etmek için ellerimi, gözlerimi ve ağzımı açtım ancak bezgince gülümseyince sadece "Gerçekten bir şeyler yapmalısın," diyebildim.

"Yapamam!" diyerek vedalaşmak için yanıma geldi. Sımsıkı sarıldık. Kendini çekerken gözleri buğuluydu. Ellerimle yüzünü kavrayıp, yanağındaki gözyaşı izini sildim. "Sakın, ağlama... Bir düşün, o adam senin gözyaşı bezlerini çalıştırmana değer mi? Tek bir damla gözyaşının bile onun uğruna dökülmesine izin verme! Hem daha ömrün boyunca seksen litre gözyaşı dökeceksin, hepsini o serseri için israf edemezsin."

"Sen nereden biliyorsun bu bilimsel şeyleri?"

"Kuantum fiziğinden arta kalan zamanlarda belgesel izlediğimi söylemiştim. Bu konuda ciddiydim."

"Sen asla ciddi olamazsın, Deniz!"

Olamazdım. Dil çıkardım. "Hayat ciddi olmak için fazla kısa!"

Ve yeniden sarıldık. Bu defa geri çekildiğinde biraz daha iyiydi. Öyle ki, benimle sürekli dalga geçen o klasik ev arkadaşı ruhuna bile bürünmüştü. Üzerimdeki elbiseyi de o zaman fark etti. İki adım daha geri çekilip Çakal Yaso bakışlarıyla alayla güldü.

"Bu üzerindeki, geçen sene sosyete pazarından aldığımız Chanel çakması elbise değil mi? On lira mıydı?"

"On iki!" diye düzelttim. Ekonomi programlarının asık suratlı, papyonlu, peltek profesörleri gibi kendimden emin araya girmiştim. İki liramı yediremezdim.

Yasemin sırıtırken "Demek bu gece seksi olmaya karar verdin?" diye sordu.

"Ah, hayır bebeğim. Her zamanki halim. Ben hep seksiyim, annem beni böyle doğurmuş."

"Seninle dört yıl yaşadım ben, en seksi halin bile son kullanma tarihi geçmiş, küflenmiş bir margarin gibiydi."

"Seksinin kelime anlamını bilmediğin için seni suçlayamam, Yaso. Ne de olsa hayatında bu kavramın yeri yok. Ama sözlüğe bakmak istersen... Ah, yo yo sözlüğe bakmana gerek yok. Bana baksan da yeter!"

"Ah, Deniz... Neyse ki seni seksi bulacak kadar depresyonun dibinde değilim. Henüz!"

Kahkaha atıp Yasemin'in poposunu dürttüm bu defa. Karşılıklı gülüşmelerimiz arasında "Gerçekten çok güzel görünüyorsun canım," diyerek saçlarımı karıştırdı.

Dalgalı saçlarımı savurdum. "Sen de öyle," dedim. Kızarık gözlerine rağmen Yasemin çok güzeldi. Makyajdan, giyinmekten her zaman anlardı. Belki de o Murat denen dangalaklar ligi şampiyonu, benim biricik arkadaşımı daima hemşire kıyafetleri üzerindeyken gördüğü için ona sıradan gelmişti. Yasemin'in dışarıda giydiği şık kıyafetler, saçlarına yaptığı şekiller ya da sade ama çekici makyajı her erkeğin dikkatini çekerdi. Öte yandan, o Murat denen herifin dikkatini çekmemesi açıkçası işime geliyordu. Çünkü benim için Yasemin'e uygun tek kişi vardı; Mert Kutlar. Ve Mert'in onu görmesiyle ağzının açılacağı muhtemel boşluğa yeni bir Marmaray projesi inşa edilebilirdi. Düşündüm... Murat'la ilişkisi tamamen biterse, Yasemin Mert'le olabilirdi. Üstelik Neptünlü Mert, beni Ahmet'in ellerinden kurtardığından beri bunu herkesten çok istiyordum. Mert yabancıya gitmemeliydi!

Yasemin, o an neler düşündüğümü anlayamazdı. Tuna'yı düşündüğümü sanıp pis pis sırıttı. Kocamı her an düşündüğüm doğruydu ancak günün binde biri oranında başka şeyler de düşünüyordum. Düşündüğüm şeyin Mert olduğunu Yasemin'e söylemedim. Aynı sırıtışla karşılık verdiğim an, Yasemin kapıya yöneldi.

Tuna benim evim, ailem, her şeyim olsa da, kız kıza muhabbetleri de özlemiştim. Bu yüzden "Biraz daha kalsana," derken üzüntüyle ona baktım.

Yasemin anlayışla gülümsedi "Seninki gelmeden gideyim bi'tanem."

"Yaso, lütfen yemeğe kal. Zaten evime de bir kez geldin. Yarım saat oturup gidince ayıp olacak. Üstelik sana bir su bile ikram etmedim."

"Hiç gerek yok tatlım. Ben de sana ev ziyaretine gelmedim bile daha. Söz veriyorum, çok yakında geleceğim."

"Bekliyorum bebeğim."

"Ha, bu arada annene evinin adresini ben verdim. Seni arayıp haber verirsem hakkını helal etmeyeceğini söyledi."

"Ah, annem ya... Bana neler çektirdi, bir bilsen."

"Ama sonunda anladı aşkını. Kabul etti."

"Evet. Çok şükür. Yine de geleceğinden haberim olsaydı daha iyi bir şeyler giyerdim. Annem geldiğinde üzerimde bu elbise vardı."

"Hayır! Of, çok feci..."

"Üstelik kapıyla striptiz yapıyordum."

"Ne? Ama..."

"Tuna'nın geldiğini sandım ve..."

"Ve sakın annenin üstüne atladığını söyleme!"

"Ah, o kadar da değil!"

"Gerçekten kötü olmuş, Deniz. Annenin eve baskına geleceğini haber vermek isterdim ama Seniha Teyze bunu yaparsam sadece hakkını değil, yaptığı yemekleri, kurduğu turşuları, konserveleri ve reçelleri de helal etmeyeceğini söyledi. Bu kısmı ağırdı."

Yasemin'e şaşkınlık içinde bakarken gülmeye başladım. Annemin turşuları bizim can damarımızdı. Yasemin'i esaslı bir şekilde tehdit etmişti.

"Keşke mesaj atsaydın, bu aramak sayılmazdı," dediğimde arkadaşım uyanış yaşamış gibi gözlerini kocaman açtı. "Hakikaten... Hak, bu hiç aklıma gelmedi. Ama bu tür hileler benim aklıma gelmez zaten. Bir tek sen anlarsın bu hilelerden."

Gururla yanıt verdim. "Çünkü Deniz Üstüner olmak bunu gerektirir!"

Yeniden sarıldık. Nihayet ayrıldığımda Yasemin bekletmeden kapıyı açtı. Açar açmaz Tuna'yı orada görünce hafifçe irkildi. Kocam yine tam yerinde ve zamanında oradaydı. Yasemin'i görünce otoriter bir duruşla "Merhaba," dedi sakince.

Yasemin gülümsedi. Artık eskisi gibi saldırgan değildi Tuna'ya karşı. Aynı saygılı şekilde "Merhaba, Tuna Bey," diye karşılık verdi.

Kocam bir şey demek üzere gözlerini bana çevirmişti ki, orada kalakaldı. Onunla beraber zaman da durdu. Gözleri üzerimde, kıyafetimde, dolgun hatlarımda çapkınca gezindi. Yasemin'e ve benim turfanda domates gibi kıpkırmızı kesilmeme rağmen, öylesine açık bir küstahlıkla süzdü ki, kendimi hücrelerime kadar çıplak

hissettim. On iki liralık elbise içinde değil de, üzerimde özel tasarım, elmaslarla kaplı dünyanın en görkemli kıyafeti varmış gibi bakıyordu.

Bu sırada "Çok güzel değil mi?" diyen Yasemin, Tuna'ya bakıp keyifle konuştu.

"Çok güzel!" dedi biricik Kurumsal Aşkım. Bana mı demişti, elbiseye mi, bilemedim. Ancak gözleri gözlerime tırmandığı için bana dediğini anladım.

Yasemin ise orada bir yerlerde konuşmaya devam etti. "Orijinal marka. Mağazadan aldık," dediğinde, Tuna "Neyi?" diye sordu.

"Elbiseyi tabii. Deniz'in üzerindeki... Yüzde yüz orijinal Chanel'dir."

Tuna'nın elbiseyle ya da Yasemin'in salladığı palavrayla ilgilendiği yoktu. Bakışları sadece bendeyken "Yakışmış mı?" diye sordum.

Sevdiğim adam karizmatik sesiyle emreder gibi "Çok güzelsin," dedi. Beni işittiğinden bile şüpheliydim.

İkimiz varken Uranüslü sevgilimin boynuna atlamam kolaydı, ama Yasemin'in yanında bunu yapamazdım. Üstelik hoşlandığı adamdan ayrılmış yaralı bir aşk kadını ruh halini taşıyorken asla olmazdı. Bu yüzden kocama sadece hafifçe gülümsedim. O da gülümsedi ve bir saniye içinde otokontrolünü sağladı. Gözlerini benden çektiğinde Yasemin'e dönüp "Neden içeride konuşmuyorsunuz?" diye devam etti.

Yasemin uzlaşmacı sesiyle teşekkür ettikten sonra "Ben gidiyordum aslında," dedi.

Tuna, iyi akşamlar dileyip yatak odasına geçti. Yasemin'le yalnız kaldığımızda bir kez daha Murat'ı aramasını telkin etsem de beni dinlemedi. Yüz yetmiş beş bin sekiz yüz kırk dokuzuncu sarılışımızı yaptıktan sonra da gitti.

O gittikten sonra nedense garip bir yalnızlık çöktü üstüme. Tuna'nın hayran bakışları, bana verdiği değer, gösterdiği özen... Hayatına sorgusuz sualsiz alması, şirketine bin bir türlü yalanla giren o kızı en özel şekilde hayatına sokması, hepsi o kadar harika bir rüyaydı ki... İçimde onu hayal kırıklığına uğratacak bir şeyler yapma ihtimalinin berbat hissiyle yatak odasına yöneldim.

Söyleyeceğim şeye odaklanmak için öncesinde bir kez daha cümlelerimi prova ettim. Başımdaki belalara çare olacak bir adım atmam gerektiğini geç fark etmiştim ama bunu yapacaktım. Yalnız başıma yapabileceğim tek şey, Bağkurlu Mafya'nın namluyu yanlışlıkla kendine çevirmesi için beddua etmekti. Ancak bu gerçekleşmesi zor bir dilekti. Bunun yerine onu tamamen ortadan kaldırmalıydım. Bunun için de Tuna'ya, Kurumsal Kahraman'ıma ihtiyacım vardı.

Gerginlikten ölürken kapıyı yavaşça araladım. Üzerine geçirdiği günlük tişört ve eşofmana rağmen, hâlâ işle ilgili bir şeyler yapıyor, elindeki tableti hızlı parmak hareketleriyle kontrol ediyordu. Varlığımı fark edince başını kaldırıp "Buraya gel," dedi. Tableti yatağa fırlatmıştı.

Beynimden önce ayaklarım buyurgan sözlerinin komutunu alıp ona doğru yürümeye başladı. Tam olarak önünde durdum. Sağ eliyle omzuma düşmüş saçlarımı geriye iterken "Elbisen gerçekten güzelmiş," dedi.

"Yasemin'in dediği gibi orijinal Chanel değil tabii. Sosyete pazarından alınma."

"Bunun bir önemi yok. İçindeki yeterince orijinal."

Sözleri beni yanan bir mum gibi eritti. Gözlerimi hafifçe kısıp, şımarık bir tavırla "Patates çuvalı giysem bile beni güzel bulacağını da söyleyecek misin?" diyerek parmaklarım üzerinde yükselip ona erişmeye çalıştım.

Belimden kavrayıp kendine doğru yükseltti. "Seni güzelleştiren şey elbiseler değil, onları güzelleştiren sensin!"

Sihirli bir iksir yudumlamışım gibi kendimden geçtim. Tuna ise bu defa çapkın bir şekilde "Tabii en güzeli, hiçbir şey giymemen," dedi. "Bütünüyle çıplak..."

"Büsbütünüyle!" dedim ve dil çıkardım.

"Büsbütünüyle!"

Ve eğilip beni öptü. Belediye otobüsünün ardından evde de kolayca baştan çıkmıştım. Söyleyeceğim o berbat cümleler bile aklımdan uçmuştu. Yarın söylemeyi düşündüm. Bu geceyi berbat etmemek için yarını bekleyecektim. Kendimi çektiğimde keyiften ölmek üzereydim.

"Yemek yiyelim," dedim ellerimi o güçlü omuzlarına koyarken.

Başını salladı. Masayı hazırlamak için ayrılmak istediğimde de bileğime yapıştı. Henüz bırakmaya niyetli değildi. Yeşil gözleri aydınlanmış, parlıyordu. "Bir şey daha var."

Şaşkınca baktım. Sormama gerek kalmadan yatağın üstündeki ceketini aldı. Elini sağ cebine koyarken küçük bir kutu çıkardı. "Senin için!"

Gözlerim ellerine indiğinde gördüğüm kadife kutuyla kalbim deli gibi atmaya başladı. Coşkun bir tavırla kutuyu ellerinden aldım. İçini açarken titriyordum. Muhteşem, açık mavi, kocaman bir tek taş yüzüktü. Pırlantası gözümü alacak kadar parlaktı. Aklım hemen fiyatına gitti. Parayla arası iyi olmayan her insan o an bunu yapardı. Ben de yaptım ancak kesin bir fiyata ulaşamadım. Pahalıydı ama çok pahalıydı.

Heyecan içinde kasılsam da, "Bunu alamam," dedim.

Ben böyle hediyelere gereksinim duyan biri değildim. Tuna'nın varlığı bana yetiyordu ve fazlası sahiden aç gözlülük olurdu. Onunla yetinmek dünyanın en büyük zenginliğiydi zaten.

"Sana sahibim ve bu bana yeter," diye devam ettim içimden geldiği gibi.

"Almanı istiyorum," derken kaşları hafiften çatılmıştı. "Küçük bir hediye... Bu kadar sorun etmemelisin!"

"Küçük mü? Ah, aşkım... Sen bunun neredeyse orta ölçekli bir ülkeyi kalkındıracak kadar pahalı bir şey olduğunu görmüyor musun?"

"Pahalı olmasının bir anlamı yok. Bu senin için aldığım sıradan bir hediye ve sanırım kabul etmek zorundasın."

"Zorunda mıyım?"

Tuna bana kesinkes aldırmayarak "Öylesin!" dedi ancak sesi sert değildi. "Ayrıca sen benim karımsın ve sana hediyeler almam normal değil mi? Evliliklerde bunlar olur bildiğim kadarıyla."

Evliliklerde genellikle ilk yıllarda olan rutinlerden biridir hediye almak. Sonradan çoğunlukla erkeğin unuttuğu, kadının arkadaşlarına hava atmak için bir fırsat olarak gördüğü bir şey haline gelirdi. Bunu Tuna'ya söylemedim. Biz asla hayatı rutinlerle yaşayan bir çift olamazdık. Ancak bu, onun bana binlerce liralık

hediyeler alması anlamına da gelmiyordu. "Lütfen, bana böyle şeyler alma. Ben seninle tam anlamıyla mutluyum," dedim makul olmaya çalışarak. Ardından bir çocuk gibi ona dolanarak devam ettim. "Daha fazlası beni şımartır, sonra her gün, yaz kış kürk isteyen paragöz bir servet avcısı olup çıkarım."

"Sen böyle biri olmazsın Deniz!"

"Aklımı çelersen olabilirim ve Belgin halanın tezi de gerçekleşir."

Tuna Üstüner esprime rağmen gülümsemedi. Katı bir ifade ile dururken o klasik Kurumsal Kasıntı tavrıyla "Benden hediye ya da parasal değeri olan bir şeyler istemen sorun değil," diye buyurdu.

Ondan isteyeceklerimi hatırlayınca gerildim. "Hayır, sorun!" dedim tekdüze bir sesle. "Pahalı şeyler istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Üstelik bunu takarsam iki güne kalmaz taşını düşürürüm, bir yerde unuturum ya da üzerine bir şey dökerim... Her şey gelebilir başına."

"Dilediğin gibi kullanabilirsin, kutsal bir emanet değil ya!"

Beni dinlemeyecekti ve iknadan uzattı. Sözleriyle devam edeceğini sanırken yüzüğü kavradığı gibi parmağıma geçirdi. Eli elime sımsıkı dolanırken "İnat etme," dedi.

O an inat edeceğim tek şey onu sevmeye devam etmemdi. Yüzyıllar geçse de, kasırgalar vursa da, depremler yerle bir etse de bu inadımdan vazgeçemeyecek kadar derindi sevgim. Çoktan esir olmuştum ve Tuna Üstüner her hareketiyle esaret prangama bir kilit daha vuruyordu. Dünyanın görebileceği en gönüllü köleydim.

Aşkım kabarırken cesaretim de körüklendi. Ertelediğim tüm o cümleler zihnimde belirdiğinde Tuna'nın koyu yeşil gözlerine kıpırtısız baktım. Sözleri beni teşvik etmişti. Kötü adamlardan kurtulmak için ihtiyacım olan şeyi ondan isteyecektim.

Hızlıca, hiç düşünmeden atıldım. "Senden bir şey daha isteyeceğim, verir misin?"

"Ne istersen?" dedi duraklamadan. Öylesine kararlıydı ki...

"Beş yüz bin!" diyebildim fısıldar gibi.

İşitmedi sözlerimi. "Anlamadım?"

Derin bir nefes aldım. Cesaretim silinmeden konuşmamı tamamladım. "Beş yüz bin... Senden beş yüz bin lira istiyorum!"

BÖLÜM 12

"Beş yüz bin... Senden beş yüz bin lira istiyorum!"

Deniz'in cümlesi ne o anki romantizme, ne de derinlere ka dar hissettiği o yoğun aşka uygundu. Zaten söyler söylemez piş man olmuştu ancak geri dönmedi. Küçük bir tartışma ya da sor gulama olsa da, sonunda zafere gidebilirdi. Hem Tuna Üstüne gibi bir işadamı için beş yüz bin, muhtemelen günlük kârından bile daha az bir meblağdı. Yine de berbat hissetmesini engelleye cek bir şey bulamadı o anda. Böyle bir şey istemek ölüm gibiydi

Deniz'in kırık dökük ruhuna rağmen, Tuna anlayamadığı bir duygu ile dolmuştu. Kötü bir histi bu. Evet, Deniz'in istediği her neyse verebilirdi, verecek gücü vardı. Beş yüz bin ya da daha faz lası olsa bile. Tuhaf olan bu değildi, tuhaf olan bunu Deniz'in iste mesiydi. Kibarlık yapmadan, doğrudan "Neden istiyorsun?" diye sordu. Yeşil gözlerine yerleşen şüpheyle Deniz'in utangaç gözle rine daha keskin bir bakış attı. "Paraya mı ihtiyacın var?"

Genç kız gülümsedi. Öylesine zoraki bir gülüştü ki bu, kevi ten eser yoktu. Yutkunarak "Var," dedi. Devam edecek bir şey bulamadı.

"İstediğin miktar bir hayli yüksek, Deniz. Bana neden ihtiya cın olduğunu söyle. Sanırım önemli bir durum var."

Tuna ona istediği miktarı vermekten çekinmezdi ancak Deniz'in her şeyini biliyordu. En azından bildiğini sanıyordu. Ailesine ya da şahsi yaşantısına dair hatırladığı detaylarda bu kadar yüksek bir paraya ihtiyacı olacak bir neden yok gibiydi. İşin gerisindeki asıl sebebi merak ediyordu. Deniz bu parayı ne yapacaktı?

Kız yanıt vermekte tereddüt edince "Benden saklama," diye buyurdu. "Ailen mi zor durumda kaldı?"

Deniz bir an *evet* demek istedi ama Tuna isterse ailesinin aslında bu paraya hiç ihtiyacı olmadığını kolayca bulabilirdi. "Bir arkadaşım," dedi sadece. "Onun ihtiyacı var." Kuzenimin ihtiyacı var demediği için kendini kutladı. Oysa fena halde saçmalayacağına dair içinde güçlü bir his vardı. Hangi insan bir arkadaşı için kolayca beş yüz bin lira isteyebilirdi ki?

"Kim o arkadaşın?" diye sordu Tuna.

Deniz düşünmeden yanıt verdi. "Erzurum'da"

"Adı ve soyadı yok mu?"

"Gü...Gülden," diye kekeledi genç kız. Adına rağmen, çocukluk arkadaşının soyadını hatırlamakta zorlandı. Üzerindeki psikolojik baskı o kadar kuvvetliydi ki, Tuna'ya karşı yeterince kararlı olamayacağını anladı. Öyle ki, bu cüretkâr elbisesi bile kocasının o sorgucu, buyurgan performansını etkileyemezdi. Sözüm ona Tuna'nın kafasını allak bullak edecek bir şekilde giyinip, soru sormasını engelleyecekti. Ancak kafası allak bullak olan kendisiydi. Toparlamaya çalışarak "Gülden Demirci," dedi.

Tuna sorgusunu sürdürdü. "Harç veya okul kredisi borcu olamaz herhalde?"

"Ha...haciz gelmiş. Babası ev almış ve kredi borcunu ödeyemeyince..."

"Hiçbir banka bu kadar büyük bir miktarı bir anda istemez. Tabii adamın büyük bir şirketi yoksa veya iflas etmemişse!"

"Ah, lütfen maliye müfettişi gibi soru sormayı keser misin?" diyen genç kız iflas edecek olanın az sonra kendisi olacağını anlayıp somurttu.

Deniz'in gergince kurduğu bu cümle Tuna'yı etkilemedi. Kızın tereddütle bakan gözleri fazlasıyla şüphe çekiciydi. Genç adam da bu kuşkusunu belli edercesine "Çünkü bu yalana inanmıyorum," dedi.

Kızın gözleri sonuna kadar açıldı. Nasıl bu kadar kolay anlayabilmişti? Diretti. "Yalan söylemiyorum!" derken bir kez daha söylediği yalandan ötürü kendinden nefret etti.

"Deniz," diyen Tuna bu sırada omuzlarını sertçe kavrayınca başını kaldırdı. "Bana sadece doğruyu söyle! Bu parayı neden istiyorsun?"

"Asıl sen bana söyle? Parayı vermeyecek misin?"

"Buradaki sorun parayı verip vermemem değil. Tek sorun, senin gizlediğin o lanet olası şey!"

"Hiçbir şey gizlemiyorum! Arkadaşımın kredi borcu..."

"Kes şunu artık! Beni aptalca bahanelerle kandırabileceğine sahiden inanıyor musun? İstersem çevrendeki herkesin bakkala olan borçlarını bile bulabilirim! Bunun yerine gerçeği söylemen için sana bir şans veriyorum!"

Genç kız kocasının küstah tavrı karşısında iyice sindi. Söyleyebileceği en iyi yalanı tükettiğinde yenisini aramadı. Fısıldar gibi "Sadece ver işte," diye inledi.

Tuna kızın omuzlarını biraz daha sıktı. "Sen de bana bir neden ver!"

Deniz hışımla geri çekilirken bağırmasını engelleyemedi. "Kendim için istiyorum, oldu mu?"

Tuna alayla güldü. Deniz'e uymayan bir cümleydi bu. Söylerken bile öylesine tuhaf duruyordu ki. "Az önceki pırlantayı pahalı bulduğun için almadığın halde, şimdi beş yüz bin lira mı istiyorsun?"

"Evet," diye atıldı genç kız. Gözleri yalvarır gibi bakıyordu. "Lütfen daha fazla soru sorma!"

Tuna aralarındaki kısa mesafeyi bir kez daha kapattığında öfkeli gözleriyle konuşmasına gerek kalmadı. Sadece durup baktı Deniz'e... Bir an sonra dişlerinin arasından tıslayarak "Bana gerçeği söyle. Her ne saklıyorsan?" diye emretti.

"Ben hiçbir şey saklamıyorum!" diye bağırdı Deniz. Onu anlamasını nasıl da istiyordu oysa? Yalanını gördüğü, fark ettiği halde, kalbindeki acıdan habersiz olan sevdiği adama muhtaçlıkla baktı. Sorgulamamasını, sadece yapmasını istedi. Nasıl bir zorda kaldığını anlatamasa da, onun anlamasını... O anlardı çünkü...

Oysa Tuna, Deniz'i anlamadığı gibi, zorlamaktan da vazgeçmedi. Kızın bir şeyler saklamasından nefret ediyordu. Paraya

ihtiyacı varsa anlardı, ancak bu kadar yüksek bir miktara neden olan şeyi bilmek istiyordu. Karısını yalana sevk eden şeyin ne olduğunu öğrenmeden huzur bulamazdı. Deniz'i ürkütmeden, daha sakin bir sesle sorusunu yineledi. "Bu paraya neden ihtiyacın var?"

Deniz derin bir nefes alırken yaşadığı bu işkencenin hayatındaki en zor an olduğunu fark etti. Tuna ile yaşadığı tüm o büyük kavgalar, gözyaşları, çektiği acılar bile şimdi gözüne daha hafif görünüyordu. Şimdi tam anlamıyla molozların, kolonların, ağır bir enkazın altında kaldığını hissediyordu. Tuna onu kurtarmak yerine, üstüne bir yıkıntı daha ekliyordu. Neden sadece istediğini yapmıyordu ki... Oflarken aklına gelen bambaşka bir fikirle küçük bir umuda kapıldı. İyiliğe karşı iyilik... Bunu yaptığı için sonradan fena halde pişman olacaksa da, şimdi bu fikre tutunmaya karar vererek başını kaldırdı.

"Hatırlarsan," dedi kararlı bir şekilde. Gözleri, Tuna'nın kızgın gözlerine istediği etkiyle bakamıyordu. "Evliliğimiz karşılığında senden hiçbir şey istememiştim."

"Hatırlıyorum!" dedi Tuna. O günlerin üstünden sadece bir ay geçmişti.

"O gün bana seninle evlenmem karşılığında ne istediğimi sormuştun..."

"Ve sen de hiçbir şey istemediğini söylemiştin!"

"Evet... Sadece zamanı geldiğinde senden bir şey isteyeceğimi de belirtmiştim."

Tuna bu isteğin para olacağına asla ihtimal vermemişti. Deniz'in bu sevimsiz sözleri oraya doğru gidiyordu. Bu konuşmadan şimdiden nefret etmişti ve öfkesi tarifsizdi. Hayal kırıklığının yarattığı bu öfkeyle "Devam et," diye buyurdu.

Genç kız onun katı tavrıyla kararlılığının gittikçe ufaldığını fark etti. "O gün geldi," dedi duraklamadan. "Senden isteyeceğim şey buydu. Beş yüz bin!"

Tuna, Deniz'i hırpalama isteğiyle dolacak kadar öfkelendi. "Benden evlilik karşılığında para isteyecektin, öyle mi? Maddi bir şey olmayacağını da vaat etmiştin!"

Tanıdığı Deniz'e dair her şeyin silindiğini fark ediyordu. Para karşılığı yapılan bir anlaşmaya dönüşen sahte bir evlilik... Bu düşünceyi verdiği için Deniz'i öldürebilirmiş gibi sinirlendi.

Deniz ise yığılıp kalmamak, yalvarmamak için direndi. "Evet," dedi basitçe. Kendini düşürdüğü pozisyonun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştı. "O zamanlar maddiyatla işim olamazdı ama şimdi var. Sen milyonlarca liralık hisselerine kavuştun ve karşılığında ben sadece beş yüz bin istiyorum."

Bu istek, parayla kendini satmanın aynısı değilse de çok benzeriydi. Tuna o gün dediklerini dün gibi hatırlıyordu. Mert ona para karşılığı bir kadınla sahte evlilik yapmasını önerdiğinde, bunu aşağılıkça bulmuştu. Deniz'le de sırf bu yüzden evlendiğini biliyordu. Bu kız hiçbir şey istememişti o gün. Oysa şimdi istedikleri karşısında iğrendiğini fark etti. Bir fahişe gibi görmek istemiyordu evlendiği kadını. Deniz ise şimdi tam olarak bunu yapıyordu. Tüm bedenini ele geçiren öfke ateşiyle kızın koluna yapıştı. Canını acıttığı fark etmeyerek "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu.

Deniz inledi. Gözleri dolmak üzereydi ama kendini tuttu. "Farkındayım," dedi cılız bir sesle. "Senden isteyeceğim şeye karar verdim sadece. Para istiyorum. Çok değil. Beş yüz bin lira. Bana bunu verirsen her şey eşitlenecek. Lütfen... Daha fazla sorma!"

"Eşitlenecek mi?" diye gürledi genç adam. "Kendini sattığında mı eşitlenmiş olacak?"

"Satmak mı?" Deniz kaçmak istediği o nefret edilesi, boğucu duyguyla yapayalnız kaldı. "Beni bununla itham edemezsin!" dediğinde son bir çırpınışla karşı koydu.

Tuna aldırmadı. Sesi nefretten izler taşırken sertçe yanıt verdi. "Benimle para karşılığında evlenmiş oluyorsun?"

"Bunu sorun edecek kadar fakir değilsin herhalde?" diyen Deniz de aynı öfkeyle yanıt verdi.

Tuna bu noktada delirdi. "Buradaki tek sorun sensin, lanet olası! Paranın canı cehenneme! Bana sunduğun geçerli neden bu mu?"

"Evet, bu!" diyen genç kız kendini tutmaktan çok uzaktı. "Ben zengin değilim. Yarın başıma ne geleceğini bilmiyorum. Sadece geleceğimi güvenceye alıyorum!"

"Senin geleceğin benim!" dedi genç adam. Tavrı da sesi gibi hükmediciydi.

Genç kız nefes bile almadan durdu. Kendini Tuna'ya itmek için deliriyordu. Yaptı da... Ona doğru koştu ve göğsüne kapandı. "Lütfen," diye inledi gözleri dolu dolu. İşitemeyeceği kadar kısık bir sesle de "Her şeyi senin için yapıyorum," diye fısıldadı.

Tuna, kızı kabaca kendinden söktü. Genç adamın öfkesi bir lav gibi sıcaktı ancak Deniz'in bu karmaşayı çözmek yerine daha da katlaması onu delirtiyordu. Geleceğini garanti altına almak istemesi Tuna Üstüner'in şahsına açık bir hakaretti.

"Geleceğin hakkında endişe duyduğunu bilmiyordum," derken gözleriyle kıza işkence etti.

Deniz sevdiği adamın güven veren temasından uzaklaştığında içi acıdı. Yine de biraz daha dirayet göstermesi gerektiğini bilerek sakince konuşmaya başladı. "Yarın benden ayrılmayacağını nereden bilebilirim? Evliliğimiz ticari bir anlaşma olarak başladı. Sen hisselerine kavuştun ve ben ihtiyacım olana kavuşmadım."

İhtiyacı olan tek şey Tuna'ydı aslında. Ve karşısında durduğu halde ona olan muhtaçlığını dindiremiyordu. Aralarında artık gezegen değil, galaksi farkı varmış gibi hisseden genç kız, kocasının o soğuk bakışlarıyla üşüdü. Direnci artık son raddedeydi. Ya her şeyi itiraf edecek ve Tuna'mn nefretinin daha büyüğünü üstlenecekti, ya da vazgeçecek, parayı almayacak ve kendi mutlu hayatını bitirecekti. İkisi de farklı kapılardan aynı yere çıkıyordu. İkisi de kendi felaketiydi... Deniz gerçek bir ölüm isteyecek kadar bezgindi.

Pes etti o an. Gözyaşlarının Tuna'yı daha da sinirlendireceğini bildiğinden bakışlarını yere eğdi. Fısıltı gibi çıkan sesiyle "Peki," dedi. "Hiçbir şey istemiyorum."

Ardını dönmek için hamle yaptığında Tuna bileğine yapıştı. Tenini öylesine sıktı ki, Deniz bu hareketin onun öfkesinin sadece küçük bir kısmı olduğunu anladı. Muhtemelen şu an ölümüne bir nefret duyuyordu.

Genç adam kızın bileğini sıkarken, başını kaldırmasını buyurmuyordu. Deniz de öyle yaptı. Gözleri kesişince yaralı bakışlarına

karşılık, Tuna'nın Antarktika'nın buz kütlelerini aratmayan yeşil gözlerini seçti.

"İstediğini vereceğim!" diye söylendi genç adam. "Her ne kadar istiyorsan... Ve soru da sormayacağım."

Genç kız şaşkınca ağzını açtı. "Sormayacak mısın?"

Tuna alayla hafifçe güldü. "Hayır, aslına bakarsan artık umurumda bile değil!"

"Ne?"

"İstediğin para veya sorunlarının nedenleri... Sakladıkların ya da açıkça öne sürdüğün o adi pazarlık... Benimle ne için evlendiğin, kendini satmış olman ya da karşılık olarak istediğin her neyse... Hiçbiri umurumda değil, Deniz!"

Kızın kalbi yerinden çıkacak kadar ağrılı atıyordu. Tuna'nın acımasız, ölümcül cümleleri bitmedi. Genç adam kızı ruhsuz bir bedene çevirmeden önce son darbesini indirdi. "Çünkü," dedi yeşil gözlerini kısarak. "Sen de artık umurumda değilsin!"

Kızın bileğini savururken, dev gibi uzun boyu ve heybetli yapısıyla Deniz'in önünden çekildi. Varlığıyla Deniz'in yokluğuna neden olacak kadar kuvvetli bir tesir bıraktı kızın üzerinde. Deniz, Tuna'nın çekip gittiği boşluğa dalan gözlerinden akan yaşları fark etmedi. Aslında kendini hissetmiyordu bile. Etten ve kemikten ayrılmış, ruhu çıkmış, kalbi patlamış gibiydi. Tuna'nın umurunda olmamak ölümüydü sanki. Yığıldı.

Birkaç saniye sonra kapı sesi işitti. Koşarak salona geçti ve Tuna'dan kalan bomboş evde, kendini evrendeki küçücük bir nokta gibi hissetti. O yoktu, gitmişti...

❧ ❧ ❧

İki gün geçmiş olmasına rağmen Mert henüz sakinleşmemişti. Düşündükçe kendini suçluyordu ama Yasemin'i aklayacak da yoktu. Üstüne geldiğini görememiş ve sonunda patlamasına neden olmuştu. Genç adam en son ne zaman böylesine sinirlendiğini hatırlamıyordu. Sinirli bir adam değildi zaten. Eğlencesine bakan bir tipti. Hiçbir şeyi gereğinden fazla düşünmez, zihnini bunlarla meşgul ederek zaman kaybetmezdi. Düşündüğü şeylerin

içinde kadınlar da yoktu. Kadınlar bir duraktı. Soluklanmak için kısa molalardı. Yoluna devam etmesine engel olmayan güzel dinlenme aracıydılar. Oysa Yasemin'den sonra yolunda ilerlemek yerine, geriye doğru gidiyordu. Mağara adamlığına doğru... Neredeyse yontma taş devrine doğru...

Kaba sözlerinin üstüne özür dilemeyecek kadar kızgındı. Kastamonu'dan döneli bugün ikinci gündü. Yasemin hastaneye yarın gidecekti muhtemelen. Bugün onun nöbeti olmadığını biliyordu. Bütün gün ne yaptığını düşünmemeye çalıştı. Yaptığı hiçbir şey kendisini ilgilendirmiyordu. O halde ne demeye bu kadar deliriyordu? Yasemin'in sözleri delirmesi için yeterli bir nedeni veriyordu aslında. 'Sakın bir daha hastaneye gelme!' demişti. Emreder gibi... *Ne hadle?*

"Geleceğimi mi sanıyorsun aptal!" dedi Mert. Kendi kendine konuşmaktan, sinirlenmekten bıktığı an odasından çıkmıştı. Annesine bugün söz verdiği halde onunla dışarıya çıkmayacağını bildirmek için bahçeye indi. Üstelik bugün sadece annesini değil, Çince derslerini de ekmişti. Şu an duymak istediği en son şey, özel ders aldığı Çince hocasının sinek vızıltısını andıran sesi ve en son görmek istediği şey de, adamın bir çay kaşığıyla yarışacak kadar küçük suratıydı. Bugün, babasından koltuğu devralacak, pek çok dil bilen o kasvetli şirket patronu adayı olmak istemiyordu.

"Baban çok kızacak," dedi Safiye Kutlar.

Mert son bir saattir oturduğu berjer koltukta gerindi. Annesine ekşimiş bir suratla baktı. Doğrusu babası da umurunda değildi.

"Neden canın sıkkın aşkım?"

Annesinin sıcak seslenişi bile genç adamın somurtmasını geçirmedi. Güneş gözlüğünün altından çatılan kaşları alnında keskin çizgiler oluşturmuştu. Telefonunu elinde sallarken, aktif olarak takıldığı sosyal medyaya dahi bakmıyordu. Maldivler'deki kumsallarda ayaklarının fotoğraflarını çekip koyan sevimsiz arkadaşlarının tatil fotoğraflarına meraklı değildi.

"Yok bir şey, Safiye Kaptan," derken yüzü kasılmıştı.

Kadın orta yaşına rağmen henüz hafifçe belirginleşmiş kırışıklıklarını yayan bir kahkaha attı. Haylaz oğlunun kendisine *kaptan* demesi, başkalarının yanında değil ama yalnızken hoşuna gidiyordu.

"Gelip bana katılsana," dedi Mert'e dönerek. Elindeki makasla gülleri zarifçe buduyordu. Safiye Hanım evde birçok çalışan olmasına rağmen, çiçekleriyle kendi ilgilenmeyi seçmişti. Hobileri olan sosyetik kadınlar için kurulmuş özel kulüplerden, bitkilerle alakalı olan birine gidiyordu. Çiçek düzenleme, aranjman hazırlama, canlı çiçek bakımı gibi birçok konuda hem eğitim alıyor, hem de bu konuyla ilgili sosyal aktivitelere katılıyordu. Baharda Güney Amerika'dan getirttiği Gaillardai çiçeğinin özel bir türü, şu aralar onun en kıymetlisiydi. Çiçeğin açacağı günü iple çekiyordu. Elbette çoğu erkeğin ilgisini biraz olsun çekmeyen çiçek bakımı, Mert'in de umurunda değildi. Buna rağmen genç adam hem kafasını dağıtmak, hem de annesine yardımcı olmak için yerinden kalkıp ona doğru yürüdü.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sorarak ellerini kotunun cebine geçirdi. Safiye Hanım heyecanla oğluna dönerken, gözleri onun kol ve karın kaslarına sabitlendi. Mert çoğunlukla geceleri eve geç geldiği için pek görüşemiyorlardı. Saçlarının da değiştiğini fark eden kadın, oğlunun yakışıklılığıyla gurur duydu. Keyifli bir hamleyle boştaki eliyle Mert'in siyah, dar ve kısa kollu tişörtü üzerinden kol kasını sıktı. "Kızlar bayılıyor bunlara, değil mi?"

Mert gözlüğünü artistik bir hareketle çıkarıp, annesine çapkınca göz kırptı.

"Ama anlaşılan senin kız, bu kaya kütlelerine rağmen sana tekmeyi bastı!"

Genç adamın sırıtışında sinirli bir gerilme oldu. Doğrusu Yasemin'in, ne kol kaslarından, ne de karnındaki düzlükten haberi olmuştu. Onun karşısına daima gömlek ceket kombiniyle çıktığı için, başka kızları delice etkileyen fit vücudunu Yasemin görmemişti. Bir an merak etti, kaslarıyla onu da etkileyebilir miydi? Elbette! Annesinin dediği gibi kızlar bunlara bayılırdı, ama Yasemin söz konusuyken Mert emin olamadı. Muhtemelen onun bayıldığı

şey, bir fino köpeği gibi peşinden koşan itaatkâr bir erkekti. Emir verdiği, her istediğini yaptırdığı türden... Mert böyle biri olamazdı.

Yasemin'i annesinden gizledi. "Kimse bana tekme atmadı Safiye Kaptan. Üstelik benim bir sevgilim de yok!"

"Ah, bana yalan söyleme Mert Kutlar! Sen de tıpkı baban gibisin. Her kadını peşinizden koşturursunuz ama asıl kadının peşinden it gibi sürünürsünüz!"

"Anne! Şu an hem bana, hem de babama hakaret ettiğinin farkında mısın?"

"Hakaret değil aşkım. Sadece gerçekler... Baban olacak o züppe de bir zamanlar kadınları peşinden koşturup egosunu tatmin ederdi ama ta ki..."

"Sana rastlayana kadar," diye kadının sözünü kesti genç adam.

Safiye Hanım dikenlerini kestiği bir demet kırmızı güz gülünü Mert'e uzatırken "Aynen öyle," dedi. "Ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdim ama."

Mert yapmacık bir şekilde söylenerek "Zavallı adam," dedi.

Kadın sevimli bir gülüşle başını salladı. "Burada kös kös oturmaktansa, sen de dünyanın kaç bucak olduğunu şimdiden araştırabilirsin oğlum. Eğer o kızı gerçekten seviyorsan elini çabuk tut!"

Mert'in kaşları çatıldı "Sevmek mi?" derken neredeyse bağırmıştı. "Ben buna sevgi demezdim."

"Pekâlâ, sevgi olmasın... Hoşlanmak?"

"Biraz daha azı."

"İlgi?"

"Heyecan!" diye düzeltti genç adam. "Sadece biraz heyecan... Sıradana kaymadan önce hissettiğim bir şey bu. Geçici olduğuna bahse girerim. Ben de geçmesini bekliyorum."

"Beklerken de kendini yiyip bitiriyorsun. Hem söylesene aşkım, neden bu heyecanın ölmesine izin veriyorsun?"

Mert annesine verecek bir yanıt bulamadı. Yasemin bir heyecandı ve öyle kalmasını ya da ilerlemesini istemiyordu. Bitmeliydi. Bitirmişti de. İlgi bile değildi, sevgi ya da aşkın kıyısına bile yaklaşamazdı. Üstelik o kızın yaşattığı öfke ateşi henüz küllenmemişti. Bu durumda heyecandan daha yoğun olarak hissettiği şey

de, bu öfke haliydi. Yasemin, haddi olmayan bir yerden hak iddia etmişti. Mert'in bağımsız, bireysel, hür hayatında kendini bir efendi gibi görmenin yanılgısına kapılmıştı. Oysa Mert için, hayatının tek efendisi kendisiydi. Yasemin sadece birkaç haftadır tanıdığı bir adama esaret zinciri vuramayacağını öğrenmişti. Mert bunu kaba sözlerle öğretmek istemezdi ama doğrusu kız bunu hak etmişti. Ve şimdi de her şey bitmişti. Aptal oyunu nihayete ermiş, perde kapanmıştı. Yasemin'in, hayatında kapladığı o küçücük ağırlık artık hafiflemişti.

Lanet olsun! O halde kalbinde hissettiği bu devasa boşluk da neydi? Kendini, dalıp gittiği bir çiçek saksısına bakarken bulunca derhal annesine döndü.

Kadının şefkatli bakışları oğlunun koyu gözlerine sabitlenmişti. "O kıza karşı heyecandan çok daha fazla şey hissediyorsun, değil mi?"

Mert duraklamadı. "Hayır!"

"En son ne zaman bir şey hakkında kimseyi işitmeden, gözün hiçbir şeyi görmeden dalıp gittin oğlum?"

"Hiçbir zaman!"

"Az önce öyleydin... Dünyadan kopmuştun. O kız seni fena çarpmış aşkım."

"Yasemin mi beni çarpacak? Ortalamayı bile geçmeyen görüntüsüyle mi? Saçmalık!"

"Yasemin mi? Demek adı Yasemin!"

"Hayır, değil!" diye diretti Mert. Allah kahretsin, annesinden bir şeyler gizlemek o kadar zordu ki. Bu konuşmayı derhal bitirmesi gerektiğini fark edip "Her neyse, gidiyorum ben," dedi.

"Yasemin çiçeği baharlık değil, uzun vadeli bir çiçektir oğlum. Güzel, canlı, eğlenceli renkleri vardır. Bulunduğu ortama değer katar. Biraz aristokrat, biraz da nazenin bir çiçektir. Eğer gereken özeni göstermezsen solup gider."

"O bir çiçek değil, Safiye Kaptan. O bir cadı!"

Safiye Kutlar oğluna yeniden gülümserken muzipçe baktı. "Senin aklını başından alan cadı Yasemin ha? Ben bu kızı şimdiden sevdim, oğlum. Ne zaman benimle tanıştıracaksın?"

"Sanırım bu dediğin, bu evrende gerçekleşmeyecek bir şey. Aslına bakarsan, milyarlarca paralel evrende bile gerçekleşmesine olanak yok. Çünkü benim Yasemin'le işim bitti."

Mert annesinin karşı atağının geleceğini fark edince elini kaldırdı. "Anne, lütfen! Daha fazla dinlemek istemiyorum," dedi ve arkasını dönüp bahçeden çıkmak için yürümeye başladı.

"Ama oğlum..."

"Anne, lütfen..."

"Ama güller? Sanırım güllerimi de ona vermeye gidiyorsun?"

"Ne?"

Mert annesine yeniden dönerken anlamadığını gösterircesine somurttu.

Kadın sırıtıp, bakışlarını genç adamın ellerine indirdi. "Güller diyorum oğlum... Onları Yasemin'e mi götürüyorsun?"

Mert dakikalardır elinde olan gül demetini o an fark etti. "Hayır, tabii ki!" diye homurdanırken elindeki gülleri birkaç adım uzaklıktaki masaya bıraktı.

Annesi inatla "Bence gülleri verirsen seni affeder," diye seslendi.

Genç adam öfke dolu bir kahkaha attı. "Af dileyecek olan ben değilim, o cadı!"

"Nedense bana hiç de öyle gelmiyor."

Mert, annesiyle daha fazla laf dalaşına girmek istemiyordu. Adeta koşarak evden çıktı. Keşke bir yerlere yumruk atabilseydi. Spor salonuna gidip kum torbasına dalma isteği olsa da, kendini hiç olmayacak bir yerde buldu. Yasemin'in evine giden yolda... Tuna'nın şirketini arayıp, Deniz'in eski adresini Lale'den öğrendikten sonra oraya gitmeye karar vermişti. Neden gittiğini bilmiyordu aslında. Belki de Yasemin'in kahrolmuş halini görmek biraz olsun iyi hissettirebilirdi. Onun da en az kendisi kadar sinirli olduğunu görürse, şartların eşitlendiğini anlayacaktı.

Lale'nin şüpheci sesine rağmen adresi alabilmeyi başardığında, bir yandan da Deniz'e kızıyordu. O kız yüzünden şimdi en karanlık dehlizlerden çıkmaya uğraşıyordu. Yasemin'i aklına koyan o kızdı ve hanımefendi rahatına bakarken, Mert'in delirmesine neden oluyordu.

Genç adam adresi rahatça bulup, arabasını tam olarak evin karşısına park etti. Yasemin'i görmeye giderken kullandığı ciple değil, farklı bir araçla gelmişti. Yasemin'in kendisini tanımasına, peşinden koştuğunu düşünmesine izin vermeyecekti. Hoş, onu görüp göremeyeceği de belli değildi. Bugün nöbeti olmadığı için evde olması bir ihtimaldi ama dışarıda da olabilirdi. Mert onun arkadaşlarıyla eğlenmeye çıktığını düşünürken gerildi. Hiçbir şey olmamış gibi eğlenemezdi herhalde!

Bir saat boyunca gözlerini adresteki apartmandan ayırmadı. Evi hangisiydi emin olamıyordu. Giriş katıydı ama sağdaki mi, soldaki mi bilemiyordu. Evlerden birinin penceresi açıktı ve perdesi hafifçe havalanıyordu. Diğerinin bütün camları kapalıydı. Açık perdeli eve bakarken Yasemin'i göreceği anın heyecanıyla kasıldı. Ancak dakikalar sonra pencerede değil, dış kapıda onu gördü. Genç adam, kızın birdenbire karşısına çıkacağını beklemiyordu. Kalbindeki gümbürtünün yüksek adrenalinden ötürü olduğunu düşünüp tedbirlice koltuktan kaydı. Gözlerindeki güneş gözlüğü ve arabasının siyah camlarından Yasemin'in kendisini fark etmesi imkânsız olsa da, Mert yasaklı bir şey yapmanın heyecanını yaşıyordu. Kendine açıklayamadığı bu gözetleme, hatta açıkça röntgenleme işi öfkesini arttırsa da, gözlerini Yasemin'den çevirmedi.

Kız çok güzel görünüyordu. Öylesine salaş, öylesine rahat giyinmişti ki, Mert araçtan çıkıp kızın elini tuttuğu gibi onunla orman yolunda yürümek istedi. Annesinin kırmızı gülleri de kıyafetlerine çok yakışırdı muhtemelen. Yasemin, kısa bir etek giymişti ancak neyse ki dar değildi. Yanlardan cepli spor tarzda, diz seviyesinde, geniş bir etekti. Bu sayede Yasemin'in bacaklarını da ilk kez görüyordu. Düzgün, ince, zarif bacaklardı. Ayağındaki parmak arası terlikle inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Mert uyarıldığını hissetti ama işkencesini bitirmedi. Gözleri üstlere tırmanınca kızın üzerindeki kolsuz, kalın askılı tişörtü gördü. Sarı renkteki tişörtü, eteğin aksine bir hayli dardı ve Yasemin'in üst kısmına tamamen yapışmıştı. Dolgun göğüsleriyle fiziği muhteşem görünüyordu. Saçları ise hastanedeki gibi çirkin bir topuzla ensesinde toplanmak yerine açık bırakılmıştı. Dümdüz, upuzun saçlardı.

Mert kıza bakarken araçtan inmemek için kendisiyle savaşıyordu. Onun elindeki tuhaf şeyi de o an fark etti. Beyaz bir şeydi, dikdörtgen şeklinde plastik bir tabak gibiydi. İçinde de bir şeyler olmalıydı ki, kız onu dikkatlice tutuyordu. Elindeki şeyle dışarı çıktığında Mert aracın içine biraz daha gömüldü. Yasemin'in apartman duvarının dibine bıraktığı şeyin kediler için olduğunu ancak kediler oraya toplanınca anladı. Üç tane şişman kedi yemeğin başına saniyeler içinde koşturmuştu. Yasemin ise eteklerini bacaklarına sarıp yere çömelmiş vaziyette kedilerle konuşuyordu. Evet, tam olarak bunu yapıyordu. Hayatındaki kadınların benzerliğine o an şaşırdı genç adam. Annesi çiçekleriyle konuşuyordu ve Yasemin de kedilerde bayağı sohbet halindeydi.

Yüzüne düşen saçları yüzünden onu net göremese de, gülümsediğini görmek Mert'i heyecan içinde bıraktı. Kedilerden birini okşarken, hayvanın yemeğini bile unutup Yasemin'in bacaklarına sürtünmesi Mert'i gülümsetti. Kız kedinin kafasını okşarken kedi kuyruğuyla onun etekleriyle oynuyordu. Mert o an kediyi kıskandı. Neredeyse kahkaha atacak kadar aptalca bulsa da, kediyi sahiden kıskanıyordu. Yasemin'e istediği gibi dokunan lanet olası o kedinin erkek olduğuna bahse girebilirdi. O hayvan kadar bile imtiyazı yoktu şu kızın hayatında. Pekâlâ, Yasemin tarafından kafasının okşanmasını istemiyordu ancak birbirlerine dokunmak için her şeyi vermeye hazırdı. Yasemin'i istiyordu. Heyecandan ya da ilgiden daha fazla bir şevkle... Öfkesiyle yarışacak kadar yoğundu isteği. Oysa hiçbir şey yapmadı.

Yasemin kedilerin yanından kalkıp giderken de seyretti sadece. Kızın bir yerlere gittiğini görüp merak etse bile takip etmedi. Bitirdiği bir ilişkinin peşinden paranoyak gibi, takıntılı âşıklar gibi dolanamazdı. Yasemin bu akşamüstü her nereye gidiyorsa, umurunda değildi. Kahretsin, umurundaydı ancak kılını kıpırdatmayacaktı.

❧ ❧ ❧

Tuna Üstüner her şeyde yanılabilirdi ama Deniz konusunda değil! Bunu kabul etmesinin imkânı yoktu. Deniz'in para istemesini de anlayabilirdi ancak evlilik karşılığında öne sürdüğü isteği

olarak değil. Öfkeden patlamak üzereydi evden çıktığında. Bakmaya bile doyamadığı ve sık sık görmek istediği kızın yüzünü daha fazla görmek istemeyerek evden ayrılmıştı. Eğer kalırsa ağzından çıkacaklarla Deniz'i fena halde yaralayabilirdi. Oysa kızın her şeyi istemeye hakkı vardı. Bugün yasal olarak hisselerini alıp, yıllarını verdiği Üstüner Holding'in patronuysa bu, Deniz sayesindeydi. Her şeyi istemeye hakkı vardı onun. Buna rağmen para istemesi Tuna'yı delirtiyordu.

Geleceğimi garanti altına alıyorum! demişti bir de. Bu kabul edilmesi mümkün olmayan bir şeydi. Tanıdığı Deniz bu değildi.

O sırada başka birinin dedikleri zihnine doldu. Halası Belgin Üstüner, o gün uyarmıştı. Kadının sözlerini tam olarak hatırlamıyordu çünkü dikkat bile etmemişti. Belgin'in Deniz'e atfettiği hiçbir kabahati haklı bulmuyordu ancak bu gece o kadar emin değildi.

Başta aldığın hediyeleri kabul etmez böyleleri, demişti halası. *Öncegururlu davranırlar...*

Tıpkı Deniz'in yaptığı gibi... *Sonra o cilveli halleriyle, susmayan çenesiyle, seni her şeye ikna edecek,* diye devam etmişti. Deniz'in bu gece giydiklerini düşündü genç adam. Bir hayli çekici olmuştu. Kıyafetinin her detayını hatırlıyordu. Üzerine oturan ve hatlarını ortaya çıkaran ölümcül her detayı... Kısacık eteğiyle, vücudunu sımsıkı saran o siyah elbiseye dair her şey zihninde netti. Para istemek için mi böyle giyinmişti yani? Cilvesi, güzelliği bu yüzden miydi? Tuna nefretle doldu. Belki Deniz'e uymayacak hallerdi bunlar ama işaret ettiği yer halasının dedikleriydi. Şüphesiz Belgin Üstüner, bir insan sarrafıydı. Deniz gibi genç, deneyimsiz bir kızın yapacaklarını ön görmek onun için kolay olmuştu. Ancak Tuna için kolay değildi. Bu lanet olası berbat duyguları taşıyamıyordu. Deniz'le yaşadığı o rüya gibi hayatın üstüne çöken bu kara bulutları dağıtamamak kızgınlığını artıyordu.

Mert'i aradı yolda. Dostunun sesini işitince, onun da iyi olmadığını anlamıştı. Mert hemen buluşmak için fazla istekliydi. Tuna da öyle... Genç adam en yakın dostuyla sıklıkla takıldığı kulübe gitti. Gerçi artık sıklıkla takılmıyordu, çünkü Deniz'den sonra sosyal hayat anlamında bir eğlencesi kalmamıştı. Futbol maçlarına

gitmiyordu, kulüplere katılmıyordu ve şirket için Yönetim Kurulu toplantısı bile yapmıyordu. Gündüzleri kendini işe verebilse de, şirketinden çıkar çıkmaz düşündüğü tek şey Deniz oluyordu. Ona dokunmak için duyduğu istekle, gecelerini evde geçiren bir adama dönüşmüştü. Neredeyse her gece onunla sevişiyordu. Uzun saatler boyunca konuşuyorlardı, deliliklerini dinlemeyi seviyordu. Sıradan çiftler gibi aileleri bile tanışmıştı. Tuna hayatının değişiminden memnuniyet duymuştu. Deniz gibi çılgın bir kızın dokunuşu dünyasını değiştirmişti. Bu değişimi sevmişti.

Şimdi fark ettiği haliyle hepsi birer kurmaca gibi geliyordu. Deniz'in koşulsuz itaati, sınırsız özeni ya da itiraf ettiği aşkı, önemsiz şeyler olarak kalıyordu gözünde. Belki başta parayla evlilik fikrini onursuzca bulduğu için buna katlanamıyordu. Belki de hiç önem vermeyip Deniz'i anlamalıydı. Kadınca kaygılardan bazılarını dillendirmişti ancak Tuna bu konuda ikna olamıyordu. Deniz'in para için evlendiği fikri berbattan bile öteydi.

"Demek senden para istedi? Bu sahiden şaşırtıcı..." diyen Mert de aynı yönde düşündüğünü göstermişti.

Tuna detayları verip "Evet, istedi," dedi. "Benimle evlenirken bir gün benden bir şey isteyeceğini söylemişti ancak bunun maddi bir şey olduğunu düşünmemiştim!"

Mert elindeki bardağı sıkıntıyla sıvazladı. "Deniz'in bunu yapması tuhaf... Arka planda bir sorun olmadığına emin misin?"

Tuna başını salladı. "Değilim... Sorun her neyse bana söylemiyor. Belki de ev arkadaşı Yasemin'in bir sorunu vardır."

"Hayır," dedi Mert atılarak. "Yasemin'in böyle bir sorunu olmadığına eminim."

Tuna'nın çatık kaşlarının altındaki şüpheci bakışlarını gördüğünde kırdığı potu fark etti. "Yani sanmam... O kızın, şey yani adı Yasemin'di değil mi? Parasal bir sıkıntısı varsa, Deniz neden bunu sana söylemesin ki?"

Tuna, Mert'in Yasemin üzerine bu kadar keskin konuşmasıyla bocalı duysa da üstelemedi. Aklı sadece karısındaydı. "Bilmiyorum. Yasemin bugün Deniz'i ziyarete geldi. Kız sıkıntılı görünüyordu. Onunla ilgili olabileceğini düşündüm."

Mert, Yasemin'in adının geçtiği her an heyecanlanıyor ve kayıtsız kalamıyordu. "Ne zaman geldi?" diye atıldığında yine plansızca konuşmuştu.

Tuna dalgın olduğu için dostunun sorusuna basitçe yanıt verdi. "Bugün akşamüstü... Kızın morali bozuktu. Deniz onun için para istiyor olabilir. Gururunu kırmamak için bana yalan söylüyor belki de..."

Mert arkadaşının son sözlerine yoğunlaşamadı. Doğrusu, Yasemin'in nereye gittiğini öğrenince, içine büyük bir rahatlama yerleşmişti. Demek kedilerle oynaştıktan sonra Deniz'i ziyaret etmişti. Kim bilir o iki çılgın kadın, kendisi yani memur Murat hakkında neler konuşmuşlardı? Muhtemelen cinayet planlamışlardı. Mert, Deniz'in kızın aklına girip, karşılaştıklarında kafasına saksı atmasını ya da üzerine elektroşokla gelmesini telkin ettiğini düşünüyordu. Deniz, Yasemin'i sakinleştirmek yerine *Murat'a ölüm!* demişti muhtemelen... Yine de genç adam Deniz'i suçlamadı. Memur Murat'a karşı Deniz'in, en yakın arkadaşını tutması normaldi.

Dikkatini yeniden Tuna'ya verirken, ona Ahmet detayını anlatıp anlatmamakta kararsız kaldı. Ahmet gibi bir adam Deniz'i zorluyor olabilir miydi? Gerçi Ahmet zararına karşılık Deniz'den tehditle para talep etmişse, bu muhtemelen beş yüz bin gibi komik bir rakam olmazdı. Yine de Ahmet'in bir piçlik yaptığından emin gibiydi. O sünepenin Deniz'e saldırdığını Tuna'ya söylemekten o an vazgeçti. Yakinen tanıdığı dostu çok sinirliydi ve bu gece elinden bir kaza çıkabilirdi. Bu yüzden Tuna'yı kışkırtmak yerine sakinleştirmeyi seçti. "Bence Deniz yakında sana neden bu parayı istediğini itiraf edecek."

"Zaten itiraf etti," diye düzeltti Tuna. "Benimle bu yüzden evlendiğini kabul etti."

"Ve sen de ona inandın mı? Sorgusuz sualsiz!"

"Lanet olsun, Mert... Neye inanacağımı bilmiyorum! Tek bildiğim Deniz'i pataklamak istediğim."

"Saçmalık! Bunu yapmayacaksın!"

Tuna gerçekten Deniz'in aklını başına getirecek şekilde onu hırpalamak istiyordu ancak yapmayacaktı. Kendisini daha fazla delirtmediği sürece...

Oysa Deniz, Kurumsal Zorba'sını kışkırtmaya devam edecekti. Nitekim Tuna gece yarısı saat üçte eve gittiğinde Deniz'i evde bulamadı. Birkaç dakika fırtına öncesi sessizlik haliyle sakinleşmeye çalıştı. Hayır, başaramıyordu ve etrafı tek bir zerre bırakmadan yıkıp dökme isteğini bizzat Deniz'in üzerinde de uygulamak istiyordu. Onun bir kez daha evi terk ettiğini düşünürken, kontrolünü yitirdi. Eski evine gittiğini tahmin etmek zor değildi ve Tuna da tam olarak bunu yapacaktı. Hışımla kapıya yöneldiğinde tıkırtılar duydu. Deniz kapıyı açıp içeriye girmişti.

Tuna durup onu seyretti. Işıklar kapanmıştı. Karanlık gölgeler ardında olmasına rağmen, iri gövdesi fark edilmeyecek gibi değildi. Deniz de muhtemelen başını kaldırsa Tuna'yı orada kaskatı bir şekilde dikilirken görebilirdi ama kızın başı öne düşmüştü.

"Neredeydin?" diyen tok, emredici ve kızgın sesi işitince inleyerek korkuyla sıçradı genç kız.

Birkaç elektronik aletin yaydığı renkli ışıklar ve dışarıdan yansıyan ay ışığından başka etrafı aydınlatan bir şey yoktu. Tek ses de Tuna'nın bu kati sesiydi.

Kız yanıt vermedi bir süre. Sakinleşme isteğiyle elini kalbine götürmüştü. Yutkunarak Tuna'nın sert çehresinden gözlerini çekti.

"Sana neredeydin diye sordum!"

Genç kız kocasının sesiyle kaçınılmaz olarak ona baktı. Korkuyordu ancak daha baskın olan duygusu, karşı koyma isteğiydi. "Neden soruyorsun?" derken sesi alaycıydı.

Tuna tek adım attı. Deniz de tek adım attı, ama geriye doğru...

"Bu saatte nereye gittiğini bana hemen açıkla!"

BÖLÜM 13

n büyüktü, kocamandı... Tıkır tıkır çalışan bir saat gibi düzen
i. Dünya yine dönüyordu mesela, köşedeki dijital saat zamanı
nce bir dakika atlıyordu, tepemdeki aplik işini bilircesine ya
ordu. Muhtemelen hücrelerim bölünüyor, saçlarım uzuyordu
yandan ve ciğerlerime hâlâ oksijen gidiyordu. Oysa ben ya
kça ölüyordum. Ondan uzak kaldıkça bir makinenin tam za
ında çalışan hissiz bir dişlisinden öteye gidemiyordum. Ruh
mıyordum sanki, sadece bedenimle yaşıyordum. Tuna yoktu,
n boştu, göğüs kafesim dipsizdi ve evimiz şimdi cehenneme
riyordu.

Dönüp durarak, ezberleyecek kadar duvarları ve tavanı sey
rek iki saat geçirdim. Sessizliğin boğucu çığlığını, zaman za
çektiğim burnum ve oflarken çıkan inlemelerim bölüyordu
sek yalıtımlı duvarlar yüzünden içeriye hiçbir ses girmiyordu
fiksek yalıtımlı bir hapishanede çürüyor gibi hissediyordum
. edilmek bir yere kadar acıtıyordu. Hak edilmiş bir yalnızlık
yordum çünkü. Kendimi tamamen aklayamazken, Tuna'yı
yordum. Gitmişse haklıydı, bana bağırdıysa ve muhtemelen
li benden nefret ediyorsa da haklıydı. Tam bir sürtük gibi
anmıştım. Para istemiştim, hem de kocaman bir para. Üstelik
delirtmek pahasına *Geleceğimi güvence altına almak istiyorum*
iştim. Ondan başka bir geleceğim olabilirmiş gibi... Neden
ı saçmaydı ama zaten böylesine zor bir adamdan, bu saçma
nlerle para istemek de akılcı bir özellik taşımıyordu doğrusu
de bana o parayı vereceğini söylemişti. Ancak karşılık olarak
ı umurunda olmayacaktım artık. İşte o cümle beni yıkan son

dinamitti. Onun umurunda olmamak... Kendimi bundan daha değersiz hissedemezdim.

Düşündükçe uyumak bir yana, nefes bile alamıyordum. İnsanların *Duvarlar üstüme geliyor,* derken ne demek istediklerini şimdi tam olarak anlıyordum. Duvarlar üstüme gelmekle kalmıyor, üzerime yığılıyordu. İleri teknolojik donanımlara sahip bu evde, en ilkel işkencelerle ölüyor gibi hissediyordum. O an kendimi dışarıya attım. Nereye gittiğimin bir anlamı yoktu. Madem dünya beş yüz milyon kilometre kareydi, benim içime ferahlık verecek bir yerler de bulabilirdim. Hayır, lanet olsun... Dışarıya çıkıp gecenin bir yarısı sokakları turladığım halde boğuculuk hissi geçmedi. Tuna olmadıkça geçmeyecekti de... O adam benim ciğerlerimle eş değerdi. Benim nefesimdi.

Gecenin korkutucu bir yanı yoktu. Her binanın önünde üç beş güvenlik kamerası vardı. Medeniyetin yan etkisi olan sürekli gözlenme hali, kendimle baş başa kalma isteğimi baltalıyordu. Kameraların olmadığı ve yarın haberlere *Deli gibi ağlayan kız!* şeklinde güvenlik kamerası görüntülerimle arzıendam etmeyeceğim ıssız bir yerde ağlamak istiyordum. Tek yapabildiğim kapüşonu kafama geçirmek ve sakince yürümek oldu. Polisler için fazla şüpheli görünebilirdim ve yanımda kimliğim de yoktu, ancak sorsalar kimliğimin o adamda kaldığını söylerdim. Tuna Üstüner'de... Benim kimliğim de oydu, özgürlüğüm de. Bir ülkenin vatandaşıysam, onun ülkesiydi bu. Bir krallığın kölesiysem kralı oydu.

Birkaç saat dışarıda aylakça dolandım. Suçluların olmadığı bu nezih semtte, görkemli binaların arasından geçtim. Şehir hayatından kaçıp kendini köye atmak isteyen insanların yeni medeniyet trendini o an yapmak istememe rağmen, hiçbir yere gidemiyordum. Azat edilmiş bir köle olsam da, anahtarım hâlâ sevdiğim adamdı. Dönüşüm yine onun evine oldu. Geleceğini beklemiyordum ve hiç olmazsa yarına kadar dayanabilmeyi umuyordum.

İçeriye girdiğimde ışıkları bile açmadan doğrudan yatak odasına gitmeye niyetlenmiştim. O sesi duyana kadar rutin devam ediyordu. Oysa Tuna oradaydı. Karanlıklar ardında dikiliyordu ve tehdit içerse de benimle konuşuyordu.

"Neredeydin?" demişti.

Bu gece geleceğini sanmıyordum. Yaşadığım şaşkınlık geçme den yeniden sordu. O kadar korkutucuydu ki. Öfkesi canlanıp beni yutacak gibiydi. "Sana neredeydin diye sordum?"

Umurunda olmayan birine bu soru sorulmamalıydı. "Neden soruyorsun?" derken korkudan ölsem de kendime engel olamadım.

"Bu saatte nereye gittiğini bana hemen açıkla!"

Ellerim titrerken çenemi dikleştirdim. Ne kadar acı çektiğimin önemi yoktu. Beni görmezden gelmesi, beni yok sayması kaldı ramayacağım bir detaydı. Öfkesine karşı ben de bağırdım. "Sen de bana neden ilgilendiğini açıkla! Umurunda olmadığımı söyle memiş miydin?"

"Değilsin," dedi bekletmeden. Bir adım daha öne kaydığında tamamen görünür oldu. Loş ışık altında çehresi kaskatıydı. Öf kesi barizdi ve hiçbir şey yapmasa bile insanı korkudan öldürebi lirdi. Başkasını elbette... Beni değil... Kalbimi yarıp geçişi bir sında sakin kalamıyordum.

"Umurunda değilsem, ne yaptığımı öğrenmek istemen saçma değil mi?"

Tepeden tırnağa süzdü beni. Eşofmanlarımla çıktığımı gör düğü için uzak bir yere gitmediğimi anlardı muhtemelen. "Sen umurumda değilsin ama yaptıkların umurumda! Sakın beni de lirtmeye çalışma!"

Çığlık atmamaya çalışarak derince soludum. "Şu an pek de akıllıca hareket etmediğinin farkında mısın? Umurunda değilim ama nereye gittiğim umurunda... Söylesene, bilinçaltında ne var?"

"Seni pataklamak!"

Bu defa devasa bir kahkaha attım. Oysa Tuna ciddiydi, merdi doğru yavaşça yürürken geriye kaçtım, kapıya doğru. Onun ya pışık bir organizmaya dönüşmüştüm. Titreyen ellerime eşlik eden tereddütlü sesimle "Beni pataklamayacaksın!" diye cırladım. İn net olsun, bunu yapar mıydı? Mesela tokat atar mıydı? Tekme mesela? Ah, bu en iyimser ihtimaldi. Boğazıma yapışmasa iyiydi.

"Yaklaşma!" diyerek ellerimi kalkan gibi kaldırdım.

Hafifçe gülümsedi. Uranüs soyu aşkına! Bu Uranüs'ü bile aşan bir gülüştü. Karanlıkla birleşmiş, Tehlikeli, Umursamaz, Nefes kesici ve Arzulu bir gülüş... Kısaca T.U.N.A gülüşü. Kalbim aşkı karşısında heyecandan gümbürdüyordu. İyice yaklaştığı o an neredeyse üstüne atlayacak kadar kendimi kaybettim. Ellerini iki yanıdan kapıya yaslayıp beni kollarından oluşan bir kafese tıktı.

"Ne...ne yapacaksın bana?" diye inledim kesik kesik.

"Hesap soracağım," dedi biraz daha eğilerek. İlk günlerdeki savaşlarımızda yaşadığım adrenalinin ikizini yaşıyordum. Nefesim karışık arzu yağıyordu gökten sanki. Birbirimizin üstüne atlayacak gibiydik ve iki yırtıcı olsaydık, ağır yaralanırdık. Arzum ağır olsa da, konuşmazsam bu baskı ölümcül seviyeyi aşıp bentleri yıkacaktı. O benden hesap sorarken, ben ona okey taşının yerini soracak değildim. Aynı cüretle, küstahça sordum. "Sen nereye gittin peki?"

Alaylı gözleri parlarken bakışları kısılmıştı. "Senden uzağa olabildiğince bir yere," dedi acımazsızca.

Ona benden kaçışı olamayacağını söyledim. "Benden uzağa gidebilir misin?"

Kaşları çatıldı. Yanan bir ormanı andıran yeşil gözleri yüzümde gezindi. Dudaklarımda daha fazla oyalandı. Ellerimi kaldırıp yüzüne dokunmak için deliriyordum. Yaptım. Kaldırdım ellerimi ancak. "Dokunma," diye tısladı.

"Dokunmak istiyorum," derken sırtımı kapıdan çekip ona sokulmak istedim.

Soğukça geri çekildi. "Ben istemiyorum!"

"Benden sahiden uzak durabileceğini düşünüyor musun?"

Dudakları hızlıca aralandı. Bir şey söyleyecekti ki, vazgeçti. Yüzünü kaldırıp oraya yetişmek istedim. Daha da çekildi. "Senden uzak duracağım, Deniz Akın! Sana dokunmaya hiç niyetim yok!"

Bana soyadımı kullanıyordu ve bana dokunmayacaktı. Hangi cümlenin beni daha fazla öldürdüğünü söylemem. Biri asılmaksa, diğeri giyotindi. İki yabancıdan öteye gitmediğimiz o günlere dikey atlıyorduk. Yarı yolda duran ellerimi yeniden iki yanıma

indirip başımı kaldırdım. Kızgındım, acılıydım, halkının tümünü salgında kaybeden bir hükümdar gibi işe yaramaz, tek başınaydım.

"Bana dokunmayacaksan, neden bu kadar yakınsın?" diye söylendim. "Neden beni öpecek gibisin, ellerini üzerimde gezdirecek gibi... Sevdiğim ellerini, öpüşlerini, dokunuşlarını... Sen de benim kadar istiyorsun!"

Gerçekleri açık açık söylemiş, onun itiraf edemediklerini haykırmış olduğum için daha da öfkelendi. Göğsünü kabartan derin bir soluk alırken tamamen çekildi. Ellerinin hapishanesinden kurtulmuştum ama buna kurtulmak denmezdi.

"Bunun bir önemi yok. Sana dokunmayacağım," dedi, güvenilir bir mesafe açtığını umar gibi dimdik bakarken. Ancak benim için mesafelerin bir anlamı yoktu. Dediklerinin de... Kızgın gözleri arzunun en vahşi yanıyla parlıyordu. Buna rağmen başa döndü. "Bana nereye gittiğini derhal açıkla!" diye yeniden bağırdı. Bu tutku dolu beş dakika hiç yaşanmamış gibi.

Direnmeyi bıraktım. Panzerlerin, tazyikli suların altında yenik düşmüş bir gösterici gibi omuzlarım düştü. "Hava almaya çıktım sadece."

"Bu saatte mi?"

"Dünyanın şu anki saati, biyolojik saatimin umurunda değildi," derken pervasızdım.

"Başına geleceklerden de korkmuyordun o halde?"

Acı bir alayla baktım. "Bütün dertlerin biterdi işte!"

"Kendini dert olarak mı görüyorsun?"

"Değil miyim?"

"Bugünden sonra hiçbir şey değilsin!"

Gözlerimden usulca kayan iki damla gözyaşını süratle sildim. "Senden para istediğim için mi bana böyle davranıyorsun?" diye sorarken sesim bir inlemeden fazlası değildi.

"Bana yalan söylediğin için."

Ben ne kadar çökmüşsem, Tuna o kadar sarsılmazdı. Onun bu lanet olası gururundan o kadar nefret ediyordum ki, konuşmak bile zor geliyordu. "Lütfen," dedim kısık bir sesle. "Seni seviyor..."

"Kes sesini!" diye gürledi. Hıçkırıklarım boğazıma dizilirken gözlerim dolmaya devam etti.

"Şimdi," diyerek gözlerini çekti benden. "Uyu!" dedi yine o mekanik sesle. Uyumak mı? Keşke sonsuza kadar uyuyabilsem... Ve ardını dönüp gitti. Yatak odasının ışığı koridora vururken yeniden geldi. Elindeki yastığı kanepeye fırlatmıştı. Gözlerimi şaşkınca Tuna'ya çevirdim. Yüzüme bakmadan konuşmaya devam etti. "Sadece uyu!"

Saçlarımı savuran bir öfkeyle "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım.

O an gözlerini yüzüme çevirdi. "Nefretin de sevgin gibiyse, yakında geçer demektir!"

Sevgimin yalan olduğuna inanıyordu, öyle mi? İkna etmedim. Kapüşonlu sweatshirt'ümü hızlıca çıkarıp kanepeye atladım. Sırtımı döndüğümde ayak sesleri çoktan koridorda kaybolmuştu.

❧ ❧ ❧

Muhtemelen sabaha karşı sızıp kaldığım kanepeden, kulağıma dolan seslerle uyandım. Tuna'nın sesiydi. Telefonla konuşuyordu. İngilizce cümlelerini anlayamasam da, içinde *love, marrige, my darling* gibi kelimeler geçip geçmediğine dikkat kesildim. Beni aldattığından değil ama önemsemediği, görmezden geldiği ve hayatında ayakkabı çekeceği kadar bile yer kaplamayan bir kız olduğum için algıda seçiciliğim o an zirvedeydi. Hâlâ yüzüm dönük olduğu için onu göremiyordum ama zaten uyuyor taklidi yapacaktım. Yanımdan birkaç kez geçip gittiğini işitsem de durmadığını anladım. Karısını uykuda seyreden romantik bir koca beklentisine kapılmak için çok yanlış bir zamandı. Dün gece neredeyse ağır kayıplar yaşanacak bir kavga yaşadıktan sonra, bugün Kurumsal Kasıntı'mın beni uykuda seyretmesini elbette beklemiyordum. Her şeye rağmen onu görme isteğim baskın olunca homurdanarak döndüm. Sözde hâlâ uykudaydım. Gözlerim kapalıydı. Benim uyuduğumu sanmalıydı. Yavaşça gözlerimi açıp Tuna'yı görmek için etrafa temkinle baktım. Yoktu. Sesi uzaktan geliyordu. Adımları da yavaşça yükselmeye başladığında gözlerimi

yeniden kapattım. Muhtemelen iyi dilekler yollayıp telefonu kapattığını anladığımda, oralarda bir yerlerde dikildiğinden emindim. Bir süre boyunca ses gelmeyince yavaşça tek gözümü açtım. Görüş alanımda yoktu. Kafamı kaldırıp bakındım. Hâlâ tek gözüm açıktı. O an bakışlarımız buluştu. Lanet olsun, tam olarak tepemde dikiliyordu. Hızla gözlerimi kapatıp homurdandım.

"Uyan!" dedi davudi sesiyle. *Uyuyorum ve onu duymuyorum.* Sessiz kalmaya devam ettim.

"Uyumadığını biliyorum!" diye kızgınca söylendi.

Aldırmadım. Tam horlama efekti yapacağım an omzumdan dürtü. Ah hayır, dürtmek değildi bu, resmen sertçe itmişti. Kanepeden yüzüstü yere çakılacağımı anlayıp, hızlıca dengemi sağladım. Oturur vaziyete geçtiğim an yarı aralık gözlerimle "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bugün şirkete gel. Bazı evraklar imzalayacaksın," dedi çatık kaşlarıyla.

Evrak mı? Ölüm fermanım mı? Ah, yoksa daha beteri mi? *Boşanma evrakları...* Nefes alamadım bir an boyunca. Gayriihtiyari başımı sallayabildim sadece. O çıkıp gittikten sonra da hiçbir şey yapmadan kalakaldım. Avı, usulca önünden geçip giden depresif bir aslan gibiydim. Kılım kıpırdamıyordu.

Yol boyunca yarı ölüydüm. Boşanma evrakları... Aklımdan çıkmayan iki kelimeydi bu. Bitmişti. Her şey. Rüya kâbusa dönmüştü. Deniz Akın, Üstüner soyadının tepesinden yere çakılıyordu. Düşünceler karşımda raks eder gibi çılgınca dolanıyordu. Neye karar vermem gerektiğine dair hiçbir şey bilmiyordum. Direnmek mi, itaat etmek mi? Her şeye lanet olsun deyip, çekip gitmek mi? Aklıma gelen her komplo teorisiyle Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nden bir yer edinmeye doğru gittiğimi görünce aklıma gelen kişiyi aramak istedim. Hakan Yorulmaz. O bir avukattı. Eğer Tuna benden boşanacaksa, karşısına en iyi avukatla çıkacaktım. O an için direnmek, Tuna'dan boşanmamak, ona yapışıp kalmak gibi bir düşüncem yoktu. Âşıktım evet... Delice bir aşkla onu seviyordum ancak gurursuz olamazdım. Çok fazla olmuştum çünkü. Artık daha fazla gurursuz olmayı taşıyacak yer

kalmamıştı ruhumda. Tuna'ya duyduğum aşkla yarışacak bir öfkeyle, onunla mahkeme salonunda çarpıştığımı hayal ettim. Her şeyini almak için savaşabilirdim. Para lanet olası bir detaydı. Almak istediğim yegâne şey, o taş kalbiydi. Ama bu halimle elimden gelen yalnızca zengin koca avlamış kızların boşanma stratejileriydi. Bu hamleler Tuna Üstüner'i delirtecekti.

Ellerim bu defa sinirden titrerken Hakan'ın numarasını bulamadım. Müstakbel EX kocam onun telefonunu silmişti. Neyse ki Hakan'ın şirketinin adını hatırlıyordum. Telefondan basit birkaç araştırmanın ardından bürosunun telefonunu bulup, onunla iletişime geçmeyi başardım.

Hakan beni işittiğinde, sesindeki şaşkınlık alenen okunuyordu. "Deniz, bu sen misin?" diye sordu o içten sesiyle.

"Merhaba, Hakan. Nasılsın?" dedim kibar olmaya çalışarak. Aslında hemen konuya girmeye can atıyordum.

"İyiyim ama beni neden telefonumdan aramadın?"

"Şey... Ben... Yani numaralar..."

"Anladım. Rehberindeki numaralar esrarengiz bir şekilde silindi." Hakan sitem mi ediyordu? Ah, evet!

Tuna'nın numarayı sildiğini söylemeden "Gerçekten ben silmedim!" diyerek dürüst davrandım.

O da yine her zamanki gibi uzlaşmacıydı. "Anlıyorum," dedi kırgın bir sesle.

"Benim sana ihtiyacım var, Hakan."

"Elbette Deniz. Seve seve yardımcı olurum."

"Bir boşanma avukatı bulabilir misin?"

"Boşanma mı?" diye sordu. Az önceki şaşkın ses tonu, şimdi açıkça neşeden izler taşıyordu. "Boşanıyor musun?"

Onun keyifli haline aldırmamaya çalıştım. "Sanırım," dediğimde neredeyse ağlıyordum. Telefonu kendimden uzaklaştırıp burnumu çektim.

Bir an düşünür gibi homurdanıp kararsız bir sesle sordu. "Bunu yüz yüze konuşmak ister misin?"

Beni görüyormuş gibi başımı salladım. "Olur," diye cevapladım sonra.

Hakan, birkaç gün içinde iyi bir avukat seçeneğiyle bana döneceğini söyledi. Elinden geldiğince hızlı olacakmış ve o adamın neyi var neyi yoksa alacakmışız. Bunların hiçbiri umurumda olmadı.

Şirkete gittiğimde Lale beni yeni bir coşku dalgasıyla karşıladı. Ona hava atacak kadar bile mecalim yoktu. Zaten holdinge nasıl gittiğimi dahi bilmiyordum. İmzalayacağım o evrakların dehşetiyle kendimin farkında değildim ki. Tuna Üstüner benden ayrılıyordu. İstediğini almıştı. Her anlamda. Her şeyimi ona vermiştim ben de. Pişman değildim. Yenik düştüğüm savaşa en başından gönüllü girmiştim. Ona kendimi vermek, onun olmak... Hissettiğim en güzel şeydi. Evine sahip olmuştum, yatağına, medeni durumuna... Kalbine ise hiçbir zaman girememiştim. Oysa onu kurtarmak, ona ihanet etmemek için düştüğüm bataklığa beni daha da gömen oydu. Her şeyi bildiği zaman bir halat uzatır mıydı, bilmiyordum. Bilseydim devam etmezdim ama cesaretim yoktu. Her şeyi öğrendiğinde değil halat uzatmak, yeni nefesler almamam için beni o batağa daha da iteceğinden emindim.

Eski yerimde yeni bir sekreter oturduğu için, bana Çisem'i hatırlatan bekleme koltuklarına geçtim. Tuna'yı orada bekleyen sosyete ikonunun yerinde ben vardım artık. Hayır, Paris'ten alınma kıyafetlerle hava atmıyordum ama Çisem'le çok benzerlik taşıyordum. Tuna beni de onun gibi terk ediyordu.

Klimanın kutuplar kadar soğuttuğu yerde otururken ürperdim. Üzerimdeki kolsuz mavi gömleğin içinde üşüyordum. Oysa sonbahar bile gelmemişti henüz. Tuna'nın odasına gitmeyi beklerken üşümem katlanıyordu. Benden önce bir adam girdi. Şirkette gördüğüm biriydi ama birimini çıkaramamıştım. Avukat mıydı yoksa? Muhtemelen... Gözlerimi adamdan çekerken kalbim göğüs kafesimde gümbürdüyordu. Yaşanacak bu boşanma sürecini doğal, soğukkanlı karşılamam mümkün değildi. Avukatın yanında Tuna'ya bağırmamak için sakinleşmeye çalıştım. Benden bu kadar kolay boşanmasının hesabını yalnızken soracaktım.

"Deniz Hanım, Tuna Bey sizi görmek istiyor," diyen diğer sekretere ağzımı hareket ettiren çakma bir gülüş gönderdim. Ayağa kalktığımda dizlerimi birbirine bastırdım. Biri bana yürümenin

nasıl bir şey olduğunu hatırlatmalıydı, çünkü beynim adım atmama izin vermiyordu. En sonunda başardım. Tuna'nın kapısını kararsızca çalıp yanıt beklemeden içeriye girdim.

Az önce giren adam, Tuna'nın masasının önünde ayakta dikilmiş bir şeyler anlatıyordu. Kocam ise onu dinleyip başını sallıyordu ancak içeriye girmemle bana döndü. Gözleri derhal aşağıya indi. Bacaklarıma... Titrediğim çok mu belliydi? Ah, hayır! Baktığı yerin titrek bacaklarım değil, şortum olduğunu anladığımda dudaklarıma alaycı bir tebessüm yerleşti. Tuna Üstüner ayrılacağı karısının giyimine mi karışıyordu? Üstelik giydiğim şey kısa bile sayılmazdı. Pekâlâ, şortumun diz üstünde olduğunu ve o güne kadar giydiğim en kısa şey olduğunu kabul ediyorum. Ve yine kabul ediyorum ki, bunu sırf Uranüslü, aldırmaz kocamı kışkırtmak için giymiştim. Dokunmak istemediği bu ten benimdi. İstediğim kadar açmak da benim inisiyatifimdeydi. Benim bedenim, benim kararım Her neyse... Görev tamamdı. Hayalimde bir yere *'olur tik'i* atıp gülümsedim. Tuna'nın gözleri hâlâ şortumdaydı. Bir an sonra o gözler yüzüme yükselmeden adama döndü.

"O halde siz çıkabilirsiniz."

"Evet, efendim," diyen adam saygılı bir şekilde önce Tuna'yı, sonra beni selamlayarak odadan çıktı.

Yalnızdık... Baş başa... Göze göz, dişe diş... Ve öfkeye öfke...

Sevciğim adam keskin gözleriyle bana işkence etmeye devam eden uzun bakışlar attı. Tahtından inmeden, seviyeyi eşitlemeden, sonsuza kadar hükmedecekmiş gibi... Kısa şortum için iyi bir azar işitecektim ve hazırlıklıydım, ancak bunu yapmadı. Kızgın olsa da, bu konuda tek kelime etmedi. Nihayet gözlerini benden çekerken kayıtsızca masadaki evrakları gösterdi.

"İmzala!" dedi buyurarak.

Korkudan ölürcesine masasına yürümek için adım attım. Aslında tek istediğim koşmaktı. Dünyanın sonuna kadar koşmak... Çünkü biliyordum ki, boşanma evraklarını imzalarsam her şey bitecekti. Tuna Üstüner, hayatımda kısacık bir zamanda bulunup, büyükçe bir yer kaplayan bu adam, sonsuza kadar yitip gidebilirdi. Buna alışabilir miydim?

"Hayır!" diye inledim.

Başımı sallayıp ardı ardına inlerken "Hayır," diye tekrarladım. Histerik bir şekilde, başka bir şey söylemeden... "Hayır! Hayır!"

Tuna'nın sesiyle ayıldım. "Hayır mı? Çok istediğin geleceğin işte burada. Şimdi hayır mı diyorsun?" derken sesinde gerçek bir nefret vardı.

"Geleceğim mi?" diye bağırdım. "Benim sensiz bir geleceğim olamaz!"

Ansızın durdu. Soru soran bakışlarıyla koltuğunda gerilmişti. "İmzala şunları, Deniz!" diye gürledi.

"İmzalayamam, yapamam!"

"Dün akşam çok kararlıydın oysa? İstediğin beş yüz bin orada işte. Sadece imzala ve al!"

Nefesim kesilirken dudaklarım sustu. Hareket eden tek şey, yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımın inişiydi. "Ne?" diye inledim fısıldar gibi.

"Beş yüz bin için yapman gereken tek şey imza atmak."

"Be...beş yüz bin için imza mı?"

"Sen kendinde misin?"

"Değilim elbette! Ne dediğini anlamıyorum. Bu evraklar şey değil mi? Şey..."

"Bu evrakları imzala ve parayı al!"

Cümlem yarım kalsa da, hızlıca masaya ulaştım. Mahkeme ismi yerine banka adı görmemle derin bir nefes bıraktım. Son anda idamdan dönen mahkûm nasıl sevinçliyse öyleydi sevincim.

"Hesap mı açtınız?"

Of, neredeyse bana beş yüz bini veriyor diye göbek atacak haldeydim. Oysa sevincim parayı almak için değildi. Benden ayrılmıyordu. Tüm o karmaşa, yanlış anlama sadece aptal bir banka hesabı açmak içindi. İmza sadece bu yüzden gerekliydi.

"Para bu hesaba aktarılacak," diyerek gözleriyle o uğursuz kâğıdı gösterdi.

Şuursuz hamlelerle kâğıtların hepsini imzaladım. Parayı alıyor olmam Tuna'yı muhtemelen daha da delirtiyordu. O an bu

detayı düşünecek durumda değildim. Yüzümü kaldırdığımda gülerek "Teşekkür ederim," dedim.

"Neden istediğini söylememekte kararlı mısın?" diye sordu buz gibi sesiyle.

"Güvence," dedim aptallık yaparak.

Öfkesinin tırnandığını anladığımda koşarak çıkmak istedim. Kapı kulpunu kavramıştım ki, "Dur!" diye seslendi.

Ona döndüm ve o yakışıklı yüzüne bakarken muhteşem hissettim. Her şey çözülmüştü sanki. Her şey düzlüğe çıkmıştı.

Gözlerini kalalarıma indirip kısık sesiyle konuştu. "Sakın bir daha şunu giyeyim deme!"

Şortumu işaret ettiğini görünce "Giymem," dedim gülümseyerek. "Hiçbir şey giymem!"

"Saçmalama!" diye gürlediğinde ne dediğimi kavradım.

Ah, tamamen suçsuzum aslında. Kalbimde bir kuş ordusu havalanırken, ağzından çıkan sözleri kontrol edemezdim ki. Sevdiğim adam beni kontrol dışı, çılgın bir şeye çevirmişti. Kalan bir parça, minicik mantıklı yanımla "Gitsem iyi olacak," dedim.

"Git!" dedi somurtarak.

"Seni seviyorum!" derken kapıyı açtım. Çıktıktan bir saniye sonra başımı uzattım ve fısıldadım. "Büsbütünüyle!"

Ölesiye mutluydum.

❧ ❧ ❧

Elimde beş yüz binlik bir hesap defteri tutuyordum. Bunun farkına varmam şirketten çıkıp sokakta depar atarcasına keyifle koşarken olmuştu. Bir dilenci gibi ondan para istemiştim ve Tuna da bana istediğim parayı vermişti. Hayır, bir dilenci bile bu kadarını istemezdi. Tam beş yüz bin. Mafyayla hesaplaşmam için beş yüz bin. Erzurum'daki karşılığı iki ev parası... Babamın emekli ikramiyesini onlarca kata katlayıp, annemi kürklere boğabilecek kadar lükse sürükleyebilecek bir meblağ. Milli piyango haberlerinde verilen o klişe örneklerdeki gibi, bilmem kaç stadyum dolusu hamburger alınabilecek kadar çok... Benim için belki böylesine nitelemelerle ölçülse de, Tuna Üstüner gibi bir adam için ifade ettiği şey

muhtenelen değerli bile sayılmayan bazı kıyaslamalar olabilirdi. Onun hayatında beş yüz binin bir anlamı yoktu. Bana kadar... Ve artık benim de bir anlamım yoktu. Tabii, bir zamanlar olduysa!

Elinde cehenneme giriş anahtarı varmış gibi irkildim o an. Neredeyse, elimdeki hesap defterini sokaktaki dilenciye verebilecek kadar afallamış bir halde kalakaldım. Ondan hemen kurtulmakiçin hızlı olmam gerektiğini fark ettiğim an telefonu kavradım. Bağkurlu Mafya'mın ebediyete kadar unutmayı istediğim numarasını ne ara ezberlediğimi düşünmeyerek hızlıca tuşları çevirdim.İki dakika sonra tanımadığım bir ses telefona cevap verdi.

"Söyle!" dedi kaba bir tavırla.

Karşımdakinin kim olduğunu düşünmeden "Ben yarın görüşmek istyorum," diyebildim. Sesim muhtemelen kesik kesik gitmişti karşı tarafa. Çünkü ellerim devasa bir matkaba kenetlenmiş gibi titryordu.

"Biz seni arayacağız," diyerek telefonu yüzüme kapattılar. Kaba olmalarıyla ilgili bir derdim yoktu ama bu fazla klasik duruş karşısındaşomurttum. Aslında Mafyalar Birliği, üyelerine kurumsal olma yolunda danışmanlık eğitimi vermeliydi. İlk kural 444'lü bir numara almak ve bir telesekreter bağlamak olabilirdi. Cinayet İşlemleri çin 1'i, adam kaçırma, gasp, soygun işlemleri için 2'yi, ben büyük alışırım diyorsanız Sicilya Büromuza bağlanmak için 3'ü tuşlayınız. Çizgili takım giyinmiş müşteri temsilcimize bağlanmak için lüten 0'ı tuşlayınız. Eğer öldürülme listemizdeyseniz, kafanıza sılmak için kareyi tuşlayabilirsiniz. Ah evet, benim başvurmam gereken yer bu olmalıydı. Kafama sıkmak istiyordum. Düştüğüm bataktan kurtuluş yoksa, belki de çırpınmayı kesip usulca dibe gömülmeyi kabul etmeliydim. Yapamazdım... Dünya'da Tuna Üstüner'le yaşayacağım hayatımın tadını çıkarmalıydım. Az veya çok... Sevdiğim adamla aramdaki yıkılan tüm köprüleri yeniden inşa etmeliydim.

Beni arayacakları zamanı, yavaşça çekilen bir ilmeğin tel tel dokunuşunu hissederek beklemektense Hacer Teyze'yi ziyaret etmeye karar verdim. Muhtemelen torunlarından birindeydi ancak şansım denemek ve neticede o yaşlı kadının hayır duasını almak

istiyordum. Eski evime doğru giderken, içime çöreklenen tarifsiz bir huzursuzlukla sıkıntıyla ofladım. Tuna bana kızgınken, dünyanın en güvensiz insanı olmanın berbat hissini yaşıyordum. Çölde açmış kırılgan bir çiçek gibi... Gün ışığı solduruyor, gece karanlığı donduruyordu. Araf'ta kalmak bu olmalıydı.

Başımdaki bunca dert yetmezmiş gibi, dünyaya yayılan negatif enerjinin kaynağı olmamı sağlayan bir diğer şey de, uzun zamandır unuttuğum sapığımdı. Tam olarak eski evime giren köşeyi dönerken yanımdan keskin bir hareketle geçince, kabarıp fırlayan kediler gibi yerimden zıpladım. Açtığı şarkıyı işitmiyordum, çünkü kulaklarım zangırdıyordu. Gözlerim kendiliğinden aracın içine kayarken, sapığım iğrenç bir ses çıkarıp bacaklarımı işaret etti. Çıplakmışım gibi irkildiğim o an, böyle bir şey giymenin pişmanlığını yaşıyordum. Yine de dünyayı kadın bedeninden ibaret gören bu mal müdürüne bakarken, orta parmağımı öfkeyle çıkarıp hareket çekmeyi başardım. Sapığım keline taktığı güneş gözlüğünü indirirken pis pis sırıttı. Ben, şortum ve orta parmağımla eve kaçtım.

Hacer Teyze'nin evine girmem bir nebze olsun güvende hissetmeme neden olurken, onu evinde bulmak güzeldi. Ancak misafirleriyle karşılaşmak kötüydü. Üstelik bu misafirlerin Hakan'ın annesi, teyzesi ve kuzenlerinden birkaçı olması felaketti. Ayrıca bu tiplerin, margarin reklamlarının yüzü olabilecek kadar evcimen görünmeleri, adeta Ev Hanımları Dayanışma Toplantısı yapılıyormuş gibi oturmaları felaketin bile ötesiydi. Ağzıma tıkılacak poğaça ve kısırlardan sonra iki yüz yıl hiçbir şey yemesem doyacağımı anladığımda, içeriye girmemeye karar verdim.

"Ay, bu benim deli kızım değil mi? Yasemin hoş geldin," diyen Hacer Teyze kapıyı açan genççe bir kızı itip kollarını bana açtı.

"Deniz'im ben Hacer Teyze. Deli olan değil, akıllı olan."

"Deniz mi? Zırdeli olan Deniz mi?"

İşine geleni duyan Hacer Teyze, kavanoz dipli gözlüğünün ardından bana göz kırptı. Pek de tripli bir hali olmaması içimdeki korkuları savuşturdu.

"Mürüvvet Hanım, bak bu kızı senin oğlana alacaktık," dediğinde içeriye henüz adım atmıştım. Orta yaşlı bir kadın bu sözler

üzerine dikkat kesilip bana döndüğünde, onun Hakan'ın annesi olduğunu anladım. Benzerlik şaşırtıcıydı. Kadına kibarca selam verirken, o da benim gibi ne yapacağını bilemez halde kalmıştı.

"Hakan senden hiç bahsetmedi," dedi bir an sonra. Sanırım beni yerin dibine sokmaya kararlı bir avuç kadınla baş başaydım. İsteseler dünyayı sallayabilecek bir avuç kadın... Bakışları bunun kanıtıydı.

Sonradan Hakan'ın teyzesi olduğunu öğrendiğim diğer kadın "Öğretmen misiniz?" diye sordu. Yüzündeki ifadeden çıkarım yapmamaya gayret ederek ağzımı açmıştım ki, Hacer Teyze "İşsiz o işsiz," diyerek kahkaha attı.

Mürüvvet Hanım araya girdi. "Ah, öyle mi? Çok üzüldüm canım. Hakan çalışan bayan istiyor ama. Mümkünse doktor ya da avukat..."

"İnşallah kalbine göre birini bulur," diyerek gülümsedim. Sadece ağzımı oynatmıştım.

"Tabii ki bulur! Daha iki gün önce çok güzel bir idari hakimle tanıştı. Sadece kızın boyu kısaydı. Senin boylarındaydı yani. Bu yüzden ben olmaz dedim. Güzellik ve endam da önemli değil mi ama? Ben bu konuda biraz hassasım sanırım."

"Geçmiş olsun," diye atıldım.

"Efendim?"

"Ah, yok bir şey. Üzüldüm," diyerek yapmacık bir gülüşle kadına baktım. Geçmiş olsun diye kendime diyordum aslında. Hakan'la evliliğim *şiddetli kaynana* problemi yüzünden yirmi dört saat dolmadan bitecek bir potansiyele sahipmiş. Bunu fark edince derin bir nefes aldım. Tuna Üstüner'in halası da belki ideal bir kaynana değildi ama bu kadın evinin duvarlarını diplomayla donatan makam, mevki kölesi sığ insanlardan biriydi. Bu benim tahammülümü aşan bir şeydi. Bir an için Üstüner Holding'in patronuyla evli olduğumu söylemek istedim ama seviyeyi aşağıya çekmek kalitesizlik olurdu. Bu yüzden ortamdan uzaklaşmanın en iyisi olduğuna karar vererek Hacer Teyze'ye döndüm. "Bir gelir misin teyzem?" diyerek gülümsediğimde Hacer Teyze yaşını, cüssesini ve

gücünü aşan bir hamle yaptı. Koluma ne zaman dolandığını fark edemediğim bir hızla beni mutfağa sürükledi.

"Sen onlara bakma kızım, ben Hakan'la senin aranı sonunda yapacağım."

Elimde olmadan gülümsedim. Aynı anda biraz mahcubiyet duyarak iki elimle kadının küçücük, kırış kırış ellerini tuttum. "Hacer Teyze ben aslında..."

"Sakın bana başkasını bulduğunu söyleme."

"Evlendim bile..."

"Eğlen kızım. Hakkın."

"Eğlenmedim Hacer Teyze. Ev-len-dim."

"Baban mı kredisini ödedi?"

"Ne?"

"Kredi diyorum. Evlenmişsin ya."

"Ah, Hacer Teyze'm! Evlendim derken ev almadım, koca aldım.

"Kaç taksitle?"

"Ömür boyu vadeli!"

"Aman be... Saf kızım benim. Evlendiğini biliyorum."

Şaşırarak "Yasemin mi söyledi?" diye sordum.

Hacer Teyze başını sallarken "Sen neden söylemedin?" dedi.

Azarlar bakışlarıyla gözlerimi çevirdim. "Benim fırsatım yoktu. Hem evleneli daha bir ay bile olmadı ki. Söyleyecektim ama düzgünce."

"Bu mu düzgün hali?"

"Özür dilerim teyzem."

"Neyse... Söyle bakayım bulduğun çocuk Hakan'dan yakışıklı mı?"

Hem de kaç katı! demek istesem de, Hacer Teyze'nin çok sevdiği Hakan'ı zayıf göstermek istemeyerek kararsızca kafamı kaşıdım.

"Anladım. Sana göre yakışıklı ama bana göre Hakan'ın tırnağı olamaz," diyen Hacer Teyze'ye çakalca sırıttım.

Kocamın, tanıştığı patronum olduğunu öğrenince söylediklerinde yanıldığını kabul ederdi muhtemelen. Bunu gizleyerek yanıt verdim "Çok yakışıklı. Bir görsen için gider teyzem ya..."

"Benim içim gitmiş gideceği kadar kızım. Şimdi bana Clint Eastwood'u getirsen, gözümü kaldırıp bakmam!"

Clint Eastwood mu? Ah, Hacer Teyze'min bildiklerine şaşırmamayı ne zaman öğrenecektim? "Sen o adamı nereden biliyorsun? Sizin zamanınızda televizyon mu vardı?"

"Ne televizyonu, şaşkın kız! Babam beni bir kere yazlık sinemaya götürmüştü. Orada izledim ve âşık oldum."

Burnumu kırıştırarak inledim. "Yapma be!" Hacer Teyze'nin yaşını tam olarak bilmiyordum ama âşık oldum demesi çok tatlıydı.

"Vallahi... Bakma şimdi kulaklarım yamalı asfalt gibi bir işe yaramasa da, gözlüğüm olmadan duvara yapışsam da, o adam benim tek aşkımdı. Onun yüzünden evde kaldım ben."

"Nasıl evde kaldın? Hacer Teyze mi evde kaldı yani? Çöpçatanlığın Kraliçe Elizabeth'i?"

"Yirmi beş yaşında evlendim ben kızım," dedi. Yirmi beş mi? O devirde öyleydi demek ki. Hacer Teyze devam etti. "Bir gün onun gelip beni götüreceğini, kovboy kasabalarında yaşayacağımızı düşünürdüm."

"Okunmuş su içirseydin işe yarardı!" diyerek sırıttığımda Hacer Teyze'm de bastı kahkahayı. Konuşmamız koca dedikoduları yapıp, yakışıklı adamları, içerideki kadınları çekiştirerek yarım saati buldu. Ortaya çıkan muhabbet, gülüşmeler dinlenmeye değerdi. *Deniz Üstüner feat. Hacer Teyze!* Yaza damgasını vuracak bu sohbeti istemeyerek bitirdim. En sonunda çıkıp gittiğimde Hacer Teyze'm beni tamamen affetmişti. Hakan'la evlenmediğim için birkaç azar daha çekti ama hepsi iyi niyetindendi. Sorunlardan birini çözmüş olmanın memnuniyetiyle evden çıktım. Gözüm sürekli telefondaydı. Mafyayı da halletmeliydim ancak o gün arayan olmadı.

Tuna ise o gece eve her zamankinden daha erken gelmişti. Öğlecen sonra geldiğim evde onu görünce şaşırmıştım. Sanırım beni kontrol ediyordu. Nereye gittiğimi, parayı ne yaptığımı merak ediyordu. Elbette bunu göstermemekte oldukça iyiydi. Gelişimi fark etmemiş gibi televizyon izliyordu. Orada bir televizyon olduğunu bile unutmuştum. Kocam karizmasından ödün vermeden öylece dururken, kısa bir an bana baktı. Bense uzun uzun onu seyrettim.

Kravatsız, beyaz bir gömlekle oturuyordu. Yeni gelmiş olmalıydı. Ceketi düzensiz bir halde kanepeye fırlatılmıştı. Onun gibi titiz bir adamın bu savurgan hali hayra alamet değildi.

Ceketini ve yere düşmüş kravatını alarak yatak odasına giderken "Hallettin mi?" diyen sesini duydum. Ses tonu buz kütlelerinden bir parça taşımaya devam ediyordu.

Durup ona döndüm. "Neyi hallettim mi?"

"Para işini... Geleceğini güvence altına aldın mı?"

Suçlarcasına sorduğu sorulara yanıtsız kaldım. Sonradan "Evet," dedim tekdüze. "Teşekkür ederim."

Gözlerini bana kenetlemeden başıyla arkayı işaret etti. "O halde bir evlilik anlaşması imzalamaya da hazırsındır. Orada masanın üstünde."

Köşedeki tek ayaklı dekoratif masaya hızlıca döndüm. Mavi bir dosya görmemle korkudan inlemem aynı anda oldu. Gergindim ve boşanma konusu yeniden korku yayıyordu içimde. "Hiçbir zaman bir evlilik anlaşması yapmayı konuşmamıştık," dedim.

"Düne kadar!" dedi Kurumsal Zorba'm. Televizyonda bir açık oturum programında durmuştu. "Sen parayı alarak geleceğini güvenceye aldın. Şimdi benim sıram."

"Senin güvenceye ihtiyacın mı var?" diye bağırdım. Sesimi kontrol edemiyordum. Nihayet hafifçe bana dönen Tuna'nın öfkeli gözlerine benzer bir öfkeyle baktım. "Senden başka hiçbir şey talep etmeyeceğim!"

"O halde anlaşmama imza at!"

"Neden bunu yapıyorsun? Eğer bir gün... Biterse..." Yutkundum. O korkunç kelimeleri kurmayı hiç istemiyordum. "Eğer bir gün ayrılırsak sana sorun çıkarmayacağıma inanmıyor musun?"

"İnanmıyorum Deniz!"

İnanmadığı için onu suçlayamazdım. Paragöz bir eş olarak parayı almıştım ve resmî bir yükümlülük altına gireceğimi tahmin etmeliydim. Tuna beni kendi silahlarıyla, anlaşmalarla, kurumsal ve hukuksal zırvalıklarla vuruyordu. Oysa onu sevmemin, onu korumaya çalışmamın hukuksal bir yanı yoktu. Beni anlayamazdı. İçimden bir kasırganın adımları yükselirken kâğıdı kaptığım gibi

hışımla imza attım. Her sayfanın altına, tek cümlesini okumadan... Eğer o berbat gün gelir de boşanırsak, istediklerinin tümünü yapacaktım. Bugün Hakan'ı ararken öfkeyle çirkefleşebileceğimi düşünmüştüm, ama hayır! Eğer boşanırsak, aşkını dilendiğim gibi malını, mülkünü dilenmeyecektim. Hem, o gün gelirse zaten mutant bir canlı gibi her şeye 'evet' diyeceğimi biliyordum. O gün geldiğinde bende ne kalp, ne beyin çalışacaktı. Ölecektim.

Kızgın ve kırgın bir şekilde yatak odasına geçip, yatağa yığıldım. Yüzüstü uzandığımda çoktan ağlamaya başlamıştım. Tuna'nın benden nefret etmesi, bana güvenmemesi, yaptıklarımı aşağılıkça bulması karşısında elimden hiçbir şey gelmemesi kederimi katlıyordu. Üstelik şimdi yüzüm onur yastığına gömülüyken, onun o can alıcı kokusunu solurken, acı eşiğim gittikçe düşüyordu. Neredeyse nefes almak bile acı veriyordu. Kendimi toparlamak için duşa girmeyi düşündüğümde, Tuna'ya benimle gelmesini teklif edersem ne cevap vereceğini tartmaya çalıştım. Muhtemelen tam olarak bir fahişe gibi görünüyordum. Parayı almıştım ve karşılığını ödemeliydim. Sahiden böyle düşünüyor olabilir miydi? Hayır, ihtimal veremiyordum. Tanışalı henüz birkaç ay olmuştu ama beni tanımıştı. Tanıdığını ümit ediyordum. Gerekçesiz bir şekilde para istemem hayal kırıklığı yaratmışsa da, benim para karşılığı tek adım atmayacağımın farkında olmalıydı. Yoksa değil miydi?

Sorular içinde küvette huzursuz yarım saat geçirip çıktım. Yatak odasına girmekte tereddüt ettiğim için kıyafetlerimi banyoda giydim. Saçımı orada kuruttum ve Tuna'sız hava sahasında her saniye boğuldum. Onu görme isteğinin yoğun baskısı adeta burnumu sızlatınca salona girdim. Orada değildi. Çalışma odasının kapısının altından koridora ışık doluyordu. İşte oradaydı ancak onun yanında olmaya cesaretim ve yüzüm yoktu. Buna rağmen kapıya yaklaştım. İçeride ne yaptığını merak ederek anahtar deliğinden bakmak için eğildim. Kapıların, on dokuzuncu yüzyıldan kalır gibi devasa anahtarları olmadığını hesaba katmalıydım. Anahtar yuvası içeriye dair tek bir noktayı göstermeyecek kadar ketumdu. Bu defa kulağımla kapıya yaklaşıp içerideki sesleri dinlemeye çalıştım. Yüzümün yarısı kapıya yapışık haldeyken, bir anda

açılan kapıyla dengem altüst olunca kendimi dünyanın en güzel yerinde buldum. Tuna'nın kollarına yuvarlanmıştım!

"Ne yapıyorsun?" diye sordu gergince. Beni hâlâ bırakmamıştı.

"Ben... Şey..."

Ona kapıyı dinlediğimi söylememek için bir yalan düşündüm. İlk anda bir şey bulamadım. Performansım iyice düşmüştü. "Çay..." dedim bağırarak. "Çay içeceğim ben. Sen de ister misin, diye soracaktım."

Cevap vermedi. Beni kollarının arasına biraz daha çekerken ellerinin kasıldığını tenimdeki acıdan hissettim. Öylesine sıkı tutuyordu ki, yüzüm o sert göğsüne o kadar yakındı ki, cadının birinin büyü yapıp, zamanı durdurmasını diledim. Bu şekilde asırlarca kalabilirdim. Tutuşunun ve yakınlığının aksine, bakışları bana çok uzaktı. Derin, yeşil gözleri yüzümü dolanırken hiç tanımadığı, görmekten hoşnut olmadığı bir şeye bakar gibiydi. Yükselip dudaklarına dudaklarımla dokunmak istedim. Çenemi kaldırdım ancak Kurumsal Düşman'ım durumu fark etti. Beni müthiş bir sahiplenmeyle tuttuğunu da o an fark etmiş gibi sertçe bıraktı. Geriye doğru bir adım atarak mesafeyi iyice açtı sonra.

Somurttum ve bağırdım. "Karantinalı değilim!"

Öfkeli gözleriyle beni alaşağı edecek gibiydi. Aynı gerginlikle "Ne saçmalıyorsun?" diye sordu.

"Salgından korunmak ister gibi benden uzak durduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Deniz, çekil önümden!"

"Ben bir virüs değilim!"

"Ne olduğun umurumda değil! Şimdi, çekil diyorum!"

"Hayır!" diyerek ellerimi belime yasladım. Daha uzlaşmacı bir tavırla "Konuşalım, lütfen," dedim.

"Konuşacak ne var?" derken gözleri şüpheyle kısıldı. "Senin gizlediklerinden başka?"

"Benim gizlediğim bir şey yok!"

"Gerçekler?" dedi tek kelimeyle. Sorusu açıktı. Yanıt alana kadar asla güvenmeyecekti bana.

Ona anlatamayacaklarım yüzünden benden uzak durması ndeki düğümü büyütüyordu. "Gerçekler yok," dedim kederli mle. "Tek gerçek var. O da sensin!"

Umursamaz bir bakış attı sadece. Sonra beni itti ve içeriye geçti. pıya dayanıp soluklandım. Hayatım tam anlamıyla boktandı!

❧ ❧ ❧

Üç gün daha geçmişti. Hiçbir şey olmadan... Birbirimize do- mak bir yana, bakmadığımız üç gün daha... Tuna Üstüner'e madan yaşamak benim için zordu ancak onun sorunu yok gi- di. Beni görmezden gelmeyi o kadar profesyonelce başarıyordu pna açıkça hayranlık duyuyordum. Bu kadar aldırmaz olabil- için ruhumu satardım. Tuna'yı görmezden gelerek yaşamayı arırsam daha mutlu olurdum muhtemelen, şimdiki gibi kas- bir biçimde sürünmezdim.

Terk edip gitmeyi düşündüysem de yapmadım. Annemin evine mezdim ama eski evim, eski odam hâlâ boştu. Yasemin'le de ündür görüşmüyordum. O da beni aramıyordu. Aynı sorunla uluyorduk muhtemelen. Onun sorunu Murat sendromuydu, imki Tuna... Ve kahrolası mafyalar da suskundu. Tek olumlu sme buydu. Keşke sonsuza kadar sussalardı...

Korkularım, kaygılarım, sıkıntılarım arasında bir de kadınsal lığım başlayınca neredeyse kendimi en yakın köprüden aşa- atacaktım. Ruhsal acılarım fiziksel acılarımla harmanlanıp beni aşça öldürüyordu. Fark ettiğim bir diğer detay da başka soru- boğuşmama neden oluyordu. Hamile değildim. Pekâlâ, ol- beklemiyordum ancak bu korkuyu bir süre önce yaşamıştım. ku mu? Ah, hayır! Bu ümitti... Tuna Üstüner'den bir çocuğum ileceği gerçeği birkaç gün kafamı meşgul edip, pespembe ha- ere sürüklemişti beni. Olmamıştı. Hâlâ tek başınaydım. Muh- elen hiçbir zaman çocuğum olmayacaktı, çünkü Tuna benden k durmakta oldukça iyiydi. Yüzüme bile bakmayan bu adam, leri ayrı uyuduğumuz için bana dokunamıyordu. Dokunmu- du aslında. Onu delice özlediğim halde, o bensiz kalma konu- da başarılıydı. Oysa bunu yapamaz sanıyordum.

Akşama doğru karnımdaki facia ağrı dinince, mutfağa geçip yemek yaparak kendimi oyalamaya çalıştım. Akşama güzel bir sofra kurarak Tuna'nın hiç olmazsa beğenisini kazanmak için çıldırıyordum. Ne de olsa erkeğin kalbine giden yol midesinden geçerdi. Hoş, Tuna Üstüner şu aralar kalbini rafa kaldırmış gibi hissiz duruyordu ancak elimdeki tek umuda sığındım. Sarma sardım. Hem de bir tencere dolusu. Üç saat boyunca boynum tutularak sardığım sarmaların şekli hakkında bir bilgi veremeyecek olsam da, tadının iyi olacağını umuyordum. Her erkek sarma yemeyi severdi ama söz konusu Kurumsal Zorba'm olunca hiçbir şeye kesinlik getiremiyordum. Onun muhtemel geliş saati yaklaşırken heyecanlanınca, kendimi dışarıya attım. Muayyen dönemlerimde krize dönüşen tatlı yeme isteğim yüzünden neredeyse bir saat boyunca pastane aradıktan sonra, oturup kendime güzel bir tatlı ısmarladım. En güzelinden tramisu ve birkaç enfes tatlı daha alıp eve giderken, bugün işlerin iyi olacağına dair içimde hevesli bir duygu vardı. Tuna bugün gardını indirecekti. Emindim.

Saçma bir mutluluğun ruhumu ele geçirmesine izin verip, keyifle eve girdiğimde başka bir koku soludum. İlk anda ne olduğunu anlayamadım ancak yoğun baharat kokusu bir yemekten değil parfümden geliyor gibiydi. Şuursuz adımlarla mutfağa girdiğim o an, elimdekileri düşürecek kadar korkuyla sıçradım.

Orada bir kadın vardı. Arkası bana dönüktü ve upuzun, simsiyah saçlarıyla tanıdığım kimseye benzemiyordu. Çöp kovasının üstüne eğilmiş hararetle bir şeyler döküyordu. Bir yandan beni görmemiş olarak konuşmaya devam etti.

"Tanrı aşkına Tuna, bunlar da nereden geldi? Sakın bana bu şeyleri yediğini söyleme!" diyen kadın hâlâ arkası dönük haldeyken dibi görünen tencereyi gösterdi.

"Ve sürpriz... Ben geldim," demişti ki, aynı anda bağırıp "Kimsiniz!" diye sordum.

Kadın o an hızlıca bana döndü. Yüzünü görür görmez irkildim.

"Asıl, siz kimsiniz?" diyerek bana tepeden bakan bu kadın Aydan'dan başkası değildi. Tuna'nın eski nişanlısı mutfağımdaydı, yaptığım sarmaları çöpe döküyordu...

BOLUM 14

Yasemin en iyi dostunu şimdi anlıyordu. Deniz'i... Aşk berbat bir şey derken ne demek istediğine artık vâkıf olmuştu. Doğruydu tabii. Aşk gibi bir duygunun sağlıklı bir insanın hayatında yeri olmaması gerektiğini düşünüyordu. Hoşlandığı bir sürü erkek olmuştu. Kiminin gülüşü, kiminin sesi, kiminin duruşu ya da görünüşü... Murat'ta bunların tümü vardı. Bir erkekte sevdiği bütün özelliklerin bileşkesiydi o adam. Sevmediği bütün özelliklerin de...

"Gerzek!" dedi yolda yavaş yavaş yürürken. Mütemadiyen küfretmeyi artık normal buluyordu. Neredeyse Murat'ı düşündüğü her an dudaklarından homurdanma eşliğinde bir hakaret çıkıyordu. Buna rağmen, gözleri kendisiyle dalga geçercesine her yerde onu arıyordu. Nedense geleceğini düşünmüştü. Alt kattaki basık, loş hastane ünitesine girecek, oradan bir yerlerden çıkacak, hafifçe gülümseyecek, sanki bir şeyler gizlermiş gibi rahatsız göründükten sonra 'nasılsın' diyecekti. Yasemin kızaracak, 'iyiyim' derken heyecandan ölecekti. Kızarmak da yeni bir alışkanlık olmuştu. O adamdan önce yanaklarını sadece allık ile kızartıyordu. Oysa tanıştıklarından beri ne zaman Murat'ı görse, kalbini çarptıran heyecan dalgasının, şeker kız Candy'nin yanaklarındaki yuvarlak içine alınmış kırmızılıkları bahşettiğini biliyordu. Şimdiki alışkanlığı ise kaş çatmak olmuştu. Gözlerinin üstündeki karaltıyı her fark ettiğinde, Murat'a yeniden küfrediyordu. "Senin gibi bir aptal yüzünden alnımda ninelerin çizgileri oluştu!" demişti bir keresinde. Aynadan kendine bakıyordu.

Neyse ki bir işi vardı ve çalışıyordu. Onu yirmi dört saat boyunca meşgul edecek yoğun bir işinin olmasından ilk kez fazlasıyla memnuniyet duyuyordu. Murat'ı unutturacak kadar yoğun

geçen nöbete şükredeceğini bilemezdi şüphesiz. Hem, büyük bir hastanede çok sayıda arkadaşla çalışmak da işin bir diğer iyi kısmıydı. Alışveriş hakkında konuşmak ve onlara kendi bilgilerini aktarmak, çenesini küfretmek dışında çalıştıran tek şeydi.

"Ben üzerimdekini o siteden aldım. Yüzden seksen indirim varmış."

Yasemin o zamana kadar konuşmaları yüzeysel dinliyordu ancak yüzden seksen indirim lafıyla "Hangi site?" diye atıldı.

Nöbet arkadaşı Bahar'ın bahsettiği siteyi aklına kaydetti ve eve gidince bakacağını söyledi. Kıyafet tercihleriyle daima gözde olurdu. Çalışırken beyazlar içinde olsa da, dışarıda onun giyimini beğenmeyen birine henüz rastlamamıştı. Deniz bile kaç kez onun kıyafetlerini giymişti. Deniz'i hatırlamak Yasemin'i biraz olsun iyi hissettirdi. Hiç olmazsa Deniz mutluydu. Arkadaşının dediği gibi Kurumsal Kasıntı olsa da, henüz sevdiğini söylememiş olsa da, Tuna Üstüner denen o adamın Deniz'e körkütük âşık olduğundan emindi. Adam fena halde sahipleniyordu. Kapısına geliyor, özür diliyor, Deniz'i elde etmek için olmadık şeyler yapıyordu. Oysa kendi adamı tam bir kalas gibi, her nereye çakıldıysa orada dikilmeye devam ediyordu. Yasemin ondan umudunu hepten kesmişti artık.

Nöbet çıkışı bir rutin haline gelen hafta sonu kahvaltı faslı için, pek içinden gelmese de iş arkadaşlarına uymaya karar verdi. Önceki iki kahvaltıyı Murat yüzünden kaçırmıştı. Artık o olmadığına göre rutininde devam edebilirdi. Kaldığı yerden... Hiç yaşanmamış gibi... O kısacık zaman hiç var olmamış gibi... Ofladı, Yasemin. Kısacık bile olsa o adamla zaman geçirmek, şimdi eskiye dönmesine izin vermeyen bir pragma gibi ruhunu esir etti. Sosyal hayata dönmeye hazır değildi.

"Gelmeyeceğim ben," dedi Bahar'ın koluna dokunarak.

"Yapma, Yasemin! Bu sen misin? Kahvaltı organizasyonunu başlatan sendin. Neredeyse geleneksel hale geldi. Unuttun mu?"

Ah, evet, kesinlikle unutmuştu. Bir zamanlar iki üç kişinin katıldığı toplantı neredeyse bir matineye dönüşmüştü. Ancak Yasemin için bunu kimin başlattığının önemi yoktu. Buna rağmen, ıslak

bir köpek yavrusu gibi bakan Bahar'ın gözlerine yenildi. Hem, eve gidip akşama kadar uyumak, bu yüzden geceyi uykusuz geçirip o adiyi düşünecek zaman yaratmaktansa, tüm gün yorgunluktan geberse de dışarıda kalmak en iyisiydi. Kahvaltıdan sonra Bahar'ı peşinden sürükleyip bir AVM'ye tıkabilirdi. Böylece eve gittiğinde bir pelte gibi yığılacak, muhtemelen asırlarca uyuyacak, bir sonraki nöbete kadar Murat'ı düşünmemiş olacaktı. Kıyafetlerini değiştirip Bahar ve diğer kızlarla çıkarken kulak, burun, boğaz bölümünden Doktor Aylin ve onun yanındaki genç bir adam da onlara katıldı. Eğlenceli, kalabalık bir grup olmuşlardı. Sıkılan tek kişi Yasemin'di.

Hayır, aslında sıkılan biri daha vardı. Güneş gözlüğünün ardından bakıp, takıntılı bir hayran gibi Yasemin'i izleyen Mert de sıkıntıdan homurdanıyordu. Lüks aracı içinde onu izlerken yine öfkeden kuduruyordu. Öfkesi kendineydi. Bir kez daha Yasemin'i izlediğine inanamıyordu. *Tam bir ezik gibiyim!* diye düşündü. Kendisini reddeden kızın peşinden koşan bir serseri...

"O beni reddedemez!" diye kendi kendine itiraz etti. "Onu reddeden benim."

Oysa Yasemin *Sakın bir daha hastaneye gelme!* demişti. Kimin kimi reddettiği biraz karmaşık bir sorundu. Buna rağmen Mert terk edilen taraf olmayı gururuna yediremediği için, Yasemin'i izlemeye devam ediyordu. Kendisi iki Çince kursunu ektiği, şirketteki toplantılara katılmadığı, Tuna hariç hiçbir arkadaşıyla görüşmediği, kız arkadaşlarını bile geri çevirdiği halde, Yasemin denen o sıradan kız gülüşerek bir yerlere gidiyordu. Hem de bir sürü erkeğin olduğu bir grupla. Hiç de depresif görünmeden. Mert neredeyse, o kadar zaman yaşadıklarının hayal olduğunu sanacaktı. Burada durmuş Yasemin Hemşire'nin hayatını izlerken o, aptal kızın umurunda bile değildi!

Genç adam, çekip gitmenin zor olduğu herhangi bir durum yaşamamıştı. Zaman zaman babasının azarlarından ya da annesinin aşırı sevgi gösterilerinden bile kolayca kaçabildiği halde, Yasemin'den kaçamıyordu. Sadece gaza basması gerekiyordu ama aracı orada çakılı kalmıştı. Arabadan dışarıya çıkıp onu takip

etti. Ana cadde üzerinde küçük bir kafeye girene kadar... Sorun da tam bu noktada başladı. Oraya fark ettirmeden girmesi zordu. Girmeden çekip gitmesi şüphesiz daha da zordu. Gözlüğünü itti, köşedeki büfeden bir gazete aldı. Yüzünün yarısını kapatarak kafeden içeriye girdi. Elinde bir gazete olduğunu ve onu kendini kamufle etmek için aldığını unutturacak o detaylarla karşılaşana kadar nispeten sakin kalabildi.

Yasemin'in yanında, kolu koluna değen, gülüp durdukça ona daha çok sürtünen adi bir herif vardı. Ve Yasemin kıkırdıyordu. Mutlu gibi görünmekle kalmıyor, gerçekten mutlu olduğunu avaz avaz bağırıyordu.

Mert bu noktadan sonra kendine öfke duymaktan vazgeçti. Çatık kaşları Yasemin'e sabitliydi ve dik dik bakmasına rağmen kızın dikkatini çekmemişti.

"Seni bu kadar güldüren ne, aptal kız?" diye söylenirken Yasemin başını çevirdiği halde bir kez daha Mert'i pas geçti. Saçlarını savurarak, yanındaki adamın kulağına yükselip bir şeyler fısıldadı. Genç adam, ona ait birinin başka bir erkekle bu kadar samimi olmasını sindiremedi. Sakinleşmek ve kendine akılcı olmayı öğütlemek için bir an boyunca durdu. Yasemin başını kaldırsa onu görecek olduğu için de daha tenha bir yere geçti. Kızın kendini toplamasını umarak onu izlerken, elindeki gazeteyi sıkmaktan buruşturmuştu. Bir kadını daha önce bu kadar yıkıcı bir kızgınlıkla kıskanmadığını biliyordu. Bu detayı fark etmesi, işlerin artık sandığından daha fazla kontrolden çıktığının işaretiydi. Mert bu duygudan hoşlanmadığı gibi, bu duruma katlanmayı da başaramıyordu. Yasemin'in sahibi gibi hissediyordu kendini. Ebeveyn gibi değil, bir akraba ya da arkadaş gibi değil ama... Taraf olduğu bu ilişkideki konumu onu rahatsız etmedi o an. Yasemin bir tarafıydı ve kendisi bir başka tarafı. Kabul etmese de böyleydi. Bir oyun olarak başladığı bu şey, boyunu aşmıştı. Artık onu kontrol edemiyordu. Küçücük bir enfeksiyonken vücudunu, kalbini, aklını ele geçiren bir salgın olmuştu. Mert Kutlar hangi kadına böylesine bağlandığını hatırlamıyordu. Yasemin ilkti... İlkiydi... Ona aitti, başkasına değil. Yanındaki sıska adama hiç değil. Harekete geçti.

Gazeteyi önündeki masaya fırlattı ve yürüdü. Yasemin'e doğru... Ona ne yapmaya çalıştığının hesabını soracaktı.

Mesafeler tükenince ağzından çıkan ilk kelime "Yürü!" oldu.

Ne ara Yasemin'in tepesinde durduğunu bilmiyordu. Kolunu ne zaman kavradığını ve o adamdan çekip aldığını da... Işık hızı gerçek olmalıydı. Çünkü Mert, kıza bakıp öfkeden delirdiği zamanla, ona eriştiği zamanın sadece bir saniye olduğuna emindi. Kendisini Hızlı Gonzales'e çeviren bir kadın! Lanet olsun! Mert Kutlar bir fare değildi ve Yasemin de peynire benzemiyordu. Buna rağmen onu yemek istiyordu. Çiğ çiğ!

Bu sırada "Murat!" diye inledi genç kız. Karşısındaki adama şaşkınlıkla bakarken Mert ona aldırmadı. "Yürü Yasemin!"

Kızın şaşkınlığı arttı. Dudakları aralansa da, ne dediğini pek bilmiyordu. "Sen... Yani senin burada ne işin var?"

"Bunu sonra konuşacağız. Şimdi benimle geliyorsun!" diyen genç adam oldukça gergindi.

Yasemin afallamış halde gözlerini açıp kapattı. "Anlamadım!"

"Benimle geliyorsun dedim. Anlamadığın ne?"

"Ben... Ben..." Yasemin kelimelerin kifayetsiz kaldığı o şiiri şimdi anlıyordu. Hakikaten derdini anlatacak bir kelime bulamıyordu. Sahi, derdi neydi? Ah, elbette bu aşağılık adamdı!

"Bırakır mısın?" diye kibarca sordu. Herkes durmuş, çıt çıkarmadan onlara bakıyordu.

Mert'in karşısındaki kızdan başkasını gördüğü yoktu ancak kibarlaşarak, aslında öfke kontrolü yaparak "Yasemin Hanım, benimle gelin," dedi.

Kibarlığı emir cümlesiyle bitirmeseydi, Yasemin onunla gidip derdini soracaktı. Oysa kibirli buyurganlığıyla çileden çıkmıştı genç kız. Rezil olduğunun farkına sonradan varacaktı. Şimdi yaptığı şey yaklaşık yirmi kişiyi gösterip "Arkadaşlarımla oturuyorum," demek oldu.

"Buyurun, siz de bize katılın," dedi Doktor Aylin.

Mert orada kadınların da olduğunu o an fark etti. Yasemin ve yanındaki adamın baş başa olduğunu düşünecek kadar aklı bulanmıştı. Kaba bir adam olmadığını kendine hatırlattı. O, İstanbul'un en

saygıdeğer, medeni, görmüş geçirmiş kadınlarından Safiye Kutlar'ın oğluydu. Nefes kesici gülüşünü gönderecek kadar bunu hatırladı.

"Teşekkür ederim. Yasemin'le konuşmam gerekiyor. Size afiyet olsun," dedikten sonra kolunu bırakmadığı kıza döndü yeniden. "Hayatım... Lütfen."

Hayatım mı? Yasemin gözlerini ovuşturmak istedi ancak bir elinde sımsıkı tuttuğu bir çatal, diğer elinde de Mert'in baskısı olduğu için sadece gözlerini sonuna kadar açmakla yetindi.

Ürkek bir itaatle "Peki," dedi. Sonra Mert Kutlar'ın çekiştirmesiyle kafeden çıkarıldı.

Mert onu bir yerde durdurana kadar yürüdüler. Tam olarak arabasına kadar... Yasemin, şuuruna da o an sahip oldu. Mert'in lüks aracı bilincini kazandırmıştı ancak aracın güzelliği o bilinci yeniden kapatacak gibiydi. "Bu... Bu senin mi?" derken işaret parmağını spor arabaya kararsızca uzattı.

Mert onun aracı işaret ettiğini birkaç saniye sonra anladı. Yasemin'den başka hiçbir detaya dikkat etmemesi oldukça kötüydü, çünkü kızın sorusuna ne cevap verebileceğini bilmiyordu. İyi bir bahane de bulamayınca savunma yerine hücuma geçti. "Karşında ben varken, arabam mı dikkatini çekti?"

"Şuna baksana!" diye bağırdı kız. "Sen memur maaşınla bunu nasıl aldın?"

Porsche Panamera sahiden böyle bir arabaydı. Değil bir memur maaşıyla, devlet kademesindeki üst düzey bir görevlinin maaşıyla bile alınması zordu. Genç adam bunun farkındaydı. Dikkatsizliğine kızsa da, Yasemin'i daha fazla oyalayamazdı. Soruyu geçiştirmeye çalışıp "Babam zengin," dedi sertçe.

"Baban zengin mi? Hiç de öyle zengin bir aileye benzemiyordunuz?" Genç kız cenazedeki kalabalığı hatırlamıştı. Onun babasını görmemiş, babası olabilecek biriyle konuştuğunu da fark etmemişti. Üstelik o kalabalıktan birinin böyle bir araç alabilmesi hayli zordu.

Mert, kızın çıkmaza sürükleyen soruları karşısında gergince sordu. "Sana ailesel sorunlarım var demiştim, değil mi? Lanet

olsun, neden üsteliyorsun? Konu bu mu? Soy ağacımı mı anlatmamı istiyorsun?"

"Bak Murat!" Yasemin derin bir nefes alırken, Mert'in sinir kat sayısı muhtemelen altı basamaklı bir sayıya yükseldi. Sıfırları tedavülden kaldırmak istese de, Yasemin ona her 'Murat' dediğinde bu sinir katsayısına bir sıfır daha ekleniyordu. Ona kahrolası isminin *Mert* olduğunu haykırmak istiyordu.

Kızın sorgulamalarının asıl gündemi değiştirmesine izin vermemek için "Bin," dedi kabaca.

Yasemin tam bir görmemiş gibi davranarak yeniden arabayı işaret etti. "Buna mı?"

Haklıydı. Böyle bir aracı daha önce canlı olarak görmemişti. Başka zaman olsa keyiften parende atarcasına bu şahane şeye binerdi ancak şimdi değil. Karşısında kendisini arayıp sormayan, önemsemeyen bir adam vardı. Hislerine hâkim oldu. Poposunu aracın görkemli koltuğuyla şereflendiremediğini düşünmeyi kesti. Murat'a baktı. "Hem, senin ne işin var burada? Neden geldin?"

"Nereye gideceğimi sana mı soracağım?"

Genç kız kötü bir gülüş attı. "Gittiğin bir yere beni de sürüklediğine göre, hiç olmazsa bir açıklama yapabilirsin."

"Araca binersen bir açıklamam olacak!"

Yasemin durumu ölçmeye çalışır gibi tek kaşını kaldırdı. Bir Mert'e, bir arabaya baktı.

"Arabamı ormanlık alana çekip sana tecavüz edecek gibi mi görünüyorum?" diye söylendi genç adam.

Kız paylar gibi gözlerini kıstı. Adamın sözlerini ayıplamış olsa da, yanıtı bunu gizler nitelikte oldu. "Ne yapacağın belli olmuyor neticede?"

İmalı cümlesi karşısında Mert arsızca sırıttı. "Sana zorla sahip olmayacağım. Bu işleri zorla yapmam güzelim."

Genç kız kızardı ancak utançtan değil. Sinirden! *Bu işleri* öyle mi? *İşler...* Kelimenin çoğul eki Yasemin'i daha da öfkelendirdi. "Burada da konuşabiliriz," dedi inatçılıkla.

"Ama burada konuşmayacağız. Bin artık!"

Kelimeler büyük öfke titreşimleriyle çıkmıştı Mert'in ağzından. Yasemin bu ikaz çağrısına uymaktan başka bir şey yapamadı. Mert'in aracına kurulurken somurtsa da, orada olmaktan hoşnut bir hali vardı. Hayatında kim bilir ne zaman bir Porsche'ye binerdi. *Hiçbir zaman*, diye düşündü dudaklarını bükerek. Mert'in de binmesiyle zihni yine bu arabanın nasıl alındığına kaydı. Böylesine lüks bir arabayı alan birinin iki bin beş yüz liralık bir maaş için bir ay boyunca çalışması anlamsızdı. Hem cenazeye giderken bu tuhaf adamın altında başka bir cip vardı. İki lüks araba ve memur Murat! *Porsche'sini Satmaya Kıyamayan Bilge'ye* benzer bir hali de yoktu Murat'ın... O halde baba parasını reddedip, kendi parasını kazanmaya çalışan gururlu bir gençti. Baba parasıyla alınan güzel yavru Porsche'yi reddedememiş olmalıydı.

Bir de erkeklerin araba sevdalısı olduğu düşünülürdü. Oysa Yasemin tam beş dakikadır arabaya öylesine dalmıştı ki, yanındaki adamın rutin ve keskin hamlelerle direksiyona tıklamasını bile duymuyordu. Ta ki ani bir manevrayla güzelim araba hareket edene kadar. Yasemin, korku içinde kaldığı o anda Mert'e döndü. Ne yaptığını soracaktı ki, adamın sinirli ifadesini görünce bundan vazgeçti. Hoş, bu sinir hali, son zamanlarda onda gördüğü belirgin bir özellikti. Ancak itiraf etmeliydi ki, daha önce onda görmediği bazı şeyleri de fark ediyordu. Mesela bu harikulade vücudunu... Sevdiği adamı ilk kez bu kadar... *Imm...* Doğru kelime, düşünmeye cüret edemese de, *seksı*ydi! Murat böyle bir aracın içinde olmaktan mı, yoksa üzerindeki, kol ve karın kaslarını ağız sulandıran bir görüntüyle açığa çıkaran, gevşek yakalı somon rengi tişörtünden dolayı mı böyle görünüyordu, bilemedi. Muhtemelen ikisinin toplamıydı. Aracın içindeki keskin, yoğun, erkeksi ve kesinlikle seksi hava, onu kullanan her adama böyle bir çekicilik verir miydi bilinmez ama Murat tam bir kor gibiydi. Yasemin sımsıcak hissetti, terledi, nefesi kurudu ve bu adama bir kez daha âşık oldu. Ancak biliyordu ki bu, ambalaja âşık olmaktı. Çünkü onun içindekilerin pek de lezzetli olmadığına emindi. Bir zamanlar içindeki kaba adama değil, o kibar beyefendiye, mütevazı ve yardımsever adama âşıktı. Şimdi ki kaslı, seksi, çekici, zengin züppesi

gibi görünen bu serseriye değil. Pekâlâ... Ambalajı dehşetti ama Yasemin iç güzelliğine inananlardandı. Kararlılığını silmeden–ve araba ile içindeki enfes yaratığa aldırmamaya çalışarak–kollarını göğsünde buluşturdu. Kızgın, trip atan, alıngan bir kadın oldu. Olması gereken de oydu.

Mert'in durumu daha vahimdi. Düşüncesizlik edip Yasemin'i kıskandığı, sonra yüz binlerce liralık arabasına attığı için endişe ediyordu. Kıza açıklayamayacağı bu durumun sorgulanmamasını umdu. Umduğu şeyi unutması kısa sürdü. Aklı Yasemin'in başka erkeklere gülen rahat tavrındaydı. Onu boğsa sakinleşemezdi. Öfkeli durumlarda araç kullanmanın doğuracağı kötü sonuçları tartacak kadar aklını toparladığında, mahalle arasında sakin bir sokağa çekti.

Bir süre kimse konuşmadı. Yasemin tırnağındaki olmayan oje lekesini siler gibi yapıp, aldırmaz görünürken, göz ucuyla yanındaki adama baktı. Onun gözlüğünü çıkarıp elinde sıktığını fark etti. *Muhtemelen yamulmuştur,* diye düşündü. Ve elindekinin aslında kendisi olduğunu hayal etti. Karşısındaki öfkeli adamın yapmak istediği buydu sanki. "Seni agresif boğa!" diye söylendi.

"Boğa değil, aslan!"

"Aslan mı?"

Genç adam lakayt bir tavırla baktı. "Burcum... Boğa değil aslan."

"Ahh!" diye inledi genç kız gözlerini abartıyla açarak. Hayali ojesini bitirmiş gibi tırnağına üfürdü. "Ama benim bahsettiğim şey burçlar değildi. Boğa derken kast ettiğim şey *öküz*dü!"

Mert sırıtarak "Öküz burcu yok ama," dedi.

"Herkeste değil zaten, bir kişi de var. Dünyada öküz burçlu tek bir kişi olabilir."

Genç adamın sırıtışı keyifli bir gülümseyiş oldu. Yasemin'in dokundurmaları umurunda bile değildi. Küstah bakışlarına yerleşen o hafif sinirle "Siz kızların en sevdiği konu bu değil midir?" diye sordu. Ardından kızgınca devam etti. "Yani Burçlar... Ha, şeyden sonra tabii... Erkeklerden!"

Yasemin tatmin olmuş bir gülüş attı. Keyifli sesiyle "Doğru bildiniz, Murat Bey. Erkekleri çok severiz..." dedikten sonra şımarıkça dudaklarını büktü. "Onlarla konuşmayı yani..."

"Ve sürtünmeyi?" diye gürledi genç adam.

Yasemin'in bağrışı ondan baskındı. "Ne?"

"Erkeklere diyorum, sürtünmeyi seversiniz. Seversin daha doğrusu!"

"Sen... Sen ne ahlaksız bir adamsın ya?" diyen genç kız hindi gibi öne kabardı.

Mert ona hışımla yaklaştı. Aracın içindeki kısa mesafeyi tamamen kapatmaya yakındı. Güçlü ellerini kaldırdı, kızın ince kollarını tutup sarsmak ister gibiydi. Yapmadı. Lanetler yağdırarak hayali bir engele yumruk attı sadece.

"O adama..." dedi öfkeyle. Sımsıkı bastırdığı dişleriyle ıslık gibi keskin çıkıyordu sesi. "O adama sürtünürken sen çok mu terbiyeliydin?"

"Hangi adama?"

"Az önce yanın duran beyinsize!"

"Ne dediğini anladığım gün sana bir yanıt veririm!"

"Dediğim şey şu..." Mert sert bir soluk çekti içine. "Kafede yanında oturan adamın koluyla senin kolun bitişik gibiydi. Bilmeyen sizi yapışık ikiz sanabilirdi."

"O derece ha?" Yasemin kahkaha atmak istiyordu. Hem keyifle, hem de öfkeyle... Bu adam hesap mı soruyordu? Daha önemlisi, kıskançlıktan kuduruyor muydu?

"O derece," diyen Mert'in kıskançlığı daha baskındı elbette.

"Bu dediğin o kadar saçma ki, yanıt bile vermeyeceğim."

"Vereceksin!"

Yasemin'in gözbebekleri büyüdü. Kurumuş dudaklarını birbirine bastırdı. Çatılan kaşlarıyla "O adam karşımızdaki kadının nişanlısıydı seni dangaloz!" diye bağırdı.

"O adam sana asılan bir zamparaydı ve sen..."

"Asıl sen... Bir paranoyaksın. Ya da sapık mı demeliyim? Beni izlediğine göre... Ah, bunu Deniz'e söylemeliyim. Onun gibi benim de bir sapığım var artık, ne şahane!"

"Kahretsin, bu kadar geveze olmak zorunda mısın?"

"Peki ya sen, bu kadar anlaşılmaz olmak zorunda mısın?"

"Ben sadece öfkeliyim!"

"Neden?"

"Çünkü o adam sana dokundu! Sana kimse dokunamaz, Yasemin! Anladın mı?"

"Kim karışacak buna, sen mi?

"Elbette ben!"

"Kusura bakma cicim ama hayatımdaki varlığı bir törpüden daha değersiz olan biri bana karışamaz!"

"Allah kahretsin!" diyen Mert, daha fazla duramazdı. Kısacık mesafeyi kapattı. Yasemin'in boynunu kavradığı gibi onu kendine çekti. Sertçe dudaklarına yapıştı. Kızın ne olduğunu anlamasına bile fırsat vermeden onu öyle ateşli bir şekilde öptü ki, hayatında böylesini yaşamadığına yemin edebilirdi. Bir eliyle boynunu, diğer eliyle yüzünü kavradığı kızın kaçacak hiçbir yeri yoktu. Ancak yine de Yasemin kaçmayı denedi. Kendini çektiyse de, başaramadı. Mert'in kollarına asılıp ondan kurtulmak için şuursuz hamleler yapsa da, sonuca ulaşamadı. Dudakları hareketsiz duruyordu ancak Mert ona hiçbir iş bırakmıyordu. Yasemin'in az önceki terlemesini aleve çeviren bir şekilde kızı öpmeye devam etti. Genç kız bedeninin ihanetiyle dudaklarını araladı. Sadece bir saniye için... Tam bu sırada arabayı inleten bir ses çıktı. Yasemin'in tokadı Mert'in suratında patlamıştı!

"Beni öptün!" diye bağırdı. İdam mahkûmuna suçunu haykırır gibiydi. Mert muhtemelen o an ölmeyi bile hak ediyordu. Yasemin tam bir şok içindeydi.

Mert kötü bir ifade ile baktı. "Ne var bunda?"

"Ne mi var? Ne mi var? Ah, delireceğim!"

"Bu kadar şaşırdığına göre ilk kez öpüşüyorsun."

Mert az önce yediği tokada pek de aldırmayarak sırıtsa da, Yasemin onu işitmişe benzemiyordu. İki kez daha tekrarladı. "Beni zorla öptün. Beni zorla öptün, seni salak! Hani bu işleri zorla yapmazdın?"

Yapmazdı. Otuz saniye öncesine kadar. Mert bu soruya verecek düzgün bir cevap ararken "Senin yüzünden," dedi. "Beni kışkırttın!"

"Son bir saattir beni zorla alıkoyan sensin ve şimdi de bir sapık gibi zorla öptün!"

"Çünkü beni bir törpüyle kıyaslamaman gerekiyordu! Hayatındaki varlığım, bir törpüden çok daha fazla... Çok... Daha... Fazla!"

"Senin ayarların hack'lenmiş! Tek kelime anlamıyorum. O kadar saçmasın ki!"

Mert başını salladı. Gözlerini kısarken sesi tutku dolu, kısıktı. "Benden başka hiçbir erkeğe o kadar yakın olmamalıydın. En yakınındaki kişi olmak istedim," dedi fısıldar gibi.

Yasemin yine anlamadı. "Sen ne diyorsun ya?"

"Sahiden kimseyle öpüşmedin değil mi?" diye devam etti genç adam. İçindeki o coşkun hisler, yüzüne hafif bir tebessüm olarak yerleşmişti. Kızın yanıtsız kalmasıyla keyfi katlandı. "Kimseyle öpüşmedin. Benim dışımda... Sana en yakın olan kişi benim! Beni, ömrün boyunca unutmayacaksın."

"Hah!" diye öfkeyle güldü genç kız. "Hemen şimdi seni ve o berbat öpücüğü unutuyorum. Gidiyorum ben!"

Yasemin kalbi ve dudakları sızlarken aracın kapısına yöneldiğinde Mert onu yeniden durdurdu. Kolundan kavradı, kendine çekti ama dokunuşu hafifti. "Gitme!" dedi ikaz eder gibi, emreder gibi. "Benimle kal! Daima."

"Daima mı?"

"Evet," dedi genç adam. Dokunuşu okşama oldu, kızın kolundan ayak parmaklarına kadar yayıldı. Açık kahverengi gözleri, baştan çıkaran sesiyle nazikçe fısıldadı. "Yasemin, sevgilim ol! Benim ol..."

❧ ❧ ❧

Deniz gözlerini olabildiğince açmıştı. Muhtemelen ağzı da aynı şaşkın ifade ile açıktı. Vücudu kısmen felç olmuş gibiydi. Hareket ve tuhaf olsa da konuşma yetisini kaybetmişti sanki.

"Ah, affedersin şekerim. İşine karıştım. Evi temizlemek senin görevin ama bunları görünce dayanamadım," dedi karşında duran kadın. Sarmalarını döken o kadın.

Evet, o gerçekti. Karşısındaki hayalet değildi. Canlı bir kadındı. Aydan'dı... Aydan... Deniz onun sözlerini anlamıyordu, çünkü kulakları sağır olmuştu. İçinden biri avaz avaz bağırıyordu. *Aydanaydanaydanaydanaydan...* Heceler ve harfler birbirine giriyordu. Aklı gibi...

"A...anlamadım?" dedi kadının ağzını açtığını fark edince.

Aydan paylar gibi devam etti. "Yemek yapmak için mi geliyorsun bu eve? Temizlik mi? Bunları yapmışsın ama Tuna bunları yemez."

"Ben ne yapmak için? A...anlamadım?"

"Sen bu evin çalışanı değil misin?"

Deniz bu evin neyi olduğunu o an çözemedi. Şok hali devam ediyordu. Maymunlar Adası'na düşmüş sefil bir muz gibiydi. "Ben... Ben onun..." diye inledi. Sözlerini bitirmeden karşısındaki uzun boylu, alımlı kadın elini salladı.

"Ah, her neyse... O kadar da önemli değil. İsmini söylesen yeterli."

Deniz ona ismini açıklamak, kimliğini yüzüne çarpmak, Üstüner soyadını gözünün içine sokmak istiyordu. Bunları yapmak istiyordu ancak o kadar şaşkındı ki, ne bedeni, ne sözleri tek bir hamlede bulunuyordu. Gözlerini hızlıca kırpıştırıp, derin bir soluk alırken ağzını araladı.

Kadın Deniz'in konuşmasına fırsat vermedi. "Aman Tanrım, bu o... Geldi..." dedi, evde duyulan bir başka sesi işiterek. Diz üstü daracık kalem eteğini düzeltti. Saçlarını yana savurdu ve "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Deniz *Hayır,* diyerek itiraz edecekti ki, Aydan onu işitmedi. Kızın önünden bir fırtına gibi geçti. Deniz onun ayağındaki gökdelen topuklularıyla nasıl bu kadar hızlı yürüdüğünü merak ederken, yeni bir şok dalgasıyla sarsıldı. Kapı açılmıştı az önce. Tuna gelmişti. Eski sevgilisi Aydan ona koşuyordu ve kendisi sarmalarının yasını tutarken bir kütük gibi mutfakta dikiliyordu. Koştu...

Yapabildiği en hızlı şekilde. Ayağındaki Converse'lerle Aydan'dan hızlıydı ancak Tuna'ya sarılan o değildi. Aydan'dı. Gözlerinin görebileceği en berbat sahneyi yaşıyordu. Aydan, Tuna'nın boynuna atılmıştı ve Tuna'nın sol eli... Onun beline sarılmıştı!

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

Tuna kadını kendinden sökerken Aydan afallamış bir halde döndü. Deniz'in gözleri sadece kocasına kenetliydi. Aydan'a daha fazla bakamazdı. Çünkü ona bakarsa halinin farkına varacaktı. Aydan'ın kadınsılığının adeta bir boks maçında gibi kendisinin şortlu, converse'li, saçları dağınık, havai görüntüsünü tek darbeyle nakavt edeceğini görecekti. Bu yüzden Tuna'nın yeşil gözlerine dimdik baktı. Aydan'a baktıkları için o gözleri çıkarabilirdi. Ve ona sarılan elini kesse bile rahat edemezdi.

"Ona yaklaşma!" diye bağırdı bir kez daha. Bu cümle siyah saçlı kadınaydı ancak gözleri hâlâ Tuna Üstüner'in sert çehresine sabitliydi.

Aydan şaşkın bir gülüşle elini kaldırıp "Bu da kim böyle?" diye sordu.

"O benim karım!" dedi Tuna.

Bir inleme sesi duyuldu Aydan'dan. "Karın mı?"

Yanıt gelmedi. Deniz ona *Evet, karısıyım. Şimdi evimden defol!* demek istediyse de yapamadı. Tuna'nın gözlerindeki alev alev yanan ateşlerle kalbi kırıldı. O kırgın kalbinin içinde oyuncağını kaybetmiş bir çocuk vardı sanki... Tek oyuncağı bir kamyon altında ezilmiş gibi ağlıyordu. Deniz dolan gözlerinin kendisini yeterince gurursuz göstereceğini fark edip çenesini dikleştirdi.

"Evet, ben onun karısıyım. Siz kimsiniz?" diye sordu. Kim olduğunu iyi bilse de, bunu belli etmedi.

Aydan'ın gözleri dehşetle açıldı. Deniz'i adeta yok sayarak Tuna'ya döndü. "Bu kız senin karın mı?"

Bu kız... Deniz öfkesinin daha fazla çoğalamayacağını düşünürken, Aydan'ın her kelimesiyle katlanan bir öfke dalgası hissetti. Aslında kadın nefes aldığı için bile ona öfkeliydi. Burada olması ise az sonra onun sonu olacak gibi bakıyordu.

Tuna bunu fark etmişti elbette. Deniz'e bakarken, az sonra kadına saldıracağından emindi. Karısı burnundan soluyordu, yüzü kızarmıştı ve muhtemelen fark etmiyordu ama elleri iki yanında yumruk olmuştu. Deniz'in görüntüsü, üzerindeki salaş kıyafetlerle bir hippi gibi rahat, bir bohem gibi aldırmaz görünmesine yetmiyordu. Karısı... Bütün dünyayı yutacak bir volkana benziyordu. Fokurdayan bir ateş gibiydi öfkesi. Tuna onu ansızın o kadar çok istedi ki... O ateşe karışmak ve Deniz'den uzak geçen, ona dokunamadığı birkaç geceyi telafi edercesine onunla yanmak istiyordu. Aydan'ın varlığı o anda yalan oldu.

Gittikçe bastıran arzusunu geriye iteledi. Deniz'e baktı ve "Sakin ol!" dedi sertçe. Bu cümleyi uyarırcasına kurmuştu. Deniz sakin olmazsa kendisi de olmayacaktı.

Ancak Deniz tek kaşını kaldırdı. İtaat etmeyecek, kocasının sözünü dinlemeyecekti. Rakibine dönüp "Eğer başka sorunuz yoksa şimdi gidebilirsiniz!" dedi cüretle.

Aydan yeniden inledi. "Bu kız da kim böyle? Nereden buldun bunu? Şuna bak... Bir avam gibi neredeyse üstüme atlayacak. Tanrı aşkına, Tuna sen... Sen görmüş geçirmiş kadınlara bile zor katlanıyordun, bu kıza dayanmayı nasıl başardın? Kalitene ne oldu?"

Ve yine bu kız! Deniz başını kaldırıp tavana bakarken büyükçe bir soluk çekti içine. Sinirini kontrol etmeye çalışarak birkaç nefes daha aldı. "Evet, bu kız yani ben onun karısıyım," dedi nefretle gülümserken. Kendini işaret etti sonra. "Benim gibi görmemiş, geçirmemiş, amatör bir kadınla evlenmesi tuhafına mı gitti? O benimle evlendi, evet! Sahi, karta kaçmış, olgun bir kadınla evlenmesini mi isterdiniz, bana kıyasla? Muhtemelen sizin yaşlarınızda, görmekten geçirmekten içi geçmiş, pörsümüş biriyle mi?"

"Terbiyesiz!" diye bağırdı Aydan.

Tuna eski nişanlısının çıplak kolunu tutup "Sus!" dedi. Aynı anda Deniz'e döndü. "Kendine gel!"

Deniz bu ikaz ışığına da aldırmadı. Kırmızı, parlak, tehlikeli bir ikaz olsa da umurunda değildi "Lütfen şimdi evimden gidin! Ben sizi medenice kovuyorken bunu yapın. Yoksa kabalaşırım... Bu kız aynı zamanda oldukça kabadır, biliyor musunuz?"

"Tanrım. Nasıl biriyle evlendin sen? Bu tam bir Çingene!"

Deniz bu noktada dayanamadı. Bağırdı... "Seni ırkçı sürtük... Çingeneler dünyada on beş milyonu aşan nüfusa sahip bir halkın adı. Sayemde bunu öğrendiğine göre bundan sonra birine hakaret etmek için Çingene yerine Aydan demelisin belki de!"

Tuna hışımla Deniz'in üzerine yürüdü bu anda. Kız korkup tek adımla geriye kaçtı ancak yılmadı. Başını kaldırdı. "Sakın bana dokunma!" diye bağırdı kocasına. İki elini kendini savunmak ister gibi kaldırmıştı.

Deniz'in karşı koyuşuna rağmen, Tuna ona dokundu. Bileğini kavradı. O kadar sıktı ki, Deniz acı içinde iki büklüm oldu. Diğer eliyle bileğini kavrayan o kuvvetli kelepçeden kurtulmak istedi ancak yapamadı. Bir an sonra eliyle Tuna'nın omzuna, koluna, göğsüne vurmaya başladı. "Bırak beni Kurumsal Yalancı!"

"Kes sesini, lanet olası!"

Deniz, bu kadar öfkeliyken roket atılsa duymazdı. Aklını ve mantığını ele geçiren öfkeyle bağırırken Tuna onun diğer bileğini de tutup kızı tamamen silahsız ve savunmasız bıraktı. Sonra sürükledi. Odaya! Yatak odasına götürürken Deniz deli gibi çırpınıyordu.

Kızı odaya itti. Planlamadan ve kabaca... Deniz gerisin geri iki adım sendeledi. Son adımda ayağı yumuşak, dekoratif halıya takıldı ve popo üstü yere düştü. Acı bir şekilde inlediğinde Tuna ani bir refleksle ona doğru geldi. Kızı yerden kaldırıp iyi olup olmadığına bakacaktı ancak Deniz'in öfkeyle koyulaşan gözlerini görünce durdu. Hâlâ yerde oturup bileğini ovuşturan kıza bakarken işaret parmağını uzattı. Tehdidini görmemek imkânsızdı.

"Ben gelene kadar buradan çıkmayacaksın!" diye buyurdu.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye bağırdı genç kız. Hâlâ kalkmamıştı yerden. Eti acıyla sızlıyordu.

Tuna onun bileğindeki kızarıklığı fark etse de, otoritesini sarsmadı. Korkutucu varlığı ve çatık kaşlarıyla tepesinde durup, koyulaşan yeşil gözlerini ona sabitledi. Öfkeden kısılmış sesiyle "Sana ne dediysem onu yapacaksın!" diye buyurdu.

Tuna bunu fark etmişti elbette. Deniz'e bakarken, az sonra kadına saldıracağından emindi. Karısı burnundan soluyordu, yüzü kızarmıştı ve muhtemelen fark etmiyordu ama elleri iki yanında yumruk olmuştu. Deniz'in görüntüsü, üzerindeki salaş kıyafetlerle bir hippi gibi rahat, bir bohem gibi aldırmaz görünmesine yetmiyordu. Karısı... Bütün dünyayı yutacak bir volkana benziyordu. Fokurdayan bir ateş gibiydi öfkesi. Tuna onu ansızın o kadar çok istedi ki... O ateşe karışmak ve Deniz'den uzak geçen, ona dokunamadığı birkaç geceyi telafi edercesine onunla yanmak istiyordu. Aydan'ın varlığı o anda yalan oldu.

Gittikçe bastıran arzusunu geriye iteledi. Deniz'e baktı ve "Sakin ol!" dedi sertçe. Bu cümleyi uyarırcasına kurmuştu. Deniz sakin olmazsa kendisi de olmayacaktı.

Ancak Deniz tek kaşını kaldırdı. İtaat etmeyecek, kocasının sözünü dinlemeyecekti. Rakibine dönüp "Eğer başka sorunuz yoksa şimdi gidebilirsiniz!" dedi cüretle.

Aydan yeniden inledi. "Bu kız da kim böyle? Nereden buldun bunu? Şuna bak... Bir avam gibi neredeyse üstüme atlayacak. Tanrı aşkına, Tuna sen... Sen görmüş geçirmiş kadınlara bile zor katlanıyordun, bu kıza dayanmayı nasıl başardın? Kalitene ne oldu?"

Ve yine bu kız! Deniz başını kaldırıp tavana bakarken büyükçe bir soluk çekti içine. Sinirini kontrol etmeye çalışarak birkaç nefes daha aldı. "Evet, bu kız yani ben onun karısıyım," dedi nefretle gülümserken. Kendini işaret etti sonra. "Benim gibi görmemiş, geçirmemiş, amatör bir kadınla evlenmesi tuhafına mı gitti? O benimle evlendi, evet! Sahi, karta kaçmış, olgun bir kadınla evlenmesini mi isterdiniz, bana kıyasla? Muhtemelen sizin yaşlarınızda, görmekten geçirmekten içi geçmiş, pörsümüş biriyle mi?"

"Terbiyesiz!" diye bağırdı Aydan.

Tuna eski nişanlısının çıplak kolunu tutup "Sus!" dedi. Aynı anda Deniz'e döndü. "Kendine gel!"

Deniz bu ikaz ışığına da aldırmadı. Kırmızı, parlak, tehlikeli bir ikaz olsa da umurunda değildi "Lütfen şimdi evimden gidin! Ben sizi medenice kovuyorken bunu yapın. Yoksa kabalaşırım... Bu kız aynı zamanda oldukça kabadır, biliyor musunuz?"

"Tanrım. Nasıl biriyle evlendin sen? Bu tam bir Çingene!"

Deniz bu noktada dayanamadı. Bağırdı... "Seni ırkçı sürtük... Çingeneler dünyada on beş milyonu aşan nüfusa sahip bir halkın adı. Sayemde bunu öğrendiğine göre bundan sonra birine hakaret etmek için Çingene yerine Aydan demelisin belki de!"

Tuna hışımla Deniz'in üzerine yürüdü bu anda. Kız korkup tek adımla geriye kaçtı ancak yılmadı. Başını kaldırdı. "Sakın bana dokunma!" diye bağırdı kocasına. İki elini kendini savunmak ister gibi kaldırmıştı.

Deniz'in karşı koyuşuna rağmen, Tuna ona dokundu. Bileğini kavradı. O kadar sıktı ki, Deniz acı içinde iki büklüm oldu. Diğer eliyle bileğini kavrayan o kuvvetli kelepçeden kurtulmak istedi ancak yapamadı. Bir an sonra eliyle Tuna'nın omzuna, koluna, göğsüne vurmaya başladı. "Bırak beni Kurumsal Yalancı!"

"Kes sesini, lanet olası!"

Deniz, bu kadar öfkeliyken roket atılsa duymazdı. Aklını ve mantığını ele geçiren öfkeyle bağırırken Tuna onun diğer bileğini de tutup kızı tamamen silahsız ve savunmasız bıraktı. Sonra sürükledi. Odaya! Yatak odasına götürürken Deniz deli gibi çırpınıyordu.

Kızı odaya itti. Planlamadan ve kabaca... Deniz gerisin geri iki adım sendeledi. Son adımda ayağı yumuşak, dekoratif halıya takıldı ve popo üstü yere düştü. Acı bir şekilde inlediğinde Tuna ani bir refleksle ona doğru geldi. Kızı yerden kaldırıp iyi olup olmadığına bakacaktı ancak Deniz'in öfkeyle koyulaşan gözlerini görünce durdu. Hâlâ yerde oturup bileğini ovuşturan kıza bakarken işaret parmağını uzattı. Tehdidini görmemek imkânsızdı.

"Ben gelene kadar buradan çıkmayacaksın!" diye buyurdu.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye bağırdı genç kız. Hâlâ kalkmamıştı yerden. Eti acıyla sızlıyordu.

Tuna onun bileğindeki kızarıklığı fark etse de, otoritesini sarsmadı. Korkutucu varlığı ve çatık kaşlarıyla tepesinde durup, koyulaşan yeşil gözlerini ona sabitledi. Öfkeden kısılmış sesiyle "Sana ne dediysem onu yapacaksın!" diye buyurdu.

"Yapmayacağım," diyen kız yerden kalkmak için hareket etti. Tuna beceriksizce sallanan Deniz'in omuzlarını kavrarken, onu tam karşısında ayağa dikti. "Kendine gel!" diye gürledi yüzüne doğru.

Bana sen gel, diyecek kadar gururunu çiğnemek, bu adamın göğsüne atlamak isteyen genç kız, gözyaşlarını öteleyip ona müthiş bir öfkeyle baktı. "Onunla gitme!"

Tuna yanıt vermedi. Deniz'i sertçe bıraktıktan sonra bir müddet ona baktı. Deniz de baktı. Kalbi göğsünü beton delen bir matkap gibi titretiyordu. Ölecek kadar yoğundu hisleri. Kocasına bakarken sanki ellerinden uçacak bir tüyü tutar gibi hissetti. Onu hiçbir yere bırakmak istemiyordu.

Genç adam "Burada kal!" diye yineleyince dolu gözlerini kaçırdı.

Tuna Üstüner kararsız bir adımla geriye döndü. Deniz'in üstüne kapıyı kilitlemeden önce ona son bir bakış attı. Sonra Aydan'la beraber evden çıktı.

❧ ❧ ❧

Aydan arabanın içinde on dakikadır konuşuyordu. Konuşmasının çoğunluğunu uğradığı hakaretlere ayırmıştı. Dediğine göre ömründe böyle şeyler duymamıştı. Şoktan çıkması bayağı sürecekti. Tuna'nın ise kadının yaşadığı şokla ilgilendiği yoktu. O kadar öfkeliydi ki, Aydan'ı da dinlemiyordu.

Kadın en sonunda "Ben özür dilerim. Evlendiğini duydum ama bana anlaşmalı bir evlilik olduğu söylenmişti. Açıkçası bu kızın seninle yaşadığını bilmiyordum," deyince ona kısa bir bakış attı.

Genç adam kimin bilgi verdiğini sormadı. Yerine "Ne işin vardı evimde?" diye sordu buz gibi sesiyle.

Aydan yüzüne düşen saçları kulağının arkasına itelerken "Sana sürpriz yapmak istemiştim," dedi kibarca.

"Böyle emrivakilerden hoşlanmadığımı biliyor olman gerek!"

Eski sevgilisinin sert sesiyle kadın irkildi. "Bu emrivaki değildi ama. Senin de hoşuna gideceğini sanmıştım."

"Gitmedi!" dedi genç adam.

"Evet, benim de... Uğradığım muameleyi düşündükçe... Böyle biriyle anlaşma karşılığı bile evlenmemeliydin."

"Bu durumun seni ilgilendiren bir yanı yok!"

"Var tabii. O kadar hakareti ben işittim."

"Gelmeden önce beni arayabilirdin."

"Tuna Üstüner, bu sen misin?" diyen genç kadın, tüm bedeniyle bir zamanlar birlikte olduğu adama döndü. "Sakın bana o kadını haklı bulduğunu söyleme! Bana dediklerini işittin, değil mi? Ahh... Ne kadar vasat! Sen bayağılıktan nefret edersin. O ise bunun en canlı örneğiydi. Nereden buldun onu? Parayla mı tuttun?"

Tuna'nın öfkeden gerilmiş yüzü kadına döndü. Para bahsinin açılması Deniz'e olan öfkesini ateşlerken, Aydan'ın haklı olduğunu düşündü. Onu parayla tutmuştu elbette. Beş yüz bin! Deniz bu miktarı istemişti. Bu detay bildiği her şeyden daha fazla can sıkıcıydı.

"Kapat bu konuyu!" diye emretti.

Aydan şaşkındı. Eskiden bu adamı tanıdığını düşünürdü ancak onun bu bakışlarını ve sözlerini fark edince bu kanaatinde yanıldığını anladı. Tuna'yı daha önce bu kadar öfkeli görmemişti. O hep fazla aldırmaz bir adamdı. İşle ilgili hatalar onu kızdırabilirdi ama hayatında yeri olmayan bir mahalle kızını bu kadar önemsemesi ilginçti. Onu evine bile almıştı.

"Anlıyorum seni," dediğinde Tuna'ya aşk dolu bir bakış attı. Onu gerçekten anladığını düşündü. Öfkeli olmasının sebebi belliydi elbette. Kendinden emin, tezinden şüphesi yok gibi konuştu. "Kim olsa, hayatında böyle biri varken rahat ve huzurlu olamaz!"

Tuna'nın umurunda olmayan sözlerdi bunlar. Genç adam "Deniz'den bahsetmeyi kes artık," diyerek bunu belli etti.

"Deniz mi? Demek adı bu... Hırçın bir deniz..."

Tuna onunla bu konuyu daha fazla konuşmayacaktı. "Sen neden geldin?"

Kaba bir soruydu ve Aydan için 'kabalık' Tuna'da gördüğü yeni bir şeydi. Bozulsa da belli etmedi genç kadın. "Gelme sebebimi sana yemek yerken açıklamak isterim. Neden eskiden sık sık gittiğimiz o yere gitmiyoruz?" derken coşkuyla konuştu.

Tuna "Bu gece olmaz," diyerek onu geri çevirdi.

"Ama midemdeki seslere kayıtsız kalamazsın. Türkiye'deki ilk günümde biraz konuksever davranamaz mısın?"

Tuna çatık kaşlarıyla Aydan'a baktı. Önerisini kabul etmeyecekti ki, kadın ısrarcı oldu. Birkaç saat evden uzak kalması belki de en iyisiydi. Deniz'le şiddetli bir kavga yaşayacağını biliyordu. Onu hırpalayacak kadar öfkeliydi de... Uzak durmak, ateşi soğutmak gerekiyordu. Aydan'ı yıllar önce götürdüğü restorana götürdü. Neredeyse şehrin dışındaki o yere...

Kendisinin bir şey yiyecek ne iştahı, ne de gayreti vardı. Kadının diyet salatasını bitirmesini beklerken Aydan aheste aheste başka sorular sordu. Ona kendi ailesinden, Tuna'nın ailesinden bahsetti.

Genç adam zoraki bir nezaketle kısaca yanıt verdi ve daha fazla soru sormasını engellemek için "Neden geldin?" diye sordu. Bunca yıl sonra gelişinin nedenini bilmek istiyordu. Hayatına böylesine dalarken ne yaptığını öğrenmeliydi.

Aydan heyecan içinde anlattı. "Sana hem bir teklifte bulunmaya, hem de eski günlerin hatırına seninle konuşmaya geldim. Ben iş değiştirdim. Daha doğrusu pozisyon. Üç ay önce şirketin Londra'daki Uluslararası Ticaret Bölümü'ne geçtim. Bildiğin gibi firmamız Irak'taki Berdereş petrol sahasında faaliyette. Maalesef son zamanlardaki iç çatışmalar yüzünden bu petrol sahası askıya alındı. Çalışmalar ise Afrika'ya ve Türkiye'ye kaydı. Bu konuda seninle görüşmek istedim."

Tuna bu kadar sorunla boğuşurken yeni bir işe yeltenmeyeceğini biliyordu. "Belki daha sonra," dedi tekdüze bir sesle.

"Ah, elbette. Ben buradayım nasılsa. Ekibimle beraber araştırma yapıyoruz. Ancak buraya bu kadar hevesle gelmem sadece iş için değildi."

Aydan'ın son cümleden açık bir cazibe hissedilen sesiyle, Tuna ona çatık kaşlarla baktı. Kadın elini uzatıp Tuna'nın elinin üstüne koymak istese de gergin ifadesinden ürkerek bunu yapmadı. Kibarca, sakin ve işveli sesiyle "Ben düşündüm de... Seninle... Biz... Talihsiz bir şekilde ayrılmıştık," dedi. Gözlerini bir anlığına kaçırıp gülümserken kararsızca devam etti. "Zamanın küle çevireceği kadar uzun süre geçti üstünden ama..."

"Öyle!" diye araya girdi genç adam.

"Ama her şeyin bir telafisi vardır. Belki bizim içinde bir telafi fırsatı olur."

"Sanmıyorum!"

"Efendim?"

"Evlendiğimi biliyorsun Aydan."

"Evet gördüm. Az önce... Tanrım. O kadına nasıl dayanabiliyorsun?"

"Bu senin değil, benim sorunum!"

"Bu bir sorundan çok daha fazlası... Bildiğim kadarıyla hisseleri almayı başardın. Peki, o halde o kadının senin yakınında ne işi var? Sana göre değil, senin çevrendeki herhangi bir konuma göre de değil."

Tuna Üstüner kadının sözlerine ehemmiyet vermiyordu. Uzatmamasını buyurur gibi "Ve bu da benim sorunum!"dedi.

"Peki," diyen kadın gülümsedi. Tuna'nın kızgın olduğunu biliyordu. O kadına, o mahalle kızına, karısına kızgındı ama arka planda kendisine de öfkeli olmalıydı. Yıllar sonra karşısına geçip yeniden denemeyi teklif edecekti. Bunu hissettiriyordu ancak tanıdığı Tuna Üstüner her şeyden ödün verirdi ama gururundan değil. Aydan ayrılıklarının kolayca unutulmayacağını biliyordu. Hiç olmazsa yeni adımlar atmayı denemeliydi.

❧ ❧ ❧

Deniz duvarları tırmalayacak kadar kızgın, kırgın ve ağlamaklıydı. Tuna'nın o kadını alıp götürmesi, kendisini burada, kilitli kapılar ardında bırakması ne kadar acınasıydı. Ağladı dakikalarca. O kadar stresliydi ki karnındaki acı katlandı. Kapıya yaslanıp yere çöktü ve saatlerce orada kaldı. Ayak seslerini işitmek için deliriyordu. Tuna'nın geleceğini bilse de, saniyeler yüzyıllara dönüşüyordu. Sade, koyu renkli yatak odasında ruhunu daha da karartan üç saat boyunca bekledi. Telefonu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kocası, kurumsal adi kocası onu buraya kilitleyip, bir katil muamelesi yapar gibi hücreye tıkıp, çekip gitmişti. Eski sevgilisiyle...

"Nişanlısı!" diye düzeltti kendi sözlerini.

Aydan... Soyadını bilmiyordu. Lanet olası kadının soyadı umurunda da değildi. Ama ona dair merakı çok baskındı. Kadın hâlâ bekâr olmalıydı. Evli bir erkeğin evine böylesine pervasızca girdiğine göre, çekindiği bir kocası ya da sevgilisi yok demekti. Tuhaftı bu. Öyle bir kadın... Bakımlı, alımlı ve kahretsin ki güzel... Deniz onun simsiyah, sırtına inen saçlarını hatırlıyordu. Şampuan reklamları için ideal canlı saçlar... Kozmetik ürünleri için uygun pürüzsüz bir yüz. Zenginlere özgü profesyonel ellerden çıkma giyim zevki... *Burnu estetik mi acaba?* diye düşündü. Olsa ne olurdu ki? Her yeri yapay olsa ne olurdu? Kendisini üçe, beşe katlayacak güzellikteydi o kadın.

"Bir de aşağılık kompleksim eksikti," diye söylendi. Kim olsa... O kadının karşısında kim olsa, kompleksin en beterini yaşardı. Kendisi köy yapımı peynirse, kadın Avrupa'dan gelmiş özel üretim bir peynirdi.

"Hayır, o bir kaşar!" diye düzeltti. "Pahalı bir kaşar!"

Tuna onu görünce ne hissetti? diye düşünmeden edemiyordu. Kadının düzgün bacaklarına, güzel yüzüne, uzun boyuna bakarken, onunla yaşadığı sıcak anları düşünüp istek duymuş muydu mesela? Deniz bu ayrıntıyla korku içinde yerinden fırladı. Dizleri tutmuyordu, duvara yaslandı. Ya Aydan, Tuna'nın karşısında eteğini sıyırıp ona bir manzara sunarsa, ya o beyaz, dapdar gömleğinin üstten iki düğmesini daha açarsa..."

"Hayır!" diye bağırdı genç kız. Tuna Üstüner bu kadar sığ bir adam değildi. Deniz kendi sevişmelerini hatırladığında korkusu katlandı. Kaç gündür birlikte olmamışlardı. Tuna'nın iştahını biliyordu ve onun kendisine yaptırdıklarının da farkındaydı. Şimdi daha iyi bir alternatif varken bunu yapar mıydı? Yapmazdı, ihtimal vermiyordu. Ama emin değildi. Kadın geçmişten hortlayan eski nişanlı olmasaydı, Deniz fikrinde emin olurdu. Oysa Tuna onu tanıyordu. Uzun bir geçmişleri, müşterek bir hayatları olmuştu. Neler yaşadıklarını bilmiyordu çünkü lanet detaylarla hiçbir zaman ilgilenmemişti. Kadın Ay'daydı. Dünyaya hiçbir zaman inemez sanıyordu ama gelmişti. Ve şimdi ikisi baş başaydı...

Tam üç saat boyunca...

Deniz korkuları, acıları ve kaygıları içinde yatağa kıvrıldı. Çektiği âdet sancısı stresle birleşince dayanılmaz oldu. Bir ağrı kesici karnındaki acıyı dindirebilirdi ama odadan çıkamıyordu. Kaderine razı gelip gözlerini kapattı. Ağrı kesici acılarının bir kısmını unutturabilirdi ama tamamen unutması için uykuya dalması gerekiyordu. Düşündükçe saçları klişe Türk filmlerindeki gibi bembeyaz olabilirdi. Nefret dolu bakışlarını duvara sabitlemektense gözlerini kapattı. Uyku zor da olsa kanına girdi. Kâbuslardan kaçmayı umarak bir saat sonra dalıp gitti. Bu yüzden Tuna'nın gelişini duymadı.

Oysa Deniz en korkunç senaryolarının gerçekleşmediğini görmeliydi. Kurumsal Zorba'sının geldiğini görüp huzura ermeliydi, ancak Tuna gelmeden önceye uyumuştu.

Ve Tuna, Deniz'i uyurken bulunca hiç olmadığı kadar sakinleşmişti.

Hırçın... Aydan, Deniz için bunu demişti. *Hırçın bir deniz!* Şüphesiz bu kelime Deniz'i tanımlayan bir kelimeydi. Hırçındı karısı... Günlerce kara bulutların tepesinden inmediği, azgın bir deniz gibi hırçın... Pervasızdı, hiçbir şey umurunda değildi. Karşısındakinin kim olduğuna bakmadan, ona karşı koyabilecek kadar fırtınalı bir denizdi. Öngörülemez, durdurulamaz... Alabora eden... Tuna onu düşünürken içindeki derin, yıkıcı duyguyla sarsıldı. Deniz kesinlikle çılgındı. Bıraksa Aydan'ı parçalayabilirdi. Kıskançlığının bir sınırı yoktu. Yatağın kıyısına oturup karısını izledi.

Öfkeli, kavgacı yüzünü uzun uzun inceledi. Kızın, huzursuz uyuduğu açıktı. Kaşları çatılmıştı ve dudakları hafifçe aşağıya sarkmıştı. Genç adam başparmağıyla kızın dudaklarını okşadı. Onu öpmek istiyordu. Uykusundan uyandırmak ve çılgınca sevişmek... Öfkesiyle paralel bir arzu duyuyordu. Deniz'i her şeyden çok istiyordu. Gözlerini vücuduna çevirip "Seninle biz ne olacağız?" diye sordu.

Gözleri kızın sol bileğini bulunca, kızarıklığın henüz yok olmadığını gördü. Onun bileğini nasıl sıktığını fark edince kendinden nefret etti. Hak etmişti elbette. Son günlerde Deniz'i tanıyamıyordu. Para isteyen, saçma sapan açıklamalarda bulunan ve

kesinlikle bir şeyler saklayan bu cadı, en kötü muameleyi hak etmiş olsa da, ona zarar verdiğini bilmek berbattı.

Eli yeniden o bileği kavrarken, bu defa nazikçe, yavaşça tutup dudaklarına götürdü. Hafif, ince kızarıklığı usulca öptü. Birkaç yasak öpücüğü bileğin yukarısına kaydırırken Deniz yana dönerek ona engel oldu. Kızın kolu yatağa düştü.

"Kurumsal Manyak," diye fısıldadı kız uykusunda.

Tuna gülümsedi. Kalbindeki o müthiş çarpıntıyı fark edince yeniden öfkeye büründü. Korkuyla karışık öfke... Ona daha fazla bakmayı reddetti. Şimdi bu saf, yalın masumiyetine inanmamalıydı. Onunla başı dertteydi.

Tuna Üstüner, Deniz'i affetmemişti.

BÖLÜM 15

Kâbus görmezdim ben. En azından sık sık... Derinlerde gizlediğim bir derdim yoktu. Çocukluk travmalarım ya da aileden genlerime aktarılan dramlarım da yoktu. Hayatım sıradandı, mutluluklarım basitti. Güzel bir ailem, kalabalık bir sülalem vardı. Amerikan klişe filmlerindeki alkolik bir babaya, tütün çekmekten dudakları morarmış bir anneye sahip olmamıştım. Ben dümdüz, eğimsiz, dönemeçsiz bir yolda giden, yavaş bir Vosvos'u sürer gibi sıkıcı bir güzergâhta seyrediyordum. Beni yoldan çıkaran bu adama kadar... O gece ilk kez bu denli anlaşılmaz kâbuslar görmem de onun yüzündendi. Bir değil, birkaç tane hem de... İlkinde, peşimdeki görünmez bir canavardan kaçarken, çıkışına bir türlü varamadığım binanın merdivenlerinden iniyordum. Fasulye sarmaşığının tepesindeki dev kalesinde tutsakmışım gibi, ne yaparsam yapayım yere ulaşamıyordum. Ondan kurtuldum derken Ortaçağ karanlığında vebadan ölen insanların doldurduğu bir sokağa düştüm. Uyandığımla o feci kokular hâlâ genzimi yakıyordu. Gecenin bir yarısıydı. Zaten sıkıntılı olan ruhumu bir üst seviyeye çıkaran farkındalıkla yatak odamızdaki o alışıldık karanlıktan nefret ettim. Göremesem de, yatağın boş olduğunu bilmenin yarattığı bir yoksunluk yaşıyordum. Tuna yoktu. Yine de elimi uzattım ve bir ihtimal onun huzurlu soluklarıyla inip kalkan göğsünü bulmayı denedim. Yatağın soğuk tarafı soğuktan öte kutup gibiydi.

Kalkmalım yerimden. Onun evde olup olmadığını anlamak için detektöre ihtiyacım yoktu nasılsa. Gelmemişti. Aydan'ı alıp gitmiş ve beni burada tek başına bırakmıştı. Onunlaydı... Eski nişanlısıyla. Bu yaşanmıştı, değil mi? Gördüğüm o kâbuslardan biri değildi. Yatağın devasa boşluğu bunun uyumadan görülen bir kâbus

olduğunu gösteriyordu zaten. İçimi ezen o buhranlı ruh haliyle yatağın içinde doğruldum. Boğucu bir sıcak, azgın bir ateş vücudumu sarmıştı. Ellerimle açık saçlarımı topladım ancak onları tutturacak bir şey bulamayınca yeniden bıraktım. Hem bir toka arayışı, hem de soğuk bir bardak su içmek için yataktan kalktım. Bir ölü gibi hissediyordum. Hissetmiyordum aslında boğuluyordum sadece. Sıcaktan değil onsuzluktan...

Ensemden tutup kendimi sürüklemesem yürüyeceğim yoktu. En son ne zaman bu kadar güçsüz düştüğümü tam olarak hatırlamıyordum. Sanırım annem iki yıl önceki bayram temizliğinde tüm pencereleri bana sildirdiğinde böyle olmuştum. Ancak bu daha beterdi. İçimdeki minicik, ufacık, adeta mikroskopla görünen ev hanımlığı şahlanmış da üç bayram temizliği yapmıştı sanki. Bedenimin her gözeneğinden adeta oflayan sesler duyulurken, yatak odasından çıktım. Mutfağa gitmek için salonu geçmem gerekiyordu ve ilk kez karanlıktan korktum. Kâbuslardan ötürü mü, yoksa Tuna olmadığı için miydi bilmiyorum ama baştan ayağa ürpermiştim. Elim kendiliğinden spot düğmesini buldu. Dört bir yandan parlayan ışıklar salonu aydınlatırken korkuyla sıçradım. Kalbime pompalanan kan bir anda başımı döndürmüştü. Tuna oradaydı... Kanepeye uzanmıştı. Ayakkabılarıyla, kırışmış takımıyla hem de! Uyuyordu ancak şimdi uyanmıştı. Kaşlarını çatarak gözlerini ışığa alıştırmaya çalışıyordu.

"Sen... Sen geldin mi?" diye sordum ürkek sesimle.

Gelmişti tabii! Kilitli kapıdan süper güçlerimle geçmediğime göre, gelip kapımı açmış ve gitmişti. Uykulu olduğum için bu detayı fark etmemiştim ama şimdi yavaşça ayılıyordum. Peki, ne zaman gelmişti? Yarım saat önce mi, ben uyuduktan yarım saat sonra mı? Detaylar yaşamsal birer fonksiyondu. "Ne zamandan beri kanepede uyuyorsun?" diye sormaya devam ettim.

Doğruldu. Ayaklarını yere indirip, dirseklerini dizlerine dayadı. Saçları dağınıktı, görünüşü hırpani... Onu böylesine düzensiz görmeye alıştığım tek yer yatağımızdı. Birlikteyken... Birlikte ateşlere, yükseklere yürürken görünüşünde dikkatsiz olmayı önemsemezdi. Oysa bireysel hayatında neredeyse obsesif derecesinde

titizdi. Şimdi değildi ama. Onu böyle görmek kalbimdeki bir şeyleri devirdi. Gürültüyle... Aydan yüzünden mi böylesine sarsılmıştı? Gözyaşlarım akmak için barikatları zorlamaya başladı. Bu da yetmezmiş gibi korkunç, berbat düşünceler etrafımda vudu dansı yapar gibi dolanıyordu. Başım döndü o an. Elimle duvara tutundum. Tuna Üstüner, Ay'dan inen eski sevgilisiyle birlikte olamadığı için bu haldeyse, benim için yaşanacak bir hayat ancak bir devedikeninin yaşadığı hayatla aynı olurdu sanırım.

"Onun yüzünden mi böylesin?" diye sordum. Dayanamadım. Bana yanıt vermeliydi.

Başını kaldırıp yüzüme baktı, sonra yeniden indirdi. Ellerini saçlarına geçirdi, onları geriye iteledi, kravatını çekiştirip çıkardı ve fısıldar gibi "Saçmalama!" dedi.

"Ne oldu o zaman? Sorun ne?"

"Sorun ne mi?" derken aniden göz göze geldik. Bakışlarıyla yanıt veriyordu zaten. Sorun *ben*dim, anlamak güç değildi.

Umurumda olmadı bu. "Onunla mıydın?"

Beni yanıtsız bırakırken ayağa kalktı. Sendeledi bir saniye için. *Sendelemek!* Tuna Üstüner mi? Gözlerime inanamadım. Bu adam son hız giden bir dönme dolapta, kollarını göğsünde buluşturup ayakta dikilse bile sendelemezdi. O kadar sağlam basardı yere, o kadar sarsılmazdı. Bu durumda sarhoş muydu? İnanamadığım bir detay daha... Onu böylesine dağınık görmek yeni bir kâbus gördüğüme ikna etmek üzereydi beni. Bütün duygularım silinip yerine şaşkınlık yerleşti. Bu şaşkınlık hali de kendini yineleyerek yeni bir şaşkınlık dalgası daha oldu, çünkü kanepeye tutunup dengesini sağlamıştı. Koşarak ona yetiştim ve koluna sarıldım. Ne kadar kızgın olsam da, kırgınlığım boyumu aşsa da, Tuna Üstüner zaafım her şeyi alaşağı edebiliyordu.

Kelimeler kendiliğinden ağzımdan çıktı. "Aman Allah'ım, sen sarhoş musun?" diye sordum.

Tepemden homurtuya benzer bir ses çıktı. Sinirli gülümseyişi ayık olduğundan daha fazla can yakıyordu. Benden hâlâ nefret mi ediyordu? "Bırak!" dedi soğuk sesiyle.

Sarhoş değildi, yani en azından zil zurna sarhoş değildi ama tamamen kendinde de değildi. Onu bırakmadım tabii. Ne zaman sözünü dinlemiştim ki! "Dünya âdetlerine alıştınız, Sayın Uranüslü. Yakında meyhanelerden de çıkmazsınız!" diye payladım.

"Her şey senin yüzünden oldu," derken beni itmeye çalıştı. Direncime karşılık veremezdi. Fiziksel gücümle onu ilk kez mağlup ediyordum.

"Rahat dur!" diye bir kez daha azarladım.

Boğuk sesiyle emirler yağdırmaya devam etti. "Deniz, çekil!"

"O kadınla mı sarhoş oldun?" derken Tuna'yı bırakmak istedim. Yere devrilmesi bile umurumda olmazdı ama duraksamadan "Hayır," demişti. Sonra sanki çok da umurumdaymış gibi devam etti. "O sarhoş olmaz!"

"Ah, ne hoş bir meziyet! Bir ara hatırlat da tebrik edeyim."

"Ve o bu kadar çok konuşmaz."

"Ama ben konuşurum!" diyerek adım atmayı kestim. Kocamla, sevdiğim adamla onun eski sevgilisi hakkında konuşmak istemediğime emindim. Efkârlanıp içmişse, Aydan'lı hatıralarında eskiyi kederle yâd etmişse, bunu anlatacağı dert ortağı olamazdım! Güzin Ablası da değildim. Olsam olsam katili olurdum.

Kolunun altından çıkmak için onu ittim. Kalbi bana bu kadar uzakken, bedeni yakın olsa ne olurdu ki? Ancak Tuna, az önce çekilmemi buyurduğu halde beni bırakmadı. Omzumdaki güçlü avucunu daha çok sıktı. Kenetlendik adeta...

"Uzaklaşma!" dedi yorgunca.

Kıkırdadım.

"Neşen yerine mi geldi," diye devam etti.

Fısıldayarak "Evet, çünkü sen ait olduğun yerdesin. Benimlesin," dedim. Duymamıştı. Duymasını istemiyordum. Benim için değerli olduğunu bilmese de olurdu. Bana kendimi değersiz hissettirirken, bunu bilmeye hakkı yoktu zaten.

İri cüssesini adeta sürükleyerek yatağa götürdüm. Yeşil gözleri hâlâ canlı olsa da, uykuluydu. Bir kale gibi yatağa devrilirken, beni de kendiyle götürdü. Üzerine düştüm ve boydan boya üstüne uzandım. Yüzüm göğsüne gömülüydü. İçki kokusunu tanımıyordum

ama yabancı bir koku sinmemişti üstüne. Onun her zamanki, beni kolayca ayartan erkeksi kokusunu soludum. Ne kadar da seviyordum Kurumsal Sarhoş'umu... Kalbim kalbinin çarpıntılarına karışırken, elleri belimde gezinmeye başladı. Bir eli tişörtümün altında tenimi bulmaya çalışırken, diğer eli kalçama indi. Okşamaları aklımı başımdan aldığında "Dur," dedim inleyerek. Onunla beraber olmama engel özel durumum haricinde bunu yapmamam gerektiğini de biliyordum. Kavgalıydık... Fena halde! Şu an kafayı bulmuş olsa da, bana kızgındı. Ve ben de ona. Aydan'a karşılık vermek yerine beni odaya itmesini, sonra hapishaneye tıkar gibi kapıyı kilitleyip gidişini nasıl unutabilirdim? Şimdi yardıma muhtaç olduğu için onu yatağa götürmüştüm. Tek amaç buydu. Onunla uyumak, sarılmak, belki biraz daha yakınlaşmak gibi bir niyetim yoktu. Gerçek maksat yardımdı. Ah, elbette beni tanımlayan kelimelerin ilk beşinde bu vardı; yardımseverlik.

Palavralarıma gülerken kendimi çektim. Ancak Tuna beni bırakmadı. Aksine bedenimi kolayca biraz daha aşağıya, tahrike fazlasıyla açık, tehlikeli bir yere getirirken yüzümü avuçladı. Başımı kaldırıp gözleriyle buluştum.

"Sana kızgınım," diye fısıldadı.

Somurttum "Ben de."

"Yine de seni istiyorum!"

"Ben de..." Kendimi kontrol edememiştim. İtirafım yüksek hızlı tren hattıyla ağzımdan fırlamıştı.

Tuna, onu hâlâ koşulsuz istiyor olmama arsızca gülümsedi. Yüzümü kendine doğru çekerken, kısa bir veda öpücüğü vermek için ben de ona yükseldim. Onu öptüm ama sadece bir saniyeliğine. Belki iki... Pekâlâ, onunla uzun uzun öpüşmüş olsam da kendini çeken bendim. Cesaret madalyasını hak ediyordum.

Tuna bu defa karşı koyuşum karşısında gergince belimdeki elini sıktı. Sertçe konuştu. "Sana uzaklaşma dedim!"

"Bana dokunmayacaktın hani," diye söylendim. "Söz verir gibi bağırmıştın!"

"Ben de bazen sözümü tutmam," dedi Uranüslüm. Hâlâ kopmamıştık.

"Ama ben, senin sözünden dönen güvenilmez biri olmanı istemem. Bir vaatte bulunduysan, kararlı ol."

"Sözümden dönüyor olmam umurumda değil, sadece seni istiyorum!"

"Ben istemiyorum!"

"Az önce istiyordun?" dedi gözlerime derin bir ifade ile bakarken.

"Ama yapamam," diye direttim.

Acaba engellerim olmasaydı, yine de böylesine diretebilir miydim? diye düşünmeden edemedim. Ah, elbette! Beni nasıl aşağıladığını, benden nasıl kaçtığını kendime hatırlatmam yeterliydi.

"Şimdi, şu ellerini üstümden çek!" derken sertçe konuştum. Onun yaptığı gibi emrederek ve kızarak. Beni anında bıraktı. Kurumsal Yalancı! Hiç olmazsa biraz karşı koyabilirdi. Neredeyse isteğimi yerine getirdiği için ona kızgındım.

"Git," dedi aynı sertlikle.

"Seni şapşal" diye bağırdım elimden olmadan.

"Sen sahiden başıma belasın!"

Somurtup dik dik baktım. Benden kurtulmak istiyor da, bunu yapamıyormuş gibi bir karşılık aldım. Gözleri öylesine dikkatle beni inceliyordu ki, kim daha ayık anlayamıyordum. Uzandığı yerden doğrulup gözlerini kısarak baktı bu defa. Ruhumu ilmek ilmek çözüyor gibiydi. Hoşnutsuzdu, belliydi. Ayakkabısının altına yapışan sakız gibi bir türlü beni söküp atamadığını düşünüyor olamazdı, değil mi? Kendimi mutsuz, sinirli, değersiz hissettim. Kırmızı gören boğa gibi, girdiği evde tek kuruş bulamayan hırsız gibi öfkeyle doldum. Neredeyse yastığı alıp yüzüne bastırmak, onu boğmak istedim.

İki inatçı keçinin durduğu o köprüde durmuş, birbirimizi izliyorduk. Tek boynuz darbesi beni aşağıya atabilirdi. *Boynuz mu?* Aydan inen o süpürgesiz cadı yüzünden bugün alnımda çıktığını hissetmiştim o şeyin. Bana bu kötü anları yaşatan adamı terk edip gitmemek acizliğimdi ve kendime kızıyordum ki, o sırada Tuna konuştu. "Saçlarını seviyorum," dedi pat diye. Kendini geriye bıraktı ve kafası yastığa gömülürken gözleri kapandı.

"Sevme," dedim yani başında yatakta otururken.

Sırıttı. *Ah, nefes kesici Kurumsal Hergele!* Yeniden gözlerini aralarken yakışıklı yüzüne olan hasretim içimi acıttı. Kolunu kaldırıp "Buraya gel," dedi. İşaret ettiği yer benim Dünya'daki cennetimdi. Onun göğsüydü ancak yenilmeyecektim.

Kollarımı birleştirip somurttum. "Hayır," dedim itiraz ederek.

"Eşler ayrı uyumamalı," dedi. Bana gerçekten karı kocalığa dair ders mi veriyordu?

Alaycı gözlerimle yatağı işaret ettim. "Sen her zamanki yerinde uyuyacaksın, ben de her zamanki yerimde uyuyacağım! Değişen bir şey yok!"

"Neresiymiş benim her zamanki yerim?"

"Yatağın sağ tarafı işte..."

Hafifçe doğruldu. Eli yavaşça kolumu kavradı. Bu yavaşlığa rağmen beni ansızın çekti ve çaresizce göğsüne kapandım.

"Hayır," dedi tepemden konuşurken. Ben kollarının arasından çıkmaya çalışırken, kararlıca fısıldadı. "Benim yerim yatağın sağ tarafı değil, senin göğsünün sol tarafı, Deniz."

Ve elimi tutup kalbine götürdü. Avucumun altında kalbi sakince atıyordu. "Senin de yerin burası. Yatağın değil, benim göğsümün sol tarafı... Yerin sadece burası. Anladın mı?" diye sordu sertçe.

Delice bir coşku bütün bedenimi esir etti. Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Kısık yeşil gözleri, hafif gülüşüyle aldığım nefesi vermeyi unuttum. Bu kadar güzel konuşmak mümkün müydü? Bana daha birkaç saat öncesine kadar dünyanın en önemsiz insanı gibi davranırken, şimdi beni o dünyanın merkezine mi koyuyordu?

"Seni seviyorum... Allah kahretsin, seni çok seviyorum ben!" dedim inler gibi.

Gülümsedi. Koluyla beni daha sıkı sardı ve ait olduğum yere bastırdı. Kendimi ona bıraktım.

"Tatlı geveze," dediğini işittim. Kafamı kaldırdığımda sakin yüzüne bakakaldım. Neredeyse tebessüm eder gibiydi. O yakışıklı yüzü bu umursamaz ifadeyle daha da karşı konulmaz olmuştu. Bu halde uyumuştu.

"Ama ben, senin sözünden dönen güvenilmez biri olmam istemem. Bir vaatte bulunduysan, kararlı ol."

"Sözümden dönüyor olmam umurumda değil, sadece seni istiyorum!"

"Ben istemiyorum!"

"Az önce istiyordun?" dedi gözlerime derin bir ifade ile bakarken.

"Ama yapamam," diye direttim.

Acaba engellerim olmasaydı, yine de böylesine diretebilir miydim? diye düşünmeden edemedim. Ah, elbette! Beni nasıl aşağıladığını, benden nasıl kaçtığını kendime hatırlatmam yeterliydi.

"Şimdi, şu ellerini üstümden çek!" derken sertçe konuştum. Onun yaptığı gibi emrederek ve kızarak. Beni anında bıraktı. Kurumsal Yalancı! Hiç olmazsa biraz karşı koyabilirdi. Neredeyse isteğimi yerine getirdiği için ona kızgındım.

"Git," dedi aynı sertlikle.

"Seni şapşal" diye bağırdım elimden olmadan.

"Sen sahiden başıma belasın!"

Somurtup dik dik baktım. Benden kurtulmak istiyor da, bunu yapamıyormuş gibi bir karşılık aldım. Gözleri öylesine dikkatle beni inceliyordu ki, kim daha ayık anlayamıyordum. Uzandığı yerden doğrulup gözlerini kısarak baktı bu defa. Ruhumu ilmek ilmek çözüyor gibiydi. Hoşnutsuzdu, belliydi. Ayakkabısının altına yapışan sakız gibi bir türlü beni söküp atamadığını düşünüyor olamazdı, değil mi? Kendimi mutsuz, sinirli, değersiz hissettim. Kırmızı gören boğa gibi, girdiği evde tek kuruş bulamayan hırsız gibi öfkeyle doldum. Neredeyse yastığı alıp yüzüne bastırmak, onu boğmak istedim.

İki inatçı keçinin durduğu o köprüde durmuş, birbirimizi izliyorduk. Tek boynuz darbesi beni aşağıya atabilirdi. *Boynuz mu?* Aydan inen o süpürgesiz cadı yüzünden bugün alnımda çıktığını hissetmiştim o şeyin. Bana bu kötü anları yaşatan adamı terk edip gitmemek acizliğimdi ve kendime kızıyordum ki, o sırada Tuna konuştu. "Saçlarını seviyorum," dedi pat diye. Kendini geriye bıraktı ve kafası yastığa gömülürken gözleri kapandı.

"Sevme," dedim yani başında yatakta otururken.

Sırıttı. *Ah, nefes kesici Kurumsal Hergele!* Yeniden gözlerini aralarken yakışıklı yüzüne olan hasretim içimi acıttı. Kolunu kaldırıp "Buraya gel," dedi. İşaret ettiği yer benim Dünya'daki cennetimdi. Onun göğsüydü ancak yenilmeyecektim.

Kollarımı birleştirip somurttum. "Hayır," dedim itiraz ederek.

"Eşler ayrı uyumamalı," dedi. Bana gerçekten karı kocalığa dair ders mi veriyordu?

Alaycı gözlerimle yatağı işaret ettim. "Sen her zamanki yerinde uyuyacaksın, ben de her zamanki yerimde uyuyacağım! Değişen bir şey yok!"

"Neresiymiş benim her zamanki yerim?"

"Yatağın sağ tarafı işte..."

Hafifçe doğruldu. Eli yavaşça kolumu kavradı. Bu yavaşlığa rağmen beni ansızın çekti ve çaresizce göğsüne kapandım.

"Hayır," dedi tepemden konuşurken. Ben kollarının arasından çıkmaya çalışırken, kararlıca fısıldadı. "Benim yerim yatağın sağ tarafı değil, senin göğsünün sol tarafı, Deniz."

Ve elimi tutup kalbine götürdü. Avucumun altında kalbi sakince atıyordu. "Senin de yerin burası. Yatağın değil, benim göğsümün sol tarafı... Yerin sadece burası. Anladın mı?" diye sordu sertçe.

Delice bir coşku bütün bedenimi esir etti. Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Kısık yeşil gözleri, hafif gülüşüyle aldığım nefesi vermeyi unuttum. Bu kadar güzel konuşmak mümkün müydü? Bana daha birkaç saat öncesine kadar dünyanın en önemsiz insanı gibi davranırken, şimdi beni o dünyanın merkezine mi koyuyordu?

"Seni seviyorum... Allah kahretsin, seni çok seviyorum ben!" dedim inler gibi.

Gülümsedi. Koluyla beni daha sıkı sardı ve ait olduğum yere bastırdı. Kendimi ona bıraktım.

"Tatlı geveze," dediğini işittim. Kafamı kaldırdığımda sakin yüzüne bakakaldım. Neredeyse tebessüm eder gibiydi. O yakışıklı yüzü bu umursamaz ifadeyle daha da karşı konulmaz olmuştu. Bu halde uyumuştu.

Ben ise gözlerimi uzay mekiğinin–varsa–farları gi açtım. Dudaklarım kendiliğinden kıpırdanıp tebessüm halini dı. *Allah'ın belası adam...* Nasıl bu kadar tatlıydı? Bitter tatlılığı! İnde acı barındıran türden. Eski sevgilisinin yanında bana bağırken, şimdi yerimin sol tarafı olduğunu söylüyordu. Kalbimdesinıi diyordu? Beni sevdiğini bu yolla mı söylüyordu? Ah, bilemiydum! Muhtemelen sarhoşluk yüzünden böyleydi. Az önceye klar benden nefret ettiğine emindim. Aramızdaki para mevzusu yerince ciddi bir sorunken, şimdi eski sevgili konusu ilişkimize da da derin bir hendek kazmıştı. Tuna bir taraftaydı, ben bir tara. Sevgi ve aşk gibi duyguların yerine nefret daha ağır basıyor. Öte yandan, benden nefret ederken saçlarımı seviyordu. *Benevmiyorsun ama!* diye içimden geçirirken, saçlarımı kazıtsam ne ar diye düşündüm. Beni bütünüyle sevmeyen, taksit taksit sevı bir adam için bunca acı çekmem haksızlıktı.

"Kurumsal Hödük!" diye bağırdım ona bakarke İçimde az önceki sözlerinden dolayı azıcık mutluluk olsa da, ber an sakinleştirecek herhangi başka bir şey yoktu. Şapşal kedi deoları bile keyfimi yerine getiremezdi. Tek çare kaçmaktı. Burada Tuna'dan, bu yatak odasından kaçmak istedim. Az önce kalktı kanepeye gidecektim. Onunla aynı mekânda daha fazla kalamdım ancak buna izin yoktu. Tuna, gümrükten dönen yasak bir ünmüşüm gibi, odadan çıkmama izin vermedi. Onun uyuduğu sanarak, yanından kalkmaya yeltendiğim an beni engellemesi,atakta bile Kurumsal Kasıntı olduğunu açıkça gösteriyordu. Bilemi kavrayıp beni yeniden kendine çektiğinde direndim ama baramadım. Beni hızlıca kollarıyla sardı ve "Böyle kal!" diye emri.

"Böyle kalamam!" dedim itaat etmeyerek.

"Kalırsın!"

Hırıltılı sesi az sona yeniden uykuya dalacağını gteriyordu. Direndim bu defa. Uranüs rüzgârında kolayca sürüenmedim. Göğsünü geren ve düşmanına karşı koyan bir savaşçı i kendimi ondan kurtardım. Tuna uykuya dalmıştı. Tepesinde dup onu izlerken hiçbir şey yapmadım. Yanına uzanmak, kendi kollarına teslim edememek zorlu bir imtihandı. Odadan çıkark kendime

yüz üzerinden yüz yirmi vermiştim. Sadece ona itiraz etmemiş, ayrıca çıkarken bir de yarın için bir sürpriz yapmıştım. Tuna Üstüner sürprizime bayılacaktı...

❧ ❧ ❧

Hadi öp, öpmek istiyorsan...
Dokun... Dokunmak mubahtır aşkta.
Yeter ki çarpsın kalbin bir tek onun bakışıyla...

Kulaklarıma dolan şarkıyla gözlerimi açtım. "Öp!" diyordu üst üste. Soluk soluğa inledim. Havanın mı sıcaklığını duyuyordum, şarkının mı bilemedim. *Öp* kelimesi aklıma kaçınılmaz olarak Tuna'yı ve onunla öpüşmelerimizi getirince sırıttım. O an aklımdaki her şey uçmuştu. Kavgalarımız, kırgınlıklarımız... Zihnime dolup, varlığıyla tüm yeri kaplayan Tuna Üstüner'di sadece. Benim Kurumsal Aşkım.

Ah, hayır! Lanet olsun! Yataktan fırladığım gibi ellerimi saçlarıma geçirdim. Gözlerim kocaman açılmıştı ancak tam olarak uyanmamıştım. Birkaç saniye ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Gözüm yerdeki telefonu seçince hızla onu kaldırdım ve saate baktım. On buçuğu geçiyordu. Kulaklığım kulağımdan çıkmış olduğu için ortamdaki sesleri şimdi duyuyordum. Tuna'nın sesini de... "Seni öldüreceğim Deniz!" diye bağırıyordu.

Korku yavaşça kanıma yayıldı, gözlerim sonuna kadar açıldı ve hızla kapıya koştum. Dün yatak odasından çıkarken kapıyı Tuna'nın üstüne kilitlemiştim. Misilleme yapmak, ondan intikam almak istemiştim. Ama şimdi işler tam anlamıyla zıvanadan çıkmıştı. Gece yarısı uyandığım için sabaha kadar uyku tutmamıştı. Radyoyu açtığımı, hüzünlü müziklerle ağladığımı hatırlıyordum en son. Ve o halde, gün ağarırken uykuya dalmış olmalıydım. Kulaklık yüzünden Tuna'nın uyandığını, kapıyı vurduğunu da işitmemiştim. Bu benim hayal ettiğimden bile daha müthiş bir intikam olmuştu. Çünkü saatin epey geç olmasına rağmen hâlâ şirkete gitmemişti. Kim bilir kaç saattir kapıyı yumrukluyordu?

Kilitli kalmanın ne olduğunu anlamış olmalıydı. Neredeyse kahkaha atarak yatak odasının kapısına vardım.

Ses yoktu şimdi. Sakinleşmiş miydi? Kulağımı yavaşça kapıya yaslayıp içeride ne yaptığını anlamaya çalıştım. Tam suratım kapıya dayanmıştı ki küt diye bir ses çıktı. Allah kahretsin! Kapıyı kırmaya çalışıyordu. Böyle vurmaya devam ederse, az sonra yatak odamız kapısız kalacaktı.

"Dur," diye bağırdım

Durdu. Birkaç saniye yine tek kelime çıkmadı. Kekeleyerek sordum "Tu...Tuna?"

"Hemen bu kapıyı aç, Deniz!" diye hırladı. Ne kadar öfkeli olduğunu sesinden anlıyordum. Yüzünü görmesem de, şu an kaskatı çehresini hayal edebiliyordum.

"Bak, ben uyuyakalmışım."

"Deniz!" diye tısladı tok sesiyle. "Kapıyı... Aç!"

"Bana dokunmayacaksın ama!" diye söylendim.

"Lanet olası, aç diyorum!"

"Hayır, önce söz vermelisin."

"Kapıyı aç, yoksa az sonra onu kıracak, sonra gelip seni aşağıya atacağım. Üç saniyen kaldı!"

"Sen beni kilitlerken iyiydi ama!"

"İki!"

"Bana dokunmayacağına..."

"Bir!"

Cümlemi yarıda kesip hızlıca anahtarı çevirdim. Hem korku, hem de adrenalin tavan yapmıştı. Bungee Jumping'le atmosfere atlasam, bu kadar heyecan yaşamazdım. Kilit sesi duyulur duyulmaz Tuna hızla kapıyı açtı. Ah, hayır! O kadar sinirliydi ki, beni gerçekten aşağıya atacağından korkarak geriye çekildim.

"Sa...sakın," diye kekeledim ellerimi savunma amaçlı kaldırırken.

Hızla üzerime atladı ancak atik bir hamleyle koşmayı başardım. Yanlış yere koştuğumu salona girince fark ettim. Kahretsin, buranın bir kapısı yoktu ve kapana kısılmıştım. Tuna kaşları çatık, çehresi gerilmiş halde üzerime gelirken kırlenti alıp ona fırlattım.

Yeşil gözleri nefretle parlıyor, beni az sonra fena halde dövecekmiş gibi bakıyordu. "Kapıyı üstüme kilitleyip uyudun, öyle mi?" diye gürledi.

Korkuyla sıçrasam da bağırmayı başardım. "Sen de aynısını yapmadın mı?" Bir yandan kanepenin arkasına yöneldim yavaşça.

"Seni öldüreceğim, baş belası. Yemin ediyorum bunu yapacağım!"

"Hiçbir şey yapamazsın!" diye bağırdım. "Dün gece eski sevgilini alıp giderken beni düşündün mü? Ya evde yangın çıksaydı, ya hırsız girseydi, ya tehlikeli bir şey olsaydı?"

"Senden daha tehlikeli ne olabilir, lanet olası?" diye bağırıp üzerime gelince çığlık çığlığa kanepeye fırlayarak engelli parkuru aşıp yeniden yatak odasına koştum. Ancak o benden hızlıydı. Aramızda mesafe olmasına rağmen kolunu uzatıp bana dokunmayı başardı.

"Ayy!" diye çığlık atıp kendimi kurtardım ve yatak odasına girdim. Ancak kapıyı kapatacak zamanı bulamadım. Tuna, kapıyı öylesine sert itti ki, ağır kapı ardındaki duvara çarparak adeta binayı salladı.

Kendimi yatağın diğer tarafına savururken etrafta onun kafasına indirecek bir şeyler aradım. Yoktu! Lanet olsun! Filmlerde abajurları atabiliyorlardı ama bizdeki abajur devasa bir şey olduğu ve elektrikten fena halde korktuğum için buna yeltenmedim. Başucundaki etajeri açtığım gibi ağır bir şey aramaya çalışsam da bulamadım. Elime gelen iç çamaşırlarını yere atarken kare şeklinde bir şey buldum. Ne olduğuna bakmadım. Son çarem buydu! Kitle imha silahlarına sahip bir orduya karşılık, ayağındaki yırtık terliği fırlatan zavallı bir yenik gibiydim. *Ah, keşke annemin uzun menzil terliklerinden biri olsaydı,* diye düşünürken, "Yaklaşma!" diye bağırdım.

Tuna alayla güldü. Elimdekine bakıp sırıttığını fark ettiğimde tuttuğum şeyi o an gördüm; kadın pedi! Yeni paketinde, henüz açılmamış, 24'lük ultra gece. Fırlattım onu. Tuna'nın kafasına doğru... Kutuyu havada yakalarken gözleri kısıldı. Savunmasız, silahsız kalarak duvara doğru geriledim.

Umarsızca savunmaya geçtim sonra. "Bak, kulağımda kulaklık vardı. Bilirsin işte, hüzünlü müzikler dinliyordum, ninni gibi gelmiş. Uyuyakalmışım, ne yapabilirim? Seni duymadım bile!"

Cevap vermedi bir an boyunca. Beni tepeden tırnağa süzerken, ben de onu inceledim. Alnındaki öfke damarı kabarmıştı. Yeşil gözleri koyulaşmış, dağınık saçları baştan çıkarıcı bir görüntü oluşturmuştu. Dünyalı olamayacak kadar yakışıklı olsa da, bir o kadar da sinirliydi. Sesinden belliydi bu.

"Senin yüzünden toplantıma geç kaldım. Senin yüzünden verdiğim sözleri tutamadım. Senin yüzünden dün geceden beri lanet olası bir baş ağrısı çekiyorum!"

Geceden kalma insanların uyandıklarında başlarının ağrıdığını biliyordum. Tuna'nın ağrısına başka zaman katlanamazdım ama bu an, o anlardan biri değildi. "O kadınla içip kafayı bulduktan sonra bütün dertlerin benim yüzümden mi oluyor? Hak etmişsin seni alçak! Beni aldattın mı? Hem de o sosyetik fahişeyle!"

"Kes sesini!" diye gürledi. Uzun boyu, iri gövdesi sinirlenince daha da heybetli hale geliyordu.

Buna rağmen, başkasını ölümüne korkutabilecek kadar sinirli olmasına rağmen durmadım. Deli cesaretimi bir süper kahraman kostümü gibi üzerime geçirdim. Söyleyeceğim o kadar çok şey vardı ki, hepsini bir anda gümrah bir ırmak gibi dökmek istedim. "Eski nişanlın evime geliyor, beni aşağılıyor ve sen beni gecenin bir yarısı bırakıp gidiyorsun!" Gözlerim dolu dolu bağırmaya devam ettim. "Ben burada acılar içinde kıvranırken, sen onunlaydın... Sadece birkaç saat içeride kilitli kaldığın halde de hiç düşünmeden bana hesap..."

Devam edemedim... İnlerken gözlerimden yaşlar boşandı. Tuna hızla bana yetişti o an. Kaçacak bir yer bulmak bir yana düşünemedim bile. Sadece irkildiğimle kalırken sevdiğim o lanet olası adam, kollarımdan tutup kendine çekti beni.

"Acılar içinde kıvradığını mı söyledin?" diye sordu buz gibi sesiyle. Hem endişeli, hem de sinirliydi.

Başımı eğdim. "Bana bak!" diye emretti.

Gözlerimi kaldırıp baktım ona. Yakındık... Bir o kadar uzak... Aramızda koskoca bir Ay, hatta dolunay vardı...

"Neyin var?" diye sordu. Biraz daha sakindi ama elleri hâlâ ölkeli gibi canımı yakıyordu.

"Hiçbir şeyim yok," diyerek geçiştirdim.

"Neyin vardı?" diye bağırdı bir daha. "Ne acısından bahsediyorsun?"

Hangi birini söyleyecektim. Fiziksel olanlar bir müddet sona hissedilemeyecek kadar körleşmişti ama kalbim her saniye acımıştı. Gururum dillenip *Sakın ona söyleme!* dedi. *Onun yüzünden kalbinin yarıldığını anlatma!*

Gururumu dinledim ve "Kadınsal hastalık," dedim yerdeki ped kutusunu göstererek.

Tuna, nasıl acıttığını fark etmeden kollarımı tutmaya devam ederken, "İyi misin şimdi?" diye sordu. "Doktora gitmek ister misin?"

Ah, bu haliyle az önce gürleyen adama hiç benzemiyordu. Benim için endişelenmesi bütün acılarımı silip süpürmüştü.

"Geçti," diyerek kafamı salladım.

"Emin misin? Sakın benden bir şey saklama!"

"Sen de," diye fısıldadım.

Cevap vermedi. Yüzümü kaldırıp, ansızın üstüme eğilerek dudaklarımdan öptü. Şok içinde gözlerim açıldı. Usulca beni öperken gözlerim kapandı. Kollarına tutunup ona istekle karşılık verdim. Bir yandan aklımı delice sorular meşgul ediyordu. Allah'ım, neden böyle yapıyordu anlamıyordum. Biraz önce beni sahiden öldürmek isterken, şimdi acı çektiğim için endişelenmesi, sonra beni böylesine arzuyla öpmesi tuhafıma gidiyordu. Hayır! Bana iyi davranmasını istemiyordum. Bu kadar duyarlı olduktan sonra o kadın yüzünden beni yine kıracaksa, hepten aldırmaz olması en iyisiydi. Şimdi yalnızken iyiydik ama hayaletlerin hortladığı gerçek dünyada yaralarımız devam edecekti.

Kendimi çektim ondan... "Aydan'ı göndermeden bir daha bana dokunma," dedim bekletmeden.

"O sadece eski bir tanıdık," diye yanıt verdi.

"Senin boynuna atlarken gördüm onu. Senden yana bir ümidi var."

"Ona evlendiğimi söyledim."

Yani evli olmasa her şey başa dönebilirdi. Bu çıkarımdan Tuna'ya bahsetmedim. "Onunla görüşme!" diye mırıldandım sadece.

"Endişe duyacağın bir şey yok, Deniz. Ben senin aksine, bir şeylerin üstünü örtmem ya da bir şeyleri gizlemem."

Bu gerçekçi sözlerle gözlerimi kaçırdım. Parasını soruyor olmalıydı. Beş yüz bin hâlâ bendeydi. O parayı ne yapacağımın cevabı da...

"Her neyse..." diyerek başımı kaldırdım. Sakladıklarım yüzünden bir nebze olsun haksız olduğumun farkında olsam da, bir başka kadının varlığını kabullenecek kadar değildi bu. Hiç olmadığım kadar kendimden emin konuşmaya devam ettim. "O kadın bir daha evime girerse, bunu kabullenmem. O bu eve girerse, bensiz devam edersin."

Sinirlice "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye fısıldadı.

"Yokluğum senin için bir tehdit mi?" diye sordum. Daha iki gün önce *Hiçbir şeyim değilsin!* demişti oysa...

"Bunu bilmek istemezsin!" dedi sertçe.

Sanırım bu bir tehditti. Bana hâlâ hiçbir şey ifade etmediğimi söyleyecek gibi bakarken, içeriden telefon sesi geldi. Benim melodimdi. Korkuyla gözlerimi açtım. Arayan mafyaysa ne yaparım diye düşünmedim bile, sadece koştum...

Arayan mafya değildi ama en az onun kadar sakıncalı biriydi. Numarayı tanımadığım ve mafyanın numarası olmadığını bildiğim için nispeten rahat açtım. Hakan'ın sesini duymamla taş gibi kesilmem aynı anda oldu.

"Deniz, bugün müsaitsen konuşabiliriz," dedi Hakan. "Sana harika bir avukat buldum."

Avukat mı? İdam sehpasından dönmek için mi? "Sonra konuşuruz," diyerek uzatmadan telefonu kapattığımda Tuna oradan bir yerlerden belirdi. Bana şüpheyle baksa da, arayanın kim olduğunu sormadı.

Sonra hazırlandı ve şirketine geçmek için evden çıktı. Aydan'a dair bir vaat vermeden, beni tamamen affetmeden, benden de af

dilemeden, parayı artık sorun etmediğini söylemeden. Yani hiçbir şey çözmeden... *Bırak dağınık kalsın,* der gibi çekip gitti...

❧ ❧ ❧

O gün Hakan'la görüşmedim. İşim var, diyerek geçiştirdim ama Hakan ısrar ediyordu. Belki yarın bir kahve içebileceğimiz ihtimalini dile getirdim. Yarın için bir bahane bulamasam da, yarın olduğunda da görüşmedim. Annemle ve Yasemin'le telefonla konuştum. Yasemin beni dışarıya davet etti, çıkacak halim yoktu. O da benim gibiydi... Bir ara konuşmamız gerektiğini söylerken sesi ciddi olsa da, telefonda bir şey izah etmedi. Murat olayında bir şey yaşanmıştı. Belliydi. Belki de adam kapıya falan gelmiş, ayaklarına kapanmıştı. Başka erkekler böyleydi çünkü... Sevdiği kadınların peşine düşerlerdi. Benim kocam gibi olanlar ise Dünya'nın dönüşünü kendi ulvi varlıklarına bağlayacak kadar kasıntı olduklarından, bir kadından af dilemek onların lügatinde yazmazdı.

Benim lügatimde ise pes etmek yazmıyordu! Aydan'ın olduğu bir Dünya'ya bile katlanamazken, onun olduğu bir şehirde sevdiğim adamın ne yaptığını önemsemeden duramazdım. Bu yüzden Lale'yi aradım. Dünden bu yana Aydan'ın, dahası Tuna'nın ne yaptığını merak ederek ömrümü çürütürken, bugün bir şeyler öğrenmeliydim. Bana biri derhal rapor vermeliydi.

Lale onu aradığım için şaşkındı. Kısa bir hatırlaşmanın ardından direkt olarak sordum. "Aydan orada mı Lale?"

"Aydan Hanım mı?"

Burada bir hanım varsa, o da sadece bendim! Hanım Ağa... Uranüs gezegeninin. Bunu Lale'ye söyleyip deli damgası yeme riskini göze alamadım. "Hı hı, o..." dedim somurtarak.

Lale bir an hırıltıya benzer sesler çıkardı. "Lale, boğazına suşi mi kaçtı?" diye söylendim.

"Şey, Deniz... Aslında Aydan Hanım buradaydı."

Geçmiş zaman... Oradaydı ama artık yoktu. Ne olmuştu? Mesela komalık mı? Ah, nerede bende o şans? "Şimdi nerede?" diye sordum Lale'ye

"Çıktı."

"Harika!"

"Çıkarken yalnız değildi ama..."

Lale'nin tereddütlü sesiyle irkildim. "Onunla mı?" diye sorar ken kocamın ismini anamıyordum.

"Evet," dedi Lale. Ayağımın altındaki idam sehpasına tek meyi atmış gibiydi.

Bozuntuya vermedim. Boğazımı temizlerken umutsuzca çırpın dım. "Yalnız değillerdir herhalde... Toplantı gibi bir şey varsa?"

"Sadece yemeğe gittiklerine eminim," dedi Lale. Muhtemelen bana iyi bir şey söylediğini sanıyordu. Oysa dilimizde yemeğe gitmek *çıkmak* demekti! Uranüs'e çıkmak... Ben Dünya'ya itile nirken, onlar bir yerlere mi çıkıyordu? Kalbim sıkıştı. Tuna'nın dün gece dediklerinin bir hayal olduğunu düşünmeye başladım Aydan'ı beklentiye sokmayan şeyler söylemişti ancak görünüşe göre bunlar, kadının bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. Ya da Tuna Üstüner karısına yalan söylemişti. Eski sevgilisiyle yeni den başlamak üzereydi...

Bu bilgileri aldığımda daha fazla evde duramadım. Çıktım Dün Tuna'ya aldırmamaya çalışmış, evde rutin bir şekilde takıl mıştım. Ama bugün artık bu rolü oynayamazdım. Birbirimizi ne redeyse iki gündür görmezden gelsek de, bugün bu durum değişe cekti. Beni görecekti, beni kesinlikle görecekti. Bu öfkeyle kendimi doğrudan Üstüner Holding'e atarken, bu şirkete ilk girdiğim za manki gibi intikam doluydum. Elimde CV'm yoktu ama ölüm fermanı vardı. Aydan denen kadın, delgeçle ölen ilk insan olarak tarihe geçecekti. Belki öncesinde mektup açacağıyla birtakım iş kenceler yapabilirdim... Korkudan geberdiğim için korku filmle riyle aram yoktu, ama şu an hayal gücüme en eksantrik ölümler ekleyebilecek o şeyleri izlemediğim için pişmandım. Bir Testere serisi de ben çekebilirdim... Her bir filmde Aydan'ın bir uzvunu kesebilirdim mesela. Vahşet sahnelerimi aklımdan silmezsem, ger çekten bir toplu kıyım yapabileceğimi fark ettiğimde kendimi ra hatlatmaya çalıştım. Muhtemelen kaşlarım beton dökmüşler gibi kaskatı kesilmişti. Çözünmesine imkân yoktu ama beni biraz ol sun iyi hissettirecek o kadını gördüğümde, farkında olmadan

gülümsedim. Ahmet Tekinalp dünyanın en kıl insanları listesine zirveden giriş yapacak olsa da, annesi tam tersi bir listeye girebilecek bir kadındı. Selda Tekinalp, post modern bir peri anne gibi bana gülümsüyordu. Yönetim Kurulu odasında uzunca bir sohbet ettik onunla.

Selda Hanım, Yönetim Kurulu toplantısı olduğu için geldiğini söylerken, kederli bir ifade ile bana Aydan'ı görüp görmediğimi sordu.

"Gördüm," diye dürüstçe yanıtladım. Evime geldiğini söylemedim.

Anlayışlı bir bakış attı. "Ben de bugün şirkette gördüm. Şaşırdım doğrusu. Yıllar sonra hangi yüzle gelebildi!"

"Orada bir yüz mü vardı? Bana daha çok yüzsüz gibi geldi," dedim kızgınca.

Selda Hanım iki eliyle ellerimi kavradı. "O kadın seni üzmemeli. Tuna seninle evli. Bir ev gibi düşün... Tapusu sende. Polis zoruyla bile gelse, o evi elinden alamaz!"

Benim evim gecekonduydu. Kaçak inşaattı, ruhsatsız bir arsa üzerine inşa edilmişti. Tuna ile evliliğim aşktan uzak, soğuk bir anlaşmayla yapılmıştı. Selda Hanım'a bunları söylemedim ama yüzümden anlamıştı.

"Tuna ile evliliğin bana ve oğluma zarar verse de, size düşmanlık beslemiyorum kızım. Tuna'ya da öyle... Oğlum biraz fevri olduğu için sinirli ama ben değilim. Şirket, Tuna'nın hakkı. Onun nasıl büyütüldüğünü, nasıl bir zorbaya katlandığını biliyorum. Bunu kabullendim. Oğlum da kabullenecek. Tuna'yla olan düşmanlığını bitirecek."

İçten sözleriyle kadına gülümsedim. "Umarım," dedim uzlaşarak. "Ben bu karmaşık şeylerden anlamıyorum, Selda Hanım. Ben sadece Tuna'yı seviyorum. Bunun dışında kalan hiçbir detay beni ilgilendirmiyor."

"Biliyorum Denizciğim... Ve o da seni seviyor."

"Tuna mı? Ah, hayır!""

"İnan bana öyle."

"O halde neden o kadınla, eski nişanlısıyla yemeğe çıkmış? Onunla ilgili hisleri yoksa bunu neden yapsın?"

"Bir kadınla yemeğe çıkmak için belli hisler duymak gerektiği gibi, hiçbir his duymamak da geçerli bir nedendir."

Kafam karışırken dudaklarım büzüldü.

Selda Hanım tatlı bir kahkaha attı. "Tuna o kadına karşı o kadar kayıtsız ki, onunla yemek yemek bile sorun değil. O kadar önemsiz yani."

Bu görüşe katılamadım. Katılmak istedim ama Tuna söz konusuyken kesin çıkarımlar yapmam mümkün değildi. Başımı sallarken kadın ayağa kalktı. Ben de bu konuşmayı bitirmek istiyordum, çünkü Tuna şirkete gelmiş olabilirdi.

Kadınla vedalaşmak üzereyken yeniden konuşup "Ama sana bir sır vereyim," dedi. Sonra bana doğru yaklaşırken ben de ona doğru yükseldim. Giydiği yüksek topuklularla benden daha uzun olmuştu.

"Kız kardeşim Belgin'e dikkat et! Aydan'ı pat diye hayatının ortasına bir bomba gibi bırakan o olabilir!"

Belgin Üstüner mi? Ah, elbette! Zihnim yavaşça berraklaşmaya başladı. Aydan inen o kadının evimize nasıl girdiğini şu ana kadar aklıma bile getirmemiştim. Kapılar şifreliydi ve şifreyi bizim dışımızda halası da biliyor olabilirdi. Kocamın eski nişanlısına olan davranışlarını gözlemlemekten, ölümcül detayları atlamıştım. Kapıların şifrelerini o kadın vermiş, Tuna'nın anlaşmayla evlendiğini Aydan'a o söylemiş, karısıyla yaşamadığı palavrasını da o atmış olabilirdi. Fahri kayınvalideme olan nefretim çığ gibi büyürken, Selda Hanım elimi sıkınca ayıldım.

"Herkesi ve her şeyi boş ver, Deniz! Kendi hayatına bak, elindekiler için savaş..."

"Bunu yapmaya çalışıyorum," dedim kırık gururumla.

"O halde gelecek haftaki kokteyl için de şimdiden hazırlanmaya başlamalısın. Göz kamaştırmalısın hayatım."

Ağzım kendiliğinden aralandı. "Ko...kokteyl mi?"

"Haberin yok tabii... Çünkü az önce, toplantıda konuşuldu. Tuna muhtemelen sana söyler ama ben erken davrandım. Şimdiden ne giyeceğini bulmalısın."

Kafamda binlerce düğüm varken, düşündüğüm en son şey giyeceğim kıyafetti. Kokteyller... Gazetelerin cemiyet eklerinde gördüğüm, insanların ayakta dikilip kibarca gülümsedikleri, dünyanın en mutluları bir araya gelmiş gibi düşündüren o davetler... Ne zaman böyle bir haber görsem, *Şundaki para bende olsa, ben de böyle gülerdim*, diye geçirirdim içinden. Şimdi onlardan birine mi gidecektim? Bir ayrık otu gibi... Ne bende onlardaki para vardı–aslında vardı ama umurumda bile değildi–ne de onlar gibi yapmacık gülüşler atabilirdim. Tabii Tuna Üstüner kolumda olursa, bana gülümserse ve her şeyi unutturan bir af dilerse, şüphesiz durum farklı olurdu. İçime o an büyük bir mutluluk yerleşti. Bu bir fırsattı. İyi bir girişimci ise fırsatları katiyen kaçırmazdı. Bu davet, belki de her şeyi değiştiren bir başlangıç olabilirdi. Heyecan içinde kadının gözlerine bakarken "Ne zaman tam olarak?" diye sordum.

Selda Hanım bana işbirlikçi bir tavırla göz kırparken "Pazar gecesi," dedi.

Bugün günlerden çarşambaydı. Bir haftadan çok daha az vardı. "Bana kıyafet konusunda yardım edeceksiniz, değil mi?" diyerek kadına muzipçe baktım.

"Ah, zevkle hayatım."

Kibarca öpüşerek ayrıldığımızda ellerim terlemişti. Bu benim için altın tepside sunulan bir fırsattı. Tuna ile buzları eritebilir, hatta kaynar hale getirebilirdik. Zihnimde her şeyi tasarladım. Kendi kendime konuşmalar, provalar yaptım. *Çayır çimen geze geze, oldum ben bir geveze...* havalarında Lale'ye koştum sonra. O an Tuna'nın Aydan'la gittiğini bile unutacak kadar keyifliydim. Külkedisi merdivenlerden iner ve herkesin gözü kamaşır... Ah, mutluluktan ölecektim. Ben Külkedisi olacaktım. Salondaki merdivenlerden inip sevdiğim adama gider miydim bilmiyorum, ama orada bir merdiven olacağını ümit ettim. Flaşlar parlarken Tuna Üstüner ilk basamağın orada elini uzatacak, beni kendine çekecek, sımsıkı kendine yaslayacak "Aşkım," diye fısıldayacaktı... Ah, kahretsin! Eğer

kalp krizi geçirmezsem bunları yaşayabilirdim, ama şimdi acilen sakinleşmem gerekiyordu.

Lale'nin yanında oturup yeni sekreter kız Melda ile sohbet ederken Tuna'yı bekliyordum. Kalbim gümbürdüyor, içimde şarkılar, en oynak oyun havaları çalıyordu. Ankaralı Deniz olup ben de şarkı söylemek istedim. Üzerimdeki sıradan kot pantolon, ti şörtün yanıltıcı olduğunu, bir afet olarak davete katılacağımı kendime hatırlattım.

Coşkun halime rağmen, Lale beni dinlemiyordu. Aslında açık açık somurtuyordu.

Yalnız kaldığımız bir an "Neyin var, Lale? Söyle açık açık.. Kafanı mı şişirdim?" diye sordum.

Lale'nin somurtuşu yapay bir gülümseyiş oldu. Somurtmasını tercih edecek kadar hoşlanmadım bu gülüşten. "Ah, olur mu Deniz Hanım, sizi zevkle dinliyorum. Sadece Tuna Bey'in istediği katalogu bulamadım. Bu yüzden biraz gerginim. Fırça yiyeceğim."

Sanırım Lale, Tuna'yı sakinleştirmem ve ona fırça atmaması için benden yardım istiyordu. Bunu yapabilirdim, tabii kocam önce bana olan öfkesini atmalıydı. Konuya odaklanıp "Ne katalogu?" diye sordum. Ah, yoksa bana alacağı kıyafetlerin kataloğu muydu? Şımarıklığıma gülerek Lale'nin masasına koştum. Bir sürü site, bina, villa, rezidans katalogu biriktirmişti.

"Tuna mı istedi bunları?"

Sarışın kadın "Evet!" dedi kaşları bükülürken.

Yeni bir projeye girecek olmalıydı. Evler bir hayli lükstü. Lale'yi iş yükünden kurtarmak için onları topladım. "Ben veririm," dedim gülümserken. "Ve yenilerini istememesini sağlarım. Sana kız mamasını da."

"Teşekkür ederim, Deniz Hanım. Gerçekten rahatladım. Bunları bulmak bile o kadar yorucuydu ki!"

"Lütfen bana 'hanım' falan deme, Lale! Ben hâlâ hiçbir oficin işinden anlamayan o Deniz'im."

Lale gülümseyip yeniden teşekkür etti. Bir şey değil, diyecek zamanı bulamadım. Konuşmak için ağzım aralanmıştı ama cümleleri kurmayı unuttum. Tuna asansörden çıkıyordu çünkü. Elinde telefon vardı ve oraya bakıyordu. Sonra telefonu kaldırıp kulağına

götürdü. Aynı anda benim telefonumun çaldığını hissettim. Zaten elimde duran telefona baktığımda beni aradığını gördüm. O da bu sırada tam karşısında beni gördü. Telefonu kapatmadan öylece baktı bana. Ben de meşgule vermedim. Çağrısını yanıtladım. Gözlerinin içine kadar bakarken "Efendim?" dedim ürkekçe.

Uzaktan bana doğru yavaşça gelirken, sanki benimle konuşmuyormuş gibi kayıtsız bir şekilde "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Şuh bir tavırla "Seni izliyorum," dedim.

Hafifçe gülümsediğine yemin edebilirdim. Ancak katı sesiyle "Odama gel," dediğinde bu gülüşün bir serap kadar gerçek dışı olduğunu düşündüm. Gözleri üzerimde gezinirken telefonu suratıma kapattı.

Kabalığını bile sevdiğim için bunu dert etmedim. Gergindi, belliydi. Aramızdaki hiçbir sorun çözüme kavuşmamıştı. Benim umudum vardı. Aydan Ünal denen–soyadını Lale'den öğrenmiştim–o kara kediye rağmen, Tuna'nın benden vazgeçmeyecek olması büyük bir umuttu. Telefonu elimde sıkıp Lale'nin topladığı katalogları kucaklayıp odasına koştum.

Sekreterlik yaptığım o günlerdeki gibi... Sanki hâlâ patronumdu. Sanki hâlâ ben büyük hatalar yapmış, korkarak onun odasına giriyordum. Ve o... Tuna Üstüner... Sanki hâlâ beni bir hatamdan ötürü azarlayacak gibi bakıyordu.

Katalogları masasına bırakırken "Lale bunları bulabilmiş. Dahası yok," dedim.

Tuna masadakilere şöyle bir baktıktan sonra yeniden bana döndü. Üzerindeki simsiyah takım içinde dünyanın en harika erkeği gibiydi. Ya da benim için öyleydi. Kimse için öyle olmamasını diliyordum. Kusurlu erkeğim başkasına kusursuz görünmemeliydi. Mesela Aydan gibi yuva yıkıcılara... Bu adamın benim olduğunu anlaması gerekiyordu. Bunu Tuna da unuttuysa, hatırlamalıydı. Kendimi hatırlattım bu yüzden.

"Hafta sonu kokteyl varmış ha? Sonunda beraber katılacağımız bir davet," dedim hevesle.

Tuna hissiz ifadesini değiştiren bir şey yapmadı. "Nereden duydun?" diye sordu sadece.

"Selda halanla konuştuk. O anlattı. Hatta kıyafet bakmam için bana eşlik edeceğini bile söyledi."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Tuna dümdüz sesiyle. "Her neyse, konu bu değil. Neden geldin?"

Konu buydu! Atıldım... "Buna gerek kalmayack derken ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çatıldı, çehresi sertleşti. "Deniz, bahsi geçen kokteyle katılmayacaksın!"

Ve Külkedisi koca bir sarayın altında kalıp can ekişir... Hayal kırıklığım vücut bulsaydı bir dev gibi belirirdi. Nasıl yani?" derken konuşan bu hayal kırıklığımdı.

"İş dünyasıyla ilgili bir davet... Bu yüzden sen katılmayacaksın!"

"Bu davetlere eşli gelinmiyor mu?"

"Bunun bir önemi yok. Sen katılmayacaksın dedim."

"Tamam," diye yanıt verdim cılız bir sesle. Kabullenebilirdim bunu. Kimse eşiyle katılmıyorsa, benim için de sorun yoktu ama hayır! Selda Hanım kesin konuşmuştu. Benim katılacağımdan emindi. Bu durumda bambaşka bir detay, kötü bir düşünce aklıma bir örümcek ağı örmeye başladı. Bilincim adeta kapanıyordu. Tuna Üstüner benimle değil, ama yoksa...

"O kadın olacak mı?" diye bağırdım kendime engel olamayarak.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sertçe yanıt verdi.

"Aydan! Aydan Ünal..."

"Ortağım olarak katılacak," dedi Tuna.

Ortağım... Katılacak... Sen katılmayacaksın... Her bir kelime kafamın üstünde dönüyordu. Dengemi sağlayamadım. Elimle masaya tutunurken başım eğildi. Lütfen, ağlayamazdım, şimdi değil... Lanet olsun! Hayır! Ağlamamak için direndim ve şu saçma sapan kataloglardan birine daldım.

'Aşk dolu bir yaşam için' yazıyordu birinin üstünde.

Açık hedef haline gelmiş, her taraftan vurulan bir asker gibi bütün vücudum acıdı. *Aşk dolu bir yaşam...* Bu kataloglar yeni projeler için değildi. Bunlar Aydan içindi! Bu evler onun için bakılıyordu. Kokteyle onunla gidiyordu ve şimdi ona bir ev ayarlıyordu. Bir garsoniyer...

Bensiz bir hayata, onunla bir hayata başlıyordu...

BÖLÜM 16

"Sevgilim ol, benim ol!" diyordu Mert Kutlar bir kıza... Sadece birkaç haftadır tanıdığı bir kıza hem de. Kendi dünyasından olmayan, kendi sokağında karşılaşmayacağı, karşılaşırsa ancak belediye otobüsünde ya da pazarda karşılaşabileceği kadar sıradan bir kıza. Tabii bu yerlere gidiyor olsaydı, onunla aynı dünyadan olabilirdi. Ancak Mert'in takıldığı kızlar genelde moda defilelerinde, cemiyet toplantılarında olurdu. Yasemin'in de buralarda işi yoktu. Mert işte tam böyle bir kızla sevgili olmak istiyordu. Hangi akla hizmet! Şüphesiz bunun akılla bir ilgisi yoktu. Eğer aklını dinleyecek olsaydı, şu an Aysalların kızı Begüm'le geziyor olabilirdi. Yoksa Selen miydi? Ne önemi vardı ki? Tam da şu an birlikte olmak istediği kızın yanındaydı işte. Hemşire Yasemin'in...

Kızın şaşkınlığını görünce devam etti. "Yasemin, senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum, güzelim. Neredeyse ayrı olduğumuz her gün, her an seni düşündüm. Sen de bana karşı kayıtsız değilsin, biliyorum bunu."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Yasemin. Sadece konuşması gerektiğini bildiği için bu cümleyi kurmuştu. Yoksa şaşkınlığını sürdürüp adamın sözlerine kafa yormaya devam edebilirdi. Fazla şaşkın, afallamış görünmek istemiyordu sadece. "Benden hoşlandığın falan da yok," dedi inatla.

Mert kıza bakarken içtenlikle gülümsedi. Yüklerinden kurtulmuş gibi hissediyordu. Tabii ya! Boğazına yerleşen o yumru yok olmuştu sanki. Yasemin'i izlerken yabancısı olduğu birbirinden farklı duygular tatmıştı. Kıskançlık hissetmişti en barizinden. Kıskandığı şeyler genelde sahip olduğundan daha iyi görünen lüks arabalar olurdu. Bu kıskançlığı da aynı gün içinde ona

sahip olarak giderebilirdi. Yasemin'i fena halde kıskandığı halde, ona aynı gün sahip olamadığını anladığında karşısındakinin bir araba değil, bir insan, dahası bir kadın olduğunu fark etti. Kalbine değil belki ama oraya yakın bir yere hitap eden bir kadındı üstelik. Kalp veya aşk gibi konular sıkıcı şeylerdi. Bu heyecanı seviyordu, Mert Kutlar. Kızın birinin gelip, bütün gün onu düşünerek geçirmesine sebep olacak kadar aklını istila etmesini seviyordu. Tekdüze hayatındaki bir heyecandı bu. Bunu başaran kadın ise, Yasemin'di. Ulaşmak istediği hedef oydu. Ulaşmalıydı. Heyecanın bir de bu aşamasını yaşamalıydı. Onunla sevgili olmak... Ona istediği her an dokunmak...

İsteğine ulaşarak yeniden dokundu ona. Güzel, koyu renk saçlarına hafifçe elini değdirdi. Ayrı kaldıkları süre içinde çökeceğini, kederken, acıdan zayıf düşeceğini umduğu Yasemin, bir prensese benziyordu. Hemşirelik gibi üniforma giymek zorunda kaldığı bir meslek yerine, model olabilecek kadar güzeldi oysa. Onu bir an Porsche'sine yaslanıp arabayı tanıtırken hayal etti Seksi, kısacık bir etek giymişti mesela. *Of, hayır!* Bu kızı, dişiliğini gösterecek işlerde hayal ederek, tüm erkeklerin gözlerine bayram ettirecek bir şey yaptırma fikri berbattı. Mert onu kendisine özel istiyordu.

"Yasemin," dedi duru sesiyle. "Benimle olmanı istiyorum."

Genç kız şaşkınlığını atamamış olsa da diretti. "Ben... Ben seni anlamıyorum," dedi panikle. Düşünceler içinde boğuluyordu. Şimdi kendisine birlikte olmayı teklif eden bu adamın, daha birkaç gün evvel yaptıklarını unutması mümkün değildi. O kabalığını ve hakarete varan sözlerini... Ona da bunları hatırlatmak için doğru zamandı.

"Kendini, henüz tanıştığı bir adamın sahibiymiş gibi gören kadınlara katlanamadığını söylemiştin... Sevgili olmak sahipli olmak demektir, Murat Bey! Katlanamayacağınız bir şeyi istediğinizin farkında mısınız?" diye sordu.

Mert ofladı ve kaşlarını çattı. Hemen ardından açık kahverengi gözlerini muzipçe kısarak gülümsedi. "Bu sözleri ben mi söylemişim? Vay be, gerçekten pek karizma cümlelermiş!"

"Bence daha çok salakça cümleler!" dedi Yasemin. Onun ciddiyetsiz ifadesine bakarken somurttu. Böylesine bir adamla değil çıkmak, artık hastanenin merdivenlerinden bile inmezdi. "Her neyse... Belli ki bir anlık gaza geldin. Benimle o adamı görünce anlamsız bir erkeklik gururu hissettin. Artık geçtiğine göre ben gidebilirim."

Mert yeniden kızı durdurdu. "O adamın yakalarından kavradığım gibi bir Hayvan Bakım Merkezi'ne götürüp, sokağa salıverilmesinin insanlığa tehdit oluşturduğunu söyleyecek kadar öfke doluyum. Sence bu erkeklik gururu mu?"

"Bak, ne olduğu gerçekten umurumda değil! Sırf yanımda bir adam gördün diye kalkıp da sürüdeki alfa erkeği rolü yapmana gerek yok. Neysen o ol!"

"Sürünün alfa erkeği olmak istediğim falan yok. Sadece senin erkeğin olmak istiyorum!"

Yasemin neredeyse ahlaksız bir tonda kurulan bu cümleyle inledi. Sinirden! Mert'e kızgınca bakarken gözleri kısıldı. Onun niyetini anladığını düşündü.

"Şimdi de çiftleşmek için ona buna sataşan bir gergedan gibi görünüyorsun! Söylesene, çok mu belgesel izledin?"

Mert yüksek sesle bir kahkaha attı. "Ben o kadar çok belgesel izlemedim. Hem hayvanlar âlemi hakkında aramızdaki tek otorite sensin. O belgeselleri izleyerek mi bu kadar bilgilendin, tatlım?"

"Ah, hayır... Bilgilendim çünkü sadece seni izledim!"

Yasemin'in esaslı laf sokuşuyla Mert fena halde bozulsa da belli etmedi. Suratı asıldı ancak birkaç saniyeliğine. Aslında çok da umursamıyordu, çünkü kızı anlıyordu. Ona kaba davrandığını biliyordu. Pek çok şekilde kırdığını da biliyordu. Cenazeye giderken neredeyse onu yol ortasında bırakacağını da şimdi hatırlıyordu. Kadınlar dünyası için her biri ofsaytlık pek çok hata yapmıştı ama toparlayabilirdi.

"Her neyse," dedi kızın gözlerine derince bakarken. "Hiç olmazsa teklifimi düşünmek için biraz zaman isteyebilirsin benden. Buna katlanabilirim," diye umutla devam etti.

Genç kız onun ısrarcı yanıyla içten içe eğlendi. Yelkenleri suya hemen indirirse yeniden kırılmayacağını garantileyemediği için

ona karşı koymakta kararlıydı. Bu naz yapmak değildi Yasemin'e göre. Naz bile olsa ve fazlası Murat'ı usandırsa da devam edecekti. İlk gerçek ilişkisini yaşayacaktı. Eğer kabul ederse tabii... Bu zamana kadar beklediyse, bunun o özel insanla olması gerekiyordu. Murat denen bu tuhaf ve gizemli adam en özeli miydi, emin olamıyordu işte. Onu seviyordu şüphesiz. Bundan emindi ama sevgisi uğruna, bugün değilse de yarın kötü bir şekilde kırılacağı bir işe yeltenemezdi. Anlık düşünerek aşkını yaşayıp sonraki kırgınlıklara katlanmaktansa, hiç yaşamayıp geçmesini beklemek daha iyiydi ona göre.

"Zaman falan veremem," dedi bu yüzden. "Aslına bakarsan seninle bir ilişki yaşamak istediğimi de sanmıyorum, Murat. Sen öngörülemez birisin. Seni anlamıyorum. Tanımıyorum bile!"

Mert, kızın her Murat deyişinde öfkesini bileyen bir kızgınlık hissetse de Yasemin'e hak verdi. Tanımıyordu, evet! Mert Kutlar olduğunu bilmiyordu. Eğer bu ortaya çıkarsa çok kötü olurdu ama ortaya çıkana kadar Yasemin'le gerçek bir ilişki yaşayabilirdi. Bunu fena halde istiyordu. Nasılsa gerçekler ortaya çıkana kadar ikisi de birbirinden bıkacaktı. Mert en uzun ilişkisinin üç ayı geçmediğini hatırlıyordu. Yasemin'le üç ay devam edebilirdi. Yalanlar üzerine bile olsa, kızla denemek istiyordu. Akıbeti önemli değildi. Onu istiyordu. Hemen...

"Birbirimizi tanırız," diye yalan söyledi. "Eğer sen de benden hoşlanıyorsan bunu yapabilirsin."

Genç kız gözlerini kaçırdı. "Ben... ben..." derken ne söylemesi gerektiğini bilmeyen her kızın yaptığı gibi elini kararsızca saçına götürdü.

Mert eğilip kızın yüzüne baktı. Eliyle çenesini tuttu ve onunla göz göze geldi. "Sen de benden hoşlanıyorsun. İnkâr etme artık, biliyorum!"

"Tahmin bile edemeyeceğim kadar çok kadın tanıdığın için mi bunu biliyorsun? Sanırım bizim türümüzü anlamakta gerçekten iyisin."

Bu bir hoşlanma itirafı olsa da Mert somurttu. Eskiden Yasemin'e kurduğu her cümle şimdi bir güzel kendisine iade ediliyordu.

Kadınlar asla unutmazdı. Ama görünen o ki, kendisi bunu unutmuştu! Keşke o gün öfkelendiğinde daha dikkatli konuşsaydı, ancak o gün Yasemin'in hayatından çıkıp gitmesini önemsemiyordu. Ama bugün... Bugün bunu göze alamazdı.

"Kadınları tanıyorum, evet," diye dürüstçe itiraf etti. Yasemin'le ilişkisini yalanlar üstüne kursa da, bundan sonra söyleyeceklerinde dürüsttü. "Çok fazla şey yaşadım. Bir sürü kız arkadaşım oldu."

Yasemin ona nefretle baktı. "Bunları duymak istediğimi sanmıyorum."

"Dinle!" diye buyurdu genç adam. Kız itaat edince devam etti. "Neden bilmiyorum ama kızlar bana bayılır."

Ah, ukala dümbeleği! Neden olacak, altındaki Porsche'den... diye düşündü Yasemin ama bunun haksızlık olduğuna kanaat etti. Murat'ın arabasını görmeden önce ona âşık olmuştu. Bu detayın kendisi için hiçbir önemi yoktu. Bu adam doğal olarak çekiciydi. Karizmatikti, yakışıklıydı. Yüz hatları sertti, saçları yoğun, canlı ve gürdü. Kıyafetleri özel tasarım gibi daima şıktı. Üzerine tam oluyordu. Sonra kibardı, son kabalıklarına kadar düşünceliydi de. Kadınlar için ölümcül bileşenlerin toplamıydı. Elbette herkes ona bayılırdı. Kendinden tecrübeliydi bu konuda. Yine de bu detayları duymak istemiyordu. Hemcinslerinden nefret etmek istemezdi.

Mert onun iç seslerinde kendisine övgüler dizdiğini bilmeyerek devam etti. "Her neyse... Bu tür ilişkiler konusunda deneyimliyim. Ne de olsa bir yetişkinim. Ancak yıllardır senin gibi bir kadınla tanışmadım. Seninle tanışınca..."

Genç kız onun sözlerini yeniden kesti. "Benim gibi mi? Nasıl benim gibi?"

Mert, "Senin gibi cadaloz!" diyerek kızı azarlardı. "Lütfen bir saniye susup, sözlerimi bitirmem için bana izin verir misin?"

Yasemin ağzına fermuar çeker gibi yaparak yapmacık bir gülüş attı.

Mert konuşmasını sürdürdü. "Daha önce bu kadar çok düşündüğüm bir kadın olmadı. Yani ilişkilerimde düşünecek bir şey olmaz çoğunlukla. Bilirsin işte. Sevgililerinle gezersin, eğlenirsin, takılırsın..."

"Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum! Bana bunları anlatarak işkence mi ediyorsun? Diğer kadınlarla ne yaptığın umurumda bile değil!"

"Kahretsin, tamam! Sadece kendimi ve seni, konuşmamın sonuna hazırlıyordum."

"İğne yapmadan önce pamukla o yeri ovuşturmama benziyor bu. O iğne nasılsa yapılacağına göre girizgâhı geçebilirsiniz beyefendi!"

"Sen az önce ağzının fermuarını kapatmadın mı? Sanırım o fermuar patladı!"

Yasemin kollarını göğsünde buluşturup somurttu. İki kez daha o görünmez fermuarı çekti.

"Ne diyordum?" diyen genç adam aklındakileri bir çırpıda silen kıza bakıp neredeyse bağırır gibi devam etti. "Her neyse, işte senden hoşlanıyorum!"

Yasemin hissizce durmayı sürdürdü. Mert en sonunda dayanamadı. "Bir şey söylesene!"

"Az önce senin isteğin doğrultusunda ağzıma fermuar çekip, sessizlik yemini ettim ya!"

"Artık konuşabilirsin!"

"Henüz fermuarım patlamadı."

"Ama böyle devam edersen ben patlayacağım ve seni öpeceğim!"

Genç kızın gözleri sonuna kadar açıldı. Eliyle dudağını kapatırken, "Hayır, öpmeyeceksin!" dedi boğuk sesiyle.

"Evet, öpeceğim. Çok tatlısın, sevgilim."

Ve Mert kızın son kelimede takılıp kalacağını, bunun şaşkınlığını yaşayacağını bilerek uzandı ve Yasemin'i öptü. Daha doğrusu dudaklarının üzerindeki avucunun içini... Sonra kendi eliyle o avucu sımsıkı tutup, dudakları kapatan barikatı aştı. Yasemin'in şokundan yararlanıp onu hafifçe, saniyeler boyunca öptü.

Yasemin en sonunda hışımla başını çevirirken Mert'i tüm gücüyle itti. "Dudak tiryakiliği gibi, her boş anında beni öpmeyi alışkanlık haline getireceksin sanırım!" diyerek aracın kapısını açtı.

Mert ona aklını başından alan bir gülüş atarken "Sadece senin dudaklarına tiryakiyim," dedi.

"Ve fazla arabesksin!" diye yanıt verdi genç kız. Nihayet arabadan çıkmıştı.

Kapı yüzüne çarpılmadan evvel genç adam, o tek kelimeyi yeniden söyleyecek zamanı bulabildi.

"Sevgilim," dedi kızın güzel yüzüne bakarak.

Yasemin hızla arkasını döndü. Dudakları tatlı bir gülücüğe doğru kıvrıldı, kalbi delice attı ve koşmaya başladı. Koşarken birkaç gün boyunca bu ukala hergeleye gerçek bir işkence yaşatacağına dair kendine söz verdi. Kolayca kapılmayacaktı...

❧ ❧ ❧

Deniz için işler son günlerde yolunda gitmiyordu ama şimdi tam anlamıyla yol da yıkılmıştı, varacağı güzergâh da... Tuna'dan duyduğu sözler o kadar canını yaktı ki, başı döndü. Tansiyonu düşmüştü yine. Bunu hissediyordu. Gözleri kararıyordu ve fırtınalı bir denizdeki hafif bir yelkenli gibi sallanıyordu. Buna rağmen kendini bırakmadı. Ayağa dikildi. Ellerini dayandığı masadan çekti ve gülümsedi. Yaralı bir gülüştü ancak gurursuz değildi. Kokteyle götürülmediği için bir çocuk gibi dudaklarını sarkıtmayacaktı. Ev detayını da unutmayı seçti. Bu konu üzerinde düşünürse, Tuna'nın Aydan'a garsoniyer tuttuğuna inanacaktı. Bu inanç dünyasını kökünden yerle bir edebilirdi.

"O halde ben gideyim," dedi kelimeleri zorlukla kurarak.

Tuna geniş masasının ardından Deniz'e sert bakışlar atmayı sürdürdü. "Nereye gideceksin?" diye sordu otoriter sesiyle.

Genç kız tam o an Hakan'la görüşmek ve bahsettiği şu avukatın telefonunu almak istedi. Bu öfkesini kocasından gizlemeyi başardı. Ne zaman öfkeyle kalksa zararla oturuyordu. Hoş, öfkeyle kalkmasa da zararla oturuyordu. Yaşadığı her saniye zararına işliyordu.

"Belki Yasemin'le görüşürüm," dedi tereddütle.

Tuna başını salladı. Onay veriyordu ve Deniz için artık gitme zamanı gelmişti. Genç kız adım atmanın nasıl bir şey olduğunu anımsayarak ürkekçe arkasını döndü. Kapıya ulaşmadan Tuna onu durdurdu. "Aydan'la sadece iş yapıyoruz," dedi.

Genç kız hevesle başını çevirdi. Sevdiği adam kendisine açıklama yapıyordu. Onu dinlemek için tüm bedeniyle döndü. "Ne işi?" diye sordu cüretle.

"Bir petrol işi var. Şirketine ortak olmamızı istedi."

"Kabul ettin mi?"

"Henüz değil."

"Ama edeceksin."

"Büyük ihtimalle hayır!"

Benim için mi? diye sormak isteyen genç kız bunu sormadı. Tuna Üstüner gibi fırsatları kaçırmayan, başarılı bir iş adamının karısı hoşlanmıyor diye büyük bir yatırımdan vazgeçtiğini öğrense, mutlu olurdu elbette. Sırf karısı istemiyor diye, o kadınla görüşmesine dayanamıyor diye, bir anlaşmayı iptal etmek şüphesiz çok romantikti. Ancak Tuna Üstüner bu türde romantik bir adam değildi.

"Fazla çetrefilli bir iş... Bununla ilgilenecek bir araştırma ekibi kurmam zaman alacak. Bu yüzden kabul etmeyeceğim," diye devam etti genç adam.

Deniz sevindi ama sevinci buruktu. "En iyisini bildiğine eminim," derken yeniden arkasını döndü.

Tuna onu bir kez daha durdurmak istedi. Ancak bir öpücükle... Kızın sakin, kabullenmiş hali içinde yer etti. Onu çekip almak, kendine yaslamak, uzunca bir süre öpmek istedi. Kızgın olmasa tüm bunları yapardı. Sakladıkları yüzünden ona hâlâ öfke duyuyordu. Bu, kocasına güvenmediğini gösteriyordu. Aydan konusu da vardı tabii. Dün gece köklü Üstüner soyadına uymayacak kadar kaba davranmıştı kadına. Deniz'i belki de ilk kez sosyal anlamda yargılıyordu. Bu kız deliydi, çılgındı, önünü ardını düşünmeden hareket ediyordu. İtibarına uymayacak şeyler yapmıştı. Şimdi de yapıyordu. Üzerindeki kıyafetler bunu gösteriyordu. Deniz'in kot pantolonlarını, tenini sıkıca sarmasını seviyordu ama şirkete gelirken giymesini tercih etmezdi. Bugün farklı olarak Converse yerine beyaz, sivri burun bir topuklu giymişti ancak bu ayakkabıya rağmen kıyafeti kurumsallıktan uzaktı. Üzerinde tek omzu hafifçe düşük, beyaz, salaş bir tişört, altında eskitilmiş kottan dar bir pantolon vardı. Karısı bu halde şüphesiz fazla güzeldi. Tuna

onun güzelliğinden emindi. Ne giyse enfes görünürdü. Ne giyse onu arzulardı... Ancak bu giydiklerinin Üstüner Holding'in itibarına uymadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Kokteyle katılmasan da, bir ara Selda halamla kıyafet bakmaya gidebilirsin," diyerek bu konuyu gündeme getirdi.

Deniz bu sözlere ilk anda sevindi ancak sonradan işin aslının farkına vardı. "Peki," dedi gözlerini çekerken. Sonra Tuna'nın ofisinden ayrıldı. Kırık dökük bir halde.

❧ ❧ ❧

"Kurumsal kasıntılığına uymayacak kadar rahat olduğum için bana bunu yapıyorsun değil mi?" diyerek bir yandan söylenirken, bir yandan da giydiklerini düşünüyordu genç kız. Üzerindeki kıyafetleri indirimden almış olsa da, gerçekten pahalıya gelmişti. Hepsi markaydı bir kere! Pekâlâ, İtalya'dan falan geldiği yoktu ama ülkedeki en gözde markalardan almıştı onları. En azından ayağındaki stilettolara doksan lira vermişti. Onlarla yürümeye yeni alıştığı halde topuklularını seviyordu. Bulduğu her aynada, yansımasını gördüğü her yerde kendine bakarken, Tuna'nın bu halini beğenmediğine iyice ikna oldu.

"Tamam, Aydan gibi pahalı şeyler giymiyorum ama benim de tarzım bu! Ayrıca bu sıcakta o ceketlerle falan duramam!" diyerek düşük tişörtünü omzundan biraz yukarıya çekti. Rahatsızlığı yakasını bırakmayınca durmadan kıyafetiyle oynadı. Ancak bu rahatsızlığı ufaltıp küçücük yapan başka bir şey oldu. Bağkurlu Mafya'sı aradı. Bir saat sonra Etnografya Müzesi'nin bahçesinde buluşmaya karar verdiler. Deniz bugün parayı onlara verip kurtulmak istiyordu. Aydan sorunu dururken, mafya bile önemsiz kalmıştı. Önce onlardan, sonra Aydan'dan temelli kurtulması gerektiğini bilerek bahsi geçen yere gitti.

Hesap cüzdanı çantasındaydı. Sadece bir bankaya gitmesi ve parayı tahsil etmesi gerekiyordu. Belki bir anda çekemeyeceği kadar büyük bir meblağdı ama mafyaya olan yalandan borcunu ödemeye yeterdi. Halka açık bir yerde buluşmak tedirginliğini ve korkusunu bir nebze azaltırken, kendinden emin adımlarla müzenin

ağaçlarla örtülü olan bankında oturan yaşlı adama doğru yürümeye başladı. Öncesinde onun adamları tarafından bu alana sürüklenmişti. Çantasını sımsıkı elinde tutarken, titreyen dizlerinin dar kotundan belli olacağından ürkerek hızlı adımlar attı. Korkak, çekingen, pısırık görünemezdi. Mafyadan bugün kurtulmalıydı.

Adam kızı ayağa kalkarak selamladı. Deniz bu nezaketten nefret edip somurttu.

"Bana önemli bir bilgi vereceğini söylediler," dedi yaşlı adam hırıltılı sesiyle.

"Ben aslında..." diyerek kararsızca konuşan Deniz, gözlerini yerdeki bir taşa sabitledi. Sadece parayı alabileceği kâğıdı çıkarması ve adamın yüzüne fırlatması gerekiyordu. Klişe Türk filmlerindeki gibi onu yüzüne fırlattıktan sonra artık peşini bırakmasını söyleyebilirdi. Oysa şimdi Tuna'nın parasını bu iğrenç adamlara vermek istediğinden o kadar da emin olamıyordu.

Bu sırada mafya babası yeniden konuştu. Deniz'i korkutan sesi bir borazan gibi çıkıyordu. "Sen ne? Bana elle tutulacak bir bilgi ver, derhal!"

Kız kararlıca cevapladı. "Bakın, bilgi falan yok."

Adamın gürültülü kahkahası Deniz'i baştan ayağa ürpertti. "Bilgi yok mu? Sen onun karısısın. Eminim bir sürü şey öğrenmişsindir!"

Bunları sana söylemeyeceğim, demek için atılan genç kız hemen vazgeçti. Adamı kışkırtmamalıydı. Dahası, önemli şeyler biliyormuş gibi davranmamalıydı. Tam aksine biraz saf ve cahil görünmeliydi.

"Evet, onunla evliyim ama bana işle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Bildiğiniz gibi hisseleri de aldı."

Bu sadece bir testti. Tuna'nın hisseleri aldığını bilip bilmediğini anlamaya çalışıyordu. Mafya babası "Devam et," deyince Deniz adamın bunu çok önceden bildiğini fark etti. O halde bu detayı bilen birileri tarafından tutulmuştu. Ahmet gibi... Bunu kendine saklayarak devam etti. "Hisseleri aldığı için pek bir sorun yok. Rutin koşturması devam ediyor."

Yaşlı adam "Bu kadar mı?" diye bağırdı.

Genç kız korkudan kasılıp kekeledi "Bu...bu kadar!"

"Bana bak, bu işi gerçekten çocuk oyuncağı sanıyorsun değil mi? Bunların gerçek olduğunu unutuyorsun." Belindeki silahı göstermişti.

Deniz irkilip geriye kaçtıysa da, adam onun kolunu kavradı. "Bunların hiçbiri mizansen değil. Sakın beni hafife alma, Deniz Üstüner! O cici hayatını yaşarken unutulduğumu biliyorum, ama kendimi hatırlatmak en büyük hobimdir. Şimdi bana derhal işe yarar bir şey söyle!"

"Pe...petrol işi var!" diye atıldı genç kız. Tuna'nın bugün söylediği şu iş... Tereddüt duysa da devam etti. "Aydan Ünal'ın şirketiyle ortak olacaklar." Kocası bugün bu işe girmeyeceğini söylemişti. Bu durumda mafyaya sadece sahte bilgi veriyordu. Öyle sanmaları en iyisiydi.

"Aydan Ünal mı?" dedi mafya babası çenesini sıvazlarken. Deniz kadının kim olduğunu anlattı. Belki Aydan'ı ortadan kaldırırlardı. *Ah, ne iyi olurdu.* Şüphesiz bu saçma bir dilek olsa da, kadının kimliğini söylemekte kendisi ve Tuna için bir sakınca görmedi. "Aydan Ünal'ın hangi şirkete çalıştığını bilmiyorum. Sadece kocamın eski nişanlısı olduğunu biliyorum. Yurtdışından yeni gelmiş."

Yaşlı adam yanındaki genç adamına talimat verdi. Aydan'ın şirketini kolaylıkla bulabilirlerdi. "Demek eski nişanlısı?" diye sorduğunda keyiflenmişti.

Deniz başını salladı. "Evet. Bir anda ortaya çıktı. Onun yüzünden boşanıyoruz," diye yalan söylemeye devam etti. Aslında çok da yalan sayılmazdı. Aydan yüzünden ilişkileri tahterevallideydi. Bir o yana, bir bu yana savruluyordu. Buna rağmen adam boşanacaklarını düşünürse, bundan sonra kendisini serbest bırakıp Aydan'ı kaçırırdı belki de. Sığınacağı bir saçmalık daha...

Bilgiyi alan adam meraklı bir tavırla "Boşanıyorsunuz demek!" dedi.

"Evet, aslında bugün avukatla görüşecektim. Zaten o adamla hisseleri için evlendik. Onlar eline geçince bizim evliliğimizin de..."

"Bir anlamı kalmadı," diye sözünü kesti Bağkurlu Mafya. Kız başını sallarken de, kendi çıkarımıyla devam ederek sordu. "O halde Tuna Üstüner, o kadınla mı birlikte?"

Deniz bu cümleden iğrendi ancak belli etmedi. Ne üzgün göründü, ne de yalan söylediğini gösterir gibi panik. "Evet!" dedi duraklamadan. "Aydan'la petrol işine girecekler ve onlar beraber!"

Bu yalanlar mafyayı biraz oyalar, kendisine de zaman tanırdı. Şimdi parayı veresi yoktu ancak zorda kalırsa bunu da deneyebilirdi. Bu arada mafyayı kimin tuttuğunu bulmalıydı.

"Her neyse... Son gizli bilgiler bunlar. Ahmet Tekinalp'e söyleyin mutlu olabilir." Adam kızın sözleriyle tek kaşını kaldırıp sırıttı. Deniz inatla devam etti. "Sizi Ahmet'in tuttuğunu biliyorum."

"O çelimsiz çocuk mu?"

"O halde Belgin Üstüner yaptı."

"Kadınlarla işimiz olmaz!"

"Aydan mı yoksa?"

Adam kahkaha attı. "O da bir kadın," dedi genişçe gülerken.

"O bir yılan!" diyen Deniz öfkesini kustuğu için pişman oldu.

Bağkurlu Mafya bu detayı öğrenmekten hoşnut gibi gülümsedi. "Bugün iyi çalıştın," dedikten sonra Deniz'i tepeden tırnağa süzdü. Kotunu, çıplak omzunu ve onu bir hayli çekici gösteren yüksek topuklularını... "Bu iş bittikten sonra da seninle çalışalım," dedi kızı gözleriyle yerken.

Sizinle ancak bir mandırada çalışabilirim. Ne de olsa yeriniz orası! diye içinden geçiren Deniz, dışmdan sadece "Bırakın artık beni," diye inledi. "Korkuyorum!"

"Şimdiye kadar bir zararımızı gördün mü?"

Adam uzanıp kızın omzuna düşen saçını itti. Pütürlü derisiyle avucunu Deniz'in çıplak omzuna yerleştirdi. Genç kız bu temasla irkilip hızla ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Bir gören olabilir!"

Sonunda serbest kalan genç kız çantasına sımsıkı yapıştı. Kendini tüm dünyada yapayalnız hissediyordu. Tek bir tanıdığı yoktu sanki. Ona destek olacak, her an dibe çeken bataklıktan kurtarabilecek kimse yok gibi hissetti. Yoktu da! Kalbinin tek sahibi olan kocası artık ondan nefret ediyordu. Ailesi yüzlerce kilometre uzaktaydı. Yasemin bir erkek bulmuştu. Geriye bir tek sapığı kalıyordu. Sinirleri harap bir şekilde gülümsedi. "Fiyasko Birlik Başkanlığı'na yeniden geldim," dedi mafyadan hızla kaçarken.

❧ ♠ ❧

"Demek o süpürgeli kara cadı sana bunları söyledi!"

Yasemin elindeki kupayı o kadar çok sıkıyordu ki, Deniz az sonra porselen kupanın tuzla buz olacağından korktu. "Evet, Yaso... Aydan denen o sürtük evime girdiği, bana hakaret ettiği yetmezmiş gibi bir de kocamın boynuna atladı. Süpürgesi kırılası mahlûk!"

"Ben olsam saçından kavradığım gibi kapının önüne koyar, koymadan da kıçına sağlam bir tekme atardım."

"Yapacaktım. Bilirsin beni, yaparım da ama kocam olacak o Uranüslü izin vermedi. Beni alıp odaya kilitledi!"

Yasemin her bir detayı büyük bir şaşkınlık ve kızgınlıkla dinledi. Deniz ona aralarının bozuk olduğunu söylediyse de, para konusunu açmadı. Beş yüz bin lirayı isteme gerekçesini Yasemin'e nasıl anlatabilirdi ki? Neyse ki en iyi dostu ona detayları sormadı. "Sen ne yapıyorsan haklısın," dedi.

"Elbette haklıyım. Tamam, o kadın başarılı bir iş kadını olabilir. Benimkinden trilyonlarca kat iyi bir kariyere, beni ikiye üçe katlayacak bir güzelliğe, çekiciliğe, kadınsılığa sahip olabilir. Sonra iyi bir giyim zevki, dolu dolu bir CV'si, üç beş yabancı dili de olabilir... Ama ben de... Ben... Ben..."

Deniz bu noktada yaşadığı farkındalıkla durdu. "Sahi, ben neye sahibim, Yaso? Şu halime baksana... Kadından nefret etsem de, onun meziyetlerini sayarken bile yoruldum. Ya benim neyim var? Onun kadar güzel değilim, zengin değilim, başarılı değilim..."

Yasemin kızın kaygılı cümlelerini "Kes şunu, Deny!" diyerek böldü. Dostunun ellerini tutarken içtenlikle devam etti. "Bu şeylerin canı cehenneme! Sen Deniz'sin... Sadece Deniz olman yeterli... Kariyer veya güzellik bir kadına âşık olmak için yeterli değil."

"Ama bende âşık olunacak hiçbir özellik yok, o kadına kıyasla."

"Hayatım! Aşk söz konusu olunca bir nedene ihtiyaç olmuyor ki! Tuna seni nedensiz yere seviyor belki de."

"Bu çok saçma. Bununla avunamam, Yasemin!"

"O halde şöyle düşün..." diyen genç kız arkadaşının ıslak, ela gözlerine bakarken gülümsedi. "Hiçbir artın yok... Başarılı bir iş

hayatın yok, kariyerin yok... Yabancı dilin de,r İngiliz'in *'Ben var şiş kebap sevmek'* demesi kadar berbat."

"Sağ ol Yaso. Tam da ihtiyacım olan şeylerpylüyorsun!"

"Dinle beni... Bunlara rağmen, yani senin eklik olarak gördüğün şeylere rağmen o Kurumsal Kasıntı seni kının önüne koymuyor. Aksine, eğer çekip gidersen eminim bütdünyayı zavallı insanlığın başına yıkmak pahasına seni alıp gel."

"Yapar mı gerçekten?"

"Benim gördüğüm Tuna Üstüner galaksiyi bilrs yüz edebilir!"

"Benim için mi yani?"

"Senin için... Fiyasko Birlik Başkanı, uslanmz, dağınık, paspal, geveze ve kesinlikle yırtık Deniz Üstüner i."

"Böyle diyince kendimden nefret ettim, Yas

"Ama biz hepimiz seni seviyoruz bi'tanem. ı bize, bana, ailene ama en çok da Tuna Üstüner'e bir ödülsür

Deniz keyfi yerine gelip gülümserken, Yasın sırıtarak devam etti. "Sen olmazsan, o ukala adama kim kanır ki?"

"Ben katlanırım, sadece ben," diyen genç kmutlu bir kahkaha attı. "O halde Aydan'a bir ev, daha doğrı bir garsoniyer tutmadığını da düşünüyorsun."

Yasemin hızlıca başını salladı. "Bence kendiden uzak dursun diye ona Kars'ta falan bir ev tutmayı düşüror. Başına bela olmasın diye bir jest yaptığına eminim. O adamsensiz gideceği tek ev, tek hane tımarhane olur."

Deniz yeniden kahkaha attı. Yan masadaki ıç bir delikanlı onlara dönüp gülümsedi. Genç kız kimseyi farlemezdi. Gözleri bile dolmuştu ve en iyi dostunu çekip sımsıarıldı. "Sen olmasan dünyam o kadar sönük olurdu ki," dekızın kulağına. "Yıldızları olmayan gece gibi olurdu, sayfaları ısız kitap gibi olurdu, Yaso."

"Seni seviyorum, Deny ya!"

"Ben de seni, Yaso!"

Deniz kendini çekerken fazla duygusallaşortamı dağıtmak için muziplik yaptı. "Korkarım az sonra baevlenme teklif

edeceksin! Ah, beni bırak da, şu senin hergele ne oldu, onu anlat. Meşhur *Murat Bey peynirleri*?"

"Beni iki kere öptü ve geçen gece kapımda saatlerce bekledi," diye duraklamadan konuştu Yasemin.

Deniz'in ağzı sonuna kadar açılmıştı. Yasemin onun bu haline gülerken, yemekte olduğu pastanın üstündeki muz dilimini alıp Deniz'in ağzına tıktı. "Kapa şu ağzını Deny!"

Genç kız muzu yavaş yavaş çiğnedikten sonra ilk cümleye takılarak "Nasıl öptü?" diye sordu.

"Göstermek isterdim ama tipim değilsin," dedi Yasemin kırkırdarken.

"Zevzeklik etme, detayları ver!"

Yasemin her şeyi olduğunu gibi anlattı. Murat bildiği Mert'in arabasının markasına kadar...

Deniz'in gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Bu adamda bir şeyler var. Bana güven vermiyor. Sanki yeni nesil Nuri Alço... Sana içecek bir şeyler ikram ederse sakın alma!"

"Beni öptü diye mi?"

"Elbette! Hiç tanımadığı bir kızı öpen adam yarın ne yapar Allah bilir."

Yasemin muzipçe atladı. "Evlenir!"

Deniz anlamayarak "Ne?" diye sordu.

"Senin şu Uranüslüyle öpüştüğünüzde siz de yeni tanışmamış mıydınız? İki yabancıyken birkaç gün sonra evlenmediniz mi?"

Deniz hatırladı. Tuna'yla ilk kez öpüştüklerinde sadece birkaç haftalık patron-sekreter ilişkileri vardı. Buna rağmen öpüşmeyi başlatan kendisiydi. Hayatının aşkını ilk kez kendisi öpmüştü. Hafifçe Tuna'nın dudaklarına dokunmuştu. Ancak hemen ardından Tuna Üstüner sertçe dudaklarına yapışmış, Deniz'in bütün hayatı boyunca hissetmediği bir şeyler hissettirmişti. O tatlı, sıcak zamanı anımsayan genç kız gülümseyerek gözlerini kaçırdı.

Yasemin keyifle takıldı ona. "Aman Allah'ım, resmen yılbaşında dağıtılan donlar gibi kıpkırmızı oldun!"

Deniz kahkaha atıp Yasemin'e dil çıkardı. Sonra coşkuyla konuşmaya devam ettiler. Sanki ikisi de dünyanın en dertsiz, en

sorunsuz insanlarıydılar. Oysa Deniz'in kocaman, bir gezegen boyutunda sorunu vardı. Uranüslü sevdiği adam onu açıkça kötü giyindiği konusunda ikaz etmişti. Sonra kokteyline de götürmüyordu ve bir de eski nişanlısı vardı ki, o konuyu hatırlamak bile istemiyordu. Her şey fena halde boka batmış olsa da, Yasemin'le olduğunda tüm sorunlar birer toz tabakasına dönüşüyordu. Üfürse geçecek gibi... Yasemin için de sorunlar büyüktü. İki gün önce öpüştüğü adamın bir sonraki hamlesini delice merak ediyordu. Dün gece kapıya gelmiş, orada arabasının içinde beklemişti. Yasemin onu peşinden koşturmak için dışarıya çıkmamış, mesajında da gelmemesini istediğini yazmıştı. Murat ısrarcı olmuş, teklifini kabul edene kadar her gece kapıda bekleyeceğini söylemişti. O geceden sonra gündüz ne aramış, ne sormuş, ne de kapısına gelmişti. Yani henüz kayda değer bir hareket yoktu. İtirafından pişman olup sırra kadem mi basmıştı?

İki genç kız sorunlarını alışveriş yaparak unuttular. Elindeki beş mağaza poşetini işaret eden Deniz "Tuna için değil, kendim için alıyorum!" dese de, bu yalanına ne kendini, ne de Yasemin'i ikna edebildi. Kocasının haftalar önce açtığı ortak hesabı ilk kez o gün kullandı. Hiç tarzı olmayan şifon, siyah, şeffaf bir gömlek, pırıltılı, işlemeli, kolsuz bir bluz, likralı daracık bir etek ve diz üstüne gelen pudra rengi düz kesim, vücudunu sımsıkı saran bir elbise aldı. Birkaç kumaş pantolon ve onlara uygun, canlı renklerde iki de topuklu ayakkabıyla esaslı bir alışveriş yaptı. Hepsini Yasemin'in zevkine bıraktı ve bundan pişman olmadı. Aydan'ı sollayacak kadar kurumsal bir görünüşü vardı artık. Üstelik kuaföre gidip saçlarına sıradan bir fön çektirdikten sonra da ondan güzel olduğu konusunda tamamen emin olmuştu. Bu halini gören kocası karısının güzelliğiyle gurur duyacak, Ay'dan inme yabancılara tekmeyi basacaktı...

❧ ❧ ❧

Deniz akşam eve nispeten geç bir saatte gittiğinde Tuna'nın henüz gelmemiş olması hem bir rahatlık, hem de feci bir rahatsızlık kaynağı olmuştu. Varlığına kıyasla, hatta azarlanacak olsa bile

yokluğu müthiş bir huzursuzluk veriyordu. Öte yandan, kendisine nerede kaldığına dair hesap soramayacaktı ama Deniz ona hesap sormakta kararlıydı. Saat sekizi geçmişti. Geç bir saat değildi. İşler uzamış, trafiğe takılmış olabilirdi ama bu aksilikleri düşünemeyeceği kadar büyük, başka bir aksilik vardı. Aydan! O kadın varken Deniz'in rahat olmasına imkân yoktu. Tuna'nın bir dakika bile geç gelişi başlı başına bir dram kaynağıyken, iki saatten fazladır olmayışı Deniz için trajediye doğru gidiyordu. Olmayışı her zamanki gibi canını yakıyordu. Onu arayıp nerede olduğunu sormak için telefonunu kavradı. Ancak bunun yerine rehberinden başka bir numarayı tuşladı. Lale'nin numarasını.

Kadının normal mesaiye göre daha geç çıktığını biliyordu. Yönetim katında patronlar gitmeden Lale de ayrılamıyordu. Deniz onun vereceği bilgiye güveniyordu. İki uzun çalıştan sonra Lale coşkuyla telefonu açtı. Selam faslını bile atlayan genç kız "Tuna çıktı mı?" diye sordu.

Lale hızlıca "Çıktı," dedi.

"Ne zaman çıktı peki?"

"Benden hemen önce çıktı. Yediyi biraz geçiyordu."

"Anladım," diyen genç kız içini kavuran o yakıcı ateşi söndüremedi. "Yalnız mı çıktı?" diye sorarken mümkün mertebe sakince, basit, gayet rutin bir soruyu sorar gibiydi. Oysa gelecek cevapla kalbi infilak edebilirdi. Üç saniye boyunca cevabı beklerken Lale birkaç anlamsız hece ve birkaç ıı'lama sesi çıkardı.

"Lale, bana gerçeği söyle!" dedi Deniz. Artık basit bir soru olmadığını gösterir gibi sert çıkmıştı sesi.

"Tuna Bey, Aydan Hanım'la çıktı."

Genç kızın göğsünden sıkıntılı bir nefes boşaldı. İnler gibi "Nereye gittiler?" diye sordu.

Lale durakladı. Yine tereddüt ediyordu. "Bilmiyorum aslında, ama öncesinde Ümitköy'deki bir restoranda rezervasyon yaptırdım. İki kişilik..."

Deniz gülümsedi ama gülümsediğinin farkında değildi. Pes etmiş, yenilmiş bir savaşçının onu ölüme götürecek son darbeyi almadan önceki gülüşüydü bu. Gözleri kapanmadan, ruhu bedenini

terk etmeden önceki son gülüş... Kelimeyi toparlayamayarak teşekkür etti. Telefonu kapattığında cihazı elinde yapabildiğinin en kuvvetli şekliyle sıkıyordu. Dudaklarını birbirine kenetlemiş, tamamen hissiz bir şekilde, adeta bir robot gibi öylece ayakta dikiliyordu. Sonra olduğu yerde çöktü kaldı. Hissiz değildi, kalpsiz de... Bir robot olmadığını da anlıyordu. Robotların canı acımazdı. Oysa Deniz, bu hissettiğine acı bile diyemezdi. Onun çok ötesiydi... Acının bir ölçüsü varsa bu, son seviyedeki hali olmalıydı. Kendini paramparça hissediyordu. Dağınık, savruk, toparlanması imkânsız...

Elindeki telefonu yüzünün hizasına getirdi. Bir şey yapacaktı ama ilk anda bulamadı. Aklını başına alması uzun sürecekti. Anlamsızca ekrana bakarken sonunda hatırladı. Tuna'nın numarasını ezbere biliyordu. Arama kaydına girmeden tuşladı. İlk çalışta açılmıştı. Deniz ansızın sevdiği adamın sesini işitince heyecandan yığılacağını sandı.

İlk kelimesi "Neredesin?" oldu. Normal bir tonda, hiçbir duygu kırıntısı yüklemeden sordu.

Tuna'nın yanıtı bu sorunun cevabını içermiyordu. "Ne oldu?" diyerek soruyla karşılık verdi genç adam. "Iyi misin sen?"

Değilim, diyecek gücü kendinde bulamayan Deniz sustu kaldı.

"Deniz!" diye gergince seslendi karşıdaki adam.

Genç kız ısrarla yineledi. "Sen şu an neredesin?"

"Belgin halamın evindeyim. Önemli bir konu konuşuyoruz."

Klasik yalanlar... Karısını aldatan adamların *Toplantıdayım!* yalanının bir başka şekli. "Anlıyorum," dedi genç kız. O an Aydan ve Tuna'nın olduğu ortam gözünün önünde belirdi. Muhtemelen klasik müzik çalan bir restorandaydılar. Geniş tavanlı, ferah bir yer... İri kemerlerle, altın sarısı kolonlarla süslü... Kraliyet balo salonları gibi... Salonun ortasında bir masa... Büyük, kocaman. Üzerinde kırmızı kadife bir örtü. Bir ucunda Tuna Üstüner, diğerinde Aydan denen kara cadı. Kadın zarifçe gülümsüyor. Başını hafifçe yana eğmiş Tuna'ya bakıp naz yapıyor. Adam onu arzuyla süzüyor.

Deniz daha fazla düşünemedi. Midesi kasıldı ve elindeki telefonu yere fırlattığı gibi telefon üç parçaya ayrıldı. Genç kız iki

eliyle birden yüzünü kapatıp hıçkırıklarını boğdu. Sadakatsiz bir kocaya sahip kadınlar ne yapardı bilmiyordu. Bilmek istemiyordu. Gerçeği kabul edemiyordu çünkü. Muhtemelen çantasını alıp çıkmalıydı ama yapamıyordu. Buna hem gücü yoktu, hem de isteği. Gönüllü köleler gibi olduğu yerden ayrılamıyordu. Çektiği tüm eziyetlere rağmen, köleliği kabullenmiş, kaçma fırsatı doğsa da kaçamayacak kadar psikolojik bir bağlılıkla sahiplerine alışmış tutsaklar gibi hissediyordu. Kaçabilirdi ama yapamıyordu! Beyni yıkanmıştı. Hayır, kalbi yıkanmıştı bu durumda. Kalbine girilmişti. Oraya bir tohum bırakılmış ve o tohum, adına aşk denen bir ağaç olarak büyüyüp bedenini, ruhunu kaplamıştı. Geriye gururu için bile yer kalmamıştı! Ama intikam için yer vardı. Hâlâ biraz akıl, intikam ve öfke için güç bulabilirdi. Kabullenmiş bir köle değildi.

Dizleri üstünde sürünerek telefonunun parçalarını yerden aldı. Bozulmadığını umarak, parçaları hızlıca birbirine geçirdi. İki denemenin ardından telefon çalıştı. Akıllı telefon sahiden akıllıydı. Deniz'i biraz olsun iyi hissettirecek kadar da sağlamdı.

Hakan'ın numarasını buldu. Tek bir saniye bile düşünmeden aradı genç adamı. Kibarlık yapamayacak kadar öfkeli olsa da, o kibar avukata nasıl olduğunu sormayı başardı. Hakan şüphesiz daha büyük bir kibarlıkla yanıt verdi. Yardıma ihtiyacı varsa türünde klasik koşullanmış cümlelerini kurdu. Deniz onu geri çevirip direkt konuya girdi.

"Şu avukatın numarasını alabilir miyim?"

"Şimdi mi?"

"Mümkünse?"

"Bunu seninle görüşürken vermek isterdim."

"Hakan özür dilerim ama acil."

"Bir saniye," diyen genç adam birkaç saniyelik sessizliğin ardından "Söylüyorum," dedi.

Deniz ayağa dikilip köşedeki küçük sehpanın üstündeki bir derginin kenarını yırttı. Kalem bulmak kolaydı. Hızlıca numarayı yazıp üstüne 'Boşanma Avukatı Kemal Bey' diye not düştükten sonra Hakan'la görüşmesini bitirdi.

Elinde bir avukatın numarası vardı ama ğrusu onunla ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Hakan'a *acil* miştı ama bu sa atte adamı arayamayacağını hatırlattı kendın Yarını bekleme liydi. Hayır, yarını değil pazartesiyi... Yeni hı ayı... Öncesinde daha mühim bir işi vardı.

Yeni bir numarayı daha aradı. Selda Tekin'...

Lale ve Hakan'a göstermediği nezaketi kadı gösterip, onunla kısa bir sohbet yaptı. Bu defa gerçekten iyi oldu ınu gösteren ne şeli bir tavır takınmıştı.

"Ah, ben sizi aslında şu şey için aradım," de kadın az bir önceki konuya kahkaha atarken.

Selda Hanım keyifli sesiyle "Söyle birtanen dedi.

"Şu alışveriş meselesi için... Hani kokteyl giyecegim elbı seyi almama yardım edecektiniz ya."

"Ah, zevkle hayatım. Kokteyle kesin geliyo un o halde."

Deniz hafif bir gülüş attı önce. Sonra karaı soguk, intikam dolu sesiyle yanıt verdi. "Elbette! Kocamın yanı a bulunmak heyecan verici olacak!"

BÖLÜM 17

"İntikam soğuk yenir," derler ama ben dilimin yanmasını göze alarak sıcakken yiyecektim! Sımsıcakken... Kavuruyorken henüz... İçimdeki volkanda pişen, pişmekle kalmayan yanan, kül olan intikamımı... Avuçların kanadığı o çocukluk kazalarındaki acı, karnedeki zayıfı gören babanın yüzündeki hayal kırıklığının yarattığı keder ya da çok istediğin bir kıyafeti alırken 'yetersiz bakiye' uyarısıyla bipleyen kartın utancı... Bunların hiçbiri beni şimdiki gibi yaralamamıştı. Acıların hiçbiri bununla boy ölçüşemezdi. Bu acı belki beni öldürmüyordu ama güçlendirdiği de yoktu. Öldürmeyen acının güçlendirdiği bir palavraydı! Süründürüyordu. Zaten bir parça olan aklımı da alıp, yerine saman dolduruyordu. Şuursuz eylemlerim sadece bunu işaret ediyordu. Nitekim bir an düşünmeden hareket etmiş, Hakan'ı aramış, boşanma avukatının numarasını almıştım, ne yapacağımı bilemeyerek! Sanki Tuna'dan boşanmak öyle kolaydı. Sanki istediğim an bunu başarabilirmişim gibi. Sanki şimdi şu kapıdan çıkıp gitmeyi gözüm kesermiş gibi. Gururumla değil, öfkemle hareket ediyordum.

Sonunda yerden kalkmayı başardığımda, düşüncelerimden ördüğüm o karmaşık yumakta kaç dakika debelendiğimi anlayamadım. Saate bakmamıştım. Geceye varmak üzereydi muhtemelen. İçimde paslı bir tenekenin hissizliğini yaşıyordum. Kendimi kanepeye atıp sere serpe uzandım. Duvarları izleyerek kafamda kurgular üretmek yerine, o aptal kutusunun beni sahici bir aptala çevirip her şeyi unutturmasını ümit ederek televizyonu açmaya karar verdim. Haftalar sonra elime ilk kez kumanda aldığımda uzay gemisine binmişim gibi hissettim. Neredeyse on beş dakika boyunca

televizyonu açamadım! Uranüslümün teknolojik aletlerinin dilini de bilmiyordum. Onun hayatına öylesine yabancıydım ki...

Televizyon mu beni izledi, ben mi onu, anlayamadım. Gözlerimin önünden bir şeyler uçuşuyordu ama ne olduğunu pek görmüyordum. Şu an zihnimdeki televizyonda Aydan ve Tuna'nın cinayete kurban gittiği bir seri katil filmi çeviriyordum. Katilin kim olduğu, ta filmin başından belliydi. *Deniz Akın!* Üstüner soyadının altında kalıp, yaralı bedeniyle intikamını alan o kadın. Ofladım ve mutfağa gidip bir litrelik suyu boğazımdan döktüm. Yasemin'le yediğim öğle yemeğinden sonra bir şey yememiştim, açlıktan değil ama eğer bir depresyona girdiysem hakkıyla yaşıyor olmak için dolapta öldürücü kalorisi olan bir şeyler aradım. Birkaç madlen çikolatayla bir muz alıp salona geçtim yeniden. Ekrana bakarken sırıttığımı fark ettiğimde, eski aşkım Dağıstan elinde bir silah tutuyor, bir yandan caka atarken, bir yandan karşısındaki bir adamı marizlemeye çalışıyordu.

Yoğun sakal ve bıyık kombiniyle insandan çok, oyuncak bir ayıya evrilmeden önce imaj danışmanları sonunda tipini düzeltmişlerdi. Dağıstan'ın balta girmemiş karanlık bir ormanı andıran sakalı varla yok arası kirli sakala dönmüş, saçları geriye taranmıştı. Göz rengini hiçbir zaman görememiştim çünkü gözleri karşısındakini sinsice süzer gibi sürekli kısılıydı. Birkaç yıla kadar o kapalı gözleriyle bir ağadan ziyade Ray Charles rolünü oynaması için teklif götürülebilirdi! Tabii öncesinde siyahi olması için çikolataya bulanarak. Çikolataya bulanmış bir erkek... *Hmm!* Tuna'yı ve çikolatayı bir arada düşünürken, Dağıstan'ı o saniye unutup ağzıma bir çikolata attım. Kurumsal Yalancı'mı hayal ettiğim için kendime kızarak dikkatimi yeniden Dağıstan'a ve karizmasına verdim. Benim beyaz camdaki bir numaralı kahramanımın dublajı gerçek bir başarı örneğiydi. Onu seslendiren sanatçı her kimse "Gülo sen benim dalağımsın," derken bile insanın içini eritiyordu. Bu karizmatik öğelere ve benim ekranlardaki kahramanım olmasına rağmen Dağıstan, bir Dünyalıydı! Tuna Üstüner'i görse karizmasının havası kaçar, onun sesinin yanında dublajlı sesi helyum yutmuş komedi oyuncusu gibi olurdu! Ancak ne olursa olsun Dağıstan hiçbir

karısını aldatmamıştı. Yani teoride! Yedi tanesiyle dönüşümlü birlikte olabilirdi ama her birine sadakatle bağlıydı. Ah, ne diyorum ben? Yedi mi? Allah'ım başımdaki bir tane kuma adayının kıymetini bilmeliyim sanırım...

Off! Aydan... "Ay'dan gelen aya gider," gibi bir atasözü olmaması ne kötüydü. Beni avutacak hiçbir şey yoktu. Dağıstan bile bir an sonra on beşlik erkek şarkıcı grupları gibi göründü gözüme. Hoş, her beş saniyede bir telefona baktığım için diziyi pek izleyememiştim. Telefona bakıp durmamın da anlamlı bir tarafı yoktu. Sanki benim sadakatsiz kocam mesaj mı atacaktı? Ne zaman atmıştı ki? Romantik mesajları geçtim, koca olarak rolünü yerine getirip *Kaç ekmek alayım?* diye mesaj atsa bile olurdu. Buna rağmen telefonum, korku filmi mekânı olarak kullanılan ormanlık alandaki bir köşk kadar ıssızdı! Kalbim gibi...

Sessizliği bölen küçücük tıkırtılar duyunca irkilerek doğruldum. *Kedidir kedi!* gibi bir repliği kendime kuramayınca kapıda birinin olduğunu anladım. Ah, elbette, evin sahibi... Tuna Üstüner. Heyecanıma uslu durmasını söyleyip yeniden kanepeye gömüldüm, yüzüme bir gülüş yerleştirdim ve bakışlarımı televizyona diktim. Kocamın, usulca içeriye girdiğini anlamak zor değildi. Gözüm televizyonda olsa da, kalp gözüm Tuna'daydı. Ve beyin gözüm, ruh gözüm, mide gözüm, böbrek gözüm... Kaç gözüm varsa hepsi onun üstündeydi. Full konsantre F1 pilotu gibi beklemedeydim.

"Ah, Dağıstan ya, sen nasıl birisin?" diyerek inlediğimde Tuna'yı fark etmemiş gibi yapıyordum. Oysa orada bir yerlerde durup beni izlediğini biliyordum.

"Yapma koçum ya! O kadın bir yılan. Nasıl ona gidersin?" diyerek Hacer Teyze'm gibi televizyon karakterlerine sövüyordum. Tabii yazar burada aslında Aydan'ı kast ediyordu.

"O kadına gidip gül gibi karını bıraktığın için çok pişman olacaksın!" Hey, adamın yedi karısı vardı. Hangi karısından bahsettiğimi ben de bilmiyordum ama önemli olan alt metindi! Tuna'nın bilinçaltına yerleştirdiğim subliminal mesajdı!

Yeni bir replik için hazırlanırken Tuna bana seslendi. "Deniz," dedi keskin bir tonda. Adımı ondan duymak hâlâ bir ateş gibi

yakıyordu beni. Buna karşılık gergin sesi her bir tüyümü hazır ola geçirdiyse de, bozuntuya vermeden "Of, Dağıstan," diye inledim. *O kadar dalmıştım ki, onu duymuyordum!* "Sana diyorum!" diye bağırınca rol gereği onu yeni fark etmişim gibi Tuna'ya döndüm.

"Ay korktum," diyerek kısa bir an baktıktan sonra dikkatimi yeniden televizyona verdim. Sonra yanımdaki çikolatanın ambalajını açtım ve dudaklarıma götürdüm.

Dağıstan'a bakıp "Bir sen, bir de çikolata bu kadar haz veriyorsunuz, yemin ediyorum!" dediğimde sınırı aşmıştım, kabul... Ama *Tuna Üstüner'i delirtmek için kullanılan her yol mubahtır,* demişti Machiavelli. Belki tam olarak bunu dememişti ama başarıya giden her yolun mubah olması bir açıdan Tuna'yı delirtmeme bağlıydı.

Sakin, yavaş ve kararlı adımlarıyla gelişini işittim ama dönüp bakmadım. Hamlesini merak ederken heyecandan bir galon hava yutar gibi nefes alıyordum. Adımlarını hissettikçe göğsüm daha çok kabarıyordu. Baygınlık geçirecek kadar kendimi kaybetsem bile rolümü bozmadım, repliklerimi unutmadım ve sufle almaya gerek kalmadan Dağıstan'a yalandan övgüler dizmeye devam ettim. Bir yere kadar! Benim de bir çökme sınırım vardı. Tam yanıma kadar gelip tepemde dikilen Kurumsal Kocama en sonunda dayanamayarak döndüm.

"Kaşlarımı alacak kuaför gibi tepemde dikildiğine göre bir şey var!"

Sesim kızgın, onun bakışları ise daha kızgındı! Yeşil gözleriyle beni öldürecek gibi baksa da aldırmadım. Yeni bir çikolatayı ağzıma tıkıp televizyonun sesini açtım. Üstüme eğildi o an. Neredeyse soluksuz kaldım ama bunu yapmasının amacının beni öpmek değil kumandayı elimden almak olduğunu bir salise sonra fark ettim. Hızlı ve keskin bir manevrayla düşmana geçen kumandamın şokunu bile atlatamadan televizyonu kapattı. Ben ki, bir numaralı kumanda düşmanı babama bile bu kadar kolay yenilmemiştim.

Sinirle doğrularak "Hey! Bir şey izliyordum!" dedim öfkeyle.

Bana döndü ama dediklerime kıymet verip de bir şeyler söylemeye lütfetmeyecekti. Başka bir konuya geçti. "Bu akşam neden aradın beni?" Birkaç adım uzağımda ayakta dikiliyordu.

"Hiç..." dedim gözlerimi ondan çekerek. "Nerede olduğunu merak ettim ama önemli değil," diye devam ettim. Artık aldırmaz görünmenin acısını o da hissedecekti. Tabii hissedecek bir kalbi varsa.

"Belgin halamla olduğumu öğrenince rahatladın mı?"

Yarım bir gülüş attım. "Nerede olduğunu önemsemiyorum."

Karşımdaki koltuğa geçip dirseğini kolçağa yasladı. Diğer eli kravatını gevşetiyordu. Ona bakmak gözlerime büyük bir işkence yaşatıyordu.

"Neden önemsemiyorsun? Yoksa ben de senin mi umurunda değilim?" diye sordu. Sanki *Umurumda değilsin!* dememin mümkün olmadığını biliyordu. Biliyor olmalıydı ki, böylesine alaycıydı!

Yenilmedim ona. "Değilsin," diyerek ayağa fırladım. "İkimiz de birbirimizin umurunda olmadığımıza göre sorun yok!" Yanına bıraktığı kumandayı yeniden alıp Dağıstan'ı açtım. Tuna sakallı kahramanımı izlediğimi fark etmedi.

"Sen nasıl oldun?" diye sordu bu defa. Şaşkınca ona baktım. Karnımı işaret etti.

"İyiyim, bitti," dedim utanarak. Yumurtalarımın hareketini kocamla konuşuyor olmak benim gibi biri için bile çok zordu.

"İyi!" dedi zoraki bir nezaketle.

Sonra dönüp televizyona baktı. Tam o sırada Dağıstan'ın eşlerinden biri feryadı bastı. "Dağıstan, oy lelele, havar!"

Ah, bu yakarış karşısında neredeyse kahkaha atacaktım ama gözlerimi kederle eğdim. Dağıstan vurulmuştu. En sevdiği karısı Nazgül silahı yanlışlıkla tutmuş, tetiğe yanlışlıkla basmış, patlayan silahtan çıkan kurşun evin içinde mezdeke yaparak kıvrıldıktan sonra Dağıstan'ın omzuna yanlışlıkla saplanmıştı. Sahne tam bir absürt film örneğiydi. Üstelik benim gibi İletişim Fakültesi'ni bitiren, bir sürü sinematografi dersi alan ve bir zamanlar yönetmenlik hayali kuran biri için 'Nasıl facia diziler çekilir?' ismindeki tezine konu olursa, ancak izlenilecek bir şeydi. Bir de Tuna Üstüner'i kıskandırmak için izlenebilirdi ki, benim yaptığım da tam olarak buydu! Hocalarımın kemiklerine henüz yaşarken taklalar attırsam da...

Yaşadığı işkenceden zevk alarak diziye konsantre olmaya çalışırken, Kumsal Kocam "Bu aptal şey de ne?" diye sordu.

"Dağıstaaan!" dedim gevrek gevrek.

O an Tu'nın öfkesini anbean gördüm. Termometrenin sıcaklık ibresin tavana vurması gibi hışımla ayağa fırladı. "Dağıstan... Öyl mi?" dedi kumandayı arayarak. "Şu senin kas kafalı adam mı

"Ah evet penim adamım kas kafalı!"

Benim adım Tuna Üstüner'di ve şu an kendisinden kas kafalı olarak bahsediyordu. Eh, haklıydı. Ona dalga geçer gibi baktığım an, avucumda sıkıca tuttuğum kumandayı o kadar kolay kaptı ki, şoke olmuş halde kalakaldım. Dağıstan'a fazlasıyla ağır bir küfür savurarak derhal başka bir kanal açtı. Fashion TV! Allah kahretsin. Savaş boyalarımı aramayı bırakıp hemen o saniye hücuma geçti. Neredeyse ölüm dansı yapar gibi yerimden fırladım, elinde tuttuğu kumandaya yöneldim. Hızlıca kolunu havaya kaldırdı. Tuna bu boyda ve bu irilikteyken onu almam imkânsızdı.

"Ver şunu" diye gürledim.

Tuna o muhteşem yakışıklılığını konuşturarak bir gülüş attı. Hayır, bana değil! Televizyondaki mankene... Kaskatı dudakları daha geniş bir gülümsemeyle yayılınca nefesim durdu. "Hmm!" dedi imalı bir şekilde. O lanet olası kanalda bikini defilesi vardı. Vücutlarının sadece yüz binde birini kapatan şeyler giymiş kızlar, kıvırtarak bize doğru geliyorlardı. Tuna'nın kucağına atlayacaklarmış gibi öyle kabardım.

Gözlerini inanamayarak "Bunları mı izleyeceksin?" diye sordum.

"O öküz trafi izlemekten iyidir," dedi.

"Bu yürüyen yolunmuş tavukları mı izleyeceksin sahiden?" Kendimi işaret ettim. "Hem de benim yanımda." Gözlerim sınırlarını aşarak dolmuştu.

Arsızca sırıtıp "Tavuk derken piliç mi demek istedin?" diye sordu.

"Hayır, pikan!" dedim bağırarak. "Şu bacaklara bak! Benden üç taneyi üst üste koysan bu bacaklar kadar edemez."

Tuna bana dönüp bacaklarıma baktı. Tabii kıçıma geçirdiğim geniş gri eşofmanlar içinde uslanmaz bir himono onna olarak ona sunduğum tek şey, paçalı güvercin gibi görünen bacaklarımdı. Benim bacaklarımda aradığını bulamamış gibi yeniden televizyona döndü.

"Lanet olsun! Şunların bacaklarına bakmayı kes!" diyerek zıpladığım gibi elindeki kumandaya uzanmaya çalıştım.

Geriye çekilip gülümsedi. Bana! Ah, bu gülüşe kaç gündür hasrettim. Sinirden köpürüyor olsam da birkaç saniye için afalladığım doğruydu. Allah'ım çok tatlıydı. Bir gülüş daha attı ama bu defa televizyondaki Candice Swanepoel için. Dizine çıplak ayağımla bir tekme attım ve somurttum. "O kumandayı bana ver!" Onu kıskandığımı, bu kıskançlık uğruna televizyona girip o sarışın cadının saçlarından tutuğum gibi Venüs'e göndereceğimi hissettirmeden "Dağıstan'ı kaçırıyorum!" dedim.

Derin çatık kaşlarıyla "Dağıstan'ı rüyanda görürsün!" diye söylendi.

Kendimden geçer gibi sırıttım. "Ah, keşke onu rüyamda görsem!"

Kolumda kavrayıp beni sertçe kendine çekti. "O adamı rüyanda görürsen seni öldürürüm!"

Kahkaha attım ve onulmaz kıskançlığının keyfiyle dil çıkardım. Sadece bir saniye göz göze durduk ve o an üzerime o kadar hızlı eğildi ki, beni öpeceği için ben de süratle ona yükseldim. Dudaklarımız sertçe birbirine geçti. Tuna'nın elinden düşen kumanda zeminde yankı yaptı. İki eliyle belimden öylesine sahiplenici kavradı ki, inlememe engel olamadım. Hırsla saniyelerce öpüştük. Kasılan elleri tenimi acıtsa da, daha çok arzumu körüklüyordu. Nefessiz kalacak kadar o dudaklara sokulmuş, aramızdan su sızmayacak kadar bedenine yapışmıştım. Dünyadan kopmuş, bulutlara uçmuştum. Ta ki beynim kırmızı sinyali yakana kadar! *Aydan Aydan Aydan...* diye ikaz veren bir alarm kulaklarımda uğuldadı.

Kendimi ansızın çektim. Kollarından çıkmam kolaydı, çünkü Tuna da beni bırakmıştı. Birbirimize boş boş baktık. İkimiz de anlamaya, bu öfke krizinin ortasında gelen bu sıcak teması atlatmaya çalıştık. Kızardım, utandım ve kafamı eğdim. O an aklımı

başıma getiren yerdeki kumanda oldu. Fırsattan yararlandım ve krizi fırsata çevirdim. Kumandayı çaldığım gibi Tuna'dan daha da uzaklaşıp koşarak kanepeme fırladım. Kokusu hâlâ burnumda, sıcaklığı hâlâ tenimde, tadı hâlâ dudaklarımdaydı. Ancak savaşta olduğumuzu unutmamalıydım. Kısa bir mola vermiştim, dahası yoktu, olamazdı! Bir kıvılcım büyük bir yangına neden olmamalıydı. Bu yangın en çok beni yakardı çünkü. Aldırmaz görünmeye gayret edip silahımı kullandım. Dağıstan'ı açtım ve inledim. "Ah, Dağıstannn!"

Tuna sert bir soluk çekti. "Bir gün elimde kalacaksın!" dedi tehditle. Öpüşmeyi o da unutmaya çalışıyordu.

Ona bakıp içimden *Ah, keşke!* dedim. Sevdiği adamın ellerinde kalmak bir kadının isteyeceği tek şeydi. Bunu istiyordum ama içimden. İçimden onu istesem de, özlesem de, dışımdan somurttum. Tuna beni öldürmeden önce Dağıstan'a döndü. Az önce vurulan ve şimdi omzu sarılan Dağıstan'ın üstü çıplaktı. Omzunu saran ince sargısı hariç... Benim oraya iç geçirir gibi baktığımı düşünecek olmalı ki hışımla üstüme geldi. Kumandayı kaptığım gibi ellerimi kendi belimin altına götürüp oraya sakladım. Sanki Tuna bedenimi hareket ettiremezmiş gibi. Oysa parmağını kaldırıp bana *Gel!* dese, koşmak az kalır ışınlanırdım ona.

"Hayır, hayır!" diye sayıklarken kanepede döndüm ve kumandayı iyice altıma yerleştirdim. Tuna Üstüner, benim güçlü kuvvetli aşkım bir tufan gibi üstüme abanırken bu yaptığım saçmalıktı. Onunla oynaşmak ise her şeye rağmen muhteşemdi.

Elleri kolayca bedenimi çevirdi. Yüzüstü onun göğsüne kapandım. Tek eliyle kanepeden düşmemem için beni tutarken, diğer eli sırtımda gezindi. Ellerimin kontrolünü sağlayamayınca ayaklarımla debelendim ama ona karşı koymak o kadar zordu ki. Kumanda arayışı bedenimde sımsıcak bir dokunuş olup, hücrelerimi zevkle inletti. Vücuduma ne zamandır dokunmadığını hatırlattı. Yüzyıllar gibiydi. Milyonlarca ışık yılı kadar uzakta kalan o günlerin tatlı anıları kalbime yerleşti. Tuna'nın aheste gezinen eli sırtımdan belime, sonra kalçama indi. Gözlerimiz kesişti o an.

Ayaklarım çifte atmayı kesti, bedenim kasılmayı... Tuna'nın omzumu tutan eli gevşedi.

Fizyolojik olarak güçlü bir kafeste, Tunasal alanda kısılı kalsam da, psikolojik olarak aldatılan eş ruhuna bürünmem gerektiğini hatırlattım kendime. Tuna Üstüner tek eşliydi! Tek eşli olmaya mecburdu. Onun tek eşi de bendim. Dağıstan gibi poligamik bir manyak değildi. O tek bir kadına aitti. Bana! Kısa ve öz. Beni aldatırsa kendi kaybederdi. Ah, klişe avuntularım... Onları hatırladım.

"Bırak beni," dedim kararlı sesimle. Az önceki gibi kolayca kendimi kaybetmeyecektim.

Kendine çekti. Ben kanepede uzanmış bir haldeydim, o ise yanımda oturuyordu. Yüzlerimiz yakındı, gözlerimiz de öyle. Kalbimizin binlerce millik bir uzaklıkta olduğunu düşündüm. Aydan'la çıkıp gittiği halde, halasıyla olduğu yalanını söylemişti. Oysa Lale bana gerçeği anlatmıştı. Aydan'la lüks bir restoranda romantik bir yemek yediklerini biliyordum. Belki halası da katılmıştı onlara... Gençleri baş göz etmek isteyen çöpçatanlar gibi... Sosyetenin Hacer Teyze'si olarak Aydan'la Tuna'sını bir araya getirmeye çalışıyordu belli ki! Mahalle gülü Deniz'e kaptırdığı yeğenini kurtaracağını düşünüyordu. Her şeyi geçtim, Tuna eski nişanlısıyla baş başa yemeğe gidebiliyordu. Benim Uranüslüm bu kadar alçak mıydı?

Öylesin! Alçağın birisin! dedim içimden

Gözlerim hiddetime uyacak gibi ateşler saçıyordu. Hissediyordum. Tuna da hissetmiş olacak ki, beni kendine adeta yapıştırırken ellerinin ördüğü bir ağda tutsak kaldım. "Neden bu kadar öfkelisin?" diye sordu sakince.

Gözlerine bakmak canımı yakıyordu. Bahaneler sundum. "Lütfen rahat bırakır mısın beni? Çok sıcak."

"Evet, çok sıcak," dedi gözlerini az önce öptüğü dudaklarımda, boynumda, yakası açık tişörtümde gezdirirken.

Kurtulmak için yeniden çırpındım kollarında. "Serinlemek ister misin? Kafandan buz kovası dökebilirim," diyerek dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım.

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu. Eski bir trendi hatırlatıyordu ve evet, bu durumda ona meydan okuyordum.

"Hatırlarsan, sen bana meydan okumuştun," derken onu yeniden itmeye çalıştım. "Bana asla dokunmayacağını söylemiştin! Şu anki durumuna bakarsak kural ihlali yapıyorsun. Hem de üçüncü kez!"

"Üç mü?"

Az önceki öpüşme ikiydi. Birinci olan dün geceydi. Beni göğsüne çekip, zorla orada tutmuştu ve bu kesinlikle kırmızı kartlık bir ihlaldi. Ancak dün geceyi hatırlatmadım. Sarhoşken beni ayartmaya çalıştığını bilmemeliydi. Cevapsız bırakıp onu bir kez daha ittim. Bir kayayı oynatamayacağımı bilmeliydim.

"Biliyor musun? Bana dokunmayacağın için seviniyorum. Çünkü ne sen, ne de dokunuşların umurumda!"

"Gerçekten umurunda değil miyim?" diyerek varlığıyla bana işkence etmeyi sürdürdü. Güzelim yeşil gözleri cesaretimi eritiyordu. "Ne zamandan beri umurunda değilim? Az önce bana istekle karşılık verdiğinden beri mi?" diye devam etti.

"O basit bir dürtüydü," diye yalan söyledim. "Aslında dün gece beni o odaya kilitlediğinden beri umurumda olmadığına karar verdim."

"Bunu hak etmiştin!"

"Fahişene bağırdığım için mi?" Öfke aleviyle gözlerimin yandığını hissettim. Belki de gözyaşı dalgasıydı. Biraz olsun körleşmiş, hissizleşmiş yaralarıma tuz biber ekmeye devam ettikçe sakin kalamıyordum. "Ah, özür dilerim," dedim bu defa. Gözlerimde alay vardı. "Fahişe dedim ama bu eski nişanlının statüsüne uymayan bir küfür oluyor, değil mi? Ona bir daha rastlayacak olursam, cemiyetteki konumuna uygun küfürler edeceğime söz veriyorum!"

Tuna sözlerime feci halde bozularak beni daha da sıktı. Bu defa inatlaşmak yerine gerçekten sordu. "Aydan sana ne yaptı?" Onun bana ne yaptığını göremiyor muydu sahiden?

Seni elimden almaya çalışıyor! diyemedim! Acıyla inledim sadece. "Sarmalarımı döktü."

"Ne?"

Bağırdım. "Sarmalarımı döktü!"

"Ne sarması? Neden bahsediyorsun?"

Ve yeniden Tuna'yı ittim. Bu defa kendini çekti. Onu kendimden uzaklaştırdığım için neredeyse pişmanlıktan ölecektim. Fiziksel varlığının üzerimdeki etkisini unutmaya çalışarak konuştum. "Ah, tabii ya! 'Tuna bunları yemez' derken haklıymış. Ne olduğunu bile bilmiyorsun. Sarma işte. Bir yemek. Tam üç saat boyunca uğraştığım yemeği çöpe döktü! Hayatımda ilk kez yapmıştım."

Tuna Üstüner kurumsal bir havada kaşlarını çattı. Kravatsız gömleği beni verdiğim sözlerden dönmeye çağırıyordu. Ancak bunun yerine daha da delirterek "Bir yanlış anlama olmuştur," dedi.

Sadece güldüm. Kör oluşuna... Sonra pat diye sordum. "Evin şifresini nereden öğrenmiş?"

"Belgin halam söylemiş. Tamamen iyi niyetle..."

"İyi niyet mi? Kont Dracula insanların kanını emerken ne kadar iyi niyetliyse, o kadar iyi niyetli işte!" diyerek alayla yanıt verdim. Belgin Üstüner de benim kanımı, hatta ruhumu emiyordu. Şimdi de bizi ayırmak için cebren ve hile ile hayatımıza giriyor, her türlü Aliye Rona'lığa kalkışıyordu.

Buna rağmen kocamın halasıydı! Tuna anne sevgisi görmemişti. Belgin Üstüner onun hayatında anne rolüne koyduğu bir kadındı. Sözlerimi gerçek anlamıyla değerlendirmeyecekti. Benim komplo teorisi ürettiğimi düşünüyordu. "Onun kötü niyetli bir şeyler yaptığını düşünmen çok saçma!" dediğinde bunu kanıtladı.

"O da geliyor mu şu kokteyle"

"Organize eden o zaten!"

Ve dedektif Deniz Holmes ipuçlarını birleştirir. Kokteyl aslında Tuna ve Aydan'ı birleştirmek için yapılan bir davettir. Karısını evde, kederde bırakan adam, eski nişanlısıyla o davette yakınlaşır ve bir anda Deniz'in bir hiç olduğunu anlar! Kıyaslama yapar o an... Aydan vs. Deniz... Aydan güzeldir, kibardır, zekidir, alımlı ve kariyerlidir. Bildiği onca dille bir uçak kazasından bile kurtulabilir. Oysa Deniz küçükken koluyla sümüğünü silmiş, ilkokulda saçına bit düşmüş, horoz şekerini dünyanın en güzel şeyi sanarak büyümüş, İngilizce küfürleri filmlerden öğrense bile, Sultanahmet'i bile tarif edemeyecek kadar *dilsiz* bir kızdır. Vasıfsızdır. Plazalarda çalışamaz, milyonluk projeler üretemez. Üstelik

Aydan Ay'dan gelirken Deniz Dünyalıdır. Ve Aydan'la ilk raundunu sarmalarının çöpe gitmesiyle kaybetmiştir.

Tüm bunları hatırladığımda farkındalığım arttıkça umutsuzluğum da artıyordu. Tuna ile aramdaki sosyal statü denen o lanet olası canavar beni azar azar ısırıp yerken, umutsuzca kocama baktım.

Sert çehresine öfke yakışıyordu ama bana karşı değil. Son bir gayretle sordum. "Şu davete gitmek zorunda mısın?"

"Evet," dedi tek kelimeyle.

"Eminim sen olmadan da oradakiler idare edebilir."

"Muhtemelen."

"O halde gitme!"

"Neden?"

Neden mi?

Çünkü bu aptal evde yalnız başıma kalamam. Çünkü sen orada eski nişanlınla gülücükleri yarıştırırken, ben kederimde boğulamam. Çünkü insanlar senin yanına o kadını yakıştırırken, ben evin soğuk duvarlarıyla acılı bir tango yapamam. Çünkü ben senin olmadığın bir yerde nefes bile alamam!

"Sadece istemiyorum," dedim içimdeki geveze âşığın aksine.

"Bu bir gelenek, gitmem şart."

Tuna beni anlamayacaktı. Açık açık *Aydan yüzünden gitmeni istemiyorum!* diyemediğim için elleri böğründe kaldım. Fark eden bir şey yoktu aslında. O davete ben de gidecektim nasılsa... Belgin Üstüner çöpçatanlık organizasyonunun altında fahri gelini Aydan Ünal ile birlikte kalacaktı.

"Her neyse... Uyumayacak mısın?" diyerek konuyu kapattım. Zira bu konu uzarsa yeni bir tatsızlık eklenecekti listeye. Buradan Uranüs'e doğru uzamış olan o listeye!

Tuna sorum üzerine beni şüpheyle süzdü. "Sen?"

"İzin verirsen ben de uyuyacağım."

Kaşları çatıldı.

"Şu an yatak odamı işgal ediyorsun!" dedim iyice öfkelenerek. Ne de olsa ben salonda uyuyordum. Beni buraya tıkmıştı, değil mi? Yastığımı içeriden almak için ayağa kalktım. Yatak odasına girdiğimde karı koca birlikteliğiyle doldurulmayan bir yatak

odasının, kiler gibi fazlalıklar için ayrılmış bir yer olduğunu düşündüm. Onu yatak odası yapan eşlerin varlığıydı. Sırtını dönse bile diğer tarafta onun olduğunu bilmek güzeldi. Oysa Kurumsal Kocam onu bile çok görüyordu bize. Ters V kaşlarımla yeniden salona geçtim. Tuna yoktu. Banyoya girmiş olmalıydı. Salonda yalnızlığım içinde, çaya düşmüş bisküvi gibi hissettim. Bu oda da sanki beni eritip dağıtıyordu. Televizyonu yeniden açtığımda kocamın varlığını hissettim. Görmesem bile o kadar güçlü bir histi ki bu!

"Televizyon mu izleyeceksin?" diye sordu.

Gergin sesine şaşırarak ona döndüm. "Askeri kamp gibi buna da mı yasak koyacaksın?"

"Gidip içeride uyu!"

"Anlamadım."

"Yatak odasında uyu!"

Söylediği şeyi ya duymuyor, ya da beni gerçekten odasına davet ediyordu. Ah, ateş beni çağırıyordu. Heyecanımı gizleyerek "Ya sen!" diye sordum.

"Bu gece ben burada uyurum!"

Püff ve ateş söner... "Keyfin bilir!" dedim hatırladıklarımın siniriyle. Bana yaşattıklarını hatırlamak neden böyle kolaydı? Her hatırlayışımda tırnaklarımı kemirmeme neden olacak kadar öfke hissetmem de sadece bana zarardı... Tırnaklarına acı oje sürülen bir çocuk gibi alınganca baktım, saçlarımı savurup başım dik, kıçım çıkık bir şekilde dudaklarımı büzdüm. Tuna'nın taviz vermez duruşuna daha da öfkelendiğim o an içeriye koşmak için hamle yapmıştım ki, Dağıstan televizyondan adeta bana seslendi. "Dur Gülo!"

Dağıstan'ın hareminin Haseki Sultanı Gülo'ydu bu. Yine de bana söyler gibi olunca bir anda durdum. Bütün sinirim baloncunun elinden kaçan bir deste balon gibi havaya uçtu. Dağıstan'a değil, Tuna'ya gülüyordum. Fark ettiğim o müthiş detaya... Dağıstan'ı izlerim diye mi burada uyuyordu benim kıskanç, şapşal kocam? Ah, gidip şimdi boynuna atlasam, aşkımı söylesem ne yapardı? Biter miydi her şey, kavgalıyken bile aramızda kıvılcımlanan o tutku alev alır mıydı? Yeniden eskisi gibi sımsıkı kavrar mıydı beni? O yapar mıydı bilmiyorum ama ben yapmayacaktım! Hayır, barış

çubuğunu uzatan taraf ben olmayacaktım. Bu yüzden hiçbir ofsaytlık ya da yüzde yüz gol olabilecek hamleye yeltenmedim. Aksine kendimi tehlikelerden koruyup uzaklaştım oradan. Ben giderken Tuna homurdanarak televizyonu kapatıyordu.

❧ ❧ ❧

Selda Hanım gibi bir kadının, Ahmet gibi bir evlada sahip olması milyonda bir rastlanan genetik bir hastalık olmalıydı. Ahmet Tekinalp kesinlikle genetik bir sorundu. Onu bir daha asla, hâlâ bu dünyanın bir ferdiyken görmeyi hiç istemiyordum. Buna rağmen annesi bana güven veriyordu. Bana yardım ediyordu. Kız kardeşi Belgin'in aksine, düşman saflarında yer alan adi bir işgalci gibi bakmıyordu bana. Onunla gerçekleştireceğim eylem için hissettiğim hevesin yanında, bu minnet duygularımla beraber buluşmaya gittim. Üstüner Holding'e... Eylem oradan başlayacaktı. *#occupyustunerholding!*

Tuna'yı görme isteğim her zamanki gibi çok baskındı. Hâlâ o asansöre binip, o kata çıkarken müthiş bir heyecan duyuyordum. Heyecanını yitirmemek güzeldi. Aramızdaki bunca soruna rağmen aradığım her şey, ne yazık ki hâlâ ondaydı. Ne aradığımı bilmiyordum aslında, ben sadece bulmuştum...

Tuna o gün ofiste değildi. Lale'yle ve yeni asistanla biraz laflamıştım ki, Ahmet geldi. *Ben sinsinin tekiyim kızlar!* bakışıyla yönetim katına daldığında, neredeyse Lale'nin eteğinin altına giriyordum. Baba dayağından kaçan zavallı bir yavrucak gibi... Ahmet beni sahiden korkutuyordu. Annesinin bir peri anne olmasına rağmen, oğlunun mafyayı tutan kişi olduğuna dair şüphem yoktu. Bu bakışlar ya bir kasabın bakışları olabilirdi-ki bir şeyi doğramak ister gibiydi–ya da genlerine kadar kötülükle dolu olan bir adamın... Birincisini tercih ederdim, tabii beni doğramayacaksa... Muhtemelen fırsatını bulsa doğrardı! Bakışları bu yöndeydi ama neyse ki işkencesini bitirip odasına gitmişti.

O ana kadar Ahmet'e o denli dalmıştım ki, onunla beraber içeriye giren kısa boylu adamı görmemiştim bile. Selçuk Bey! Tuna'nın danışmanı... Beni gördüğünde yaşlı adam öyle içten gülümsedi ki, Ahmet'in yarattığı gerginlik bile yok oldu.

"Deniz Hanım, sizi burada görmek ne güzel," dedi elini uzatırken.

Kibarca uzattığı eli tuttum. "Sizi de öyle."

"Tuna Bey'i mi bekliyorsunuz. Sanmam bugün gelsin. İşleri uzun sürecektir."

"Ah, haberim var. Şeyle mi gitmişti, of, neydi adı unuttum."

"Aydan Hanım'la mı? Ha, evet. Kısa bir görüşmeleri vardı."

Selçuk oltaya takılmıştı ama asıl avlanan bendim.

"Haberim var," dedim neşeyle karışık bir hüzünle. Hüznümü perdelemiş miydim, bilmiyordum ama Selçuk Bey bir şey çakmamış görünüyordu. Benimle hatırlaşması bitince Lale'ye döndü. Birkaç toplantı ve görüşmenin teyidini aldıktan sonra keyifle ellerini çırptı.

"Her neyse, güzel bayanlar. Şimdi sizi bir başka güzel bayan için bırakmak zorundayım."

Lale, adama sıcak bir gülüş gönderdi. Selçuk'un karısını kast ederek "Sanırım sizin de İçişleri Bakanlığı'nda bir görüşmeniz var," dedi.

Adam yaka silker gibi yaparken bile sempatikti. Eşinden bahsettiğini anlamak güç değildi. Gözleri parlamıştı. "Hafta sonundaki kokteyle hazırlık yapmak için seçtiği kurban ne yazık ki benim!"

"Ah, eşinizde mi geliyor? Ne şahane," dedim fark ettiğim o detayla.

Selçuk Bey bana göz kırptı. "Eşsiz bir toplantı olsaydı bile gelirdi. Maalesef benimkinin en zayıf noktası, davetler. Çıldırıyor resmen."

"Evet, ben de çıldırıyorum!" Yapmacık bir gülüş atmıştım ama sözlerim yapmacık değil gerçekti. Çıldırıyordum. Öfkeden ve acıdan... Tuna eşsiz bir toplantı demişti ama Selçuk Bey onu yalanlıyordu. Her şey benim gelmemem için hazırlanmıştı. Tuna Üstüner karısını orada görmek istemiyordu. Sinirden alev almama ramak kala telefonum çalınca içine girdiğim hararetten kurtuldum. Arayan Selda Takinalp'ti.

"Deniz, hayatım, plan dışı bir şey çıktı. Şirkete gelemiyorum. Dışarıda buluşalım mı?"

"Tabii. Nasıl isterseniz. Ben hemen bir taksiye binip..."

"Hiç gerek yok canım. Ahmet oradaymış zaten seni bırakacak."

"Efendim?"

"Oğlum seni bırakacak, hayatım. Az önce şirkete geldiğini söyledi."

Ahmet ve ben bir arada! Tüylerim ürpermekle kalmadı, her biri korkudan titredi. Selda Hanım oğlunun nasıl bir aşağılık olduğunu bilmediği için rahatça konuşuyor olabilirdi ama hiçbir güç beni onunla bir yerlere götüremezdi.

"Hemen getiriyorum sana Deniz'i!" diyen Ahmet o sırada enseme doğru bir nefes verip telefonumu kaptığı gibi annesiyle konuşmaya başladı. Ne ara gelmişti? Kötüleri ışınlayan bir sistem mi vardı acaba? Aydan ve Ahmet, sonra Belgin... Her an bir yerden bitebiliyorlardı.

Neredeyse çığlık atarak geriye kaçtığımda Lale de şaşkındı. Olayı bilen bir o, bir de Mert vardı. Selçuk Bey ise bizi keyifle izliyordu.

Ahmet annesinin telefonunu kapatırken koluma dokunup, "Hadi gidelim. Annem bekletilmeyi hiç sevmez," dedi. İçten görünüyordu ama onun gerçek kimliğini biliyordum. Selçuk Bey'in yanında kabalaşamadığım için kibar olmaya çalışarak "Hiç gerek yok, Ahmet Bey. Sizi meşgul etmek istemiyorum. Ben giderim!" dedim.

Ahmet çoktan beni sürüklemiş ve asansöre götürmüştü bile.

"Bırak beni gerizekâlı!" diye tısladım yüzüne doğru.

Hayret! Sinirlenmedi ve sinsileşmedi. Sadece gülümsedi. "Deniz, senden özür dilemek için bir fırsat istiyorum," diyerek keyifli görünmeye devam etti.

"Ben senden ne bir özür, ne de bir pişmanlık bekliyorum. Unuttum bile!"

"Ama ben unutmadım. Bir kadına karşı asla şiddet eğiliminde olmadım. Bu bana çok koydu."

Keşke biraz daha koyup kabız etseydi, dedim içimden. Buna rağmen asansöre binene kadar karşı koymadım. Selçuk Bey'in bir rezaleti görmesini istemiyordum. Asansöre binince ilk anda biraz korksam da, Ahmet'in o an için bana zarar vermeyeceğini anladım. Annesi bekliyordu, herkes onunla asansöre bindiğimi görmüştü. Ben de tacize sessiz kalacak biri değildim. Bunu belirttim de.

"Eğer bana dokunursan, yemin ediyorum çıkardığım rezaletle bütün bir Holding senin ne kadar adi biri olduğunu öğrenir!" Hızlıca düğmelere basıp bir an önce aşağıya inmek istiyordum bir yandan.

Ahmet kaygıyla bir elini alnına götürdü. "Allah aşkına, Deniz! Beni gerçekten böyle biri olarak mı görüyorsun? Sana zarar falan vermeyeceğim!"

"Daha önce iki kez yaptın ama!" İlkini hatırlamamış gibi kaşları çatıldı. Hatırlattım. "Nikâhta da çok agresiftin."

"Çünkü ellimdeki her şeyi benden alıp o adama sen verdin!"

"O sadece hak ettiklerini aldı! Sen ise hak etmediğin halde hâlâ şirkettesin. Şükretmen gerekirken oyunlar çeviriyorsun."

"Hiçbir oyun çevirmiyorum. Artık bitti gitti. Kabullendim."

"Hiçbir oyun çevirmiyor musun? Sen mi? İyi düşün!"

Ona mafyayı tuttuğunu bildiğimi gösterdim. "Ama ne yaparsan yap, benim üzerimden bir menfaat elde edemeyeceksin!" diyerek kararlılığımı da göstermek istedim.

Aldırmazca sırıttı. "Senin üzerinden birçok şey elde etmeye niyetim vardı ama Tuna Üstüner'le evlenince maalesef hepsi içimde kaldı."

Gözleri sinsilikten öte başka bir hisle yüzümde gezindi. Sonra boynuma ve vücuduma inince hızla geriye çekildim. Niyetini gördüğümde midem kasıldı. "Sen... Sen..." diyerek inlediğimde "Senden çok hoşlanmıştım!" dedi pat diye.

Onu itti!! Hışımla ve öfkeyle... Asansör kapısı bu sırada açılmıştı. Kendimi nasıl dışarıya attığımı bilmeden holdingden koşarak çıktım. Nefessiz kalana kadar hızlı adımlar atıp, güvenli bir uzaklığa eriştiğimi düşünerek ansızın durdum. Ahmet Tekinalp daha ne kadar midemi bulandırabilirdi, bunun sınırı yoktu. Korkudan çok müthiş bir öfke duysam da, kendimi toparladım. Annesiyle görüşmeye gittiğimde Ahmet'in etkileri silinmişti. Tuna'ya odaklanınca başka her şey önemsiz kalıyordu.

Benim bir numaralı düşmanım oydu... Ve bu hafta sonu onu mahvedecektim!

BÖLÜM 18

Fakir kızlar gururlu olur, demişti bir keresinde biri. Kaan denen zamazingo olmalıydı bunu diyen. Saçma aforizmaların değişmez ismi. Mert ondan pek hoşlanmasa da, bu sözüne şimdi *birazcık* katılıyordu. Yasemin'in gururu Everest'i aşmıştı. Elbette fakir olmasından ötürü değil, zaten ona fakir denmezdi ama zengin de değildi. Kendi çevresindeki kızlar gibi şımarık ve ilgi isteyen, kolayca kandırılan biri olmadığı için sözün doğruluk payı vardı. Yetişme şartları onun keskin çizgileri olmasına neden olmuş olabilirdi. Yasemin'in kolayca kandırılamaması ve Mert'i bu kadar zorlaması ise genç adamın sadece hevesini perçinliyordu. Onu elde etme yolundaki ikna turları bile güzeldi. Kapısında saatleri tüketmenin keyfi bile vardı. Hayatta bu kadar çok istediği bir şey olmamıştı çünkü. İsteklerinin peşinde koşmak keyif veriyordu. Onları kolayca elde etmeye benzemiyordu bu. Başta öfkelenmiş, gururuna yedirememiş olsa da, artık kabul ediyordu. Ondan kaçmak çözüm olsaydı, buradan Fizan'a kadar giderdi ama gidebildiği tek yer kızın kapısı olmuştu.

Bugün de oradaydı. Arabasını Yasemin'in kapısının tam önüne park etmişti. Kızın, mutfak penceresinden görünmesini bekliyordu. Ya da dışarıya çıkmasını, inadını sona erdirmesini... Birkaç kez o mutfağın ışığı da yanmıştı ancak pencereden bakan biri olmamıştı.

"Orada olduğunu biliyorum!" dedi Mert sırıtırken. Doğrusu Yasemin, tüm atraksiyonlar umurunda değilmiş rolünü iyi oynuyordu. Rol olduğundan elbette emindi. Çünkü ışıkları kapandıktan sonra Yasemin'in gizlice perdeyi aralayacağını, varlığını kontrol edeceğini tahmin ediyordu. Bu yüzden beklemeye devam etti. Israrla... Bundan şikâyetçi değildi. Ancak üçüncü günün sonunda

sinirlenmeye başlamıştı. Hayatında hiçbir şey için bu kadar ısrarcı olmamıştı. Tüm ısrarına rağmen, karşısında gerçek bir duvar vardı. Hastaneye bile gittmişti ama Yasemin'in tek cümlesi "Hasta yakını mısınız?" olmuştu. *Seni artık tanımıyorum!* demek olmalıydı bu. Mert Kutlar'ı tanıyan bir kız ömrü boyunca onu unutamazdı oysa. Alıştığı ritüel buydu!

Hasta yakını değil, bizzat hasta olmaya bile karar verdi sonra. Kendini yaralamayacak olsa da, yalandan birkaç ağrı bulup doğrudan hastane gitmişti. Rol yapma konusunda berbattı. Üstelik onkoloji bölümüyle ilgili bir hastalık üretemediği için Yasemin yerine başka bir hemşire gelmişti. Mert'in tüm planları sonuçsuz kalmıştı ve öfkesi katlanıyordu!

Onun bu çabalarından haberdar olan Yasemin ise keyiften dört dönüyordu. Hastaneye böylesine neşeyle geldiği başka bir zaman olmamıştı. Âşık olduğu, ancak onu kötü bir şekilde yaralayan adamın şapşallıklarını izlemek gerçek bir mutluluk kaynağıydı. Hele göğsünün feci şekilde ağrıdığını ve bu ağrıyı ancak Yasemin Hemşire'nin geçirebileceğini söylediğini duyduğundan beri, otuz iki diş gülümseyerek dolaşıyordu. Buna rağmen onu affetmeyecekti. Henüz... Kısa bir zaman sonra affedeceğini biliyordu ama bugün o gün değildi. Zorla aldığı öpücüğü daha unutmamıştı. Hoşuna gitmişti tabii ki, ancak bildiği, büyüdüğü, yetiştiği değerlere uymuyordu. O adam, böylesine bayağı yollarla onu elde edemeyeceğini bilmeliydi. Bayağı mı? Ah hayır, bu öpücük Yasemin'in hayatındaki en önemli şeydi. Ancak Murat'ın niyeti gönül eğlendirmek, bir şeyler koparmaksa, hedeflediğine ulaşamayacağını da bilsin istiyordu. Tam bir klişe örneği sergiliyordu aslında. Ona verdiği mesaj; *Ben senin bildiğin kızlardan değilim!* idi.

İş arkadaşları fazla nazın âşık usandıracağı konusunda hemfikirdi. Yasemin de öyle düşünüyordu. Eğer erkek olsa ve bir kız bu kadar diretse, ikinci gün çoktan kaçıp giderdi. Kendini onun yerine koyunca bir kız uğruna tam üç gün gece yarılarına kadar beklediğini düşünemiyordu. Üstelik vasat bir kız için. Murat gibi yakışıklı, sempatik bir adamın kendisinde ne bulduğunu merak ediyordu. Bu biraz da gurur veriyordu tabii. İstenmek, talep

görmek, elde edilmek için bedeller ödenmesi her genç kı[illegible] ederdi. Yasemin mutluydu. Kırgınlığı hâlâ canlı olsa da, M[illegible] hissettiği aşk güçleniyordu.

Onu perdeler ardında izlemek en romantiğiydi. İki g[illegible] üste işe gitmediği ve bir nöbeti arkadaşının yerine tuttuğu [illegible] gece boyunca evdeydi. Bu üç gecede de Murat oradaydı. O[illegible] hastaneye de gelmişti. Her gece mahalleli olmamasına v[illegible] melen birilerinin park yerini işgal etmesine rağmen tam [illegible] geçmesine bayılıyordu. Onu beklemek, geldiğini görmek, [illegible] karanlığa gömülüşünü seyretmek ve orada olduğunu bilmek [illegible] semin için nefes almak gibi bir ihtiyaç olmuştu. Ancak [illegible] sonraki evde geçirdiği ilk gece yoktu. Perdeyi, görünme [illegible] rağmen sonuna kadar araladığı halde orada değildi. Ne[illegible] kaygıyla dizleri titredi. Bir şeyleri kaybetmenin o kötü[illegible] korkudan kalbi gümbürdüyordu. Pes mi etmişti? Elbette [illegible] tal... Hangi erkek bu kadar zaman beklerdi ki? Yasemin [illegible] tiği o büyük aşkın acısıyla kendini dışarıya attı. Önce [illegible] şekilde sokağa bakmak istedi. Belki de bugün park yeri [illegible] mıştı. Belki bugün, her zaman durduğu yerde başka bir [illegible] lemişti. Oysa dışarıya çıkınca Murat'ın yerinin boş old[illegible] müştü. Gelmemişti işte. Vazgeçmişti. Daha fazla uğraşma[illegible] görmeden bıkmış, çekip gitmişti. Onu anlamalıydı ama [illegible] yordu! Hayır! Sadece üzüntüyle sokağın ortasında dur[illegible] Bilinçsizce yan sokağa ve aşağıya inen diğer sokağa d[illegible] kit, tam olarak gece yarısıydı. Murat her zamanki saatte [illegible] manki yerinde bulunmuyordu. Yasemin onu özlüyordu [illegible] çok da kaygıdan ölüyordu. Bitmişti öyle mi?

Derince soluklanıp, yasını tutarken omuzları dir[illegible] düşmüştü. Dudakları titremeye, kalbi sancımaya b[illegible] düşen omuzları iki güçlü el tarafından sımsıkı kavrandı [illegible] düşüncelerden ötürü dünyadan uzaklaşmış olan gen[illegible] dan ölürcesine çığlık attı. Aynı anda omuzlarını tutan [illegible] biri ağzını kapattı.

Kulağına "Sessiz ol!" diye fısıldadı avını kuşatmış [illegible]

Ah, bu ses... Onun sesi. Genç kız gözlerini kapattı ve kasılmış [illegible] gevşetti. Kendini bıraktı. Murat'ın kollarında olmak o kadar güzeldi ki. Keyfini çıkardı sadece iki saniye için. Sonra elini [illegible] dudaklarını kapatan o eli itti.

Yasemin'in karşı koyuşuna rağmen Mert onu bırakmadı. Kendine çevirdiği kızın bedenini göğsüne hapsetti. Sımsıkı sarıldı ona. [illegible] gerginliği geçmemiş olan sırtında elini dolaştırdı. "Sakin ol, gelgilim!"

[illegible] yatıştırıcıydı ve kızın her bir hücresine iyi geliyordu. Kalbinin çarpıntısı rutine inince beynine giden kan da normal seviyesine gelmiş olacak ki, genç kız gerçeği ayırt etti. Mert'i itip ona sinirle bakıp çatılmış kaşlarıyla sordu. "Bu da neydi?"

"Sadece ne yapacağını merak ettim," diye sırıttı genç adam. [illegible] gözlerine anlamadığını gösteren o sıkıntılı ifade yerleşti. [illegible] açıkladı. "Gelmediğimi fark edince kendini sokağa attın. [illegible] göremeyince kahroldun."

Yasemin ilk anda sinirli bir nefes koyuverdi. Ellerini beline [illegible] fark etmeyerek "Seni kendini beğenmiş serseri! Söylediklerin gerçekle ilgisi yok!" diye bağırdı.

Genç adam kıza doğru bir adım attı. "Gerçek olduğunu biliyordum. Test ettim ve onayladım!"

Yasemin iki adım gerileyerek karşılık verirken alaycı sesiyle "Gerçek beni test ettin! Ah, çok komiksin sahiden," dedi. "Senin [illegible] olduğumu sandın?"

"Dışarı çıktın? Bu saatte bir yere gidiyor olamazsın, değil mi?"

Yasemin iyi bir yalan bulmak için kıvrandı. "Çö...çöp," dedi [illegible] büyük çöp kutusunu göstererek. "Çöpü atmaya çıktım?"

"Hangi çöpü?" diyen Mert kızın boş ellerini gösterdi.

Yasemin derin bir nefes alıp hızlıca atılmak istedi ama kahkahalara boğulacak bir yanıtı yoktu. Aklına ilk geleni söyledi safça. "Unuttum!"

Mert hafif bir kahkaha attı. "Yetmedi mi?" diye sordu kıza [illegible] bakarken. Yasemin bu defa geriye kaçmadı. "İkimize de [illegible] yetmedi mi?"

"Hiç yeterince falan yok ben gayet iyi durumdayım."

düzgün oturamadığı kaldırımda rahatsız bir pozisyona razı gelip, öfkeli olduğu kızın yanında olması, Yasemin için mutlulukların en büyüğüydü. O yakışıklı yüze bakıp gülümsedi. Bakışlarına karşılık alamadı. Sevdiği adam çatık kaşlarıyla dik dik karşıya bakmaya devam ediyordu. Olsun... Yanında olması bile yetiyordu. Genç kız aralarındaki küçük mesafeyi kapatıp bedeni ona değecek şekilde yaklaştı. Ellerini kaldırıp, onun güçlü koluna dolandı. Sonra başını omzuna yasladı ve tebessüm etti.

Dakikalarca ikisi de tek kelime etmedi. Baktıkları yerde bir binanın avlu duvarı vardı. İzlenilecek bir manzara yoktu ama aynı yere boş boş bakmak bile o kadar anlamlıydı ki...

Yasemin sıcaklığını hissettiği vücudun keyfi, varlığını hissettiği aşkın mutluluğuyla daha da sokuldu ona.

Ve Mert... Çekip gidemediği için pişman değildi. Kızın avuçlarından yayılan ısının kendisine geçmesine izin verdi. Ona karşı koymadı, itiraz etmedi ve yıllarca aşk yaşamış bir çift gibi küslüğün o tatlı sert keyfini çıkardı. Artık küs değillerdi aslında. Yasemin... İnatçı sevgilisi sonunda pes etmişti. Mert sadece beş dakika önce çekip gideceğim, bir daha Yasemin'i görmeyeceğini kendine telkin ettiği halde, ona dönüp baktığında tüm planları altüst olmuştu. Kafası eğik, kaldırıma çökmüş, saçları yere doğru dökülmüş o kızı nasıl bırakıp gidebilirdi ki? Buna hem kalbi, hem de ayakları izin vermemişti.

Onun yanına oturduğunda Yasemin'den böylesine sıcak bir merasim beklemiyordu. Kız hızlıca koluna girmiş, yanağını omzuna yaslamıştı. Mert kızgın olsa da, onun dokunuşu tüm gerginliğini silip götürmüştü. Sadece oturmak ve onunla aynı yere bakmak yeterli gelmeyince, Yasemin'in sımsıkı sarıldığı kolunu çekti. Kız bir an için onun gideceğini sanıp homurdandı ama Mert eylemine devam etti. Elbette, daha iyi bir pozisyon için... Kolunu kaldırıp kızın omzunu sardığında Yasemin fısıldayarak "Yuppi," dedi. Genç adam ona göstermeden tebessüm ederken, kızı göğsüne yasladı. Yasemin de davetten memnun olarak kollarını onun gövdesine sardı.

Hâlâ konuşan olmamıştı. Birbirlerine sımsıkı kenetlendikleri halde, sözcüklere gerek duymadılar. Kalp atışlarını duyuyorlardı, birbirleri için ne kadar önemli olduklarını hissediyorlardı ve saatlerce hiç kıpırdamadan duracak kadar birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Hoşlanmak mı? *Hoşlanmanın canı cehenneme!* diye düşündü Mert. Kızı biraz daha çekip, belini daha kuvvetle sararken ilk konuşan o oldu. Kızın saçlarına doğru "Sanırım..." diye mırıldandı. Yasemin başını kaldırıp onun gözlerine bakarken devamını bekledi. Genç adam yan bir gülüşle sırıttı. "Sanırım... Ben seni seviyorum!"

Kız beklediği gibi büyük bir şaşkınlık göstermedi. Müşfik bir gülüş attı sadece. Teşekkür eder gibi gözlerini kırptıktan sonra dudağını kemirip başını geriye çekti. Onu tamamen görmek istiyordu. Göz göze geldiklerinde utandığını, yazlık salça gibi kızardığını fark etti ama durmadı. "Ben de seni seviyorum. Hem de uzun zamandan beri."

Mert, kızın en yakın bölgesini, yani alnını öptü. "Ne zamandan beri?"

"İlk günlerde," dedi kız ona sokularak. "Sana âşık olmak o kadar kolaydı ki, yerimde kim olsa..."

"Yerinde kimse olmayacak, Yasemin. Ben sadece seni seviyorum."

Bu cümle hem Yasemin'e, hem de kendine bir uyarıydı. Ne kadar basitti oysa! Mert neredeyse matematik denklemi çözer gibi bu ilişkiye yön verdiğini hatırlıyordu. Yasemin'den hoşlandığını kabul ediyor ve gittiği yere kadar onunla olacağını söylüyordu ama şimdi tüm bu varsayımları koca bir saçmalıktan ibaret geliyordu. Buna kısaca hoşlanmak demek haksızlıktı. Bu aşktı, sevgiydi... Kuvvetliydi... Çelikten bir zincir gibi çözülmesine, kırılmasına, parçalanmasına imkân yoktu. Aşkı ilk kez tattığı için anlayamamıştı ama şimdi biliyordu. Bir dakika önce fark etmişti. Yasemin'le aynı yere bakarken çözülmüştü her şey. Onunla aynı yere bakmak bile kalplerinin bir olduğuna yeterli bir kanıttı.

Ve aynı yere bakmaya devam ettiler. Yine sessizlik içinde ve yine sımsıkı sarılarak... Ta ki genç kızın bağrışıyla ayrılana dek.

"Aman Allah'ım!" dedi Yasemin elleriyle yüzünü kapatırken.

Mert bir sorun olduğunu görünce kaygılandı. "Ne oldu?"

"Anahtarım... Ah, anahtarımı içeride unuttum!"

Genç adam derin bir nefes bıraktı. "Bu muydu yani?"

"Evet, tabii ki! İçeriye nasıl gireceğim?"

"Hmm!"

Mert kararsızca elini saçına götürdü. Yasemin'le beraber ayağa kalkarken genç kız "Buldum!" dedi coşkuyla. "Deniz! Deniz'i arayalım. Onda yedek anahtar vardır."

Mert bu fikirden hiç hoşlanmadı elbette. Deniz gelirse her şey ortaya çıkardı. Kimliğinin şimdi ortaya çıkması tam bir skandal, büyük bir rezalet olurdu. Yasemin'i sevdiğini anlamışken, onun da kalbine sahip olmuşken bunu göze alamazdı. Bundan sonra bir daha asla kendini affettiremezdi. Elbette gerçekler bir gün, bir şekilde açığa çıkacaktı ancak bunu uygun bir dille anlatmak başka, Deniz gibi bir cadı yüzünden olması başkaydı.

Hızlıca ayıldı bu yüzden. "Kimseyi bu saatte rahatsız etme. Bana gelirsin!" dedi emreder gibi.

Yasemin ona dik dik baktı. Bu Mert'i kızdırdı. "Hemen bir art niyet aramak zorunda mısın? Ben sadece bir fikir veriyorum."

Kahretsin ama berbat bir fikir sunuyordu. Eğer kabul ederse Yasemin'i götüreceği ev, zaman zaman yalnız kaldığı ofis tipi dairesiydi. Burada kimliği açığa çıkmakla kalmaz, Yasemin'in işleyeceği cinayet için pek çok orijinal fikir de sunabilirdi. Ne de olsa dairesinde çizim envanterleri, ofis alet edevatları, hatta inşaat malzemeleri mesela tuğlalar bile vardı. Daha kötüsü, eski sevgililerinden biri baskına gelirse işte o zaman Yasemin'in yapacakları, bir UFO saldırısından bile daha tehlikeli olabilirdi.

Çok şükür ki Yasemin kabul etmemişti. Onun ikna olmaması iyi bir şeydi ve Mert kesinlikle ısrar etmeyecekti. Bir otele ya da istediği bir arkadaşına da götürebilirdi ancak daha iyi bir seçenek varken bu yollara başvurmadı. Kollarını açıp çapkınca gülümsedi. "O halde bütün gece benimle arabamda kalmaktan başka şansın yok."

Yasemin bir şeyler bulmak ister gibi düşündü. Bu saatte gidebileceği bir arkadaşa açıklama yapamazdı. Bu yüzden Deniz'den başka bir seçenek gelmedi aklına. Tabii onu rahatsız edeceği fikrine

katıldı. Tek çare Murat'ın dediği gibiydi. Bunu kabul edecekti ki, adamın açık kollarını fark etti.

Genç kız kısık gözleriyle bakarken "O kollar neden açık?" diye sordu.

Mert sırıttı. "Sen buraya gel diye..."

Yasemin inat etmedi ancak hemen kabullenmedi de. "Aklından başka şeyler geçmiyorsa, bu geceyi senin arabanda geçirebilirim".

Kesinlikle geçiyor! diyerek içinden yanıt veren Mert, dışından arsızca gülümsedi. "Söz veriyorum, aklımdan geçenleri yapmayacağım."

Yasemin somurttu ancak kendini tutamayarak gülümsedi. "Memnun olurum!" *Gerçekten memnun olur muydu?*

"O halde gel," dedi genç adam.

Genç kız, o kısa mesafeyi koşarak kat etti ve sevdiği adamın göğsüne sokuldu. Ona böyle sarılmak mükemmeldi. Hiçbir şey düşünmeden, kaygıdan ve korkudan uzak... "Hadi, götür beni!" dedi göğsüne doğru mırıldanarak.

Mert "Emredersiniz," derken ansızın eğildi ve onu kucağına aldı.

Yasemin şaşkınca düşük tonda bir kahkaha atmaya başladı. Sevdiği adamın güçlü kolları üzerinde taşınmak dünyanın en güzel şeyiydi.

❧ ❧ ❧

"Nasılım?" diye sordu genç kadın. Vücudunu yılankavi şekilde saran, simsiyah elbisesi, sıkıca bağlanmış siyah saçlarıyla dişi ırkının göz alıcı bir örneğini sergiliyordu. Buna rağmen karşısındaki adam oldukça ilgisizdi.

"İyisin," diyen adam bu hissizliğini göstermekte bir sakınca görmedi.

Aydan'ın dudakları aşağıya indi. "Bakmadın bile!"

Tuna o zaman kafasını kaldırıp kadının elbisesine baktı. Bir vitrine bakmaktan farkı yoktu. "Gerçekten güzel!" dedi tekdüze sesiyle.

"Ben mi? Elbise mi?"

"Ne fark eder?"

"Çok şey! Eğer bana güzel olduğumu söylersen bütün gece şahane geçecek, ama bu iltifatlar elbiseyeyse bütün gecem berbat geçecek demektir!"

"Abartıyorsun ve bundan hiç hoşlanmıyorum!"

"Eskiden bana güzel olduğumu söylemekte bu kadar ... davranmazdın," diyen kadın ellerini Tuna Üstüner'in ... sına yasladı. Dekoltesini gösterir gibi eğildi ama genç adam ... bir an için bile davet edildiği yere bakmadı.

"Senin de dediğin gibi, eskide kaldı. Hatırlanmayacak ... eskide..."

"Ama ben unutmadım!"

Tuna sakinleşmek ister gibi gözlerini kapattı. "Unutmak ... nin yararına olacak."

Kadın gözlerini devirip elini salladı. "Her neyse... Sen ... mahvetmeden önce artık çıksak? Hoş, böyle bir gecede ... manı bile anlayamıyorum ya!"

"Şoför seni bıraksın. Benim işim bitmedi."

"Böyle bir akşamda bari yapma! Lütfen! Çıkalım artık"

Tuna başını kaldırıp sadece baktı. Aydan onu iyi tanıyor ... olarak bu bakışlardaki net cevabı okuyabiliyordu. Bozuntuya ... meden "Peki," dedi. Şuh bir sesle ekledi. "Sen de gecikme!"

Genç adam ona cevap vermedi. Kadın gider gitmez ... AR-GE raporunu sertçe iteledi. Aydan'ın şirketiyle kurulacak ... birleşmeyi şu an düşünemezdi. Koltuğunda geriye yaslanıp ... vatını gevşetirken gözlerini karşıya, şehrin ışıklarıyla parlayan ... kara semalarına dikti. Kaşları çatılmıştı. İfadesi sertti ve bunun ... çok nedeni var. Aptal davetlerden ve onlardan daha aptal ... gerekçelerinden nefret ediyordu. Belgin Üstüner organ ... yaptıysa, tek başına idare edebilirdi. Ortaklık kutlaması ... tisi ya da adı her neyse Tuna Üstüner için sıkıntı olacaktı. ... lik hiçbir şeye odaklanamayacaktı. Aklı bir baş belasında ... Deniz'de... Sürekli Deniz'i düşünecekti. Bozuk bir saat gibi ... kılı kalacaktı. Hep aynı yerin üstünde duran yelkovan gibi ... atacak, ancak vardığı yer yine orası olacaktı. Ne yaparsa ... kurtulamayacaktı. Bir kazazede gibi o girdaba gömülmeye ...

karmaşık ve tehlikeli, buna rağmen durmadan çeken o
Gizlenmiş şeylerin gölgesi altında, kavgaların ama en
tutkunun tutsaklığında onu özlemeye devam edecekti. Öz-
hayatına gi giren yeni bir duyguydu. Onunla evlenince tattığı
Elindede olmayan şeyleri özlemek belki bir nebze avuntu
ama ka kendisine ait olanı özlemek boğucuydu. Kendisine
yanındayken bile uzaktı. Özlem, her gün gördüğü ve
işkence çektiği birine olunca, acı veren bir şeye dönü-
Tuna la Üstüner bu acıya da yabancıydı.
düşüşündükçe özlemine eşlik eden, hatta belki de on-
daha fazla a açığa çıkan öfkeyle önündeki bir kâğıdı avuçla-
DeDeniz'in birkaç gün evvel ofise gelip Ahmet'le çıktı-
Lale'den öğöğrendiğinden beri, ondan uzak durmakta oldukça
davranmıştı. Üstelik önceki para sorunu ve sakladığı la-
şeyler yr yetmezmiş gibi, Ahmet sürüngeniyle yakın olması
umursırsamama ilkesini kışkırtmıştı. Aynı evde yaşamak
ne kadar ir izin verirse elbette! Onunla eskisi gibi olamama-
gerginliği, bu buna rağmen onu gönderemeyecek olmanın rahat-
hepsi genenç adamı boğuyordu. Deniz'le olmuyordu ama on-
olmuyorordu! Öfke, hissettiği en belirgin duyguydu. Ondan
öfkesirsini sona erdirememek acizlikti muhtemelen. Tuna
yetiremediği bir şeyin varlığını hatırlamıyordu. De-
daha derine gömüleceğini anladığında yerinden
oyalanmalarla Deniz'i ve sebep olduğu kızgınlığı
davavete gecikmeden gitmeye karar verdi. Lale'nin ge-
takımını askıdan aldı. Yavaş hareketlerle hazırlandı, çık-
Mert'i aradı.
"Ama kavalyelik yapacağını bilmiyordum!" dedi dostu ke-
Tuna, Mert'in sözleriyle biraz da olsa gerginliğini attı. "Ben-
bulamazdın."
"Tüm senirnin için bir fıstığı ekiyorum. Kıymetimi bilmeli ve
bana kompliman yapmalısın."
güzelsen neden olmasın? Üzerinde ne var?"

Mert gür kahkahasıyla yanıt verdi. "Şık bir tuvalet [illegible] pembe. Uyar mı?"

"Pek tercih etmem!"

"Kahretsin, kes şunu! Pembe elbise ve kendimi bir [illegible] şününce ortaya çıkan şey bir korku filmine benziyor!"

Tuna ilk kez o an tebessüm etti. "Elbisenin rengini değ[illegible] lisin belki de. Sana pek yakışmadı."

Mert yeniden arsızca güldü. "Keyfimi kaçıramazsın [illegible] sal Kasıntı! Böyle miydi Deniz'in dediği şey?"

Öyleydi ama Deniz'den başkasından bu hitabı duymak [illegible] battı. Şahsına ve deliliğine münhasır karısı, bulduğu lakaplarıyla [illegible] diğerlerinden farklıydı. Onu, yine ve kaçınılmaz olarak duymak [illegible] Tuna'nın gerginliğini canlandırdı. Mert böylesine keyifliyken [illegible] disinin birini öldürecek kadar sinirli olması haksızlıktı. "Sa[illegible] den bu kadar keyiflisin?" diye sordu sertçe.

"Sakın bana bulaşma dostum! Bugünlerde çok iyiyim."

"Kadınlar mı?"

"Kadın," dedi Mert ciddiyetle. "Sadece bir tane. [illegible]"

"Süresi üzerine yine iddiaya girebiliriz."

"Bu defaki süresiz... Onu seviyorum."

Sevmek! Mert Kutlar'ın sözlüğünde karşılığı yoktu bu [illegible] nin. Tuna şaşırdı ancak bu ilişkinin de diğerleri gibi [illegible] varsaydı. Konuşmayı uzatmadan iyi şanslar dileyip [illegible] pattı. Neyse ki, Mert vardı. Onunla konuşmak her zaman [illegible] Böylesine aldırmaz biriyle dost olmak, Tuna için bir şans[illegible] onun tarzı örnek teşkil etmiyordu. Şimdiye kadar. [illegible] doğrusu onun gibi olmaktı. Umursamaz, hiçbir şeyi [illegible] fazla önemsemeyen ve hayatını yaşayan... Hayır, [illegible] Tuna Üstüner'in disiplinine hiç uymuyordu. Hayatına [illegible] yan, ancak dostluğuna fazlasıyla önem verdiği Mert [illegible] buluşup, onunla beraber davete katıldı.

Davetin yapıldığı ünlü otelin görkemli salonu [illegible] ğildi ama konuklar VIP sınıfına dâhildi. Önemli kişiler, [illegible] bürokrat, şirketin ortakları ve üst düzey yöneticileriyle [illegible]

Üstüner ailesi... Ahmet Tekinalp de oradaydı ancak annesi henüz yoktu.

Tuna herkese hafif asık suratıyla selam verirken, Mert tüm dikkatini karşı neşeliydi. Sadece Aydan'a biraz mesafeli davranmasına rağmen Tuna bunun üstünde durmadı. O an Aydan'ın da bir derdi yoktu, Belgin halasının ikisini bir araya getirme çabalarının bir parçasıydı bu kalabalığa ve bu samimiyetsiz insanların tümüne katlanıyordu sadece. Bir zorunluluğu yerine getiriyordu. Görev başındaydı. Ancak görevi sekteye uğratan plan dışı bir şey oldu. Hatalı olan Mert'ti.

Tuna'nın koluna dirseğiyle dokunup "Şuraya bak!" dedi.

Tuna Mert'in işaret ettiği yere baktı. Kapıya doğru. Oradan gireni görmesiyle zaman durdu. Bir hayale benziyordu. Daha doğrusu tabiri caizse bir seraptı bu. Çölde bahtsızlara görünen bir yanılsama, umut açan, susuzluğu gideren ve koşmak isteyeceğin türden bir yanılsama... Tam da Tuna Üstüner'in ihtiyacı olan bir hayal... O hayal kapıda duruyordu. Deniz... Oradaydı. Beyazlar içinde. Dik başlı, gururlu bir kuğu gibi... Hayır, aslında hırçın bir kuğu gibi... Vahşi ve saldırgan görünüyordu. Görünüşü o kadar mesajları okuyordu ki, tavrından mı, doğasından mı, yoksa öyle olmak istediği için miydi, anlaşılmıyordu. Straplez beyaz bir elbise giymişti. Göğüs dekoltesi ilk anda fark edilmiyordu. Tuna gizlenmişti. Sert bir kumaşla iki göğsünü kapatan, ikisinin arasındaki derin oyuğu cezp edici bir şekilde bırakan bir elbiseydi bu. Cüretkâr kısmı burasıydı. Geriye kalanı da etkileyecek kadar uzundu. Dardı elbette. Kızın vücudunu bir kılıf gibi sarmıştı. Çıplak omuzlarına dökülen, ancak göğüslerini örtmeyen iri bukleli saçları açıktı. Yüzünü kapatacak kadar hafifçe gerideydi. Yüzü, bakanı saatlerce orada tutacak kadar güzeldi. Açık renk gözlerini kuşatan koyu bir göz makyajı dudağı hafifçe boyanmıştı. Ruju kırmızı değildi, daha dikkat çekici parlak, aşırılı bir renkti.

Tuna Üstüner, onun gördüğü en güzel kadın olduğuna şüphe duymuyordu. Ne de olsa Deniz'di o... Yanında bütün kadınlar sönük kalırdı. Çekimi ve yaydığı etki o kadar güçlüydü ki,

herkes ona bakıyordu. Ya da genç adam herkesin ona baktığını, daha doğrusu herkesin yiyecekmiş gibi ona baktığını sanıyordu. Duramadı bu noktada. Karısına doğru hışımla yöneldiğine, Mert onu durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" dedi o tanıdık ses. "Kendine hâkim ol!"

Genç adam hiçbir şeye aldırmadan Mert'i itti.

"Sakın bir rezalet çıkarma. Sen böyle bir adam değilsin!" Mert'in sözleri sadece bir gereklilik olarak kuruluyordu. Tuna Üsküner'in onu işittiği yoktu. Gözlerini Deniz'e tehlikeli bir bakışla kilitlediğinde kızın da baktığını gördü. Çenesini mi kaldırmıştı? Meydan okumaya devam ediyordu, öyle mi! Mert'e sert bir bakış atmakla yetinirken, bir tufan gibi Deniz'e doğru yürümeye devam etti. Karısına eriştiğinde, cüssesinin yaydığı güçle genç kız tekdimla geriledi. Tuna bunu fark etti ancak üzerine yürümekten geri durmadı. Ta ki halası coşkulu bir şekilde önüne geçip elleri ceketine yaslayana kadar...

Kadının yüzü güleç olsa da, diğerlerine göstermeden tedirgince sordu. "Bu da ne oğlum?"

Genç adam o an biraz ayıldı. Halasına çevirdiği karanlık yeşil gözleriyle Deniz'i gösterdi. "Asıl bu ne?" Sesindeki sertlik Deniz'i bir adım daha geriye kaydırdı.

"Deniz'in kıyafetini mi beğenmedin?"

"Sorun kıyafetim değil," diyen genç kız bir hayal olmadığını gösterdi. Sesi, görünüşünün aksine ürkekti. "Sorun tamamen benim!" diye devam etti.

"Öylesin!" diyen genç adam, öfke dolu bakışlarını Selda Hanım'a çevirdi. "Deniz'in burada ne işi var?"

Kadın hayretle gözlerini açtı. "Ne yani, Deniz gelmeyecek miydi?"

"Hayır!".

"Ama bu eşli bir davet. Gelmesi gayet normal... Normal olmayan, senin bu kadar kızgın görünmen!"

Deniz gururluca başını kaldırıp, konuşmayı devraldı. "Tuna'nın benim geleceğimden haberi yoktu."

"Ama kızım... Bunu bana söylemedin!"

"Özür dilerim, Selda Hanım," diyen genç kız gözlerini utançla kaçırdı. Ne kadar kararlı olmaya çalışsa da, kadına karşı mahcup olmak berbattı. "Ben sadece kızgındım. Katılmak istedim. Hepsi bu."

Yaşlı kadın sıkıntıyla inlerken, Tuna sertçe "Asıl kızgınlığı daha görmedin!" dedi.

O an Mert de yanlarına gelip samimi bir gülüşle Deniz'e bakarken ıslık çaldı. "Vay be! Deniz gerçekten şahanesin!"

Tuna en yakın dostuna o kadar kötü bir bakış attı ki, genç adam gerçek bir şaşkınlıkla kalakaldı. Tuna Üstüner'e yaptığının kabalık olduğunu söylemek yerine, ortamın gerginliğini almak için "Ben bir centilmenim ve gerçekten güzel olan bir kadına *güzel* olduğunu söylerim," dedi.

"Benim karıma söyleyemezsin, Mert Kutlar!"

Tuna Üstüner'in küstah yanıtı ve öfkeli bakışları karşısında Mert çenesini kaşıdı. Bu kadarını sahiden anlamıyordu. Her neyse... Deniz söz konusu olunca en iyi dostunun sınırları olmadığını görmüştü. Konunun üstünde durmak yerine, yeniden gülümseyen genç adam bu defa Selda Hanım'a döndü. "Ve siz güzel bayan... Neredeyse yirmi beş yaşında gibi duruyorsunuz."

Selda Hanım etraftaki birkaç kişinin işiteceği şen bir kahkaha attı. "O halde bana seve seve eşlik edeceksin, Mert'cim."

"Şereftir!" diyen genç adam kolunu uzatınca, Selda Tekinalp onun koluna girdi. Mert'in kendisini götürmesine izin vermeden önce Tuna'nın eline dokundu. Anaç sesiyle tavsiyesini dile getirdi. "Deniz'i daha fazla kırma!"

"Ah, bu onun için bir ata sporu!" diyen genç kızın yanıtı, Tuna'nın haşin bakışlarını çekti. Deniz kocasına hafifçe dil çıkardıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Mert ve Selda Hanım gider gitmez genç kızın tüm cesareti silindi. Korkusuyla kalakaldı. Elleri titriyordu ve lanet olsun ki dizleri de pek sabit değildi. Göğsünün altından sıkıştıran elbise yüzünden doğru düzgün nefes de alamıyordu ancak soluksuz kalmasının tek sebebi kocasıydı. Tuna'nın bakışları karanlık bir kuyu gibiydi. Deniz oradan çıkacağına pek ihtimal vermiyordu.

"Eşli bir davet olduğunu öğrenince gelmek istedim!" dedi lız bir sesle. "Bu benim ilk davetim."

Tuna, onunla arasındaki kısacık mesafeyi kapattı. Dışarıya biteni açık etmemek için aralarında boşluk bırakmamıştı gelmeyeceğini söylemiştim!" derken çehresi katı bir öfkenin müyle gerilmişti. Sırtı salona dönük olduğu ve birbirlerine yakın durdukları için görenler genç karı kocanın samimi nuşma yaptıklarını düşünürdü. Birbirlerine savaş baltalarıyla rişmek üzere olduklarını kimse anlamazdı.

Kalabalık onları görmese bile, Deniz karşıdaki kalabalığı bir şekilde görüyordu. Tuna'nın psikolojik baskısı altında doğru zorlukla gülümsedi. Kalabalığın kendisini istenmeyen olarak görmesindense, riskleri göze alıp Tuna'nın koluna Dudakları rolüne uygun olarak keyifli bir gülüşle kıvrılmıştı sesi bir cadınınki gibi cırtlaktı. "Beni, yapmayı istemeyeceğim lere zorlama!"

Genç adam kızın omuzlarını kavrayıp sarsmak istedi engelleyen Belgin Üstüner'in yanlarına gelmesi oldu. Selam vermeden konuşmaya başlayan kadın, Deniz'i tepeden tırnağa süzdü. "Ah tatlım, elbisen ne kadar da..." dedikten sonra cık bir tebessümle "Cesur!" diye ekledi.

Deniz aynı yapmacık kibarlıkla yanıt verdi. "Sizinki kadar değil ama umarım elbisemi beğenmişsinizdir."

"Beğenmek mi, bayıldım! Selda'nın zevki mi?"

"Ah, evet. Selda Hala o kadar iyi bir insan ki, bana yardım lif ettiğinde mutluluktan uçtum!"

Bilerek 'hala' demiş, kadının iyiliğini övmüş, üstelik samimi olduklarını bu sözlerle göstermişti. Hedeflediği gibi gin Üstüner fena halde bozulmuştu. Bunu belli etmese de anlamıştı. O içten gibi görünen kibirli bakışların derinin duğunu iyi okuyabiliyordu. Bu gece için kadına direnebilmeyi ledi. Ona keskin yanıtlar vermeyecekti. Ortamın gerilmesi kendisi yüzünden tatsızlık çıkmasını katiyen istemiyordu Ünal denen karaçalı ortadan ikiye çatlasa yeterdi. Ki öyle cak gibiydi. Deniz tam karşısındaki açıklıkta, Aydan'ın

[illegible] az sonra devirecek kadar daldığını, bulundukları yere bak[illegible] görünce keyifle Tuna'ya yaslandı.

"Beni konuklarla tanıştırmayacak mısın, sevgilim?"

Genç adamın hiddeti anbean daha fazla görünür oluyordu ancak bir skandal çıkmasını istemiyordu. Deniz yüzünden yarın o [illegible] cemiyet eklerine çıkmayı, iş dünyasında itibar kaybetmeyi [illegible] istemezdi. Ancak fena bir sınanma yaşayacağını anladı. Deniz'i [illegible] geldiği üç günün gerginliği, onun Ahmet'e menfaat [illegible] annesiyle alışverişe çıkması, oraya giderken Ahmet'in [illegible] götürmesine izin vermesi ve öncesindeki kavgalar yü[illegible] Deniz'i boğabilirdi... Ama yüz otuz kişinin önünde değil.

Belçin halasına dönüp "Aydan'ı bizden uzak tut!" dedi. Ka[illegible] başını sallayıp yanlarından ayrıldı. Bir de eski nişanlının kötü [illegible] ya da fazla samimi tavrı yarın için gazetelere bir başka [illegible] verebilirdi. Tuna Üstüner geçmiş ve şimdiki ilişkileriyle, [illegible] giren kadınların birbirlerine olan münasebetiyle anıl[illegible] nefret etti. Deniz'in kıkırtısını işitince, ona yemden kötü [illegible] attı.

Genç kız keyiflice omuz silkti. "Günlerdir ağzından çıkan en [illegible] cümle bu oldu. *Aydan'ı bizden uzak tut!*"

"Benim için değil!" diyen genç adam kızın hevesini kursağında [illegible] "Sadece tatsız bir durum olmaması için!"

[illegible] ayıplar bir bakış atsa da, Tuna'nın sözlerinin verdiği [illegible] keyfini çıkardı. "Elbisem şahane, değil mi?" diye [illegible] genç adam uzun boyunun avantajıyla gözlerini, yu[illegible] mükemmel bir açıyla bir hayli davetkâr görünen göğüs[illegible] Sonra aynı manzarayı Deniz'den daha uzun herhangi [illegible] da göreceğini fark ettiğinde, gayriihtiyari bir şekilde [illegible] ellerime parçalayacağım!" dedi.

[illegible] ima ettiği şey açıktı. Kızgınlık, rahatsızlık ve tehdit... [illegible] Deniz'in hayalinde başka şeyler canlandı. Bir kor gibi sıcak [illegible] derhal kızardı ve hemen yüzünü eğdi.

Genç adam, dekoltenin yarattığı o huzursuz ruh haliyle Deniz'i [illegible] daha çekti. Kızın neredeyse canını acıtan bir tutuşla [illegible] beline sardı. Öylesine yakın ve öylesine sahipleniciydi

ki, Deniz hayalindeki bir skor tabelasına Aydan'la yaptığı o görünmez maç için 2 – 0 yazdı. Birinci gol buraya gelip o kadını dumura uğratmak, ikinci gol ise *Aydan'ı bizden uzak tut!* cümlesiydi.

Ancak Tuna'nın ikazına rağmen bu olmadı. Aydan bir yapışkan gibi, zararlı bir organizma gibi, genç adamdan uzak durmuyordu. Şimdi de, Deniz'in lavaboya gittiği bir an Tuna'yı kalabalık bir yere çekmeyi başarmıştı. Etraflarında bir sürü adam vardı ancak hepsi çok sönüktü. İçlerinden en yakışıklı olanı, en çekici, en karizmatik, en dünya dışı ve elbette en zorba olanını ayırt etmek kolaydı. Tuna Üstüner, simsiyah takımı içinde genç kızın kalbini cayır cayır yakıyordu. Yanında sadece kendisi olması gerekiyordu! Ama o kadın, Aydan, Tuna'ya tam anlamıyla yapışmıştı. "Seni karadul, ağlarını koparacağım senin!" diyen Deniz, kadının Tuna'nın koluna değdiğini görünce, dahası kadının bilerek ona sürtündüğünü düşününce sakin kalamadı. Yine de avamca bir hamle yapıp, mesela poposuyla kadını itip kocasının koluna giremeyeceği için başka bir şeylerle oyalanmayı denedi. Aklına Mert geldi. Onu bulmak ve onunla laflayarak rahatlamak isterken gözleri bir başka tanıdık simaya takıldı. Tekin Soyönder! Tuna'nın ar kadaşı. O da buradaydı demek. Kraliyet kupası gibi bir şeydi bu davet. Kurumsal Kasıntılar sınıfının bütün A takımı buradaydı. Deniz, başka bir gezegenden gelmiş gibi görünen Tekin'in de başına bela olan bir kız var mı diye bakıp durdu, ama adam yalnız görünüyordu.

"Başkalarını böyle detaylı incelersen, kocan köpürecektir. Zaten onu ben bile tutamıyorum!"

Ah, Mert... Genç kız coşkuyla ona döndü. "Şu adama bakıyordum, Tuna'nın arkadaşı," dedi Tekin'i göstererek. "Sevgilisi yok mu?"

Mert bir sır verir gibi fısıldadı. "Hep vardır ama bu geceye yalnız gelmiş. Etrafında çok sayıda güzellik olsa da, Tuna Üstüner gibi evliliğin uğramayacağı bir adam o."

"Ama Tuna Üstüner'e evlilik uğradı."

"Evet, hem de en zorlu parkura sahip olan bir evlilik!"

"Hadi ama Mert Kutlar, senin benim tarafımda olduğunu biliyorum," diyen Deniz, şımarık bir gülüş attı.

Mert kızı önce şaşırtan, sonra şüphelendiren bir şekilde yanıt verdi. "Elbette senin tarafındayım. Ama zamanı gelince sen de benim tarafımda olacaksın!"

"Ne zamanı? Neden bahsediyorsun?"

Genç adam, Yasemin'den ve gerçeklerin açığa çıkacağı o kara günden bahsettiğini elbette anlayamayacak olan Deniz'e sadece gülümsedi. "Zamanı gelince Deniz... Anlayacak ve benim tarafımda olacaksın. Çok yakında!"

"Türk dizileri gibi 'Çok Yakında!' işkencesini geçip beni aydınlatsan diyorum!"

"Görürsün. Sadece bekle!"

"Anladıysam Aydan olayım!" diyen genç kız dehşetle gözlerini açtı. "Ah, hayır hayır! Aydan olmam dünyanın en berbat şeyi olurdu. Anladıysam Belgin Üstüner olayım!"

Mert, Deniz'e içten bir gülüş atarken "Boş ver," dedi. "Şimdi gidip, Tuna'yı o berbat şeyden kurtar."

Genç kız Tuna'nın, karşısındaki adamla ciddi bir şey konuştuğunu fark etse de, asıl gördüğü Aydan'ın onun koluna durmadan dokunduğu, bedenini ona yasladığıydı. "Aslına bakarsan bunu yapmayı çok istiyorum ama başka yöntemlerle!"

Mert, kızın gözlerindeki intikamı, cinneti görür gibi ikaz etti. "Deniz ateşle oynama!"

"Ben ateşle oynamam, ben zaten *ateşim*..."

Ve genç kız Mert'e kibarca el sallayarak başka bir yöne gitti. Mert ona bakarken sırıttı. Tuna Üstüner, başına afili bir bela almıştı. Yasemin bile bu kadar olamazdı. Ah, tatlı sevgilisi, Yasemin... Kaç gündür ne kadar da uysaldı. Onu özlemişti. Davetten hemen kaçmalıydı. Yasemin'in evine gidip, yine orada bekleyecekti. Bu gece gelemeyeceğini söylemişti ama bakalım yine yolunu gözlüyor olacak mıydı? O rahatlatıcı aşk itiraflarından sonra bu oyuna devam edecekler miydi, Mert görmek istiyordu.

❧ ❧ ❧

Deniz ateş olduğunu iddia etse bile bu gece üşüyordu. Tuna Üstüner gerçekten fazla sinirliydi. Geldiği için köpürüyordu ve yine bilerek kendisini görmezden geliyordu. Kendisi ise silahlarını düşmana kaptırmış gibi hissediyordu. Aydan belasını savuşturamadığı gibi, görünüşüyle de bir etki yaratamıyordu. En azından Tuna'ya karşı. Bu elbisenin onun ilgisini çekeceğini düşünürken ne kadar da yanılmıştı.

Ancak uzun süredir bir başkasının ilgisini çekiyordu. Bunun farkında olmadan, içecek bir şeyler bulma ümidiyle gezindi. Aklı tamamen Tuna da olduğu için o an yanına gelen genç bir adamı görmedi. Ahmet Tekinalp'i yani...

"Annem gerçek bir sanatçı!" diyen adam Deniz'i edepsizce süzdü.

Genç kız ona kibar bir gülüş attı. "Evet, giyim zevki bir sanattır."

"Ve sen de gerçek bir şaheser olmuşsun güzelim!"

"Ama sen hâlâ aynı defolu malsın!"

Ahmet'in koyu gözleri bu sözden pek etkilenmemiş gibi daha çapkın bir ifade ile kısıldı. "Senin bu hazır cevaplılığına bayıldığımı söylemiş miydim?"

"Bayılmak mı? Ah, bence bununla yetinmemelisin. Ölmeyi dene bir de!"

"Sana bir kez dokunmadan mı?"

"Ne?"

Ahmet usulca kızın çıplak kolunu okşamak için elini kaldırdı. Kimsenin görmeyeceği şekilde Deniz'in önünde bir bent gibi dikilirken fısıldadı. "Hayal ettiğim gibi tenin yumuşak mı?"

Ve genç kız onun niyetini anlayınca hızlıca bir adım geriledi. Aynı anda gerilediği yerde sırtı sert bir şeye çarptı. Ahmet'in dokunuşundan kaçmıştı ama kollarını sımsıkı tutan bir başka dokunuşu engelleyemedi. Zaten onun kim olduğunu anladığında bu temasa şükretti. Bu sıcak avuçlar sevdiği adama aitti. Varlığı öylesine aşikârdı ki, Deniz onu görmese bile anladı.

Tuna'nın sesi tepesinden yankılandı. "Siz ikiniz ne konuşuyordunuz?"

Ahmet temkinli bir gülüş atarak, "Hiçbir şey. Sıradan şeyler," dedi.

Deniz tedirginlikle kekeledi. "E...evet hiç... hiçbir şey!" Yutkundu ve "Ahmet de gidiyordu," dedi.

Bu sırada Ahmet Tekinalp tek kelime etmeden, adeta toz olurcasına uzaklaşmıştı.

Tuna öldürücü bir sertlikte "Ahmet mi?" diye sordu.

"Bey! Lanet olası Bey! Ahmet BEY!"

"Bilerek yapıyorsun, değil mi?"

Kocasının tutuşu altında kelimelere gerektiği gibi konsantre olamayan genç kız, "Canım acıdı!" diyerek kolunu gösterince, Tuna aldırmadan sinirli bir gülüş attı.

Onun bu kadar aldırmaz olması karşısında duvarları yıkılan genç kız "Yeter artık!" diye inledi.

Tuna yeşil gözlerinden öfkeler saçarak konuştu. "Bence de yeter! Şimdi hemen gidiyorsun!"

"Ne?"

"Şoförüm seni eve bırakacak."

"Sen?"

"Konu ben değilim. Sensin! Tanıştığın kişilere kibarca midende bir sorun olduğunu ve gitmek zorunda kaldığını söyleyeceksin!"

"Sorunu olan sensin ama!"

"Sen varken sorundan başka bir şeyim olmuyor ki!"

Deniz, konukları umursamadan kolunu sertçe çekerken hiddetle parlayan gözleriyle Tuna'ya baktı. "Hiç kimseye gerek yok. Kendim giderim!"

"Sen bilirsin!" diyen kocası önünden çekilince, Deniz nefessiz kalıp elini boğazına götürdü. Gerçekten gidişini önemsemeyecek miydi yani? Onu kovduğu yetmezmiş gibi, gitmesine de mi aldırmıyordu? Umurumda değilsin demişti ama bu çok, çok fazlaydı. Duramadı genç kız... Eteklerini sımsıkı kavrayıp ayak bileklerinden yukarısına kadar çekerek, koşar adım kapıya gitti. Zaten oraya yakın olduğu için üçüncü adımda kendini lobiye atmayı başarmıştı. Gözyaşları yüzünden inerken bir görevliye çarpsa da aldırmadı. Bakışı bulanık, önünü göremez bir halde ağır, dönen kapıya çarpacakken son anda biri onu çekti. *Tuna Üstüner!*

"Bırak beni!" diye bağırdı. Bağrışı tüm lobide yankılandı.

"Kes sesini, lanet olası!" diyen adam ondan daha az öfkeli değildi. Kızı çekip dışarıya sürüklerken "Arabamı getirin!" diye gürledi.

Deniz bir yandan ağlayıp, bir yandan kocasının kollarında çırpınıyordu. Tuna ise tek kelime etmeden, hiçbir hamlede bulunmadan, sadece tek eliyle kızı kavramaya devam ederek bir duvar gibi dikilişini sürdürdü. İki dakika sonra gelen arabaya Deniz'i sertçe itip, "Otur!" diye emretti.

❧ ❧ ❧

Yüksek topukluları ve uzun eteğiyle zorlukla yürüyen genç kız Tuna'nın tutuşu olmasa pek çok kez yere devrilmiş olurdu. Rezidansın uzun, dar koridorunda yürürken ayağındaki topukluların bu rezidansın yüksekliğine meydan okuduğunu düşündü. Selda Hanım kıyafet konusunda bir guru olabilirdi ama ayakkabıdan anlamadığı açıktı. Deniz bunca sıkıntısının içinde, intihar edecek biri için tasarlanmış gibi olan ayakkabısının verdiği acıyla artık adım atamıyordu. *İlk gün vuran ayakkabı sendromu* diye bir hastalık yoksa derhal icat edilmeliydi. İlk hastası da Deniz Üstüner olabilirdi, ayakları artık hissizleşmişti.

Tuna dairenin kapısını açıp Deniz'i içeriye itince, genç kız ayakkabılarından ötürü tökezledi. Bununla yetinmeyip bileği burkulunca inledi. Ancak bu kocasının umurunda değildi.

Tuna Üstüner'in şu an göreceği en son şey, masum rolü yapan, acı çeker gibi görünen, yalancı, suçlu bir kadındı. Şüphesiz onu yargılamasına bile gerek kalmadan suçlu ilan etmişti. Deniz suçunu kabul edebilirdi eğer gerçekten bir kabahati olsaydı. Kendini pirüpak görüyordu. Eşli bir davete gitmesi dünyanın en normal şeyiydi. Kocasının buna yasak koyması ve elbette bundan habersiz olmasını düşünmezse...

"Bak!" dedi ellerini kaldırarak, savunma mekanizması bedenini ele geçirmişti. "Ah hayır, bak derken bu bakışı kast etmedim. Bana kızmaya hakkın yok."

Genç adam kısa bir an gülümsedi. Bunun neşeden ötürü gelen bir gülümseyiş olmadığı açıktı. İnsan bazen öfkelenince gülümsüyordu. Çok öfkelenince de... Çok çok öfkelenince bu gülüş

gerçekten tehlikeli oluyordu. Bir seri katilin az sonra deşeceği kurbanına gülümsemesine benziyordu. Elbette Deniz'i korkutmaya yetmiyordu. Belki biraz korkutuyordu... Pekâlâ, kanepenin altına kaçacak kadar korkuyordu ama belli etmese iyi olurdu.

"Eşli bir toplantı olduğu halde beni bu davetten men etmen kışkırttı sadece!" diye diretmeye devam etti. Tuna henüz bir şey söylememişti. Konuşmaması fena halde korkutucuydu. Fırtına değil, kasırga öncesi sessizlik.

"Her neyse uyumak istiyorum. Yorucu bir gün..."

Tuna o an gürledi. "Uyumak öyle mi?"

"Evet, uyumak. Hani günde sekiz saatten fazla, bilmem kaç saatten az olmaması gereken, çocukları büyüten, sonra gelişimimizi sağlayan..."

"Kahrolası geveze, beni delirtmeden önce kes sesini!"

Genç adam emrini buyurur buyurmaz kıza doğru yürüdü. Yeşilin cinai bir tarafı olabileceğini Deniz ilk kez onun gözlerine bakarken görüyordu. Bu renk, doğayı temsil etmeliydi, ateşi, cinayeti, katli değil! Bunlardan korkmayarak yanıt verdi. "Kes sesini, kes sesini! Tek dediğin bu! Ayrıca bana emir vermenden, ne yapmam gerektiğini söylemenden bıktım!"

"Ben sana ne *yapmaman* gerektiğini söylüyorum oysa. O davete katılmak yapmaman gereken bir şeydi!"

"Ah, elbette. Seni ve metresini rahat bırakmak için değil mi?"

Tuna en sonunda Deniz'le aralarındaki tüm mesafeyi kapattı. Kızın çıplak kollarını o güçlü avuçları içinde ezerken "O benim metresim değil!" diye tısladı.

Deniz alayla, ama en çok acıyla gülümsedi. "Sana inanmıyorum! Artık sana güvenmiyorum da..."

"Ne düşündüğün umurumda değil!"

"Uzun zamandır umurunda olmadığımı zaten biliyorum seni Kurumsal Despot! Eğer umurunda olsaydım o kadınla..."

Tuna sertçe kızın sözünü kesti. "O kadınla ne?"

"O kadınla olmazdın! Senin peşinden koşup, arabanın önüne atladığımda hayatımda senden başka kadın yok demiştin. Yalancının birisin işte!"

"Sen çok mu dürüstsün?"

"Sen daha çok olduğum kesin!"

Genç kızın sözleri buraya kadardı... Dudaklarından dökülecek olan tüm diğer sitem dolu kelimeler sert bir barikatın engeline takıldı. Tuna o kadar şiddetli bir öpüşmeyle sözlerini kesmişti ki, genç kız durumu idrak bile edemedi. Ancak ayrımına varınca kendini bıraktı. Ruhu kırık döküktü. Bedeninin ilgiye, sevgiye, istenilmeye ihtiyacı vardı. Yanılıyor olamazdı da. Bu dokunuş ne kadar istendiğini açıkça gösteriyor, dudaklarından yayılıp bütün varlığını ele geçiyordu. Günlerin özlemi, öfkesi ve kırgınlığıyla karşılık verdi. Vahşice ama ürkerek... Talep ederek ama çekinerek... Aşk dolu ama gururluca... Tüm zıtlıklarına rağmen onunla olmak kalbini hafifletti. Ağzını aralarken ıslak öpüşlerine dillerinin dansı karıştı. Arsız sataşmalarla, ısırmalar ve hırsla birbirlerinde can bulmaya devam ettiler.

Deniz kesik kesik inlerken, yüzünü kavramış olan Tuna'nın ellerine dokundu, sonra boynunu kavradı ve kendine daha çok çekti. Tek bir boşluk olmadığı halde onunla bütünleşmek ister gibi sımsıkı yaslandı o uyarılmış bedene. Sertliğine kasıklarını bastırıp ateşler içinde yürümeye devam etti. Kanepeye yavaşça uzandığını ayırt edemeyecek kadar kendinden geçerken, bu sarsıcı öpüşmenin hayatının miladı olacağını hissetti. Mutlulukla doldu o an. Hiçbir şey çözülmese de, böylesine istenmek ne kadar da güzeldi.

Sevimsiz bir ayrılıkla dudakları uzaklaşınca gözleri kenetlendi bu defa. Genç adam Deniz'in dudaklarına yeniden kapanmamak için müthiş bir savaş veriyordu. Tek eliyle kızın yüzünü sertçe kavrayıp hafifçe kaldırdı. "Kimse benim metresim değil!" dedi öfkesinden biraz olsun yitirmeden. "Hiçbir kadını böyle öpmedim. Hiçbirini senin kadar istemedim, lanet olası!"

"İstiyor musun beni?"

Deniz'in bu saf sorusuyla Tuna'nın gözleri kısıldı. Kızın alt dudağını kısa bir an öperken "Her şeyden çok istiyorum!" dedi mırıldanarak. Elinin altındaki sert tutuşu gevşetip yanağını okşadı.

Deniz aralarındaki kısa mesafeyi kapatmak ister gibi kendini kaldırdı. Gözleri birer köz gibi parlıyordu. "Bana dokunmayacağına söz vermiştin!"

"Seni sözlerimden ancak sen döndürebilirsin!"

"O halde dön!" dedi genç kız cüretle.

Tuna onu yeniden öptü. Elini yüzünden kaydırırken Deniz'i kanepeye hapsetti. Uzandıkları yer ikisi için yeterince büyük olsa da, arlarına mesafe koymayacak kadar dardı. Tam işine geldiği gibi... Onu ezmeden, ama kendinden ayırmadan yanına çekti, kucağına... Aralarındaki tek engel, bir kalıp gibi kızı sarmalayan elbiseydi. Genç adam arkaya uzanan eliyle sabırsızca fermuara dokundu. Bu pozisyonda onu açmak mümkün değildi. Sertçe çekti ve kumaş kendiliğinden yırtıldı.

"Aman Allah'ım! Elbisem!" diye bağıran genç kız dehşetle gözlerini açtı.

Tuna onun kaygıyla açılan gözlerini öpmek istedi. Yırtılan elbisenin altından pürüzsüz tenine dokundu. "Bu elbiseyi kendi ellerimle parçalayacağımı söylemiştim!"

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim!"

"Seni o kapıda gördüğüm ilk andan beri aklımda olan tek şey buydu" Elleri yavaşça kalçalarına kayarken Deniz nefes nefese konuştu. "Olan elbiseye oldu."

"Şu an bunu mu konuşmak istiyorsun?"

"Ah, elbette hayır! Nerede kalmıştık?"

"Burada!" diyen genç adam hırsla kızın dudaklarına yapıştı.

Deniz gözlerini kapattı. Bütün hayatı sadece bu andan ibaretmiş gibi bulabildiği kısacık bir anda fısıldadı. "Seni çok özledim."

Sonra elbisenin göğüslerinden kaydığını, teninin yavaşça açığa çıktığını hissetti. Kalçalarından sıyrılan kumaşın ardından sadece iç çamaşırıyla kalmıştı. Ürperdi ama tutkudan... Elleri hızla komutanın ceketine yöneldi. Onu çekip çıkardı. Gömleğinin düğmelerini çözerken Tuna yardımcı olup, üst kısmını tamamen çıplak bir şekilde karısına sundu. Deniz'in elleri onun sert kaslarında, bir kaya kadar güçlü omuzlarında gezindi. Her bir zerresini ne kadar özlemişti, bunun tarifi yoktu. Ve elbette onun dokunuşlarını da...

"Sen çok mu dürüstsün?"

"Sen daha çok olduğum kesin!"

Genç kızın sözleri buraya kadardı... Dudaklarından dökülecek olan tüm diğer sitem dolu kelimeler sert bir barikatın engeline takıldı. Tuna o kadar şiddetli bir öpüşmeyle sözlerini kesmişti ki, genç kız durumu idrak bile edemedi. Ancak ayrımına varınca kendini bıraktı. Ruhu kırık döküktü. Bedeninin ilgiye, sevgiye, istenilmeye ihtiyacı vardı. Yanılıyor olamazdı da. Bu dokunuş ne kadar istendiğini açıkça gösteriyor, dudaklarından yayılıp bütün varlığını ele geçiyordu. Günlerin özlemi, öfkesi ve kırgınlığıyla karşılık verdi. Vahşice ama ürkerek... Talep ederek ama çekinerek... Aşk dolu ama gururluca... Tüm zıtlıklarına rağmen onunla olmak kalbini hafifletti. Ağzını aralarken ıslak öpüşlerine dillerinin dansı karıştı. Arsız sataşmalarla, ısırmalar ve hırsla birbirlerinde can bulmaya devam ettiler.

Deniz kesik kesik inlerken, yüzünü kavramış olan Tuna'nın ellerine dokundu, sonra boynunu kavradı ve kendine daha çok çekti. Tek bir boşluk olmadığı halde onunla bütünleşmek ister gibi sımsıkı yaslandı o uyarılmış bedene. Sertliğine kasıklarını bastırıp ateşler içinde yürümeye devam etti. Kanepeye yavaşça uzandığını ayırt edemeyecek kadar kendinden geçerken, bu sarsıcı öpüşmenin hayatının miladı olacağını hissetti. Mutlulukla doldu o an. Hiçbir şey çözülmese de, böylesine istenmek ne kadar da güzeldi.

Sevimsiz bir ayrılıkla dudakları uzaklaşınca gözleri kenetlendi bu defa. Genç adam Deniz'in dudaklarına yeniden kapanmamak için müthiş bir savaş veriyordu. Tek eliyle kızın yüzünü sertçe kavrayıp hafifçe kaldırdı. "Kimse benim metresim değil!" dedi öfkesinden biraz olsun yitirmeden. "Hiçbir kadını böyle öpmedim. Hiçbirini senin kadar istemedim, lanet olası!"

"İstiyor musun beni?"

Deniz'in bu saf sorusuyla Tuna'nın gözleri kısıldı. Kızın alt dudağını kısa bir an öperken "Her şeyden çok istiyorum!" dedi mırıldanarak. Elinin altındaki sert tutuşu gevşetip yanağını okşadı.

Deniz aralarındaki kısa mesafeyi kapatmak ister gibi kendini kaldırdı. Gözleri birer köz gibi parlıyordu. "Bana dokunmayacağına söz vermiştin!"

"Beni sözlerimden ancak sen döndürebilirsin!"

"O halde dön!" dedi genç kız cüretle.

Tuna onu yeniden öptü. Elini yüzünden kaydırırken Deniz'i kanepeye hapsetti. Uzandıkları yer ikisi için yeterince büyük olsa da, aralarına mesafe koymayacak kadar dardı. Tam işine geldiği gibi... Onu ezmeden, ama kendinden ayırmadan yanına çekti, kucağına... Aralarındaki tek engel, bir kalıp gibi kızı sarmalayan elbiseydi. Genç adam arkaya uzanan eliyle sabırsızca fermuara dokundu. Bu pozisyonda onu açmak mümkün değildi. Sertçe çekti ve kumaş kendiliğinden yırtıldı.

"Aman Allah'ım! Elbisem!" diye bağıran genç kız dehşetle gözlerini açtı.

Tuna onun kaygıyla açılan gözlerini öpmek istedi. Yırtılan elbisenin altından pürüzsüz tenine dokundu. "Bu elbiseyi kendi ellerimle parçalayacağımı söylemiştim!"

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim!"

"Seni o kapıda gördüğüm ilk andan beri aklımda olan tek şey buydu." Elleri yavaşça kalçalarına kayarken Deniz nefes nefese konuştu. "Olan elbiseye oldu."

"Şu an bunu mu konuşmak istiyorsun?"

"Ah, elbette hayır! Nerede kalmıştık?"

"Burada!" diyen genç adam hırsla kızın dudaklarına yapıştı.

Deniz gözlerini kapattı. Bütün hayatı sadece bu andan ibaretmiş gibi bulabildiği kısacık bir anda fısıldadı. "Seni çok özledim."

Sonra elbisenin göğüslerinden kaydığını, teninin yavaşça açığa çıktığını hissetti. Kalçalarından sıyrılan kumaşın ardından sadece iç çamaşırıyla kalmıştı. Ürperdi ama tutkudan... Elleri hızla kocasının ceketine yöneldi. Onu çekip çıkardı. Gömleğinin düğmelerini çözerken Tuna yardımcı olup, üst kısmını tamamen çıplak bir şekilde karısına sundu. Deniz'in elleri onun sert kaslarında, bir kaya kadar güçlü omuzlarında gezindi. Her bir zerresini ne kadar özlemişti, bunun tarifi yoktu. Ve elbette onun dokunuşlarını da...

Ellerinin göğüslerinde gezinmesi, okşamaları, dudaklarıyla yaptıkları kızın bütün varlığında büyük bir coşku olarak yankılandı. Kendini ona açtı ve istediğini almak için vahşi oyunlara girişmekten kaçınmadı. Tuna, Deniz'e istediğini hızlıca verdi. Ona sahip olurken günlerin yakıcı arzusu şiddetli hamlelerine yansıdı. Yetinmeyecekti... Ne kadar olursa olsun, az gelecekti. Daha iyi bir yere, daha geniş bir ilgilenme alanına götürmek istediği karısını kendinden ayırmadan kucaklayıp, yatak odasına taşımaya başladı. Deniz'in ruhu gibi bedeni de bir kuş kadar hafifti...

Yalnızca birkaç saat giyilmiş olan elbise ise yerde yırtık bir şekilde terk edilmiş halde duruyordu

BÖLÜM 19

Siz rüyanızda yüksekçe bir binanın tepesinden düştüğünüzü gördünüz mü? Ben gördüm. Hem de uyanıkken. Düştüğüm yer de bir bina değildi, Uranüs'ten uzay boşluğuna çakılmıştım sanki. Yaralı değildim ve ölmeye de hiç niyetim yoktu. Ölürsem bu ancak mutluluktan olurdu. Gözeneklerimden bile mutluluk akıyordu. Ah, sevdiğim adam, aşkım, hayatımın CEO'su, galaksimin güneşi, ülkemin başkenti, kahvaltımın peyniri... Her şeyin en güzeli, en özeli... Yüzümdeki gülüşün sebebi... Tuna Üstüner... Gövdesi çıplak ve bir kolu belime sarılmış bir halde yanımda yatan, sakin soluklarıyla huzurlu bir uykuda olan kocam... Yatağın soluna uzanıp, karşımdaki adamı dakikalarca izledim. Odanın kapısı açık olduğu için koridorun ışığından henüz günün ağarmamış olduğunu fark edince, bu keyfin tadını uzun süre çıkardım. Acelem yoktu, telaşsızdım ve uykum bölündüğü için hiç de şikâyetçi değildim. Gece yarısı pek de anımsayamadığım bir rüyadan uyandığımda, Tuna'nın kollarının sıcağında alev alev terlemiştim. Ne olduğunu hatırladığımda alevin kaynağı da ortaya çıktı. Uyuyamadım sonra... Onun kolları arasında olmak bir lükstü, bunun keyfini uzun uzun çıkarmalıydım.

İnsanın toplumsal hayatında onu diğerlerinden ayıran, farklılaştıran şeyler, para, eğitim durumu, meslek, soyadı gibi birtakım ölçütlerdi. Bunlara sahip olmak, birini toplumun gözünde yüceltebilirdi. Statüyü belirleyen bu şeylerin hiçbiri benim hayatımda ayrıcalıklı bir yere sahip değildi. Zengindim ama dolaylı yoldan, para bana ait değildi, olmasını da istemiyordum. Eğitim durumum kendimi kurtarmaya yetmişti, hiçbir zaman CERN'de, NASA'da ya da MIT'te çalışmayacaktım. Mesleğim kompleksti. Sebze çorbası

gibi... Serbest meslek dersek daha doğru olur. Soyadım Osmanlı paşalarının birinden gelmiyordu. Yani beni bir mevkiye getirecek bu tür şeylerin hayatımda yeri yoktu. Ancak bana sorarsanız, herkesten daha yüksekte bir makam sahibiydim. Tuna Üstüner'in hayatına girmiştim. Benim için dünyadaki en görkemli mevki buydu. En kıyak torpillerin, Ankara'daki dayıların, bakanların bile işe yaramayacağı o konuma ben kendi çabamla ulaşmayı başarmıştım. Bildiğim her şeyden daha üstündü... Aşk zaten bu değil miydi? Sevdiğinle olunca her şey bir anda boyut değiştirmiyor muydu? İnsana ayrıcalık hissini veren bu duygu değil miydi? Ben seviyordum ancak sevildiğimi henüz duymamıştım. Ama mesela saçlarımın sevildiğini, inatçılığımın sevildiğini biliyordum. Belki bir gün tümüyle sevildiğimi de duyardım. Olsun... Yetinmeyi öğrenmiştim. Hayatın bana bahşettiği bu adamla bu şekilde ölene kadar durabilirdim.

Onu izlerken dün gece bana yaşattığı tüm o muhteşem anları tek tek, sahne sahne hatırladım. Beraber olmamızı engelleyen fiziksel ve psikolojik barikatlar ortadan kalkmıştı. Her ilişkimiz öncekini aşıyordu. Her birlikteliğimiz doyumsuzluk rekorunu kırıyordu. Hal böyleyken Tuna'nın bana kayıtsız kalmadığını iyi biliyordum. Önemsemediği, umurunda olmadığı bir kadına karşı bu kadar ilkelce bir istek duyabilir miydi? Doğru, çoğu zaman bana kızıyordu ama beni istediği gibi, kıskanıyordu da... Neredeyse bir hapishane gibi hâkimiyet kuruyor, hayatımı kısıtlıyor, başka zaman boğucu olarak göreceğim bu şeyin sahiplenme olduğunu bana hissettiriyordu. Ve şimdi, onun hayatında benden başka bir kadının olacağına inanmıyordum.

Hortlakların en korkuncu, örümceklerin en karadulu Aydan bile *kırmızı alarm seviyesinde* değildi artık. Yani öyle olmasını umuyordum. Çözülmeyen bir sürü şey vardı elbette. O kadın için baktığı evler, birlikte gittiği restoranlar, ortaklık çabaları ve elbette dün geceki davete onun da katılması... Bunların her biri sorulacak olan hesaplar listesine çok önceden eklenmişti. *Of!* Düşünmeye devam edersem gecemi, günümü dahası şu muhteşem anı berbat edecektim. Bu yüzden Aydan'ın bir toz zerresi olduğunu

hayal ettim. Ona üfürdüğümü ve yok olduğunu... Tuna'nın kolları arasına daha çok sokulmak için ona yaklaştım. Uyanık değildi ama niyetimi okumuş gibi beni kendine çekti, sımsıkı kavradı ve omzundan öptü. Gözlerim kapandı yeniden. Huzur dolu bir uykuya gömüldüm.

Yeniden uyandığımda çoktan sabah olmuştu. Bu defa Tuna yatakta yoktu. Banyodan sesler geliyordu ve mutluluk yüzümdeki varlığını hâlâ koruyordu. Üzerimdeki ince örtüyü tekmeleyerek açtım. Tamamen çıplaktım. *Çırılçıplak!* Yeniden örtülerin altına girdim. Yüzüstü yatağa gömüldüm ve keyifle bir şarkı mırıldandım. Aklıma ilk gelen şarkı Sezen'den *Erkekler*'di... Gerçekten fena halde çapkın bir kızdım!

"Yalnızlık Allah'a mahsus,
Yalnız yatmak mı? Ay ay ay imkânsız..."

Devamını hatırlayamadım. Kendi uydurduğum birkaç satırı mırıldandıktan sonra yataktan kalkmaya karar verdim. Kahvaltı hazırlayan, normal, iyi bir ev hanımı olmanın zamanı gelmişti. Evliliğimiz süresince henüz normal çiftler gibi klasik takılmıyorduk ama işaretleri olmuştu. Kumanda kavgası buna en büyük örnekti. Filmlerde gördüğüm şekilde yatağın beyaz çarşafını çıplak bedenime doladım ve ayağa kalktım. Arkamdan kuyruğu sürünen çarşaf bana hiç olmadık bir hayali, şık bir gelinliği hatırlattı. Giydiğim o berbat gelinlikten sonra buna duyduğum özlem, kendime bile itiraf edemediğim bir sırdı. Görkemli bir törenle evlenmeyi ne kadar çok isterdim! Belki bir gün olurdu. Mesela evliliğimizi tazelerken... Evliliğimizin beşinci yıl dönümünde hayalimdeki gelinliği giyebilirdim. Sonra onuncu yıl dönümünde farklı bir gelinlik daha... Yirminci yılda daha mütevazı, otuzuncu yılda daha sade, kırkıncı yılda daha şık, elli ve altmışıncı yıllarda da beyaz birer elbise olabilirdi... Üç yüze kadar yolu vardı. *Ah, benim sonsuz hayallerim...*

Tuna ile yaşayacağım her saniye benim için onunla bir asır yaşamışım gibi doyurucu olmalıydı. Doyurucu derken önce mideyi doyurmak gerekiyordu elbette. Buzdolabında pek bir şey olmadığını hatırlarken çarşaftan gelinliğimle mutfağa gittim. Eğer

yiyecek bir şeyler yoksa market için hazırllanacaktım. Evliliğimiz den önce bu işlere bakan kadını göndermiştim ve evin yeni İçişleri Bakanı olarak görevi bir an önce teslim almalıydım. Neyse ki o gün için buzdolabında yumurta, yeteri kadar peynir, salam gibi klasik şeyler vardı. Mütevazı bir kahvaltı iiçin yeterliydi. Çay makinesini açmadan önce bir bardak süt içtiim. Yeniden yatak odasına gidip aldığım kıyafetlerden pudra remgi elbiseyi seçtim. Duştan sonra onu giyecektim. Tuna beni kotlarımla, Kitty'li, Garfield'lı tişörtlerimle görmeyecekti. *Şey,* kahvaltı iççin şortlu, ince askılı bir pijama takımı giymem sanırım sorun olmıazdı.

Su sesinin kesildiğini de o an fark ettimı. Tuna çıkmış olmalıydı ama neredeydi? Üstümü giymiştim, hızlıca altıma şortu da çektikten sonra koşturarak salona gittiğimde,. o enfes görüntüyle ansızın yerimde çakıldım. Lütfen biri beni çiimdikleyebilir mi? Yeni bir rüya mıydı bu? Ah benim, Zeus heykellerini, o taştan adamları kıskançlıklarından ortadan çatlatacak aşkım, belindeki havluyla ayakta dikiliyor, telefonunu kontrol ediyordu. Üstü çıplaktı ve üzerindeki damlaları bile sayabilirdim. Altına havluyu sarmıştı. Vücudunun her bir detayı açık büfe hizmeti sunarken, tabağıma bile almadan her şeyi talan etmek istiyordum. Saçları karışıktı, ıslaktı, eliyle geriye itelemişti ama dağınıklığı baştan çıkarıcıydı. Gözlerim aşağıya inerken üstümü giyindiğimi için neredeyse pişman oldum. Yutkundum. Tuna dönüp bana baktı. *Çok mu sesli yutkunmuştum?* Aynı anda tek kaşı havaya kalktı ve ondan hiç beklemediğim bir şekilde elindeki telefon kayıp yere düştü. Ah, bu şaşkınlık benim için miydi? Kurumsal Kasıntılıktan, Kurumsal Sakarlığa geçişiyle gülümsedim.

Yanıma gelmeden önce çalmakta olan telefonunu almak için eğildi. Pahalı telefonu kanepeye doğru sürüklenmişti. Onu beklediğim o an yeniden ayağa dikildiğinde elindeki şeye bakar haldeydi. Telefon diğer elindeydi. Baktığı şey neydi öyleyse? Küçücük kâğıt parçasını fark edince gözlerim dehşetle açıldı. Ne olduğunu hemen anladım.

"Boşanma Avukatı Kemal Bey!" diye okudu. Aynı anda bana öldürücü bir bakış attı. "Bu da ne?"

"Bi...bilmiyorum!" diye yalan söyledim.

"Yerdeydi Deniz! Ben yazmadığıma göre..."

Dudaklarımı ısırıp gözlerimi kaçırdım. Bir elim kendiliğinden yukarıya çıkarken uyuz olmuş gibi boynumu kaşıdım. Gerçekleri saklamak onların dallanıp budaklanmasına neden oluyordu. Bu yüzden doğruyu söylemeye karar verdim. "Peki... Ben aldım o numarayı. Sana kızdığım bir gece Hakan'ı aradım ve..."

"Hakan'ı... Hakan Yorulmaz'ı öyle mi?" diye gürledi.

Korkuyla geriledim. "E...evet!"

"O adamı neden aradın?"

Kâğıtta yazan şeyi itiraf etmemi mi bekliyordu. "Biraz fevriyim biliyorsun. Kendimce iş yaptım. Ama dedim ya kızgındım."

"O adamı araman yetmiyormuş gibi, bir de ondan boşanma avukatının numarasını mı aldın?"

"Gerçekten çok ama çok öfkeliydim. Aydan'la senin yüzünden!"

"Demek benden boşanmak istiyorsun?" diye sorduğunda yavaşça bana doğru yürümeye başladı.

"Elbette hayır!"

"Ama bunu istedin!"

"Evet! Beni çok kırmıştın!"

"Sen sadece saçmalıkların ve paranoyaların esiriydin."

İçimdeki mutluluğun kırıntılarını da güvercinler yedi. Geriye hiçbir şey kalmadı. "Benim paranoyalarım öyle mi? O kadının dün gece bile sana nasıl sürtündüğünü ben gördüm ama! Onu engellemedin bile. Gördüklerim bunlarsa görmediklerim neler, Allah bilir!"

"O yarım aklının ürettiği senaryolara inanıp boşanmak istediğine göre her şeyi bitirmeye cesaretin vardı."

"Sadece öfkem vardı!" diye bağırdım. Bana çok yakın duruyordu. Yarım akıllı olmak bile dikkatimi çekmedi o an. Elindeki kâğıdı hızla kaptım. Elimde un ufak edip yırtarken "Bunun hiçbir önemi yok!" dedim. Yalvarır gibi devam ettim. "Senin Aydan'la yaşadığın her şeyi unutacağım... Bu kadar gurursuz olmaya hazırım. Sen de bunu unut!"

Beni duymamış gibi tehlikeli bir tonda sordu. "Hakan denen o işe yaramazı aradığına göre, benden boşandıktan sonra ona yamanmayı mı düşünüyordun?"

"Ne? Sen ne dedin?"

"Onun numarasını silmiştim. Her başın sıkıştığında o herif çıkıyor! Eğer ona gitmek istiyorsan, defol!"

"Defol mu?"

"Defol!"

"Sen... Sen beni kovuyor musun?" Gözlerim sonuna kadar açıktı ve kulaklarım da! Ancak umutla, aptal bir iyi niyetle, duyduğum şeylerin gerçek olabileceğine inanmıyordum.

"Hakan'ı arayıp ondan yardım dilerken, onu durmadan hayatına sokarken, bir yandan da Ahmet'i mi idare ediyorsun, Deniz? Bana bu yolla mı bedel ödettiğini sanıyorsun, yoksa aldığın beş yüz binin bunlardan biriyle ilgisi mi var?"

İdamı okunan sanığın dehşetiyle kalakalmıştım. İtham edildiğim şeylerin ağırlığıyla göğsüme bir acı oturdu. Sonra onu aniden ittim. Tuna'nın çıplak gövdesini hırsla, nefretle, hiddetle ardı ardına itmeye devam ettim. Tek milim kıpırdamasa da... Ellerimin altındaki ısıya, çıplak tene aldırmadan ona vurdum. "Sen bir manyaksın!" diye gürledim. Yüzüne tokat atmak için kaldırdığım elimi sertçe kavradı. Bileğim onun güçlü elleri arasında ezilirken kalbim de bundan nasibini alıyordu. İki bileğimi kuvvetle sıkıp beni süratle kendine çekti. Neredeyse yüzüm kayadan gövdesine toslayacaktı.

"Senden ve senin benden gizlediğin her şeyden bıktım! Boşanmak istiyorsan durma... Git ve bunu yap! Bu saatten sonra benim de istediğim bu!"

"Boşanmak mı istiyorsun?" diye sorarken bu defa bağıramadım. Sesim bile zorlukla çıkıyordu.

"Evet!" diye yanıtladı beni. Aynı anda ellerimi bıraktı. Gözlerime son defa bakar gibi öldürücü bir bakış attı ve yanımdan ayrıldı. Son kelimesi "Defol!" oldu.

Arkasından seslendim. "Tuna Üstüner!"

Durdu ama bana dönmedi.

"Sakın bir daha kapıma gelme. O zaman seni affetmiştim ama bundan sonra imkânsız! Bilgisayarını parçalamanı sevimli bulmuştum ancak bu defa Aydan'ı parçalayıp önüme koysan bile seni affetmeyeceğim! Bitti!"

❧ ❧ ❧

"Beni kovdu... Beni kovdu!"

Telefondaki Yasemin'e durmadan kurduğum tek cümle buydu! Sokak ortasında zırıl zırıl ağlayıp hep aynı şeyi söylüyordum. O kadar bitik haldeydim ki, nasıl yürüyebildiğime şaşırıyordum. Acılı olsam da güçlüydüm bu defa. Gerçekten acı değil, nefret doluydum. Öfke doluydum. Yüz bin kopyalık Aydan ordusu karşıma dikilse, hepsini gebertebilirdim. Tuna'yı da elbette... Kurumsal hödük, yalancı, kasıntı! Hem suçlu, hem güçlüydü, üstelik adinin de biriydi. Eski nişanlısı evimize, hayatımıza girdiği halde benim Hakan'ı aramamı mı dert ediyordu? Allah'ım ondan nefret ediyordum. Hayatımı bu kadar içinden çıkılmaz bir pislik çukuruna çevirdiği için ondan ölümüne nefret ediyordum! Aşkı düşünmek, onu özlediğimi fark etmek istemiyordum. Bu defa acı çeken ben olmayacaktım! Hayatıma bakacak, Yaso'yla gecelere akacaktım. Tuna Üstüner kahrından ölse bile umurumda olmayacaktı. Ah, kahrından ölür müydü sahiden? Mümkün değildi.

Ağlamamaya söz veren ben, tüm gün Yasemin'in başını ağrıtacak kadar çok ağladım. Üstelik Yasemin, nöbetten yeni gelmiş ve muhtemelen bütün günü uyuyarak geçirmesi gerektiği halde başımda durmuş, bana annelik yapmıştı. Küfürlerimi, hakaretlerimi, intikam planlarımı ve elbette cinayet şekillerini ona olduğu gibi anlatmıştım. Bu defa Aydan'la beraber o lanet olası kasıntıyı da öldürecektim. Mafyalar ararsa bildiğim her şeyi ötecek kadar sinirliydim. Neyse ki aramamışlar ve ben de başıma bu türlü bir bela almamıştım. Bela listesi bu kadar kabarıkken, bir de onları düşünmek istemiyordum. Hoş, bildiğim ne vardı ki, o adamı deli gibi sevdiğimden başka...

"Senin de mutluluğunu sömürüyorum, Yaso," dedim bir nebze sakinleştiğim bir an.

"Sen mutlu değilsen ben de olamam bi'tanem!" diyen Yasemin sırtımı sıvazladı. Kanepeye uzanmış, dizlerimi karnıma çekmiştim. Gözlerim muhtemelen pilates topları kadar şişmiş, burnum petrol kuyusu gibi tam vardiya çalışıyordu. Bu işin bittiğine o kadar emindim ki, Tuna'nın gelişi ve ne şekilde barışacağımızı değil, mahkeme salonunda onu gördüğümde sakin kalıp kalamayacağımı merak ediyordum. Yasemin gibi dostum oldukça biraz olsun kendimi güvende hissetsem de, onun sevgisine bir rakip gelmişti. O Murat denen gizemli heriften zaten hoşlanmıyordum ama ikisinin gerçek bir ilişki yaşadıklarını duyunca açıkça kıskanmıştım. Üstelik adam birkaç kez aramış, Yaso gözleri parlayarak telefona baksa da çağrıyı yanıtlamayarak benim yüzümden onunla görüşmemişti.

"Lütfen Yasemin. Sevgilinle konuş. Beni dert etme!" derken bile sesimde bir nebze alınganlık vardı. Psikolojim çöküktü, o an nasıl bir gıcıklık yaptığımı fark edemiyordum.

En iyi arkadaşım fark etmişti oysa. Bana anlayışla gülümserken telefonu da açmadı. "Sanırım biraz bekletilmeyi dert etmez," dedi.

"O kadar gün beklediyse birkaç saatten bir şey olmaz," diyerek sözlerine katıldım. "Yine de bir mesaj atsaydın."

"Attım canım. Sen beni düşünme."

Ne ara atmıştı? Ah, bu aşk... Saman altından ne sular yürütüyordu. Onun bu haline gülümsedim sadece. Yasemin de karşılık olarak sevimli bir gülüş attı. Gidip bana mutfaktan su ve bir tane elma getirdi. Enerji harcayarak yapılabilen hiçbir şeye mecalim yoktu. Konuşmak, küfretmek dışında elbette. Suyu bile zorlukla içtiğimde Yasemin'in gözlerinin kaydığını gördüm.

"Gidip uyu!" dedim elimle eline dokunarak.

"Sen böyleyken..."

"Lütfen Yaso... En azından birimizin sağ kalması gerek. Ben şehit olurken, sen gazi olarak kalmalısın."

"Sen de kalacaksın hayatım. O adamın, dahası o sürtüğün sana zarar vermesine izin verme."

"Daha nasıl zarar verebilirler ki, hurdaya çıktım!"

"Keşke o avukatın numarasını..." diyen en iyi dostum devam etmedi. Bana muhalif olmuyordu ama katılmadığı şeyler de vardı. Ona kendimi savundum.

"Yaso, beni biliyorsun! Gaza geldiğimde mutasyona uğruyorum. Milli maçlar izlerken ne hale geldiğimi sen biliyorsun."

"Ah, evet! Tam bir holigan oluyorsun."

"Öyleyim çünkü. Bende akıl yok, sadece kalbimle düşünüyorum. Aydan'la Tuna'yı birlikte hayal ederken atomu parçalamadığıma şükret. Sadece bir numara aldım. Aramadım bile!

"Evet, farkındayım. Ben de aynısını yapardım."

"Yapardın tabii. Herkes yapar, ama herkes benim kadar dibe batmaz. Şu halime bak, Bayan Beterböcek!"

"Yarın çok iyi olacaksın... Bugün ilk gün. Normal. Zamanla alışacaksın!"

"Alışamam," derken bir müddettir akmayan gözyaşlarım yeniden boşaldı. "Tuna, Aydan'a tuttuğu evde onunla beraber yaşarken ben nasıl mutlu olurum? Artık bu imkânsız... Düşüncesi bile dayanılmaz... Of!"

"Ev mi? Bu konuda gerçekten ciddi misin?"

"Daha önce ciddi değildim ama düşündükçe... O katalogları Lale'ye neden toplattırsın ki? Aydan için."

"Belki de sadece iyilik yapmak istemiştir."

"Evet, o kadar yardımsever ki! Ben zavallı bir işsizken beni adice şirketinden kovmuştu ama!"

"Senin hırsız olduğunu sanmıştı. Sonra Ahmet'in kuzeni olduğunu düşünmüştü. Of, Deniz ya, bu kadar yalana rağmen sana güvendi, seninle evlendi. Siz gerçekten iyi bir çift oldunuz. Bilgisayarı parçaladığı o gün Aydan'ın bir hiç olduğunu da göstermişti. Ayrıca o gözlerinde sana olan aşkını gördüm ben!"

"Aşk mı? Ah, yapma Yaso. O da aşksa, kedi de fareye âşık demektir!"

"Yine de Aydan'la yakınlaştığını düşünemiyorum. Sana gerçekten farklı bakıyordu.

"Geçen gün Lale'den baş başa yemek yemek için rezervasyon yaptırdıklarını, hatta birlikte çıktılarını öğrendim. Aradığımda ne dedi biliyor musun? Halasıyla olduğunu söyledi!"

"Of, hayır! Bu kadar adi mi?"

"Evet, öyle! Buna rağmen ona kandım. Dün gece benimle sevişirken..." Sustum o anda. Rezilliğimi Yasemin görsün istemiyordum.

"Dün gece siz o işi mi yaptınız? Yani aslında barışmıştınız öyle mi?"

Gözlerimi kaçırdım. Sözler bir kere ağzımdan çıktığına göre devam ettim. "Evet... Yani ilişkimiz biraz sert başladı ama tüm gece o kadar nazikti ki... Bana gerçekten değerli olduğumu hissettirdi. Ben de geçmişi unuttum, yaptıklarına rağmen ona karşı koyamadım. Bunların hiçbirini de söylemedim. Yüzüne vurmadım. Yaptığı açıklamalara da inandım sonradan... Ama şimdi kendime kızıyorum. Beni kullandı. Benimle beraber oldu ve şimdi kovdu!"

"Ortada çok, çok büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum. Her şey fazla şüpheci?"

"Yanlış anlaşılma yok. Beni kovdu ve her şey bitti. Boşanacağız!

"Korundun mu peki?"

Yasemin'in sorusunu ilk anda anlamadım. Çatık kaşları ve şüpheli haliyle ne dediğini kavradığımda gözlerim şaşkınca açıldı. "Dün gece mi? Hayır korunmadım. Hapları uzun zamandır kullanmıyorum."

"Diğer yollardan da mı korunmadınız?"

"Dün gece hiçbir şekilde korunmadık."

"Yüksek ihtimalle hamile kalabilirsin."

"Hayır, kalmam," diye önemsizce konuştum. "Bende o şans ne arar! Belki bir çocuk her şeyi güzelleştirebilir ama bu gerçekleşmeyecek, biliyorum."

"Hiç belli olmaz hayatım. Böyle bir ihtimal varken, boşanma konusunu ertelesen iyi olur bence."

Hamile kalmayacağımı biliyordum. Hapları ne zamandır almıyordum ve hiçbir şekilde korunmamamıza rağmen böyle bir şey

olmamıştı. Tuna Üstüner'in bana bahşettiği mutluluklar hep kısa süreli, hep geçiciydi. Yine öyle olmuştu işte...

Konuşmalarımız bitmeyecekti. En azından benim çenem kapanmayacaktı. Yasemin'i uykuya gönderip kendimle yalnız kaldım. Adele'in Skyfall şarkısı kulaklığımdan ruhuma yayılırken ilk cümleyi tekrarladım. *This is the end!* Şarkı benimle alay ediyordu sanki.

O gün Tuna'dan ya da avukatlarından ses çıkmadı. Bekliyordum bu hamleyi. O kadar kararlı konuşmuştu ki, bana sadece hamlenin ne olacağını beklemek kalmıştı. Bir şey gelecekti kesin gibiydi ama gelmedi. Pazartesi iş yoğunluğunda ya da Aydan karadulu yüzünden aklına gelmediğim fikri soluğumu tüketti. O benden uzakta neler yapıyordu bilmiyordum ama ben ondan uzakta boş gözlerle duvarları seyrediyordum sadece. Dinlediğim şarkılar değişiyor, dakikalar akıyor, muhtemelen birileri doğuyor, birileri ölüyor ben ise hep aynı yerde kalmaya devam ediyordum. Parti sonrası terk edilmiş salonda, masanın altına kaçmış yapayalnız bir balon gibi hissediyordum. Herkes beni unutmuştu, dünyadan, evrenden silinmiştim. Bir masanın altına kaçmamıştım belki ama sevdiğim adamın hayatından kovulmuştum. O balonun patlamış hali gibiydim. Aslında neredeyse iki haftadır her gün böyleydim. Parayı istediğimden beri... Beş yüz bini istediğim o günden beri Tuna ile aramız bozuktu. Beş yüz bin kıvılcımı çakmıştı, parayı aldığım halde bana hiçbir faydası dokunmadığı gibi durmadan zarar vermişti. Elbette o parayı mafyaya vermeyecektim, çünkü maddi olarak Tuna'yı zarara uğratmak, onun parasını alıp haksız yere birilerine vermek ağır gelmişti. İade edecek ve bu beladan kurtulacaktım. Bunu yapacağım zaman, yani işler tam düzelecek derken Aydan hortlamıştı. Onu geldiği o izbe, eski sevgililer mezarlığına gömmeyi başaramamıştım. Hayır, o beni gömmüştü. Aydan'la oynadığım maçı kazandığımı sanırken, son saniye üçlüğüyle, altın golle, artık ne şekildeyse, o kadın beni yenmişti.

Her şeye rağmen parayı hatırlamam iyi olmuştu. Lanetli para! Ertesi gün ilk işim parayı iade etmekti. Sabah erken kalkıp bunu yapmak, bu beladan kurtulmak istememe rağmen uyandığımda saat öğlen biri geçmişti. Yasemin de uyuyordu. Yataktan sürünerek

kalktığımda salondaki açık televizyonu fark ettim. Ev arkadaşım uyumuyordu. Sesi geliyordu. Sevgilisiyle telefonda konuşuyordu.

"Bilmiyorum. Bu defa zor gibi," diyordu. "Deniz gerçekten kötü durumda... Bunları hak etmemişti."

Ah, ne şahane! Benim hakkımda konuşuyordu. Murat denen adama Flash TV Gerçek Kesit'e konu olabilecek kadar trajik olan Deniz Üstüner'in dramını anlatıyordu.

"Hayır, bugün çıkamam. Deniz bu haldeyken olmaz!" dediğini duyunca salona daldım.

"Çıkarsın Yaso. Hatta beraber çıkarız."

Beni görünce korkan Yasemin içten bir gülüş atınca kendimi daha iyi hissettim. Tabii benden korkacak kadar berbat görünmediğimi fark edince bu iyilik hali de yok oldu.

Sevgilisiyle konuşmasını kibarca bitirip telefonu kapattıktan sonra, "İyi misin?" diye sordu.

"Değilim," dedim gerçekleri söyleyerek.

"Ama olacaksın," dedi ve bana sarıldı.

Ben de ona sarıldım. Devrilmek üzere olan bir ağaç gibi yapıştırdım ona. "Murat'a beni mi anlattın?"

"Telefonlarını neden açmadığımı sordu, ben de cevap verdim."

"Keşke söylemeseydin. Bir de ona rezil oldum."

"Sakın böyle düşünme. Senden o kadar çok bahsediyorum ki artık o da seni tanıyor. Baldızının hayatını biliyor."

"Baldız mı? Ah Yaso, sakın bana evleneceğini söylemedin. Bu lik iyi bir fikir değil. Git onunla gönlünce eğlen ama evlenme."

"Evlenmiyorum, yani henüz. Üstelik teklif eden de yok."

"Zaten teklif gelirse kabul bile edemezsin. Önce benim onayımı alacaksın!"

"Elbette canım. Senin onayını almadan gerdeğe bile girmem."

Saatler sonra ilk kez o an gülümsedim. Yasemin bana her şeyden iyi geliyordu. O sevgilisiyle buluşmaya giderken ben de Üstüner Holding'e gitmek için hazırlandım. Geçen gün alışveriş aldığım ve dün giyemediğim pudra rengi elbiseyi giydim. Bir ezik, aldatılan sönük eş, dibi sıyrılmış pasta tabağı, havası kaçmış balon, kaportası yamulmuş bir Doğan gibi görünmeye çalıştım.

[illegible] Holding'e belki de son kez gidiyordum. O kapıdan gi[illegible] yaşadığım heyecan aynı olsa da bugün farklı olarak içeriye [illegible] girmek istemiyordum. Ancak emanetler iade edilmeliydi. [illegible] paradan kurtulmalı, sonra da kocamın benden kurtulma[illegible] başlamalıydım. Lale beni yine coşkuyla karşıladı. Bu defa su[illegible] sattığı sirkelerden dünyanın en büyük turşusunun kuru[illegible] tark etmiş olmalı ki, fazla samimiyet kurmadı. Etrafı [illegible] Tuna'nın şirkette olmadığını öğrendim. Bugün gelme[illegible] ancak geleceğini bildirmişti. Lale'nin dediğine göre bek[illegible] yarım saate kadar gelebilirmiş. Beklemeyecektim. Benim [illegible] işim yoktu. Bu saatten sonra onun da benimle işi olmaya[illegible] Parasını iade edecektim, mafyaya zaten veremiyordum ama [illegible] de çıkaramamıştım. Artık tüm yüklerimden kurtulacak[illegible] Bu ilişki bitiyorsa eğer gururumla çıkacaktım içinden. Enkaz [illegible] değil, dimdik...

[illegible] zarfı Lale'ye emanet ettim. Ağzını kapattığım için [illegible] içine bakmasına olanak yoktu. "Gelir gelmez Tuna'ya [illegible]" dediğimde Lale şaşkınca gözlerini açtı.

"Ah akşama gelirken marketten alacağı şeylerin listesini yap[illegible]la Lale'cim. Merak edilecek bir şey yok," dedim ayıplar gibi.

"Tabii. Merak etmiyorum. Sadece bana bırakmana şaşırdım, [illegible] sen de verirsin."

"Ama beklemeyeceğim," dedim sertçe. Saçlarımı savurdum [illegible]. Resmî olarak ilk adımı atmasam da gayri resmî yollarla [illegible] bitiren taraftım.

[illegible] şeyleri bitirmek öyle sanıldığı gibi kolay değildi. Bir kitabı [illegible] sonra bile hüzne kapılan biriydim ben. Hele hikâye gü[illegible] mutluluktan ağladığım bile olurdu. Acıklıysa üzüntüden... [illegible] hikâyemiz ikincisiydi. Ağlamaktan gözyaşı bezlerim beyaz [illegible] çekmişti. Kapitalizmin iğrenç bir patronu gibi durmadan [illegible] yordum onları. Artık biraz kendime dikkat etmek, dışa[illegible] sanki gibi görünerek insanları kaçırmamak adına uzun bir [illegible] ağlamamıştım. Dört saat kadar... Metroya giden merdi[illegible] inerken eve gidersem yeniden kaldığım yerden gözyaşı

mesaisine devam edeceğimi anladığımda, kitapçıya gidip birkaç saati orada geçirmeye karar verdim.

Sevdiğim yazarların yeni kitapları çıkmıştı ancak almadım. Aşk romanı okuyacak havada değildim. Bir diğer gerilim yazarımı da es geçtim. Cinayet romanını okurken gaza gelmesem iyi olacaktı. Cinayet işlemek ciddi bir suçtu ne de olsa. Aydan'ı ve Tuna'yı öldürmek istesem de, bu aralar ilham gelmesi zararıma olabilirdi. Bu yüzden daha hafif bir şeylerde karar kıldım. Sevdiğim bir karikatüristin *İşimdeyim, Gücümdeyim* adlı kitabını aldım. Beni güldürebilecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Aldığım kitabı çantama atıp yaylana yaylana evin yolunu tuttum. Hayattan bağları kopmuş komalık bir hasta gibiydim. Ancak mahalleye girdiğimde canlanmamı sağlayan bir şey oldu. Sapığım ansızın karşıma çıkınca bir korku dalgası bedenimi yakalamıştı. Kafamı eğip koşar adım yürümeye başladım. Tahmin ettiğim gibi alt sokağın başında arabası keskin bir dönüşle tam önümden geçerken kaçırılacağımdan korkmadım değil! Fonda berbat bir şarkı vardı, kızlara laf atılmalık olanlardan. Sapığım da şarkıdan bir yeri bana hitaben söylediğinde kafasını camdan uzatıp sadece gözleriyle yiyecekmiş gibi baktı. "Bebeğim sen her gün daha da güzelleşiyorsun!" gibi bir şeyler geveledi sonra.

Öfkeden kudurur halde kendi sokağıma girdim. Bizim oralarda her sokak diğerine çıkıyordu. Yeniden karşımda belirmeden önce kendimi eve atmak istedim ancak onun karşıdan geldiğini görünce bunu yapamayacağımı anladım. Üzerime sürer gibi geliyordu, korkudan ölüyordum ancak o an cesaretimi kuşandım. Yavaşça üzerime gelirken bir anda kendimi arabanın önüne attım. Neredeyse beni ezecekti ama zaten hızlı olmadığı için durabilmişti.

Tüm öfkemi, nefretimi, yıllardır bana yaşattığı eziyeti ve elbette kocamın neden olduğu gerginliği çıkarmak için sokağın ortasında bağırdım. "İn arabadan dağ ayısı!"

Kafasını uzatıp sırıttı "Manyak mısın?"

"Manyak sensin orangutan sapık! İn diyorum"

"İniyorum lan!" deyip arabanın kapısını açıp dışarıya çıktı. O iner inmez feryadı bastım. "İmdaaaaaat! Yardım edin. Adam kaçırıyorlar. Tecavüzcü var. İmdaaat!"

Sokağın başından derhal bir adam koşarak geldi. Saniyeler içinde apartmanlardan da birileri çıkmıştı.

"Yardım edin. Bu adam beni taciz ediyor!"

"Yalan söylüyor. Manyak bu karı!" diyen sapığım yeniden arabanın kapısını açmaya çalışırken kendimi kaportanın üstüne attım.

"Polis çağırın! Bu adam sapık... Kızları kaçırıyor... İmdaat!"

İki adam derhal sapığı tuttular. Yere çöküp yalandan bağırırken "Polis!" dedim. "Polis yok mu?"

Kadının biri gelip omzuma dokundu. "Kızım dur, sakin ol!"

"Olamam teyze!" Sokak, ışık hızıyla kalabalıklaştı. Çocuklar, yaşlılar, kadınlar doluştu.

"Bu adam iki yıldır her gün beni taciz ediyor. Bugün üstüme arabasını sürdü. Kaçıracağını söyledi!" diye art arda ölümcül darbeleri indirmeye başladım.

"Ben bir şey yapmadım yalan söylüyor."

"Bana iki yıldır şarkılar çalıp laf atmıyor musun? Yalan söyleme, it! Her kıza böyle yapıyor. Huzurum yok, iki yıldır evden çıkamıyorum!"

"Deli misin sen, elimden bir kaza çıkacak!" diyen sapığım hışımla üstüme geldi ama adamlar onu tuttuğu için sadece tükürük saçarak konuştu.

"Evi şurada! Ne zaman oradan geçsem arabasıyla peşime takılıyor. Bugün arabadan indi. Eteğimi açmaya çalıştı. Bana dokunmaya çalıştı. Yardım edin. Allah aşkına polis çağırın."

"Aradım kızım geliyorlar!" diyen yaşlı bir adam beni sakinleştirmek isterken insanların iğrenen bakışları sapığımın üstünde gezindi. Arabasına binip kaçamazdı, çünkü sokak tıkanmıştı. Arabayı bırakıp da kaçamazdı, çünkü iki kişi onu tutuyordu.

"Yalan söylüyor yalan!" diye bağırırken beni öldürecekmiş gibi hamleler yapıyordu ama adamlar izin vermiyordu.

"Bıktım artık. Annem babam uzakta... Kimseye anlatamıyorum. Beni kaçıracağını söyledi. Yardım edin."

Kadınların 'tüüüü' diyen hakaretleri, erkeklen sert bakışları altında sapığım kapana kısılmıştı. Tüm öfkemi, yların acısını çıkarır gibi ağladığım o an bir ses kalabalığı delip geti. "Nerede o?" diye gürlemişti. Kalabalık hızla sustu. Aynı anda cümdeki insanları iten devasa biri geldi. Gördüklerim gerçek mydi? Bu adam, bu... Bu benim kocamdı! Tuna Üstüner'di. Kurumsal Kasıntı'm! Yüzündeki o ifade, gözlerindeki o öfke... Bedeninle geçiren hiddet... Kendime bile gelemedim.

Tuna benden önce sapığıma yöneldi. Adamlan tuttuğu o Kırım Kongo kenesine, "Sen misin?" diye gürledilen sonra sapığımı adamların elinden öyle kolayca çekti ki, heresi müthiş bir şok sardı. Sapığımın yakalarından kavradığı gibi ert bir yumruk attı. Öyle ki adam tam anlamıyla uçar gibi üç adı geriye düştü. Tuna yeniden onun üstüne kapandı.

"Sen benim karımı taciz mi ettin!" derken ayça fırladım.

Adamın ağzı kan içinde, gözleri baygındı. Tua onu öldürecekti! Kahretsin, bunu yapacak kadar öfkeli ve hddetliydi. Onu çok kez sinirli görmüştüm ama cinayet işleyecek seiyeye geldiğine ilk kez şahit oluyordum. İki adam bile onu gerilemedi. Ardı ardında savurduğu yumruklarla sapığımı bayılttı. Blki de öldürdü! Kendimi hızla attım ve ellerine sarıldım.

"Dur," dedim korkudan ölürcesine. Yerdeki dam inleyerek kafasını çevirince rahatladım.

Tuna ona yeniden vuracaktık ki "Öldüreceksin" diye inledim

Bakışları bana kaydı. Bir duvar gibiydi. "Öldreceğim!" dedi beni doğrulayarak.

"Yapma, Allah aşkına dur!" diye inledim. "Durdurun onu durdurun" dediğimde üç beş adam Tuna'nın sırına yapıştı. Lr sonunda onu çektiklerinde omuzları ve kollarıyl adamları kendinden uzaklaştırdı. Çehresi kaskatı, gözleri ölüncül bir sinirle parlarken elleriyle kollarımı tuttu. Beni bedenine apıştıracak kadar kendine çekti.

"Sana ne yaptı?" Kollarımı nasıl sıktığını fak edemiyordu "Sana dokundu mu?"

"Hayır," dedim hızlıca. "Hayır, laf attı!"

"Onu öldüreceğim!" dedikten sonra yeniden adama yönelmişti ki tüm bedenimle önüne geçtim.

Yalvarır gibi sordum. "Yaparsan beni kim koruyacak?"

Tuna bu sözleri işitince durdu. Herkes susmuştu. Zaman bile akmıyordu. Gözlerime dimdik bakarken orada derin, hayal etmesi bile imkânsız bir şey gördüm. Önem vermekten daha öte bir şey, ilgilenmekten ya da karısını korumaya çalışan her erkeğinden gururundan, onurundan daha büyük bir şey. Bu her neyse o an beni o kadar iyi hissettirdi ki... Bakışlarımız saniyeler sonra kesildi. Sevdiğim adam elimi değil, bileğimi kavradı. Sonra beni sürükledi. Peşinden... Arabasına doğru.

Bu zorba hamleyi o an fark ettim. Az önceki derin şeyler, birkaç kat örülmüş kalın bir duvara çarpmıştı sanki. Zihnim hızlıca bir hatırlama yaşarken gururumu kuşandım ve "Dur," dedim ona karşı koyarak. Arkamızda bıraktığımız insanlar bizi izliyordu.

"Yürü!" diye emrettiğinde kendimi çektim.

"İstemiyorum."

"Mecbursun!"

"Değilim! Bırak beni, evime gideceğim."

"Seni burada bırakıp gideceğimi mi sanıyorsun? Kes sesini ve benimle gel. Konuşmamız gerek!"

Sonra bana söz hakkı tanımadan, yeniden arabasına attı.

BÖLÜM 20

İnsanlar hayatını düzene sokmak, belli bir çizgide güvenle seyretmek gibi amaçlarla evleniyordu. *Çoğunlukla...* Tuna Üstüner'in evliliği tüm bu ulvi amaçların aksine güvenli hayatını korunaksız bir limana çevirmişti. Fırtınaya, saldırıya açık bir limandı artık. Hissizliğinin kayalarıyla ördüğü güçlü kalesi bir Denizkızı yüzünden çatırdamaya başlamıştı. O Denizkızı hırçın bir denizden sürüklenmişti. Tabiatında delilik vardı, sıradanlıktan uzaktı. Herkesi değil ama Tuna'yı delirtiyordu. Genç adam onu düşünürken bile farklı birçok duyguyla savaşmak zorunda kalıyordu. Bildiği, gördüğü ve tahmin edebildiği düşmanlara ve rakiplere karşı savaşmak daha kolay kalıyordu bunun yanında. Duygu denen o görünmez ağlarla mücadele etmek en zoruydu. Savaştıkça insana daha çok dolanıyordu. Karşı cephede yer alan kişi Deniz gibi önceden bilinmesi imkânsız biri olunca, işler daha çok karışıyordu şüphesiz. Ona dair her şey genç adama en uç duyguları yaşatıyordu. Üstelik şimdi boşanma avukatı aradığını bilmek bildiği tüm öfke krizlerinden daha tehlikeli olanına sürüklüyordu.

Sabah olanları hatırladıkça bir yerlere yumruk atma isteği de perçinlenmiş ve kendini sonunda şirkete atmıştı. Ancak biliyordu ki, holdinge gelmek, aptal toplantılar yapmak, birilerini azarlamak da fayda etmeyecekti. Deniz'i düşünecekti sadece. Hep onu düşünmüştü ve hâlâ düşünüyordu. Onu kovduğunu hatırlıyordu. Gitmesine izin verdiğini ve kızın kapıyı çarpıp gittiğini... Hem de dün geceden sonra... Özlemin keskin sızısını dindiren o sarsıcı birliktelikten sonra. Ona doymamışken henüz. Ona ne zaman doymuştu ki! Asla...

Şirketine daha önce bu kadar geç gelmediği gibi, hiçbir şey yapmak istememesi de yeniydi. Kahretsin! Deniz rakiplerinin bir casusu olsa ancak bu kadar zarar verebilirdi. Şirket batsa umurunda olmayacaktı. Karısını kovduğu ve onun da gittiği sabah saatlerinden beri evde amaçsızca oturmuştu. Çoğu kez yerinden kalkıp kızın peşine düşmek istemişti. Daha önce yaptığı gibi... Ama bu defa yapmayacaktı. Deniz suçluydu! Aklına gelenler için, kurduğu senaryolar ve elbette boşanmayı düşündüğü için idamlık suçu vardı. Tuna, onun ayrılmak istediğine hâlâ inanamıyordu.

Ertesi gün de bir önceki günden farksızdı. Tüm geceyi Deniz'i düşünerek, onu özleyerek geçirmişti. Ve tüm sabahı... Yine şirkete oldukça geç bir saatte gelmişti. Koltuğuna kurulalı henüz beş dakika olmuştu. Koca bir zaman dilimiydi sanki. Kendini işe veremiyor, o deli karısını aklından çıkaramıyordu. Düşüncelerini bölen kapı sesi olmasa yumruğunu masaya indirmişti! İki tıkırtıdan sonra "Gir," dedi.

Lale kararsız ve belli ki çekinir bir haldeydi. Tereddütle "Efendim... Şey bu size," dedi.

Tuna kadının elindeki beyaz zarfa baktı. "Nedir o?"

"Deniz Hanım bıraktı."

"Deniz mi?" Lale'den hızlıca zarfı getirmesini emreden genç adam kaşlarını çattı. Deniz o zarfın içine ne koymuş olabilirdi? Mektup mu? Küfür mektubu gibi bir şey yoktu ama Deniz böyle bir şey yazdıysa şaşırmayacaktı! Lale çıkar çıkmaz bir müddet zarfı elinde tuttu. İçindeki hafif ağırlık merakını arttırırken öfkeli bakışları mektubu açmasıyla yerine şaşkınlığa bıraktı. Önce beş yüz bine ait hesap defterini gördü. Deniz parayı iade mi etmişti? Lanet olası parayı, her şeyi başlatan, ilk kıvılcımı çakan o belalı şeyi geri mi veriyordu yani? Öfkesi yeniden canlanırken, dikkatini zarfın içindeki diğer şeye verdi. Küçük bir ağırlığı olan dairesel şeye... Henüz çıkarmadan ne olduğuna dair içine kötü bir his yerleşti. Tahmin ettiği şeydi. Yanılmamıştı! Evlilik yüzüğü... Deniz'le evlenirken öylesine aldığı, kızın parmağına öylesine taktığı ancak zamanla öylesine olmaktan çıkıp, gördükçe mutlu olduğu yüzüktü bu. Deniz'in kendisine ait olduğunu dünyaya ilan

eden, basit, küçük detay... Ne yani, o aptal, şimdi bu şey parmağından çıktığı için artık Tuna Üstüner'e ait olmadığını mı sanıyordu? Genç adam kızdan kalan şeyleri iri avuçlarında sıkıştırdı. Deniz'e olan öfkesi az buz değildi, yıkmak istiyordu her şeyi. Kendisine yaşattığı bu berbat duyguları... Ona dair ne varsa, hayatından tamamen silmek istiyordu. Ne mümkün... Sadece kızgınlığını arttırabilirdi. Bu kızgınlık bir girdap olup kendisini çekerken dikkatini dağıtan bir şey oldu. Mert ofisine girmişti. Davetsiz ve izin almaksızın içeriye dalmıştı.

"Sana girmen için izin verdiğimi hatırlamıyorum," dedi dostunun yüzüne bakarak.

"Ben de senden izin istediğimi hatırlamıyorum!"

Şüphesiz Tuna, Mert'in buz gibi soğuk ifadesine alışkın değildi. Bugün her zamankinden farklı olarak bu aldırmaz adamın bakışlarında bariz bir öfke vardı.

"Sevgilinle her ne yaşadıysan, inan bana ilgilenmiyorum. Sen ve günü birlik ilişkilerin umurumda değilsiniz!" derken gerçek bir tepkiyle konuştu.

Mert tepeden kötü bir bakış attı. "Çünkü dünyanın en büyük sorunları sende! Gerçekten Deniz'in dediği gibi tam bir Kurumsal Kasıntı'sın."

"Deniz'i karıştırma!"

"Karıştırma mı? Sen burada, rahat ofisinde ahmakça bir gurur yüzünden köş köş otururken, o kız tek başına neler çekiyor haberin var mı?"

"Anlaşılan senin var?"

"Var!" diye gürledi Mert. "Kendine gel ve git karını getir!"

Tuna ağır çekimde gibi yavaşça ayağa kalktı. "Sen bana ne yapacağımı dikte mi ediyorsun?"

"Tam olarak bunu yapıyorum! Deniz kötü bir halde... Hem de bu muameleyi hiç hak etmemesine rağmen..."

"Ne biliyorsun ki?"

"Senden çok şey," diyen Mert kavgaya hazır halde gerindi. "O kızın perişan halde olduğunu biliyorum. Hem de senin gibi lanet bir herif yüzünden."

Tuna Üstüner sabrının pek çok kez sınandığına tanık olmuştu ama Mert hiç bu kadar ileriye gitmemişti. Belki de onunla gerçek anlamda sıkı bir kavgaya girerse rahatlardı. Buna istekli ve hevesli olarak "Kes sesini ve karışma," dedi. "Deniz'in kabahatlerini ben biliyorum!"

"Ne kabahat işlemiş? Anlat da bilelim."

Tuna, Mert'i susturmak, belki de kendini haklı çıkarmak için hızlıca yanıt verdi. "Benden beş yüz bin istedi. Hiç gerekçesiz."

"Bu senin için bir sorun mu yani? Günlük kârından bile az!"

"Parayı dert ettiğimi mi sanıyorsun? Beni delirten gizlediği şeyler..."

"Ne olursa olsun eminim gizlemekte haklı bir sebebi vardır. Bu yüzden mi onu kovdun?"

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Demek kızı kovduğunu kabul ediyorsun!"

"O aptal, bir boşanma avukatı tutmuş."

"Tutmuş mu? Yani senden ayrılmak için gidip bir avukatla görüşmüş, öyle mi?"

"Numarasını almış. Hakan denen adamdan nefret ettiğimi bildiği halde onunla görüşerek hem de!"

"Sırf avukatın biriyle telefonda görüştüğü ve bir diğerinin numarasını aldığı için kızı kovdun, doğru mu anlamışım?"

"Mert! Beni daha fazla kızdırma! İnan bana şu an taşıdığım gerginlik seni öldürmeme neden olabilir!"

Genç adam açık kahverengi gözlerini kısarken Tuna'ya nefretle baktı. "Beş yüz bin için hayatındaki tek değerli şeyi, Deniz'i kovdun!"

"Sana lanet olası paranın umurumda olmadığını söyledim. Deniz'in sakladığı sırlar, söylediği yalanlar, boşanma avukatı tutması ve en sonunda Ahmet'le görünmesi. Beni delirten şeyler bunlardı!"

Mert işte şimdi şaşırmıştı. "Ahmet mi?" derken eliyle kravatını gevşetti. "Deniz, Ahmet'le buradan asansöre kadar bile gitmez!"

"Sen nereden bileceksin?" diye kızgınca söylendi genç adam.

"Çünkü o beyinsiz kas kafa Deniz'e saldırdı. Deniz'in ondan nefret ettiğine, dahası ondan korktuğuna..."

Devam edemeden Tuna hışımla Mert'e yöneldi. Genç adam ilk cümleden sonrasını duymamıştı bile. Tıslar gibi "Ahmet Tekinalp benim karıma mı saldırdı?" diye sordu.

Mert, Tuna'nın gözlerindeki yıkıcı öfkeyi apaçık gördü. Elleri kaldırıp "Bak... Sakin ol!" diyerek onu teskin etmeye çalıştı.

"Mert, seni öldürmeden önce konuş!"

Genç adam derin bir nefes koyuverip pes ettiğini gösterdi. Sesi bu defa daha sakin çıkarken "Öncelikle kendine hâkim ol!" diyerek ikaz etti.

"Konuş!"

"Tamam... Geçen hafta, şirkete geldiğimde Ahmet'i Deniz'in üstüne saldırırken gördüm. Senin yüzünden onu suçluyordu ve gördüğüm kadarıyla kızın boğazına yapışacaktı. Merak etme bir şey yapamadan onu durdurmayı başardım."

Şimdi boğazına yapışılan Mert oldu. Tuna o kadar öfkeliydi ki, Mert'i gerçekten boğabilirdi. Yakalarından kavrayıp "Bana detayları ver!" diye gürledi.

Mert, Tuna'yı kabaca ittikten sonra gördüklerini gizlemeden anlattı. Deniz'in, bir şey söylememesi için hem kendisine, hem de Lale'ye yalvardığını söyledi. "Senin Ahmet'le kavga etmenden korkuyordu."

"Ve sen bana bunları şimdi söylüyorsun!" diye tısladı Tuna Üstüner. Yeşil gözlerindeki öfkenin bir tarifi yoktu. Ancak kıyaslama yapılırsa nükleer bir facia daha az zarar verebilirdi.

"Deniz çok ısrarcı oldu. Muhtemelen o adamın ağzını burnunu kıracağını düşündü."

"Yapacağım da!" diyen Tuna tamamen kontrolünü yitirmiş bir halde odadan çıkmak için hamle yaptı. Ahmet'i bulup gerçek bir kavgaya girişecekti. Onu öldürecek kadar sinirliydi. Ancak Mert genç adamı durdurdu. "Daha önemli sorunların var.. Deniz'i düşün!"

"O aptalı aklımdan çıkardığım mı var?"

Mert Kutlar elinde olmadan sırıttı. "Her neyse," dedi dostunun omzuna vururken. "Deniz birtakım şeyleri yanlış anlamış durumda. Senin ve Aydan'ın eskisi gibi olduğunuzu sanıyor. O kadın için kovulduğunu düşünüyor. Akşamları onunla yemeğe çıktığını, gündüzleri onunla takıldığını sanıyor." Mert dalga geçer gibi gülümseyerek ekledi. "Tabii bunları gerçekten yaptıysan bilemem!"

Tuna ciddiyetle tehdit etti. "Ahmet'ten önce seni öldüreceğim!"

"Tamam tamam. Aydan'la ilgili bir olayın olmadığını biliyorum ama beni ikna etmek için bir sebebin yok. Önceliğin Deniz olmalı. Ayrıca onun yanlış anladığı bir başka şey daha var ki, bence kız bunda haklı!"

Tuna, genç adama şüpheyle bakarken "Devam et," dedi.

Mert, Yasemin'den duyduğu her şeyi anlattı. Tuna'nın yaptığı sandığı şeyleri... Bunların neticesinde Deniz'in nasıl kahrolduğunu ve ağlama krizleri dâhil yaşadığı yıkımı olduğu gibi anlattı. Tuna bu andan itibaren düşünmedi. Deniz'in kendi aklınca kurduğu o berbat senaryolar yüzünden kızın nasıl incindiğine emin olmuştu artık. Yüzüğü bırakması, Aydan'a dair akıl almaz kurguları ve Ahmet'ten gördüğü muamele... Tuna biliyordu ki, tüm bunlardan sonra hiçbir şey yapmadan ofisinde oturamazdı. Karısını korumalıydı artık, güvende olduğunu ve onu bir daha asla bırakmayacağını söylemeliydi. Onu bu kadar özlemişken, gidişine alışamamışken ve hiçbir koşulda alışmayacağını bilirken geç olmadan ona kavuşmalıydı. Deniz'in bütün kaygılarını dindirmeli, onu ait olduğu getirmeliydi. Öncesinde biraz kızacaktı, bu kadar aptallığın, bu kadar saçma düşüncenin affedilebilir bir yanı yoktu ne de olsa. Deniz önce bu aptallıklarını görmeliydi. Genç adam tüm bunları yapmak için çıkmadan önce Mert'e baktı. Oldukça şüpheli bu bakışın ardından "Sen bu kahrolası şeyleri nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Nereden bildiğimi sonra anlatırım. Önce git ve karını getir. Eminim her şeyi sana olan öfkesinden yaptı. Benden daha iyi tanıyorsun onu. Deniz... O biraz deli..."

"Biraz mı?" diyen Tuna daha fazla duramadı. Aptal karısı... Her şeyi tek başına çözmeye çalışırken bütün hayatlarını karmakarışık

edecek kadar yanlış anlamalar içine girmişti demek! Yaptığı şeylerin bu yüzden olduğunu umarak ofisinden çıktı. Deniz'i bulmalı, önce ona hesap sormalı ve eğer mümkünse her şeyi yoluna sokmalıydı, ama mümkünse...

Bu hislerle, bu kızgınlıkla, öfke patlaması yaşamak üzere olduğu bu düşüncelerle yola çıkmıştı. Mert'in anlattığı şeyler önemliydi. Deniz'in kendi kendine kurguladığı tüm o şeyler önemliydi, hayatiydi... Eğer o kızı hayatında tutan ipler bu yüzden kopmuşsa, Tuna her şeyi çözecekti geç olmadan...

Deniz'in evinin olduğu sokağa girerken gördüğü kalabalık düşüncelerini dağıttı. Bir şey olmuş gibiydi, belki de bir kaza... Kötü bir şey olduğu açıktı. Tuna aracını durdurup indi. İlk gördüğü kişiye ne olduğunu sordu.

"Adamın biri bir kızı taciz etmiş sanırım. Kız kıyameti koparıyor," dedi sorduğu kişi.

Tuna olaya bakmak için içlere doğru hareket ederken o sesi duydu. "Bıktım artık. Annem babam uzakta... Kimseye anlatamıyorum. Beni kaçıracağını söyledi. Yardım edin," diyen o ses. Bu, Deniz'in sesiydi! *Kahretsin!*

Sonrası tamamen karışıktı. Bugün sayısız kez hissettiği öfke patlamasını sonunda yaşamıştı. Deniz'e gelen bir değil, iki zarardan onu koruyamamıştı. Ahmet'ten sonra başkası da karısına zarar vermişti. Korkunç bir his tüm varlığını ele geçirdi. Deniz'e bunu yapanı öldürebilirdi, bugün bunu gerçekten yapabilirdi, cinayete çok yakındı. O sokak sapığını, karısına laf atanı, dahası ona dokunanı kendi elleriyle, onlarca seyircinin içinde öldürebilirdi. Kendini kalabalığa nasıl sürdüğünü fark etmeden iki kişi tarafından tutulan ve itiraz ederek bağıran adamın yakalarına yapıştı. İstediğinin yarısı kadar sert bir yumruk salladı. Bu darbe adamı geriye düşürmüş olsa da, sadece burnunu kırmıştı. Tuna için bu yeterli değildi ancak Deniz... O kız ellerine yapışmış, bırakması için yalvarmıştı.

O andan sonrası Deniz olmuştu. Her şey Deniz olmuştu... Kızı kavrayıp, kendine çekerken gözleriyle bedenini taradı.

"İyi misin?"

Deniz'in "İyiyim," demesi onu biraz olsun yatıştırmadı. Kızı buradan derhal götürmeliydi. Bu amaçla Deniz'in bileğini kabaca tutup zorla arabasına sürükledi. Karısının gözlerindeki korkudan, çaresizlikten nefret etti. En çok da itiraz etmesinden... "Benimle gelmeye mecbursun," derken Deniz'e artık katiyen söz hakkı tanımayacaktı, önce dinlemesini bilmeliydi.

❧ ❧ ❧

Genç kız yüzüne inmiş son gözyaşı izlerini sildi. Yarım saatten fazla zaman geçtiği halde kimse konuşmamıştı. Tuna Üstüner'le en son, bu kadar uzun süre konuşmadan durdukları tek yeri hatırladı. Yanakları kızardı. Bunca krizin ortasında yatak odasını düşünemezdi. Göz ucuyla Tuna'ya baktı. Sapığına saldırdığında öfkesini görmüş ve bundan gerçekten korkmuştu. Onun hâlâ sakinleşmemiş olduğunu anlamak zor değildi.

Dayanamadığı an dudakları kıpırdandı. Sakince sordu. "Beni nereye götürüyorsun?"

Genç adam yanıt vermedi. Deniz ısrarcı olacak cesareti kendinde bulamadı. Bir müddet daha gittiler. Kocasının sinirli nefes alış verişlerini hissetmekle kalmıyor, duyuyordu adeta. Şehrin biraz dışına çıktıklarını, evlerin ve binaların azaldığını onu incelerken fark edemiyordu.

"O adam sana dokundu mu?"

Sessizlik bu cümleyle kesildi. Kılıç kadar keskin, demir gibi ağır Tuna'nın bu cümlesiyle.

Deniz ürkerek döndü. "Elbette hayır," dedi ciddiyetle. Tuna'nın yapmayı istediği şeyi duruşunda, tavrında, gözlerindeki nefrette görüyordu. Sapığını öldürebilirdi. *O adam bana dokunmuş olsa ne olurdu?* diye düşünürken korkuyla titredi. Tuna onu gerçekten ortadan kaldırabilirdi. Şimdi her ne kadar birbirlerine deli gibi öfkeli olsalar da, kocasına bir zarar gelme ihtimali korkunçtu. Yineledi. "Gerçekte bir şey yapmadı!"

"Eğer benden yine ve yine bir şey saklıyorsan..."

Genç adamın bu sözleri açık bir tehditti. Deniz gözlerini kaçırmak için geç kaldı. Tuna'nın bir silah gibi kullandığı koyu yeşil gözleriyle karşılaşınca panikledi. "Hiçbir şey saklamıyorum!"

"Neler sakladığını biliyorum!"

Genç kız korkarak "Ne biliyorsun?" diye sordu. Yoksa mafyayı mı öğrenmişti? Bu kadar kızgın olması buna mı işaretti? Ah, hayır! Deniz bu durumda onun böyle kalamayacağına emindi. En azından bu kadar kontrollü araç kullanamazdı. Arabasına bile almazdı muhtemelen. Ancak Tuna'nın ketum tavrını fırtına öncesi sessizlik olarak yorumlarsa, gerçekleri öğrendiğini düşünecekti. Ama nasıl? Pek mümkün değildi. Bunu öğrenmenin tek yolu onu kışkırtmaktı.

"Dur!" dedi bağırarak. Tuna kısa bir bakış attı ve elbette durmadı.

"Beni her nereye götürüyorsan gelmek istemiyorum!"

"Geleceksin!" diye emretti genç adam.

"Biz ayrıldık!"

"Ayrıldık mı?" diye sorarken Tuna'nın ifadesi oldukça alaycıydı.

Deniz somurttu. "Evet, ayrıldık! Beni kovduğunu unuttun mu?"

"Kovdum, çünkü kahrolası bir avukat tutmuştun!"

"Tutmadım, sadece numarasını aldım."

"Kızgın olduğun her an bir avukat arayacaksan, ülkedeki avukatların yarısının numarası sende olacak demektir!"

Genç kız bedeninin üst kısmıyla ona dönerken aracın içinde bile olsa kollarını öfkeyle göğsünde buluşturdu. "Beni kızdıran kocam olacak o alçak adam olmasa ben çok geçimli biriyim!"

"Sen mi geçimlisin? Bir cadı ne kadar geçimli olabilir ki?"

"Ben cadıysam sen de Kurumsal Kütük'sün! Hem de karısını aldatan."

Tuna bu itham üzerine aracını hışımla sağa çekti. Arkasından gelen başka bir arabanın gürültülü kornasıyla Deniz, kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Yine de arkadaki aracın kavga etmek için durmamasına şükretti. Tuna tam bir trafik magandası gibi kuraldışı bir sürü şey yapıp aracı durdurmuştu. Birilerinin Escalade'e çarpmaması mucize gibi bir şeydi. Ona hayretle baktığı o anda Tuna,

kızın varlığını adeta görmezden gelip araçtan indi. Deniz onu izliyordu, ne yapacağını merak ediyordu ancak bir tahmini vardı. Evet! Doğru tahmin. Genç adam iner inmez gelip Deniz'in kapısını açtı. Kolunu tutup onu da inmeye zorlarken genç kız adamın ellerinden kurtuldu ve araçtan çıktı.

"Beni öldürmeye niyetin varsa kaza dışında bir yol bulmalısın!" diyerek ellerini beline dayayıp Tuna'ya öfkeyle baktı.

Genç adam bu kadar öfkeli araç kullanamayacağı için durmuştu, ancak durmak da işe yaramıyordu. Deniz onu kışkırtmaya ve delirtmeye devam ediyordu. Serin havayı içine çekti. Sakinleşemedi. Bağırdı. "Asıl sen beni öldürmeye niyetlisin, kahrolası!"

"Ah, ben mi? Gününü gün eden sensin. Sırça köşkünde rahat bir hayat yaşayan sensin. Ona buna emirler yağdırıp, kafana göre takılan sensin. Üstelik beni kovduğun halde şimdi zorla bir yerle götüren de sensin!"

Genç adam gelip geçenlerin onları görmemesi için Deniz'e erişti. Kızın kolunu tuttuğu gibi geniş aracının diğer tarafına götürüp kapıya yasladı. Bu açıdan yoldan geçenler onların ne yaptığını görmüyordu.

Derin bir nefes alırken bir kez daha sakinleşmeyi denedi. Oysa sorusu amaçladığı sakinlikten uzaktı. "Ahmet'in sana saldırdığını bana neden söylemedin?" diye gürledi.

Deniz istemsizce "Ne?" diye sordu.

Trafik gürültüyle aksa da genç kız Tuna'yı rahatça duymuştu. Birbirlerine bu kadar yakın olmasalar muhtemelen duymazdı ama Tuna'nın bedeni neredeyse kendisine değerken sadece duymakla kalmıyor, her kelimenin altındaki öfkeyi de hissediyordu. Bilerek geçiştirdi. "Sen neden bahsediyorsun? Kimse bana saldırmadı!"

Genç adam kızın kolunu acıtırcasına sıktı. "Hâlâ saklamaya çalışıyorsun, öyle mi?"

"Bak, ben hiçbir şey..."

"Mert her şeyi anlattı! Şimdi bana hesap ver!"

Deniz ellerini Tuna'nın gövdesine yaslayıp onu sertçe itti. "Bana hesap soramazsın!"

Kızın iki bileğini ellerinde kıstıran genç adam "Deniz!" diye tısladı. Tehditkâr sesi kızın kalbini gümbürdetiyordu. "Ahmet sana saldırdı mı?"

Kız bir kez olsun uzlaşma yoluna gitti. "Denedi," dedi sakince. "Ama Mert müdahale etti. Basit önemsiz bir şeydi."

"Değildi, sana zarar verebilirdi!"

Deniz bileklerindeki baskının azaldığını hissetti. Bir kelepçeden farksız o eller şimdi nazikçe tutuyordu. Hatta özgürlük bahşedip kızın bileklerini tamamen bırakan genç adam, onun yüzüne düşen saçlarını sağ eliyle iterken yanağını okşadı. Kızgındı ancak kendisini dizginleyebildi. "Bana söylemeliydin," dedi yavaşça.

Deniz onun kararlı, otoriter sesine uymayan bu nazik dokunuşuyla ürperdi. Ne yapıyordu böyle? Neden şimdi kibar davranıyordu? Başını çevirip kocasının ellerinden uzaklaşırken "Unuttum o günü," dedi.

"Ama ben unutmayacağım. Bunu o serseriye ödeteceğim!"

"Hayır!" diye bağıran kız yeniden sevdiği adama döndü. Yüzleri çok yakındı. Deniz başını hafifçe kaldırmış, Tuna yüzünü hafifçe eğmişti.

Genç kız kocasının uzun boyu, bedenini arsız düşüncelere sürükleyen cüssesi, kokusu, etkisi ve acımasız çekimi altında bile aklından geçenleri sorabildi. "Neden bunu yapıyorsun? Neden peşime düşüyorsun?" dedikten sonra durakladı. "Ahmet ya da sapığım... Bana saldırdılar diye mi? Beni onlardan kurtardıktan sonra yeniden mi kovacaksan?" Yutkundu. Boğazındaki yanmadan nefret edip dolmak üzere olan gözlerini kaçırdı. "Yapma. Bana nazik davranma. Yeniden kıracaksan, yeniden dağıtacaksan, hiç toparlama!"

"Seni bir daha asla kırmayacağım, sevgilim."

Kız bu hitapla, bu sesle, bu yakınlıkla şaşkınca baktı kocasına. "Ne dedin?"

"Sevgilim... Sen benim sevgilim değil misin? Sen benim karımsın." Bir nefeslik soluklanan genç adam, kızın üzerine biraz daha eğilip onu ürpertir bir şekilde mırıldandı. "Her şeyimsin!"

"Her şeyin ben değilim. O kadın..." diyen Deniz'in gözleri sonunda beyaz bayrağı çekerken gözyaşları yanaklarından indi. Sonra

planlamadığı halde alnını Tuna'nın göğsüne yaslayıp ağladı. Ondan uzak durmaya çalışırken, ona sığınmak ne büyük aptallıktı! "Git, ona git," dedi. Oysa Tuna'nın ceketinin yakalarını kavramış ve gitmesin diye sımsıkı tutmuştu.

Tuna gülümsedi. Kızı sertçe çekip, hafif temasını derin bir sarılışa dönüştürdü. Güçlü elleri Deniz'in sırtını sımsıkı bastırırken onu göğsüne adeta hapsetti.

"Benim için dünyadaki tek kadın sensin," dedi kızın kulağına eğilerek.

Deniz havanın sıcaklığını hissetmiyor da ayazda donuyormuş gibi kocasına daha çok kenetlendi. Çekilmesi gerekiyordu, gururu *diren* diyordu ama yapamıyordu. Bulduğu bu sıcaklığı, sokulduğu bu göğsü sonsuza kadar bu halde, kendisiyle bütünleşmiş halde istiyordu. Küçük bir hıçkırığın ardından "Bana bu kadar kızgınken böyle sıkı sarılmaman gerekli," diye mırıldandı.

Çocukça alınganlık yapıyordu ancak bu tavrı genç adamı sadece gülümsetti. "Sana ne zaman istersem sarılırım," dedi buyurur gibi.

Deniz o an kendini çekti. Şüpheli gözleriyle Tuna'ya baktı. "Neden geldin? Sokağıma neden girdin? Evime neden geliyordun?"

"Bunu unutmuşsun," diyen genç adam, ceketinin iç cebinden ilk olarak hesap defterini çıkardı. Beş yüz binlik o kâğıdı.

Deniz umursamazca omuz silkti. "O benim değildi, sahibine iade ettim."

"Senden bunu isteyen olmadı," diyen genç adam kıza sert bir bakış attı.

Genç kız bezgince "Her şey bunun yüzünden değil miydi?" diye sordu.

"Her şey senin sakladığın şeyler yüzündendi. Şimdi..." diyen Tuna kızın kolunu yeniden hükmeder gibi kavradı. Bunu fark etmiyordu muhtemelen ancak Deniz, bu tutuşu tamamen fark etmişti ve ardından gelecek olandan korkarak "Şimdi ne?" diye sordu.

"Bu parayı neden istediğini söyleyeceksin. Ondan sonra sana bazı açıklamalarım olacak."

Deniz kocasının açıklamalarını merak ederek, sığınabildiği tek şeye sarıldı. Artık parayla ilgili bir derdi olmadığı için "Sadece seni denemek istedim," dedi.

Tuna'nın kaşları çatıldı. Genç kız söyleyeceği yalandan ötürü gözlerini yeniden kaçırdı. Yalan söylemekte iyi olduğunu sanıyordu ama Tuna'nın gözlerine bakarken bunu yapmak zordu. "Bana koşulsuzca yardım edip etmeyeceğini merak ettim. Senin için paradan daha değerli olduğumu bana kanıtlamanı..."

"Bu muydu?" diye bağırdı genç adam. Kısa bir an için silinen öfkesi yeniden gözlerine yerleşti. "Bunun için mi bu kadar soruna neden oldun? Kahrolası paranın senden önemli olduğunu mu sandın?"

Deniz elbette öyle sanmamıştı. Buna ihtimal bile vermezdi. Tuna'yı test etmek istememişti. Ona daima güvenmişti. Kendisine verdiği değerin farkındaydı ancak şu an bundan daha iyi bir gerekçe sunamazdı. Tabii mafyayı itiraf etmek dışında... Bu ise söz konusu bile değildi. Kekeleyerek "A...aptalca bir şeydi," dedi.

"Öyleydi!" diyen Tuna kızın yüzünü iki eliyle sertçe avuçladı. "Benden isteyeceğin hiçbir şey senden önemli değil! Sen her şeyden önemlisin anladın mı?"

"Öyle miyim?" diyen kız kararsız görünüyordu.

"Öylesin!"

Deniz itiraz etti. "Ama Aydan... O hayatına girince değerimi gördüm?" Bu konuda haksız olmadığına emindi. Ancak Tuna sert bir bakış atınca kararsızlığa düştü.

"Aydan umurumda değil, Deniz. Yıllar öncesinde kalan bir anı. Bir arkadaş..."

"Ama sürekli onunlasın! Üstelik... Üstelik bana yalan söyledin!"

"Ne zaman?" diyen genç adam kızın bir an önce yanıt vermesini isteyerek tutuşunu sıklaştırdı.

Deniz'in dudakları aşağıya sarktı. "Geçen salı akşamı seni aradığımda halanla olduğunu söylemiştin ama değildin. Aydan'la yemekteydin!

"Ne?"

"Ah, yapma! Sakın inkâr etme. Lale'den her şeyi öğrendim. Restoranın birinde rezervasyon yaptırdığını ve onunla baş başa yemeğe gittiğini biliyorum!"

"Lale mi söyledi?"

"Evet!"

Tuna kızı ansızın bırakıp sinirle birkaç nefes alıp verdi. Ardından telefonunu kavradı ve tek tuşa basarak bir yeri aradı. Karşıdan Lale'nin sesi geldi.

Kadın saygılı sesle "Buyurun efendim," dedi.

Tuna hoparlörü açıp Deniz'e konuşmaması işaret etti. Deniz şaşkınca olan biteni anlamaya çalışıyordu. "Lale geçen salı akşamı Belgin halamla gittiğim şu restoranın adı neydi?"

Lale kısa bir düşünmenin ardından "Kalinos, efendim," dedi.

Tuna duraklamadan devam etti. "Kaç kişilik ve kimin adına yer ayırtmıştın."

"Üç kişilikti, efendim. Siz, Belgin Hanım ve Doğu Grup'un finans müdürü Yılmaz Bey adına. Bir sorun mu var?"

Tuna kızgınca "Hayır!" dedi. "Aydan o gün Belgin halamla çıktıktan sonra şirkete gelmiş. Doğru mu?"

"Ah hayır, efendim. Aydan Hanım sabahki toplantıdan sonra çıktı ve bir daha gelmedi. Saat kaç gibi gelmiş?"

"Her neyse, tamam!" diyen Tuna hoparlörü kapattı. Telefonu kapatıp yeniden cebine atmadan evvel "Bu arada kovuldun!" dedi.

Lale'nin çılgın gibi "Ne?" diyen sesini işitmemiş olan Deniz onun yerine "Ne?" diye bağırdı.

Tuna karısına öfkeli bir bakış attı. Öfkesinin sebebi Lale'ydi. "O gün Aydan'la hiçbir yere gitmediğimi anladın mı? Kadının şirkete bile gelmediğini duydun mu? Halam ve o adamla bir iş üzerine konuşmak için o restoranda rezervasyon yaptırdım. Sonra İncek'teki villaya geçtik. Sana o gece yalan söylememiştim. Sana karısını aldatan adi herifler gibi yalan söylediğimi mi sandın? Gerçekten bunu düşündün mü, Deniz?"

"Ama Lale... Bana demişti ki..."

Tuna, Deniz'in durumu anlamaya çalışması karşısında iyice köpürdü.

Deniz kocasının açıklamalarını merak ederek, sığınabildiği tek şeye sarıldı. Artık parayla ilgili bir derdi olmadığı için "Sadece seni denemek istedim," dedi.

Tuna'nın kaşları çatıldı. Genç kız söyleyeceği yalandan ötürü gözlerini yeniden kaçırdı. Yalan söylemekte iyi olduğunu sanıyordu ama Tuna'nın gözlerine bakarken bunu yapmak zordu. "Bana koşulsuzca yardım edip etmeyeceğini merak ettim. Senin için paradan daha değerli olduğumu bana kanıtlamanı..."

"Bu muydu?" diye bağırdı genç adam. Kısa bir an için silinen öfkesi yeniden gözlerine yerleşti. "Bunun için mi bu kadar soruna neden oldun? Kahrolası paranın senden önemli olduğunu mu sandın?"

Deniz elbette öyle sanmamıştı. Buna ihtimal bile vermezdi. Tuna'yı test etmek istememişti. Ona daima güvenmişti. Kendisine verdiği değerin farkındaydı ancak şu an bundan daha iyi bir gerekçe sunamazdı. Tabii mafyayı itiraf etmek dışında... Bu ise söz konusu bile değildi. Kekeleyerek "A...aptalca bir şeydi," dedi.

"Öyleydi!" diyen Tuna kızın yüzünü iki eliyle sertçe avuçladı. "Benden isteyeceğin hiçbir şey senden önemli değil! Sen her şeyden önemlisin anladın mı?"

"Öyle miyim?" diyen kız kararsız görünüyordu.

"Öylesin!"

Deniz itiraz etti. "Ama Aydan... O hayatına girince değerimi gördüm?" Bu konuda haksız olmadığına emindi. Ancak Tuna sert bir bakış atınca kararsızlığa düştü.

"Aydan umurumda değil, Deniz. Yıllar öncesinde kalan bir anı. Bir arkadaş..."

"Ama sürekli onunlasın! Üstelik... Üstelik bana yalan söyledin!"

"Ne zaman?" diyen genç adam kızın bir an önce yanıt vermesini isteyerek tutuşunu sıklaştırdı.

Deniz'in dudakları aşağıya sarktı. "Geçen salı akşamı seni aradığımda halanla olduğunu söylemiştin ama değildin. Aydan'la yemekteydin!

"Ne?"

"Ah, yapma! Sakın inkâr etme. Lale'den her şeyi öğrendim. Restoranın birinde rezervasyon yaptırdığını ve onunla baş başa yemeğe gittiğini biliyorum!"

"Lale mi söyledi?"

"Evet!"

Tuna kızı ansızın bırakıp sinirle birkaç nefes alıp verdi. Ardından telefonunu kavradı ve tek tuşa basarak bir yeri aradı. Karşıdan Lale'nin sesi geldi.

Kadın saygılı sesle "Buyurun efendim," dedi.

Tuna hoparlörü açıp Deniz'e konuşmaması işaret etti. Deniz şaşkınca olan biteni anlamaya çalışıyordu. "Lale geçen salı akşamı Belgin halamla gittiğim şu restoranın adı neydi?"

Lale kısa bir düşünmenin ardından "Kalinos, efendim," dedi.

Tuna duraklamadan devam etti. "Kaç kişilik ve kimin adına yer ayırtmıştın."

"Üç kişilikti, efendim. Siz, Belgin Hanım ve Doğu Grup'un finans müdürü Yılmaz Bey adına. Bir sorun mu var?"

Tuna kızgınca "Hayır!" dedi. "Aydan o gün Belgin halamla çıktıktan sonra şirkete gelmiş. Doğru mu?"

"Ah hayır, efendim. Aydan Hanım sabahki toplantıdan sonra çıktı ve bir daha gelmedi. Saat kaç gibi gelmiş?"

"Her neyse, tamam!" diyen Tuna hoparlörü kapattı. Telefonu kapatıp yeniden cebine atmadan evvel "Bu arada kovuldun!" dedi.

Lale'nin çılgın gibi "Ne?" diyen sesini işitmemiş olan Deniz onun yerine "Ne?" diye bağırdı.

Tuna karısına öfkeli bir bakış attı. Öfkesinin sebebi Lale'ydi. "O gün Aydan'la hiçbir yere gitmediğimi anladın mı? Kadının şirkete bile gelmediğini duydun mu? Halam ve o adamla bir iş üzerine konuşmak için o restoranda rezervasyon yaptırdım. Sonra İncek'teki villaya geçtik. Sana o gece yalan söylememiştim. Sana karısını aldatan adi herifler gibi yalan söylediğimi mi sandın? Gerçekten bunu düşündün mü, Deniz?"

"Ama Lale... Bana demişti ki..."

Tuna, Deniz'in durumu anlamaya çalışması karşısında iyice köpürdü.

Genç kız en sonunda farkına varmış gibi inledi. "Ne yani, Lale bana yalan mı söyledi? Ama neden?"

"Belli ki bunu kasıtlı yapmış. Ona bunun hesabını soracağım!"

"Ah, inanmıyorum! Lale bana bunu nasıl yapar?"

"Her neyse, artık onu görmeyeceksin. Her şey aptal bir yanlış anlama. Aydan'la hiçbir işim olmadı!"

"Oldu!" diyen genç kız Tuna'nın hapsinden çıkmak için yana kaydı ancak kocası onu bırakmadı. "Davete benim gelmeme izin vermedin. Benim yerime onunla gittin! Buna ne diyeceksin?"

"Onunla gitmedim! Belgin Üstüner'in işgüzarlığı. O aptal davete hiç katılmayacaktım aslında. Şirketin başında olunca buna mecbur kaldım. Oraya da Mert'le gittim. İstersen onu da arayabilirim."

"Hayır!" diyen Deniz bu konuda ikna olsa da, sormaktan geri duramadı. "Benim gelmemi neden istemedin peki?"

"Çünkü beni delirtmiştin. Sana öfkeliydim! Sen yanımda oldukça sana karşı koyamayacağımı biliyordum. Boktan bir gurur yüzünden kendimi senden uzak tutmak istedim. Üstelik... Giyeceğin herhangi bir elbise içinde göz kamaştırıcı olacaktın. Seni o ahmaklara kendi ellerimle sunamazdım. Lanet olsun Deniz, kimse seni fark etmemeliydi!"

Deniz'in kaşları büküldü. Neredeyse yeni bir ağlama nöbetine teslim olacaktı. Doğru muydu bunlar? Gerçekten de Tuna kendini mi koruyordu? Deniz'den... Pasaklı ve işe yaramaz bu kızdan... Aklına takılan başka bir şey yeniden kırılmasına neden oldu.

Tuna'ya bakarken "Ya ev meselesi?" dedi. "Aydan'a ev bakıyordun!"

"Deniz, sen aklını mı kaybettin? O katalogların Aydan için olduğunu nasıl düşünebildin?"

"Değil miydi?"

"Arabaya bin!"

Tuna'nın sert emriyle kaşları çatılan kız anlamayarak "Ne?" diye sordu.

"Arabaya bin!" diye devam etti genç adam. Kendisi de hamle yapmış ve şoför mahalline geçmek için kızın önünden çekilmişti

Kapısını açmadan önce hâlâ sersem bir vaziyette duran Deniz'e bağırdı. "Arabaya binsene, lanet olası!"

Deniz hızlıca kapıyı açtı ve ön koltuğa kuruldu. Tuna yeniden gaza bastı. Bu konuyu açıklayamayacaktı belli ki! Al işte, her şeye bir cevabı olan kocası burada susuyordu. Deniz bu andan itibaren kahroluşunu sürdürdü. Daha fazla soru sormayacaktı.

Araç yeniden durana kadar konuşmadı. Birkaç kez gözyaşlarını silmişti ve bu yolculuğun artık bitmesini istiyordu. İkisi arasında her ne olacaksa olsundu! Hayatının kalanını berbat bir şekilde yaşayacaksa, bu bir an önce olmalıydı. Felaketini erteledikçe daha çok kahroluyordu.

Çayyolu'nu yarım saat kadar geçtikten sonra, Tuna'nın arabası Escalade durdu. Deniz şaşkınca etrafına baktı. Lüks villalar görüyordu. Burada kim yaşıyordu ve kendisinin ne işi vardı?

"Neden..." demişti ki Tuna hızlıca kızın sözünü kesti.

"Sadece arabadan in!"

"Arabaya bin, arabadan in! Bana böyle emirler veremezsin! Ben senin savaşta ele geçirdiğin tutsağın değilim!"

"Şu an için öylesin."

"Ah, seni Kurumsal Diktatör! Bırak gideyim."

"Bırakacağım. Önce görmen gereken bir şey var!" diyen genç adam araçtan indi. Deniz de görmek üzere olduğu şeyi merak ederek hızlıca indi. Bahçe duvarları birbirine değen lüks sitelerden oluşan bu yerde ne göreceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Burada kim yaşıyor?" diye sordu.

Tuna göz ucuyla karısına baktı. "Göreceksin."

Deniz dudaklarını büküp kocasının işaret ettiği bahçe kapısına yöneldi. Adım atar atmaz gördükleriyle soluğu kesildi. Büyükçe bir bahçeydi. Ankara'nın kurak iklimine uymayacak şekilde yemyeşildi. Dekoratif ağaçlar, rengârenk çiçeklerle insana huzur veriyordu. Eğer bu kadar gergin ve öfkeli olmasa gözlerini kapatıp saatlerce bu bahçede kalabilirdi. Her bir detayı incelerken bahçedeki salıncağı görünce kalbi hızlandı. Büyük bir salıncaktı. En azından iki yetişkini içine alabilecek kadar. Üzerinde minderler vardı. İnsanı uykuya, huzura, dinginliğe davet ediyordu. Serin günlerde

omuzlarına şal atıp, kitap okumak için mükemmeldi. *Ah, burada sevdiğim adamla omuz omuza oturup, ne keyifli sohbetler yapardım!* diye düşündü ve kurduğu bu hayalle iç geçirdi. Hiçbir zaman gerçekleşmeyecek şeyleri düşünürse stresten ölebilirdi. Yeterince baskı altındaydı ve şimdi hayallerinin altında da kalmak istemiyordu. Bahçeyi incelemeyi bırakıp burada yaşayan tüm o zengin, ayrıcalıklı, büyük ihtimalle mutlu insanları unutarak Tuna'ya baktı. Kocasının dikkatle kendisini izlediğini fark edip somurttu. Kurumsal kasıntılığın zirve ismi Tuna Üstüner sırıtıyor muydu? Deniz ona tekme atmak istedi.

"Yürü!" diyen genç adam, kızın adım atmayacağını anlayıp koluna asıldı ve peşi sıra sürüklemeye başladı. Deniz itaat edip onun ardından eve girdi.

Kapının açıldığı yer küçük bir antreydi. Antrenin sağından beyaz merdivenler üst katlara çıkıyor, önünde ise iki kanatlı bembeyaz, zarif kapılar oturma odasına açılıyordu. Şuursuzca bu salona girdi. Ah, bu da neydi böyle! İçerisi dışarıdan daha görkemliydi. Salon sadeydi ama göz alıcıydı. Bembeyaz duvarlar ve beyaz zemin içinde renkli olan şey fuşya rengi oturma grubuydu. Koltuklar öylesine genişti ki, Deniz burada uyumak istedi. Odanın sağında bahçeye bakan geniş camlar, karşı duvarda da şömine vardı. Şöminenin üstedeki şık aynadan avizeyi gördü. Klasik bir tasarımdı ancak işlemeleri Rönesans tipi bir malikânedeymiş gibi hissettiriyordu. Geçmişin ve geleceğin birleştiği bir odaydı. Şöminenin yanlarındaki platformlarda küçük süslemeler, pahalı olduğu belli birkaç vazo vardı. Diğer duvarın dibinde yerde oturmak için konulmuş puf minderler ve beyaz bir sehpa bulunuyordu. Üstlerde ise tavana kadar uzanan birçok tablo asılıydı.

Burası her sanatçıya ilham olacak güzellikte dekore edilmişti. Deniz bir sanatçı değildi ancak kendini bir anda bir şeyler yazma ihtiyacıyla kıvranır halde buldu. İnsan burada –varsa– içindeki cevheri kesinlikle ortaya çıkarırdı. Kapının yanındaki duvara omzunu dayamış kendisini izleyen kocasına döndü o an. Tuna'nın yakışıklı yüzünü kaplamış o muhteşem gülüşle bir anda ne diyeceğini

unuttu. Eli saçına gitti ve kulağının arkasında itelerken "Burası kimin evi?" diye sordu.

Tuna yavaşça kollarını çözdü. Ağır adımlarla Deniz'e yaklaştı ve omuzlarını kavrarken yeşil gözleriyle kızın şaşkınca açılmış ela gözlerine baktı. "Burası bizim evimiz!" dedi. "Kataloglar bunun içindi."

Genç kız sersem bir ifadeyle ona baktı. Gözlerini birkaç kez kırpıştırırken eliyle az önce büyülendiği salonu gösterdi. "Burası bizim mi?"

"Bizim," dedi genç adam. Parmaklarının altındaki gergin teni okşarken "Senin ve Benim. Üstüner ailesinin..."

Deniz o an gerçeği ayırt ettiğini düşündü. Geriye çekildi bir adım. Yüzüne ansızın acı bir alay yerleşti. "Ah, anladım. Burası Aydan'a tuttuğun ev, öyle değil mi? Şimdi beni ikna etmek için bana almış gibi davranıyorsun. Çünkü sırrını öğrendim. Ona ev almak için Lale'ye toplattığın katalogları şimdi benim içinmiş gibi gösteriyorsun!"

Daha fazla konuşamadı. Yanıt beklemeden Tuna'nın yanından kayıp dışarıya doğru hızlı bir hamle yaptı. Bu tür oyunlara kanacak bir aptal değildi. Kendini henüz kapıya atmıştı ki, Tuna gürledi. "Derhal orada kal!"

Deniz dimdik kaskatı durdu. Yavaşça Tuna'ya dönerken gözyaşları içindeki yüzü parlıyordu. "Beni bunlarla kandıramazsın!"

"Seni kandırmak mı? Nasıl bir paranoyaklık bu? Delireceğim!"

"Delirirsen delir..." diyen Deniz kapı kolunu kavradığı an Tuna'nın elini kendi elinin üstünde buldu. Ah, bu adam ne ara gelmiş ne zaman arkasından uzanıp elini sımsıkı kavramıştı? Tutuşu sert, Deniz'in sırtına değen gövdesi gergindi. Bir kafes gibi sarmıştı karısını, hiçbir yere gitmesine izin vermeyecekti.

Genç adam uzlaşmacı sesiyle kızın kulağına doğru konuştu. "Lale'yi arayıp, katalogları Aydan'ın gelişinden çok önce istediğimi teyit edebilirim. Ama senin de gördüğün gibi Lale'yi az önce kovdum. Eğer istersen yeniden işe alır, seni ikna edecek cevabı aldıktan sonra onu yeniden kovabilirim!"

Deniz başını salladı. Güçsüzce yanıt verdi. "İstemiyorum. Hiçbir şey yapmanı istemiyorum!" Sırtında kocasının gövdesini hissederken istediği tek şeyin bu adam olduğunu bilmek canını acıtıyordu. Artık bıkmıştı. Çelişen duyguları arasında "Bırak beni!" dedi cılız sesiyle.

Tuna birkaç saniye cevap vermedi. Öylece kalakaldı. Yüzünü kızın saçlarına gömdü, kokusunu soludu. Bir an sonra avucunun altındaki sımsıcak eli biraz daha sıkarken tutkuyla, istekle ve yavaşça sordu. "Seni bu kadar severken nasıl bırakabilirim?"

Deniz'in gözleri şaşkınca açıldı. Sırtı hâlâ ona dönüktü. Titredi neredeyse... Heyecandan ötürü isterik bir sarsılmaydı bu. Duyduklarını anlamlandırması zaman aldı. Bu Uranüslü Kurumsal Egoist, *Seni bu kadar severken* mi demişti? Kahretsin, bunu mu söylemişti gerçekten? O an yığılabilirdi ama arkasında sevdiği adam vardı ve teması güven veriyordu. Deniz sevinçten öleceğini sandı. Ancak emin olamadı. Tuna'nın gözlerini göremiyordu. Ciddi olup olmadığını bilmiyordu. İstemsizce dudakları aralandı ve sordu "Ne?"

Tuna Üstüner tüm hayatı boyunca bu kadar önemli bir cümle kurmadığının farkındaydı. Buna rağmen söyleyeceği şeyden korkmadı. Çünkü ne yaptığını biliyor ve bunu yapmak istiyordu. Yüzünü kaldırıp çenesini Deniz'in başına yasladı. Kokusunu soludu, içine alev gibi bir sıcaklık yerleşti. "Deniz... Seni seviyorum," dedi kendinden emin bir sesle. Kızın saçlarını öpüp kulağına doğru eğildi. Fısıldar gibi tekrarladı. *"Seni seviyorum!"*

Genç kızın aniden titreyen bedenini hissedince güçlü kollarını ona doladı ve arkadan sımsıkı sarıldı. "Aşkım," diyerek, karısının iki elini dümdüz karnının üstünde, kendi ellerine hapsetti. "Sen benim sevdiğim kadınsın. Sen benimsin. Anladın mı? Bana aitsin... Ve ben de sana..."

Kız inledi. Başı öne düşerken gözlerinden akan bir damla yaş karnının üstünde sımsıkı kenetlenmiş Tuna'nın eline düştü.

Ürkekçe "Beni... Beni seviyor musun?" diye sordu. Duymayı asla beklemediği bir itiraftı bu. İnanmak bir yana, kendi kurguladığı bir sahneyi yaşadığını sandı. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Çölde bir serap görmek kadar gerçek dışıydı.

Oysa Tuna Üstüner'in sesi gerçekti. Dokunuşu, verdiği güven, sıcaklık ve Deniz'in hissettiği aşk gerçekti. Genç adam kızın boynuna öperken sert sesiyle yineledi. "Seni seviyorum, benim hırçın Deniz'im!"

Genç kız safça sordu. "Saçlarımı seviyordun, inatçılığımı, sonra bedenimi... Yani bunları daha önce de söylemiştin... Bunun gibi bir sevgi mi?"

Adam kızın omzuna dayalı çenesini salladı. Elbisenin üstünden omzunu öptü. "Bunun gibi ama çok daha kapsamlı. Seni her şeyinle seviyorum. Bütünüyle seviyorum. *Büsbütünüyle!*"

Kız ansızın ve hızla onun kolları arasında döndü. Genç adam buna izin verip onunla yüz yüze geldi. Kollarını çözmemişti. Hâlâ karısına sarılmış vaziyetteydi. Arzulu, hayranlık dolu ve kesinlikle aşkla bakan gözlerini sevdiği kadına kenetledi. Deniz'in şaşkınlığından faydalanıp sertçe dudağından öptü. Bu hiç de kısa olmayan, Deniz'in farkında olmaksızın karşılık verdiği bir öpücüktü. Hırs dolu, özlem dolu bu öpüşmeyle ikisi de soluk soluğa kaldı. Nefesleri birbirine karışırken genç adam "Sana âşığım..." diye fısıldadı.

Deniz'in gözleri birer çağlayan oldu. Yanaklarından akan gözyaşları Tuna'nın da yüzüne değdi. Genç adam tek eliyle kızın gözyaşlarını sildi. Yandan, hafif bir gülüşle "Benimsin... Benim kadınım. Bunu çıkarman gerçeği değiştirmiyor!" dedikten sonra cebinden alyansı çıkardı. Kısacık bir an Deniz'i kendinden çekerken yüzüğü ait olduğu yere, kızın parmağına geçirdi. "Sakın bir daha çıkarma!"

Şüphesiz Deniz binlerce duygu yaşıyordu. Şaşkındı, kararsızdı. Bir yanı kırlarda yuvarlanırken, bir yanı uçurumlardan düşüyordu. Gelgitler ruhunu karaya vurup, sonra yeniden kasvetli bir denize sürüklüyordu. Aradığı huzur o yeşil gözlerdeydi, biliyordu... Oraya baktı. Uzun zamandır deli gibi âşık olduğu, bu delilik uğruna hatalar ve çılgınlıklar yaptığı adama itiraz edip başını salladı.

Kendini çekmeye çalıştı ve yaptı da.

"Beni sevmiyorsun!" dedi sertçe. "Beni sevemezsin! Ben Aydan değilim!"

Tuna öfkeli bir bakışla ona doğru atım atınca, elini kaldırıp durmasını işaret etti. "Benim üstün başarılarım yok. Yurtdışındaki meşhur üniversitelerden alınmış diplomalarım, yabancı dilim yok! Düzgün bir fiziğim de yok ve saçlarım da öyle görkemli değil. Dalgalı ve kısa."

"Sen ne saçmalıyorsun?" diyen adam gergince sordu.

Deniz aldırmadı. "Yemek yapmaktan anlamam, ev kadınlığım sıfır, iş kadınlığım berbat... Ailem sıradan. Babam bürokrat ya da ateşe değil. Annem konken partileri vermiyor. Hiçbir zaman gazetelerde başarılarımla yer alamayacağım, sosyete eklerine çıkamayacağım... Ben sıradan biriyim, Tuna Üstüner. Ben Dünyalıyım! İkimizin yaşantısındaki farkları bir asır boyunca sayabilirim. Senin hayatında, senin gezegeninde, senin dünyanda bir yer edinemem. Evet, bunu ümit ettim, istedim de. Kahretsin ki, çok ama çok fazla istedim. Hesapta olmadan sana tutuldum, kendimi kaybedercesine âşık oldum! Ama ben Aydan değilim. Seni sevmeye hakkım yok. Çünkü ben, Belgin halanın asla onay vermeyeceği, çevrenin daima *o kız* diye anacağı biriyim. Beni sevemezsin. Gidip kendi klasmanından birini sevmelisin. Ah, hayır! Bunu yaparsan, başkasını seversen seni öldürürüm. Ama sen... sen beni de sevemezsin!"

"Ama seviyorum, lanet olası! Saydığın o saçmalıkların hiçbiri umurumda değil. Diğer insanların canı cehenneme... Dünyanın, o aptal benzetmeleri yaptığın gezegenlerin, galaksilerin bile canı cehenneme. Bana sadece sen lazımsın. İhtiyacım olan tek şey sensin, Deniz Üstüner!"

"Hayır!" diye başını sallayan genç kız kederle gözyaşlarını sildi. "Bugün değil ama yarın beni sevmediğini fark edeceksin. Hayatına, alıştığın düzene uymadığımı anlayacaksın!"

"Seni zaten bu yüzden seviyorum. Alıştığım hiçbir şeye benzemiyorsun! Alıştığım şeyleri isteseydim senden çok önce yapardım. Hayır, ben seninle tanışana kadar evlenmeyi değil düşünmek, aklımdan bile geçirmedim. Bir kadına bağlanmadım, kimseyi hayatımda istemedim. Ama sen tuhafsın, başkasın, delisin, asisin karakterinle beni büyülüyorsun. Asla baş eğmiyorsun. Ateşinle yakıyorsun. Kimseyi senin kadar istemedim. Bütün ömrüm boyunca

seni yanımda, kalbimde, yatağımda istiyorum. Sen benim kaderimsin, Deniz! Yaşamım için gerekli olan her şeysin!"

"Gittiğim için, hayatından çıktığım, yüzüğü iade ettiğim için bunu yapıyorsun. Gururuna dokundu. Beni elinde tutamadığın için hırs yaptın! Bir patron gibi sahip olmak istedin. Sadece bu!"

"Lanet olsun, Deniz! Kes şunu! Gitsen bile benimsin... Nereye gidersen git, sadece bana aitsin. Çünkü beni seviyorsun!"

"Evet, kahretsin ki seviyorum! Ama sen..."

"Ben de seni seviyorum."

"Beni sevmekte geç kaldın."

"Hayır! Seni uzun zamandır seviyorum! Sadece... Sadece fark etmekte geç kaldım!" diyen genç adam ayrılığa daha fazla katlanamayarak Deniz'i en sonunda kendine çekti. Kızın yüzünü okşarken "Deniz... Deniz'im... Seni seviyorum, bunu anlaman bu kadar mı zor?" diye sordu.

"Anlamıyorum çünkü daha düne kadar benden nefret ediyordun!"

"Nefret mi? Sen delirdin mi, senden asla nefret etmedim."

"Aşk ve nefreti karıştırıyorsunuz, Sayın Üstüner! Bana daima öfkeliydin, beni kaç kere kovdun, benden kurtulmak istedin."

"Çünkü sana yeniliyordum! Ben hiçbir şeye yenilmedim, anladın mı? Kimse beni alt edemedi. Senin dışında! Bu ise yabancısı olduğum bir histi. Hayatımda yenilginin yeri yoktu. Ve kıskançlığın, huzurun, aşkın... Seninle bunları tattım ben. Anlamını bile bilmediğim birçok duygu yaşadım!"

"Sen bana âşık değilsin, kıskanıyorsun ancak sadece egondan! Ve huzur mu? Ah, ben sadece senin huzurunu kaçırdım. Sürekli kavga ediyoruz."

"Seninle kavga etmek bile seni daha çok istememe neden oluyor. Beni her kışkırttığında seni arzuluyorum. Bir bağımlı gibi sadece seni istiyorum!"

Deniz sımsıcak bir hisle titredi. "Ama benden kaçtın. Beni tüm bu haftalar boyunca yalnız, yapayalnız bıraktın!"

Genç adam onu biraz daha kendine çekti. "Senden kaçabilir miyim? Ben her nerede olursam olayım, sadece senin yanındayım,"

dedi. Sonra durdu ve karısının gözlerine bakarak fısıldadı. "Seni en başından beri seviyorum!"

"En başından mı? Bu imkânsız!"

"Değil, bebeğim. Seni asansörde gördüğüm ilk an beni dağıtıp geçtin. Hayatımdaki kimseye benzemiyordun. Sonrası bir çığ gibi büyüdü."

"Hayır!" diyen kız kendini kolay kolay bırakmak, teslim olmak istemiyordu. Çok kez kırılmıştı ama bir kez daha kırılırsa artık toparlayamazdı. "Ben... ben..." demişti ki, Tuna onun kararsızlığından öfke duyarak bileğini sımsıkı kavradı.

Az önce Deniz'in kaçarak çıktığı salona onu yeniden götürüp, "Bu evi sadece senin için aldım," dedi. "Ve içine bize dair, aşkımıza dair anıları doldurmak bundan sonra senin işin... Ama ilk adımı ben attım. O anı, seni en başından beri nasıl arzuladığımı, senin kanıma nasıl girdiğini kanıtlayacak."

"Ne? Nasıl?" diyerek şaşkınca soran genç kıza hafifçe gülümseyen Tuna, kızın belini kavrayıp onu duvara doğru çevirdi. "Karşındaki tabloya bak!"

Deniz başını hafifçe kaldırıp şık, pahalı bir çerçeve içine alınmış o şeyi gördü. Birkaç saniye sonra ne olduğunu anladı. Ağzı hayretle açılırken dudakları kekeledi. "Bu... Bu... Aman Allah'ım, bu o!"

"Sanırım bu her şeyi anlatıyor," diyen genç adam kıza yeniden arkadan sarıldı. "Bu bizim hikâyemizi başlatan şey," derken Deniz eliyle ağzını kapatıp baktığı çerçeveye gözyaşları içinde gülümsedi.

Duvardaki şey, Üstüner Holding'e geldiği ilk gün elinde tuttuğu, beyaz bir dosya kâğıdına yazdığı, Tuna'nın elinde kırıştırıp fırlattığı o lanetli CV'siydi! Her şeyi başlatan alaycı ve küfür dolu öz geçmişiydi...

BÖLÜM 21

Son bir saatte yaşadıklarımın rüya olmadığına ikna olmam gerekiyordu. Bu maksatla kendimi tokatlamayı bile düşündüm. Duvardaki berbat öz geçmişime bakarken gözlerimden inen yaşlar bana yaşadığım şeylerin gerçek olduğunu haykırıyordu. Üstelik rüyamda kalbimin hiçbir zaman böyle çarpmadığını da biliyordum. Öyle ki bu çarpıntı, maçta son saniyede gelen sayıyla kupayı kazanırken yaşadığım heyecanı hatırlatıyordu. Tuna Üstüner benim zafer kupamdı, altın madalyam, birincilik ödülümdü. Şimdi bana yeniden–bugün sayısız kez yaptığı gibi–arkadan sarılırken, onu bütün varlığımla hissedip, bunların gerçeğin ta kendisi olduğunu iliklerimdeki karıncalanmaya kadar anlıyordum. Beni sevdiği söylemişti... Beni... Zamanı geriye sarıp her bir kelimeyi, her bir harfi belleğime kazıdım. Bu adamın beni sevmesi imkânsızdı ancak ne derler bilirsiniz; *hayat mucizelerle dolu.*

Kollarında yeniden döndüm. Görenin kederden öleceğimi sanacağı bir ifade ile ona baktım. Kederden değil mutluluktan ağlıyordum.

"Beni gerçekten seviyorsun!"

Soru değildi ama cevap verir gibi ağır ağır başını salladı. Yüzündeki gülüş, annesinin puding yaptığını gören bir çocuğunki gibi gerçekti. Vakurdu yine de... Duruşu ve tavrı netti. Bu klasik özelliklerinin yanında, onda pek fazla tecrübe etmediğim başka bir şey daha vardı bugünkü hallerinde. Kontrol dışılık! Beni buraya getirirken gerçekten kontrol dışıydı. O yüksek IQ'suyla, aklıyla, mantığıyla değil, kalbiyle, hisleriyle hareket etmişti. Eğer aklını kullansaydı muhtemelen peşime düşmezdi. Dünyada hiçbir realite, Tuna Üstüner ve beni bir araya getiremezdi. Eminim o da

bunun ayrımına varmıştı. Çünkü biz, *o kadar* başkaydık... Eskiden... Şimdi aynıydık, *bir*'dik. Anı aşkla birbirimize bakıyorduk ve söylerken bile ölmek üzere oluğum gibi *birbirimizi seviyorduk.*

Kollarında göğsüne kapandı. O kadar sıkı sarıldım ki, onun bedeninde mümkün olmayan ama benim bedenime işleyen bir sızı duydum.

"Lütfen," diye mırıldandım. Bir daha söyler misin?"

Sesi keyifliydi. "Neyi?" diyordu.

"Biliyorsun işte!"

"Bildiğimi sanmıyorum," diyen benimle oynuyordu.

Muziplik havamda değildim. İledim. "Gerçekten ihtiyacım var."

Çekici, baştan çıkarıcı sesiyle "Seni seviyorum," dedi.

"Bir kez daha!"

Göğsünden pes bir hırıltı yükseldi. "Seni seviyorum!"

"Imm... Son kez?"

Bu defa muziplik yapıyordu. Israrla söyledi. Hem de üç kez daha.

Kafamı çekip gülümsedim. "Benim de söylememi istemiyor musun?"

Dudağı sağa doğru hafifçe, dürücü bir kendine güvenle kıvrıldı. "Beni sevdiğini biliyorum, sevgilim. Söylemesen bile göstermekte oldukça iyisin."

"Sen de söylemekte iyisin ama göstermekte performansın düşük," dedim dil çıkarırken.

Hafif bir kahkaha attı. Yeşil gözleri öylesine parlaktı ki, o ışıkta sonsuza kadar kalabilirdim. Ağzın eğilip beni kucağına aldı. "Göstereyim o halde," dediğinde yüzündeki istekli gülüşle heyecandan inledim.

"Burada mı?"

"Başka nerede olacaktı?" diye sordu. "Seninle kendi evimizde sevişemeyeceksem..."

Ah, biri beni çimdiklesin. Ecesiz sözlerine karşılık, "Sanırım bana evi gezdirmede sırada yatak odası var," dedim.

"Nereyi istersen," dedi ahlaksız bir vaatle.

"Hmm. Peki mutfak?"

Bedeni gerildi. Heyecanını ve arzusunu tamamen hissettim. Aynı anda ben de kasıldım. Orada, mutfak tezgâhının üstünde ya da masada... Beyaz fayansların üzerinde bile olur...

Ah, Tuna Üstüner vücut dilimi okumakta bir ustaydı. Aynı görüntünün onun da zihninden geçtiğine emindim. "Bunu yapabilirim," derken beni hızlıca antreye çıkardı. Kısa bir tereddüt yaşadı ancak neşesi sönmedi. Sırıttı ve "Sorun şu ki, mutfağın yerini bilmiyorum," dedi.

"Harika! Eğlenceli bir arayış olacak desene!"

"Sanırım öyle olacak," dedikten sonra dış kapıyı ayağıyla iteleyip kapattı. Ona yardımcı oldum ve üstteki kilidi çevirdim. Pozisyonumu değiştirip beni hafifçe kaldırdı. Bacaklarımı beline sardığımda sırtım da kapıya yaslanmıştı. Orada uzun uzun öpüştük. Bu tutkulu temas yüzünden eğlenceli arayışımızı ve mutfak gezimizi erteledik. Ah, elbette bu tarihi ve turistik bir gezi olacaktı ancak sonraya bırakmak zorundaydık. Pek de fazla zaman harcamak istemediğimiz açıktı. Bu yüzden yatak odasına çıktık. Neyse ki Tuna orayı biliyordu. Beyaz merdivenler boyunca ara ara durdu ve beni öpmeye devam etti. İkinci kattaki dar koridorda, ilk kapı yatak odasına açılıyordu. Gördüğüm en güzel odaydı. Orayı tamamen görmek ve içindeki her bir detayı incelemek için Tuna'nın kucağından inmek istedim ancak izin vermedi. "Buna zamanım yok," derken neye zamanı olduğunu sormadım. Bunu gayet açık bir şekilde gösterdi.

Yatağa devrildiğimde gözlerim bir Tuna'ya, bir de üçgen şeklinde tavandan inen geniş ön camlara kaydı. Odamız tamamen manzaralıydı. Etraftaki tek tük benzer, lüks villalardan daha yüksek olduğu için geniş düzlüklere bakıyordu. Perdeye ihtiyaç olmayan yerleri severdim. Issızlık hissi yaratmıyordu ve perdelerin olmadığı bir yatak odası fazla ateşli görünüyordu.

Dikkatimi oradan çekip kocama verdim. Tepede durmuş beni izliyordu.

"Şey," diyerek işaret parmağımı dudaklarıma değdirdim. "Bir kez daha söyleyebilir misin?"

Keyifle gülümsedi. "Seni seviyorum başımın belası."

"Ah, sanırım buna asla doyamayacağım. Lütfen... Bir daha!"

"Seni seviyorum asansördeki o dağınık kız."

Üzerime eğildi ve uzanıp ona yetiştim. Kısa ve sert bir öpücükle dudaklarımı mühürledi. "Seni seviyorum, ofisime tişört ve blue jean ile gelen asi kız."

"Hmm!"

Yakalarından tutup tamamen üstüme çektim. "Seni seviyorum, hayatımı kurtaran çılgın!"

"Supergirl!" dedim arsızca sırıtarak.

Ceketini fırlatıp yere attı. Yatağa iyice yerleşti. "Seni seviyorum Tanık Koruma Programı'yla hayatıma giren ve tamamen yerleşen asistan!"

Gömleğinin düğmelerini hızlıca açmaya giriştim. Tuna çoktan elbisemin fermuarını indirmişti. Omzumdan öperken "Seni seviyorum, benim tatlı düşmanım," dedi son olarak.

Somurttum ve ansızın durdum. "Düşman mı?"

Kalbim tekledi. Bu gerçek, ortamın hararetini alıp beni buz kütlesine düşürdü. Düşmanı olduğumu sandığı zamanlar olmuştu ama çok geçmeden öyle olmadığım kanıtlanmıştı. Oysa şimdi teknik olarak hâlâ öyleydim ve sırlarım açığa çıktığında beni böyle sevmeye devam eder miydi, bilemiyordum!

"Düşmanın değilim," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Önce işime, ardından akıl sağlığıma, sonra hayatıma ve en sonunda kalbime sızdın. Bir düşman gibi beni yendin."

Sözleri mecazi anlamda olsa da beni yaraladı. "Sana hiçbir zaman düşman olmadım. Sakın sen de bana olma!"

Ciddiyetim karşısında kaşları çatıldı. Eliyle yanağımı okşarken tedirginliğimi görüp gülümsedi. "Sorun ne?"

Kekeleyerek "Hi...hiç!" dedim. "Birbirimize düşman olma fikri berbat!"

"Düşmanım olsan da seni severdim!"

"Sever miydin yine de? Sana zarar versem de..."

Yanıma oturdu. Az önceki tutkunun yerini başka bir şey aldı. Derin bir şey... Gözleri öylesine güzel bakıyordu ki, bu bakış benim

için sürprizdi. Dipten çıkaran bir halat gibi, boğulurken hayata döndüren nefes gibi, sınıfı geçmem için gereken kanaat notu gibi...

"Kalp, kendi başına hareket eden aldırmaz bir isyancı. Sahibinin düşüncelerini pek de umursamıyor. Beni delirttiğin anlarda bile seni istemem buna işaret değil mi? Muhtemelen beni delirtmeye, kızdırmaya, öfkelendirmeye devam edeceğin zamanlar olacak ve bu zamanlarda da seni sevmekten vazgeçmeyeceğim."

Sesi, vaatleri nasıl da iyileştiriciydi. İnatla kendimi yaralamayı sürdürdüm. "Nefret etsen bile mi?"

"Nefret aşktan daha güçlü değil..."

"Ya büyük hatalar yapsam?"

Tuna'nın, bir saniye önce derin, aşkla bakan tutkulu gözlerine fark edebildiğim bir gerginlik yerleşti. "Deniz," dedi ellerimi tutarken, "Bana söyleyeceğin bir şey varmış gibi hissediyorum!"

Sesinden ürktüm ve hızla başımı salladım. "Seni deli gibi sevdiğimi söylemekten başka mı? Hayır, yok!" dedim kararlıca. "Sadece beni sev. Beni hep sev. Lütfen... Buna daima ihtiyacım olacak. Yaşamak için nefes almaya ihtiyacım var ya, öyle işte."

"Sen de benim nefesimsin!" derken yüzümü kavradı.

Güçlü elleriyle böyle sımsıkı kavranmak beni hep güvende hissettiriyordu. Ellerine kendi ellerimle dokundum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ben teşekkür ederim, sevgilim. Hayatıma anlam kattın. Yaşadığımı hissettirdin."

"Öp beni," dedim ansızın. İçimdeki binlerce sıkıntıyı görmezden, avaz avaz bağıran kâbusları duymazdan geldim. Gözlerim kapanırken mutlu bir şekilde gülümsedim. "Dokun bana!"

"Hiç söylemeyeceksin sandım," derken omzumu itti ve yatağa düştüm. Kocam, sevdiğim adam şimdi tamamen kontrolü eline almıştı. Elbisemin eteklerini tutup yukarıya sıyırırken kalçamı kaldırdım. Sonra kollarımı... Beni, o an için tamamen gereksiz olan bu fazlalıklardan hızlıca kurtardı. Gömleğini açtığımda ellerimi o pürüzsüz kaslarına değdirip zevkten ürperdim. O da bana dokundu. Parmakları omuzlarımı, kollarımı okşadı. Sütyenimin askılarını düşürürken en sonunda beni çıldırtan yerleri okşamaya başladı.

Hırsla dudaklarıma sokulduğunda, perdesiz yatak odamızda muhteşem bir geziye çıktık. Tarihi ve turistik bir gezi değildi belki ama kesinlikle düşsel bir yolculuktu. Dünyanın en iyi manzaraları bununla kıyaslanamazdı bile!

❧ ❧ ❧

Gündüz saatlerinde uyumak gibi bir âdetim yoktu ancak bu kadar efordan sonra tam anlamıyla sızmıştım. Batmaya yakın olan güneş yüzüme vururken gözlerimi açtım. Akşam güneşi güzele vurur, derlerdi ama o an pek de güzel olmadığımdan emindim. Normalde pek sakin uyumaz ve sabahları uyanınca kafamda filler tepinmiş gibi olurdu. Pijamalarım kayardı ve bazen o kadar çok dönerdim ki, alt pijamam kıçımdan inerdi. Üzerimde bir şey olmadığı için bu gerçekleşmedi ancak saçlarımın halinin bir doğal afete karışmış gibi göründüğünü anlamam zor değildi. Yatakta oturdum, gerindim ve Tuna'nın nerede olduğunu merak ettim.

Yerde sefilce yatan kıyafetlerimi giyip aşağıya indiğimde de onu göremedim. Salona, ah hayır, salonumuza geçtim. Güzellik insana iyi hissettiriyordu. Bir çiçeğin görüntüsü, bir kelebeğin renkleri gibi saf güzellikler kadar, mesela hesabına yatan maaş, annenin yaptığı su böreği gibi güzellikler de muhteşem hissettiriyordu ancak şu an bana bu hissi veren evimin salonuydu. Banka kuyruğu bekler gibi saatlerce burada durup odayı izleyebilirdim. Her şey mükemmeldi. Ah, bir şey dışında... Dudaklarımı büzüp arkamı döndüm ve kapının açıldığı duvara baktım. I ıhh! Muhteşem bir tablo üzerine damlamış sevimsiz bir leke gibiydi o lanetli CV'm... Kollarımı göğsümde buluşturup, öz geçmişimde yazdıklarımı inceledim. Fena halde saçmalamışım ve bunu okuyan patrona bayağı bir küfürleri sıralamışım. Yani kocama! Uranüslü Tuna Üstüner'e... Ki hiç de öyle bir adam olmadığı halde! Yani, şey... Belki birazcık öyleydi. Ne de olsa benim kocam gelmiş geçmiş en büyük Kurumsal Kasıntı'ydı! Olsun... O zamanlar beni işe almayan o patronları da şimdi sevgiyle anıyordum. Eğer işsiz olmasaydım, kafama esmeseydi, Üstüner Holding'e nasıl girebilirdim ki? Onları şimdi sevimli bulsam da, iki yüz elli yıl tecrübe istemelerini

hâlâ büyük bir zalimlik olarak görüyordum. Hoş, iki yüz elli yıllık tecrübem olsaydı bile, Üstüner Holding'de bir iş kapmak için muhtemelen en az üç çağ açıp kapatmam gerekirdi. Çağ açmamıştım ama iki ayda patronumun hayatına bodoslama bir dalış yapmıştım. Bu ise ancak kaderin bir güzelliğiydi. Voleyi yirmi beş yaşında, himono onnalığın zirvesinde, işsizlerin gururuyken vurmuştum. Yine de tüm bunlar, lanetli CV'nin berbat olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onu duvardan indirmek için uzandım.

"Sakın!" dedi arkamdan bir ses.

İrkilip Tuna'ya dönerken "Ama bu çok utan..." *Of!* Devam edemedim. Kelimelerimi havaya uçuran bir bomba patlamıştı! Yerli üretim ve sonsuza kadar tek müşterisi olmak istediğim Tuna'nın kasları yine–her zaman ki gibi–diyeceğim her şeyi silip götürmüştü. *Kurumsal Kasıntı baklavaları! Made in Tuna Üstüner!* Hey, yutkunmamı işittiniz mi? Ah, bu adam beni bir gün öldürecekti ancak sadece vücuduyla! Bir kızı odaya kilitleyip karşısına Tuna'yı bu halde koysanız iki saate kalmaz ruhunu teslim ederdi. Neden mi? Çünkü üzerinde sadece kumaş pantolonu vardı. Onu tamamen çıplak veya havluyla görmüş olsam da jilet gibi kumaş pantolonuyla kombin edilmiş üst kısmı bambaşka bir seyirlikti. O muhteşem, düzgün kasları boyunca snowboard yapmak istiyordum, hiç bilmememe rağmen!

"Dokunma," diye ikaz edince, "Ama dokunmazsam ölürüm," dedim. Öhhö. Pardon! Konunun iştah açıcı kaslar olmadığını kendime hatırlattım ve 'CV'ye dokunma' dediğini anlayıp sırıttım.

"Bu şey gerçekten burada mı kalacak?"

Bana doğru geldi. "Bu şeyin bir anlamı var," dedi buğulu sesiyle. Benden kısa bir süre önce uyandığını anladım.

"Tek anlamı şu ki; Deniz Üstüner iyi saçmalar!"

"Deniz Üstüner gerçek bir komedyen!" diye düzeltti.

"Ah, hadi ama... Komik miydi? İlk okuduğunda gülmediğine eminim. Yani dişlerini sıkıp, seni elime geçirince, ibret-i âlem olsun diye holdingin her katına bir parçanı asacağım tipi sinirli bir gülüş haricinde.."

Gülümsedi yine. Bu gülüşün birazını kapsüle koyup kendime ilaç yapabilir miyim? Hiç mi? Peki.

"İlk okuduğumda gerçekten gülümsemiştim. Kötü bir şakaydı ama komikti."

"Of, çok fena batırmışım ama o gün normal bir ruh halinde değildim."

"Ne zaman öyleydin ki?" derken belimden kavrayıp kendine çekti. Çıplak gövdesine yapıştım.

"Öyle olsaydım beni fark etmezdin!"

"Öyle olsaydın sıradan olurdun. Deniz olmazdın," dedi.

"Lale gibi olurdum, Ah, bunun düşüncesi bile korkunç!"

"Bence de derken," muzip bir gülüş attı.

Lale'yi hatırlamam iyi olmuştu. "Onu gerçekten kovdun mu?"

Sadece başını salladı. Benim yüzümden birinin kovulması berbattı. "Yapma," dedim usulca. "Belki de bir sebebi vardır."

"Hiçbir sebep onu haklı gösteremez!" dedi sertçe.

"Belgin halan tehdit etmiştir belki... Malum, kendisi post modern bir Aliye Rona oluyor."

Kaşlarını çattı. Sözlerime kızmış mıydı? "O kadar ileri gideceğini sanmıyorum!" dedi bunu gösterir gibi.

Ona katılmadığımı söylemedim. "Yine de Lale konusunda acele karar verme."

"Bir kere güvenimi zedeledi. Ayrıca yalan söyledi. Yalan söyleyen birine bir daha güvenmem."

Şey, biri üstüme toprak atabilir mi? Bol çamurlu olsun da hızlı öleyim! Ah, korkular ve kâbuslar içinde sevdiğim adama baktım. Ne diyeceğimden emin değildim. Kafamı bir yere gömüp korkularımdan kaçamasam da, kendimi o anda unutup yeniden Lale'ye odaklandım. "Onunla ben konuşurum. Şimdilik onu kovma. Hem Lale giderse bana kalırsın ve ben de holdingi iki saatte batırırım."

"Sana kalmaktan daha güzel bir şey düşünemiyorum," diyen Tuna, belli ki beni mutluluktan öldürmeye niyetliydi.

Omzuna vurdum ama hafifçe. Amacım vurmak değil, dokunmaktı. Ellerimle boynuna sımsıkı sarıldım ve üstüne eğildim. Aklımdaki bir başka soru beni rahat bırakmıyordu.

"Aydan," dedim tereddütle. "O kadın..."

"O kadın bir hiç!" diyerek sertçe sözlerimi kesti. "Yalnızca iş için görüştüğüm biri!"

"Ne olursa olsun onu istemiyorum," dedim yapmacık bir somurtma eşliğinde. "O kadını şirketinde, yanında, hatta yüz kilometre uzağında bile görmek istemiyorum."

"Şu an zaten senden ve benden on iki bin kilometre uzakta."

"Anlamadım?"

"Aydan iş için Güney Afrika'ya gitti."

"Yani ondan kurtuldum mu? Ah, bu harika! Gezegen değiştirmemiş ama kıta değiştirmesi bile iyi bir şey! Belki safari de bir aslana sabah gevreği olur da, ondan tamamen kurtulurum!"

Tuna sırıttı. Ardından "Gelip gidebilir. Henüz ortaklık olayını neticelendirmedik ama onu kıskanman için hiçbir sebebin yok," dedi buyururcasına.

Rahatsız eden belirsizlik detayını görmezden gelip başımı salladım. "Çünkü sadece beni seviyorsun!" dedim duraklamadan.

"Çünkü sadece seni seviyorum. Çünkü sadece seni sevdim. Çünkü sadece seni seveceğim, benim tatlı gevezem, çenesi düşük sevgilim, çılgın karım!"

"Ah, öp ve sustur beni!"

Belimi kavrayan parmaklarını tenime bastırırken, ruhumu az sonra teslim etmeme neden olacak bir gülüş attı. O an dudaklarımız yavaşça birbirini bulurken elleri aşağıya, kalçalarıma gitti.

Yüzümü ansızın somurttum. Kaşlarım da çatılmıştı. "Canın mı acıdı," derken endişeliydi.

"Ah, hayır hayır... Koku! Kokuyu sen de duyuyor musun?"

Hızlıca kendini çekti. "Sanırım yandı," dedi arsız bir gülüş atarken.

"Mutfak mı?" diye bağırdım.

"Tavadaki!"

Kollarından hızla çekildim ve kapıya koştum. "Sağdan," dedi arkamdan bağırırken. Sağ tarafa koştum ama mutfağı bulmam biraz zor oldu. Neyse ki itfaiyeye haber verecek bir durum yoktu ama tavadan kapkara bir duman yükseliyordu. Tavayı kavrayıp

süratle lavaboya attım. Üstüne bir de suyu açınca mutfağımıza küçük çaplı bir volkan patladı. Bedenimi hızla geriye çekerken, sırtım o tanıdık kaya kütlesine çarptı. Tuna omzumdan kavrayıp beni sımsıkı tuttu.

"Bu kadar panik olma!" dediğinde ona inanmaz gözlerle baktım.

"Daha ilk günden mutfağımı yakamam! Hem söylesene bunlar ne?" Lavaboya gidip tavanın içindeki üçgen kömür parçasını tutup salladım.

Tuna Üstüner gibi bir adam mutfağa girmiş, bana bir şeyler hazırlamıştı ancak ne olduğunu göremeden cenazesini kaldırmıştım. Meraktan ölüyordum ve elimdeki üçgen şeyi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzetemiyordum.

Kocam o an "Frech toast," dedi muhteşem bir aksanla.

"Hmm. Fransa'da da mı bulundun?"

"Birkaç aylığına," derken onun ateşli Fransız kadınlarıyla– yoksa ateşli olan İspanyollar mıydı?–maceralarını merak ettim. Vereceği cevaba göre tezgâhın üstündeki bıçağı kavrayacaktım. Benden başka hiçbir kadını ateşli bulamazdı!

"Sefil bir öğrencilik hayatı," diyerek içimi rahatlattı. "Orada yaşamış olan herkes bu tostu yapmayı bilir. Basit bir şey ama onu bile başaramadım."

Ah, böyle arsızca gülersen beni öldürmeyi kesinlikle başaracaksın.

Kollarını açtı tam o sırada. "Onları yakan sensin biliyorsun değil mi?" diye sorarken çoktan o davetkâr bedene gömülmüştüm. "Bana her şeyi unutturuyorsun. Bugün iki toplantım vardı ve kaçırdım."

"Asistanını da kovdun. Buradan bakınca ayaklı bir facia gibi görünüyorum."

"Bütün sırlar ve yanlış anlamalar çözüme kavuştuğuna göre artık hayatım da düzene girecektir. Merak etme," dedi.

Bütün sırlar ve yanlışlar çözüme kavuşmasa da gülümsedim. Ona hiçbir şekilde, istemeyerek de olsa zarar vermeye niyetim yoktu. Ve isteyerek verdiğim zararlar, mesela Antalya toplantısında öttüğüm şeyler için vicdan azabından ölüyordum. Artık mafya olayını tamamen çözecektim. Onlar beni çözmeden önce. Bu kadar değerli

bir mutlulukla, bu kadar sevilesi bir adamla, bu kadar muhteşem bir Uranüslüyle birlikteyken bunlara gölge düşüren herkesi dünya üzerinden silecektim. En azından kendi dünyamdan!

❧ ❧ ❧

Tuna o gün yeniden şirkete gitmediği gibi evden de çıkmadı. Ben de öyle... Yeni evimizin, aşk yuvamızın tadını çıkardık, bütün odaların açılışını çok özel bir şekilde yaptık ve kutlamalar gece yarılarına kadar sürdü. Yasemin ve annemle kısa telefon görüşmeleri yaptım. Aslında annemle olan yarım saatti. Yarım saat boyunca bana yemek tarifi vermeye çalıştı. Erkeğin kalbine giden yolun mideden geçtiği hususunda atalarımıza katılıyordu ve belli ki Tuna'yı elimde tutmak için dolu tencerelere güveniyordu. Anneme kocamın kalbine çoktan girdiğimi, beni sevdiğini itiraf ettiğini söylememe rağmen, annem hiçbir aşkın zeytinyağlı dolmayla yarışamayacağı konusunda keskin bir inanca sahipti. Yalandan not aldım ve anneme en güzel yemekleri yapacağıma dair söz verdim. O, temizlik faslına geçerken telefonu kapatmıştım. Yasemin'le konuşmamız ise ilginç bir şekilde devam etti. Benim gelmiş geçmiş en iyi dostum, Tuna'yı kısa sürede affettiğim için bana kızgındı. Ona bu adama dayanamadığımı nasıl anlatabilirdim ki? Empati yapmasını ve kendisini benim yerime koymasını söyledim.

"Bunca hata yapan bir adamı ben olsam affetmezdim!" dedi kesin bir ses tonuyla. Hata yapan kimdi pek emin değildim ama dün gece Yasemin'e ağlarken Tuna'yı dünyanın en adi adamı gibi gösterdiğimi anlayarak somurttum. Kadınlar üzgünken gerçekten boşboğaz oluyordu. Hele âşıkken birer Leyla'ya dönüşüyordu. Yaso gibi mantıklı, olgun, çoğu zaman doğru karar veren kadınlar bile aşk karşısında tamamen savunmasız kalabilirdi. Aşk biraz da bu değil miydi zaten? Bir mikrop, bir enfeksiyon, viral bir hastalık! Vücudun onu kapar ve koca bedenini pelteye çevirir. Bunu en iyi dostumla tartışmadım. Sevgilisiyle arası iyiyken böyle konuşmak kolaydı, ondan uzak kalınca, özlem bir giyotin gibi boynuna değil direkt kalbine inince görecekti. Ah hayır, asla bu acıyı görmesin... Umarım Yaso, hayatının ilk gerçek aşkında hiç acı çekmez.

Yine de acının aşkı olgunlaştırdığı bir gerçek. Ömründe yemek yakmamış olan iyi bir ev hanımı gördünüz mü hiç?

❧ ❧ ❧

Kocamla kavuşma partimiz cumartesiye denk gelmediği için şanssızdık. Tuna ertesi gün holdingine gitmeli ve milyon liralık bir şeyler yapmalıydı. Bu benim için de bir fırsattı. Lale'yle konuşabilmek için Tuna ile gittim. Bu konuda kesin hükmünü verdiğini ve Lale'yi yeniden işe almayacağını söylüyordu. Ama Lale'nin haklı gerekçeleri varsa, ben bunu kaldırabilirdim. Yine de Tuna'nın, sırf bana yalan söylediği için o sarışını kovması içimdeki minik cadıyı keyiften dört döndürüyordu.

Lale oradaydı. Bizi görür görmez hızla ayağa kalkıp bölmesinden çıkmıştı.

"Efendim, sizinle konuşabilir miyiz?" diyerek Tuna'ya döndüğünde bana neşeden uzak resmî bir gülüş attı. Gözleri kızarıktı. Lale gibi işini profesyonelce yapan birini ilk kez bu kadar dağınık görüyordum. Saçlarını bile doğru düzgün toplamamıştı.

Tuna yanıt vermeden atıldım. "Ben konuşurum."

Kocam bana sert bir bakış attı ama depresif bir asistanın önünde onunla tartışmayacaktım. Öyle bir niyetim de yoktu. Kendi adıma, Tuna Üstüner'le kavgalarımıza devre arası vermiştim. Birkaç asırlık devre arası...

Tuna bana *Ne yaparsan yap!* bakışı atıp ofisine geçti.

O gider gitmez Lale kederli gözleriyle bana döndü. "Kovuldum," dedi hıçkırmak üzereyken.

Diğer yardımcı asistan da bizi izliyordu. "Gel, seninle toplantı odasında konuşalım," diyerek Lale'yi peşimden sürükledim. Belki sorgu odamız yoktu ama ben Lale'nin tepesine çökecek afili bir dedektif havasındaydım. Deri montum olsaydı tam olacaktı! CSI Üstüner Holding çekercesine, toplantı odasına geçer geçmez kapıyı kilitledim. Burası benim sorgu odam olacaktı!

"Deniz, ne oluyor?" dedi şaşkınca bakarken. "Benim Tuna Bey ile konuşmam gerekiyor."

"Her şeyden haberim var, Lale. Dün seninle yaptığı konuşmayı ben de dinledim."

"Ama beni neden kovduğunu anlamadım. İş dışında rahatsız edilmekten hoşlanmadığı için bu konuyla alakalı dün arayamadım. Ah, bütün gece uyuyamadım Deniz! Ne yaptığımı bilsem."

Hey adamım, bana yalan söyleme, tamam mı, lanet olası? diyen Amerikan dedektifleri gibi rol yapamayınca, içimdeki cadı kadın devreye girdi. Minik cadı yani. Ah, elbette benim cadılığım ufaktı, minicikti.

"Bana neden yalan söyledin, Lale? Geçen hafta aradığımda Tuna'nın Aydan'la baş başa yemeğe çıktığını ima ederek ikisinin ofisten ayrıldığı söylemiştin. Oysa halası ile beraberdi. Hem de şu diğer adamla."

Lale'nin gözleri hayretle açıldı. Bir şeyler çakmış olduğunu yüzündeki değişen ifadeden anladım. Bir elimi oturduğu koltuğun sırtına, diğerini koluna yaslarken Lale'nin üzerine eğildim. "Yoksa... Belgin Hanım'ın zoruyla mı yalan söyledin?"

"Ah, ne? Hayır!" dedi Lale hızlıca. "Ben... Ben..." Ofladı. Sağ elini kibarca alnına götürdü.

"Oysa sen, sarışın sekreterlere olan inancımı değiştirmiştin! Onları Alien ırkının en zararlı yaratıkları olarak gördüğüm halde seni sevmiştim. Gerçekten iyi bir insan olabileceğini düşünmüştüm."

"Deniz lütfen," diye inledi. "Ben iyi biriyim. Özür dilerim. Gerçekten... Yaptığım şeyin farkındayım ama ben... Ben sadece..."

"Aydan mı teklif etti bunu? Rüşvet mi ödedi?"

"Elbette hayır! Aydan Hanım gerçekten kaliteli biridir. Öyle şeyler yapmaz."

"Kaliteli mi? Aynaya her baktığımda kalite görmesem, bu dediğine inanırım!"

Lale gözlerini kaçırırken "Tamam, itiraf ediyorum. Ben kendim yalan söyledim. Deniz anlamıyor musun? Seni kıskandım!" dedi birdenbire. Başka zaman bu cevaba oturan yerlerimle gülerdim ama Lale'nin ciddiyetiyle kaşlarım çatıldı.

"Sen bir anda her şeye sahip oldun. Yani işten hiç anlamadığın halde, şirkete girdin. Nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum! Sonra Tuna Bey'in dikkatini çektin."

"Sen evlisin, Lale! Herhalde Tuna'nın dikkatini çekmek gibi bir amacın yoktu," diye gürledim bu arada.

Başını hızla salladı. "Elbette yoktu. O anlamda demiyorum. Ben kocamı seviyorum. Sadece Tuna Bey için artık o değerli, işini bilen asistan olarak pek dikkat çekmiyordum. Bütün dikkati sadece sendeydi!"

Bencil bir neşe kanıma yayıldı. Utanmasam hava atarcasına gülerdim.

"Sonra onunla evlendin ve bir nevi benim patronum oldun. Bunlar çok hızlı oldu ve ben..."

"Ve sen de kaldıramadın! Kaldıramadığın şeyin ağırlığını bana yükleyip beni ezmeye çalıştın."

"Bir kez yaptım, Deniz. Sadece anlık bir şeydi. Bu kadar büyük sorun olacağını nereden bilebilirdim? Gerçekten çok ama çok üzgünüm."

Lale'nin pişmanlığı üzerine uzun uzun analiz yapmadım. Belli ki üzülüyordu. Üstelik sırf beni kıskandığı için başarılı bir asistanın yollanmasını istemezdim. Hem, beni her gördüğünde intikamımı da almış olurdum. Lale'ye olan sevgim hızla ivme kaybedip yere çakılmış olsa da, saygım devam ediyordu. En azından işini iyi yapıyordu. Kovulmasına müsaade etmeyecektim. Tuna'ya bu kararlılığımı açmadan Lale'ye bir şey söylemedim. Patron olan, hem de son derece kurumsal bir patron olan kocam yerine karar vermiş gibi görünmek istemiyordum. Tuna'yı nasılsa ikna ederdim. İkna yollarına dair elimde sıkı kozlar vardı. Bunlara direnemezdi.

Direnemedi de... Lale'yle konuşup Tuna'nın odasına girerken ikna yöntemlerinden hangisini kullansam diye düşünüyordum. İkna yollarımdan biri kesinlikle çenem değildi ama ofiste, çalan bir sürü telefon arasında diğer yollara başvuramadığım için çenemle bu raundu kazanmıştım.

Kocam laf ebeliğime dayanamayıp sonunda pes ederek "Peki, Lale'yi kovmayacağım," demişti. Bana karşı yapılan böyle bir hataya

bu kadar tepki vermesi gurur verici olsa da, bir yandan beni korkutuyordu. Bana verdiği değeri, aşkı, sevgiyi zarara uğratacak bir şeyler yaparsam bir daha asla düzlüğe çıkamazdım. Gömüldüğüm dipler benim mezarım olurdu. O an içime öylesine müthiş bir güven yerleşti ki, kendimi her şeyi itiraf edecek halde buldum. Karşısındaki koltukta kocamı izlerken ona mafyayı anlatmaya karar verdim. Bana yardım etse etse Tuna Üstüner ederdi. Ancak doğru kelimeleri seçmek için bir süre aklımda her şeyi prova ettim.

Sen hiç kuzenine bir kamyon çarpmasını ister misin? diye söze başlasam mesela... Mafyalar beni kuzenim Metin ile tehdit etmişti ancak bu soruya Tuna *Evet,* diyebilirdi, ne de olsa mevzu bahis olan kuzen bir anlamda Ahmet demekti.

Başka soru... *Belgin halana bir zarar gelirse ne hissedersin?* O ne hisseder emin değilim ama ben müthiş hissederdim. Süpürgesiz cadı! Bu soru da olmaz.

Beş yüz bin borcun olduğunu düşün! Tuna bunu düşünemezdi bile... Onun beş yüz bin borcu olsa ne olurdu ki? Bu empati yapmasını sağlayacak bir meblağ değildi.

Beş milyar lira borcun olduğunu düşün! Hiçbir para tutarı Tuna'ya bir şey ifade etmeyebilirdi.

Başka bir soru. *Bana bir şey olduğunu düşün!*

Ah, bunu düşünüp paniğe kapılır mıydı? Of! Kararsız kalışım cesaretimi bir toz zerresine çevirdi. Tuna'ya bunu açıklayamazdım. Üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ve bana *Şimdiye kadar neredeydin?* diye sorabilirdi. En önemlisi de bana inanmayabilirdi. Haklıydı da... İlk günlerde o kadar yalan söylemiştim ki, Pinokyo olsaydım burnum dünyayı dört kere turlayacak kadar uzardı. Kocama ihanet gibi görünen korkaklığımı açıklayamazdım ama bir şey yapmalıydım. Allah'ım ne? Mafyanın karşısına çıkıp, artık bu işte olmadığımı söyleyecektim. Cesedimin metruk bir mekânda bulunma ihtimali olsa da...

Saçlarım havalanınca o an korkuyla sıçradım ve ayıldım.

Tuna tepemde duruyordu, ellerini saçlarıma geçirmiş okşuyordu. Yeşil gözlerine yerleşen o sarsılmaz bakışla, gözlerinden kalbime işleyen şahane bir aşkla öylesine görkemli görünüyordu ki...

"Ne düşünüyordun?" diye sordu yanımda otururkei

Panik ve korku içinde "H...hiç," dedim. İçimi okuy acakmış gibi korkmuştum.

"Bir sorun varsa, söyle!" diye emretti. Her zamank buyurgan, kasıntı, buna rağmen üstüne atlamak istediğim o ad ama dönüşmüştü yine.

"Yok," dedim ve ona yaklaşmak için yerimden ka kaldım. Aynı anda o da bana yaklaştı. Kollarımdan tutup, beni a deta havalandırırken kucağına oturduğumu görüp heyecandan kalbim tekledi. Bu heyecana eşlik eden endişeyle "Ofisin kapısı k ilitli değil. Biri dalabilir," dedim.

"Kimse buna cüret edemez."

Kollarımı boynuna doladım. Uzun boyundan ötürü ku ağında olmama rağmen o benden bir hayli yüksekteydi. Davet bekl meden dudaklarına yükseldim. Beni öpmeden önce sertçe "Söyle" dedi.

Neyi kast ettiğini elbette anladım. "Seni seviyorum!" dedim duraklamadan. "Yeşil gözlerini, ellerimi daldırmak istediğ im saçlarını, sert çehreni, ımm muhteşem kaslarını... Her bir ye rini seviyorum."

"Vücudum için kullanılıyorum sanırım," derken çap kın bir gülüş attı.

Elimi kaldırıp ceketinin altından, onu sımsıkı saran g mleği nin üstünden kalbine yerleştirdim. "En çok da burayı seviy orum."

Ensemi sımsıkı kavrayan eliyle beni dudaklarına yapıştı rdı. Bir nefeslik aralık bulunca kendimi çektim. Bekleyemeyecektı n. Hız lıca konuştum. "Seni seviyorum... Tek tek sayamayacağın kadar her şeyini. Seni bütünüyle seviyorum."

Aynı anda atıldık. "Büsbütünüyle!"

Ve dudaklarımız aynı anda birbirini buldu.

Sonra neler mi oldu? Tuna'nın kucağından hışımla kalkt ım, pa nik içinde geniş camlara koştum, açık bir pencere varsa k ndimi onlarca kattan aşağıya atmayı düşündüm. Ah, lanet! Öpüş menin en hararetli yerinde Mert Kutlar içeriye dalmıştı! Sadece bir aniye liğine bizi görmüştü ama ne yaptığımıza tamamen vâkıf ol nuştu Yaramaz bir çocuk gibi gözlerini tek eliyle kapatıp parmak ların

arasından kaçamak bir bakış atmış ve "Pardon!" diyerek hemen sıvışmış olsa da, kapıyı kapatırken attığı kahkaha kulaklarımda çınlıyordu.

"Beyinsiz hergele!" diye gürleyen Tuna, ben yok olmayı isterken sertçe baktı. "Sakin ol!" diye bağırdı sonra.

"Of, olamam. Çok utanıyorum!" dedim elimle tüm yüzümü kapatırken.

"Utanması gereken o! O aptala kaç kere kapıyı çalmasını söylemiştim. Bu defa onun boğazını sıktığımda kapı denen şeyin ne olduğunu öğrenecek!"

"Hayır. Bizim de suçumuz var. Kendimizi ofiste kaybetmemeliydik."

Tuna gergince "Bana bak!" dediği an ellerimi çektim. "Sakin ol!" diye bir kez daha ikaz etti.

"Sen nerede olursan ol, bana kendimi kaybettirebilirsin, Deniz Üstüner. Bu yüzden beni ve kendini suçlamayı kes!"

"Ama bu basıldığımız gerçeğini değiştirmiyor."

"Deniz, yeter diyorum. Bizi ahlak masası mı bastı? Mert Kutlar denen adi serseriydi sadece!"

"Of! Mert'in yüzüne bir daha nasıl bakacağım?"

"Onun açısında bir sorun olmadığına eminim. Hatta şimdi pis pis sırıttığından da eminim."

İşte bundan ben de emindim. Mert Kutlar denen o serseriyle bu şekilde karşılaşmayı beklemiyordum. Hayır, onunla ilk görüşmemde ipler benim elimde olacak ve onu şok içinde bırakacaktım ama ilk bombayı o patlatmıştı.

"Her neyse, sen şimdi lavaboya git. Elini yüzünü yıka, kendine gel. Ve sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edelim," diyen Tuna beni güven veren sesiyle yatıştırırken, zoraki bir gülüş attım. Haklıydı, bu harareti ve utancı alacak tek şey suydu! Mümkünse soğuk! Bir kova buz da olur!

Tuna'nın bu defa alnımdan öpmesiyle–ki bu inanılmaz bir güven vermişti–kendimi dışarıya attım. Kapıyı usulca açarken Mert'le karşılaşmak istemiyordum ama henüz dışarıya adım atmıştım ki,

tam karşımda ellerini göğsünde buluşturmuş, o havalı ve aldırmaz ifadesine koca bir gülüş takarak eğlenircesine bana bakıyordu.

"Şey... Toplantınızı bölmedim ya," dedi sırıtık bir halde.

Ben de bir şeyler bölmek istiyordum. Mesela Mert'i üç bin dokuz yüz parçaya!

"Ah, hayır!" dedim başımı dikleştirirken. "Basit bir sohbetti. Kapıyı ilk kimin icat ettiği hakkında sıradan bir konuşma yapıyorduk. Kapı diyorum, Mert Bey! Gerçekten gerekli bir buluş. Sizce de öyle değil mi?"

Mert onu bozuşum karşısında yapmacık bir gülüş attı. Adi serseri... Nasıl da çapkınca, nasıl da arsızca sırıtıyordu.

"Kapı çok yerinde bir buluş," derken usulca bana doğru yürüdü. Tuna'nın odasına gidiyordu. Lale ve diğer asistanla arasına duyulmayacak bir mesafe koymuştu. Tam yanımdan geçerken kısık sesiyle yanıt verdi. "Özel hayatlarımız için evlerimiz olması fikri de bence çok yerinde olmuş. Herkesin bir evi olması ne güzel... İş dışında, diğer şeyler için oldukça uygun bir mekân!"

Öfkeyi anbean hissettim. Mert, Tuna'nın kapısını açmadan önce onun duyacağı şekilde bağırdım. "İlk yalanı kim buldu dersiniz? Diğer yararlı buluşların aksine yalan çok tehlikeli! Sence de öyle değil mi, Memur Murat?"

Mert ansızın, süratle bana dökerken başını dikleştirip o şaşkın ifadesinin keyfini çıkardım.

Seni yalancı hergele... Benden kaçabileceğini mi sanmıştın sahiden?

BÖLÜM 22

Birini alt etmek kesinlikle müthiş bir tatmindi. Hele böylesine arsız bir adamı! Deniz içindeki cadının artık minicik olduğundan emin değildi. Şu an bir tek süpürgesi eksik, büyük ve kötü bir cadıydı ama Mert bunu hak etmişti.

Yüzündeki sinsi gülüşü silmeden tek kaşını havaya kaldırdı. "Mert Bey, renginize ne oldu? Kanınız çekilmiş gibi!"

Mert'in açık renk gözleri hızla kısıldı. Deniz'e bir düşman gibi bakarken alçak sesle mırıldandı. "Seni cadı!"

Ah, herkesin aynı fikirde olması ne güzeldi. Deniz *cadı* olduğunu kabul edip sırıttı. Altta kalmaya hiç niyeti yoktu. Mert Kutlar oyun nasıl oynanır, bir insan nasıl delirtilir görecekti. Kararlı ifadesini silmeden "Söz konusu olan benim cadılığım değil, senin yalancılığın!" dedi.

Aynı anda Mert kızın kolunu kavradığı gibi "Gelsene sen!" diyerek Deniz'i Tuna'nın odasına sürükledi.

İçeriye girer girmez bağıran genç adam "Ona söyledin, değil mi?" diye sordu.

Sorusunun muhatabı Tuna Üstüner'di. Genç adam Mert'in paldır küldür içeriye dalma sebebini anlayınca olayı merakla izledi. Mert'in öfkeden kudurmuş gibi bağırması pek bir şey ifade etmese de, onun Deniz'in kolundan tuttuğunu görmesiyle tehditkâr bir ifade takındı. Mert, hızlıca Deniz'i bıraktı.

"Deniz'e Yasemin'le ilişkim olduğunu nasıl söylersin? Bu bir sırdı, seni lanet herif!"

Tuna kral tahtını andıran koltuğunda kıpırtısız ve kaygısız dururken Deniz araya girdi. Ellerini beline yaslamış olan genç kız bir adım öne geldi. "Ben senin o yalancı Memur Murat olduğunu

anlayamaz mıyım sandın?" dedikten sonra Mert'in şaşkınlığının keyfini çıkardı. "Tuna aramızdaki bazı yanlış anlamaları açıklarken bunları nasıl öğrendiğini düşündüm. Bir tek Yasemin'e anlattığım şeyleri bilmesi tuhaftı."

"Yasemin anlatmıştır belki de," diyen Mert gerçeği zaten az önce itiraf ettiğini unutmuş gibiydi. Deniz az önce bilmiyor olsa da, kendisi bağıra bağıra Yasemin'le sevgili olduklarını söylemişti ya!

Deniz onun bu şaşkın, sersem haline gülümsedi. "Evet, Yaso birine her şeyi anlattı ama o kişi benim kocam değildi. Sevgilisine bütün her şeyi öttüğünü bizzat işittim. Ve bu sevgili de ne tuhaftır ki Tuna'ya ötmüş!"

Mert, Deniz'in çıkarımlarla doğruyu bulduğuna hâlâ ihtimal vermiyordu. Doğru, Yasemin her şeyi anlattığında o da derhal Üstüner Holding'e gelip Tuna'ya izah etmiş, onu yüreklendirmişti ama Deniz'in bu şekilde öğreneceğini o an katiyen düşünmemişti.

"Yoksa..." dedi yakışıklı yüzünü anbean geren bir ifade ile. "Yasemin de biliyor mu?"

Deniz genç adamın gözlerindeki korkudan ve kaygıdan emindi. Mert'in yalan söylerken niyetini bilmiyordu ama şimdi gerçeklerin açığa çıkmasından korktuğunu görebiliyordu. Neyse ki kendisi de Memur Murat'ın Mert olduğunu öğrendiğinden beri peşin hükümlü davranmamıştı. Ona kızmıştı elbette, ancak derinde ne olduğunu merak ediyordu. Bu yüzden Yasemin'e bir şey söylememişti.

"Yasemin bilmiyor," dedi genç adamı rahatlatarak. "Ancak öğrenmesi an meselesi, Mert Kutlar. Bana haklı bir gerekçe versen iyi olur!"

Tuna o an araya girerek "Haklı gerekçesi yok," dedi. "Kıza çarpılmış ve şimdi gerçeği söylemekten korkuyor."

"Bunu sonsuza kadar götüremez ama!"

"Götürmeyeceğim," diyen Mert genç kıza anlamasını isteyen bir bakış attı. "İlişkimiz çok yeni. Başlar başlamaz her şeyi mahvetmek istemiyorum, Deniz!"

"Bak! Eğer Yasemin'le bir tür oyun oynuyorsan, inan bana kocamın en yakın arkadaşı olman umurumda bile olmaz. Onu üzersen seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Deniz, Allah aşkına, beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Tuna sırıtınca ikisi de ona döndü. "Yasemin de beni böyle tehdit etmişti. Bu kızlar birimizi öldürmeden rahatlamayacaklar!"

Deniz kocasına *Benim tarafımda ol!* diyen bir bakış atsa da, Tuna olayı keyifle izlemekle yetindi. Yeniden Mert'e dönen genç kız "Seni iyi niyetimle uyarmaya çalışıyorum. O kız benim bir diğer ailemdir," dedi. Bir kez daha önce kocasına sonra Mert'e bakarak tiradını savurmaya devam etti. "Siz zengin serseriler, biz fakir kızlarla gönül eğlendirebileceğinizi sanıyorsanız, çooook yanılıyorsunuz."

Tuna *Sen uslanmazsın!* bakışıyla gülümsedi. Tatlı karısı fena halde kontrolden çıkmıştı ama bu halleri o kadar dayanılmazdı ki. Sözlerinin tutarlılığı olmasa da, birkaç dakikadır durmadan tehditlerini yağdırıyordu. Kızgın olması bir yana, Mert'in üstüne atlayıp ona saldıracak gibi kabarması oldukça komikti. Bu kadın karşısındaki 1.85'ten uzun iki adama kafa tuttuğunun farkında değildi. Genç adam o an yerinden kalktı. Deniz'e bir şekilde dokunmalıydı. Onu istiyor ve özlüyordu. Özlem duygusu o kadar güçlüydü ki, kız karşısındayken bile bu duyguya söz geçiremiyordu. Mert'e oturmasını işaret edip kendisi de ikili kanepeye kuruldu. Ardından Deniz'i de yanındaki boşluğa çağırdı.

Genç kız önce anlamsız, sonra kızgın bir bakış attı. Erkeklerin rahatlığına bakıp öfkeyle bağırdı. "Kahve de ister misiniz?"

"Benimki sade olsun," diyen Tuna'ya karşılık Mert eliyle alnını ovuşturarak "Ben de sert bir şeyler alırım," dedi.

Deniz onlara inanamayarak baktı. "Kafana telefon ahizesini yersen yeterince sert olur mu, Mert Bey?"

"Of, Deniz. Ne çekilmez birisin! Sen bu kadına nasıl dayanıyorsun?" diyen Mert, Tuna'ya bakarken sıkıntıyla sordu.

Tuna çapkın bir gülüşle "Ona dayanamıyorum ki," dedi.

Deniz oturmazsa yere yığılacaktı. Lanet olası Uranüslü! Burada hâlâ, bilerek, kasti olarak kendisini ayartmaya devam ediyordu. Konunun ne kadar önemli olduğunu görmüyor muydu?

Üstelik dün bu konuyu konuşurlarken, Mert uyaracaklarına dair söz birliği etmişlerdi. Elbette dün bu konuyu konuşmuşlardı. Yatakta, şeyden sonra... Şeyden... *Of!* Ürperdi genç kız. Aklı ahlaksız bir sürü görüntüyle dolarken, bir anda Mert ve Yasemin'in de benzer şeyler yapıp yapmadıklarını merak etti. Bu merak onu tekrar ayağa dikti.

"Bana bak Neptünlü!" diye gürledi. "Aşk ve ahlaksız emellerinle Yasemin'i kullanıyorsan, yemin ediyorum bunun hesabını sorarım! Tuna sayesinde çok iyi cinayet yöntemleri geliştirdim. Herhangi biriyle seni öldürmekten çekinmem."

Mert kıza kötü bir bakış attı. "Sen beni mi kıskanıyorsun? Tek gecelik ilişkilerin peşindeki bir playboy mu?"

Deniz aldırmazca "Evet," dedi. "Öyle değil misin?"

"Yasemin'e karşı hayır! Ben onu seviyorum."

"Ah, ne?"

"Doğru duydun, onu seviyorum. Ev arkadaşını, kankanı, Hemşire Yasemin'i seviyorum. Bunu o da biliyor ve o da beni seviyor."

"O, Memur Murat'ı seviyor!"

Genç adam elini gür, güçlü ve canlı saçlarına geçirdi. Saçlarıyla uğraşmayı bitirip montunu çıkarırken Tuna'nın kurumsal görüntüsünün aksine tam bir sokak serseri gibiydi. Üzerinde kol kaslarını açığa çıkaran kısa kollu, geniş yakalı, bedeni, kaplan motifli bir tişört vardı. Siyah kotu ve altındaki büyük asker botları içinde Yasemin'in hoşlanacağı türde bir erkeğe benzemiyordu. Kahrolası, bu kızın neyi vardı? Mert onun tipi bile değildi. Yasemin onu nasıl sevmişti? Ah, onu nasıl mı sevmişti? soruya cevap bulunduğu gün, muhtemelen ölümsüzlüğün sırrı gibi daha küçük sorular da cevaplanmış olurdu. Bunun cevabı yoktu. Aşk söz konusuyken neden, nasıl veya kim o kadar değersiz kalıyordu ki... Detaylar mezarlığında unutulan bir sorudan öteye gitmiyordu. Üstelik hakkını vermeliydi, Mert Kutlar gerçekten çok yakışıklıydı. Gözleri açık renk, elaya yakın kahveydi. Kirli sakalı her zamanki gibi onu cool gösteriyordu. Sesinin de karizmatik olduğunu söylemeye bile gerek yoktu, her kızı baştan çıkarırdı. Bu durumda Yasemin'in ona âşık olması normaldi, ama Mert'in Yasemin'e âşık

olması tuhaftı. Her şeyden önce o bir playboy'du! Elinin altından kaç kız geçtiğini kim bilebilirdi?

Mert'e gergince bakan genç kız "Onu gerçekten seviyor musun?" diye sordu yeniden koltuğa kurulurken.

Tuna uzanıp Deniz'in elini kavradı ve kendi elinin altında dizinin üstüne koydu. Deniz kocasına sokulup boştaki elini de onun elinin üstüne yerleştirdi. Tüm bunları plansızca yapmışlardı.

Mert onların bu hallerine bakarken, böylesi bir aşkı kendisi de yaşadığı için gülümsedi. Yasemin'le henüz yenilerdi ancak doya doya gezmişler, onunla yemek yemiş, bolca sohbet etmiş, kıza her an daha çok âşık olduğunu fark etmişti. Onu öpmüştü de... Hem de sayısını unutacağı kadar. Yasemin öpücüklere kota koymuyordu ancak dokunuşlara henüz izin vermiyordu. Mert kızın boynundan aşağısını keşfedememişti. Bu keşif hayali, rüyalarının tek ilham kaynağıydı. Hayatı Yasemin, onun aşkı, teni ve öpücükleri üzerine kurulmuştu. Bu detayları Deniz denen cadıya anlatamazdı ama onu ikna edebilirdi. Uzun uzun konuşmak, tabiri caizse damardan girmek yerine dürüstlüğü seçti. Sadece "Onu seviyorum," dedi. İki kelimeydi. Deniz'i ikna etmeyebilirdi ancak genç kız nedense Mert'e inanıyordu. Saniyelerce dalıp gitmesi, aptal ifadesi ya da Yasemin gerçeği öğrenirse diye yaşadığı panik...

"Başta bir oyun olsun diye onunla tanıştım. İnan bana devam etmeyecektim. O an Yasemin beni tamamen başkası sandı. Ben de Mert Kutlar olduğumu söyleyemedim."

"Hah, doğru! Senin şu hasta amcanın akrabası olduğunu sanıyordu."

"Evet. O adamı kullanıyor olmak berbattı, Deniz. Devam etmeden çekip gidecektim ama Yasemin bir düğüm gibi beni kendine bağladı. Sımsıkı hem de..."

Ünlü çapkın Mert Kutlar'a bakın! Başka zaman olsa Deniz bu şiirsel itirafla dalga geçerdi ama söz konusu en yakın dostuydu. Kararsız bir ifade takındı. İşaret parmağını çenesine götürüp "Gerçeği ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu.

Mert omuz silkti. "Bundan biraz korkuyorum. Açıkçası Yasemin'in vereceği tepkiyi kestirmek zor..."

"Muhtemelen seni öldürmek isteyecektir ve bunu yaparsa arkasında hiç delil bırakmaz."

"Tahmin etmek zor değil," diyen genç adam gülümsedi. "Hakkı da var."

"Vayy be!" diye atıldı Deniz. Gözleri kısık, bakışları sinsi, ifadesi çakalcaydı. "Mert Kutlar, benim kankimi harbiden seviyorsun ha!"

"Harbiden," dedi Mert göz kırparken.

Tuna dostuna kötü bir bakış attı. *Göz kırpma!* der gibiydi. Mert ona da sırıttığı esnada Deniz heyecanla el çırptı. "Ne zaman oldu bu, nasıl oldu? Her şeyi duymak istiyorum!"

"Uzun sürer, Deniz... Sonra anlatırım."

"Benim zamanım var," diyen genç kız şımarıkça gülerken Tuna, "Bütün günümü Mert'in aşk maceralarını dinleyerek geçiremem," dedi.

"Ah, sen benim Kurumsal Kasıntı'ma bakma. Anlat, ben dinliyorum."

Mert yine de Tuna'yı işlerinden alıkoymamak için her şeyi olabildiğince özet geçerek anlattı. Sözleri bitince Deniz büyülenmiş gibiydi. "Demek kaşla göz arasında bunca şey yaşadınız. Hiç de çaktırmıyorsunuz, Mert Efendi... Bana sorsaydın sana Yasemin'in en özel sırlarını, sevdiği şeyleri, bir erkekte sevmediği özellikleri, onu en çok mutlu eden şeyleri söylerdim."

"Bunları bana anlatacağın günler gelecek, Deniz. Yasemin'in gönlünü almak için en ufak bir bilgi kırıntısına bile ihtiyacım olacak."

Deniz bu gizli ortaklıktan zevk alıp gülümsedi. Yasemin'in bu adamı ne kadar sevdiğini biliyordu, şimdi de Mert'in ona olan aşkını görmüştü. Eğer birbirini seven iki insanın arasında bir köprü olacaksa, bunu seve seve yapardı. Kendisi aşkın en mükemmel halini yaşarken, onların da yaşamasını isterdi şüphesiz. Neşesi yerine gelince bir anda bulduğu bir detayla, heyecan içinde iki adama baktı. "Hey! Siz ikiniz bu durumda bacanak oluyorsunuz."

"O da nedir, yenen bir şey mi?" diyen Mert dehşetle gözlerini açtı.

Deniz şımarık bir gülüş attı. "Bundan kaçışın yok adamım! Niyetin ciddi değilse kızımın peşini bırak. Ne kadar istersin?"

Tuna, Deniz'in sevimliliği karşısında dayanamadı ve uzanıp onu kolunun altına aldı. Genç kız ceketinin altından kocasının bedenine dolanırken kafasını kaldırıp, her baktığında kendisini mutlu eden o yeşil gözlere gülümsedi. Tuna eğildi, kızı dudağından öptü. Deniz de karşılık verdi. Mert ise orada unutulan bir detay olarak kaldı. Genç adam boğazını temizleyip hafifçe öksürerek kendini belli ettiğinde, "Az önce sizi bastığım halde görüyorum ki, şimdi açık açık öpüşmekte bir sakınca görmüyorsunuz," dedi.

Cümlesini bitirdiğinde Deniz çoktan kocasından kopmuş, ondan uzaklaşmış ve ayağa fırlamıştı. Yüzünü kaldıramayıp yeni bir utanç kriziyle karşı karşıya kalmıştı ve sesi kesinlikle az önceki kararlılığını taşımıyordu.

"Be...ben gideyim," dedi bocalarken. Yasemin'i hatırlaması utangaçlığını silerken elini tehditle Mert'e uzattı. "Bu işi çöz!"

"Emredersiniz, Bayan Üstüner."

Deniz vakur bir tavırla başını salladığında Tuna ayağa kalktı. Mert'in önünde bir duvar olup, Deniz'i cüssesinin arkasına sakladı. Dokunma isteğinin geçmediğini bildiği için elleriyle karısının yüzünü avuçlayıp başını kaldırırken "Seni eve bırakayım," dedi.

Genç kız hevesle gözlerini kaldırdı. "Hiç gerek yok. Yasemin'in yanına giderim. Duruma bir bakayım."

"Ona bir şey söylersen kendimi yakarım, Deniz!"

Mert'in alaycı ve keyifli sesiyle Deniz ayak parmaklarının üzerinde yükselip, Tuna'nın omzunun üstünden ona baktı. "Sırrın bende güvende!" dedi işbirlikçi sesiyle.

"Bizi dinlemeyi kes!" diyen Tuna araya girdi ancak arkadaşına dönmedi.

Mert keyifli bir ıslık çalarak iki sevgiliyi dinlemiyormuş gibi yaptı.

Deniz dikkatini yeniden kocasına verdiğinde "Sen işlerinle ilgilen," dedi. "Beni düşünme."

"Seni düşünmemek mümkün mü sanıyorsun?"

Genç kız şımarıkça gülümsedi. "Saat beşe kadar hisse senetlerini düşünmene izin verebilirim," derken elleriyle Tuna'nın

yakalarını kavradı. Orada hayali bir toza üfler gibi yapıp "Ondan sonra benimsin!" dedi.

Tuna kızın belinden tutup sertçe kendine çekti. "Sen her gün, her saat, her saniye benimsin!"

Deniz daha fazla konuşamadı. Mert'in burada oluşu coşkusunu dizginliyordu ve kendini kontrol etmek zorlaşıyordu. Daha fazla zorda kalmamak için kocasına bir öpücük verdi. Kendini çekerken "Söyle!" diye buyurdu.

Tuna neyi söylemesi gerektiğini sorgulamadı bile. Bu tek kelime, bir çeşit gizli parola gibiydi. *Söyle!* dendiğinde ikisi de ne diyeceğini bilecekti.

"Seni seviyorum," dedi genç adam bu yüzden.

Aynı anda eklediler. "Büsbütünüyle!"

Deniz en sonunda çıktığında Mert'in gözleri irileşmiş, yüzüne şaşkınlık yerleşmişti. Ancak Tuna onun muziplik peşinde olduğunu görüyordu.

"Benim gibi gençlerin ahlaki ve fiziksel gelişimini bozuyorsunuz," dedi.

Tuna arsız bir gülüş attı. "Senin ahlakın zaten bozuk dostum!"

❧ ❧ ❧

İnsanın iyi dostlarının olması güzeldi. Tuna Üstüner de Mert için kesinlikle bu sınıfa giriyordu ve şimdi biri daha eklenmişti. Deniz Üstüner! Mert, Deniz'den artık o kadar korkmuyordu. Onun gerçekleri öğrendiği halde fevri davranmaması, Yasemin'e bütün olayı hemen yetiştirmemesi ve öncelikle kendisine sorması takdir edilesiydi. Öylesi bir cadıdan bunca olgunluk beklemezdi doğrusu. Yasemin'i hastaneden almaya giderken aracında bunları düşünüp gülümsüyordu. Yasemin'le hayatındaki sırlara dair bir şeyler yapması gerektiğini bilse de, olayların sonucunda sevdiği kızdan göreceği tepkiden korkuyordu. İsmini bile yalan söylediği gerçeğini hatırlayınca yüzü asıldı. Bu sahiden çok kötü bir durumdu. Belki bugün bir şeyler anlatırdı. En azından bir şekilde konuya girmeliydi. Bu sırada telefonu çalınca kötü düşüncelerine bir mola verdi.

Zaten çok az kararlıydı, şimdi o kararlılık da silinmişti. Yine de annesinin aradığını görmek mevcut gerginliğini keyfe çevirdi.

"Kaptan," dedi telefonu gülümseyerek açtığında.

Annesi bu hitabın ne kadar ayıp olduğuna dair bir şeyler söylerken, Mert sırıtık bir halde annesini dinliyordu. "Şu senin kıza mı gidiyorsun?" diye sordu Safiye Kutlar.

Mert artık ondan bir şey gizlemiyordu. Üstelik hem kendisine, hem de Yasemin'e itiraf ettiği gerçeği annesine de söylemekte bir sakınca görmüyordu. "Evet," dedi rahat bir tavırla. "Yasemin'e gidiyorum."

"Gelinime selam söyle."

"Anne, Allah aşkına yarın evleniyormuşum muamelesi yapma."

"Ama evleneceksin, değil mi kuzum? Yasemin'le?"

Mert "Şu an bu konuyu düşünmüyoruz," dedi. Doğruydu. Evlilik başka bir şeydi, aşk, sevgi başka... O kadar büyük bir sorumluluk almaya şu an hazır değildi. Üstelik yaşı çok gençti.

"Yirmi sekizi bitirdin oğlum, ne genci?"

Bu cümleyi kendine değil, annesine kurduğunu fark edip "Otuz beşten önce evlenmeyi düşünmediğimi biliyorsun," dedi gergince.

"Tabii tabii. O kız da altı sene boyunca seni bekleyecekti değil mi?"

"Bekler tabii."

"Oğlum, biz kadınlar ciddiyet isteriz. Evlenilecek erkekler isteriz. Gönül eğlendiren adamları yanımızda tutmayız."

"Ben onunla gönül eğlendirmiyorum. Yani eğleniyorum tabii. O çok tatlı bir kız ama yarın ayrılmak için de bugün onunla takılmıyorum."

"Biliyorum," dedi Safiye Kutlar. "Seni ilk kez böyle rahat görüyorum. Bir kızın peşinden koşuyorsun ve onun peşinden süründüğünü de itiraf ediyorsun!"

"Sürünmüyorum, Safiye Kaptan!"

"O yüzden mi sabaha karşı eve geliyordun? Kızın kapısında beklediğini biliyorum. Her neyse... Benimle ne zaman tanıştıracaksın."

Mert şüphesiz önce *kendisiyle* tanıştırmak istiyordu. Asıl kimliğiyle. Memur Murat olarak değil, Mert Kutlar olarak. Annesine bu detaydan bahsetmemişti. Evlilik düşünmese bile, onların tanışmasını her şeyden çok isterdi. Yasemin ve annesi birbirlerine öylesine benziyorlardı ki... Karakterleri aynı yerden beslenmişti sanki. İkisi de anlayışlı, yardımsever, olgun, akıllı, dağınıklığı toparlayan, iş bilir kadınlardı. Yasemin'in ileride annesi gibi müthiş bir ev hanımı olacağından emindi Mert. Bu haliyle çıktığı kızların hiçbirine benzemiyordu. Kendisini evde tutacak, anaç ve evci bir kızla birlikte olacağına ihtimal vermezdi ama tatlı sevgilisi tam da böyleydi. Annesiyle gün boyu çiçekler, bitkiler, süslemeler, vakıflar ve yardım geceleri üzerine konuşabilirdi. Onların iyi anlaşacağı o kadar açıktı ki, Mert bir kez daha hem böyle bir anneye, hem de Yasemin gibi bir sevgiliye sahip olduğu için kendini şanslı hissetti. Onlar tanışırken şüphesiz Deniz de oralarda bir yerlerde olur. Her şeye karışıp, her şeye muhalif olacağını tahmin etmek zor değildi. Mert, Deniz'in eğlenceli ve muzip kişiliğini takdir edip Yasemin'i merak etmişti ancak ikisi çok başkaydı. Yasemin moda konusunda iyiydi mesela, karakter olarak da daha aklı başında, daha olgundu. Deniz gibi çılgın, havai, uçarı değildi. Erkek tarafında da keskin ayrımlar vardı. Mesela kendisi daha rahatken, Tuna daha ağır, otoriter ve elbette kasıntıydı. Deniz ve Tuna'nın ilişkisinde ikisi birbirini mükemmel tamamlıyordu, tıpkı Yasemin'in onu tamamladığı gibi...

Onu nasıl da özlemişti... O kadar ki annesini bile sonradan işitti.

"Tamam mı oğlum?"

Annesinin neden bahsettiğini elbette bilmiyordu. "Ne tamam mı?"

"Ah, oğlum. Aklın nerede senin? Tamam tamam, cevap verme, nerede olduğunu biliyorum. Ama biraz da işlerle ilgilenmelisin."

"Tamam anne. Bu muydu?"

"Hayır, pasaportun neredeydi diye sormuştum?"

"Neden, ne yapacaksın onu?"

"Dedim ya oğlum. Babanla Ukrayna'ya gideceksiniz?"

Mert neredeyse trafiğin ortasında zınk diye duracaktı. İşittiği cümle üzerine annesine istemsizce bağırdı. "Ne Ukraynası, anne?"

"Oğlum, iş için. Baban bugün evden çıkmadan önce söyledi. Uyuduğun için sana söyleyemedim. Evden çıktığını da görmedim. Valizini hazırladım. Sadece iki günlük bir geziymiş. Salı ve çarşamba için... Sonraki günler buradasın zaten. Yasemin iki günü dert etmez bence."

"Benim gitmeye niyetim yok, Safiye Kaptan!"

"Baban köpürecektir. Sadece şu toplantılara katılacaksın. Gerginlik çıkarma paşam benim."

"Hayatıma kast ettiniz, değil mi? Tam sevdiğim kızı bulmuşken beni ondan ayıran kötü film karakterleri gibisiniz!"

"Onunla çooook zaman geçireceksin. Niyetin altı yıl daha gezmek değil miydi?"

Mert sinirle güldü. Annesinin dokundurmasına kızması gerekiyordu ancak aklı başka yerdeydi. Ukrayna demek Yasemin'den ayrı iki gün demekti ve en önemlisi ona yeni bir yalan söylemek demekti. Gerçekleri itiraf etmeyi ertelemek daha fazla stres demekti. Ancak çaresi olmadığını biliyordu. Kaçışı da yoktu ve geleceği için kaçamazdı da. Şirketin başına geçtiğinde gerçek bir patron olmalıydı. Sırf o koltuğu doldurmak için değil, bunu hak ettiği için orada olmalıydı. İşini bilen biri olacaktı. Mert şimdi babasının parasını yiyor olsa da, günü geldiğinde para kazanmanın hissini tadacaktı. Üstelik sadece iki gün Yasemin'den ayrı kalmak dünyanın sonu olmazdı herhalde. Dünyanın sonuna yakın olurdu ama buna katlanmayı öğrenmeliydi.

❧ ❧ ❧

"Demek yine eğitim var!"

Genç kızın üzgün ifadesine katlanmak o kadar kolay değildi. Mert, Yasemin'den ayrı kalmaya dayanabilirdi ama onu böylesine üzgün görmek çok fenaydı.

Elini uzatıp masada karşısında oturan kızın yanağını okşadı. Küçük bir masada oturmanın avantajı çoktu. İstese uzanıp onu öpebilirdi de. Ah, elbette istiyordu. Bunu her şeyden çok istiyordu

ama meraklı ve çoğunluğu hastane çalışanı olan diğer müşterilerin arasında bunu yapmayacaktı.

"Sadece iki günlüğüne gideceğim," dedi kızı dokunuşlarıyla teskin ederken.

"Of," diye yanaklarındaki havayı sıkıntıyla boşaltan genç kız, adamın eline doğru yüzünü yasladı. Gözlerindeki keder silinir gibi olunca gülümsedi ama çok hafifti.

"Peki, ne yapalım..." dedi. "Devlet işi bu. Ertelenmez."

"Öyle," diyen Mert konunun uzamasını istemeyerek "Hadi kalkalım şuradan. Bütün hastanenin dizi izler gibi bize bakmasından sıkıldım," dedi.

Yasemin ona sımsıcak gülümseyip çantasını aldı. Kafeden çıkar çıkmaz genç adam kızın elini kavradı. Yasemin de o eli tuttu ve mutlu bir şekilde gülümsedi. Bu kadarı Mert'e yetmeyince, kızı kendine yapıştırıp kolunu omzuna attı. Yasemin ona sarıldı, başını bedenine yasladı.

"Bugün nasıl bir arabayla geldin?" diye sordu şüpheli sesiyle.

Mert araba detayına hâlâ bir yanıt verememişti. Ancak Yasemin'in artık bu konuda şüphe duymadığını umarak "Sıradan, klasik bir şey" dedi.

"Klasik mi? Sakın bana 70'lerden kalma ve şu binlerce liralık klasik otomobillerden biriyle geldiğini söyleme!"

Genç adam hafif bir kahkaha attı. "Klasik otomobil babamın tutkusudur."

"Babanın mı?"

Genç kızın şaşkın sorusuyla Mert soğuk soğuk terler döktü. CTRL + Z tuşuyla zamanı geri alamamak berbattı. Bir anda kurduğu cümleyle kekeledi. "Ya...yani klasik araçları sever. Elbette bir koleksiyonu yok."

"Aileni o kadar çok merak ediyorum ki," diyen genç kız, sevgilisinin gafını kolayca unutmuşa benziyordu.

Mert bunun farkındalığıyla derin bir nefes bıraktı. "Annemle çok benziyorsunuz. Çok iyi anlaşacaksınız."

Genç kız bu cümledeki vaatlerle heyecandan soluksuz kaldı. Murat'ın annesiyle tanışmak müthiş olacaktı, hele bir de onunla

anlaşırsa dünyanın en şanslı gelini olurdu. Murat gibi bir kocadan sonra, bir de onun iyilik timsali annesiyle harika bir kayınvalideye sahip olacaktı. Tabii bir gün evlenirlerse... Bu şimdilik uzaktı. Çok yeni olduklarının Yasemin de farkındaydı. Evlilik gibi bir işe yeltenmeden önce onu iyice tanıyacaktı. Cenazedeki o sinirli adama dönüşüp dönüşmeyeceğinden emin değildi. Aslında biraz emin olduğunu itiraf etmeliydi. Oradaki adam yakını öldüğü için stresli bir ruh halinde olan, muhtemelen yanındaki kızla aralarındaki yakınlığı anlamlandıramamış, bunun için de paniğe kapılmış biriydi. Erkekler genelde böyleydi ne de olsa. Bir kızın ciddi ve ağır adımlarla kalbine yürüdüğünü fark edince dünyadan düşeceklerini sanıyorlardı. O kızı konuk etmektense kovuyorlardı. Murat'ın savunma mekanizması da böyle işlemişti. Yasemin şimdi ona güveniyordu. Bu yakışıklı yüze bakarken onu geçen her saniye ile beraber daha çok seviyordu.

El ele kapalı otoparktaki araca giderken keyfi oldukça yerindeydi. Sevdiği adamın klasik diye tabir ettiği lüks Land Rover marka cipe kurulduğunda ellerini önünde birleştirdi. Genç adam da binince ona dönüp aşkla gülümsedi.

Mert kızın gülümseyişine hiçbir zaman dayanamıyordu. Yasemin'in karşı koyacağını bile bile ona çekildi. Uzandı, ellerini kızın saçlarına geçirip dudaklarından öptü.

Ancak Yasemin bu defa itiraz etmek yerine ona uydu. Öpücüğe karşılık verirken, kendini bıraktı da... Başını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu. Kapalı otoparkta olmak bu anlar için bulunmaz bir şanstı. Mert kızı kendine doğru çekerken onu dakikalar boyunca öptü. Ancak bir süre sonra Yasemin'in istekle karşılık veren dudakları durdu. Genç adamın kaşları çatıldı. Yüzünü çekmeden, arzulu sesiyle "Sorun ne?" diye sordu.

Yasemin yanıt vermedi. Genç adam soran ifadesiyle yüzünü çektiği an kızın yüzünü de gördü. Dudakları aralık, yanakları kızarık ve inanması zor ama gözleri tamamen kapalıydı! Kahretsin, Yasemin resmen uyuyakalmıştı.

"Öpüşmemiz o kadar sıkıcı ki uykuya mı daldın?" diye sordu sertçe

Yasemin gözlerini zorlukla araladı. Onu işitmişti. "Öpücük çok güzel," dedi zor duyulan buğulu sesiyle. "Ama çoook uykum..." devam edemedi gözleri gibi dudakları da kapandı. Mert onu çekti, göğsüne yasladı ve Yasemin minik bir civciv gibi o sıcak göğse rahatça kurulup uyumaya devam etti.

❧ ❧ ❧

Deniz, Yasemin'in hastanede olduğunu bildiği için o gün onunla görüşmedi. Üstelik muhtemelen hastane çıkışı yalancı sevgilisiyle görüşmek isteyecekti. İki âşığın arasına girmek istemiyordu. Kızılay'da biraz alışveriş yapıp zamanı tüketirken, aklına sürekli gelen mafya yüzünden oldukça tedirgindi. Sanki izleniyordu. Tuhaftı ama içine yerleşen bu kuşku yüzünden planladığının yarısı kadar alışveriş yapmıştı. Zaten mağazalara girip her birinde yarım saat kalmakla altıyı çoktan geçirmiş, akşam etmişti. Telefonu çıkarıp Tuna'yı aramak isterken onun aradığını gördü. Yüzündeki keyifli gülüşle telefonu açtı.

Henüz alo dememişti ki genç adam "Söyle!" dedi duraklamadan.

Deniz dudaklarını ısırdı. Onun sesindeki bu sert, otoriter tınıya bayıldığını itiraf etmeyecekti ama öyleydi. Kalabalığa rağmen inlemesine engel olamadı. "Seni seviyorum!" dedi heyecanla.

"Şimdi de... Sen söyle!" diye buyurduğunda Tuna'nın keyifli sesinden duyulan "Seni seviyorum," cümlesi içinde yeni bir şölene neden oldu.

Deniz kıkırdadı. "Çıktın mı?"

"Çıktım sevgilim. Neredesin?"

Genç kız yerini tarif etti. Tuna yarım saat sonra onu almaya gelmişti. Deniz elindeki poşetleri Escalade'in arkasına atarken Tuna'ya sadece merhaba demişti ancak genç adam bunu yeterli bulmadı. Karısını çekip onu dudağının kenarından öptü.

"Trafik ceza yazmadan gidelim," dedi genç kız.

"Ne aldın?" diyen Tuna poşetin içindekileri merak etmişti.

Deniz gözlerini cilveli bir şekilde kıstı. "Bazı ihtiyaçlar."

"Benim ihtiyaçlarımı da giderecek mi?" diyen adamın sesindeki ima, sözlerinin gerisindeki anlamı açık ediyordu.

Genç kız kızardı. "Bilmem. Bence bazılarından pek hoşlanmayacaksın," dedi. Fenerbahçe arması taşıyan iç çamaşırlarına vereceği tepkiyi ölçemiyordu. Aslında sadece dalga geçmek için almıştı.

Yanıtıyla beraber Tuna Üstüner'in merakı katlandı. Deniz'le eve giderken sıradan şeylerden konuşarak aklına gelen görüntüleri silmeye çalıştı. Deniz bu konuda ona yardımcı olacak kadar çenebazdı. Ancak yine de her normal çift gibi enflasyondan, artan fiyatlardan, pahalılıktan dem vuramıyordu. Ne de olsa kocası zengindi ve beğendiği bir kıyafeti sırf parası yetmiyor diye alamama gibi bir sorunu ortadan kalkmıştı. Yasemin'le sohbetlerinin konusu olan *'paramı biriktirip o çantayı alacağım'* türündeki konuşmaları Tuna Üstüner'le yapamıyordu. Ya da bu ay gelen kabarık elektrik faturası hakkında da konuşmuyorlardı. Onlar hiçbir zaman Seniha ve Mustafa Akın gibi bir çift olmayacaklardı. Akşam gelirken yoğurt almasını istemeyecekti kocasından, pazar alışverişi için kavga etmeyecekler, kiradan kurtulmak için ev fiyatlarını araştırmayacaklardı. Deniz hayatının, maddi durumunun, bütün sosyal dengesinin böylesine değişmiş olması karşısında hâlâ şaşkındı. Onunla ilişkisinde şimdiye kadar sadece çatışma görmüştü. Önce Uranüslüsünün bizzat varlığıyla, sonra onun nefretiyle, aşkıyla, tutkusu ve öfkesiyle çatışmış şimdi her şey düzlüğe çıkmışken artık rahat hayatının keyfini çıkarmak kalmıştı geriye. Geleceği hiçbir zaman düşünmemiş biri olarak sonraki yıla dair asla birikim yapmadığı gibi, on yıl sonra nerede olurum diye de düşünmemişti. Tam olarak *an*'ı yaşayan bir insandı. Ancak şimdi, yaşadığı anlar kadar yaşayacağı günleri de düşünür olmuştu. Tuna Üstüner'siz bir geleceği düşünmediği gibi, mesela bir yıl sonra onunla nerede olacağının hayalini kurmak da rutin haline gelmişti.

Bunu bir kez daha düşünürken neşeli bir sesle "Tam bir yıl sonra bugün, bu saatte nerede olmak istersin?" diye sordu kocasına.

Tuna şehir merkezinden çıkmış, aracını kontrolle kullanırken Deniz'e baktı. "Yatakta," dedi çapkın bir bakışla. "Ya sen?"

Deniz atıldı. "Mutfakta!"

"Bana uyar."

Başın sallayan genç kız yapmacık bir uyarı bakışı atıp devam etti. "O anlamda değil. Mutfakta olmak isterdim, çünkü sana enfes yemekler hazırlarken işten gelişini beklerdim. Üzerimde mutfak önlüğü, fırından gelen mis gibi kokular eşliğinde seni beklemeyi isterdim. Donatılmış şahane bir yemek masası da içeride hazır olacak tabii." Ve genç kız, hayalinde bir yere şiş bir karın ekledi. Hamileydi ya da doğurmuştu. Bebeği orada durup anlamsız sesler çıkarıyordu. Bu tatlı rüyayı kocasına söylemedi.

Tuna ise kızın sözlerine dayanamayarak gülümsedi. Deniz ona sinirle bakıp "Ne?" diye bağırdı hafifçe.

Genç adam "Bu hayal sanki sana pek de uymadı," diye itiraf etti.

Deniz yalandan somurttu. "Elimden geleni yapacağım. Yemek yapmasını öğreneceğim ve iyi bir ev hanımı olacağım."

"Olmak zorunda değilsin. Seni bu halinle sevdim ben."

"Evet, ama bir gün gelip de bıkarsan ne olacak? Sen titiz ve mükemmeliyetçisin, ben ise pasaklı ve dağınık. Evliliğimiz için büyük tehdit."

"Evimizi çöp eve çevirmedikçe sanırım bunu sorun etmem."

"Ah, elbette öyle bir şey olmayacak. Aslında ben, ev işleriyle geçirilecek zamanı daha iyi şeylerde kullanmaktan yanayım. Felsefemi bunun üzerine inşa ettim."

Genç adamın tek kaşı imayla kalktı. "Ne gibi şeyler?"

"Mesela seninle baş başa uzun bir yürüyüş yapmak varken, neden camları sileyim ki?"

"Mantıklı..."

"Sonra senin de hoşlanacağın bir sohbet yapmak, mesela dünya ekonomisini, petrolün varil fiyatını, doların yükselişini konuşmak varken, elimde süpürgeyle koca evi mi süpüreyim?" diyen genç kız muzipçe bakıp ekledi. "Sanırım ev işi yapmayı bu sohbete tercih ederim."

Genç adam kravatını gevşetirken gülümsedi. "Doların yükselişi, liranın değer kaybetmesi benim ve şirketimin sorunu. Senin tek sorunun kocanı memnun etmek olmalı."

"Nasıl bir memnuniyet istersiniz, sevgili kocam?"

"Eve gidince göstermeyi tercih ederim."

"Hmm, anlaşılan bedensel aktivitelerden bahsediyorsun."

"Tam olarak bundan bahsediyorum. Bedensel aktivite. Sevdim bunu," diyen Tuna Deniz'e göz kırptı.

Deniz kocasının bugünkü sözlerini hatırlatarak "Sanırım vücudum için kullanılıyorum," dedi.

Genç adam da Deniz'e onun hareketini hatırlatmak, eliyle kalbine dokunmak ve en çok burayı sevdiğini söylemek istedi. Tabii araç kullanırken bunu yapamazdı ama onu bütünüyle sevdiğini söyleyebilirdi. "Senin vücudun da benim için bir hazine ama bütün varlığın hayatım boyunca aldığım en büyük ödül meleğim."

Deniz kocasına müthiş bir duygu yoğunluğuyla baktı. Hâlâ anlamlandıramadığı bir aşkın içindeydi. Kendi aciz kalbinin böylesi mükemmel bir adama âşık olması normaldi ama onun aşkı, başlı başına bir mucizeydi. Çünkü omun eski sevgililerine kıyasla, Deniz bir hayli sönüktü. Aklına doğal olarak Aydan geldi. Kadın Güney Afrika'ya gitmişti ama temelli değil. İş ortaklıklarını hâlâ sürdürebilirdi. Bu konu netlik kazanmamıştı. Deniz, Tuna'nın ona dair bir şey hissetmediğini bilse de, tamamen yok olmaması karşısında kaygı duyuyordu. Ne de olsa o kadın Real Madrid'se, kendisi ancak ücra bir kasabanın futbol takımı olurdu. Bu maçın sonucu açık değil miydi? Kadın gelip gitmeye devam ederse, onunla ne zamana kadar yarışabilirdi? Tuna'nın aşkından emin olsa da, o kadının araya nifak tohumları ekmeyeceğinden emin olamazdı. Bu yüzden Ay'dan inen o kadının durumunu hemen öğrenmeliydi.

"Bir şey soracağım, şu kadının seninle işi bitti mi?" Önemsiz bir konudan bahseder gibi davranmaya çalışmıştı ama sesi heyecanını gizleyememişti.

"Hangi kadın?" diye sordu Tuna.

Deniz ona sakince baktı. Sinirlenmemeliydi. "Aydan! Afrika'dan dönecek mi?"

"Evet, dönecek ve bize bir rapor sunacak. Daha önce de dediğim gibi o, üzerinde çalıştığımız bir projenin olası bir ortağı. Gelip gidecektir."

"Yani diyorsun ki, ne kadar çitilersen çitile o lekeden kurtuluşun yok!"

"Hayır, tek dediğim bu konuyu artık kapat! Yeterince uzadı."

"Bu konu ikimizin arasında durdukça kapatmak istediğim tek şey, o kadın olacak! Mümkünse onu karanlık ve sıçanlı bir zindana kapatmak!

"Deniz, kes artık şunu. Aydan'ın hayatımdaki tek yeri işle ilgili. Geri kalan her şeyde zaten sen varsın!" Genç adamın gergin sesi, konunun tatsızlığı az önceki harareti almış gibiydi.

"Yetmez," diye bağırdı genç kız. Tuna çehresini geren sert bir ifadeyle bakarken korkmadan, aldırmadan devam etti. "Yetmez, anladın mı yetmez! Hayatının tümünde sadece ben olmalıyım. Bir tek ben... Çünkü sen öylesin Tuna Üstüner! Yaşadığım her saniyeye senin varlığın, senin aşkın sinmiş durumda. Daha azı da olmaz. Daha azına ben de razı gelemem!"

Sözlerini bitirir bitirmez, âşık olduğu adama bakmak canını yakıyormuş gibi yüzünü çevirip pencere tarafına döndü. Gün yavaşça çöküyordu. Akşam kızıllığında gölgeler bir dev gibi büyüyordu. Nadasa bırakılmış tarlalar boyunca turuncu bir hare doğanın üstüne yayılmıştı. Deniz'in asla sevmediği zamanlardı bunlar. Akşamüstü nedensiz bir kasvet yaratıyordu. Ancak bu defaki sıkıntısı, günün en iç karartan saatleri yüzünden değildi, Aydan denen karabasan yüzündendi. Önleyemediği bir kaygı tam kalbine yerleşip orada büyüdü. Tuna'yla geçirdiği hiçbir zaman kendisine yetmezken, sevdiği adamın o kadına zaman ayırması dayanılmazdı. Kalbi sancıdı. Aşkları itiraf edilmiş, sevgileri duvarların ardından çıkıp ışığa kavuşmuş olsa da, geçmişin varlığı silinemezdi ki. Ne olursa olsun Aydan geçmişten kopan bir kaya kütlesiydi. Ne zaman başına düşeceğini bilemezdi. Çisem gibi etkisiz ve yapay bir eleman değildi. Gerçekti, kararlıydı ve kesinlikle alt edilmesi zor bir rakipti. Üstelik genç kız mafyalar içinde, beş yüz bin borcu içinde, hayatındaki yer alan ama ısrarla görmezden geldiği o bir sürü sıkıntı içinde hiç olmazsa bu konuda rahatlamak istiyordu.

Hissiz bakışlarıyla nesneleri fark etmeden dışarıyı izlerken, boşlukta sallanan bir tüy gibiydi. Onu kapıldığı girdaptan çıkaran şey aracın durması oldu. Deniz o an kasvetinden bir nebze arınıp aracın dar, birkaç ağacın örttüğü kuytu, ince bir köy yoluna

girdiğini gördü. Karanlık neredeyse belirgindi. İkisinden başka hareket eden, yaşayan bir şey yoktu sanki. Bu ıssız, loş yerde neden durduklarını anlamayarak şaşkınca kocasına döndü.

"Neden durdun?" diye sordu öylesine çıkan sesiyle.

Tuna'nın gözlerindeki ifade o kadar derindi ki, Deniz irkildi, sarsıldı. Genç adam bunu tasarlı yapmıyor, Deniz'e bakarken içindeki duyguların bir yansımasını taşıdığını fark etmiyordu. Buyurur gibi konuştu. "Sakın," dedi tehditkâr bir sesle. "Sakın bir daha hayatımdaki, kalbimdeki yerini sorgulama!"

"Ama..."

"Benim için ne anlam ifade ettiğini, senin uğruna nereye kadar gidebileceğimi bilmek bile istemezsin!

"Anlamadım," diye inledi genç kız.

Tuna taviz vermedi. O kadar sert, o kadar tehlikeli görünüyordu ki... Sesi de bunu yansıtıyordu. "Deniz... Bak... Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok! Gerekirse en korkuncunu bile yaparım. Gözümü bile kırpmam!"

Kız şaşkınlıkla kekeledi. "Bi...birini öldürmek gibi mi?"

"Bu da seçenekler arasında."

"Ah, hayır," diye inledi genç kız. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu, hissediyordu. Ancak asıl hissettiği şey, kalbindeki müthiş gümbürtüydü. Tuna'nın bu akıl almaz vaadiyle üzülse mi, sevinse mi bilemedi. Korktuğu açıktı ama... Onu bu kadar tehlikeli şeyler söylerken görmek oldukça korkunçtu. "Bunları söyleme!" diye bağırdı ağlamaklı sesiyle. "Sakın bir daha bu tatsız şeyleri ima etme!"

"Sen de sakın bir daha başka bir kadın için benim aşkımı sorgulama! Anladın mı?" diye tısladı genç adam.

Deniz hızla başını salladı. Acılı gözlerindeki kederi silmedi ancak kendi bildiğini okumayı ihmal etmedi. "O kadın," dedi Tuna'nın anbean kabaran öfkesini görmemek için gözlerini kapatırken. "Bir gün bana kızarsan, benden nefret edersen, sakın ona gitme! Kimseye gitme... Bunu yaparsan o seçeneklerden biri gerçek olur, anladın mı? Birini öldürmüş olursun... Beni... Beni öldürürsün! Buna dayanamam!"

Genç adam süratle emniyet kemerini çözdü. Koltuğu geriye ayarladı ve aracını kapattı. Deniz'in ensesini sımsıkı kavradığı gibi onu hışımla kendine çekti. Kızın kalçalarından tutup oturduğu yerde onu kendi kucağına yerleştirirken çılgınlar gibi birbirlerine saldırmaya başlamışlardı. Bunlar sadece birkaç saniyede olmuştu ve şimdi dudakları sertçe birbirini bulmuştu. Adamın elleri, kızın eteklerini yukarıya sıyırırken dudaklarını o kadar ezici bir öpüşle kendine tutsak ediyordu ki, Deniz soluk bile alamıyordu.

"Asıl sen..." dedi kendini hafifçe çekerek. Kızın hızlı solukları, ateşli teni, tutkudan körleşmiş ifadesine aldırmadan sertçe devam etti. "Asıl sen! Sen beni her an öldürüyorsun, lanet olası! Beni bu kadar kızdırırken, nasıl bu kadar çekiyorsun?"

Genç kız inlerken az önce ayrıldığı dudaklara sımsıkı kapandı. Tuna, pantolonunun kemerini çözmek için hamle yaptığında Deniz kocasının üzerinde yükseldi. Kısa bir sürede aralarında engel olmaktan çıkan kıyafetler, hareket ettikçe tenlerine sürtünen ve kıvılcımları ateşe çeviren bir etki yarattı. Öpüşleri, terleri, ahlaksız sözleri, aşk dolu cümleleri ve nefeslerinin çıkardığı boğuk sesler öylesine derin bir birliktelik veriyordu ki, aralarındaki mahremiyetin, samimiyetin, aşkın her hareketle yükseldiğine şahit oluyorlardı. Sadece ikisi arasında, ikisinin dünyasında yer alan en özel duygular zirveye tırmandıkça tekleşti. Zevk, iki kişi arasında alev almaktan çıkıp *tek*'e indi ve görünmez, derin, sarsıcı tek bir duyguyla aynı anda ikisini esir etti.

Sadece beş dakika içinde dünyanın en büyük keyfine varan iki beden sonunda da tekleşti. Deniz, Tuna'nın göğsüne kapanıp orada soluklanırken genç adam karısının belini sardı. Bu birliktelik her şeyden güzeldi. Bu teklik hali tüm çoğullardan iyiydi... Orada ne geçmiş ilişkiler, ne eskimiş insanlar, ne akşamın kasveti, ne gecenin korkusu kaldı. Orada sadece ikisi kaldı. Avutulmuş duygular, dindirilmiş kaygılar ve en mahrem birliktelikle tenleri kadar kalpleri de birbirine geçmiş iki sevgili kaldı. Ve orada, kocasının beyaz gömleğini ıslatan gözyaşlarıyla ağlayan âşık bir kadın kaldı. Ömrü pahasına kaybetmemeyi istediği sevdiği adama sarılıp, sadece ondan, sadece onun vereceklerinden güç alan o kadın kaldı.

❧ ❧ ❧

Yasemin için özlem, bir başka anlama bürünmüştü. Eskiden bu duyguyu bu kadar derinlemesine yaşadığını hatırlamıyordu. Sevdiği adamın gidişinin üzerinden iki gün geçmişti. Bugün perşembeydi. Gelmesi gerekiyordu ama yoktu. Telefonlarına da ulaşılamıyordu. Giderken eğitim süresince telefonunun kapalı olacağını söylemişti. Bu Yasemin için pek de bir şey ifade etmiyordu. Dahası merakını körüklemekle kalıyordu. İki gün önce kendisini eve bıraktıktan sonra vedalaştıklarında, sadece kırk sekiz saat için uzak kalacaklarını söyleyip Yasemin'i ikna etmişti. Döndükten sonra tüm sorularına cevap vereceğini, ailesinin karışık durumunu açıklayacağını, hangi devlet dairesinde çalıştığını söyleyecekti. Ne isterse sorabilirsin diye teminat bile vermişti. Yasemin'in soruları çoktan hazırdı. Öncelikle Murat'ın soyadını soracaktı, sonra pahalı arabaları gerçekten nasıl alabildiğini, annesinin babasının mesleğini, Necati Amca'yla tam olarak nasıl bir akrabalık bağına sahip olduğunu... Ve kendisinin bizzat nasıl bu kadar serseri görünebildiğini... Uzattığı o kirli sakallarla işe nasıl gittiğini de soracaktı elbette. Ah, ne kadar da çok soru vardı. Yasemin gülümseyip serseri sevgilisini hatırladı. Esaslı bir serseriydi. Yanlış mesleği yapan, tuhaf, gizemli ancak çok eğlenceli, çok sevilesi biriydi. Deniz'in Uranüslüsü gibi kasıntı değildi, öyle otoriter, dediğim dedik, maço havası da yoktu ama kızınca büründüğü alfa erkeği halini de sevmişti. Ona dair her şeyi severken onu özlemeyi hiçbir zaman sevmeyeceğini anladı. Ankara'nın en çok İstanbul'a dönüşlerini seven o kötü esprideki gibi, Yasemin de özlemi ancak sonunda Murat kendisine dönerse sevebilecekti.

Ancak beklediği gibi perşembe, hatta cuma günü de dönmedi. Bir sorun olduğunu düşünmek istemiyordu ancak bir sorun olduğu gerçeği zihnini bir kurt gibi kemiriyordu. Neyse ki cuma akşamı telefon edip, pazar günü döneceğini, eğitimin uzadığını söyleyecek kadar düşünceli davranmıştı. Yasemin bir ara korkmuş ve Murat'ın kendisini tamamen terk ettiğini bile düşünmüştü. Etrafı bu tür kötü hikâyelerle doluydu. Kadınları kullanıp kullanıp kayıplara karışan adamların sayısı az değildi. Hoş, o kendini hiçbir

şekilde kullandırtmamıştı. Zaten olsa olsa kendisi Murat'ı kullanırdı, çünkü o mükemmel vücuda dair düşünceleri çoğunlukla sıralarak hayal ediyordu. Ancak hiçbir zaman ileriye gitmeyecekti. En azından Türk kızlarının genlerine kadar işlemiş olan *Evlenmeden olmaz!* sözüne sadık kalacaktı. Öpüşmeler mi? Ah, o başka bir konuydu. Küçük bir molaydı. Bir ödül. Elbette kendine... Murat'ın öpücükleri şehvetle beraber sıcak, kuşatıcı, şefkatli ve bazen de masaj gibi geliyordu. Öpüşürlerken uyuyakaldığını hatırlayıp utançla gülüyordu. Bunu telafi edecekti.

O yokken ona dair bu kadar şey hatırlamak ilginçti. Bu kısacık anda ne kadar çok güzel anı biriktirmişlerdi. Yasemin eğlenceli, komik ve kabul etmek istemese de gizemini sevdiği o ketum sevgilisini çok özleyerek pazar gününe kadar geldi. Ancak o gün de onu göremeyince, üstelik telefonla da aramayınca iyice meraklanır oldu. İşten çıkarken gün boyu üzerinde olan dalgınlık yüzünden neredeyse bir aracın altında kalıyordu. Şoförün *Kör müsün bacım?* azarıyla mahcupça özür dileyip, kendini otobüs durağına attı. O an telefonuna mesaj geldi. Genç kız heyecandan kasılıp cihazı çıkardı.

"Bugün hastaneden çıkış saatine yetişecektim ama uçak rötar yaptı. Akşama görüşelim bebeğim."

Murat mesajda bunu yazmıştı. Uçak mı? Nereden geliyorlardı ki? Eğitimlerin servis otobüsleriyle olduğunu biliyordu. Bir keresinde Murat öyle demişti. Yasemin tuhaf bir rahatsızlık duydu. Sorularına cevap alacağı zamanı bekliyordu ancak bu sorunun cevabı bekleyemezdi. Kendisi bir tür gizem avcısı gibi cevaplara ulaşabilirdi, hem de çok basit yollardan... Otobüs geldiği halde binmeyen genç kız yeniden hastaneye gitti. Evrak kayıta bakan Nursel hâlâ yerinde olduğu için kendini şanslı hissederken, kızdan hızlıca istediği bilgiyi aldı.

Yeniden durağa gidip gelen otobüse bindi ancak evine giden durakta değil Kızılay'da indi. Oradan aktarmayla 415'e binecekti. Necati Amca'nın oğlunun evine gitmeyi planlıyordu. Geçen haftalarda vefat eden yaşlı adamın kayıtlarındaki adreste ona yardımcı olacak birileri kesinlikle olmalıydı. En basitinden şu adam... Necati Amca'nın oğlu... Murat'ı hastanede onunla konuşurken

görmüştü. Belki ailesel bir husumet varsa bile, en azından adam onların nerede yaşadığını, ya da en basitinden Murat'ın ne iş yaptığını söylerdi.

Genç kız heyecanla gülümserken otobüsten indi. Belki de Murat'a sürpriz yapar ve evinin önünde onun gelmesini beklerdi. Şüphesiz birtanecik sevgilisi onu görünce çok sevinecekti. Elindeki adrese göre kolayca bulduğu kapıyı çaldı. İkindiüstü birilerinin evde olduğunu umarken kapı açıldı. Bingo! Bu adam Murat'ın amcasıydı.

"Merhaba, amca. Ben Murat'a bakmıştım," dedi hızlıca.

Adam önce anlamadı sonra karşısındaki kızın yanlış geldiğini sanıp "Burada öyle bir oturmuyor kızım," dedi.

Oturmazdı tabii. Burası neredeyse bir gecekonduydu. O Murat denen serseri böyle bir yerde yaşayıp altına da Porsche çekemezdi ya... Büyük ihtimalle biyolojik ailesi Necati Amca'nın tarafıydı ama zengin bir aile tarafından evlatlık alınmıştı. Gururuna yediremediği için bir türlü açıklayamıyordu.

Genç kız çıkarımını sonraya saklayıp "Biliyorum," dedi kibarca. "Siz Necati Amca'nın oğlu değil misiniz? Ben onun hemşiresiydim. Hastane kayıtlarından buldum adresinizi. O gün yanınızda Murat da vardı. Torunu hani... Sizinle konuştu."

"Murat mı? Ama bizim öyle bir akrabamız yok ki kızım. Var da köyde var. Hastaneye gelmedi."

"Olur mu amcacım? Sizinle konuştu ya. Hatta sana bir şey verdi. Kart mıydı, para mıydı? O Murat işte."

Yaşlı adam bir müddet hiçbir şey hatırlamadı. Yasemin ısrarla, inatla, Mert'in görüntüsünü tarif etti. Konuştuklarını, araçlarıyla cenaze kortejine katıldıklarını bile anlattı. Adam durup düşünürken en sonuna kıza istediği cevabı verdi.

"Hah, tamam hatırladım. O delikanlının adı Murat mı? Ama yanlışın var kızım. O bizim akrabamız değil ki... Tanımıyorum bile."

Yasemin'in koyu renk gözleri sonuna kadar açıldı. "Ama nasıl olur? Necati Amca'nın torunuydu o."

"O çocuk, bizim hastane masraflarını ödeyen delikanlıydı. Çok iyi biriydi, Allah razı olsun. Ama bizim bir tanıdığımız değil.

Nerede bizde öyle zengin akraba şansı... Sadece hayırsever genç bir işadamıymış."

"İş adamı mı? Amca emin misin?" diyen Yasemin tuhaf bir sıkıntıyla gözlerini kırpıştırdı. Adamın kararlı sesi içindeki huzursuzluğu arttırırken "İyi düşün lütfen, çok önemli," dedi.

"Allah Allah. Sana tanımıyorum diyorum. Hem ne istiyorsun ki sen?" diyen adamın tedirgin tavrıyla Yasemin yanlış bir izlenim verdiğini anladı. Bir istihbaratçı gibi değil, yardıma ihtiyacı olan biri gibi yalvaran gözlerle baktı. "Çok önemli bir konu. Bak ben Necati Amca'nın hemşiresiydim. Altı ay boyunca ben ilgilendim onunla."

Adam en sonunda yola gelir gibi oldu. Bu kıza kendi ailesi hakkında değil, hiç tanımadığı biri hakkında bir şeyler söylemenin ne zararı olabilirdi ki? Uzlaşan sesiyle konuşmaya başladı. "Hatırladığım kadarını söyleyeyim. O gencin adı şeydi... Mert miydi? Yoksa Murat mıydı? Dur bana kartını vermişti. İş verecekmiş bize. Sadece cenazeye gelmek istedi. Herhalde babamın bir arkadaşının torunuydu. Vefalı davrandılar zahar. Allah razı olsun."

"Kartı görebilir miyim?" dedi Yasemin zorlukla işitilen sesiyle.

Adam başını salladıktan sonra içeriye girdi. Genç kız kapı pervazına tutundu. İçinde kötü bir his vardı. Çok, çok kötü bir his...

❧ ❧ ❧

"Lanet olası rötar! Lanet olası fırtına! Lanet olası pilot!"

Mert annesine aldırmadan durmaksızın söyleniyordu. Kadın oğluna gülümseyerek bakıp "Bu kadar kızgın olma paşam ya. İki gün sevgilini görmedin diye neredeyse tüm havaalanını patlatacaksın."

"Keşke yapabilseydim, Safiye Kaptan! Ama ondan önce babamın ve şu gerizekâlı Ukrayna şirketini patlatırdım."

"Sorun çıkması babanın kabahati değil ki oğlum. Yeter artık söylenme."

Genç adam annesine bezgin bir bakış attı. "Orada üç gün daha kalmamızın sorumlusu babam ama... Resti çekip gelecektik."

Safiye Hanım anlayışla gülümserken uzanıp oğlunun elini tuttu. "Sen sevgili kız arkadaşınla hemen koklaşabilesin diye, babanın büyük bir işi çöpe atmasını bekleyemezsin değil mi?"

"O halde beni bıraksaydı!"

"Gidiyorsun işte... Bugün onunla görüşmeyecek misin?"

"Anne, Allah aşkına, şu iyilik timsali Polyanna havalarını bırak. Yasemin'i doğru düzgün arayamadım bile. Onunla konuşamadım bile. Üç gün hiç yoktan ondan uzak kalmamı saymıyorum."

"Yakınlaşırsın sen. Kızların gönlünü almayı iyi bilirsin. Üstelik benimle zaman bile geçirmeden gitmene izin veriyorum. Sırf seninle hasret gidermek için havaalanına geldim ama sen benden kaçıp o kıza gideceksin. Buna bile katlanıyorum."

"Beni kandıramazsın, Safiye Kaptan," diyen Mert gerginliğini silip alayla gülümsedi. "Benim için gelmediğini biliyorum. Kocana dayanamadın. Onunla şirkete gitseydin ya!

"Toplantısı vardı. Bu yüzden planlarımı senin üzerine yaptım. Hiç olmazsa birkaç saat dinlendikten sonra git."

"Sadece bir duş alıp üzerimi değişeceğim. Daha fazla bekleyemem!" diyen genç adam yumruklarını sıktığını fark etmeden derin bir nefes bıraktı. Yasemin bir saat önce işten çıkmıştı ve o uyumadan önce bir kez olsun onu görmek istiyordu. Ancak telefonunu bile açmaması çoktan uyuduğunu gösteriyordu. Lanet olsun, o eve bir yedek anahtar yaptırıp istediği zaman girmeli, o uyurken bile onu seyredebilmeliydi.

Araç durunca herkesten önce Mert inmek istedi ancak gerçek bir beyefendi olmayı unutmadı. En azından annesine karşı bunu asla unutmuyordu. Annesinin kapısını açıp ona kibarca gülümserken, Safiye Hanım neredeyse oğluna partnerlik yapan genç bir kadın gibi duruyordu. Kısa kesim, koyu renk, küt saçları, ince fiziği ve giydiği şık kıyafetler içinde Mert annesine hayranlık duyuyordu. O kadar zarifti ki...

Annesinin elinden tutup onunla villanın bahçesine girdi. Şoför valizini taşırken Mert de hızlıca en küçük valizi kaptı. Orada Yasemin için aldığı bazı şeyler vardı. Önemliydi... Henüz içeriye girmişti ki, evin çalışanı genç kız seslendi.

"Mert Bey, bir hanım sizi görmek istiyor!"

Genç adamın kaşları hızla çatıldı. Eski sevgililerinden biri miydi yoksa? Evine kadar gelen manyak bir takıntısı olmamıştı ama şimdi olabilirdi. Mert Kutlar yüzüne yerleşen gergin ifadeyle "Tamam, sen git bakıyorum," dedi. Çalışanlarının önünde azgın, intikamcı, eski sevgililerle görünmek istemiyordu.

Yarı aralık kapıya yürürken öfkesi katlandı. Buraya kadar gelmeye cüret eden o kıza bağırıp çağırmayı planlarken kapıyı sertçe sonuna kadar açtı. Karşısında duran kızı gördüğünde önce şok, sonra şaşkınlık, ardından hayret bütün varlığını ele geçirdi.

Kaşları çatılırken "Yasemin..." diyebildi zorlukla.

Genç kız hiddetle nefes alıp verirken dayanamadı. Elini kaldırdı ve Mert'in suratına müthiş bir tokat attı.

"Seni öldüreceğim aşağılık yalancı, Mert Kutlar!"

Mert hızla kızın bileklerini kavradı. İkinci bir tokat yemeyi kesinlikle istemiyordu ve Yasemin'i durdurmazsa şu an burada Üçüncü Dünya Savaşı çıkacağını biliyordu.

"Muratmış... Seni Murat sanmıştım. Sen çapkın, hovarda ve kesinlikle ikiyüzlü Mert Kutlar'mışsın. Bana yalan söyledin. Beni kandırdın," diye bağıran kız, bir tür histeriye kapılmış gibi çığlık çığlığa hep aynı şeyleri yineliyordu.

"Üstelik sevgilinle mi, yoksa karınla mı yaşıyorsun? Beni ayartırken akşamları karına mı geliyordun? Ah, Allah'ım inanamıyorum!"

"Ne sevgilisi?" diye gürledi, Mert kızı sarsarken. "Ne karısı?"

Onu hâlâ bırakmamıştı ancak Yasemin deli gibi çırpınıyordu. "Seni gördüm. Az önce o kadınla arabadan el ele indin. Adın Mert ve yalancının birisin. Hem de evlisin. Öldüreceğim seni. Yemin ediyorum öldüreceğim!"

Kız durmaksızın çırpınırken, Mert onu engellemekte zorlanıyordu. O sırada sesleri yaran topuklular duyuldu.

"Oğlumun karısı yaşında göründüğümü duymak gurur verici ama ben Mert'in annesiyim!" diyen kadın Yasemin'e öfkeyle baktı. "Ve görünen o ki, sen de Yasemin'sin!"

Genç kız neye şaşıracağını bilmeden ansızın dinledi. Vücudu kemiksizmiş gibi kayarken, Mert onu tutmasa yere yığılacaktı.

BÖLÜM 23

Devlerin aşkı büyük olur, ya dağlar yerle bir olacak, ya kıyametler kopacak.. demişti Seden Gürel şarkısında... Sarsıcı, dağıtıcı, beyni lapa edici birlikteliğimizden sonra benim de küçük çaplı bir kıyamet yaşadığım aşikârdı. Devlik bir yanım da yoktu ama dağlar kesinlikle yerle bir olmuştu. İçimdeki dağlar, Aydan dağı ve hatta stresimle büyüttüğüm mafya dağı. İnsanın Tuna Üstüner gibi bir şahesere sahip olması, ondan başka her şeyin anlamsız, değersiz ve gündem dışı olmasına neden oluyordu. Gündemimin tek ve değişmez konusu, ona olan aşkımdı. Beni her geçen gün daha çok saran, buna oranla daha çok korkutan aşkım...

Yol boyunca hem o saldırgan beraberliğimizin verdiği mahrem utanç, hem de içimi kemiren aynı zamanda içimi coşturan duyguların yoğun hissel tesiriyle sessizce düşüncelere dalmıştım. Beni uyandıran yeniden onun sesi oldu. Eski bir hikâyede geçen yağmuru hatırladım. Yağmur rüzgârın sesine âşıkmış, tıpkı benim Tuna'nın sesine âşık olmam gibi...

Sesindeki muzip tınıyla "Pişman mısın?" diye sordu.

Kendilerini kaybedip çılgın bir gece geçiren iki insanın ertesi sabah birdenbire *Ne oluyoruz?* şaşkınlığından sonra sorulan bir soruydu bu. Filmlerden hatırladığım bu sahneyle ona döndüm. Rolüme uygun dağınık saçlarıma ellerimi geçirdim. "Sarhoştum, hiçbir şey hatırlamıyorum."

Sırıttı. Bütün o gerginliğimizin, tartışmalarımızın buhar olduğunun kanıtı o güzel gülüşüyle "Beni yeniden arayacak mısın?" diye sordu.

Oyunumuzu sevmiştim. "Numaran yok," dedim aynı rolü sürdürerek. "Aslına bakarsan, tek gecelik ilişkiler bana göre değil."

"Çok geceye yayarız o halde."

"Ah, olmaz... Annem akşamları çıkmama izin vermiyor."

"O zaman seninle evlenirim."

"Sen mi? Sen bir playboy'sun... Her kıza aynı numarayı yaptığımdan eminim."

"Her kız mı?" diye sordu bu defa biraz daha ciddiydi. "Dünyada başka kızlar da mı var? Ben neden senden başkasını göremiyorum?"

Aptal neşemle arsız bir kahkaha attım. "Sana inansam bile Erzurum'dan Uranüs'e kız vermezler."

Bir yandan araba kullanıp, bir yandan beni tatlı bir hayal dünyasına sürüklerken "Kaçırırım o halde!" dedi.

"Beyaz atınla, pardon beyaz yatınla mı?"

"Uzay mekiğimle!" dedi bir süper kahraman gibi görünerek.

"Vay! O zaman ben varım. Bohçamı hazırlarım. Akşam balkonun önünde beni bekle."

"Seni sonsuza kadar beklerim!" derken oyunumuzdan öte, gerçekçi bir sesle yanıt verdi.

Ben de öyle yaptım. Gerçekte de, düşte de, ne zaman ve nerede olursam olayım sadece ona koşacağımı söyledim. "Ömrümün sonuna kadar," dedim sevdiğim adama mutlulukla bakarken. "Ömrümün sonuna kadar yürüdüğüm her yol sana gelen yollar olacak, attığım her adım sana gelirken atılacak, aldığım her nefes seninle yaşamak için alınacak... Ve işte bu kalbim, bir tek senin için atacak!"

Yakışıklı yüzünden geçen o tatmin dolu ifade, gözlerindeki o yemyeşil cennetle gülümsedi. "Arabayı yeniden ıssız bir yere çekmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Sakın," dedim dehşetle. "Başımıza bir iş açılmadan evimize gidelim. Orada seninle istediğin her ıssız yere gelirim. Üstelik sana göstermek istediğim bir şey var."

Gözleri merakla parladı. "Sabırsızlıkla bekliyorum!"

❧ ❧ ❧

Maalesef Tuna beklediğini bulamayacak, sürprizime çok kızacaktı!

O gece eve girer girmez yemek için hafif bir şeyler hazırladım. Keyifli bir sohbetle beraber evimizde ilk akşam yemeğimizi yedikten sonra mutfağı toparladım. Yeniden salona girdiğimde Tuna yoktu. Tam da ihtiyacım olan şey bu aşamada yalnız olmaktı. Hızlıca duvarın köşesine konmuş müzik setine yönelip Tuna'nın CD'lerini karıştırdım. Onun ne tür müzikler dinlediğini pek göremiştim. Aslında müzik dinleyecek zamanı bulamamıştık. Ben genelde Türkçe rock ve pop dinliyordum ancak o global takılıyordu. Pink Floyd, Led Zeppelin, Oasis gibi tanıdığım birkaç grubun yanında tanımadığım pek çok yabancı, etnik ve enstrümantal albüm vardı CD bölmesinde. Müzik konusunda kaliteli bir zevke sahip olduğu açıktı. Bu CD'lerin bana şu an için gerekli olan sıcak bir romantizm yaşatıp yaşatmayacağını bilemediğim için Fransız şarkıcılara yöneldim. Fransızca slow şarkılar ateşli anlar için mükemmel bir seçim olacaktı. Ah, bu düşüncemi sonlandırıp Patricia Kaas'ın albümünü aldım. Ancak son anda onu takmak yerine alttaki yakışıklı bir amcanın CD'sinde karar kıldım. Marc Lavoine, *Ja'i tout oublié* yazıyordu üstünde. Planın bu aşaması tamamdı! Tuna çalışma odasında telefonla görüşürken, ben de planımın kalanını harekete geçirmek için koşarak yatak odasına çıkıp hazırlanmaya başladım.

"Deniz, neredesin?" diye seslendiğinde merdivenlerden iniyordum.

Tuna'nın vereceği tepkiyi merak ederek salona girdim ve elimdeki kumandayla müziği açtım. Enfes bir aşk şarkısı salona dolarken üzerimdeki şeylerle yavaşça adımlar attım. Tuna kanepede oturmuş elindeki tablete bakıyordu. Duyduğu müzikle başını kaldırdı. Beni gördüğünde hızla kaşları çatıldı. Sanırım bundan pek hoşlanmamıştı. Ah hayır, hiç hoşlanmamıştı! Tamam kabul ediyorum, bunu tamamen art niyetle, tamamen kışkırtma amaçlı yapmıştım ama bu kadar köpüreceğini nereden bilebilirdim? Aslında bunu yapma amacım onları kendi elleriyle çıkartmasını sağlamaktı ama üzerimdekileri çıkarmak yerine parçalayacak gibi bakıyordu. Ah, neye mi? Fenerbahçeli iç çamaşırlarıma!

"Sanırım benimle dalga geçiyorsun," diye sordu sertçe.

Imm, azıcık... Bunu ona söylemek yerine şımarıkça baktım. "Neden, yakışmadı mı?"

Üzerimdeki iç çamaşırı takımıyla ona defile yaptığım halde bu halimi görmezden gelip başka bir noktaya odaklanması, başka zaman benim için sorun olabilirdi ama şimdi değildi. Amacıma ulaşmıştım çünkü...

"Sen Galatasaraylısın. Neden bunları aldın?" diye sormaya devam etti.

Müzik ruhumu okşarken içindeki o arsız kadın konuşmaya başladı. "Senin takımına yavaş yavaş sıcak bakmak istiyorum. Aramızdaki tek çatışma konusu bu kaldı. Kendimi Fenerbahçe'ye alıştırıyorum."

"İç çamaşırıyla mı? Bu düpedüz bir dalga konusu!"

"Ah, yapma aşkım... Elime bayrak alıp onu mu sallasaydım. Bu daha sanatsal... "

"Sanatsal değil, sinirsel! Bayrak değil ama forma alabilirdin!"

Dehşetle atıldım. "Ne? Fenerbahçe forması mı? Ah, Allah korusun... Pendikspor forması giymeyi tercih ederim."

İşte bu da bir diğer goldü. Pendikspor Fenerbahçe tarihi için asla geçmeyecek bir espri konusuydu. Ve benim gibi azılı Galatasaraylılar bunu her fırsatta kullanırdı.

Tuna da atağımı savuşturmak için kaşlarını çatıp tehditkâr bir ifade takınsa da, beni yıldırmadı. "Derhal onu çıkar!" dedi gürleyerek.

"Neden sen çıkarmıyorsun?" dedim şuh bir sesle. Oyunu kırmızı kart ve üç maçtan men edilme cezası görmeden bitirsem iyi olacaktı. Bu yüzden küçük bir sırıtma eşliğinde ona doğru yavaşça yürüdüm. Kanepede oturup beni öylece izlerken gözleri kısık, bakışları tehlikeliydi. Sanırım teklifimi kabul edecekti. Eh, hükmen mağlup olmayı göze alıyordum...

Usulca ona eriştiğimde tam önünde kaskatı bir halde durdum. Bir müddet hiçbir şey yapmadı. Beni sıcak düşüncelere teşvik eden Fransızca şarkı altında, böylesine apaçık izlenirken sıcak bir ürperti bedenimin açıkta kalan yerlerine dağıldı. Futbol kendi içinde bir ateş barındırıyordu ama bu ateşin iki sevgili arasında

yaşananla alakası yoktu. Ben ise o ateşi alıp, tam da iki sevgilinin arasındaki ateşe katmak istemiştim. Ancak niyetim uzun süre karşılık alamadı. Tuna bana dokunmadığı gibi, ifadesini de yumuşatmadı. Öylece seyretti beni. Bütün bedenimi bilerek yapılan, ağır bir işkence sarsa da durmadı. O kadar kızmış olamazdı herhalde! Olabilir miydi? Feci bir hata yaptığım hissi düşüncelerimi karıştırdı. Küçük oyunlar, tatlı sürprizler evliliği renklendirirdi oysa. Bizim ilişkimize renk katan oyunlardan ziyade çatışmalar olsa da, bu da öyle bir çatışma noktasıydı. Çünkü Tuna Üstüner Kurumsal Kasıntı kimliğine uygun olarak Fenerbahçeliydi. Ben de hanım hanımcık, ağır, oturaklı kimliğime... Ah, peki peki.... Ağır değilim, oturaklı değilim, hanım hanımcık hiç değilim ama ölümüne Galatasaraylıydım! Ve Türk futboluna baktığımda, bundan iyi bir kavga sebebi olamazdı. Ah, lanet olsun, benimle kavga etmediği için üzülecektim neredeyse!

Sanırım yenilgiyi kabul etmeli, koşarak içeriye gitmeli, üstümü değiştirmeli ve gecenin kalanını trip atarak geçirmeliydim. Bunu yapmak için hareket ettim. Tuna'nın önünden çekildim ve Hülya Koçyiğit koşusu için saçlarımı savurdum. Tek adım atamadan bileğimden kavradı, beni kendine mıhlayıp kucağına yatırdı.

"Bırak," dedim trip atmayı öne alarak.

"Önce şunlardan kurtulalım," dediğinde sesindeki sertlikten azıcık ürktüm.

Dudaklarım kendiliğinden büküldü. "Çok mu kızdın?"

Elleri Fenerbahçe arması taşıyan daracık atletimin askılarını indirirken, "Bu konu benim için önemli," dedi.

Şaşırdım. "Neden?"

Elleri durdu, gözleri yüzümde gezindi. "Babama dair hatırladığım şeylerin biri de Fenerbahçeli olması. Sanırım bir kere beni de maça götürmüştü. Hayal meyal hatırlıyorum. Net bir şey yok."

"Ah, özür dilerim," dedim gözlerimi kaçırarak. "Aileni küçükken kaybettiğini biliyorum ama bir şeyler hatırladığını bilmiyordum. Hele takımınla ilgili olduğunu asla tahmin edemezdim."

Üzüntüyle yüzümü indirdiğimde çenemden tutup yüzümü kendine doğru kaldırdı. Sesindeki öfke silinmişti. "Zihnimin bir

yerinde bununla ilgili bir detay var. Dört yaşında bile değildim belki de... Babamın beni omzuna attığını ve kalabalık bir yerde olduğumuzu hatırlıyorum. Belgin halam çok sonradan beni maçlara götürdüğünü söylemişti. Koyu Fenerbahçeliydi."

"Çok üzüldüm aşkım... Keşke onunla daha çok anı biriktirebilseydin." Ellerimle yüzünü kavrayıp ona doğru yükseldim. "Sana bir annenin, bir babanın sevgisinin nasıl hissettirdiğini gösteremem ama bir eşin nasıl sevdiğini daima göstereceğim."

"Gösteriyorsun," dedi hızlıca. "Seni en çok da bu yüzden seviyorum. Aşk konusunda çok cesur ve oldukça inatçısın bebeğim."

"Söz konusu sevdiğim adam Tuna Üstüner'se gerisi teferruattır. Ayrıca zoru her türlü başarırım, imkânsız zaman alır," dedim soğuk esprime gülümserken. Ortam alev almadan önce biraz serinlik iyiydi. Hem bu tatsız, üzücü konularla onun canını sıkmak istemiyordum. Bu konuyu kapatmak için "Bundan sonra Fenerbahçe'yi sevmeye çalışacağım. Seninle ilgili olan her şeyi sevdiğim için onu bile sevebilirim. Belki..." diyerek sırıttım.

"Buna sevinirim," dedi otoriter bir tavırla. Sanırım yakında Fenerbahçeli olmam konusunda diretecekti. İşte bu katiyen olmazdı.

"Genlerime işlenen baba sevgisiyle beraber takımın da sevgisi var," dedi sonrasında.

"Hiç göstermiyorsun ama... Dışarıdan bakan biri senin futbolla hiç işin olmadığını düşünür."

"Benden gol yemediği içindir!"

"Ah, Kurumsal Kasıntı ve şimdi de Kurumsal Fenerbahçeli! Sakın benim kaleme gol atayım deme!"

"Şimdi tam da bunu yapacaktım!" der demez dudaklarıma sokuldu. Karşılığım hızlı ve istekliydi. Bir saniye için kendimi çekerek, "Hmm, Fenerlilerden de iyi öpüşen varmış!" dedim şımarıkça sırıtarak.

Öylesine sert bir bakış attı ki kaskatı kesildim. "Benden önce başkasıyla da mı öpüştün? Bunu mu anlamam gerek!"

Panikle atıldım. "Ah, hayır! Allah aşkına, cümlemden bunu nasıl çıkarttın acaba?"

"Sanki benden önce Galatasaraylılarla öpüşmüşsün gibi! Bir şeyi başkasıyla kıyaslamak için en az o iki seçeneği de yaşamış olman gerek!"

"Of! Yine kurumsal havamıza büründük... Sadece seni kışkırtıyorum!"

"Kışkırttın da!"

"Kızman için değil, beni daha çok arzulaman içindi!"

"Seni lanet olası her saniye arzuluyorum zaten!"

"O halde beni yeniden öpmek yerine neden bağırıyorsun?"

"Deniz! Sen beni bir gün gerçekten öldüreceksin!"

"Ölmeden önce şu işi halletsek..."

"Hangi işi?"

"Gol atma işini!"

Ah, nihayet! Sonunda pes etti. Öfkesinin yerini alan o muhteşem gülüşüyle ayağa kalktığında beni hâlâ indirmemişti "Söyle!" diye emretti bu defa.

Ona daha çok sokuldum. "Seni Seviyorum!" Kucağında taşınmanın harika lüksüyle ona sımsıkı sarıldım sonra. "Şu maçı ne zaman yapacağız?".

"Şimdi!" dedi sertçe

"Hayır hayır, o değil! Gerçek bir futbol maçından bahsediyorum. Abant'ta konuşmuştuk ya?"

"Deniz maç falan yapmayacağız. Sen futboldan hiçbir şey anlamazsın."

"Neden? Yoksa şoförlük gibi bu da mı kadınların genetiğine kodlanmamış."

"Kadınlıkla ilgisi yok sevgilim. Seninle ilgili. Bir kere sen faul yapmadan topu iki metre bile sürükleyemezsin!

"Hah! Hiç de bile!"

"Gidip kendi kalene gol atarsın."

"Ah, çok komik!"

Hey, kim kimi kışkırtıyordu? Hatlar fena halde karıştı. Tuna'nın kucağında taşınıp onunla kavga etmek çok zordu ama yılmayacaktım. Ben ki futbolun kitabını yazabilecek biriyken... Kitap mı? Ah hayır, belki kitapçık... Yok o da olmaz! Broşür? Sanmam! Ben

futbolun ancak el ilanını yazacak kadar bilgiye sahip olsam da birinin bana *yapamazsın* demesi, ansiklopedi yazmaya kadar götürebilirdi. Bu yüzden, inatla, ısrarla karşı koydum ve sonunda *dibe battım.* Tuna, hemen yarın bir saha ayarlayacağını ve şu maçı yapacağımızı söyledi...

Bunu düşünmeyi yarına bıraktım. Mühim olan bu geceki maçtı. Yarın belli ki yenilecektim ama bu gece saha benimdi. Tuna Üstüner'in bedeni benim sahamdı. Maçı hakkıyla oynayıp, sahada dolaşılmadık tek bir santim bırakmayacaktım!

❧ ❧ ❧

Of! Kameralar neredeydi? Bir yerlere el sallamak için bakınsam da, öyle bir şey bulamadım. Pekâlâ, Tuna Üstüner'in pek şakacı bir karakteri yoktu. Bir kere bunu kabul etmeliydim. Ona meydan okuduysam, sonuçlarına da hazır olmalıydım ama bu... bu... Ah, bu gerçekten benim sonumdu. Rezil olmak bir yana, ömründe futbol topuna vurmamış olan ben, durmuş önümdeki sahaya bakıyordum.

Tuna dün gece maçı ayarlayacağını söylerken nedense beni keklediğini sanmıştım ama hayır! Gerçek önümde uzanıyordu. Küçük bir futbol sahasına tel örgüler ardından bakıyordum. Omzuma dolanan o güçlü kollarla ayıldım ve kafamı çevirdim.

"Ne güzel bir saha," dedim yalandan sevinmiş gibi yaparken.

"Hoşuna gideceğini biliyordum," diyen Tuna, o kadar züppe görünüyordu ki ayağına tekme atmak istiyordum. Aslında tekme falan atmak istemiyordum. Boynuna sarılıp ona yaslanmak, sonra onun aklına girmek, buradan doğruca o muhteşem evimize gitmek istiyordum. Ben gerçekten maç yapamazdım ama görünüşe göre yapacaktım!

Elime tutuşturulan poşete bakarken bunu daha iyi anladım. İçinden çıkan Galatasaray formasına çılgınlar gibi sarılıp, olduğum yerde dünyayı sallayacak kadar tepinebilirdim ama şimdi bunu yapmaya gücüm yoktu. Yine de sevinmiştim. Lisanslı formam vardı artık. Hem de üzerinde Deniz Üstüner yazıyordu.

Tuna'ya neredeyse ağlamaklı gözlerle baktım. "Bu... Ah, bu harika bir hediye!"

"Hediye değil. Yenilgi forması," dedi küstah bir tavırla.

Dudak büküp alınganca baktığımda beni daha sıkı sardı. "Hadi, git giyin!"

"Sen!"

"Benim de formam var,"

"Fenerbahçeli mi?"

Başka ne olacak der gibi bakınca "Uranüsspor da olabilirdi," dedim gülümseyerek.

Ona Uranüslü dememden hoşlandığını biliyordum. Ah, ukala sevdiğim, onu tüm diğer insanlardan ayrı bir gezegende görmemden bencilce bir memnuniyet duyuyordu. "Bir dahaki maça onu giyerim," dedi bu sırada. "Sana da bir Cadıspor forması hazırlatırım."

"Hıh!" diye saçlarımı savurup soyunma kabinlerinin olduğu yere doğru koştum.

İnsanı gaza getiren şeylerden olan milli maçlar kadar, kendi takımı da LPG'li bir araç gibi gaz veriyordu doğrusu. Üzerime formamı giyince bunu daha iyi anladım. Superman nasıl ki pelerinini takınınca bir kahraman oluyordu, ben de Galatasaray formasının için kendimi öyle bir şey sanıyordum. Uçuruma takılan bir otobüs olsa gidip kurtaracak kadar hem de... Spor ayakkabılarım ve upuzun şortum içinde yeniden sahaya döndüm. Formanın üstü M beden olarak üstüme tam oturuyordu ama altı oldukça büyüktü. Alttan hava verseler Kapadokya'daki uçan balonlar gibi beni şişirebilirdi. Tuna'nın bizzat böyle bir beden seçtiğini anlamak zor değilse de, bu beni daha çok keyiflendirdi. Isınmak için futbolcular gibi ritimli bir koşu tutturup, Rocky gibi kum torbası yumruklarcasına hareketler yaparken o geldi. Benim kocam! Ah, bu adam kesinlikle yanlış forma giymişti. Doğru, Fenerbahçeli olması kasıntı ve ukala kimliğine uygundu ama dünyada böylesine muhteşem bir Fenerli görmek kayıtlara geçmesi gereken bir muciydi. Sarı ve lacivertin moda dışı kombini onda enfes duruyordu. Forması kaslarına yapışmamıştı belki ama şortuyla beraber içinde dimdik, oldukça fit duruyordu. Boyu nedeniyle futbolcu değil de,

basketçi olması gerekiyordu ve ben bir anda basket maçı yaptığımızı hayal ettim. Terli vücutlarımızla birbirimizden topu almaya çalışırken... Öhhö! Futbolda da ter vardı ancak ayakla oynanması yüzünden birbirine temas daha azdı. Evet, futbolu kötü niyetlerime alet etmeye kararlıydım. Eh, böyle bir adamla rakip olunca, insanın sürekli onun üstüne atlayası geliyordu.

"Hey siz, hazır mısınız?" dedi bu sırada bir başka ses.

Mert Kutlar! Hızla döndüm ona. Burada ne işi olduğunu düşünemeden üzerindeki formaya baktım. Ah, bu gerçek miydi? Olamazdı herhalde! Ne yani üç büyüklerin buluşma gecesi miydi bu gece? Mert, Beşiktaş formasıyla sahanın telli kapısında durup bezgince bakıyordu. Tüm ten tene temas hayallerim suya düşerken "Sen ne arıyorsun burada?" diye sordum. "Yasemin'in yanında olman gerekmiyor mu?"

"Hakemlik yapmaya gelecektim ancak oynamaya karar verdim. Siz ikiniz bir takım olursunuz," dedi Neptünlü Mert Kutlar. Hakemlik yapmaması iyiydi, çünkü gergin görünüyordu. Bir de hakem psikolojisi içinde rolüne fazla kapılıp kendini Cüneyt Çakır falan sanırsa, Tuna'ya istediğim faulleri yapıp golleri atamazdım. Çünkü ben bu maçı hileyle ve şikeyle oynayacaktım. Başka türlü kazanamazdım ki!

"Ve Yasemin denen o cadalozdan ayrıldım!" diyen Mert bu sırada düşüncelerimi başka bir yöne çekti.

"Ne?" diye bağırdım. "Yoksa... Onu aldattın mı?"

"Deniz saçmalama!" diyen Tuna kötü bir bakışla beni ikaz etti. Mert bu kadar adi değildi herhalde! Bunu unutup "Ne oldu?" diye sordum.

"O bir deli!" dedi Mert...

"Deli mi? Yaso'yu tanımlayan şeylerden biri değildir bu ama..."

"Dün görecektin o halde!"

Mert'e tek kaşımı kaldırıp kuşkuyla baktım. Konuşmasam bile *Neden ayrıldınız?* diyen sorumu okudu. Akıllı çocuktu ama Yasemin'le ayrılacak kadar da aptaldı!

"Benim gerçek kimliğimi öğrendi ve çıldırdı," dedi. Kızgın mıydı? Suçlu kendisi olmasına rağmen, bunca zaman kızı kandırmasına rağmen, bir de öfkeli miydi sahiden?

Kız tarafından düğüne katılmayı beklerken kavgaya katılıyordum. Ellerimi belime yaslayıp "Normal değil mi?" diye sordum. "Hangi kız aldatılmayı çiftetelli oynayarak karşılıyor. Hâlâ sağ olduğuna şükret!"

"Sorun bana olan kızgınlığı, haklılığı ya da lanet olası suçlamaları değil... Sorun anneme bağırması!"

Mert'in gergin sesiyle kaşlarımı çattım. Yasemin mi yapmıştı bunu? Hem, Mert'in annesini nerede görmüştü ki?

"Üstelik hiçbir şey açıklamama izin vermeden çekip gitti. Telefonlarımı açmadığını söylememe bilmem gerek var mı?"

"Bu onun için büyük bir şok, anlamalısın."

Mert ellerini o gür saçlarına geçirip ofladı.

Dayanamadım. Bu olayı hemen tüm detaylarıyla öğrenmeliydim. "Anlatsana," dedim hızlıca. Ancak öncesinde bir şeyler halletmem gerekiyordu. "Bekle, şimdi geliyorum!" Ardımı döndüm, koşturarak çantamı ve telefonumu bulmaya giderken Tuna "Nereye?" diye bağırdı.

"Tuvalete! İki dakika bekleyin lütfen."

"Tuvalete gitmediğini biliyorum," dedi benim içimi, dışımı, altımı, üstümü, sağımı solumu her yanımı okumakta başarılı olan kocam.

Mert'in duymadığından emin olarak "Evet, Yasemin'le konuşmalıyım!" diye itiraf ettim.

Bana *ne yaparsan yap* bakışı attı. Sonra yeniden kibirli bir sesle "İki dakika veriyorum. Yoksa hükmen mağlup ilan edileceksin," dedi küstahça.

Mert'e sırtımı döndüğüm için onun ne yaptığımı göremeyeceğini bilerek Tuna'ya öpücük attım. Sonra oldukça ateşli bir şekilde dilimi üst dudağımda gezdirdim. "Üç dakika yapsak?"

"İki," dedi sertçe

Somurtarak başımı salladım. Ancak onun gülme sesini kesinlikle duydum. Üç dakikam cepteydi.

Otuz saniye telefonu bulmak için idealdi. "Yaso," dedim arkadaşım aramamı açar açmaz.

"Efendim Deniz?" derken sesi boğuktu. Ağlamış gibi...

"Şey, neredesin kuzum?"

"Eve geçiyorum, parka gitmiştim."

"Sana bir adres versem hemen buraya gelebilir misin çok acil?"

"Ne oldu, Deniz... Yaralı mı var, kötü bir şey mi oldu?"

"Ah, yok bi'tanem ya... Tuna ve ben futbol maçı yapıyoruz da hakeme ihtiyacımız var."

Yasemin sıkıntıyla ofladı. "Hiç havamda değilim, Deny!"

"Yaso lütfen... Çok önemli. Ölüm kalım maçı!"

"Kazanan şampiyonlar ligine mi çıkıyor?"

"Sadece eğleniyoruz güzelim. Senin için de farklı olur. Sonra da leziz bir yemek yeriz. Seni öyle özledim ki..."

"Deniz, ben gerçekten..."

"Üç dakikam doluyor. Seni hemen bekliyorum!"

"Deniz dur..."

"Kapatmam gerek. Bekliyorum bak!" Kapatmadan önce son vuruşumu yaptım "Ve Beşiktaş formanı getir!"

"Deniz, yuh artık!"

"Ne dediysem onu yap. Taksiye atla..."

"Of, tamam be!"

"Beşiktaş formanı unutma sakın!"

"O babamın forması..."

Yasemin hâlâ itiraz ederken telefonu yüzüne kapatıp zaferle gülümsedim. Mert'i veya onu tek taraflı dinlemek istemiyordum. Bir olay varsa, bunu gözlerimle görmeliydim. Eğer kavgalılarsa onları barıştırıp cennetteki yerimi biraz daha garantilemeliydim. Ayrılmışlarsa da, iyi bir fırça çekip belki de kafalarında top sektirmeliydim. *Ben Deniz Üstüner, bu işi çözerim!*

Yaso'ya mesaj atıp adresi bildirdikten sonra koşarak sahaya girdiğimde, Tuna'nın elini Mert'in omzuna koyup ona bir şeyler anlattığını gördüm. Teselli, dahası taktik verir gibiydi. O iki Kurumsal Züppe'nin ne konuştuğunu işitmek için parmak uçlarımda

yürüyüp arkalarında durmayı planladım ama ilk adımda Tuna beni fark etti ve başını çevirdi. Beceriksizce gülümseyip ona koştum.

Hedefim doğrudan Mert'ti. "Yasemin annenle nasıl tanıştı?"

Mert "Anlatırım..." dediğinde Tuna'ya döndü.

Kolunu dürttüm. "Şimdi anlat!"

Neptünlü, kocama bakıp kaşlarını çatarken "Şu kıza gol atman gerekmiyor muydu? Bu yüzden burada değil mi? Ne çok soru soruyor!" dedi beni şikâyet ederek.

Tuna "Deniz bu!" dedi karakterimi çoktan çözmüş olmanın o bilgeliğiyle. Ben de dün gece Tuna'nın bana yeteri kadar gol attığını söylemedim tabii. Bunu aklıma getirmesem iyi olurdu. Şimdiki konu Yasemin'in içinden çıkan ve müstakbel kaynanasına bağıran kötü kalpli cadıydı.

"Sen şu olayı anlat, maç bekler," diyerek kocama baktım. Onay verip başını salladı. Hem böylece Yasemin gelene kadar zaman kazanmış olacaktık.

Üç büyükler olarak tribünlere oturduk. Bu halimiz futbolda dostluk nasıl olur, diye alınıp reklam kampanyasında kullanılabilirdi. Ben Tuna'ya bitişik halde otururken o da koluyla beni sarmıştı. Mert de onun yanında oturuyordu. Gözlerimi doğrudan ona, yani zanlıya diktim. Tepemizde sorgu lambası işlevi gören güzel bir ay vardı. Kara bulutların ardından zorlukla çıksa da harika görünüyordu. O an anladım ki, akşam futbol maçı yapmak için kesinlikle iyi bir zamandı. Hava serin ve iç açıcıydı. Hoş, Yasemin'i bekleyene kadar gece olacak gibiydi.

"Annenle tanışmalarını anlatıyordun?"

Mert gözlerini yere dikmişti. O da ya Tuna'nın zoruyla, ya da kafa dağıtmak için buraya gelmişti. Futbolla ilgilenmeyecek kadar depresif bir Neptünlü izlenimi veriyordu. Yüzünden sıkıntısını okumak mümkündü. Bu sıkıntı neredeyse nesneleşecek kadar belirgin, onun dünyasını yutacak kadar devasa bir kara delik gibiydi.

"Dün Ukrayna'dan gelmiştim," dedi söze başlayarak. "Babamla beraber bir iş toplantısı için gitmiştim. İki gün kalacağım halde plan dışı şeyler oldu ancak dün akşama doğru gelebildim. Eve vardığımda, Yasemin'i orada buldum. Kimliğimi nasıl bulduğunu

bilmiyorum. Bana bir sürü hakaret etti, delirmiş gibiydi. Annem de o sırada geldi."

Mert'in annesi de Tuna'nın Belgin halası gibiyse Yasemin'in yaptıklarına hak verecektim. Ancak Mert içimi okurmuş gibi konuşmaya devam etti. "Annem dünyanın en kibar insanıdır. Hiç kimseye bağırdığını görmedim bu yaşıma kadar."

"İlk kez Yasemin'e mi bağırdı yani?"

"Hayır, tabii ki... Sadece olayı anlamaya çalıştı Yasemin'i eve bile davet etti ama benim zırdeli sevgilim, anneme *Siz karışmayın!* diye bağırdı."

"Eh, o da *Nasıl karışmam, benim oğlumdan bahsediyorsun!* gibi bir şey mi dedi?"

Mert başını salladı. "Annem bunu bile oldukça kibar bir şekilde söyledi. Yasemin'e sakin olması için bir sürü dil döktü ama Yasemin'in son cümlesi şu oldu; *Gösterişinize bu kadar zaman ayırmak yerine önce oğlunuzu doğru düzgün yetiştirseydiniz!*"

"Ah, hayır!"

Ürpermiş gibi kocama sokulduğumda o da olayı sessizce dinliyordu. Mert'in tarafında olduğunu çatık kaşlarından anlıyordum. Ben de şimdilik kız tarafına yatkın olsam da, Mert'in söyledikleri ve zihnimde canlanan görüntüde Yasemin'in elinde orağıyla Azrail gibi göründüğünü düşünüyordum.

"Annen ne dedi?" diye sordum bu sırada.

"Annem ilk kez o an köpürdü. Yasemin'e haddini bilmesi gerektiği türünde konuştu. Buraları pek dinleyemedim. Şoktaydım! Kahretsin... Her şey o kadar berbat ki! Bu hale geldiğine inanamıyorum!"

"Elini çabuk tutacaktın!" dedim içimden geldiğince. "Sen Mert Kutlar'sın. Yalanın her şekilde açığa çıkabilirdi. Gazetelerde, internet sitelerinde görünebilirdin. Yalanlarını ve söyleme gerekçelerini Yasemin'e bekletmeden anlatmalıydın."

"Yapamadım, Deniz! Sevdiğini kaybetmenin korkusunu biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim üzüntüyle. Tuna'nın eli sırtımı okşadı. Beni öylesine sahipleniyordu ki, bu korku şimdi daha tehlikeli

görünüyordu. Üstelik Mert'e dürüstlük hakkında nutuk atarken, kendimden bihaber olmam olayın trajik yönüydü. Yasemin onu affedebilir, annesinden özür dileyebilir, her şeyi yoluna sokabilirlerdi. Ama benim yalanım ortaya çıkarsa, Tuna'dan özür dilemek için bile onun yüzünü ahirete kadar göremeyebilirdim. İçimi dehşetle dolduran bu korkunç hisle Mert'e katıldım.

"Senin tarafındayım!" dedim ansızın. O an Mert'in şu malum kokteylde *'zamanı gelince benim tarafımda olacaksın'* sözünü hatırladım. Demek bunu kast ediyordu? Ancak ev arkadaşımı, kankamı da o kadar ucuza satmazdım. "Yine de Yasemin'i de dinlemem gerek," dedim.

Mert cevap vermedi.

"Düzelecektir," diyerek Neptünlüye empatiyle baktım. "Öfkesi geçince hatasını anlayacak. Ama sen de pes edip böylece oturacak mısın yani? Hiçbir şey yapmayacak mısın? Ayrıca sen de çok hatalısın!"

"Deniz, şu an çok öfkeliyim. Yasemin delirmiş olsa bile anneme böyle görünmemeliydi. Üstelik öncesinde anneme iyi anlaşacaklarını söylemiştim. Yasemin'in ne kadar görgülü ve terbiyeli olduğundan, birbirlerine çok benzediklerinden bahsetmiştim. Çok kötü oldu bu. Nasıl toparlanacak inan bilmiyorum!"

"Sen toparlamayacaksın zaten!" dedim bilgece bakarken. "Kalpleriniz bunu yapacak. Sadece, lütfen içinden geldiği gibi yap. Onun, hayatında olması ve olmaması durumlarını karşılaştır. Gururundan bağımsız bir değerlendirme yaptıktan sonra sonuca göre hareket et. O sana çok âşık, Mert. Seninle tanıştığı ilk zamanlarda bile sürekli senden bahsediyordu. Şimdi içinde kopan fırtınaları tahmin edebiliyorum. Bu kadar ileri gidip, böylesine delirmesi aşkından ötürü..."

"Bunu ona yaşattığım için ben de çok üzgünüm. Ancak birkaç gün nadasa bırakmak gerek... Bu hararetin üstüne daha kötü şeyler olmasını istemem. Hem benim, hem de onun açısından."

Anlayışla gülümsediğim an Tuna konuştu. "Aşk ve ilişkiler konusunda ne derece akıl verebilirim bilmiyorum ama bunu tek taraflı bir hata olarak görmek mantıksız, dostum. Bu işi başlatan

bir suçlunun olması, diğer herkesin masum olduğu anlamına gelmiyor."

Kocamı hayranlıkla dinlerken aşk ve ilişkiler konusunda da bir hayli başarılı açıklamalar yapacağını biliyordum. Onun mantıksız bir fikir sunduğunu görmemiştim ki. Sesi ortama hâkim olurken ikimiz de ilgiyle dinledik onu.

"Sen yola yanlış bir yönden girmekle kalmayıp, hiç olmaması gereken bir yere park etmişsin. Böyle bir hata yaparsan bir kaza olma riskini de göze almalısın."

Ah, Allah'ım! Nasıl da güzel tanımlıyordu... Ee sonra?

"Gelip sana çarpan ve kazaya neden olan kişi de suçlu, ancak sen ondan daha fazla suçlusun."

Ah benim kasıntı Tuna Üstüner'im, Yaso'nun tarafına geçmiş gibiydi. Ben de Mert'in tarafındaydım. Hey ne oluyordu? Güneşte güçlü patlamalar mı yaşanıyordu? Gezegenler şaşırmış, dünyalar karışmıştı.

"Kaza oldu artık. Şimdi hasar tespiti yapma zamanı," diyen Mert ofladı.

Benzetmenin güzelliğine ben de destek vermek için konuştum. "Ufak yaralanmalar mühim değil. Önemli olan geri dönüşü imkânsız şeylerin yaşanmaması... Yaralılar ölülerden her zaman daha iyidir!"

"İnan bana Deniz," diyen Mert yüzüme derin bir bakış atarken fısıldar gibi devam etti. "Bu durumu ölmeye tercih ederdim."

"Ah, yapma!" diye bağırdım. "Unuttun mu, Yasemin bir hemşire. Seni tedavi edecektir."

"Beni iyileştirmeden önce öldürmek istiyor!" diyen Mert samimiyetle gülümsedi.

Yakışıklı yüzünden biraz olsun keyif geçmesi beni de mutlu etti. Mert iyi biriydi. Onun Yasemin'le gerçek bir ilişki yaşaması beni Tuna'nın varlığından sonra mutlu eden en büyük olaydı. Üstelik Mert'in o çapkın, serseri, dünyayı takmaz görüntüsünden bu kadar uzak, bu kadar olgun ve elbette bu kadar âşık görünmesi çok hoşuma gitmişti. Aşkı bulmak zordu, ona sahip olmak bir sürü insanın elenmesi, sadece birinin kalbe tahtını kurması demekti. Onu

kaybetmek ise bazen birkaç cümleye, birkaç dakikaya, küçücük bir hataya bakıyordu. Tehlike eşiği düşüktü aşkın. Zor bulunan şeylerin kolayca yitip gitmesinin bir örneğiydi. Kimse buna izin vermemeliydi. Mert de... Yasemin de...

Bu işi çözmeye niyetli ve hevesliydim. Hem de, bir fabrika enerji içeceği içerek kafayı bulmuş gibi gözüm dönmüştü. Yasemin de yola gelecekti. Gelmeliydi... Tabii önce buraya gelmesi gerekiyordu. Bu iki erkeği yaklaşık yarım saat daha oyalamam gerektiğini bilerek ayağa kalktım.

"Size içecek bir şeyler alayım!"

"Sen otur ben giderim," dedi Tuna.

Formasının kenarından kavrayıp kulağına doğru yükseldim. "Sen Mert ile otur, hemen gelirim. Bir de tuvalete gideceğim."

Kocam, "Dikkatli ol," diye uyardıktan sonra bana izin verdi.

Başımı salladım. Ağır adımlarla çıkışa doğru yürüdüm. Saha dışındaki bir görevliye bulabileceğim bir büfeyi formaliteden sordum. Amacım sadece Yasemin'i beklemekti. O Mert'i görmeden önce onu yakalamaya niyetlenmiştim. On beş dakika boyunca oyalandım ve sonra hedefimi gördüm. Ah, benim dertli kankam Yaso! Sırt çantası, altındaki koyu renk kotu ve mavi bir tişörtle yolun karşısına geçmeye çalışıyordu. El salladım. Yüzü hafiften gülümser gibi oldu ama çabuk geçti. Şimdiki ifadesi kesinlikle sinirliydi.

"Deny ya! Benim ne işim var sizin maçınızda? Hem ne maçı bu, gece gece? Hava da kötü zaten, yağdı yağacak..."

O zamana kadar gökyüzündeki kara bulutların yağmura neden olabileceğini fark etmemiştim. Başımı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktım. Hava sıcaktı ama yer yer bulutlar sıkıntılı bir yağışa gebeydi. Belki de yağsa iyi olurdu. Ortam bir hayli kızışacaktı çünkü.

Yasemin'in kolundan tutup "Formayı getirdin, değil mi?" diye sordum. Bir yandan onu tribünlerden uzaktaki soyunma odasına götürüyordum.

"Deniz, bunu neden giyeceğimi hâlâ anlamadım!"

Çünkü siz Mert'le bizim aksimize aynı takımı tutuyorsunuz. Yaso, bu harika bir şey! diyemediğim için "Hakem kıyafetin varsa onu getirseydin!" diye söylendim.

"Hakem falan olamam. Ben futboldan bir şey anlamıyorum."

"İhsan Amca dünya ligini ezbere biliyor. Sen onu kızısın!"

"Babam futboldan anlıyor diye benim de anlamam mı gerek?"

"Yaso, beni yeme şimdi. Senin de futbolu sevdiğini biliyorum."

"Futbolu değil kızım, futbolcuları!"

"Ah, evet! Beckham değil mi? Lise aşkındı."

Yasemin sırıttı. Yüzündeki keyfin artmasını bekleyerek onu kışkırtan ve o mükemmel İngiliz'i öven bir sürü şey söyledim. En sonunda pes ettiğinde formayı üzerine geçirdi. Neredeyse dizlerine kadar iniyordu. Beşiktaş çuvalı giyinmiş gibiydi. Gülmemi zor engellerken "Kimse yok değil mi sahada, yani sizden başka?" diye sordu.

Telaşla atıldım. "Yo...yok tabii. Kim olacak?"

Neyse ki panik olma nedenimi anlamamıştı. "Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum! Bana bak," dedikten sonra gözleri şüpheyle koyulaştı. Mert'i soracağını düşünüp sararıp bozardım. "Şu senin kocanın peşine düşmüş gazeteci falan yoktur değil mi ortalıkta? Eğer bu şekilde bir fotoğrafım çıkarsa..."

Rahatlayarak derin bir nefes bıraktım. "Kocam bir Tarkan değil, Yaso! Kimse bizi takip etmiyor. Biz oldukça sıradan bir çiftsiz."

"Siz mi?"

Omuz silkip dil çıkardım. "Bu yıl içinde şu maça çıkar mıyız? Yoksa seneye mi randevu alayım senden? Artık yürüsen diyorum!"

"Of, tamam be!" diyen Yasemin sırt çantasını da alıp benimle beraber yürürken ona şu *Murat'ı* sordum. Bana Mert'in gerçek kimliğini öğrendiğini söyleyecek miydi?

"Sevgilinle aran nasıl?"

"Seninle o konu hakkında sonra konuşacağım," derken gözlerindeki imadan ürktüm. Neredeyse *Benim hiçbir şeyden haberim yoktu*, diyecektim. Sazanlık alanındaki kariyerimi şimdi göstermesem iyi olacaktı. Taktiğimi uygulamaya devam edip, Yasemin'in koluna girdim. Mert'i görünce kaçıp gitmesin diye onu sımsıkı tutmuştum. Bu hareketime şaşırıp koluma baktı. Yeniden önüne döndüğünde olan oldu. Mert oradaydı. Üzerindeki Beşiktaş formasıyla top sektiriyordu. Stadın girişine gider kavisli, dar yolu

aşarken Yasemin de onu gördü. Zınk diye yerinde çakılınca bunu anlamıştım.

"Ne oldu?" diye sordum yalandan.

"Onun burada ne işi var?" diye bağırdı.

"Kimin?"

"Murat'ın, yani Mert'in işte... Mert Kutlar."

"Hmm, sen onu tanıyor musun?"

Yasemin numaramı yedi. Bana döndüğünde gözlerinden öfkeden kıvılcımlar çıkıyordu. İzci olsaydı çıtaları tutuşturmak için birbirine sürtmesi gerekmez, gözlerindeki ateşle tüm ormanı yakabilirdi.

"Deniz! Ben... Ben burada olamam. Gitmem gerekiyor."

"Neden, ne oldu?" diye yalan söyledim.

"Bu o! Beni haftalardır Murat diye kandıran adam sizin de tanıdığınız Mert Kutlar'mış!"

"Ah, hayır!" dedim rolüme uygun gözlerimi hayretle açarak. "Bu çok tuhaf, nasıl yapmış bunu, neden sana yalan söylemiş?"

"Nereden bilebilirim? Beni o gezip tozduğu kızlar gibi yatağına atmaya çalıştı belki de, benimle gönül eğlendirdi!"

"Sen ne zaman öğrendin bunu?"

"Dün öğrendim, Deniz."

"Beni neden aramadın? Bana neden anlatmadın? Tek başına kafanda durmadan neler kurdun, Yasemin?"

Öncesinde onu teselli edebilir, bu ağır gerçeği tek başına kaldırmaya çalışırken ona yardım edebilirdim. Ellerini tuttum, gözlerine anlayışla baktım ve "Ben her zaman yanındayım. Bunları tek başına atlatmak zorunda değilsin," dedim.

"Seni sorunlarıma alet edemezdim canım... Sizin tanıdığınız, kocanın dostu olan bir adamı nasıl kötüleyebilirdim? Belli ki benim gibi siz de onu tanımamışsınız! Bunları sana anlatmak kolay mı? Ne kadar saf olduğumu, salak olduğumu... anlatmak... Hem sen Tuna ile mutluyken, benim için..."

Sözünü kestim. "Sen benim kardeşimsin, Yasemin! Mert değil, kim olursa olsun... Seni üzen karşısında beni bulur! Ancak yine

de düşüncelerinle, acılarınla kendini yiyip bitirmeden önce bana söylemen gerekirdi. Hem belki..."

Burada durdum. Yasemin'i çıldırtmadan Mert'in sandığı gibi biri olmadığını nasıl söyleyebilirdim? Sıkıntıyla derin bir nefes aldım. "Bak bi'tanem. Kızgın olmanı anlıyorum ama Mert, öyle sandığın gibi adi biri değildir. Yani öyledir ama sana karşı öyle olamaz. Seni sevdiğine eminim. Eğer bana anlatsaydın, onun kapısına gitmeden önce sana ondan bahsederdim?"

"Kapısına gitmeden önce mi? Deniz, sen bunu nereden biliyorsun?"

Ah, kahretsin! İşte şimdi sıçtık! Gözlerimi panikle kırpıştırıp beceriksizce gülümsedim. Bir şey diyemediğim o birkaç saniyede Yasemin beni kötü kötü sözdü. Sonra bağırır gibi sordu. "Sana diyorum, Deniz? Sen bunu nereden biliyorsun? Yoksa... Yoksa her şeyi biliyor muydun? Beni kandırdığını biliyor muydun? Elbette biliyordun. Allah kahretsin, elbette biliyordun!"

Gözlerindeki ateşin hedefi bu defa bendim. O ateşi mümkün olduğunca büyütmemeye çalıştım. "Bilmiyordum, vallahi... Yani birkaç gün öncesine kadar bilmiyordum. Yeni öğrendim."

"Ve bana söylemedin!" diyen Yasemin, kolumdan çıkmak kendini hışımla savurdu.

İki elime sarıldım bu defa. "Bi'tanem, dinle beni. Mert iyi biridir. Sana öyle kolayca açıklayamayacağı bir yalan söylemiş ama bu seni sevdiği gerçeğini değiştirmez. Evet, bana seni sevdiğini söyledi. İnandım ona. Hâlâ inanıyorum. Bu çocuk sana âşık."

"Ah Deniz, sana inanamıyorum! Bunca yıllık arkadaşını o aşağılık serseri için sattın."

Hızla başımı sallarken gözlerim dolmak üzereydi. Yasemin'e durumu anlatmak istemiştim, işleri daha da karıştırmak değil. Bu aşamadan sonra nasıl toparlayacağımı bilemeden ona kendimi acındırmak ister gibi kaşlarımı bükerek baktım.

"Senin onunla mutlu olacağını biliyordum. Senin kötülüğünü ister miyim ben? Öyle bir tehdit sezmiş olsam Mert'i kendi ellerimle Mogan Gölü'ne atardım. Ama sandığın gibi biri değil. Aşkı gerçek, sana olan sevgisi sahici!"

"Adını bile yeni öğrendiğim birinin aşkına nasıl güveneceğim? Ondan nefret ediyorum."

"Etmiyorsun, Yaso. Etmeyeceksin."

"İnan bana, onu kendi ellerimle boğduktan sonra iki boyuta inene kadar üstünde tepinmek istiyorum."

Gülümsedim. Yasemin çok kızgındı ve muhtemelen fırsat bulsa tüm cinayet vaatlerini yerine getirirdi. Fırsat mı? Elbette böyle bir fırsat vardı. "Yap o halde," diye söylendim. "Mert orada... Eğer ona bu kadar zarar vermek istiyorsan, gidip ondan intikamını al." Herhalde öldürecek kadar ileri gitmezdi, yoksa gider miydi? Neptünlüye bir şey olsun istemiyordum.

"Ona zaten bir tokat attım, sanırım bir de dizine tekme atabildim. Daha farklı bir şeyler yapmam gerek," diyen arkadaşımla bu defa işbirliğine girdim. Şiddet aşkı besliyordu. Bunun en iyi örneğini ben ve kocam gösteriyorduk. Yaso ve Mert'in de aşkını besleyebilir, onları barıştırmasa bile ilk hararetlerini alabilirdi.

"Dördümüz maç yapacağız. Mert'e istediğin her türlü tekmeyi, çifteyi atarsın işte!"

"İstemiyorum!"

"Yürü! Bak bu çok eğlenceli olacak."

Beş dakika daha onu ikna turlarına çıktım ve sonunda kazandım. Kankamla beraber erkeklere doğru yürürken onu kolumla sarıp yanağından öptüm. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Salakça bir iyi niyetle o adama güvenip beni düşündüğüne inanıyorum, ama o serserinin dediğin gibi biri olduğuna inanmıyorum. Ve seni henüz affetmiyorum!"

"Sen bana kıyamazsın, Yaso?"

"Pisliksin, Deny!"

Zoraki bile olsa Yasemin de bana sarıldı. Sahanın girişinden girdiğimizde erkekler de bizi fark etti. Mert'in şaşkınlığı, sonra kızgınlığı gözlerinden okunurken "Tamam, itiraf ediyorum, Yasemin'i buraya ben çağırdım," dedim.

Mert yanıtladı. "O halde ben gidiyorum!"

"Kaçıyorsun öyle mi?" diyen Yasemin'in bağırışıyla Mert durdu. "Tabii ki kaçmıyorum!" diyerek gaza gelmesi çok kısa sürede oldu.

"O halde şimdi lütfen herkes düşmanlıklarını, kızgınlıklarını unutsun. Playboy ruhuyla..." Şüpheyle Tuna'ya bakıp "Oh, hayır, playboy ruhu değildi! Neydi aşkım?" diye sordum.

"Fair play ruhu," diyen Tuna sırıtarak cümlemi düzeltti.

"Evet, fair play ruhuyla güzel bir maç yapalım. O halde ben ve Tuna bir takımız. Yasemin ve Mert de diğer takım..."

"Asla!" diye bağırdı ikisi aynı anda.

İtiraz ettim. "Ama ben ve Yaso bir takım olamayız. Siz iki erkek bize fark atarsınız."

Yasemin lafa girdi. "Deniz, ben şununla bir takım olmam!" Şu diyerek işaret parmağını uzattığı kişi tabii ki Mert'ti.

"Ama siz ikiniz Beşiktaşlısınız. Ah, ne mükemmel uyum ama! Bizim gibi sürekli kavga etmeyeceksiniz."

Yasemin de, Mert de üzerlerindeki formaları yeni fark edip birbirlerine baktılar. Ev arkadaşım çenesini dikleştirip "Şu adını bile bilmediğim adam Beşiktaşlıysa ben değilim!"

"Asıl ben değilim!" diye gürledi Mert.

Araya girerken arsızca gülümsedim. "İkiniz de aynı takım değilsiniz artık. Bu da mükemmel bir uyum... Siz resmen birbiriniz için yaratılmışsınız!"

"Deniz!" diye aynı anda bana bağırdılar.

Ellerimi belime yaslayıp kızgınca söylendim. "Of, her neyse! Üç takımlık bir maç yapamayacağımıza göre ben ve Mert bir takım, Yasemin ve Tuna bir takım olur o halde," dedim.

Tuna başını salladı, Yasemin de... Ve Mert'de Yasemin'le değil benimle takım olmayı kabul etti.

"Hakem yok, çünkü bu maçta her hareket kabul," diyerek futbola yeni bir soluk getirdim. Sonra düzelttim. "Elle oynamak dışında her hareket... Ve birbirini öldürmeye çalışmak da yasak!"

Herkes onay verdi. Oynayacağımız futbolun hem kurallarını koyan, hem maçı yönetip hakemlik yapan bendim. Mert'le iyi bir takım olup olamayacağımızı bilmiyordum ancak niyetim de bu değildi. Mümkün olduğunca onu ve Yasemin'i karşılaştırmaktı amacım. Topu da ilk ben oyuna soktum. Kocamın *Topu iki metre sürükleyemezsin!* öngörüsü gerçek olmuştu. Tuna ilk adımda topu benden çaldı. Ona alınganca bakarken Mert çoktan Tuna'dan topu

almaya gitmişti. Bu oyunda kadınsal triplere bile giremeyeceğimi anladım. Sonra kendime geldim ve koşarak gidip Mert'in formasını çektim. "Sen Yasemin'i tut. Çok iyi futbolcudur," diye yalan söyledim. Mert somurta somurta Yasemin'e doğru gitti. İkisi birbirinden o kadar uzak duruyordu ki, aralarındaki boşluğa yeni bir ülke kurulabilirdi.

Tuna'nın ayağında kıvrılarak giden topu almaya çalışırken, tüm bedenimle kocama yapışıp, ellerimle bedenine sürtünüp formasını çekmeye başladım.

Tepemden sırıtırken "Faul yapıyorsun," dedi.

"Ya," diyerek dil çıkardım. "Başka ne yapmamı istersin," dediğimde olabildiğince şuh olmaya çalıştım. Kocam oltaya gelip gözlerini dudaklarıma, ellerini belime koyduğunda topu ondan çalıp kahkaha attım.

Arkamdan bağırdı. "İşte bu kırmızı kartlık faul'dü."

"Sen de bana yapabilirsin," derken ona öpücük attım.

"Deniz buraya!"

Mert'in sesini işitir işitmez topu Mert'e gönderdim. Biraz yüksekten attığım için Mert topu göğsüyle karşıladı. Oldukça artistikti. Yasemin'e koşup "Şu harekete bak. Beckham bile böyle havalı olamaz," diyerek göz kırptım.

Yasemin "Hıh!" yaptı. Koşarak Mert'in yanına gidip topu ayağından almaya çalışırken, Mert onların kalesine oldukça yakındı. Her an bir gol gelebilirdi. Yasemin, Mert'e çok da sokulmamaya çalışıp beceriksiz hareketlerle topu çalmaya uğraşırken "Mert, gol at!" diye bağırdım.

Yasemin gaza geldi ve hızla Mert'in önüne geçip elleriyle onun gövdesini itti. Neptünlü Mert Kutlar, sevdiği kıza dalıp Mecnun gibi çöllere düşmenin eşiğinde olduğu için kolayca topu kaybetti. Yasemin ona öylesine pis bir sırıtış attı ki, Mert'in sinir ibresinin tavana vurduğunu fark ettim.

"Birbirlerine dalacaklar," dedim Tuna'ya dönerek.

"Amacın da bu değil miydi?" diye sordu.

"Değildi. Barışsınlar istiyordum."

"Daha çok kızışıyorlar."

"Of!"

Mert, azgın bir boğa gibi kalemize topu götüren Yasemin'e kolayca yetişip onun bacak arasına ayağını uzattı. Yasemin hacıyatmaz gibi önce sağa, sonra sola yalpalarken, Mert, düşmeden önce onu güvenle tutup kucağına yatırdı. Ah, çok romantik görünüyorlardı... Birbirlerine dalıp gitmiş, bakışlarıyla birbirlerine ilan-ı aşk ediyor gibilerdi. Özlemleri o kadar açıktı ki, ben bile heyecanlandım. Bir aksilik olmazsa az sonra kesinlikle öpüşeceklerdi. Top sahada bir başına yuvarlanırken, tango yapar gibi birbirlerine sokulan Mert ve Yasemin için dünya muhtemelen durmuştu. İkisi de öylece birbirine bakıyordu. Ancak bir an sonra Yasemin'in kaşları çatıldı. Ne dediğini duymadım ama öylesine feci bir şey demiş olmalıydı ki, Mert onu pervasızca bırakmıştı. Yasemin popo üstü çim sahaya düştü. Düşer düşmez bağırdı.

"Seni adi hergele! Kırmız kart verin şuna! Deniz, çıkar kırmızı kartı."

Ellerimi saçlarıma geçirip ofladım. "Kartım yok, Yaso!"

"O halde ben çıkarırım," diyen Yasemin elini kotunun cebine götürdü ve kartı çıkardı! Kahkahamı zor tuttum. Yasemin toplu taşımada kullandığı EGO kartını çıkarıp Mert'in yüzüne salladı. "Diskalifiye oldun, Mert Kutlar!" derken delirmiş gibi öfkeliydi.

"Bu kartla mı," diyen Mert kızın elinden kartı aldığı gibi ayağının altında ezdi.

"Hey, kimse kart falan görmedi. Şimdi sakin olun. Deniz, git taç kullan!" diyen kocamın o otoriter sesiyle herkes sustu. Koşarak topu almaya gittim. Mert'e seslendim ve taç atışı kullanıp yeniden maçı başlattım.

Mert, Yasemin'i kabaca iterek topu kaleye götürmeye başladı. Yasemin çılgınlar gibi koştu ve Mert'in sırtına zıpladı!

"O golü atabileceğini mi sanıyorsun?" diyerek zavallı Neptünlümün sırtında tepinirken, artık dayanamadım ve yere çöktüm. Kahkahalarım arasında onları izlerken o kadar komik görünüyorlardı ki. Tam o anda uzakta bir şimşek patladı. Hava iyice bozuyordu. Mert, Yasemin'i kolayca sırtından söküp yere bıraktı. "Senin böyle cadı olduğunu bilseydim, hastaneye geldiğim ilk gün kaçardım," dediğini işittim.

İşte bu gerçekten kartlıktı. Yasemin'in yanıtı gecikmedi. "Keşke kaçsaydın. Benim saf, temiz dünyamı o iğrenç yalanlarınla kirletmeseydin!"

"Sayemde hayatına bir erkek girdi işte. Ben de olmasaydım kim sana katlanırdı?"

Ah, işte bu ikinci kırmızı karttı. Mert bu defa sınırı aşmıştı. Ona kızarak ayağa fırladım. Yine de Yasemin'i kışkırtmamak için bir şey demedim. Bağımsız kalan topu aldım ve "Gole gidiyorum. Mert destek ver," diye bağırdım.

Ondan önce kocam geldi. Tuna belimden yakalayıp beni havalandırıp yana çekerken sağ ayağıyla topa hâkim oldu. Maçta her hareket serbest demiştim ama küçücük bedenimin böyle devasa bir adam tarafından kolayca topun önünden kaldırılması da zoruma gitmişti.

"Playboy ruhuna aykırı bu. Kasti faul. Sportmenlik dışı," diye bağırmaya başladım. Kocam hâlâ beni bırakmamıştı. Anlaşılan beni de topla beraber sürükleyip kalesine atacaktı.

"Playboy değil bebeğim, fair play," derken keyifli sesiyle dudaklarımı büzdüm. "O topu ve beni hemen bırak! Lütfen..."

Beni bıraktı ama topu değil. Tam kaleye şut atacakken önüne dikildim. Topun bana çarpmasına ramak kala ayağını son anda durdurdu. Fırsattan istifade üzerine atladım ve topu almaya çalışırken kendi dengemle beraber onun da dengesini altüst ettim. Tuna sırtüstü yere düştü, ben de onun üstüne kapaklandım.

İkimiz de hızlı hızlı nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorduk. Bulunduğumuz pozisyon ise sakinleşmek yerine bizi daha çok kızıştırdı. Kafamı kaldırıp Tuna'nın koyu yeşil gözlerine baktım.

"Gerçekten az önce benim takımıma gol mü atacaktın?" diye sordum alınganca.

Hafifçe gülümserken "Neden buradayız?" dedi.

Neden burada olduğumuzu unuttum. Dayanamadım ve eğilip dudaklarından öptüm. Beni sımsıkı kavrayıp öpüşmemizi derinleştirdi. Tepemizde yeni bir şimşek çaktı, gök parladı ve biz sahanın ortasında uzanıp, bizden başka bütün her şeyi unutup tutkuyla öpüşmeye başladık. Galatasaray ve Fenerbahçe formamız bedenlerimizle beraber birbirine sımsıkı yapışırken, aşk gibi bir duygunun

bütün farklılıklardan üstün, tüm zıt kutuplardan bağımsız, birleştirici bir güç olduğunu yeniden anladım. Aşk ne ırk ayrımına, ne millet, ne ülke ayrımına bakıyordu. Aşk takım ayrımının da çok üstündeydi. Sosyal farklılıkların da... Ve elbette gezegenlerden bile büyük, muhteşem bir duyguydu. Uranüslü Tuna ile Dünyalı Deniz, zengin Tuna ile fakir Deniz, Fenerbahçeli Tuna ile Galatasaraylı Deniz olmamızın bir önemi yoktu aşk karşısında. Tuna ve Deniz olmamız önemliydi bir tek. Aşkımız her şeyden önemliydi.

"Ah, kahretsin! Deniz kalk şu adamın üstünden!"

Yasemin'in kızgın sesi kulaklarıma çalındı bu sırada. Dünyaya zorunlu iniş yaparken Mert bağırdı bu defa.

"Lanet olası, evinize gitsenize!"

Tuna kimseye aldırmadı. Beni öpmeye devam ederken "Ben gidiyorum!" diyen Yasemin'i işittim. O an yağmur tepemizden inmeye başladı. Sert ve hızlı damlalar sırtıma inerken kendimi çektim.

"Gidiyorlar," dedim Tuna'nın o yakışıklı yüzündeki gülümsemeyle canlanırken.

"Gitsinler," dedi. "Birbirleriyle konuşmaya ihtiyaçları var."

Kafamı çevirip onlara baktım. Yasemin sırt çantasını kaptığı gibi koşmaya başlamıştı. Mert de onun ardından koşuyordu.

"Yasemin'i yeniden üzmeyecek, değil mi?"

"Onu seviyor," dedi Tuna kaçıp giden ikiliye bakarken. "Sevgi için bedeller ödenmesi gerekiyorsa ikisi de ödeyecek."

"Ya halledemezlerse?"

"Eninde sonunda halledeceklerdir," dedi kocam. Ona baktım ve sözlerine güvendim. Sonra aynı gülümsedik, kalkmaya niyetimiz yoktu. Tepemizden inen şimşeklere, iri damlalarıyla bedenimize düşen yağmura aldırmadan sahanın ortasında sere serpe uzanıp öpüşmeye devam ettik. O an içime ansızın tuhaf, sıkıntılı bir his yerleşti. Mutluluğumun üstüne kara bulutların çökmesine izin vermedim. Bunu yapamazdım da... Çünkü Tuna böylesine sahiplenici, böylesine aşk içinde beni öperken kaygılarım uçup gitmişti çoktan.

BÖLÜM 24

Yasemin tam anlamıyla delirmişti. Mecazi olarak değil, gerçekten kafayı üşüteceğini sanıyordu. Hastanede zaman zaman gördüğü akıl hastalarını artık daha iyi anlıyordu. İnsanın ne zaman delireceği belli olmuyordu, ne zaman birini öldüreceği de... Deniz'e çok kızgındı. Böyle bir kumpas kurduğu ve zaten harap olan hislerini daha da dağıttığı için. Asıl öfkesi de elbette Mert'eydi. Yalancı Mert! Memur Murat'mış. Hangi memurun Porsche'si vardı Allah aşkına? Bu durumda en çok kendi aptallığına kızıyordu. Aşkın gözü körse, Yasemin'deki aşk sadece kör değil, ayrıca tam bir embesildi... Kendine kızıyordu, kendini tokatlamak istiyor ancak Mert'i de o lüks arabalarının altında dümdüz olana kadar ezmek istiyordu. Ondan nefret ettiğinden emindi. Ölümüne bir nefret... Ah, kahretsin! Nefret yüzünden mi bu kadar acı çekiyordu, kalbi bu nefretten ötürü mü böylesine deli gibi atıyordu? Hissetmek istemiyordu. O yalancı yüzünden çektiği acıdan da nefret ediyordu. Kullanılmış ve bir kenara atılmış gibi hissediyordu. Bu his öylesine yakıcıydı ki, dünyadaki herkes tarafından dışlanmış gibiydi. Güvendiği, inandığı aşkın yalan olması, sevdiği adamın, onun tarafından sevildiğini düşündüğü adamın isminin, hayatının, baştan ayağa her şeyinin yalan olması dayanılmazdı. Değersiz hissediyordu Yasemin, varlığının dünyayı boş yere kapladığını düşünüyordu. Kendini emanet ettiği Murat isimli o gencin sosyetede isim yapmış, çapkın, serseri bir adam olması her şeyden daha çok koyuyordu.

Bizzat o adam tarafından durdurulmak ise kıvılcımı çaktı.

Mert, şiddetli yağmur altında kızın tam önünde dikilip onu da durmaya zorladı. Yasemin genç adamın yüzüne şöyle bir baktı.

İğrenir gibiydi ifadesi. "Defol git!" dedi bağırarak. Sesi yağmurun gürültüsü tarafından yutuldu.

Mert de bağırdı ancak sadece işitilmek içindi. "Konuşmamız gerek, Yasemin. Beni dinlemen gerek," dedi gözleri gerçek bir üzüntüyle bakarken.

Genç kız alaycı bir tavırla güldü. "Yeni yalanlar için mi? Gerçekten yeterince doydum, daha fazla yalana yer yok kalbimde."

"Artık yalan yok güzelim... İzin ver de gerçekleri neden sakladığımı söyleyeyim."

Genç kız başını olumsuzca salladı. Ne konuşacak gücü vardı, ne de hareket edecek mecali... Tepesinden inip yüzünü ıslatan, üzerindeki geniş formayı sırılsıklam eden, kulağına huzursuz bir uğultu veren yağmurun gözyaşlarını saklamasından minnet duydu. Mert'e bakarken durmaksızın ağladığını göstermemek teselli veren tek şeydi o an. Kendisini aldatan adama karşı dimdik durmak istiyordu, muhtaç bir dilenci gibi değil! Ancak halinin sefil bir sıçan gibi göründüğünden emindi. Mümkün olduğunca gururunu korudu. Yüzündeki kati ifadeyi silmedi. "Seni dinlemek istemiyorum, Murat!" dedi bir anda. Sonra ne dediğini kavradı. Bu detay daha da öfkelenmesine neden oldu. "Mert! İşte. Lanet olası, Mert Kutlar!"

Bu isme nasıl alışacaktı? Murat'ın Mert olduğunu nasıl kabullenecekti? Hayır, hiçbir zaman hiçbir koşulda bunu yapmayacaktı! Onu hayatından tamamen çıkarmıştı. Bir daha katiyen görmeyecekti. Şimdi de görmek istemiyordu. Onun, âşık olduğu o yakışıklı yüzüne, o eğlenceli sohbetine, hoşlandığını itiraf etmese de o gizemli hallerine bir daha asla sahip olmayacaktı. Yeniden ve yeniden bağırdı. Gitmesini söyledi.

Ancak sevdiği kızın histeriye tutulmuş gibi bağırmasına karşın, Mert ısrarcıydı. Gitmeye niyeti yoktu. "Sakin bir yerde konuşalım. Lütfen Yasemin! Beni dinlemeden olmaz..."

"Bana neyi anlatacaksın?" diyen kızın bakışları karanlık bir dehliz gibiydi.

Mert o gözlerindeki ışığı söndürdüğü için kendinden nefret etti. "Bana kaç tane kız arkadaşın olduğunu, geçmişine gömülen o

yüzeysel, günübirlik, adi ilişkilerini mi anlatacaksın? Kaç numara olduğumu da söyleyecek misin, yoksa bana kendinden mi bahsedeceksin? Ne kadar aşağılık biri olduğundan..."

Mert hışımla kızın iki kolunu birden kavradı. "Senin de dediğin gibi bütün ilişkilerim geçmişte kaldı. Evet, hepsi yüzeyseldi, kısa süreliydi, hiçbirinin anlamı yoktu. Skor da tutmadım lanet olası! Geçmişimin canı cehenneme! Şimdide ve gelecekte sadece sen varsın. Sen kimse değilsin. Sen kalbime giren ilk ve son kadınsın! Bu yüzden yaptım işte, bu yüzden kim olduğumu açıklayamadım. O kadar kıymetliydin ki, seni kaçırmak istemedim."

"Bu yüzden mi beni kandırdın? Beni kendi hayatından korumak için mi sahte bir insan türettin... Beni öptün bile gerizekalı! Beni Mert olarak mı öptün, Murat olarak mı, ha?"

"Kes şunu," diye bağırdı Mert. Artık onun da öfkesi görünür boyuttaydı. "Geçmiş hayatımda karşına çıkamazdım çünkü. Mert Kutlar olarak senin kalbine giremezdim. Lanet olsun! Yasemin, neden anlamıyorsun. Senin seveceğin bir adam oldum ben! Senin seveceğin bir adam ortaya çıkardım!"

"Ve o sevdiğim adam sadece bir hayaldi," diyerek karşısında dikilen adamı zorlukla iten genç kız "Benim sevdiğim adam gerçekte olmayan bir adamdı. Sen o değilsin, sen yalancının, çapkının birisin. Seni sevmiyorum!" derken çılgınlar gibi bağırmıştı.

Mert durdu. Hızlı soluklarıyla yağmur altında titreyen, baştan ayağa sular içinde yüzen kızın saçlarına ellerine götürdü. Kontrolünü yitirmesine rağmen Yasemin ona müdahale etmedi. Uyuşmuş gibi, öylece durdu. Mert kızın ıslak saçlarını yüzünden çekti. Yasemin'in saçlarından süzülüp ellerine düşen damlalar bile kıymetliydi. Avucunu ısıtan o tene hasretle dokundu. "Ama ben seni seviyorum," dedi yalvarır gibi. "Seni sevdiğim için gerçeği söyleyemedim."

"Beni kandırdın! Beni... Sana bir daha nasıl güveneceğim?" diyen kızın sesi de bir yakarış içeriyordu. Ona yeniden güvenmek istediğini açık eden bir yakarış.

"Güveneceksin!" dedi genç adam. Sanki emrediyor, sanki zorla buyuruyordu. "Senin için ne yapmam gerekiyorsa yaparım, anladın mı?"

"Git kendini öldür o halde!"

Mert onu hızla bıraktı. "Ölürsem mutlu olur musun?"

Hayır, kahrolurdu. Bunu söyleyemedi genç kız. Dudakları aşağıya bükülürken hıçkırıklar sesini böldü. "Seni sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Birine ilk kez bu kadar değer verdim. Hayatıma ilk kez bir erkeği aldım. İlk kez biriyle öpüştüm, kalbimi ilk kez bir erkeğe emanet ettim. Ama o... o alçak her şeyi çiğnedi. Beni bitirdi, anladın mı? Bunu sen yaptın!"

"Özür dilerim!" diyen Mert, kızı çekip göğsüne yasladı. Yasemin'in yüzü onun Beşiktaş formasının üstünden tam kalbinin olduğu yere değdi. Kendini orada soluklanmaya bıraktı. Burası sevdiği adamın göğsüydü. Sosyetenin playboyu Mert Kutlar'ın değil. Burası kendisine özeldi. Mert Kutlar'ın cehenneme kadar yolu vardı. Ama burası başkaydı. Burada aradığı her şeyin cevabı vardı. Cevapları unuttu ve sadece birkaç saniye için bu lüksü sürdü. Yenilgi eziklere göreydi. Yasemin sırf onun sarılışını seviyor diye yenilgiyi kabul etmeyecekti. Yenilmeyecek kadar kırgın, kızgın ve nefret doluydu.

Onu yeniden itti. "Git," dedi gözlerini yere dikerek. Şiddetli bir şimşek daha koptu. Hava soğumuştu. Bedeni üşüyordu ancak asıl buz kütlesi kalbine çökmüştü. "Bitti her şey. Biz ayrıldık."

Mert başını salladı. Kıza dokunmak için adım attı ama Yasemin geriledi. Genç adam kızar gibi "İzin vermiyorum!" dedi.

Kaldırımda yanlarından iki sevgili geçti. Kavga eden bu çifte şaşkınca baktılar. Yeni bir şimşek gökyüzünü aydınlattı. Uzakta bir köpek uludu. Yasemin'in çığlıkları içine aktı. Gözyaşları yanaklarından sıcak bir şekilde indi ama hissettiği her yeri üşüyordu. "İzin versen de, vermesen de bitti... Gerçekte olmayan biriyle bir şey yaşadım ve rüya sona erdi. Uyandım, uyandırıldım!"

"Rüya değildi. Gerçekti. Hepsi gerçekti, Yasemin... Sen ve Ben... Sadece isimler yalandı," dedi genç adam. Kıza eriştiğinde

Yasemin bu defa geriye doğru adım atmayı düşünemedi. Parmağını tam kalbine doğru uzatan Mert'e hipnoz oluyormuş gibi baktı.

"Şurası gerçekti! İnkâr edemezsin. Ben de etmiyorum. Seni seviyorum. Tam buramla konuşuyorum." Genç adam elini bu defa kendi kalbinin üstüne koydu. "Mert veya Murat! Lanet olası isimlerin ne önemi var? Seni burayla seviyorum. Kimliğimle değil!"

"Ben... Ben artık güvenemem, anlamıyor musun? Sana inanamam..."

"Aşkım... Dinle beni. O gün hastaneye geldiğimde senin için gelmiştim. Kabul ediyorum. Sadece sana bakıp çıkacaktım."

Yasemin bezgince inledi. Mert bu sözlerin durumu toparlamak yerine daha da karıştıracağından korkarak hızlıca asıl söyleyeceklerine geldi. "O gün Mert Kutlar olarak oradaydım. Sadece seni merak etmiştim. Deniz, bana seni anlatınca görmek istemiştim, çok merak etmiştim seni."

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı Yasemin. Yağmur hafiflemişti ancak hâlâ çiseliyordu.

"O gün geldiğimde ilgimi çekmemiştin bile. Yemin ediyorum sana tek kelime etmeyip gidecektim!"

Genç kız az önce hafifçe yumuşar gibi olan kalbini yeniden taşlaştıran bu sözlere kederli bir gülüşle karşılık verdi. "Ne demeye çalışıyorsun? Mert Kutlar olarak senin bakacağın bir kız değildim de, lütfedip benimle ilgilendiğini mi söylüyorsun?"

"Kahretsin, hayır!" diye bağırdı Mert. Yanlarındaki marketin sahibi dükkânı kapatıp kepenklerini indirmek için dışarıya çıktı. Genç adam rahat konuşamayacağını fark edip kızın kolunu tuttu. "Gel şuraya!"

Yasemin istemeye istemeye itaat etmek zorunda kaldı. Mert'in kendisini karanlık duvara yaslamasına izin verdi. Nefesini kesecek gibi üzerine eğilmesine de...

"O gün tam gidiyordun, ama sen bir anda bana seslendin. *Necati Amca'nın torunu musun?* dedin."

Genç kız, Mert'in bedeninin baskısı altında, onun kokusunu bile duyarken o günü nasıl hatırlayabilirdi ki? Gözlerini kapatıp düşündü. Elbette bu adi serseri o zavallı adamın *'torunuyum'* demişti.

"Orada yaşlı bir adam vardı ve senin de yardıma ihtiyacın olduğu açıktı. Ne yapabilirdim? Bana seslenmiştin, ihtiyaç içinde bakıyordun. Ben de kaldım ve çaresizce o yalana sığındım."

Yasemin, onun hiçbir sözüne aldırmadı. Hızlıca genç adama karşı çıktı. "Defolup gitseydin keşke!"

Mert gözlerini kapatıp derince soluklandı. "Gidemedim, anlamıyor musun? Tabii ki anlamıyorsun. Çünkü sen aynada karşındaki kişiye baktığında benim gördüğümü görmüyorsun! Sen orada kendini görüyorsun ama ben... Ben orada sevdiğim kadını görüyorum. O gözlerde hayat buluyorum... O gözlerde, o güzel yüzde, öpmek istediğim o dudaklarda bana yaşadığımı hissettiren bir cennet görüyorum. O gün de bunu gördüm. Gözlerinde beni sana çeken bir girdap vardı. Tehlikeliydi ve kaçışım yoktu, boğulacaktım. Yine de durdum ve o girdaba kapılmayı göze aldım. Sonra orada kaldım. Çaresizce orada çırpındım. Çıkamadım anlasana, çıkmak istemedim!"

Yasemin elini geriye atıp duvara tutundu. Eğer bir yerlere tutunmazsa yere yığılacaktı. Nasıl da inanmak istiyordu bu sözlere! Asıl girdap tam da bu sözlerdi. Kapılmak üzereydi. Issız ve karlı bir ormanda gözlerini kapatıp, sıcağa, uykuya teslim olur gibi, Mert'in sözlerine teslim olmak istiyordu. Ancak teslim olursa bir daha uyanmayacağını, bu savaşı kaybedeceğini biliyordu genç kız. O karlarda uyumadı ve o girdaba kapılmadı. İnatla çenesini dikleştirdi. Yüzündeki alaycı gülüşün yeterince gerçekçi olmasını umarak konuştu. "Ah, bu sözler için çok çalıştın mı? İnternetten mi ezberledin yoksa? Peki, benden önce kaç kıza söyledin?"

"Sadece sen!" diye gürledi genç adam. "Sadece sen varsın, aptal!"

"Aptal olmayı yalancı olmaya, haysiyetsiz olmaya tercih ederim!"

Mert bu sözlerle beraber öfkelendi. Yasemin'e bakarken onu asla, hiçbir zaman ikna edemeyeceğini anlamış gibi kaskatı durdu. Sözlerinin anlamı yoktu bu kız için. Evet, yalan söylemişti, suçluydu, gerçekleri anlatmayı ertelemişti ancak içinden geçenlerden emindi. Yasemin bundan emin olmuyorsa, aşkına inanmıyorsa daha fazla ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey... Kızın yüzüne kızgınca

baktı. Sesi bir tufandan kalan yıkıntılar gibiydi. "Gitsem gerçekten mutlu olacak mısın?"

"Olacağım," diye atıldı genç kız. Aksine kahrolacağını bilerek... Kekelerken de hislerinden emin olmadığını gösterdi. "He.. hem de çok mutlu olacağım."

Mert başını hafife yana yatırdı. "Peki, o halde," dedi anbean korkuyu kızın kalbine yerleştirerek. "Gidiyorum!" Arkasını döndü ancak adım atmadı. Başını çevirip sevdiği kıza baktı. "Anneme özürlerini iletirim!" dedi son bir gurur kırıntısıyla.

Yasemin, Mert'in *Gidiyorum!* deyişini bile sindirememişken yeni bir kaygıyla kalakaldı. Mert'in annesine söylediği her bir sözü hatırlıyordu. Ona *Gösterişinize bu kadar zaman ayırmak yerine, önce oğlunuzu doğru düzgün yetiştirseydiniz,* demişti. Bundan anında pişman olmuştu çünkü Mert Kutlar gibi bir yalancının günahlarını belki de hiç haberi olmayan o kadına yüklemişti. Bunun pişmanlığını kendiyle yalnız kaldığında yaşayabilirdi. Mert'e yenilmemeyi umarak "Senin gibi bir oğlu olduğu için o da çok şanssız!" dedi.

Mert'in hissiz bir gülüşle karşılık verdikten sonra gitmek için döndüğünü görünce ölümüne kederlendi. *Biraz daha kalsa...* diye geçirdi içinden. Kendisine itiraf etmese de, gitmesini hiç istemiyordu. İkna edilmek istiyordu ama bir yandan tüm bunların bitmesini de diliyordu. Bu adam olmadan bir süre mutlu olamayacaktı. Uzun bir süre. Yıllarca süreceğini biliyordu. Kahretsin! Yasemin bunun ölene kadar sürmesinden korktu. Muhtemelen öyle olacaktı, kalbindeki bu huzursuz sancı bunu gösteriyordu. Onsuz olamayacakmış gibiydi. Kalan birkaç saniyenin sonsuza kadar sürmesini nasıl da isterdi? Hem bu saniyeleri uzatmak, hem de içindeki derin vicdan azabından kurtulmak için "Annene özür dilediğimi söyle!" diye bağırdı.

Mert genç kıza dönüp kısa ama alaycı bir gülüş attı. Birer çivi gibi Yasemin'in kalbine son sözlerini çakmaya başladı. "Ona seni anlatmıştım. Birbirinizi sevecektiniz... Sen her şeyi mahvetmeseydin!"

"Ben mi mahvettim?" diye haykırdı genç kız.

"En azından benimle konuşabilirdin. Sana bunca zaman bir zarar mı verdim, benim bir tecavüzcü olduğumu düşündüğünde bile seni anladım."

Yasemin onun hakkında hiçbir zaman böyle düşünmediğini söylemedi. Gözlerinin yeniden ıslandığını fark ettiğinde, bunun bir veda konuşması olduğunu anlamıştı. Mert'in her cümlesi itinayla birer pişmanlık tohumu daha ekiyordu kalbine.

"Benimle konuşsaydın sana anlatırdım. Anneme böyle görünmez, sen de onu yanlış tanımış olmazdın. Her şey mahvoldu Yasemin. Ama eğer istersen..."

Genç kız suçlunun kendisi gibi gösterilmesine dayanamadı. "İstemiyorum," dedi içinde bildiği tüm güzellikler ölürken "İstemiyorum," diye inledi bir kez daha.

"Peki," dedi Mert acı bir kabullenişle. "Gidiyorum. Bundan sonra beni görmeyeceksin. Kendine iyi bak... Aklına geldiğimde umarım kötü anılardan çok, güzel anılarla hatırlarsın. Kısa da olsa seni mutlu edecek bir şeyler yapabilmişimdir umarım!"

Beni öldürdün! diye içinden ekledi Yasemin.

"O halde kendine iyi bak!" diyen Mert tamamen sırtını döndü. İki adım attı ve durdu. Yasemin'in kalp atışları da durdu o an. Genç adam hafifçe başını çevirdi ama tamamen çevirmekten vazgeçti. Uzun boyunun verdiği avantajla hızlı adımlar atarak kısa sürede karanlıklar içinde kayboldu.

Yasemin de kayboldu. Zamandan öte, mekândan bağımsız, bir ruh gibi bedensiz kalakaldı kaldırımın ortasında. Az önceki market sahibi dükkânını kapatıp gitti. Uluyan köpek sessizdi. El ele dolaşan çiftler yoktu. Yağmur bile terk etmişti onu. Artık gökyüzünden o ferahlık inmiyordu. Üşümüyordu, titremiyordu, hissetmiyor ve yaşamıyordu. Yasemin Aydın, dünyasının perdelerinin çekildiğini düşündü. Sonsuza kadar karanlıkta kalacaktı, aydınlıktan uzaktı artık. Kollarıyla kendini sardı ve şuursuz adımlarıyla Mert'in az önce yürüdüğü yolu yürüdü.

❧ ❧ ❧

"Yoksa Yasemin'le barıştın mı?"

Safiye Kutlar saatlerdir kaygıyla beklediği oğlunu kapıda karşıladıktan sonra ilk cümleye böyle başladı. Gözleri biraz üzüntü, biraz merakla bakıyordu. Oğlu cevap vermek yerine sadece başını salladı. Kadın bu olumsuz yanıtla belli belirsiz sevindi. Mert'in kurulanması için çalışanlardan havlu getirmelerini isterken, Mert "Gerek yok," diyerek yukarıya, odasına çıkmaya başlamıştı.

Annesi onu takip ederken bir yandan kederli sesiyle söylendi. "O kıza mı gittin? Ah, oğlum... Yapma! Onca olaydan sonra..."

"Anne, ona gitmedim. Ama eğer onunla görüşüp görüşmediğimi soruyorsan, evet onunla görüştüm. Beni affetmesi için bir sürü şey söyledim."

"Kabul etti mi?" diye soran kadın, düne kadar deli gibi merak ettiği Yasemin'i biraz da olsa tanımış olduğunu biliyordu. Kapılarını bir düşman gibi çalan kıza karşı bütün iyi niyeti yerle bir olmuştu. Çıkardığı o rezaletten sonra, o kızın oğluna uygunluğu konusunda ise elbette şüpheye düşmüştü. Kıymetlisi, biricik oğluna düşündüğü gelinle uzaktan yakından ilgisi yoktu o kızın. Yanılıyordu belki de ama öyle bir çılgın Mert'in hayatını daha da karıştırmaz mıydı?

"Kabul etmedi," diyen Mert bu sırada annesine rahatlamasını sağlayan o cevabı verdi. "Beni hiçbir zaman affetmeyecek!"

Safiye Hanım anlayışla gülümsedi. "En iyisi, paşam benim. Belki de senin Mert Kutlar olduğunu, zengin bir ailenin çocuğu olduğunu öğrendiği için yarın bu fikrinden vazgeçebilir? Para yüzünden ikna olması kötü bir şey elbette, ama bu da bir ihtimal."

Genç adam annesine gergin bir bakış attı. "Yasemin öyle biri değil!"

"Sen öyle değil diyorsan tabii ki sana güveneceğim."

"Yasemin gerçekten öyle biri değil."

Kadın bu konuda oğluyla tartışmaya girmedi. Mert bittiğini söylüyordu ve kendisi de buna inanmak istiyordu. Önemli olan buydu şimdilik. Yine de kızın yarın kapılarında bitmeyeceğinden emin olamıyordu. Öylesine fevri bir kızın neler yapacağını kestirmek zordu. Tamam, oğlu hiç de masum değildi ve bir kadının kışkırtıldığında neler yapabileceğini tahmin etmek kolaydı ama

düşünmeden hareket eden bir kadın, oğlunun hayatında kalıcı bir yere sahip olduğunda kim bilir ne sorunlar çıkarırdı? Neyse ki bitmişti!

"Bir de bana iyi anlaşırsınız, birbirinize çok benziyorsunuz," demiştin. Allah korusun benim nerem o kıza benziyor paşam, ben öyle cadı mıyım?" diye sordu tatlı-sert sesiyle. Mert'i muhtemelen şu an gömüldüğü o derin düşüncelerden çekip almak adına muzipçe konuşmuştu.

Mert üzerindeki formayı çıkarıp fırlattı. "Benziyordunuz," dedi annesine dönmeden. "Yasemin'in içindeki cadı ortaya çıkmadan önce iyi anlaşacağınıza emindim."

"Ben de öyle umuyordum, oğlum. Yasemin'in anlattığın gibi biri olduğuna inanmak istemiştim ama dün gelen kızın o bahsettiğin iyilik meleği kızla pek bir ilgisi yok gibiydi."

"Kızgındı, Safiye Kaptan. Sevdiği adamın hayatı yalan çıktı. Başkası olsa farklı mı davranırdı?"

"Haklısın, aşkım benim. Yalan söylemiş olman ne açıdan bakarsan bak tamamen bir suç. Ah, benim yakışıklı oğlum. Sen asla yalan söylemezsin ki, bu da nereden çıktı?"

"Ne bileyim, anne! Onu görünce bir anda Mert olmaktan çıktım. İşlerin bu aşamaya geleceğini, onu böylesine seveceğimi nereden bilebilirdim?"

"Ah, benim kuzum... Keşke Yasemin bunları dinleseydi, keşke ona gerekçelerini anlatabilseydin."

"Söyleyeme çalıştım ama dinlemedi."

Kadın oğlunun acısıyla kendi kalbinde tarifsiz bir acı duydu. Mert'in dün geceden bu yana nasıl bir üzüntüde olduğunu elbette görmüştü. Onun bir kadın uğruna uykusuz kaldığına, gece dışarıya çıkmadığına ilk kez tanık oluyordu. Geçeceğinden emindi. Kısa süreli bir rüzgâra kapıldığını düşünüyordu. Rüzgâr esmeyi kestiğinde Mert de huzura erecekti. Bu yaşlarda olurdu bunlar. Bu yaşlar mı? Daha düne kadar oğluna yaşının geçtiğini ve evlenmesi gerektiğini telkin ederken, bugün bunun olmaması için dua ediyordu. Henüz tam manasıyla hislerini kontrol edemeyen iki yetişkinin böyle çılgın bir aşk yaşaması sağlıklı değildi. Evliliğe hazır

değillerdi onlar. Bu aşamadan sonra da artık evliliğin uzak bir ihtimal olduğunu görebiliyordu.

Mert'in duş almak için hazırlandığını görünce "Sıcak aç suyu. Yağmur altında kalmışsın. Hastalanma evladım," dedi.

"İyiyim ben, anne," diyen genç adam annesine hafifçe gülümsedi.

Safiye Kutlar, oğlunun yanına gidip kollarını açtı. Mert bir çocuk gibi teselli edildiğini fark etse de aldırmadı. Onun küçük oğlu olmayı her zaman sevmişti. Uzun boyunu eğip annesine sokuldu. Kadın oğlunun iki yanağından öptükten sonra "Kimse için kendini üzme," diye ikaz etti. "Asıl o kız seni kaybettiği için üzülsün," dedi yapmacık bir abartmayla.

Mert gülümsedi. Yasemin'in üzülmesini istemiyordu. Kendisi ise üzülmek az kalır, neredeyse can çekişiyordu. Bunu annesine göstermemekte oldukça başarılı olsa da, içindeki fırtınada öylece savruluyordu.

"Üzülmemeye çalışırım," dedi umursamaz görünerek.

Annesi oğlunun kolunu okşadı. Onu üzülürken görmeye dayanamadığı için teselli eden birkaç cümle kurdu. "Hayat bu... Yarın ne getireceği belli olmaz. Umarım iyi şeyler getirir, aşkım. Daha fazla düşünme."

"Umarım," dedi genç adam. Umsa bile iyi bir şeyler olacağına dair hiç umudu yoktu. Annesi çıkar çıkmaz banyosuna girdi. Sıcak suyun altına geçtiğinde küvetin içine çöktü ve oturdu. Bu defa sıcak bir yağmur yüzünden inerken, Yasemin'le olan tartışmasını anımsadı. Kızın neredeyse *Gitme!* diyeceğinden emindi ama hayır! O inatçı keçi kalmasını söylememişti. Mert onu şimdiden çok özlemişti. Her şeyini özlemişti... Hiçbir şeyini ayıramazdı... Sesini, soluğunu, ellerini, bedenini, her an uyarılmasına neden olan incecik belini, tenini, dudaklarını, onu öptüğünde hafif hafif inleyen o nefesinin ısısını... Onu istiyor, onu özlüyor, sonsuza kadar elde etmek istiyordu. Ama onu sonsuza kadar kaybettiğini biliyordu.

Yasemin de benzer hisler içindeydi. O da eve girer girmez kendini duşun altına atmış, sıcak suyla içinde kopan fırtınaların yatışmasını beklemişti. Ancak tek yapabildiği düşünceler içinde boğulmak olmuştu. Mert'le aynı saatlerde, aynı şekilde, aynı hislerle,

aynı boğucu düşüncelerle dakikalarca suyun altında kaldı. Birbirlerini sabaha kadar uykusuz kalarak aynı şekilde düşündüler. Ağlamak çoğunlukla kadınlarla anılan bir eylemdi. Mert kasvetli düşüncelerle saatlerce kum torbası yumruklarken, Yasemin yastığına sarılıp ağlamıştı. Acıyı yaşama şekilleri farklı olsa da, kalplerindeki derin keder aynıydı. Özlemleri ve aşkları da şüphesiz tıpatıp aynıydı!

❧ ❧ ❧

Deniz sırılsıklam olmuş Galatasaray formasını kendi elleriyle yıkayıp özenle astı. Bakıp bakıp gülümserken yaptıkları o tuhaf maçı düşünüp durdu. Fenerbahçeli kocasıyla ciddi bir futbol maçında bile rakip olamayacağını biliyordu. Ciddi mi? Ah, evet... Dün geceki maç oldukça ciddiydi. Hatırladıkça gülmesi bu yüzdendi. Yasemin için de üzülmüyordu artık. Yani birazcık üzülüyordu ama aşılmayacak kadar büyük değildi onların sorunu. Belki de çoktan barışmışlardı. Ne de olsa en iyi dostunun yüzündeki o aptal ifadeyi, Mert'e her baktığında gözlerine yerleşen derin hayranlığı görmüştü. Mert de aynı şekilde... Yasemin'i tutarken, ona giderken bile coşkusu açıktı. Onu incitmekten ne kadar nefret ettiğini göstermişti. Bu hisler altında uzun süre küs kalmaları mümkün değil gibi görünüyordu. En azından Mert'in tüm geçmişine rağmen geleceğindeki temiz sayfa olarak Yasemin'i görmek istediğinden emindi. Mert'e güveniyordu. Yasemin'in inadının kırılacağını da biliyordu ama bu sürecin uzamaması en büyük dileğiydi. Eğer barışmamışlarsa, bugün bizzat eve ya da hastaneye gidip Yasemin'le görüşecekti. Tuna nasılsa işe geçecekti ve gün boyu Yasemin'i avutmak için yeterli zamanı bulabilirdi. Eğer onlar da Tuna ve kendisi gibi çılgınca hamleler yapıp kavga ortasında öpüşmüşlerse, Yasemin şu an Mert'in yatağında bile olabilirdi.

Deniz bu düşünceyle "Ah, asla olmaz!" diye bağırdı kendi kendine. Evlenmeden katiyen olmazdı.

"Ben neden karışıyorsam," derken aynadaki aksine gülümsedi. Yasemin'in ebeveyni gibi hissetmeye alışmıştı. Mert'e karşı kızını koruyan bir anne rolünden derhal çıkmalı ve gençlerin her

ne istiyorlarsa yapmalarına izin vermeliydi. Onlar birer yetişkindi. Üstelik Yasemin kendisinden iki buçuk yaş büyüktü. Bu durumda kendisi onların ilişkisinde ancak dış kapının dış mandalı rolünü oynardı.

Genç kız onların en doğrusunu yapacağından emin, sözlerini bilmediği bir şarkının müziğini mırıldanıp Tuna'nın formasına yöneldi. Onu yıkamadan önce kocasının isminin yazdığı yeri elleriyle okşadı. Kokusunu almak için burnuna götürdü ama yağmurda ıslanan formadan Tuna'yı soluyamadı. Küvete doğru eğilmiş elindeki formayı yıkarken poposuna dokunan bir şeyle önce korktu, sonra sırıttı. Tuna'nın elini ve onun dokunuşunu tanıyordu. Penye pijamasının üstünden iri avucunun kalçasını okşamasını zevkle karşıladı.

Onu görmek için önüne dönerken, Tuna'yı ıslatmamaya gayret edip formayı kenara bıraktı. Ellerini kendi pijamasına silip kuruttu ve kollarını açıp parmakları üzerinde yükselerek sevdiği adamı öptü.

"Günaydın Kurumsal Prens'im," dedi kendini bir anlığına çektiğinde. Erkenden uyanıp, sevdiği adamı uyandırmamaya gayret edip mutfağa geçmiş, güzel bir kahvaltı hazırlamış, ardından banyoya yönelmişti. Bugün hamarat tarafından kalkmıştı. Tuhaftır ama annesinin becerikliliği birazcık da olsa kalıtım yoluyla kendisine geçmiş olmalıydı. Deniz tüm bu işleri zevkle yaptığı için şimdi kocasına gururla bakıyordu.

"Kahvaltı hazır," dediğinde neredeyse övünçten uçmak üzereydi.

"Kahvaltı mı hazırladın?" diye sordu genç adam.

Onun sesindeki hafif alayla Deniz somurttu. "Ben iyi bir ev hanımıyım."

Tuna onu yeniden öptü. Eğlenir gibi bir ifadeyle bakıyordu. "Şimdi de çamaşır mı yıkıyorsun? Kariyer basamaklarını hızla çıkmakta kararlısın öyle mi?"

"Evet," diyen genç kız ellerini indirip, Tuna'nın, öpüşmeleri yüzünden kayan ince kravatını düzeltti. Sonra ellerini bir kaya kütlesi gibi sert göğsüne yerleştirdi ve bedenini sımsıkı saran gömleğinin üstünden kocasını okşadı.

"Ev hanımlığında kariyer yapmak istiyorum ama seni böyle tek başına o kurtlar sofrasına... ah hayır, cadılar sofrasına da göndermek istemiyorum."

Tuna tek kaşını kaldırıp sordu. "Cadı mı? Kim o cadılar?"

"Kadınlar!" dedi genç kız. "İnsanlığın yarısını oluşturan o tür! Hepsi benim için potansiyel tehlike!"

"Benim için dünya üzerindeki tek kadın şu an evli olduğum kadın. Kimseyi tehlike olarak görmene gerek yok sevgilim."

Deniz muzipçe sırıttı. "Sana güveniyorum ama çevreye güvenmiyorum."

Genç adam, kızı sımsıkı sarıp ellerini yeniden kalçalarına indirdi. Başka kadınlar gibi tatsız konulardan şaka yollu bile olsa konuşmak istemiyordu. Bu yüzden Deniz'e takılmaya karar verdi. Kalçalarını güçlü avuçlarında sıkarken "Biraz kilo mu aldın sen?" diye sordu. Rolüne uygun yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Deniz bu oyunu kavrayamadı. Gözleri dehşetle açılırken kaşları üzüntüyle inmişti. "Kilo mu almışım? Çok mu? Ah, hayır... Aslına bakarsan kilo almam, hatta bir dubaya bile dönmem normal! Bütün gün ya evdeyim, ya senin başını şişiriyorum. Çalışan tek yerim çenem ve bildiğin gibi çene çalışınca yağları yakamıyorsun!"

Tuna bu komik sözlere sırıtsa da, Deniz gerçekten kaygılıydı. "İzin ver, ben de çalışayım!" dedi aklındaki düşünceyi kocasına açarak.

Genç adamın kaşları hızla çatıldı. Sırf Deniz'in şaşkınlığını ve paniğini sevdiği için kilo aldığını söylemişti ama kızın kilosunun aynı olduğuna, hatta daha da zayıfladığına emindi. "Çalışmaya ihtiyacın yok!" dedi buyurur gibi. "Evde ne istersen onu yapabilirsin! Spor yapmak da dâhil! Kullanılmayan odaların birini spor salonuna çevirebiliriz!"

"Spor mu? Puff!" diyen genç kız yanaklarını şişirip sıkıntıyla boşalttı. "Önce yiyip, sonra eritmeye çalışmak bana dünyanın en saçma işiymiş gibi geliyor. Hem zenginlerin yemeğe o kadar para bayıp, ardından spor salonuna servet dökmeleri sence de enayilik değil mi?"

Tuna bunu mantıklı bularak gülümsese de, bir noktaya itiraz etti. "Sadece kilo vermek için spor yapılmaz. Sağlık için gerekli bir şey. Bir yaşam biçimi."

Deniz muzipçe dil çıkardı. "Kamu spotunu izlediniz! İyi günler."

Genç adam kızı biraz daha çekip kendine sımsıkı bastırdı. Onu her geçen gün daha da sevimli bulmak neyin belirtisiydi? Bu kız yaşam enerjisi olarak çoğaltılsa, insanlığın en büyük buluşu yapılmış olurdu. Ama hayır! Deniz çoğaltılamazdı. O sadece bir taneydi, tekti, özel üretimdi... O yalnızca Tuna Üstüner'e aitti.

Konuyu unuttu genç adam. Dün gece zaten Deniz'le birlikte olamamanın gerginliğini duyuyordu. Eve gelir gelmez şikeci karısı duşa girmiş, ardından tam anlamıyla sızmıştı. Genç adam onu fena halde arzuluyordu şimdi. İşe gitmeyi erteleyebilir ve ona hemen burada sahip olabilirdi. Bunu yapmak için kızın pijamasını sıyırmaya başladı. Deniz onu durdurdu. Belli ki aklında az önceki konu vardı.

"Belki de kurslara katılırım ha, ne dersin? Yemek kurslarına gidebilirim. Böylece gerçekten işe yarayabilirim," dediğinde genç adam haklı çıktı. Karısı fıldır fıldır kendisini evden çıkartacak bir şeyler arıyordu.

Tuna kurs fikrine bir anlığına sıcak baktı. "Yemek kursu mu?" dedi gözlerini kısıp durum değerlendirmesi yaparken. "Bayan bir hoca bulursan neden olmasın."

"Ah yapma, beni kursta ders veren yemek hocasından da kıskanmazsın herhalde."

"Sana güveniyorum ama çevreye güvenmiyorum!" diyen Tuna'nın tatlı misillemesiyle Deniz kahkaha attı. Bir an sonra dudakları büzüldü. "Hmm, aslında yemek kursuna gitsem bile yemek yapmayı sevmediğim için sanırım bana bir faydası olmaz. İngilizce kursuna gidebilirim ama."

"İşte buna onay veririm. Bugün Lale'den iyi eğitim veren bir yerler bakmasını isteyebilirim. Elbette bayan bir eğitmen eşliğinde..."

Deniz gülümsedi. Buna katlanabilirdi. "Şahane olur!" dedi ellerini keyifle çırparken. "Böylece seninle şu yabancı konukların olduğu yemeklere, kokteyllere katılabilirim."

"Bu duruma göre değişir," diyen Tuna otoritesini [illegible] kararlı bir sesle konuştu.

Genç kız şaşkınca sordu. "Nasıl duruma göre?"

"Seni herkese göstermeye niyetim yok, sevgilim. Bana [illegible] kalmalısın, anladın mı?"

"Ah, beni eve mi kilitleyeceksin yani?"

"Belki de bunu yapmalıyım. Böylece kimse sahip olduğum [illegible] zinenin farkına varamaz."

Deniz eliyle onu hafifçe itti. "Benimle dalga geçme," [illegible] şımarıkça dudaklarını büktü.

"Dalga mı? Neden dalga olsun?" diyen genç adam [illegible] arasındaki kısa mesafeyi kapattı. "Sen benim saklı hazinemsin, [illegible] leğim. Seni gören her erkeğin aklından neler geçtiğini tahmin [illegible] biliyorum. Sırf bunlar yüzünden bile onları öldürebilirim. [illegible] seni gördüğümde benim aklımdan geçenler de sadece bunlar!"

"Ne geçiyormuş senin aklından?" diyen genç kız elleriyle [illegible] den Tuna'nın bedeninde keşfe çıktı. Onun şuh sesi, işveli [illegible] şuyla genç adam tamamen uyarıldı. Karısının belini, [illegible] larının üstünden tenini okşarken "Seni yatağa atmak ve [illegible] sonu gelene kadar seninle sevişmek istiyorum!" dedi. "Aklımdan geçenler sadece bunlar!"

Genç kız inledi. Yüzüne yerleşen ateş kırmızı utanç [illegible] "Sahiden beni her gördüğünde arzuluyor musun?" diye [illegible]

"Sadece gördüğümde değil, seni görmediğimde bile [illegible] yorum!"

"Ben de seni!" diye hızlıca yanıt verdi genç kız.

Tuna dudaklarından öpünce de istekle karşılık verdi, [illegible] kahvaltıyı unutmamalıydı. "Geç kalacaksın," dedi bir [illegible] zaman bulunca.

"Orası benim şirketim, hesap vermem gereken bir [illegible] yok!" diyen Tuna Üstüner oldukça küstah görünüyordu.

Deniz bu küstahlığa bile hayrandı. "O halde bugün [illegible] Dünyanın sonu gelene kadar gitme... Her zaman yanımda [illegible]

Genç adam can alıcı bir gülüş atıp kızı alnından öptü. "[illegible] olursam olayım, sen her zaman benimlesin bebeğim.

[illegible] böyle!"

Adam duraklamadı. "Seni seviyorum! Dünyanın sonuna kadar değil, sonsuza kadar!"

"Seni seviyorum Kurumsal Kasıntı'm. Dünya'nın veya Uranüs'ün sonuna kadar değil, bütün sonsuzlukların sonuna kadar."

"Bütün sonsuzlukların," diyen genç adam sırıttı.

Deniz de gülümsedi. "Büsbütünüyle!"

❧ ❧ ❧

Deniz, Tuna ile beraber çıktığında kocasını katiyen araç kullanmayacağına dair ikna etmeye çalışıyordu. Doğru, evleri şehir dışında sayılırdı ve otobüs beklemesi saçmaydı, ama araç kullanmak da ona göre değildi. Trafikte panik olacağını, her gün bir kaza yapacağını söyledi. Tuna en sonunda pes edince, Deniz'i de bir gün tutma konusunda ikaz etmişti. Bundan böyle genç kızın hayatında bir araç olacaktı. Ancak Deniz bu lükse alışamayacağından emindi. Her gün bir adamı arayıp–muhtemelen kendisinden daha yaşlı bir adamı–oraya buraya götürmesini söylemek kendine göre değildi. Taksi çağırabilir veya alt yoldan geçen belediye otobüsüne binebilirdi. Ancak bu konuda Kurumsal Koca'sına itiraz edemezdi.

"Ya araç kullanmayı öğrenirsin, ya da bir aracın seni her yere götürmesine izin verirsin!" diyerek son sözü söylemişti genç adam. Deniz çaresizce kabul etmişti. Bu gerçekleşmeden önce de halledilmesi gereken bir şey vardı. Bugün kesinlikle onu halledecekti. Kâbus hafızasından kurtulmaya ant içmişti genç kız. Dünden beri kendini yoklayan o kötü bir şeyler olma ihtimalini görmezden gelmek, bunu sıkan şeyleri unutmasa da, bunları tamamen ortadan kaldıracaktı. Bu yüzden evden çıkıp Tuna'dan ayrılırken zaman kaybetmeden aklındaki numarayı tuşladı. Her zamanki yerde Sanat Müzesi'nin bahçesinde öğleden sonra dörtte buluşmayı kararlaştırdı. Onya gitmeden önce stres atmak, kafasını dağıtmak ve biraz olsun sakinleşmek için Yasemin'i hastanede ziyaret etti. Kafasını kendi kafasını dağıtmak kadar, meraktan öldüğü konuyu da netleştirmek istiyordu. En iyi arkadaşının Mert'le olan

durumunu öğrenmezse, Angry Birds oyunundaki kuşlar gibi Yasemin'i patlatacaktı. Bu defa da kendisinden bir şeyler gizlerse bunu sahiden yapacaktı. Neyse ki Yasemin her şeyi olduğu gibi anlattı. Mert'in tamamen gittiğini söyledi.

Deniz kaşları çatık, elindeki kâğıt bardağı sıkıp bükerken "Demek sana veda etti?" diye sordu.

Yasemin, Mert'in dün geceki veda konuşmasını kelimesi kelimesine anlattı. Elbette kendisinin bu durumdan memnun olduğuna dair uzun uzun yalanlar da sıraladı. Ancak Deniz onun gözlerindeki kederi gördü.

"Bana kendine iyi bak dedi ve gitti!"

Yasemin farkında olmadan en az üç kere bu cümleyi tekrarlamıştı. Deniz oflayarak ellerini saçlarına geçirdi. "Yasemin, bak bi'tanem... O adamı sevdiğin halde neden bu kadar zalimce davrandın?" diye sorarken sesi uzlaşmacıydı.

Genç kız uzlaşmadı. Deniz'e öfkeyle baktı. "Beni aldattı, kandırdı! Bir günde onu nasıl affedebilirdim?"

"Demek birkaç gün geçmesini bekliyordun?" diyen Deniz tek kaşını kaldırıp imayla gülümsedi.

"Elbette hayır," dedi Yasemin kollarını göğsünde buluşturarken. "Birkaç gün değil, birkaç asır bile özür dilese onu affetmeye hiç niyetim yok!"

"O halde neden gitmesinden sitem eder gibi bahsediyorsun?"

"Sitem falan etmiyorum, Deny! Lafı kıçından anlama!"

"O halde sen de kıçından anlatma!" diyen Deniz, Yasemin'e sinirli bir bakış attı. "Aptal gibi âşıksın ama o devasa, kocaman egona zarar verecek diye zavallı çocuğu affedemiyorsun!"

"Ne egosu, Deniz! Benim kalbimi paramparça etti. Üstelik zavallı bir yaşlı adamı da yalanına ortak edip, günlerce beni kandırdı. Necati Amca'nın oğlunu da para karşılığı susturmuş!"

Deniz öğrendiği bu detaylara şaşırıp tüm ayrıntıları dinledi. Mert'in yalanını sürdürmek adına Kastamonu'ya giden konvoya nasıl takıldığını, cenaze sahiplerine para ve iş karşılığı susmaları konusunda nasıl ikna ettiğini, her detayı öğrendi. Bunlar şüphesiz oldukça adice görünüyordu ama Mert'i Deniz'den başka kim anlayabilirdi ki. Boka batmış gibi yalanlara gömülmüş olan Mert,

Deniz'e kendisini hatırlatıyordu. Kolay olsaydı şüphesiz Yasemin'e her şeyi anlatırdı ama yapamamıştı işte. Tıpkı kendisinin başına bela olan beş yüz bin liralık borcu ve mafya pisliklerini kimseye anlatamadığı gibi... Mert'in tarafında olmak en çok bu yüzden kolaydı. Mert bir mağdurdu. Yalanların tek bahanesi aşk olabilirdi. Kendisi de, Mert de aşk uğruna o yalanlara bulaşmışlardı. Bu yüzden empati yapabiliyordu ama Yasemin'in onu anlamaması ve olaya sadece kandırılma gözüyle bakmasını da anlıyordu. Yine de olabildiğince düşünmesini, affetmeye çalışmasını telkin etti dostuna.

Yasemin elbette küslük konusunda gönülsüzdü ama gururunu çiğneyemiyordu. Mert'i seviyordu ama ona güvenmek konusunda emin olamıyordu. Bu kadar kolay affederse, ömrü boyunca aklında *Acaba?* sorusu kalacaktı. Bunları Deniz'e anlattı.

Deniz de bu ayrıntılardan sonra aklına gelen en mantıklı cümleyle Yasemin'e öğüt verdi. "Murat denen o adamla ayrıldığını hayal et, Yaso. Mert'le yeni bir ilişkiye başla. Mert'in sana güven verip vermediğine bak!"

"Ben deneme tahtası değilim, Deniz. Kalbim bir kere kırıldı zaten. Sen bana yeniden o riski al diyorsun."

"Ben Mert'e kefil oluyorum!" diye araya girdi Deniz. "Seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Geriye o aptal, lanet olası detaylar kalıyor!"

"Off!" diye inledi Yasemin. Bu sırada hemşire formasının cebindeki telefonu titredi. Telefonu çıkarıp bezgince baktı. Ancak Deniz onun yüzündeki rengin anbean soluşuna tanıklık ettiğinde kötü bir şey olduğunu hemen anladı. Yasemin'in elinden telefonu kaptığı gibi ekrandaki mesajı okudu.

"Yarın Çin'e gidiyorum. Bu uzun süreli bir gidiş olacak. Dil eğitimi adı altında kaçıyorum bu ülkeden. Senin olmadığın bir yerde aynı havayı solumak katlanamayacağım kadar ağır bir bedel. Mesajımı okumadan sileceksin belki de. Eğer okuyorsan, seni daima sevdiğimi unutma, Yasemin. Nereye kaçarsam kaçayım, kalbim sadece sende kalacak."

Deniz dehşetle iki kez daha Mert'ten gelen mesajı okudu. "Aman Allah'ım," demişti ki kafasını kaldırdığında Yasemin'in gözlerinden dökülen yaşları gördü.

"Yasemin, bi'tanem..."

"Gidiyor..." diye inledi genç kız.

"Onu durdurabilirsin!"

"Hayır!" diyen Yasemin gözyaşlarını sildi. "Gitmek kolaysa gitsin. Defolup gitsin,"

"Ama..."

"Deniz lütfen... Hiçbir şey yapmayacağım. Artık üsteleme! Şimdi işime dönmeliyim."

Yasemin uzanıp Deniz'i şöyle bir öptükten sonra ölü gibi, ruhsuz bir şekilde hastanenin kafeteryasından çıktı. Deniz üzgün gözlerle arkadaşının gidişini izledi. Bu aşamadan sonra artık iş ikisindeydi. Eğer gururları, öfkeleri, kızgınlıkları aşklarından güçlüyse en iyisi bu ilişkinin de bitmeseydi. Mert kaçmayı tercih edip gidiyorsa, Yasemin onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorsa, kendilerinin bileceği bir şeydi! Aşk, beklemeye gelmezdi, kararsızlığa, şüpheye, düşünmeye gelmezdi. Aşk, anlık karar vermekti, aşk delilikti, dengesizlikti... Aşk, abaküsten boncuk saymak kadar bile matematiksel değildi, kahrolası aşk sadece kalbiydi. Kalplerini dinleyecek olan muhataplar da belliydi!

❧ ❧ ❧

Deniz, Tuna'yla yaşadığı hayatın tamamen sorunsuz olmasına rağmen, onun dışında her şeyin bu kadar soruna batması karşısında boğuluyordu. Yasemin ve Mert'e üzülüp başındaki beladan korkarak müzenin bahçesine gitti. Geçen sefer oturdukları bankta tek başına beklerken yarım saat sonra Bağkurlu Mafya yanında iki adamıyla çıkageldi.

"Güzel kız," dedi adam onu tepeden tırnağa süzerken.

Deniz büyükçe bir nefes aldı. Kibar olmaya gayret etti. Bu adamların kibarlıktan ne kadar anladığı açık olsa da, şu an onları kışkırtacak hamlelerden uzak duracaktı.

"Lütfen oturun," dedi nezaketini yitirmeden.

Adam kızı ilgiyle biraz daha inceledikten sonra yanına oturdu. Aralarında hiç boşluk yoktu. Deniz bu rahatlıktan tiksinip hafifçe yana kaydı.

"Bana yeni bir şeyler mi getirdin?"

Mafyanın boğuk sesi Deniz'in cesaretinin üzerinden bir dozer gibi geçti. Elleri titrerken kekeledi. "Be..ben aslında buraya başka bir şey için geldim," dedi zorlukla gülümserken.

Yaşlı adam tek kaşını kaldırıp "Neymiş?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız yeni bir şey de var... Ben... Ben artık sizinle görüşemeyeceğim!"

"Anlamadım?"

"Anlaşılmayacak bir şey yok. Kocamla çalışmıyorum. Şirketine dair herhangi bir bilgi elde etmeme artık imkân yok. Bu yüzden aramızdaki bu sevimsiz ortaklığı bitirmeye geldim."

"Hmm..." diyen adam eliyle çenesini kaşıdı. "Sen bitti dediğinde biteceğini mi sanıyorsun?"

"Bitecek!" diye söylendi genç kız. Sinirlenmemeye en önemlisi korkmamaya çalıştı. "Devam etmeyeceğim!"

"O halde başına gelecekleri göze aldın demektir."

"Hiçbir şey umurumda değil. Sizi tutan her kimse ona da söyleyin. Artık ben yokum!"

Ve ayağa fırladı. Adam bileğinden kavrayıp onu yeniden oturtmamış olsaydı, koşarak gitmiş olacaktı ancak yapamadı. Bileğindeki o kırışık el öylesine kuvvetle sıkıyordu ki, Deniz acıyla kasıldı.

"Bırakın beni!" diye inledi.

Adam pis pis sırıttı. "Dinle güzelim. Ben izin vermeden hiçbir şeyi bitiremezsin!"

"Ama bitirdim. Bırakın beni," diyen Deniz bu defa elini ondan kurtarmayı başardı. "Sahte şantaj anlaşmanız da umurumda değil, tehditleriniz de... Bu oyunu sürdürmeyeceğim!"

Adamın kahkahası müzenin bahçesinde yankılandı. Oradan geçen bir adam, çocuklu bir kadın dönüp onlara baktılar. Ancak mafyanın adamlarının ikazıyla yeniden yollarına giderken, Deniz kimsesiz kaldığını fark etti. Kendisine yardım edecek tek kişi yine kendisiydi. Yalvaran gözlerle "Yapmayacağım. Lütfen," diye inledi.

Adamın yanıtı bir kova ateşi tepesinden döker gibi kararlıydı. "Yapacaksın!"

"Hayır!"

Deniz son sözünü söyler söylemez arkasını döndü. Karşısına dikilen mafyanın adamı gitmesine izin vermeyince kalakaldı. Yeniden yaşlı olana döndü. "Bitti dedim!"

"Bitmez! Karşılığını ödemeden bitmez!"

"Karşılığı yok. Size yeterince bilgi verdim. Artık ben yokum diyorum! Bir şeyler öğrenmeme imkân yok. Hem kocama zarar vermek de istemiyorum! Lütfen..."

"Olacakları göze alıyorsun o halde!"

"Alıyorum," diyen genç kız başını dikleştirdi. Korku tüm iliklerine nüfuz edip nefesini kesse de pes etmedi. "Alıyorum! Bana yapacaklarınız umurumda bile değil!"

"Şimdi git," diyen adam arsız gülüşüyle kızın nefretini bir kez daha kazanırken "Bu gece düşün!" dedi. "Ödeyeceğin şeyler basit bedeller olmayacak!"

Deniz bu tehditten az sonra ölecek gibi korkuyordu. Kendisinin değil, yakınlarının başına gelmesi olası şeylerle başı döndü. Dünyası kararmak deyimi onun için gerçek olurken, bir gece daha zaman kazanmak için boyun eğdi. "Pe...peki," dedi. "Düşüneceğim!"

Dizleri gittikçe güçsüzleşirken kaçmayı başardı. Kalbi ağzından fırlayacak gibiydi ancak bahçeyi koşarak çıkabildi. Tek gecesi vardı. Bu gece... Ve bu gece de her şeyi Tuna'ya anlatacağına dair kendine söz verdi. Bu işi artık kocasına ve onun gücüne bırakacaktı. Onu ikna etmek zor ve acılı olacaktı ama Deniz bu işten tek kurtuluşun Tuna'ya tutunmakla mümkün olduğunu biliyordu. Birkaç gün kendisine kızsa, nefret etse de razı gelecekti. Artık dönüşü yoktu. Mutluluğunu bozmak istemediği için sürekli ertelediği sorununu bu gece çözmeliydi. Tuna'sı yardım ederdi, etmeliydi...

Mümkün olduğu kadar iyi düşünmeye gayret edip, evine gitmek için bir taksi çevirdi. O an kararlılıkla dolmuştu ancak hesaba katmadığı, katamayacağı, aklına bile gelmeyen bir şey daha oldu. Birkaç günden beridir kendisini izleyen Tuna'nın adamı her şeyi görmüştü. Deniz'in taksiye binişini gören koruma yeniden karanlık adamlara doğru gitti. Patronuna bu bilgiyi vermeden önce bu adamların kim olduğunu ve patronun karısı Deniz Üstüner'in onlarla ne maksatla görüştüğünü araştıracaktı. Bunda büyük bir olay olduğuna emindi!

BÖLÜM 25

Hollywood'dan izlediğim felaket filmleri tepeme iniyordu. Tüm o yıkım efektlerini sanki üzerimde deniyorlardı. Deprem oluyor, yer benim ayağımın altından kayıyordu. Eski bir volkanik dağ patlıyor, alevler beni eritiyordu. Saniyeler içinde öldüren o virüs tüm vücuduma yayılıp kanımı kurutuyordu. Hissettiklerim buna benzer şeylerdi. Felaket filmlerinin ilk öleni ben oluyordum adeta. Yaşadığımdan bile emin değilken, bilinçsiz adımlarla yürüdüm. Nereye kadar gittiğimi belki saatler sonra fark ettim. Ulus'u geçmiş, daha önce görmediğim yerlere, izbe sokaklara girmiştim. Üzerime binen ağır yükle bu kadar yürümem bile tuhaftı. Çökmek istiyordum ama tam yolun ortasına... Üzerimden bir kamyon geçse doğrusu hiç fena olmazdı.

Hazır değildim. Kahretsin ki hiçbir zaman hazır olamazdım. Tuna'ya nasıl itiraf edecektim? Beni suçlamadan, bana inanmasını sağlayarak ona gerçekleri nasıl anlatacaktım? Başımın belada olduğunu söylerken, mutluluğumuzun arkasında sinsice duran o tehlikeyi doğru cümlelerle nasıl izah edecektim? Üzerinden bir aydan fazla zaman geçen o ilk buluşmayı doğru ifadelerle nasıl dile getirecektim? Ah, kelimeler öylesine yetersiz kalacaktı ki... Her şeye rağmen denemeliydim. Zaten geç kalınmış olan itiraflar bekledikçe daha da ağırlaşıyordu. Ödenecek bedeller daha da korkutucu hale geliyordu. Her şeyden çok sevdiklerime zarar verilirse bunun vebaline, bunun sonuçlarına katlanamazdım. Tuna beni dinledikten sonra sığınak olmalıydı bana, hayatımıza, geleceğimize... Hep yaptığı gibi, yapmayı sevdiği gibi sımsıkı sarılıp, adeta emrederek "Sen bana aitsin!" dedikten sonra içimi, kalbimi, istikbalimi rahatlatmalıydı. Kendimi doğrudan eve atmak istedim

bu yüzden. Bir taksi çevirip evimin adresini verdim. Güvenli limanım, sevdiğim adamla yaşadığım o evdi. Orada Tuna Üstüner vardı. Mutluluğun merkez üssü onun olduğu yerdi. Beni kötülüklerden koruyacak süper kahramanımdı o...

Bu gece de, o sahiplenici yanını sürdürmesini deli gibi isteyerek kendimi onun geliş saatine hazırladım. Evde kaygıyla beklerken saniyeler ağır çekimde dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü. Ve saatler, her biri yeni bir neslin doğup büyümesine yetecek kadar uzadı. Akrep yediye vurduğu halde yoktu. Aradım... Telefonumu meşgule verip kapattı. Aydan'la ilgili bir durum olduğunu düşünmüyordum elbette, ama aklım başka ne olabileceğine dair ihtimallere kapalıydı. Halasıyla görüşecekti belki. Belgin Hanım yeni kötülük senaryolarıyla kocamı bana karşı doldurmaya çalışacaktı belki de, kim bilir. Neyse ki Tuna başkasının sözüne gelip beni kırmazdı. Yani öyle umuyordum. *Allah'ım lütfen hep böyle olsun. Lütfen hiçbir zaman başkasının sözleriyle beni yargılamasın...*

Sekize doğru onu yeniden aradım. Telefonu kapalıydı. İçime yerleşen bir sürü felaket ihtimaliyle bir o kanepeye, bir bu koltuğa oturdum. Duramadım! Yatak odasına geçip geniş pencerelerden yolu izledim. Tek tük araçlar henüz yapımı bitmemiş toprak yola giriyordu ama hepsi farklı evlere dağılıyordu. Gözüm onun o görkemli Escalade'inde, bir saat daha o şekilde, ayakta, pencere önünde kocamı bekledim. Telefonunu belki yüzden fazla kez aradım. Kâbuslar tepeme, korkular kalbime çöreklendi. Dünyanın sonunu görmek neymiş anladım. Başına bir şey gelmiş olma ihtimali soluğumu bıçak gibi kesti. Yere çöktüm ve ağladım. Üzerimde geniş, ellerimi bile kapatan ince bir lacivert kazak, altımda dar bir tayt vardı. Kazağı dizlerime kadar geçirip, başımı dizlerime yasladım. O kadar dayanılmaz bir baskı altında eziliyordum ki, hislerim felç olmuştu. Tek hissettiğim üşümek ve kalbimdeki acıydı. Uzun süre ellerim yüzümde, parke zemine çökmüş halde ağladım. Kaygılar ve korkular o kadar çoktu ki, gözyaşlarımın gerekçesinin tam olarak hangisi olduğunu fark edemedim. O gerekçeler dağınık bir ressamın renk paletindeki farklı tonlar kadar çeşitliydi.

Ne kadar sonra tıkırtılar geldi. Kalbim beni az sonra öldürecekmiş gibi süratle çarptı. Işık hızıyla ayağa fırladım. Yatak odasından çıkarken pencereden dış kapıya bakmak, Tuna'nın aracının gelip gelmediğini kontrol etmek aklıma bile gelmemişti. Gelenin, hayatıma anlam katan o adam olduğundan nedense emindim. Sanki varlığı onu görmediğim anlarda bile hissedilirdi. Öyleydi ama. Onu görmesem bile, sesini işitmesem de varlığını her hücremle kavrayabiliyordum.

Şimdi görmüştüm de. Merdivenlerin başında durup kapı eşiğinde dikilmiş kocama baktım. Yüzümü ıslatan gözyaşlarını kazağımın koluyla silerken gülümsedim. Beni fark etti. Başını kaldırıp bana baktı, bakışlarımız havada çarpıştı, sanki çarpışan elektrik yüklü bulutlardı. Tuna'nın üzerinde ceketi yoktu, beyaz gömleğine taktığı kravat gevşetilmişti ve çantasını öylece yere bırakmıştı. Ondan beklemediğim bir savrukluktu bu. Ancak her şeyden öte, gözleri... O gözlerinde çözemediğim, çözmeye çalışmadığım, çözersem sonum olacak bir şey gördüm. Kaşları çatıktı. Evet, buna alışmıştım ama gözlerinin bana böyle bakmasına alışkın değildim. Ayrıntıları es geçip kendimi bıraktım. Koşarak merdivenleri indim ve Tuna'nın boynuna atladım. Parmaklarım üzerine yükselmeme rağmen boynuna yetişemiyordum. Onu tamamen kavrayabilmem için eğilmesi gerekiyordu ama eğilmiyordu. Dimdik bir şekilde duruyordu ve ellerini belimde hissedemiyordum!

Bu lanet olası can sıkıcı detayları düşünmedim. "Aşkım," dedim ardı ardına. "Neredeydin?"

Elleri saniyeler sonra nihayet belime dokundu. Parmakları tenimi sararken baskısı hafif değildi. Dayanılmayacak kadar acıttı canımı. Sonra tuttuğu yerden beni itti. Neredeyse geriye düşecektim ama tuhaftır dengemi sağladım. Bütün dünyam tamamen dönerken dengemi korumam başarıydı. Çünkü bunu görmezden geliyordum. Yanlış hissettiğimi düşünüyordum. Beni öylesine sert tutmamış, savurur gibi itmemişti. Gözlerinde şimdi gördüğüm bu bakışlar nefret miydi? Hayır değildi. Hayır... Hayır... Kahretsin hayır...

Gözlerimden inen yaşlar bakışımı bulanıklaştırdı. Kalbim etimi yarar gibi atıyordu. Başım dönüyor, midemde acılı bir devinim oluyordu. "Tuna?" diye seslendim. Sesimi kendim bile zor işittim. "Sevgilim?"

Başını eğdi hafifçe. Burnundan solumak bu olmalıydı. Dudakları kaskatı bir şekilde birbirine kenetlenmişti, görmek istememe rağmen yumruk yapılmış ellerini gördüm. "Beni korkutuyorsun? Sorun ne?" diye inledim. Sesim ağlamaklı çıkmıştı.

"Korkman gerek," dedi buzdan bir kılıçla bedenimi deşip geçerken. "Korkacaksın da!"

Tehdit dolu sesiyle beynimde bir ordunun adımlarını işittim. İşgal ordusu... Korkulardan, kâbuslardan oluşan bir ordu. Acıları, yıkımları, gözyaşlarını saflarına katıp yavaşça hayatıma doğru yürüyorlardı. Onları geri püskürtemedim. Tuna'nın bakışları bütün cephaneliğimi, bütün silahlarımı yok etti. Beni savunmasız, çırılçıplak bıraktı. Nefretin en yalın haliyle karşı karşıyaydım. Kabul etmek istemesem de o kadar aşikârdı ki... İçimi yoklayan o korkunç his gerçekleşiyordu. Kötü bir şeyler olma ihtimali, lanet olası bir ihtimal olmaktan çıkmıştı.

"Ö...öğrendin mi?" diye sordum kendimde olmayarak. İnkâr etsem de biliyordum. Bu bakışların anlık kızgınlıkların, basit hataların sonucu olmadığı belliydi. Bu bakışlarda ben her saniye bir darağacına çıkıp, her saniye asılıyordum adeta.

Üstüme yürüdü ve bağırdı. "Öğrendim!" dedi. "Senin neler çevirdiğini öğrendim!"

"Hayır." Başımı salladım çılgın gibi "Hayır! Hayır..."

Kollarımdan tuttu ama derhal bıraktı. Bana dokunmaktan iğrenir gibiydi. Bu bakışlara, bu uzaklığa dayanamadım. Ona doğru yürüdüm. "Sana zarar vermek istemedim!" Bir tek bunu diyebilmiştim.

"Kimsin sen?" diye gürledi.

Nasıl öğrendiğini, nereden öğrendiğini bilmiyordum. Bilmenin bir faydası olmayacaktı. Ölümüm ertelenmeyecekti. Bu adamın nefretinden kaçışımı önleyecek hiçbir şey yoktu o an.

"Ben Deniz'im... Ben o basit kızım. Yemin ediyorum kimseyle bir işim yok. Mecbur kaldım. Mecbur bırakıldım."

"Onlara ne anlattın?" diye bağırdı yeniden. Öfkesi bir lav nehri gibi beni yutmak üzereydi. "Seni tutanlara ne anlattın?" dediğinde sesinde tehlikeli bir tını vardı. Hışımla, aramızdaki mesafeyi yeniden kapattı. Yüzümden kavrayacak gibi atıldı ancak elleri yarı yolda durdu. Dişlerinin arasından tısladı. "Ne anlattın?"

"Hiçbir şey!" diye bağırırken sesimi hıçkırıklarım bölmüştü. "Lütfen aşkım, dinle beni!"

İşte o an bana dokundu. Omuzlarımdan kavrayıp beni öylesine sertçe duvara yasladı ki, kaburgalarımın sesini duydum. Elleri bana dokunmuştu ama sadece canımı yakmak için. Avuçlarıyla bastırdığı tenimin her zerresi sancıyordu. Aldırmadım. Bu acının şu an kalbimdekiyle yarışmasına imkân yoktu.

"Bana bir kez olsun doğruyu söyle! Kimsin sen, hayatımda ne işin var? Amacın neydi? Kimsin lanet olası kadın? Kimsin?"

"Sen delirdin mi? Ben senin karınım. Bildiğin tanıdığın o kızım!" diye inledim. "Ben sadece seninle mutlu olmanın peşindeyim. Bir kere beni dinle. Lütfen izin ver, sana her şeyi en başından anlatayım!"

Sustu. O karanlık yeşil gözlerindeki nefrete bakmamaya çalıştım. Hâlâ dinliyorken hızlıca konuştum. "Seninle ilk tanıştığım zamanlardı. Bir buçuk ay kadar önce. Çatışmadan sonraydı ama. Polisler seni bana mecbur bıraktıktan sonra. Bir gün evden çıkıp ofise gelirken siyah bir Mercedes beni durdurdu. Zorla o arabaya bindirildim. Yaşlı bir adam dediklerini yapmam konusunda şantaj yaptı bana. Nasıl olduğunu anlayamadığım bir kâğıt imzalatmışlar. İnan bana hiçbir şeyi bilinçli yapmadım!" Kelimelerimi sonlandıran şey hıçkırığım oldu. Konuşmak kadar nefes almakta da zorlanıyordum. Gözyaşlarımı silemeden perişan bir halde detayları anlatmaya devam ettim. "Ailemle, kuzenlerimle, Yasemin'le tehdit ettiler beni. Senin şirketinden bilgiler çalmamı istediler."

Tuna nefretle bakan gözlerini kıstı. "Ajanlık!"

"Evet, ama ben ajanlıktan bir bok anlamam! Allah aşkına Tuna, bana bak! Ben Deniz'im, ajanlık yaptığımı düşünebiliyor musun?"

"Senin neler yapabileceğini bilmiyorum! Seni tanımıyorum! Sen hayatıma girmiş bir yalancıdan, bir yabancıdan başkası değilsin!"

"Yapma," dedim zorlukla. "Ben senin sevdiğin kadınım... Lütfen yapma!"

Elini hızla kaldırdı. Yüzüme atacağı tokat umurumda değildi. Yapabilirdi, bana her şeyi yapabilirdi. Öfkesi kontrolsüzce üzerime yığılıyordu. Tokat için kalkan eli hışımla yanına düştü. Bana dokunmadı, bana fiziksel acı vermedi ama bunu yapmak için güçlü bir istek duyduğunu biliyordum. Gözleri, öfkesi yüzünden karanlık bir kuyuydu ve ben o kuyuya çıkmamacasına düşüyordum.

Çaresiz olsam da devam ettim. "Sana zarar vermedim. Sadece bir kez yaptım!" dediğimde anında pişman oldum. Onu daha çok kızdırdı sözlerim. Detayları vermeyi unutmayarak biraz olsun sakinleştirmek istedim. "Antalya'daydık. Daha önce konuştuğumuz şu konu, Mert'le telefonda konuşurken benim hakkımda..."

"Senin hakkında *ucuz* demiştim değil mi? Haklıymışım!"

Ellerimle yüzümü kapattım. Derin bir nefes aldım ama ciğerlerim rahatlamadı. Ölür gibiydim. "Ucuzum... Evet... Senin hayatına giremeyecek kadar ucuz, basit biriyim ama pes etmedim ben... Mafyalara karşı, aramızdaki duvarlara, sosyal farklılıklara karşı... Hatta sana karşı bile pes etmedim ben... Sana ilk zamanlardan beri âşığım."

"Yalancı sürtük!" diye gürledi. Elleri yeniden kavradı omuzlarımı. "Hayatıma bir yalanla girdin, kendini adeta satarak, kendini bana pazarlayarak girdin hayatıma..."

Başımı salladım. "Hayatına sadece aşkımla girdim... O katı duvarlarını sadece sevgimle yıktım. Sonunda sen de beni tanıdın, beni sevdin... Ne Ahmet'in, ne bir başkasının ajanıyım ben. Ben sadece seninim!"

"Bundan sonra sadece benim düşmanımsın!" dedi. Ondan gerçekten korkuyordum. Bana yapacaklarından değil, bana karşı bundan sonra hissedeceklerinden. Düşman derken bu kelimenin hakkını veriyordu. Kalbimi çelikten yapılma kılıçlardan keskin olan bu sözlerle parçalara ayırıyordu.

"Yemin ediyorum, zorla yaptırdılar bana... Beş yüz binlik bir anlaşmaya imza atmışım. Bundan haberim bile yok. Hatırlamıyorum da ama imza benim..."

Sözlerime elbette inanmadı. "Nerede bu kâğıt?"

"Onlarda!"

En sonunda beni bıraktı. Sertçe "Devam et!" diye buyurdu.

"Ya onların dediğini yapacaktım, ya da bu parayı ödeyecektim! Senden bu yüzden parayı istedim."

"Yani gönülsüzdün!"

"Ah Allah'ım, elbette!"

"O yüzden mi Aydan Ünal'la ortaklık yapacağımı, öncesinde de Gökpark ihalesinin rakamını söyledin?"

"Ne?

"Gökpark ihalesini verdin mi?"

İlk anda neyi kast ettiğini hatırlayamadım. Tuna'nın daima sevdiğim o uzun boyu, bu defa beni yutacak bir kasırga gibi olduğu için yaşadığımı bile unutuyordum. Hatırladım sonradan. Gözlerimden akan gözyaşlarını silemeden "Rakamları verdin mi?" diye bağırdı yüzüme.

"Ben..."

"Aldığın bilgileri kime sattınız?" diye sordu.

"Ah Allah'ım! Ne satması, anlamıyorum?"

"Aldığınız bilgileri rakiplerime sattığınızı biliyorum!"

"Ben anlamıyorum! Kimlere ne söylendi bilmiyorum!" dedim gözlerimi kapatarak. Gözyaşlarımı durduramıyordum.

"Demek bilmiyorsun?" dedi alay eder gibi.

"Yemin ederim bilmiyorum. Sadece bir adam var. Yaşlı bir adam. İsmini de bilmiyorum. O görüştü benimle."

"Peki... Bunu sana bizzat söylettirebilirim ama yapmayacağım! Nasılsa bu işin tüm detaylarını öğreneceğim," dedi açık bir üstünlükle bana bakarken. "Şimdi defol evimden!" O kadar kararlıydı ki, beni cidden kovduğunu anladım. Bunu kabullenemedim, hiçbir koşulda kabullenemezdim.

"Beni... Kovamazsın!"

"Defol evimden dedim," derken tehdit ederek baktı.

Her bir harf, her bir bakış bedenimi daha da güçsüzleştirdi. Ağlamam çoğaldı, gözyaşlarım çoğaldı, ancak onun da öfkesi çoğalmıştı. Yalvarır gibi sordum. "Nasıl öğrendin? Kim söyledi? Sana söyleyen kişi asıl suçlu! Bunu bilen kişi bana bunları yaptırandır. Ahmet mi? Belgin halan mı?"

Alayla güldü. "Tesadüfen öğrendim!" dedi buz gibi soğuk sesiyle. "Başına bir şey gelmesin diye bir koruma tutmuştum. Adam seni izlerken kimlerle görüştüğünü görmüş. Çok acemi bir casussun! Herkese açık bir yerde gizli bir iş çevirmemeliydin."

Gözlerim hayretle açıldı. "Be...beni izletiyor muydun?"

"Evet!" dedi bakışları öfke içinde yanarken. "Bir aptal gibi, başına bir şey gelmesin diye yaptım bunu ama sen... Sen aşağılık yalancı, bizzat bana kuyu kazarken yakalandın. Küçük fare, tuzağa düştün!"

"Ben de seni korumaya çalışıyordum." Olabildiğince bağırmıştım. Durmadan bağırmaya, yalvarmaya devam ettim. "Bugün o adamlara bir daha asla gelmeyeceğimi, onlara asla boyun eğmeyeceğimi söylemiştim. Bugün sana her şeyi anlatacaktım. Lütfen aşkım bana inandığını söyle!"

"Sana hiçbir zaman inanmayacağım, Deniz Akın. Seni hayatımdan, evimden kovuyorum. Sakın bir daha karşıma çıkma! Yoksa hayal bile etmediğin şeyler yaparım! Sakın... Anladın mı? Şimdi defol!"

Yutkundum ve ölür gibi sordum. "Nereye gideyim? Nereye gidebilirim?"

"İstediğin cehenneme gidebilirsin! Belki seni tutan adamın koynuna..."

"Hayır," diyerek onu sertçe itmeyi başardım. Gücüm yoktu ve Tuna kıpırdamamıştı bile. Hâlâ üzerimdeki otoritesi, baskısı, cüs sesinin verdiği korkutucu öfke aynıydı.

"Kimse yok. Senden başkası yok. Yapma... Yapamazsın.. Beni kovamazsın."

"Yapamaz mıyım?" diye alayla güldü. İfadesindeki o korkun hâkimiyetle beni dünyadan aşağı atsa şaşırmazdım.

"Yapma," dedim bir sayıklama gibi. "Yapma... Sensiz nereye gidebilirim?"

"Bu artık benim sorunum değil. Hayatımda adi bir sürtüğün yeri yok. Defol diyorum!"

"Tehdit ettiler diyorum. Tuna, lütfen aşkım. Tehdit ettiler beni, ailemle, sevdiklerimle..."

"Eğer hemen evimden gitmezsen asıl tehdidin ne olduğunu görürsün!"

"Ne yapabilirsin bana? Beni öldürsen de umurumda mı olur sanıyorsun?"

"Sen beni zaten öldürdün, lanet olası!" dedi. Sesi kısıktı bu defa. O görkemli gücü sönmüştü. Bakışları kederliydi ve sesi... Sesi bütün hayatını mahvettiğimi bildiğim o çaresizlikle doluydu. Mesafemizi kapattım. Önünde bir idam mahkûmu gibi durdum. Geleceğim onun ellerindeydi. Ve ellerim de onun ellerinde olsun istiyordum. Uzattım güçsüz düşen ellerimi. Ona dokunmak, onda şifa bulmak, ona verdiğim bu kahrolası acıya derman olmak istedim. Dokunamadım istediğim gibi. Bileklerimi kavradı. Öylesine sıktı ki, acıyla büküldü bedenim.

"Deniz!" diye tısladı tam gözlerimin içine bakarken. "Sonsuza kadar defol!"

"İzin ver, bunu yapanı bulayım. İzin ver sana zarar vermek isteyeni ortaya..."

"Kes sesini!" derken beni yeniden itti. "Senden başka kimse bana zarar vermedi! Bu saatten sonra sen de hiçbir şey yapamazsın. Sen artık yoksun, Deniz Akın. Sen artık bir ölüsün."

"Öldür o halde!" dedim. Bakışlarım artık tamamen bulanıktı. Gözlerim karanlık bir denizde dibe batan kırık bir tekneydi. "Sensiz kalırsam ben... ben zaten ölürüm."

"Umurumda bile değil. Yarın boşanma davası için mahkemeye başvuracağım. Sakın zorluk çıkarma. İşte o zaman bugün yapmadığımı yapar ve sana günahlarının bedelini ödetirim. Bildiğim en ağır şekilde!"

Sadece boşanma kelimesini duydum. Ondan sonrası yoktu. "Bo...boşanma mı?" derken nefes veremedim. Almak bir yana içimdeki nefes bile dışarı çıkamadı. "Benden boşanamazsın!"

"Tazminat alacağını düşünme bile!"

"Paranı istemiyorum. Senden tek kuruş istemiyorum, ben sadece seni istiyorum!"

"Kendini acındırarak hiçbir şey elde edemeyeceksin!" Sesinden okunan nefret kulaklarımda uğuldadı. Ancak söylediği diğer cümleler üzerime tonlarca kolonu devirir gibiydi. "Ne kendini acındırarak beni kandırabilirsin, ne de yatağımı doldurarak!"

İşte o an içimden ona tokat atmak geçti, ama asıl tokatları hayat bana atıyordu. Tuna'nın sözleri birer kurşun gibi kalbime, hayatıma, geleceğime vuruyordu.

"Paranın peşinde olsaydım, beş yüz bini iade eder miydim?" dedim son bir çırpınışla.

"Daha büyük bir balık yakalamak için küçük balığı feda ettin!"

Başımı salladım. Artık ayakta duramıyordum. "Yemin ederim, o parayı kendi menfaatim için istemedim. O anlaşma kâğıdını, o şantaj belgesini almak içindi."

Gözleri alevler saçtı. "Hayali bir belge ha?"

"Hayali değil. Yemin ediyorum onlarda!"

"Elbette onlarda," derken öylesine alaycıydı ki gözlerim dehşetle açıldı. "Kanıtların da senin gibi birer yalandan ibaret. Bu saatten sonra tek bir kelimene dahi inanacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

"İnanmalısın. Kanıtım var, yemin ediyorum var öyle bir belge. Sahte imza ya da bilgim dâhilinde olmadan attığım imzalı bir kâğıt var."

"Son sözlerim. Defol. Anlamıyor musun? Defol!"

En sonunda omuzlarımdan kavrayıp beni hışımla kapıya çevirdi. Dış kapıyı açarken tek eliyle güçsüz bedenimi tutmuştu. Kapı açılınca beni sertçe dışarıya itti. "Sakın bir daha karşıma çıkma. Sakın... Şirkete gelme ve her kimin fahişesiysen ona git!"

"Aşkım. Bana, bize bunu yapma!"

Parmağını uzattı. Tehdit ediyordu ve ettiği tehdidi gerçekten yapmak istiyordu. "Karşıma çıkarsan seni öldürürüm!"

"Ben sensiz zaten ölüyüm," dedim gözyaşlarımda boğularak.

Kapıyı yüzüme çarpmadan önce fısıldadı. "Keşke ölsen, Deniz... Keşke ölseydin!"

Son kelimeler zihnimde dolanıp durdu. Beni duvara toslamış bir arabaya çeviren o sözleri kaldıramazdım. İçimdeki her şeyin aktığını, her şeyin anlamsızlaştığını fark ettim. Yaşıyordum ama ruhum akmıştı, kalbi atıyordu ama duygularım yoktu. Boş gözlerle beyaz kapıya bakakalmıştım. Hayatımın üstüne kapanan o kapıya, mezarıma atılan toprak gibi üzerime kapanan o kapıya... Gözyaşlarım okyanustan beslenir gibi durmadan akıyordu. Kalbimin parçalandığını hem fiziksel, hem hissel bir acıyla yaşadım. Tuna'nın yüzünü bir daha göremeyeceğim hissi bedenimde bir yığılmaya neden oldu. Başım dönerken kendimi bıraktım. Yere sertçe çöktüm. Aynı anda kapı açıldı. Hayatıma kendi elleriyle son veren adam elinde tuttuğu çantamı ve telefonumu önüme fırlattı. Bu defa eve girmedi. Beni kabaca yerden kaldırdı.

"Kapımda dilenme!" dedi buz gibi soğuk, cinayet kadar korkunç sesiyle. "Eğer hemen gitmezsen elimden bir kaza çıkacak... Beni buna zorlama!"

Bana ne yaparsa yapsın umurumda değildi. Evinden, hayatından kovsa da aldırmazdım ama kalbinden kovulmak dayanılır gibi değildi.

"Pişman olacağın şeyler yapma," diye inledim kalan son gücümle.

"Pişman olduğum çok şey yaptım!" dedi o heybetli bedeniyle kapıda dururken. "Seni sevdim," dedi ben anbean ölürken. "Seni gerçekten sevdim."

Nefesim kesilirken "Lütfen söyle," dedim. "Söyle!" dediğimde bana 'seni seviyorum' derdi, yeniden demeliydi. Hayır, beklediğim hiçbir şeyi söylemedi. Ben atıldım. "Seni seviyorum. Seni her zaman sevdim. Her zaman seveceğim," diyebildim.

"Senden her zaman nefret edeceğim!" dedi ve kapıyı yeniden hayatımın üstüne kapattı.

Koşarak çıktım villadan. Koşarak ve attığım her adımda ölerek... Hava kararmıştı, olduğum yer ıssızdı ama kalbim daha ıssızdı. Dünyada her şey ölmüş gibiydi. Her şey bitmişti, facia olmuş, yapayalnız kalmıştım. Hareket ettikçe ben de küçülüyordum, yok oluyordum. Tuna'nın bana bakarken salt bir nefret gördüğüm o gözleri aklımdan çıkmıyordu. Kendimi bıraktım. Serin gecede, aydınlatılmamış toprak yolda yere düştüm. Bacaklarım, kollarım, duvara sertçe dayanan sırtım ağrıyordu... Ve bomboş midem bulanıyordu. Titreyen ellerimle çantamı aldım. Telefonumu çıkardım.

Gözlerim numaraları bile görmüyordu. Şans eseri en iyi dostumu arayabildim.

"Deniz, bak Mert için bir şey yapmayacağım," diyen Yasemin'i zor anladım.

"Benim için..." dedim hıçkırırken "Benim için ya...yapar mısın?"

"Deniz... Canım. Sen iyi misin? Ne oluyor?"

"Yasemin bir taksi... Bir taksi çağır buraya lütfen."

"Neredesin, ben geleyim".

"Uzak... Uzaktayım. Yeni evimde..."

"Çayyolu mu?"

"Evet."

"Tamam bi'tanem, sakin ol. Tam adresi ver."

Tam adresi bilmiyordum. Kafamı çevirip etrafa baktım. Yandaki villalar inşaat halindeydi. Güvenlik kulübesinin ışığını yanık görünce ayağa kalktım. Oraya yürüdüm. Kabindeki bir adam beni gördü. Hızlı adımlarla yanıma geldi.

"İyi misiniz bayan?"

İyi olmadığımı, öldüğümü söyleyemedim. "Bir taksi çağırır mısınız buraya?"

"Tabii. Bekleyin."

Yasemin'e hallettiğimi söyleyip telefonu kapattım. Adam taksi çağırmıştı. Orada kulübesinde bana çay ikram etti. Zangır zangır titreyen bedenimi kontrol edemedim. Çay falan da içmedim. Her şey bana zehir olacaktı bundan sonra...

❧ ❧ ❧

Hayatınızın en berbat anlarını hatırlayın. En kötü, en acıklı, en rezil, en utanç verici, en korkunç, en dayanılmaz... Mesela mezuniyet günü stres yüzünden karışan midenizdeki kaosla tam diplomanızı alırken dekanın üstüne kustuğunuzu hayal edin. Önemli bir iş toplantısında sunum yaparken eteğinizin fermuarının patladığını, kumaşın bir anda bacaklarınızdan indiğinizi düşünün. Kız istemeye gelen müstakbel koca adayınızın annesini, yani biricik kayınvalidenizi mutfakta ölümüne çekiştirirken, onun es kaza kapıya gelip sizi dinlediğini farz edin. Ya da hayır! Direkt bir yakınınızın vefatını düşünün... O eksiklik hissini, o yarım kalmışlığı hayal edin. Bir daha yeri doldurulamayacak birinin sonsuza kadar gittiğini kafanızda canlandırın. Ne acıdır değil mi bunlar! Ne üzüntüler, ne utançlar, ne ölünesi zamanlardır bunlar. Benim için de o gece, tüm acıların, tüm bu utanç anlarının toplamından korkunç bir geceydi. Sadece bir gece olarak kalmayacağını biliyordum. Düşüncesi bile paslı bir testereyle ortadan kesilmek gibiydi ama tüm ömrümü Tuna'sız geçirecek olmanın o büyük, dev ağırlığı dünyamı karartıyordu.

Taksiyle eski evime gidebildiğimde Yasemin hastaneydi. Onu arayıp gelmesine gerek kalmadığını, taksi bulduğumu söylemiştim. Hastaneden izin alıp gelememişti, zaten gelmesini istemiyordum. Benim yüzümden bir de üstleriyle sorun yaşamasına katlanamazdım. Hayatına girdiğim herkese sorun olmaktan çıkmalıydım artık. Ah, sevdiğim adam... En büyük sorunu onun başına açmıştım. Suçsuz olduğumu bilmediği için şu an ona yaşattığım hayal kırıklığının bir tarifi yoktu muhtemelen. Ne yapıyordu şimdi? Beni düşünüyor muydu? Özlüyor muydu beni? Kollarında olmamı istiyor muydu? Onu öpmemi, ona dokunmamı, onu dünyanın tüm kaygılarından, tüm insanlarından uzak, sınırsız bir aşkla sevdiğimi söylememi istiyor muydu? Ben istiyordum işte... Ben her şeyin sadece onunla olmasını istiyordum. Amaçsızca boşluğa bakarken bile onun yanında olmak istiyordum. Boşlukları sadece onun dolduracağını biliyordum. Birkaç defa daha onunla kavga edip gelmiştim bu eski evime. Her defasında bir şekilde yine Tuna'nın yanında buluyordum kendimi, ama bu defa içimdeki bütün sesler

bunun son olduğunu söylüyordu. Bu defa temelli dönüş yapmıştım. Bu defa bunu hak etmiştim de...

Kabul etmek istemesem de içimde bir vicdan azabı bas bas bağırıyordu. Geç kalmıştım. Bu işi çözmekte geç kalmıştım ama adil koşullarda mücadele vermemiştim ben. Rakibim daima benden daha güçlü olmuştu. Tuna Üstüner... Şirketine girdiğimde, benden kurtulmaya çalıştığında, onunla yaşadığım bütün kavgalarda, ben güçsüz taraftım, ona pek çok kere yenilmiştim. Kalbimle, aklımla, hislerimle, heyecanım ve arzumla... Bir sürü maçı kendi ellerimle vermiştim, yenilgiye gönüllüydüm. Ona yenilmek bile güzeldi ama. Sonra mafyalar vardı hayatımda amansızca mücadele ettiğim... Sadece filmlerden varlığını bildiğim, tanıdığım tek mafyanın Marlon Brando olduğu zamanlar, hayatıma bir kâbus gibi çöken o gerçeklik... Birileri tarafından şantaja, tehdide uğramıştım. Hayatım ortadan sıkılmış bir diş macunu tüpü kadar sıradanken, aksiyon filmlerine geçiş yapmıştım. Hem de figüranlıktan değil, direkt başrol olarak... İkinci büyük yenilgim buydu. İlkine göre bu benim için büyük bir faciaydı. Üstelik Tuna Üstüner'le mutlu bir hayatı–nihayet–yaşamaya başlamışken her şeyin tepetaklak olmasına nasıl izin verebilirdim? *Benim yerimde başkası olsa ne yapardı?* diye düşünürken hep aynı yere varıyordum. İnsanın, sevdiğiyle yaşayabildiği kadar mutluluk yaşaması varken, hangi akılsız hayatını karartacak bir mutsuzluğa adım atmayı denerdi? Ben atamamıştım. Adım atmadığım, görmezden gelip kaçtığım o mutsuzluk denizine itilmiştim şimdi. Yenik bir matador gibiydim, boğalar beni bir güzel tekmelemişti.

Ayrılığımızın ilk günü geçmişti. İlk gecesi... Yirmi dört saat dolmamış olsa da, benim üzerimde yirmi dört asır acı çekmişlik vardı. Tüm gece uyumadım ve hep aynı şarkıyı dinledim. Nazan Öncel söylemişti yıllar önce. *Geceler Kara Tren, Geceler... Yüklüyor bana seni geceler, bende bir resmin var yüzüme bakmıyor...*

Geceler kara trendi ama gündüzlerin de aydınlık bir yanı yoktu. Tuna'nın bir fotoğrafı da vardı. Tıpkı şarkıdaki gibi... Bana bakmıyordu, öfkeli gözleri önündeki bir dosyaya sabitliydi. Gizlice çekmiştim. Rutin kavgalarımızdan birinde bana kızgınken, telefonumla onun fotoğrafını çekmiş, dalga geçmek istemiştim. Ama

şimdi bu tek kare fotoğraf benimle dalga geçiyordu. Dosyasına bakarken şirketin işleriyle ilgilenmediğini biliyordum, bana kızmıştı. Aklında sadece ben olmalıydım o anda... Onu kızdıran, delirten tek sebep hep bendim... Kendimden nefret ettim o an. Sevmeyi bilmeyen bir adam beni sevmişti, kalbi yüzlerce kilit altındayken tek tek bana açmıştı o kilitleri. Ben o kalbe sızmıştım... Ona mutluluk vermiştim. Onu delirtsem de onu çok sevmiştim. Şimdi kendinden nefret ettiren de yine bendim.

Gözlerim doldu yeniden. Dün geldiğimde çöktüğüm kanepeden kalkmamıştım hâlâ. Birkaç kez sevdiğim adamı aramıştım ama ona ulaşamamıştım. Saat akşama doğru beşe geliyordu. O koca gün, sanki bana düşmanmış gibi erkenden kararmıştı. Hoş, benim için bugün hiç sabah olmamış, güneş doğmamıştı ki... Neyse ki dakikalar sonra Yasemin geldi. Sıkıca sarıldı bana. Ne olduğunu sordu. Ona her şeyi anlattım. Geç kalmışlıklarımdan biri de, en iyi dostuma en büyük sırrımı anlatmamaktı. Yasemin bana çok kızdı.

"Bu yükü tek başına taşımamalıydın," dedi biraz öfke, biraz kederle.

"Bu yükü kimseye yükleyemeyecek kadar korkuyordum!" dedim.

"Bana anlatsaydın görürdü o pislik herifler! Ah canım ya, bu kadar zaman durman büyük kabahat."

"Ne yapabilirdim Yaso? Sen söyle... Benim yerimde olsan ne yapardın? Seni oyuncak silahıyla tehdit eden bir çocuk yok karşında. Mafya var! Mafya... Gerçekten mafya... Bet suratlarından sadece kötülük akan tipte insanlar. Çok yalnızdım."

"Tuna'ya neden anlatmadın? O seni korurdu. O seni sahipsiz bırakmazdı."

En çok ona anlatmaktan korktuğumu uzun uzun açıklamaya çalıştım. "Onun arkasından iş çeviriyor görünüyordum. Nasıl söylerdim? Üstelik onunla o mutlu hayatı yaşarken bunu asla yapamazdım. Tuna'yla yaşadığım bir saniyenin bile değeri o kadar büyüktü ki... Bu yüzden kendim çözmeye çalıştım. Kendim bitirmek istedim. Şimdi bitti de, ama ben de bittim!"

"Ya o adamlar peşini bırakmaz sana zarar verirlerse?" diyen Yasemin'in gözlerindeki kaygıyla beceriksizce gülümsedim.

"Bana ne olacağı umurumda değil, Yasemin. Hem bu saatten sonra kimsenin işine yaramam. Ben kovuldum. O rüyadan sonsuza kadar kovuldum."

"Bir şeyler olmalı, yapılabilecek bir şeyler olmalı!"

"Yok," dedim gözlerimi halıya dikerek. "Yok."

Yasemin polise gitmeyi önerdi ancak korkum hâlâ tazeydi. Gidebileceğim tek yer, bir binanın tepesi, bir köprünün üstüydü. Ölmek istiyordum, sahici bir ölüm. Böyle her saniye, azar azar ölmek değil. Sevdiğim adamın *Keşke ölsen!* dileğini gerçekleştirir gibi ölmek... Tek dikişte!

Ölümü unutmalıydım. Önce Tuna'ya kendimi affettirecek yollar bulmalıydım ama şu an düşünemeyecek kadar yıkıktım. Neyse ki kendimden başkasını da hatırlamıştım. "Mert gitti mi?" diye sordum Yasemin'e. Dünya benim sorunlarımdan ibaret değildi. Dostumun da gönül işleri bir hayli girift olmuştu.

"Gitti," demesini beklerken "Uçağı sekiz çeyrekte," dedi.

Yasemin'e dik dik baktım. "O halde evde ne yapıyorsun?"

"Anlamadım," dedi gerçekten anlamayan gözlerle bakarken.

"Yasemin... Hayatım... Git! Mert'in peşinden git ve onu durdur."

"Ne?" diye hayretle sorsa da, şaşkın rolü yaptığını anladım. Bu fikri ilk kez duymuş gibi yapıyordu ama dünden beri belki milyon kez bu ihtimali düşündüğünü fark edebiliyordum.

"Git," dedim kolundan iterek. "Gitsene aptal! Beni görmüyor musun? Bana benzemek mi istiyorsun! Bir evde iki tane terk edilmiş kadın olmaz. Şimdi benim sıram!"

Gözlerinden yaşlar döküldü. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Söyleyeceklerini kontrol altına almak ister gibiydi. "Gideyim mi?" diye sorarken bunu başaramadı. Aklı muhtemelen hiçbir şey yapmamasını söylüyordu ama kalbi çoktan Mert'e koşmuştu. Görüyordum bunu.

"Allah aşkına git, Yaso. İnan bana onu durdurmazsan sonradan çok pişman olacaksın. Git ve sevdiğin adamı durdur. Telafisi varken, henüz bunu yapabiliyorken yap!"

"Ben... Ben o halde..." diyerek ayağa fırladı. Berbat görünüyordu. Gerçekten berbattı. Gözlerinin altındaki mor halkalar en ağır kavgalarda sıkı bir dayak yemiş gibi gösteriyordu onu. Her

zaman bir şekilde düzgün duran saçları, fırtınaya tutulmuş bir kuş yuvası gibi dağınık görünüyordu. Şık ve klas giyinen o kız şimdi benim klonlanmış halime benziyordu.

"Sen üzerini değiştir. Ben taksi çağırıyorum!" dedim onu iyice cesaretlendirerek.

"Yetişir miyim?"

"İnşallah! Run Yaso Run!" dedim poposundan dürterek.

İçeriye fırlarken bir yandan bağırıyordu. "Ne giyeyim?"

"Beyaz elbiseni. Gelin gibi ol!"

İnlemesini duydum ve gülümsedim. Kalbim hafifledi. Yüz gram kadar... Zira üzerimde tonlarca ağırlık vardı ancak Yasemin'in bir şeyler yapması, hiç olmazsa onların mutluluk ihtimali bir saniye için bile olsa beni mutlu hissettirdi. Dün numarasını aldığım taksiciyi aradım. O civardan gelmesi uzun süreceği için duraktan başka bir araç yönlendireceğini söyledi. İyi insanların hâlâ oralarda bir yerlerde olması güzeldi. İçimdeki acıya bir merhem olmuyordu ama belki bir gün o iyi insanlar benim de işime yarardı. Mesela o lanet olasıca mafyalar hidayete erip, her şeyi itiraf ederdi bir gün. Benim suçsuz olduğumu söylerdi. Ah, saçma avuntularım... Tuna'nın beni affetmesi sadece onun elindeydi. Beni asla affetmeyecekti.

Yasemin beyaz elbisesini giyip, saçlarını tarayarak geldi. Yüzünde hafif bir makyaj vardı ve morluklar fark edilmeyecek kadar kapanmıştı. Yine de yorgun ifadesi yaşadığı tüm aşk acısını ele veriyordu.

"Sen de git, Deniz. Tuna'ya git..." dedi bana hüzünle bakarken.

"Şimdi gidemem. Öfkesi kaynağından çıkan lavlar gibidir."

"Soğumasını bekle o halde..."

"Soğumayacak."

"Bir gün onun da öfkesi soğuyacak ve seni anlayacak," dedi.

Bundan emin olamadım. Kapıyı işaret ettim. "Geç kalacaksın."

"Kalamam!" derken koşarak geldi ve iki yanağımdan sıkıca öptü.

Gözyaşlarımı göstermedim. Yasemin hevesle evden çıkarken hıçkırıklarımla boğuşuyordum.

BÖLÜM 26

Annesinin bütün ısrarlarına rağmen Mert gitmekte kararlıydı. Çin'e veya başka bir yere... Sadece gitmek... Şu anki en iyi [illegible] nek buydu. Şirketleri çoğunlukla Asya pazarına iş yapıyordu. [illegible] babası için Çin elzem bir konuydu. Hem kaçmak için hem [illegible] dil için burayı seçmişti. Uzaklığı çoktu, kafasına [illegible] yecek kadar uzaktı. Kaçan biri için makul bir mesafe [illegible] kafasına koysa da kendini hiç iyi hissetmiyordu. Bu halini [illegible] memeye de gayret etmişti. Dimdik ve güçlü durmaya [illegible] Boğazındaki yanmayı, göğüs kafesinden yükselen [illegible] sinden ustaca gizlemişti. Safiye Hanım oğlunun [illegible] den bitkin olduğunu düşünerek, şüphesiz daha da [illegible] Biricik oğlunun gidişi karşısında içli içli ağlamıştı.

Mert de annesine üzülüyordu. Onu bu hale getiren [illegible] "Zaten gidecektim anne. Lütfen yapma böyle," dedi [illegible] venlik noktasında vedalaşmaya çalışırken. Uçuşa henüz [illegible] kadını burada, böylesine ağlamaklı görmeye dayanamıyordu.

"Ne olurdu oğlum, biraz daha bekleseydin?"

"Gitmem gerek, anne. Hem babamın da gözüne [illegible]

"Babanın gözüne girmek için değil, o kızdan kaçmak [illegible] diyorsun! Biliyorum."

Annesi haklıydı. Mert'in tek gerekçesi elbette [illegible] fazla duramayacağı, daha fazla kalamayacağı bir [illegible] ğup büyüdüğü yer artık kendisini boğan bir kapandan [illegible] Kim derdi ki Mert Kutlar bir kadın için ülkeyi terk [illegible] olsa tüm dünyadan kaçabilirdi oysa... Yasemin'le [illegible] lanılmayacak bir şeydi. İkisi Ankara gibi büyük bir [illegible] uçlarında, farklı semtlerinde yaşıyordu ve karşılaşma [illegible]

[illegible] azdı ama Mert kendini ona karşı çekilirken hissediyordu. [illegible] kalbini ara ara yoklamıyordu, daima oradaydı. Sürekli [illegible]'den beslenen bir çekimdi bu. Yine kaçınılmaz olarak canı [illegible] olduğu her an, soluğu onun kapısında alacağını biliyordu. [illegible] aralar nefes aldığı her an canı sıkkındı. Şimdi can sıkıntı[illegible] eklenen fiziksel yorgunluğunun kalbinde hissettiği kederin [illegible] bir hiç olduğunu biliyordu. Muhtemelen geçen geceki [illegible] yüzünden hasta olacaktı ancak umurunda değildi. An[illegible] umurunda olacağını bildiği için de bunu pek belli etme[illegible] adına iyi görünmeye çalıştı.

[illegible] Hanım oğlunun solgun yüzüne bakarken iyice endişe[illegible] "Gelsene buraya," dediğinde Mert ona temkinli bir adım [illegible] "Eğil bakalım."

"Anne ne yapıyorsun?"

"Ateşin var mı diye bakacağım. Ah, kalbindekinden bahset[illegible]dim, insanı hasta eden ateşten bahsediyorum. Üşüttün mü [illegible]?"

"Allah aşkına, Safiye Kaptan! Yüzlerce insanın içinde ateşime [illegible] baksın?"

"Aynen öyle yapacağım. Eğilsene evladım."

"Hayır," diyen Mert ellerini kotunun cebine geçirip bir adım [illegible] baydı. "Ben iyiyim," der demez öksürdü. Kendini yalanla[illegible]ğına içinden küfrederken, Safiye Hanım kaşlarını çattı.

"Kız yüzünden hasta olmadığın kalmıştı, o da oldu! Bu halde [illegible] yere gidemezsin, Mert Efendi."

[illegible] parmağını uzatıp bir de azarlayacak gibi bakınca, Mert [illegible]. Bezgin bir halde omuz silkti sonra. "İyiyim ben anne[illegible], çocuk değilim." Annesine belli etmeden gözleriyle etrafa [illegible]. Aradığı kişi görüş menzilinde değildi.

"Hiç olmazsa bir ilaç alsaydın. Evde şurup vardı."

"Ah" diyen Mert bu defa gergin bir halde "Oğlun yirmi sekiz [illegible] bir çocuk gibi alnıma ıslak bez koyup, şurup içiremez[illegible] Safiye Kaptan," dedi.

"Sen hâlâ benim küçük, yaramaz çocuğumsun. Ah, oğlum [illegible] biraz ertele en azından."

"Gitmezsem daha kötü olacağımı biliyorum anne."

Mert'in hüzünlü ifadesiyle Safiye Hanım'ın gözyaşları aktı. "Bir kız için beni bırakıp gitmeni affetmeyeceğim."

Genç adam o güçlü kollarını açıp, annesini oraya davet ederken muzipçe gülümsedi. "Hafta sonları gelirim. Üniversitedeki gibi."

Kadın oğluna sımsıkı sarıldı. Onun sıcak vücudunu hissetti. Ateşler içinde yandığını o an anladı. "Oğlum çok hastasın. Neden inat ediyorsun?" dedi kızgınca.

Mert hızlıca annesini bıraktı. Annelerin her şeyi anladığına, onlardan bir şey gizlenmeyeceğine yeniden ikna oldu. Bu konuşma artık uzamamalıydı. Uçağın çağrısı da tam bu sırada yapıldı. Mert derin bir nefes bıraktı. Annesini daha fazla üzmek istemiyordu.

"Gitmeliyim," dedi sımsıcak elleriyle kadının yüzünü avuçlarken. Onunla daima samimiydi. Koca bir adam olsa da annesine sarılmayı, onu öpücüklere boğmayı, dizinin dibinde olmayı seven, tam bir ana kuzusuydu. Kabul etmek istemese de annesinden uzak olmak da zor gelecekti. Ama başka çaresi yoktu. Gitmezse annesini daha da üzecekti. Bir kadın uğruna ne hallere düşeceğini bilmiyor, bu konuda kendine güvenmiyordu. Kimseye karşı–annesine bile–güçsüz görünmeyi göze alamıyordu.

En sonunda annesinden ayrılırken "Gidip bir iş adamı olmalıyım," dedi keyifli sesiyle.

Safiye Hanım elindeki peçeteyle gözyaşlarını sildi. "İş adamı olmanı istemiyorum. Yanımda kalmanı istiyorum oğlum."

"Bu konuşmayı daha önce de yaptık, Safiye Kaptan. Sen boş konuşmaları sevmezsin."

"Seni de sevmeyeceğim artık," dedi kadın alıngan sesiyle.

Mert hafif bir kahkaha attı. "Keşke bir çocuk daha doğursaydın. Benim gibi hayırsız olmazdı belki, onu severdin," dediğinde annesinin alınganlığına şımarıkça misilleme yaptı.

Safiye Hanım gülümsedi. Mert'in her halini özleyecekti ancak en çok muzipliğini. Onsuz hayat enerjisinin söneceğini biliyordu. Yeniden ve ısrarla "Gitme!" dedi.

Güvenlik noktasındaki sıra azalmıştı. Mert yanıt vermek yerine kafasını kaldırıp geniş alanı gözleriyle bir kez daha taradı.

Boyundan ötürü her yeri rahatlıkta görüyordu ama Yasemin'i göremiyordu. Çünkü yoktu!

"O kızı mı arıyorsun?" diye sordu annesi kızgınca. "Hâlâ onu mu düşünüyorsun?"

Mert dürüstçe itiraf etti. "Onu düşünmediğim tek bir saniyem yok."

Kadının Yasemin'e olan öfkesi, nefreti arttı. "Unut şu kızı! Yok işte, gelmeyecek. Seni sevseydi gitmeni engellerdi."

Genç adam şüphesiz bu düşünceye katılıyordu. Yine de belli etmedi. Duruşunu, tavrını ve otoritesini bozmadı. "İşte bunun için gitmeliyim," dedi sertçe. Yasemin'den yana yaşadığı hayal kırıklığı canını fena halde sıktı. Onun geleceğini ümit etmişti, aslında bundan emin gibiydi ama demek ki sadece saflık yapmıştı. O halde artık defolup gitmeliydi. Biletini çıkarıp dikkatini yeniden annesine verdi. "Sıram geldi."

"Hiç olmazsa business uçuşta alsaydın oğlum. Onca saat o koltuklar çekilir mi?"

"Sorun değil, Safiye Kutlar. Sadece gitsem yeter bana.

"Of, benim küçük oğlum. Bir kız için kaçıp gittiğine hâlâ inanamıyorum."

"Düzeleceğim," diyen Mert annesine teselli verdikten sonra alnından öptü.

Kadın sımsıkı sarıldı oğluna. "Gitmeni hiç istemiyorum!" dedi ağlarken.

Mert yanıt verecekti ki, bir ses adeta bağırır gibi araya girdi. "Ben de gitmeni hiç istemiyorum, Mert Kutlar." O bağırış bir yakarışa dönüştü. "Ne olur gitme!"

Genç adam hızla kafasını kaldırdı. Annesinin omzunun üstünden tam karşısında duran kıza baktı. O güzel yüzüne, bitkin ama hâlâ güzel, hâlâ sevilesi olan o yüze...

"Yasemin," diye mırıldandı şoke olmuş halde.

Annesi de döndü. Nefes nefese soluklanmaya çalışan kıza hayretle baktı. "Ne işin var burada?" dedi Mert'e aldırmayarak.

Yasemin kadına üzgün bakışlarla yanıt verdi. Elini şuursuzca uzatıp Mert'i gösterdi. "Oğlunuzu seviyorum. Gitmesine dayanamam."

"Seviyormuş!" diye mırıldandı kadın. Bir yandan içten içe seviniyordu. Mert'i durdurabilecek tek kişi buradaydı. İkisinin arasından çekilip yana kaydı.

Mert'in şaşkın ifadesi Yasemin'de çakılı kalmıştı. Genç kız kararsız adımlarla sevdiği adama doğru yürüdü. Onun önünde, uzun boyunun tam dibinde durdu. Gözlerini kaldırıp fısıldadı. "Gitme!"

Mert sadece bir saniye durdu. Sonra kızı öylesine sertçe çekip kendine bastırdı ki, Yasemin inledi. Genç kız zaman kaybetmeden kollarını Mert'e doladı. Yüzünü tişörtünün üstünden göğsüne bastırdı. Kokusunu, teninin sıcağını fütursuzca içine çekti. "Seni seviyorum, Mert..." dedi muhtaçlıkla. "Mert... Mert, ben seni çok seviyorum ya! Deli gibi... Gidersen burada ölür kalırım..."

Sonra sevdiği adamın ismini iki kez daha tekrarladı. O an Mert ismini Murat'dan daha çok sevdiğini fark etti. Murat bu adama yakışmayan bir isimdi. O Mert'ti. İsminin hakkını veriyordu, hem kararlı, dediğim dedik, korkusuz, hem de tatlı bir serseriydi. Onu tarifsiz seviyordu.

Mert eğilip kızın saçlarını öptü. Tek elini belinden çekip saçlarını boynundan sırtına itti. Beyaz elbisesinin yakasından açığa çıkan çıplak boynunu öptü sonra. "Yasemin... Sevgilim. Ben de seni seviyorum," dedi sırıtırken. Onun geleceğini biliyordu, yanılmamıştı. Genç adam hayatında en son ne zaman bu kadar mutlu olduğunu hatırlıyordu. Yasemin'i sevdiğini söylediğinde de böyle mutluydu. Bu duygunun son zamanlardaki tek sebebi bu kızdı. Onu sahiden ömür boyu yanında tutmak isteyeceği kadar çok seviyordu.

Yasemin "Özür dilerim," dedi o sırada. Sevdiği adamın varlığı, dokunuşu, öpüşü o kadar iyi geliyordu ki. Gözyaşlarını onun tişörtüyle sildi. "Özür dilerim," diye bir kez daha tekrarladı.

Mert kendini çekti. Kızın başını kaldırmasını dilerken Yasemin tam da bunu yaptı. İkisinin gözleri, diğer herkesi unutarak

birbirine kenetlendi. "Ben özür dilerim bebeğim... Yalan söylediğim için özür dilerim. Ama bunu yaptığım için pişman değilim."

"Yine de bunu senden duymak isterdim. Mert olduğunu o şekilde öğrenmek büyük bir şoktu," diye hızlıca yanıt verdi genç kız. Mert ona anlayışla bakarken tatlı tatlı gülümsedi. "Aslında," diyerek şımarık bir eda ile genç adama baktı. "Aslında düşünüyorum da, yalan söylemeseydin seninle ilişkimizi bu şekilde ilerletemezdik. Hayatımın aşkını asla bulamazdım. Ömrüm boyunca yanlış insanların peşinde..."

"Hayır!" diyerek kızın sözlerini sertçe kesti genç adam. "Ömrün boyunca sadece benimle olacaksın. Ben de sadece seninle olacağım, meleğim." Sonra muzipçe sırıttı. Söyleyeceğinden emin miydi? Ah kahretsin, elbette emindi. Hayatında başka hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Dudaklarından hevesle, tamamen planlı bir şekilde istediği o cümle çıktı. "Evlen benimle!"

Buyurgandı, sormuyor adeta dikte ediyordu. Yasemin böyle bir emre karşı gelemezdi ki... "Evlenirim," dedi genç kız bir an düşünmeden. "Seninle her gün olsa, her gün evlenirim."

Mert mutlu bir şekilde kahkaha attı. Kızın dudaklarına eğildi ve onu ansızın hızlıca öptü. Yasemin parmakları üzerinde yükseldi, kollarını Mert'in boynuna sımsıkı doladı. Nerede, hangi şartlar altında dikildiğini unuttu. Sevdiği adama büyük bir arzuyla karşılık verdi.

Safiye Kutlar bayılacakmış gibi inleyince iki âşık, nihayet kadını fark ettiler. Yasemin kıpkırmızı yüzünü Mert'in boynuna gömerken kıkırdadı. Genç adam kızın başını kollarıyla sarıp, onu kendine daha çok bastırdı. Annesine bakıp "Geldi," diye mırıldandı.

Annesi ayıplar bir ifade ile Yasemin'i süzdü. "Görüyorum!"

Genç kız kendini çekti. Mert'in sımsıcak göğsünden yüzünü ayırıp bir adım geriye kaydı. Henüz Mert'ten kopmaya hazır değildi. Yine de saygılı olması gerektiğini, bir adama annesinin yanında böylesine sokulmaması gerektiğini fark edip hafifçe geri çekildi. Mert ona izin verdi ama kolunu omzuna dolayıp uzaklığı sınırlandırdı.

Genç kız o an müstakbel kayınvalidesine bakabildi. Oldukça mahcuptu. "Sizden de özür dilerim, efendim. O gün için. Ben gerçekten kendimi kaybetmiştim."

"Kendini kaybettiğin açıktı," dedi kadın. "Umarım şimdi aklın başındadır."

Yasemin utanarak dudaklarını ısırdı. "Normale döneceğim."

"Anne, bu kız tam senin ayarında. Göreceksin," diyen Mert eğilip Yasemin'i şakağından öptü.

Safiye Hanım oğluna azarlar gibi baktı. "Senin ayarında ne demek oğlum? Ben asla böyle biri değilim."

Genç kız, *böyle biri olmanın* nasıl bir şey olduğunu merak etmediği gibi bu sevimsiz hitaba bozulmadı da. Kadını anlıyordu. Biraz yırtık ve çirkef bir ilk izlenim uyandırmıştı ama Mert'in ailesine gerçekten normal biri olduğunu ispat edecekti. Neyse ki Mert de bu konuda yardımcı olacak gibi görünüyordu. Şimdiden ikisi arasında Baş Müzakereci olmuştu.

"Ama Yasemin tıpkı senin gibi... Onu tanıyınca göreceksin. İyi anlaşacaksınız. Gelin kaynana olarak."

Mert'in sözleriyle iki kadın aynı anda inlediler. Yasemin mutluluktan, Safiye Kutlar dehşetten... Mert onlara bakarken gülümsedi. Boştaki kolunu da açıp annesine göz kırptı. "Gel buraya, Sultanım."

Kadın şimdiden oğlunu elinden alan kıza hoşnutsuzca baktı. Mert'i paylaşmaya pek niyetini olmadığını gösterir gibi oğlunun kolunun altına girdi. Genç adam ikisini de sıkıca sardı. "Gidelim," dedi gülümserken. Aynı anda hapşurdu. "Sanırım hasta oldum," derken bu durumu pek de önemsemişe benzemiyordu.

Yasemin panikle "Hemen doktora gidelim," dedi.

Annesi gergince atıldı. "Ben oğluma bakarım!"

"Ben de bakabilirim... Zevkle," diyen genç kız kadına gülümsedi.

Safiye Hanım "Gerek yok!" diyerek bu atağı da savuşturdu.

Mert araya girdi. "Yasemin bir hemşire anne, unuttun mu?"

"Unutmadım ama hiçbir hemşire, hele böyle yeniyetme bir hemşire, bir annenin tecrübelerinden daha iyisini bilemez!"

Yasemin pek de yeniyetme olmadığını, neredeyse on yıldır bu mesleği yaptığını söylemedi. Kadına muhalif olmayacaktı. Onu

anlıyordu. Çıkardığı rezaletten sonra "Gelinim," diyerek kollarını açacağını zaten beklemiyordu. Üstelik hangi devirde gelin ve kaynana iyi anlaşmıştı ki... Ama nedense bu kadınla anlaşacaklarına dair içinde iyimser bir his vardı. Mert'in sözlerine güveniyordu. "İyi anlaşacaksınız. Gelin kaynana olarak," demişti çünkü.

Gelin kaynana mı? Ah, evleniyor muydu sahiden? Mert kendisine az önce evlenme teklif etmişti, değil mi? Kendisi de bir saniye bile düşünmeden derhal kabul etmişti. Genç kız bu farkındalıkla buradan Çin'e kadar koşabilirdi. Kalbi öylesine mutluydu ki, sevdiği adama yeniden sımsıkı sokuldu. Aynı anda oldukça huzursuz hissetti. Mert gerçekten fazla sıcaktı.

❧ ❧ ❧

Mert o günkü tuhaf maçta yediği yağmur yüzünden şimdi ateşler içinde yanıyordu. Havaalanında bir nebze iyi olsa da, eve geldiğinde bir hayli bitkin hissetmişti. Titreme bir histeri gibi o güçlü bedenini adeta zangırdatıyordu. Halsizlik hareketlerini bile kısıtlamıştı.

Yasemin ise bir an olsun ondan ayrılmamıştı. Bu durum Safiye Hanım'ı rahatsız etse de, kızın özenli duruşunu onaylamış, oğluna verdiği değerden emin olmaya başlamıştı. Eve gelip Mert'i içeriye alırken elini bir kez daha oğlunun alnına koydu. "Ah oğlum, yanıyorsun. Doktora mı gitsek?" dedi üzüntüyle

Mert annesine bakarak başını salladı. Sesi yorgundu. "Biraz dinlensem iyi gelir."

Yasemin o an eve girmekte tereddüt etti. Kapı önünde dururken utanç içinde eziliyordu. Bu kapıya gelişi hâlâ gözünün önünden gitmiyordu.

"Gelsene meleğim," dedi genç adam.

Genç kız başını salladı. "Ben gideyim, sen dinlen, iyileşmen gerek. Rahatsız etmek istemiyorum."

"İyileşmem için sana ihtiyacım var," diyen genç adam halsiz olsa da, kızın aklını başından alan bir gülüş attı.

Annesi bu durumdan rahatsız oldu ancak kaba davranmadı. "Yasemin," dedi kibar sesiyle. "Lütfen gir, oğlum seni istiyor."

Genç kız başını sallayıp içeriye geçti. Mert'in elini kaldırdığını gördüğünde hızlıca genç adama yetişti ve onun elini tuttu.

"Odam yukarıda," dedi genç adam.

Yasemin gözlerini sonuna kadar açtı. "Ben de mi geleyim?"

Mert tek kaşını kaldırdı. "Sevinirim."

"Ama annene ayıp olacak."

"Sen benim özel hemşiremsin."

"Ah, peki"

Yasemin onunla beraber yukarıya çıkarken evin ihtişamını dakikalar sonra fark etti. Merdivenlerden çıkıp yüksekten evin girişine bakmak bile yeterliydi. Dizilerden gördüğü zengin yalılarına benziyordu. Elbette bir deniz manzarası yoktu ama içindeki görkem o dizilerle yarışacak düzeydi. Fazla eşyayla donatılmış, rüküş bir kalabalık yoktu. Sadeydi ancak zarifti.

"Ev annemin zevkidir. Beğendin mi?" diye sordu Mert. Kızın nereye baktığını görmüştü.

Yasemin iç çekti. "Harika bir yer. Çok beğendim." Sonra önlerinden çıkıp yolu gösteren kadına hitaben "Gerçekten çok şık bir dekorasyon, Safiye Hanım," diyerek müstakbel kayınvalidesini övdü.

Kadın arkasını dönüp nezaketle gülümsedi. Yasemin bu gülüşü beklemiyordu ancak böylesine karşılanmak içine büyük bir mutluluk yerleştirdi. Belki de bu kadınla, umduğundan daha kısa sürede anlaşacaklardı.

Mert'in odasına girdiğinde evin genelindeki zarif, kadınsı şıklığı elbette bulamadı. Mert'in odası düzenliydi. Baskın bir gri renk ve erkeksilik hâkimdi. Oda L şeklindeydi ve L'nin kısa tarafına konulan bilardo masası Yasemin'i şaşırtmıştı. Topları bile düzenli şekilde duruyordu. Onun çaprazındaki oyun konsolu, karşısındaki büyük koltuğuyla Nasa'dan bir ofisteymiş gibi bir his uyandırıyordu. Yatağın olduğu bölümde duvarın yarısı boydan boya pencereydi. Karşı duvara monte edilen masa oldukça büyük, iki tarafındaki ve üstündeki duvarlar ise koyu renk, masif ahşaptan kitaplıkla kapanmıştı. Bu bölüm, bilardo ve oyun konsoluyla ilgilenen bir adamın odasından çok, işine düşkün profesyonel bir iş

adamının köşesi gibi görünüyordu. Mert'in içindeki iki farklı erkeğin tezahürü olmalıydı. Yasemin onu bir kez daha sevdi.

Genç kız odayı incelerken, annesi Mert'i yatağa yatırmıştı. Yasemin bu defa biraz da utanarak yatağın olduğu kısma baktı. Devasa yatağın iki adım ötesinde ince bir kapı vardı. Banyo ve lavaboya açılıyor olmalıydı. Ancak bir de yatağın solunda aynı hizada başka bir kapı vardı. Burası da muhtemelen kıyafetler için yapılmış bir bölmeydi. Zira odada bilardo, oyun konsolu, masa ve kütüphane dışında gardırop için bir alan yoktu.

Genç adam titreyip üşüdüğünü söyleyen birkaç cümle kurarken, Yasemin panikle ona döndü. İşini bilen bir sağlık görevlisi olarak derhal yapılacaklarını yapmalıydı. "Önce ılık bir duş almalısın," dedi üzüntülü sesiyle. Ardından Safiye Hanım'a döndü. "Ayrıca bol bol sıvı alması gerekiyor. Sanırım taze sıkılmış bir şeyler iyi olur."

Kadın başını sallarken "Hemen getireyim. Bir de sıcak çorba, ha oğlum?" diyerek Mert'e baktı.

"Anne, gerçekten bir şey yiyecek havada değilim!"

"Ama yemelisin," diyen genç kız kayınvalidesiyle şimdiden müttefik olmuştu.

Safiye Hanım kıza takdir ettiğini gösteren bir gülüş atarken odadan çıktı.

"Hadi aşkım. Gidip bir duş al."

Mert ofladı. Kalkmak için hareket etti ancak eliyle duvara tutununca Yasemin koşarak onun omzunun altına girdi. "Banyo neresi?"

"Sağ kapı," dedi genç adam.

Harika. Tam da onların olduğu taraftı. Yasemin, Mert'in iri cüssesini banyoya kadar götürmeyi başardı. Neyse ki Mert hâlâ kendi başına yürüyebiliyordu.

Banyoya girer girmez genç kız "Sen üstünü çıkar," dedi. Gözlerini utanç içinde sevdiği adamdan çekti. "Ben kapının önündeyim. Bir şey olursa seslen."

"Bir şey olursa içeri gelir misin?" diyen Mert bitkinliğine rağmen oldukça çapkın bir bakış attı.

Yasemin ona ayıplayarak baktı. "Hayır, ama birine seslenebilirim."

"O halde bir şeye ihtiyacım olmayacak," dedi genç adam.

Kız çıkıp da banyoda yalnız kalınca gülümsedi. Yasemin'in burada, evinde olduğuna hâlâ inanamıyordu. Kendisi de şu an binlerce fit yüksekte olabilirdi. Gerçi yüksekteydi de... Bulutların üstünde... O denli mutlu hissediyordu. Bir rüyadaymış gibi... Hastalık bile canını yakmıyordu bu aşamada. Ancak üşümek ve titremek berbattı. Kolunu bile kaldıramadığı hesaba katılırsa bir hayli zor durumdaydı. Eğilip suyu açabildi. Sonrasında montunu bile çıkaramayınca "Yasemin," diye seslendi.

Yasemin kapıyı araladı ancak görünmedi. "Ne oldu aşkım?"

Mert kızın bu kadar çekinceli davranması karşısında gergince konuştu. "Salgından kaçar gibi kamufle olmana gerek yok. Henüz soyunmadım."

Genç kız işittiği su sesine aldırmadı ve Mert'in sözleriyle banyoya girdi. "Neden soyunmadın. Duş alman gerek. Lütfen hemşirenin sözünü dinle."

"Kolumu bile kaldıramıyorum."

Yasemin neredeyse ağlayacak gibi baktı. Sevdiği adamın bu kadar güçsüz düşmesine dayanamıyordu. Hızlıca ona yetişip montunu çıkardı. Açık renk tişörtünü de çıkarabilirdi. Bunu yapabilirdi, o kadar utanmasına gerek yoktu ama kendi elleri de tutmuyordu. Heyecandan titreyen elleriyle Mert'in tişörtünü kavradı. Bir tarafı dağınıkça kotunun içine sıkışmıştı. Bu umursamaz tarzını öylesine seviyordu ki, memur Murat olmadığı için şükrediyordu artık. Takım elbiseler, şık ve ütülü şeyler ona göre değildi. Mert bu haliyle bir başka şeydi. Dünyanın kaç harikası vardı bilmiyordu ama Mert Kutlar kesinlikle birinci harikasıydı.

Gözlerini kaldırıp onun yüzüne baktı. Elleri yavaşça tişörtüne inerken Mert'in titremesi kesildi. Genç adam heyecan ve arzu içinde kızın ellerini kendi bedeninde hissetmenin tadını çıkardı. Yasemin kıyafeti yavaşça yukarıya sıyırırken, Mert de aynısını hemen, şimdi, burada ona yapmak istiyordu. Bu basit hareketler bile böylesine bir heyecan yaşatıyorsa, ona sahip olacağı anı düşünmek adeta delirmesine neden oluyordu. Neyse ki şu an halsizdi de daha fazlası için Yasemin'i hemen kucaklayıp yatağına götürmüyordu.

Aklından neler geçtiğini sevdiğini kıza belli etmeden sırıttı. Kollarını kaldırmayı başardığında Yasemin ona yetişemedi. Mert'in tişörtünü bu boyla kafasından çıkarmasına imkân yoktu. Hızlıca oradaki klozete çıktı. Boyları şimdi eşitlenmişti. Tişörtü iyice yukarı kaldırıp en sonunda kafasından çıkardı. Mert'in üstü şimdi tamamen çıplaktı. Yasemin onu ilk kez bu kadar... *Ummm... Çarpıcı, görkemli, baştan çıkarıcı* görmüştü. Ah, hemen iç sesini susturmalıydı. Mert sadece soyunuktu. Her insan soyunurdu, bundan tuhaf olan bir şey yoktu! Üstelik kaç erkeği bu halde görmüştü! Lanet olsun! Hepsi iş icabıydı ve hiçbirine âşık değildi. Oysa Mert'in bu haliyle nefesi kesiliyordu. Bu kasları bir keresinde hayal etmişti. Sadece bir keresinde... Aslında birden çok... Pekâlâ çokça hayal etmişti ancak bu kadarını değil. O kaskatı, fit bedenine yeniden dokunmak istese de bunu yapmadı. Kötü emellerini hasta bir adamın üzerinde gerçekleştiremezdi. Ancak Mert'in de benzer düşüncelerle kendisini süzdüğünü görünce aralarındaki sessizlik kadar tensel çekim de arttı. Mert bitmiş olan gücüne rağmen kızı yüksekten çekip aldı ve ayaklarını yerden keserken çıplak gövdesine sımsıkı bastırdı.

Yasemin incecik bir çığlık attı. Mert'in kollarındaki güce şaşırsa da, olduğu yerden bir hayli mutlu olduğunu biliyordu. Üstelik şimdi bambaşka bir boyuta yelken açmışlardı. Mert'in sımsıcak dudaklarına hızlıca sokulup ona tutkulu, ateşli bir öpücük verdi. Az önce birilerini güçsüz düşüren hastalık buharlaşmış gibiydi. İkisi de buna aldırmadı ve uzun uzun öpüştüler.

En sonunda Yasemin kendini çekmeyi akıl etti. "Seni iyileştirmeliyiz," dedi kısık sesiyle.

"Beni iyileştirebilecek tek şey sensin, meleğim," diyen genç adam kızın ensesinden kavrayıp onu yeniden öptü.

"Duş alman gerek, lütfen bırak beni."

Mert onu bıraktı. "Haklısın, seni de hasta edebilirim," dedi kaygıyla bakarken. Bir an sonra gözleri parladı. "Ama benimle duş yapacaksan, dünya yansa bile umurumda olmazdı."

Yasemin kızaran yüzüne aldırmadan ona kızgınca baktı. "O gün de gelecek ama şimdi iyileşmelisin."

O kahrolası gün ne zaman gelecekti? "Lanet olsun, Yasemin! Beni delirtiyorsun," diyen Mert, hastalıktan değil ama arzudan ötürü duyduğu ateşin geçmesini dilerken pantolonuyla beraber kendini geniş, dolu küvete bıraktı. İri bedeninden ötürü sular dışarıya taştı.

Yasemin önce şaşkınca baktı, sonra muzipçe "Çocuk gibi davranıyorsun," dedi.

Ancak Mert'in derdi bir hayli büyüktü. Su ılık değil, tam anlamıyla buz gibiydi. Daha çok titreyerek Yasemin'in ondan ilk kez duyduğu birkaç edepsiz küfür sıraladı. Genç kız suyun soğuk olduğunu kavradığında hızlıca sıcak suyu açmak için küvetin üstüne eğildi. Suyu açabilmişti ancak geri çekilirken az önce Mert'in ıslattığı yere basıp kaymıştı. Öne doğru dengesizce kayarken eliyle hiçbir yere tutunamadı ve küvetin içine sırtüstü düştü. Mert onu kollarıyla durdurabilse de şimdi kız tamamen üstüne uzanmış halde suyun içinde çırpınıyordu.

"Tatlım, çok hızlısın! Beraber duş alacağımız günün bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum," diyen genç adam kahkaha attı.

Yasemin hâlâ olayın şokunu atlatamıyor ve durmaksızın sudan çıkmak için çabalıyordu. Genç kız nihayet yüzünü sudan kaldırmayı başardı. Kafasıyla beraber suya gömüldüğü için nefessiz kalmıştı. Şimdi zorlukla soluklarını düzene sokmaya çalışırken elleriyle yüzündeki suyu silip, saçlarını yüzünden geriye itti.

"Aman Allah'ım," dedi dehşetle. "Mahvoldum ben!"

"Bence mükemmelsin," diyen Mert ellerini onun belinden çekmemişti. Daha iyi bir pozisyon için kızı ansızın çevirdi ve yüzleri birbirine dönük halde göz göze geldiler. Mert, Yasemin'i bütünüyle hissediyordu. Bedeninin her bir kıvrımını, iniş ve çıkışlarını, düzlük ve engebelerini... Göğüslerine yapışan kıyafetini... Beyaz elbisesi ıslanınca muhteşem bir seyirliğe neden olmuştu. İç çamaşırları alenen görünüyordu ve Mert'i, o an bundan daha iyi hissettirecek hiçbir şey olamazdı.

Yasemin ise hâlâ şaşkın, hâlâ umutsuzca bunun bir rüya olduğunu düşünürken kapı sonuna kadar açıldı. "Siz orada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Safiye Kutlar.

Yasemin deli gibi çırpınırken suyun içinde çıkmak için becerisiz birkaç hareket daha yaptı. Ardı ardına da inliyordu. "Düştüm. Yemin ediyorum suya düştüm. Mert söylesene... Düştüğümü söylesene."

"Bana duş aldırmaya çalışırken kendisi aldı," diyen Mert eliyle yüzünü kapatıp kahkaha krizine girdi.

Yasemin suyun içine yumruk attı. Mert'i ıslatmak istemişti ancak sadece durumun trajikomikliğini arttırıyordu.

"Yasemin artık çıksan da, sana bir kıyafet bulsak!" diyen Safiye Hanım kızın tamamen elbisesiyle suyun içinde olduğunu fark ettiği için söylediklerine inanmıştı.

Genç kız perişan bir halde sudan çıkarken başını kaldırmaya cüret edemedi. Yere bakarken kıyafetinin halini o an gördü. Ah hayır! Bacaklarını seçebiliyordu. Elleriyle hızla göğüslerini kapattı ama karşısında Safiye Hanım vardı. Asıl tehdit tam arkasındaydı! Lanet olsun, Mert'in arkada olduğunu unutmuştu. Süratle genç adama döndü. Onun sırıtarak kalçasına baktığını görünce avucunu kendi kalçasına bastırıp görüntüsünü kapatmak istedi. "Bakmasana!" diye bağırdı sonrasında.

"Ah, bu aptal âşıklar! Kızım gelsene sen buraya!" diyen Safiye Hanım beyaz elbisenin içler acısı halini gördü. "Oğlum sen de bakmasana kıza!"

Mert, koşarak banyodan çıkan sevdiği kızdan gözlerini ayıramadan cevap verdi. "Ama o çok güzel! Nasıl bakmamayım?"

❧ ❧ ❧

"Efendim, bugün ki Kolex Yatırım toplantısını da mı iptal ediyoruz?"

Lale yaklaşık otuz saniyedir cevap bekliyordu. Tuna Üstüner gibi bir patronun şimdiye kadar çoktan sunum raporlarını istemiş olması gerekiyordu ancak o önemli görüşmeye yarım saat kaldığı halde kendisinden herhangi bir şey talep eden olmamıştı.

Tuna kafasını kaldırıp kadına baktı. "Sana zaten bir kere bugünkü toplantıların hepsini iptal etmen gerektiğini söylemiştim," dedi sertçe. "Bu cümlemdeki hangi noktayı anlamadın?"

"Özür dilerim, efendim. Ben sadece teyit etmek..."

"Benim emirlerime karşı yine benden mi teyit bekliyorsun!"

"Affedersiniz, Tuna Bey. Siz bugün biraz dalgın..."

"Lale çık!"

Genç kadın başka bir şey söylemeden hızlı odadan çıktı. Tuna Üstüner kendiyle, o karanlık dünyasıyla yeniden yapayalnız kaldı. Düşünceleri tek bir noktaya, tek bir kişiye, tek bir konuya sabitliydi. Deniz'e... O aşağılık yalancıya... Elinde buruşan kâğıdı fırlattı. Deniz'e aynısını yapmak istiyordu. Onu kendi elleriyle tıpkı böyle boğmak, yok etmek... Yanıldığını düşünmüştü. O kıza karşı şirkete geldiği ilk günlerde peşin hüküm verdiğini kabul etmişti. Görüntüsü faciaydı. Kurumsallığın hiçbir aşamasında yer almayacak, şirketinde hiçbir koşulda çalışmayacak biriydi. Ancak sonra bir şekilde içeri sızmıştı işte... Çatışmadan kurtarmıştı onu. Ne tesadüf... İşte şimdi buna tesadüf gözüyle bakmıyordu. Her şey tamamen baştan planmış bir oyundan ibaretti. Otoparktaki olaydan sonra işe gireceğini ummuş olmalıydı. Her insan kendisini ölümden kurtaran kişiye bunun karşılığını öderdi. Deniz denen o sürtük de işe alınacağını sanmıştı. Bu şekilde amacına uygun olarak şirkette çalışmaya başlayacaktı. Ancak daha iyisi olmuştu. Kendisi o kızı şirkete almayacağı halde bunu Emniyet'in zoruyla yapmıştı. Çünkü Deniz'den uzak durmaya çalışmıştı. Ahmet'in kuzeni olduğunu, onun ajanı olduğunu sanırken küçük düşündüğünü şimdi görüyordu. O zamanlarda bile kıza karşı bir çekim hissetmişti. Aşk demişti daha geçen gün... Ancak ondan kaçmayı başaramamıştı. Nedense o kızın, hayatını değiştireceğine henüz ilk günlerde ikna olmuş gibiydi. Deniz bir kez hayatına karışırsa bir daha çıkmayacaktı sanki. Bu bir tehditti. Güvenli hayatına risk almaktı. Bunu yapmayacaktı ama o kız daha kesin bir yolla hayatına sızmıştı. Polis zoruyla şirketine girmiş olsa da, Tuna onu kalbine alırken kimsenin zorlamasına maruz kalmamıştı. Onu sevmişti. O kıza âşıktı. O lanet olası yalancıya. Bunu itiraf etmek her zaman zordu. Yaşadığı hayatın gerçek olduğunu sandığı o sahte mutluluk anlarında bunu itiraf edebilmişti. Deniz'in de aşk dolu cümlelerini duyarken genç adamın sırları yavaşça çözülmüştü

Onu koşulsuz, sınırsız sevmişti. Şaka yollu onu evde tutmak istediğini, dışarıdaki hiçbir erkeğe güvenmediğini söylerken aslında şaka değil gerçekleri söylemişti. Deniz'in yanına yaklaşacak herkese gereken cevabı verebilirdi. Israrcı olanlarını öldürebilirdi de!

Tuna Üstüner şimdi hayatındaki en büyük hataya lanetler yağdırıyordu. Deniz'i korumak için tuttuğu adamının verdiği ismi araştırınca yaşadığı o tuhaf hissi hatırlıyordu. Tahsin Çırak. Nam-ı diğer Beton Tahsin. Tuna onun kim olduğunu bilmiyordu ancak öğrenmesi uzun sürmemişti. Yakın arkadaşı Tekin Soyönder'in kısa araştırmasıyla Ankara'nın sayılı mafya çetelerinin birinin başındaki isim olduğunu öğrenmişti. Bir de adres almıştı. Deniz'e sormadan önce onlardan öğrenecekti. Kızın gerçekleri saklayacağını, başının belada olduğunu söylemeyeceğini biliyordu. Doğrudan onlara gidip karısıyla ne işleri olduğunu sormuştu.

Ulus'un karanlık, dar sokaklarındaki izbe ve elbette yasadışı bir kumarhanede o yaşlı adamla görüşmüştü.

"Kız uzun zamandır işsizmiş, paraya ihtiyacı varmış. Altı ay önce bir arkadaşının yardımıyla bizi buldu. Ufak tefek kuryelikler yaptı ama fazla heyecanı yüzünden ona güvenemedik. İş kolumuz çok çeşitlidir. Buna büyük holdingler de dâhil!" demişti adam pis pis sırıtarak.

"Üstüner Holding de iyi bir hedef gibi görünüyordu ama bizim kız çuvallamıştı. En sonunda yalandan bir kurtarma operasyonu yaptırdık. Emniyet bile fark etmeden bize yardımcı oldu. O kızdan kimse şüphelenmedi."

Tuna bu gerçekleri yumruğunu sıkarak dinlemişti. Hayatında daha önce böylesine bir yıkım yaşamadığını biliyordu. İçinde devrilen bir dünya vardı. Uzun zaman sonra hayatında gerçekten sevdiği, değer verdiği, onunla mutlu olduğu o kızın ucuz bir piyon olması tüm duygularını köreltmişti. Bu adamlara ve elbette ona zarar vermek istemişti. Her şeye rağmen öfkesi en çok kendisineydi. İşittiklerinden sonra oradan nasıl çıktığını pek hatırlamıyordu. Birkaç adama yumruk sallamıştı. Kendisi de darbe almıştı ama aldığı asıl darbenin yanında bu bir hiçti. Deniz Üstüner... Yalancı fahişe! Öfkesi gözünü kör ettiği için araç bile kullanamamıştı

bir süre. Durup soluklanmış, kızgınlığının benliğini ele geçirmesine izin vermemişti.

Deniz dün gece onu durmaksızın ararken, Tuna sakinleşmek için aracının içinde park ettiği yerde öylece oturmuştu. Bir yerleri yıkıp dökme isteğini bastırmıştı en sonunda. Daima kontrollü bir adam olmuştu. Bunca ağır, öldürücü darbe altında bile yeni evine kadar kontrolünü yitirmeden gelmişti. Ancak Deniz'i gördüğünde her şey rayından çıkmıştı.

Ona fiziksel zarar verme isteği ilk kez bu kadar baskındı. Gerçek bir tokat atabilir, saçından sürükleyip polislere götürebilirdi, ama yapmamıştı. Adice yalvarmalarını tiksinerek izlemişti. Kendine kızmıştı. O kızın gözlerine bakarken bile ikna olmak istediğini fark edince en çok kendisine öfkelenmişti. Gerçekler bu kadar açıkken onu nasıl aklayabilirdi, nasıl masum çıkarabilirdi? Bahsettiği şantaj anlaşmasına dair bir kanıtı yoktu, beş yüz bin istemesinin ardında ailesel maddi sorunlar da yoktu, hisseleri için evlenmeyi kabul ettiğinde onun masumane bir iyilikle kendisine yaklaştığını sanmıştı ama para istediğinde bile onu göndereme-mişti. Ona inanmak istemişti, kahretsin ona her zaman inanmıştı. Onu yatağına, kalbine almıştı. Deniz'le en büyük çılgınlıkları bile yapmış, sokak ortasında onunla öpüşmüş, bir adamı öldüresiye dövmüş, gazete ve internet sitelerine bu maço ve saldırgan haliyle çıkmayı bile göze almıştı. Peki, kim için? Olmayan bir kadın için. Mafya çetelerine kuryelik yapan, o beş kuruş etmez kız için...

Avukatını aradı bu boğucu düşünceleri arasında. "Suç duyurusunda bulundunuz mu?"

"Evet, efendim. Deniz Hanım hakkında bir işlem yapılmaması konusunda eminsiniz, değil mi?"

"Hiçbir şey yapılmayacak!" diye gürledi genç adam.

Deniz'i polislere vermek kolay yoldu. Muhtemelen ne bir iz, ne bir kanıt bulunacaktı. Belki polisler bir şeyler bulurdu ama bu yitirdiklerini geri getirmezdi! Deniz'le bu yolla uğraşmak istemiyordu. Elbette, her zamanki gibi hukuki yollara başvurmuştu ama o kız için değil. Onunla hukuksal olarak karşılaşacağı tek yer,

boşanma duruşması olacaktı. Bunun dışında ona hayatı dar edecekti. Ankara'da yaşamasına bile izin vermeyecekti.

"Boşanma davası için elinizi çabuk tutun!" diyerek avukatına direktifini verip telefonu adamın yüzüne kapattı.

Öfkeli çehresiyle düşüncelerin verdiği o amansız girdapta savrulmaya devam etti. Öfke açık, net bir duyguydu. Tanıdıktı. Asıl bundan sonra bilmediği birçok duyguya alışmaya çalışacaktı. En kötüsü boşluk olacaktı. Nefret etse de o kızın hayatına kattığı bir anlam vardı. O anlam yok olunca ortada dev gibi boşluk kalacaktı. Boşluk, yokluk, yoksunluk... Özlem belki de. Lanet olası bir özlem şimdiden boynuna geçmiş bir ilmek gibiydi. Deniz'den nefret etmek de bu aşamada kolaydı. Nefretin aşkı mağlup etmesini beklemek asıl zor olandı! Kim bilir, belki de yıllar sürecekti bu... Tuna Üstüner bu kadar aciz hissettiren bir duyguya bu kadar kolay yenildiği için kendinden de nefret ediyordu. Boşluklar belki dolardı, yokluklar başka şeylerin varlığıyla telafi edilirdi, özlem dinmez ama körelirdi... Ya aşk? O bir gün gelip geçer miydi mesela? Bir gün tamamen ortadan kalkar mıydı, kendi kendine ve apansız... Bir insanın ölümü, bir eşyanın yıllanarak eskiciye satılması, amansız bir hastalığın iyileşmesi gibi aşk da bir gün yok olur muydu? Bekleyerek tüketebilir miydi insan onu? Azar azar ufalır, geriye zerresini bile bırakmadan tamamen silinir miydi hayattan? Silinmezdi... Avutmamalıydı kendini... Aşk bir yara gibi orada kalacaktı. Bir gün kanaması duran, acı vermeyen, kabuk bağlayan yaralar gibi değil... İz bırakmak yerine daha da büyüyen ve her saniye sızlayan, kapanmayan bir yara olacaktı bu aşk... İhanet gibi ağır bir duygu onu sürekli kanatacaktı. Derinden, bitmek bilmeyen bir şekilde...

Genç adam kısa bir zaman önce hayatında olmayan, ancak şimdi durmadan kanayan bu yaraya alışmayacaktı. Gerekirse o kanayan uzvunu koparıp atacak, kalbini kendi elleriyle sökecekti. Bir meczup gibi aşk için acınası hallere düşmeyecekti. Bunun için o kızı, Deniz denen o adi karısını tamamen çıkaracaktı hayatından. Önce medeni durumundan, kimliğinde yazan evli ibaresinden, sonra şehrinden, en sonunda kalbinden çıkaracaktı.

Ancak görünen o ki şirketinden bile çıkaramamıştı. Lale'nin ne zaman içeriye girdiğini bilmeyen Tuna, kadının ikinci kez seslenmesiyle "Ne istiyorsun yine!" diye bağırdı.

"Deniz Hanım, efendim. Sizinle görüşmek istiyor. Bugün kimseyi almayın dediğiniz için eşinizi..."

Kadının sözlerini sertçe kesip "Deniz mi?" diye tısladı genç adam.

"E...evet," diyen Lale korkuyla kapıya doğru çekildi. Patronunu bu kadar korkutucu gördüğü başka bir zamanı hatırlamıyordu.

"Gelsin!" dedi Tuna, kaskatı bir sesle.

Lale çıkar çıkmaz gözlerini kapıya dikti. Kalbindeki o durmak bilmeyen çarpıntıdan ölümüne nefret ederken Deniz göründü. Yarı ölü gibiydi. Solgun yüzü, kanı çekilmiş gibi görünüyordu. Tuna, bu kadının kendisini profesyonelce kamufle ettiğinden emindi.

"Bir dilenciye benziyorsun," dedi iğrenir gibi bir sesle.

Deniz ağlamaklı gözlerini kaldırdı. "Bir dilenciyim," dedi az sonra yere çöküverecekmiş gibi. "Senden seni dileniyorum aşkım. Lütfen... İzin ver!"

"Aşkım mı?" diyen adam haşin bir tavırla koltuğundan kalktı. İki elini birden masaya indirince Deniz irkildi.

Tuna durmadı. Masanın ardından çıkıp kızın üzerine yürüdü. Deniz korkuyla kapıya sindi. Tuna'nın eli bir kez daha kalktı ancak bu darbe Deniz'in yüzünde değil, tam kulağının dibinde kapıda patladı.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı genç adam.

Deniz başını çeviremedi. Kapalı gözleri, aralık dudaklarıyla inledi. "Lü...Lütfen!"

Tuna Üstüner sabrının daha önce böylesine zorlanmadığına emindi. Deniz'i öldürmek istiyordu ama kahretsin ki başka şeyler de istiyordu. Ona dokunmak, onun kokusunu solumak, tüm bunların berbat bir kâbus olduğuna inanmak istiyordu. Ancak değildi. Her şey gerçekti. Sevdiği bu kadın basit bir piyon, ucuz bir casustu. Yalancıydı, şimdi bile bazı menfaatlerin peşinden buraya gelmişti. Genç adam kızın kolunu tutup, adeta kemiğini bile kırarcasına sıkarken "Defolup gideceksin," dedi Deniz'in ruhunu ürpertirken.

Deniz gözleri kapalı ağlarken sordu. "Nereye?"

"Ankara'dan gideceksin. Hangi çöplüğe, hangi lanet olası yere gittiğin umurumda değil ama hemen bugün bu şehirden defolup gideceksin!"

Genç kız başını o an çevirdi. "Buna karışamazsın!" dedi, gözlerinden her biri birer inci tanesi gibi dökülen gözyaşlarını silmeden.

"Karışamaz mıyım?" diyen Tuna alayla güldü. "Gideceksin, Deniz Akın. İnan bana hem de bugün gideceksin!"

Deniz'in başı önüne düştü. Bu adamın gönüllü kölesi olmuştu çok önceden. Onun tarafından tamamen suçlu gibi göründüğünü, kendisini aklayacak hiçbir kanıtı olmadığını bilirken ona kızamıyordu. Bu aşamadan sonra şimdi burada ölse bile Tuna'nın öfkesinin soğumayacağını hissetti. Farkına vardığı ağır hislerle başı döndü. Eğer Tuna kolundan tutmamış olsa bayılır kalırdı. Midesi düğüm düğüm, sadece başı değil, bütün dünyası dönerken zorlukla başını kalırdı.

"Ben... Ben seninle böyle olmasını istememiştim. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Her şey o kadar güzel giderken..." Gözyaşlarını kabaca sildi. "Hayatım, hayatımız mahvoldu. İnanamıyorum! Yaptığım küçücük, aptalca bir hata..."

"Küçük mü?" diye gürledi genç adam.

Deniz gözlerini Tuna'nın sadece bakışlarıyla bile öldürebilecek gözlerine dikerse konuşamayacağını anladı. Başını eğip fısıldadı. "Benim hatam mutluluğumuza engel oldu ama sen beni gönderirsen, benden ayrılırsan bu bütün ömrümüze mâl olacak... İzin ver düzelteyim, izin ver eski hayatımıza dönelim. İzin ver yeniden aile olalım."

Tuna nefretle güldü. O kadar acımasız bakıyordu ki. "Aile öyle mi?" diye sordu. "Seninle aile olduğumuzu mu sandın?"

"Değil miydik? Birbirimizi seven karı koca değil miydik? Hatta belki..." diyen Deniz yeniden sustu. Bu defa gözlerini kaldırıp sevdiği adama baktı. Tek ailesine... "Belki bir gün çocuklarımız bile olurdu."

Tuna Üstüner bu cümleyle birkaç saniye kalakaldı. Çocuklar... Hiç düşünmediği, düşünmeye belki de cesaret edemediği

bir detaydı. Deniz'den bir çocuğu olma ihtimali onu hazırlıksız yakaladı. Bu fikir berbattı. Evet, kesinlikle berbattı. Düşünmeden sertçe sordu. "Yoksa hamile misin?"

Deniz'in midesindeki düğüme bir yenisi eklendi. "Hayır," dedi duraklamadan. "Değilim ama keşke..."

"İyi ki değilsin!"

Tuna'nın bu kati sözleriyle ona şaşkınca baktı. Genç adam durmadı. Deniz'i bildiği en iyi silahla öldüresiye yaralamaya devam etti. "Senden istediğim tek şey, defolup gitmen. Senden ne bir çocuk sahibi olmak istiyorum, ne de bir ömür boyu seninle ortak bir hayatı yaşamak... Anladın mı? Böyle aptalca hayallerin varsa unutsan iyi olur!"

"Bu kadar mı acımasızsın? Benden bu kadar mı nefret mi ediyorsun? Düne kadar beni severken..."

"Bu sevgiyi sen bitirdin. Kahretsin, Deniz! Defol git diyorum. Ankara'dan, bu ülkeden, bu dünyadan!"

Deniz boş vermişçesine şuursuzca gülümsedi. "Tamam," dedi son kez hıçkırırken. "Gideceğim. Bugün gideceğim."

Tuna kızdan olabildiğine uzaklaşıp, aralarındaki görünmeyen mesafelere görünür olanını da ekledi. Kızın yüzüne, onun bedenine, varlığına bu kadar yakın durursa ne olabileceğini tahmin edemediğinden yapmıştı bunu. Deniz'e sırtını dönüp ellerini cebine geçirirken akıl almaz sözler zihnini kuşatmaya başlamıştı. Aile, çocuk, ömür boyu mutluluk... Bunlar ancak bir gerizekâlıyı kandırabilirdi. Kendisini değil! Neredeyse tıpkı böyle bir gerizekâlı olabilecek kadar hâlâ ona çekiliyordu... Ona çekilmek, Deniz'e karşı kendine güvenememek öfkesini arttırıp, bir şeyleri yıkma istediğini perçinliyordu. Eğer katil olmak ya da Deniz'i çekip dudaklarına yapışmak istemiyorsa onu görmemeliydi.

Deniz, sevdiği adamın tutuşundan mahrum olunca iki elini geriye atıp kapıya dayandı. "Gideceğim ama sadece şunu söylememe izin ver."

Genç adam kıza dönmedi. Sözlerine izin verdiğini gösteren herhangi bir şey de demedi ancak Deniz içinde kalanları söyledi.

"İhanet sayılacak birkaç hata yaptım ama o gün sana kızgındım. Birilerinin casusu olduğum için değil, sana deli gibi âşıkken bizzat senin tarafından kalbim kırıldığı için yaptım. Ama Antalya'dan sonra onlara bilgi vermeye devam etmedim. Aydan'la iş yapmayacağını söylediğin için onlara yalan söyleyerek ortaklık kuracağınızı söyledim. Başka bir şey olmadı. Yemin ediyorum, tüm şantaj ve tehditlere rağmen kimseye bilgi falan vermedim, tek kuruş almadım."

Hıçkırdı genç kız. "Ve seni her zaman sevdim. Her zaman seveceğim gibi... Ama benden ölesiye nefret ederken sana karşı direnemem. Bu yüzden gideceğim. Her saniye ölsem de, gideceğim. Bana bu kadar nefretle bakmana katlanamıyorum."

Elleriyle yüzünü kapattı. Omuzları sarsılırken gözyaşları avuçlarını sırılsıklam etmişti. Yeniden ellerini indirdi ve Tuna'nın döndüğünü, kendisine baktığını fark ederek yaşlarla ıslanan, mağrur yüzünü kaldırdı. Gözleri sevdiği adamın aynı yıkıcı öfkeyle bakan, yeşil gözlerine kenetlenirken fısıldadı. "Elveda aşkım... Her şeye rağmen kendine dikkat et! Ahmet ya da Belgin halan... İkisinden biri sana zarar vermek istiyor. Ama bunu isteyenlerden biri ben değilim. Kendim ölsem bile, senin tek bir sıyrık almana dayanamam. Umarım bir gün benim suçsuzluğuma inanırsın. Aşkıma inanmasan bile olur. Bunu ben biliyorum ya, bana yeter. Seni seviyorum ve sen de beni sevdin. Tüm ömrüm boyunca sadece bununla yetinebilirim. Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim."

Titreyen elleriyle kapıyı açıp kendini hızla dışarıya attı. Tuna ansızın tek adım attı Deniz'in ardından, ama devam etmedi. "Git!" diye gürledi sadece, kızın koşup gittiği yola, görünmeyen adımlarının izlerine bakarken. Kendini koltuğuna bıraktı. Herkese ve her şeye lanetler yağdırdı. En çok da kalbine... Az önce çekip giden o kıza ait olan, sonsuza kadar sadece onu sevecek olan kalbine.

Deniz ise holdingden çıkar çıkmaz koşarak büyük caddeyi aştı. Gördüğü ilk taksiye atladı ve doğrudan terminale gitti. Çok beklemedi. On beş dakika sonra kalkan ilk otobüse binip Erzurum'a döndü. Kendini, aklını, kalbini, ruhunu ve hayatının tümünü Ankara'da, o adamda bırakarak...

BÖLÜM 27

Sürüklenmek... Bana olan buydu. Zamanda akan herhangi bir şey gibi sürükleniyordu bedenim. Canlı bir şey değildim ama! Dalından kopmuş bir yaprak gibi, kanattan ayrılmış bir tüy gibi, uçurumdan düşen bir çığ gibi... Zamanın girdabında, ruhsuz bir nesneye dönmüş devinip duruyordum. Kalbim yerinden sökülmüş, ruhum bir adamın yeşil gözlerindeki o derin vadide tutuklu kalmıştı. Geçmişim bozuk bir saatti artık. Zaman onunla geçen mutlu anıların üstünde takılı kalan muamma bir kavramdı. Yelkovan da oydu akrep de, dakika da oydu saniye de, gün de oydu gece de... Gelecek ise yoktu, geleceğe dair arzu da oydu heves de.

Üşüyüp titreyerek uyandım. Kaç saattir yolda olduğumu unutmuştum. Akşam çökmek üzereydi. Akşam soğuktu. Aylardan ekimdi. Mevsimlerden sonbahar. Uzakta ağaçlar yapraklarını titreten bir rüzgâra direniyor, çehrelerine inen kahverenginin o kasvetli tonuna hazırlanıyordu. Benim içimde adım adım bir kış büyüyordu. Bir de hasret... Hasret bir ayaz gibi yüzümü, ellerimi, bedenimi, neyim var neyim yok, her şeyimi esir alıyordu. Onsuz geçen ilk saatlerimde zaman sadece aleyhime işliyordu. Zaman, silahsız bir düşmandı; yalnızca gelip geçmekle bile canıma okuyordu. Adımın üstü çizilmişti o bahar ülkesinden. Ben bundan böyle sonsuz bir kış ülkesinin sakiniydim. Sevdiğim adamın hayatından ebediyen silinmiştim, onun evinden, yöresinden... Ve sonunda kalbinden... Nasıl dayanacaktım? Ruhumun yarısını değil tümünü, kalbimin misafirini değil sahibini ardımda bırakarak, yeni bir hayata nasıl alışacaktım? Alışamazdım...Biliyordum...

Tuna'yı düşündükçe kendimi biraz daha ölürken görüyordum. Ölmek neyse de bu acının bir an bile dinmeden kendini

tekrarlaması dayanılmazdı. Belki milyon kez aynı sözleri hatırlayıp milyon kez aynı acıyla dağlandım. Onca saatlik otobüs yolculuğu kendi başına yeterince katlanılmazken bir de kalbimdeki sancıyla tam bir işkenceye döndü. Yanımda oturan yaşlıca bir teyze üç kere neyim olduğunu sordu. Berbat bir otobüs yolculuğunu o an daha da çekilmez kılan şey meraklı bir teyzeydi. Hacer Teyze jenerasyonundan olduğu için ona kızamadım bile. O teyze bana Hacer Teyze'mi, geride bıraktıklarımı, Ankara'yı, geçmişimi, hayatımı, en sonunda Tuna Üstüner'i hatırlatıyordu. Bana o an her şey sadece onu hatırlatıyordu. Kaçsam da değiştiremeyeceğim gerçeklerle örülmüştü her yanım. Gerçeklerin keskinliğine rağmen kabul etmek zordu. İnsan boynuna inecek o giyotini kabul edebilir miydi kolayca? Ben de etmiyordum ama şu an geçen her saniye ile Tuna'dan, yaşadığım o rüyadan, kısacası hayattan koptuğumu biliyordum.

Dürtüldüm tam bu sırada. Hangi anıda yoğunlaştığımı bilmeyerek karmaşık görüntülerden sıyrıldım. Muhtemelen mutlu geçen bir sürü günümüzden birini hatırlıyordum. Kolumdaki yeni bir dürtülmeyle yanımdaki teyzeye döndüm. İyi niyetli teyzem "Yer misin kızım?" diyerek elindeki poğaçayı uzattı.

Nazikçe teşekkür ettim. Bir şey yiyecek halim yoktu, görecek ve koklayacak halim de. Otobüs yolculuğu bozuk psikolojimden midir bilinmez beni epey sarsmıştı. Midemi ve başımı mikser gibi karıştırıp, ayaklarıma krampların girmesine neden olmuştu. Neyse ki mola zamanı çıkmış ve serin gecede biraz olsun kendime gelebilmiştim. Kendime gelmek, aklımın da başıma gelmesi demekti. Bu otobüste ne işim olduğunu düşündüm. Neden kaçarak gitmeyi seçtiğimi bilmiyordum. Üstüner Holding'den apar topar çıktıktan sonra soluğu otogarda almıştım ama kaçmak hiçbir zaman bana göre olmamıştı. Anlaşılan bu defa bana düşen en iyi seçenek buydu. Çözüm süreci tıkanmış, benim de son kullanma tarihim geçmişti. Direnmeyi bırakıp raf ömrümün tükendiğini kabul etmem gerekiyordu. Kullanılmış ve atılmıştım. Bitmeyi hak etmiştim, bunu kabul ediyordum. Bu noktayı gelmeme neden olan,

beni tüketen şey yine bendim. Tükenmişlik sendromunda görülmemiş bir vakaydım!

Neyse ki biri beni hatırlamıştı. Tüm dünyanın Deniz denen bu kızı bir kuytuda unuttuğunu sanırken Yasemin aradı. Sesi öylesine mutluydu ki onu kendi dertlerimle üzmemeye gayret etmem gerektiğini anladım.

"Deniz... Bi'tanem... Aramadığım için çok üzgünüm canım. Başıma neler geldi bir bilsen!"

Boğazımı temizledim. Altyapısı çökmüş bir şehir gibi her yanımdan sular taşarak ağladığımı hissettirmeyecektim. Hafif bir neşeyle sakince yanıt verdim. "Sakın bana Çin'e gittiğini söyleme!"

Yasemin, Mert'i durdurmak için havaalanına koşmuştu ama öncesinde verdiğim gazı fazla kaçırdıysam kız Çin'e kadar depar atmış olabilirdi. Neyse ki bunu yapmadığını gülerek söyledi. "Çin'e gitmedim ama Mert'in evine gittim. Ah, Deny ya! Benim serseri, tatlı sevgilim hasta oldu. Ona baktım. Bu yüzden biraz meşguldüm."

"Hasta mı? Nasıl bir hastalık? Akut Yasemin Yetmezliği mi?" derken Yasemin'in sırıtan yüzünü anbean gözümün önünde getirebiliyordum.

"O da var," dediğinde kahkaha attı. "Üşütmüş biraz. Annesi ve Mert'le beraber onların evine gittim. Sonra başıma bir sürü şey geldi. Şimdi çıkabildim ama beni boş ver. Sen nasılsın hayatımın anlamı? Dışarıda mısın? Sesler geliyor."

Şehirlerarası yoldan durmadan geçen arabaları, kalabalık mola yerindeki gürültüleri işitmiş olmalıydı. Ona gerçeği sakınmadan söyledim. "Gidiyorum," dedim hüznümü yeniden yüklenirken "Erzurum'a dönüyorum!"

Karşıdan ses gelmedi. Birkaç saniye boyunca sessizliği dinledikten sonra Yasemin bağırdı. "Ne!"

Ona durumu izah ettim. Tuna ile yaptığım görüşmeyi, beni kovduğunu, beni tehdit ederek kovduğunu anlattım.

"Sen tehditlere boyun eğmezsin ki. Hele o Kurumsal Egoist'in tehditlerine asla!"

"Eskidendi o... Bu defa gerçekten çok ciddiydi, Yasemin. Korktum ve gururum kırıldı. Bana hayatı dar edecekti. Hoş, onsuz hayatım zaten yeterinde dar. Nefes bile alamayacağım kadar dar."

Yasemin sinirli bir şekilde ofladıktan sonra beni azarladı. "Deniz neden yaptın bunu? Suçsuzluğunu kanıtlamak yerine neden çekip gitmeyi seçtin? Kaçmak sana göre değil ki! Bu kadar ödlek olmak da!"

Bezgince iç çektim. "Üstüme gelen bir yangın vardı... Kalırsam yanacaktım!"

Yasemin "Sen de başka bir yangın çıkar!" diye atıldı. Sesinde yine o tanıdık bilgelik vardı.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Bazen yangını söndürmek için yapılacak en iyi şey onun karşısına yeni bir yangınla çıkmaktır. İki yangın karşılaşınca yanacak hiçbir şey kalmayacak ve ateşler sönecek! Riskli ve başarı şansı düşük ama bence sen bunu denemelisin!"

"Bence sen fazla belgesel izliyorsun! National Geographic mi?"

"Ben bunu sadece size uyarlıyorum, Deniz! Yanmak da bir risk ama aşk için değmez mi?"

"Değer... İnan bana sevdiğim adam her şeye değer ama ben yanarken onu da yakıyorum. Buna hakkım yok!"

"Anlıyorum."

Yasemin'in, yaşadığım trajediye o devasa koleksiyonundan izlediği belgesellerle yol göstermesi çok tatlıydı ama gerçek hayatta beni konu edinebilecek tek belgesel 'Hayatta Fiyasko Olmanın Yolları' başlıklı bir şey olurdu. Yangını yangınla söndürmek orman yangınlarda etkili olsa bile benim hayatımdaki yangın için yapılacak tek şey her şeyi yakmasını beklemeden kaçıp gitmekti.

Temelli gidiyordum ama Yasemin'in bunu tahmin etmediği belliydi. "Peki, ne zaman döneceksin?" diye sordu.

Tuna'nın tehditlerinin göz korkutmak için değil, gerçekten yapabileceği şeyleri içerdiğini uzun uzun anlatmadım. "Bilmiyorum," dedim kendi kendime mırıldanır gibi. "Biraz uzaklaşmak bana da iyi gelecek."

"Ya o adamlar? Kötüler yani. Sana zarar vermezler değil mi?"

"Her şey zaten açığa çıktı. Benim onlarla bir işim kalmadı ama bana yapacakları umurumda bile değil Yaso. Belki beş yüz bini isterler ama şu saatten sonra zaten çulsuz olduğumu biliyorlardır. Ben aslında sadece sizi, yakınlarımı düşünüyorum. Lütfen dikkat et. Mert'e de söyle, seni korusun."

"Sen beni dert etme, bi'tanem. Sen kendini düşün. Ailenle biraz zaman geçir, stres at, detoks yap ve sonra gelip kocanı hakla!"

Gülümsedim ama öylesine. "Tamam," dedim uzlaşır gibi. Vedalaşıp kapatacakken Yasemin engel oldu. "Ben evleniyorum, Deny! Düğünüm tahminen üç, dört ayı bulur. O zamana kadar zaten gelmiş olursun ama şimdiden güzel bir elbise bak. Sen kararsızsın, sakın son güne bırakma!"

Bu haber o geceki tek şaşkınlığım oldu. Mert Kutlar bunu da yapmıştı öyle mi? Şaşkınlığım mutlulukla yer değiştirirken ikisinin birbirlerine nasıl da yakıştıklarını bir kez daha fark ettim. Mert'i zaten damat olarak almaya niyetim vardı ama işler hiç de benim yardımım olmadan çözüldüğü için memnundum. Ben ancak o işi batırırdım zaten! Yardım etmediğim için Yasemin şanslıydı. Elimi neye atsam kuruyordu!

Yaseminle konuşup telefonu kapattığımda mola da bitmişti. Yapılan anons otobüsün değil de cenazemin kalkacağını bağırır gibiydi. Gitmek hala fena halde içime oturuyordu. Kulaklığı taktım. Rastgele bir şarkıya bastım ve Yasemin'e küfrettim. Bu şarkıyı o yüklemişti telefonuma. Bana beni, Tuna'yı, yaşadığım aşkı anlatan daha iyi bir şarkı olamazdı. Şarjım bitene kadar sarıp sarıp dinledim Birsen Tezer'in o güzel sesinden... *Aşk üzerine söylenmemiş her şey...* Aşk üzerine, hayatım üzerine o kadar çok şey söylüyordu ki...

BOŞLUK
her şey yarım kaldı yine, ne tuhaf
aşk yarım, nefret yarım, hayat yarım,
bir yanım kaçar gibi, kovalar bir yanım
ne kaldı geriye temiz ve saf...
biraz senin yarın, biraz benim yarım...

bir tek ben bilirim seni sevdiğimi...
bir de sen bilirsin biraz...

kalabalık kuytularda boğulur çığlıklarım...
kuru bir teselli bulurum ben kendi halime.
vazgeçilmez tutkularda kaybolur yaşadıklarım,
dağılıp giden bir sis halinde...

❧ ❧ ❧

Yolculuk bitip eve geldiğimde annemi evde bulamadım. Yoktu. Bir süre boyunca merdivenlerde onu bekledim. Telefonumun bataryası benim gibi sıfırı gördüğü için onu arayamamıştım. Annemi beklemek yerine gidebileceğim pek çok akraba vardı ama kimseye görünecek, kimsenin sorularını çekecek halim yoktu. Umarsız bir bezginlikle annemi bekledim. İyimser bir tahminle bakkala falan gittiğini düşünsem de, komşuda olduğunu bilmek bu bekleyişin uzayacağını gösteriyordu. Ne de olsa alt sokaktaki Emine Teyze'nin gelininin şirretliğini çekiştirmek öyle çabuk bitmezdi. Ya da oradaki kadınlar şifalı bitkiler konusuna girdilerse merkep tepmiş gibi hissetmeye karşı hangi otların iyi geldiğini konuşmak tüm habitatın incelenmesiyle çözülebilirdi. Bir açıdan bu bekleyiş iyiydi, çünkü kendimi hazırlamam için bana zaman kazandırmıştı. Tuna dışında hiçbir şey düşünmediğim hesaba katılırsa, anneme sunacağım bir bahane için şu an stand by konumunda duran beynimi hızlıca çalıştırmam gerekiyordu. Artık bunu yapmalı ve Erzurum'da ne aradığımı–hem de montsuz, çantasız, valizsiz–açıklayacak bir şey düşünmeliydim. Bulduğum hiçbir şeyin mantıklı bir yanı yoktu. Işınlanma icat edildi ve ilk benim üzerimde denediler gibi bir cümle üzerine yoğunlaştığımı söylersem sanırım ne halde olduğumu anlatabilirim.

Fıldır fıldır dönen aklım *error* verip, üzerimden neredeyse dumanlar çıkarken adım sesleri işittim. Birkaç işe yarar bahaneyi düzgün cümlelerle söylersem, her şey yoluna girebilir diye iyimser birkaç cümleyle kendimi telkin ettikten sonra, annemi karşılamak için hızla ayağa fırladım. Evimiz müstakildi ancak bodrum

yüzünden biraz yüksekte kalıyordu. İç kapıya ulaşmak için merdiven çıkıyordunuz. İşte ben o merdivenleri inerken annem yerine onu gördüm! Babamı... Aylardır görmediğim, telefondaki birkaç dakika dışında doğru düzgün konuşamadığım babamı.

Kendimi ona nasıl savurduğumu hatırlamıyorum ama koşarak göğsüne kapandığımda altı yaşımdaki halime dönmüştüm. Bir gün annemden dayağı yedikten sonra babama koşmuş ve o güçlü göğsünde salya sümük ağlamıştım. Tıpkı şimdi olduğu gibi... Babam iri yarı bir adam olduğu için bedenimin boyutuyla altı yaşında gibi hissetmem kolaydı ama o gün ki çocuk gibi kaygısız bir hayatım yoktu. Annemden yediğim dayağın, Tuna'dan gördüğüm muamelenin yanında kuş tüyü yatak gibi rahat kaldığı berbat bir yaşta, müthiş bir kalp kırgınlığıyla ağlıyordum şimdi. Babam bana burada ne aradığımı soracaktı. Ve o an bulduğum tüm bahaneler aklımda uçmuştu.

"Deniz, kızım. Sen ne zaman geldin?" dedi saçlarımı tek eliyle okşarken. Diğer elinde market poşetleri vardı.

Hıçkırdım. "Yeni geldim," dedim ağlamaya devam ederken. Babama olan özlemim içimdeki acıyla birleşince durdurulamaz bir sele neden olmuştu. Kendimi çekebildiğimde kafamı yukarı kaldırıp babamın sert yüzüne baktım. Gür kaşları çatıktı.

"Ne oldu kızım? Kötü bir şey olmuş gibi. Kocanla ziyarete mi geldiniz? Nerede o? Geç bile kaldınız gelmekte ya."

Babam bana doğrudan bu konuyu, kaçarak geldiğim adamı soruyordu. Evliliğim hakkında asla beni kırmamıştı. Elbette onunla doğrudan konuşmak yerine aracı kurum annemle olayı çözmüş, baba tarafını da Tuna'ya bırakmıştım. Babam o Kurumsal Kasıntı damadıyla ilk günlerde bu plansız evliliği konuşmuştu. Tuna onu telefonda yatıştırmış, beni evlatlıktan reddetmesini engellemişti. O zamanlar ne konuştuklarını bilmiyordum ama babam hiçbir zaman annem kadar tepkili olmamıştı. Şimdi olanları öğrenince, baba evine döndüğümü öğrenince neler olabileceğini kestiremedim. "Yalnızım," dedim ürkerek.

"Kavga mı ettiniz?" diye sordu. Gözlerine kaygı, biraz da öfke yerleşmişti.

"Kavga mı?" diyen bir ses o an babamın arkasından yankılandı. "Deniz, kızım ne işin var burada?" diyen annem elindeki dantel çantasını yere bıraktı.

Kollarını açınca gidip ona da sarıldım. "Biraz kavga ettik," dedim oldukça yumuşak bir sesle.

"Kızım her kavgada kalkıp Erzurum'a mı geleceksin?" Seniha Akın'a yakışır bir çakallıkla sözlerimi yutmamıştı.

"Hadi içeride konuşuruz. Hava esiyor," dediğinde ancak o zaman havayı fark ettim. Erzurum'da bu mevsimde bu kıyafetlerle durulmazdı. Yanımda ne montum, ne de ceketim vardı. Üşüyerek eve koştum. Elimi, yüzümü yıkadıktan sonra annemin sorgularına iyi cevaplar vermeyi umarak mutfağa girdim. Anneme mutfakta pek de yardım etmez ve işin bulaşık boyutuyla ilgilenirdim ama şimdi bilerek her işe koşturmaya, annemin sinirlerini makul düzeyde tutmaya gayret ettim. Kaçınılmaz "Ne oldu?" sorusu geldiğinde Tuna ile anlaşamadığımızı söyledim. Seniha Akın'ın *Ben sana demiştim*, bakışlarına katlanmak o an gerçekten çok zordu.

"Çözersiniz ama değil mi?" diye sordu bu defa kaygıyla.

"İnşallah," dedim.

"O kadın mı yaptı yoksa. O cadaloz! Belgin denen o huysuz yelloz yaptı, değil mi kızım? Kim bilir seni kocana nasıl doldurmuştur!"

"Yok, anne o değildi," diye yanıt verdim. Annemin duymayacağından emin kısık sesle ekledim. "Ne yaptıysam ben yaptım."

"Bıdılanma kızım! Açık açık desene sen ne olduğunu!"

Kendi kendime konuştuğum için bile bana fırça atan anneme durumu açık açık nasıl anlatabilirdim? Hem de o sıra dışı evliliği yeni kabul etmişken! Hayatımı dağıtıp geçen fırtınaları, Sicilya mafyalarından aşağı kalmayan Ankara çetelerini ve Tuna'nın beni kovuşunu nasıl izah edebilirdim? Mafyaları ve tüm yalanları gizleyerek bambaşka bir hikâye uydurdum. "Biz anlaşamadık işte. Onun sevdiklerini ben sevmiyorum, benim sevdiklerimi o sevmiyor. Sürekli kavga ettik. Sonunda da dayanamadım!"

Annem bana azarlayan bir değil binlerce bakış attı. Muhtemelen bu sorunu çözeceğimi, çözmem gerektiğini sanıyordu ama temelli

bir dönüş yaptığımı bilmiyordu. Bunu ona söylemedim. Bu kadar sıcakken annemin ateşini harlamamalıydım. Uzlaştım ve her şeyin iyi olacağına dair güvenimi dile getirdim. Birkaç günlüğüne kalacağımı söylerken annem beni anlayışla dinledi.

"Sen yeter ki mutlu ol kızım," dedi sofrayı kurarken.

"Babama sen söylersin, anne. Ben Tuna hakkında onunla konuşamam, utanırım."

"Ben söylerim ama sen de bu işi bir an evvel çöz."

Çözmeyi nasıl da isterdim... Ailemden bu kadar büyük bir şeyi saklamak oldukça zordu. İki gün daha direndim ve kaçıp geldiğim için bin pişman oldum. Ankara'da beni mutlu sanırlarken her şey daha kolaydı. Ama bu durum tam anlamıyla annemin dantel ipleri gibi düğüm düğüm olmuştu. Çözemezdim, denesem bile yapamadım. Babamın yaşadığım hayata dair sorularına tozpembe yanıtlar vermek, annemin Tuna'nın zenginliğini anlatan cümlelerini sakince dinlemek ölüm gibiydi. En sonunda bir gece Tuna'yı aradım. Belki on defa. Hiçbirini açmadı. Üst üste bilerek toplantı saatlerinin olmayacağı akşamlar da aramayı denedim ama yine karşıma o sevimsiz *dıt dıt* sesleri çıktı. Pes edip telefonu yatağa fırlatmıştım ki mesaj geldi. Tuna mesaj atmazdı bu yüzden mesajı okumak için acele etmedim. Yine de içime bir kurt düşmüştü. Telefonu kavrayıp mesaja baktım. Ondandı! Ellerim titreyerek oku tuşuna bastım.

"Seninle işimin bittiğini söylemiştim. Bir daha sakın arama!"

Ellerim hâlâ titrerken hızlıca yazdım. *"Benimle işin bitemez! Senin bitse bile kalbinin işi bitmez. Bu kadar kolay bitebileceğini mi sanıyorsun gerçekten?"*

"Çoktan bitti. Geriye tozu bile kalmadı!" yazdı karşılık olarak.

Kalbim tam anlamıyla mehter bandosu gibi atıyordu. Onu kışkırtmak yerine alttan alan şeyler yazmam gerekiyordu ama Tuna'ya olan hislerim buna uygun değildi. Gerçeği kabul etmek ölümden beterdi. Özür dilemek ve sonunda ondan hiçbir şey gelmemiş o ekrana boş boş bakmak yerine bana kesinlikle yanıt vereceği şeyler yazmalıydım. Bu yüzden yanıtımı büyük harflerle, bağırarak, kışkırtarak yazdım. *"SENİ ÖZLEDİM. SANA DOKUNMAYI*

SENİN DOKUNUŞLARINI... O KADAR KÖTÜYÜM Kİ HİÇBİR ŞEY DERDİME ÇARE OLMUYOR! BANA SADECE SEN LAZIMSIN, SANA LAZIM OLAN ŞEY DE BENİM! BİLİYORUM, SEN DE BENİM KADAR KÖTÜ BİR HALDESİN!"

"Ben hayatıma kaldığım yerden devam ediyorum. Ve senin ne yaptığın, ne halde olduğun umurunda bile değil!" yazdı karşılık olarak. Mesaj fazla sakindi ama ben bu sakinliğin buz dağını gölgeleyen sis olduğuna emindim. Tuna o dağı görmemi istemiyordu. Ama ben görüyordum, onun sakladıklarını, derinlerde gizlediği o dev gibi acıyı biliyordum. Benden nefret ederken, beni sevdiğini de bildiğim gibi...

"YALAN BU! AŞKIM LÜTFEN. ARA BENİ. KONUŞALIM. SON KEZ!"

Bu defa yanıt vermedi. Kurumsal Düşman! İki saat daha elimden telefon düşmedi. Aradım telefonu kapalıydı. Perdeleri kapanmış bir sahnenin arkasında duran yeteneksiz bir oyuncu gibi hissediyordum. Oyuna girmek için elimden gelen hiçbir şey yoktu!

❧ ❧ ❧

Günlerin nasıl geçtiğini, birkaç haftanın nasıl tükendiğini anlatamam. Hayal ettirebilirim ama... Tüm gün annenizin sorar bakışlarla size baktığını, bir yanıt beklediğini, babanın huzursuz hallerine katlanmanız gerektiğini düşünün. Konuşulmayan o şeyin hacmi gittikçe büyürken en sonunda size yer kalmayarak her şeyin üstünüze geldiğini varsayın. Duvarlar, saatler, zaman, anne ve babanın bakışları, açıklama isteyen gözleri... Siz gider gitmez fısır fısır konuşmaları... Halim buydu. Verecek tek bir cevabım yokken saatleri banyoda, mutfakta ya da tuvalette geçirip mümkün olduğunca onlardan kaçmak istedim. Kuzenlerle birkaç kez görüştüm ama hepsi neşesiz, zorunlu ve sıkıcı birlikteliklerden öteye gitmedi. Çocukluk arkadaşım Gülden'e bazı detayları verdim sadece. Onun Tuna'dan haberi vardı ama evliliğimin detaylarını bilmiyordu. O da Yasemin gibi beni anlayışla, yargılamadan dinledi. Biraz olsun kendimi iyi hissetsem de sonrasında meraklı akrabaların, komşuların sorularını çekmek gerçekten zordu. Annem tüm

bunları bir güzel bertaraf etse de o şüpheli bakışlara katlanmak bile başlı başına kum torbasına dönüşüp, durmadan darbe almak gibiydi. Günlerim böyle geçerken geceler, zifiri bir okyanusta dibe bata bata yüzmeye benziyordu. Odamda ağlıyordum. Kaç gece hıçkırıklarımı yastığa boğarak uykuya yenik düşmüştüm. Sabah uyandığımda gözlerim, açamayacağım kadar şişmişlerdi. Annem beni nerdeyse doktora götürecekti. Ancak sonunda bu şişliklerin bir hastalıktan değil ağlamaktan olduğunu fark etti.

Beni azarlamak yerine düşmanı hedef aldı. "Bu böyle gitmez kızım. Sorun neyse biz halledelim. Onlar seni eziyorlar değil mi? Anlarım ben! Babanla kalkıp gelelim Ankara'ya. Kızımızı sahipsiz sanan o kelek takımı Akın ailesinin kim olduğunu görsün. Dayınlar ve amcanlar bile gelir."

Anneme gülümsedim. Neredeyse ağlamak üzere olsam da bunu yapabildim. "Bir faydası olmaz annem. Hem ben de istemiyorum. Böyle iyiyim."

"Neren iyi, a benim akılsız kızım? Geceleri höykürerek ağladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Annem her şeyi tahminimden çok önce anlamıştı elbette. Ağlamadığımı söyleyip itiraz etmem saçmaydı çünkü o an bile gözlerimden yaşlar boşalmıştı. "Geçecek," dedim kendime inanmayarak. "Geçer elbet."

"Geçer ne demek? Yani bitti mi bu iş?"

"Bilmiyorum, anne! Zaman gerekiyor."

"Etraf ne der evladım. Teyzenler, kuzenler, akrabalar soruyor duruyor. Nerede bunun kocası diyorlar? Ne diyeceğim?"

"Ölmüş de!"

"Boş boş konuşma. Daha evlendiğini yeni öğrendiler! Milletin ağzı torba değil ki büzelim."

"Büzmeyelim anne! Konuşsunlar çatlayana kadar konuşsunlar!"

"Sana böyle demek kolay tabii. Yarın Ankara'ya dönünce onlarla ben uğraşacağım ama..."

Yarın Ankara'ya dönmeyeceğimi anneme söylemedim. Alıştıra alıştıra gösterecektim bunu. İki gün sonra Yasemin kıyafetlerimi ve acil ihtiyacım olan şeyleri gönderince annem sonunda uyandı

"Boşanacak mısın?" diye sordu, az sonra ayağından terliği fırlatıp alnımda tabanının izini çıkaracakmış gibi bakarken.

Siper aldım ve çaktırmadan kırlenti yüzümün hizasına tuttum. Dürüstçe itiraf ettim. "Tuna boşanacağımızı söyledi. Bilmiyorum işte."

"O istedi yani!"

"Ben de istiyorum!" diye bağırdım.

Annem hâlâ terliğe yönelmemişti. Bu iyi miydi, kötü mü bilemedim. Ofladı önce. Sonra gözlerini öylesine bir bilmişlikle kıstı ki terliği tercih etme seviyesine geldim. "Ben sana demedim mi? Bu insanlar bizi beğenmez, aranızda koca koca dağlar var. Sana değer vermezler demedim mi?"

"Ama vermişti. Gerçekten beni seviyordu."

"İki günde biter mi sevgi? Seven adam karısını tek başına yollar mı?"

İç çektim ve gözlerimden bir kez daha inen o yaşlardan nefret ettim. "Bilmiyorum," dedim inlerken. Annem sustu ve *ne halin varsa gör* bakışı attı.

Annemi de anlıyordum. Kızı hakkında endişelenen klasik bir annenin sorularını soruyordu ama gerçeklerden haberi yoktu. Hayatımın nasıl boka battığını bilmiyordu. Her şeyin basit bir *dünyalar farkından* kaynaklandığını sanıyordu. Kızının ölümcül hatalar yaptığını bilse eminim damadının safında yer alırdı. Tuna'nın kaç kere beni götürmek için kapıma geldiğini anneme söyledim. Haksız olan bendim, onun, sevdiğim adamı kötü görmesine dayanamazdım. Hataların bana ait olduğunu yüzeysel şekilde anlattım. Annem beni azarladı. Evliliğin bekâr hayatıyla bir ilgisi olmadığını, evli kadınlar gibi davranmadığımı söyleyip durdu. Evli kadınların nasıl davrandığı umurumda değildi. Bizim evliliğimiz rutinlerden zaten uzaktı. Bizim evliliğimiz bir sürü badireyi atlatan, geçmiş aşkların hortlaklarından kaçmayı başarmış, sosyal farklılıkların canına okumuş bir evlilikti. Lanet olası bir ev hanımı olmam Tuna'nın umurunda bile olmamıştı. O beni her türlü beceriksizliğime rağmen sevmişti, ben ise ona Üstüner Holding'in Kurumsal Kasıntı'sıyken, bir Uranüslü gibi erişilmezken âşık olmuştum.

Sıradanlığın S'siyle aramızda binlerce kilometre vardı. Evliliğimiz bitecekse şiddetli geçmişsizlik gibi saçma sapan nedenlerle bitmezdi. Bizim evliliğimizi besleyen şey zaten şiddetli geçimsizlikti! Karakterlerimiz o kadar başkaydı ki, şiddetli çatışma, şiddetli tutkuya neden olup, rüya bir aşk yaşamamızı sağlamıştı. En sonunda şiddetli *aşk*a dönmüştü ilişkimiz ama şiddetli nefret seviyesine de kısa sürede ulaşmıştı. Kabahat benimdi! Biri beni öldürse topluma hizmet diye madalya verilmeliydi. Kendimden nefret ettim. Öyle ki yaşadığım o can sıkıcı bir sürü duygu arasında midemdeki bulantıyı son anda fark edip kendimi lavaboya zor attım.

İçli köfte mideme dokunmuş olmalıydı. Hoş yaşamak bile dokunuyordu o günlerde bana... Kusamayıp yeniden annemin yanına gittiğimde telefonla konuştuğunu işittim.

"Doğru söylüyorsun, kızım. Deniz, inşallah bunu da çözecek."

İçeriye girip kiminle konuştuğuna baktım. "Hah, o da geldi, veriyorum," diyerek telefonu bana uzattı. "Yasemin," dedi kısık sesle.

"Deniz, bebeğim. Şimdi annene çaktırmadan yavaşça başka bir odaya geç."

Yasemin'in ne dediğini anlamayarak "Efendim?" diye sordum.

"Soru sorma, sadece klasik bir şeyler söyle, gülümse ve annenden uzaklaş, bi'tanem."

Yasemin'in cümlelerini birkaç saniye sonra nihayet anlayıp sadece dudaklarımı gerdim. Gülümsemiş gibi görünüyor muydum bilmiyorum ama "Ha, şu kitap mı? Bir bakayım ben de var mı?" diyerek saçma sapan bir cümle kurup odama geçmeyi başardım. Annem anlamamıştı.

"Ne oldu?" diye sordum Yasemin'in kaygılı sesiyle iyice ürküp.

"Önce sen söyle, iyi misin? Mutlu musun? Tamam, bu saçma bir soruydu ama hiç olmazsa biraz atlatabildiğini söyle."

"İyiyim ben, merak etme canım. Sıradan hayatıma geri döndüm. Dert değil."

"Of, Deny ya... Ben seni çok özlüyorum."

Özlediğim şeyler o kadar çoktu ki... Yasemin de bu şeyler içinde büyükçe bir yer kaplıyordu elbette. Dudaklarımı bükerek "Ben de seni çok özlüyorum, Yaso," dedim.

"O halde gel!" dedi kızar gibi.

Benim karşılığım ise yalvarır gibiydi. "Gelemem."

Ofladı ve bana yalan yere bir sürü küfür saydı. En küfrü patlak fermuar olurken biraz olsun neşelenmiştim. Ancak Yasemin yeniden adımı söyleyince gelecek olandan koktum. "Deniz," dedi ciddiyetle. "Sana gelen bir posta var. Bugün geldi. Ben de bugün APS ile sana göndereceğim. Göndermeden önce haber vermek istedim."

"Posta mı? Neymiş ki? Ekstre falansa uğraşma," derken kötü ihtimalleri görmezden geldiğim doğruydu.

"Değil canım. Sanırım önemli bir şey."

Yasemin'in söylemeye zorlandığını anlamak güç değildi. İçime ansızın bir korku yerleşti. "Ne gelmiş? Söyle!" dedim ciddiyetle.

"Şey..."

"Yasemin. Lütfen söyle!"

"Aile Mahkemesi'nden Deniz... Sanırım... Şey..."

"Boşanma celbi mi?"

Yasemin yanıt vermeden yatağa çöktüm. Bir uğultu gibi sesi geliyordu. "Deniz, orada mısın?"

Orada değildim, dünyada değildim... Bir başka boyutta savruluyordum. Tuna benden gerçekten boşanıyordu. *Yarın boşanma davası açacağım!* derken blöf yapmıyordu. Ne zaman blöf yapmıştı ki? Tehditleri öylesine, vaatleri göz korkutmak için değildi. Ve boşanacağız derken beni yaralamak için söylememişti. Buna kararlıydı, kimse, hiçbir şey onu durduramazdı! Durdurmamıştı.

Telefonu yeniden kulağıma dayarken "Tamam," dedim derin bir nefes alarak.

En iyi dostum "İyi misin canım?" diye sordu.

"İ...iyiyim Yasemin. Ne yapalım, bize de bunu yaşamak kısmetmiş." Kendimi yalanlayan bedenimden bir sürü sızı geçerken Yasemin'i kaygılandırmamak için güçlü görünmeye çalışmıştım. "Tamam, sen gönder," dedim. Sonra telefonu kapattım. Konuşacak halim yoktu.

O sırada annem odama girdi. Yıkadığı çamaşırlarımı getirmişti.

"Yasemin ne diyor?"

Yüzümü eğip anneme göstermeden gözyaşlarımı sildim. "Hiç," dedim. "Öylesine aramış."

Ve o an midem yeniden bulandı. Bu defa bulantı içimdeki tüm enkazı çıkartacak gibiydi. Kendimi karşıdaki banyoya zor attım. Kusamadım ama içim dışıma çıkmıştı. Annem gelip tepemde dikildi.

"Deniz," dedi çatık kaşlarıyla bana bakarken. Yanıt vermek yerine onun devam etmesini bekledim. "Sana ne oluyor? Kaç seferdir miden bulanıp duruyor."

"Bilmiyorum ki anne. İçli köfteden sanırım."

"Ne köftesi kızım. Başka bir şey bu... Şey gibi..."

"Ne gibi?" derken annemin huzursuz ifadesi ile aklıma ilk kez o ihtimal geldi.

Henüz düşünememiştim ki, annem "Hamile misin yoksa?" diye bağırdı.

Dudaklarımdan kendiliğinden o cümle çıktı. "Hamile miyim?"

"Hamilesin ya! Allah kahretmesin kızım, gebesin!"

Gözlerimi kaldırıp anneme baktım. Islanan yanaklarımın ayrımına vardım. Şuursuzca inledim sonra. Ardı ardına...

"Hamileyim ben... Hamileyim. Anne ben hamileyim! Tuna'nın çocuğunu taşıyorum!"

BÖLÜM 28

Tuna Üstüner özlem denen o berbat duygunun neden olduğu acıyı bu kadar yalın, keskin bir şekilde daha önce yaşamamıştı. Ailesinden ayrı büyümüş, anne ve baba özlemini belki onlardan çok küçükken ayrıldığı için hissetmemişti ama Deniz'den ayrılmak bu duyguyu iliklerine kadar yaşamasına yetmişti. Onu özlüyordu. Onun her şeyine muhtaç olan bir düşkün gibi büyük bir ihtiyaç altında eziliyordu. Deniz'e dair özlediklerinin bir sayısı, sınırı yoktu. Etrafındayken yankılanan neşeli sesini, ona yakınken aldığı güzel kokusunu, teninin tadını, ellerini tutunca hissettiği o sıcaklığı, gözlerinin hince bakarken parıldamasını bile özlüyordu. Deniz'den ayrı kalmak sandığının bin katı daha güçlü bir darbeye neden olmuştu. İnkâr etse de yıkılmıştı. Yıkılmaz bir adam olduğunu sanırdı ama şimdi, onsuz geçen her gün yıkımına birkaç kaya kütlesi daha ekliyordu. Eskiden de çekilmez bir adamdı ancak bu defa tam anlamıyla bir Nemrut'a dönmüştü. Herkesle kavga ediyordu. Nedensiz ve saçma bahanelerle... Ömrünün kalanında böyle bir adam olmaktan korkuyor olsa da sakinleşemiyordu. Kahretsin, Deniz yüzünden kötü bir adam olmanın kıyısında duruyordu. Neyse ki Lale idmanlıydı bu konuda. Patronundan çok kez azar işitmiş, çok kez bir işe yaramadığına dair kaba cümleler duymuştu ancak o bile artık bunca haksız ithamı kaldıramıyordu. Tuna, Lale'nin neredeyse ağlayarak odadan çıkışına tanık olmuştu. Berbat hissediyor, berbat hissettiriyor, ama geri adım atmıyordu!

Böyle bir ruh hali içinde düşmanlarla karşılaşmak bile istemiyordu! Deniz'le mesela... O kız yeniden karşısına çıkarsa, Tuna ona vereceği zararı öngöremiyordu. Öfkesi geçmiyor, artarak canlanıyor, yakmadığı yerleri de yakmaya devam ediyordu. Bu karmaşanın

ortasında şüphesiz Ahmet Tekinalp de karşılaşmak istemediği sevimsiz bir detaydı. Onu zaten bir süredir görmüyordu ama kötü geçen bir toplantıdan sonra onunla asansörde karşılaşmak fitili yakmıştı. Bu adamın Deniz'e saldırdığını unutmuyordu. Deniz ölümcül günahlar işlemiş bir suçlu olsa da, Ahmet'e olan nefretine engel değildi bu. Eğer bu herif, kuzeni olmasa ona fiziksel anlamda pek çok zarar verebilirdi ama şu an yaptığı tek şey tehdit etmekti.

"Gözüme görünme!" demişti o asansörde. "Yoksa seni kendi ellerimle boğarım!"

Ahmet her zamanki gibi pis pis sırıtmıştı. Neyse ki cevap vermemiş, olası ölümünü engellemişti. Tuna Üstüner'le böylesi küçük bir alanda dalaşmanın iyi bir fikir olmadığını kavramış olmalıydı. Erkeklik gururuna yediremese de ondan korkmuştu. Boyu kendi boyundan fazlaca uzun, bedeni daha güçlüydü. Sıkı bir dayak yemekten korkan Ahmet, sonrasında diğer çocuklar tarafından sokakta itilip kakılmış bir ezik gibi bu tehdidi annesine yetiştirmişti. Selda Hanım bu yüzden paldır küldür Tuna'nın ofisine girdiğinde, yüzünde kızgınlık kadar endişe de vardı.

"Oğlum, yeter artık. Bıktım ikinizin arasındaki bu kavgadan!" dedi, davet beklemeden koltuğa otururken.

Tuna halasına kötü bir bakış atarken neden bahsettiğini bir an sonra fark etti. Ahmet'ten ölümüne nefret edip, onu tam bir işe yaramaz bulsa da öz halasına saygısı vardı. Kadınla kavga etmeyecekti ama yine de alttan almadı. "Oğlunun yediği haltlardan haberin yok değil mi?" diye sordu. Deniz'e saldırmasını kast ediyordu.

Tuna'nın kararlı duruşu, net tavrı ve kendinden emin halleriyle Selda Hanım oğlunun kabahatinden emin oldu. Yediği haltlardan haberi olmasına gerek yoktu, tahmin etmek zor değildi. Yine de yeğenine karşı oğlunu savunması gerektiğini bilen bir annenin kaygısıyla cevap verdi. "Oğlum yine ne yaptı? Sana göre dünyadaki tüm sorunların kaynağı Ahmet zaten!"

Hayır, Tuna Üstüner'e göre dünyadaki tüm sorunların kaynağı Deniz'di. Bunu halasına söylemedi. "Karıma saldırmış," diyebildi. Karım demek o an içindeki bir yeri fena halde sızlattı. Eski karım demeliydi belki de, ne de olsa boşanma davası çoktan açılmıştı.

"Ahmet mi saldırmış? Aman Allah'ım, bu oğluma ne oldu böyle?"

"Hırs onun gözünü kör etmiş. Asla elde edemeyeceği şeyler için hâlâ büyük bir hırs duyuyor. Ona söyle, hiçbir zaman şirketin başına geçemeyecek!"

"Şirketiniz batsın! Siz akrabasınız, koskoca adamlarsınız. Yakışıyor mu oğlum bu kavgalar? Hadi Ahmet, havai, uçarı ve toy, ya sen? Sen ciddi ve otoriter bir adamsın, onunla dalaşmaktan usanmadın mı?"

Tuna gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sakinleşmek istiyordu ama Ahmet konusu gündemdeyken bunun olmayacağını biliyordu. "Usandım," dedi halasına katılarak. "Usandım ve onun da yenilgiyi artık kabul etmesini istiyorum!"

"Edecektir!" diyen kadın üzgünce iç geçirdi. "Oğlum istediği şeylere sahip olmadan rahatlamıyor. Her zaman daha fazlasını istiyor."

"Ama benden istediği şeye asla sahip olmayacak!"

"Biliyorum, o da bilecek, anlayacak. Bu süreçte sen de üstüne fazla gitme."

Tuna, Üstüner Holding'i bugünlere şans eseri getirmemişti. Sorunlar çözülmeden başarı yakalamak mümkün değildi. Şimdiye kadar sorunları çözmüştü ama Ahmet meselesi hali hazırda hâlâ can sıkıcı bir sorundu. Çözümü tek bir şekilde mümkündü. Bu teklifi yeniden sundu. "Onu gıda kolunun başına getirebilirim. Bu önerim hâlâ geçerli."

"Bence de çok makul bir öneri. Ahmet'le konuşup kabul etmesini sağlayacağım. Böylece birbirinizi daha az görmüş olursunuz."

"Bu hepimiz açısından daha iyi olacak," diyen Tuna, halasına uzlaşarak baktı.

Selda Hanım konuyu çözeceğine söz verdi. Odadan çıkmadan önce başka bir konuyu sordu. "Deniz nasıl?" dedi ifadesi yumuşarken. "Kokteyl gecesinden sonra onu hiç görmedim Bir gün bana yemeğe gelsenize."

Genç adam kimsenin kendisine Deniz'i hatırlatmasını istemiyordu. Hoş, onu unuttuğu tek bir saniye bile yoktu ama şimdi

yeniden konunun açılması öfkesini canlandırdı. "Deniz yok!" dedi tekdüze bir sesle. "Biz ayrılmaya karar verdik."

Selda Tekinalp şaşkınlıkla inledi. "Ah, öyle mi? Ama neden? Birbirinize çok yakışıyordunuz, üstelik gördüğüm kadarıyla ona gerçekten değer veriyordun."

Değer mi? Bu ne kadar da kısır bir tanımdı. Tuna, Deniz'e değil değer vermek, ona hayatını bile verebilirdi. Onun için gerçekten sınırlarını zorlar, sınırları aşar, yapılmayacak olan şeyleri bile yapardı. İhanetinden önce... İhanet bir bıçak gibi, kalbini yarıp geçmişti. Orada Deniz'e ait ne varsa paramparça olmuştu. Detayları vermedi. Sadece bittiğini söyledi. Bir daha asla düzelmeyeceğini de ekledi.

"Çok üzüldüm," dedi Selda Hanım. Gözlerindeki üzüntü gerçekti, Deniz'e duyduğu sevgi de. Tuna gergince halasını gözlemledi. O kız ne ara Selda halasının takdirini kazanmıştı? Elbette bunu kolayca yapmış olmalıydı. Deniz'in etkileyemeyeceği, neşesiyle, çılgınlıklarıyla duvarlarını yıkamayacağı kimse yoktu. Belgin halası bile ondan artık daha sıcak bir şekilde söz ediyordu. *'O kız'* gibi sevimsiz bir hitap yerine *'Deniz ne yapıyor?'* diye soruyordu. Kısa bir süre sonra Deniz'in, bu evliliği hiç tasvip etmeyen Belgin halasının kalbine yerleşeceğinden de emindi. Artık bu imkânsız olsa da tahmin etmek güç değildi. Deniz böyle biriydi. Sihirli değneği yoktu ama kendisi baştan ayağa sihirdi. Tuna Üstüner'e de sihir yapmış, onu büyülemiş, kalbine sızmış ve sonra oraya kötülüğünü bırakıp defolup gitmişti. Her şeye rağmen Tuna onu unutamıyor, kalbindeki izlerini silemiyordu. Bu büyüye hiçbir şey tesir etmiyordu!

Selda halasıyla konuşmasını uzatmadı genç adam. Yakında ilk duruşmanın yapılacağını, eğer şansı varsa tek celsede bu işin biteceğini söyledi. Kadın daha fazla sorgulamadı. Çıkmadan önce yeğeni avutma amacıyla konuştu. "Eninde sonunda karşına başkası çıkacaktır. Yeni biriyle daha güzel bir hayata başlayacaksın, sen çok mutlu olacaksın oğlum. Bunu yürekten diliyorum, çünkü hak ediyorsun!"

Tuna cümlenin başını işitince sonunu dinlemeye gerek görmedi. Deniz'den sonra hayatına girecek bir kadının varlığına ihtimal bile vermiyordu. Başka biriyle gerçek bir ilişki yaşadığını, nihayetinde evlendiğini hayal etmek mümkünlük sınırlarında bile değildi. Deniz'le paylaştığı o yatağa kimse giremezdi, onun adımlarının işitildiği evine hiçbir kadın gelip yerleşemezdi. Ve kalbi başka bir kadının gireceği kadar geniş değildi. Deniz için yapılmıştı o kalp. O yer onundu. Rezerve edilemez, başkasının mülkiyetine giremezdi. Kabul etmek zor olsa da Tuna bunu biliyordu. Deniz'den sonra hiçbir kadını sevemezdi. Onları gördüğü bile yokken, bu avuntular katiyen gerçekleşmeyecek birer boş laftan öteye gitmiyordu. Keşke yapabilseydi, keşke Deniz'den sonra hayatındaki boşluğa sığacak kadar onu etkileyen bir kadın çıksaydı karşısına. Ne mümkün! Deniz Üstüner bir çiviydi. Oraya çakılmıştı, kimse onu sökemezdi!

O kızın, kalbinde böylesi unutulmaz bir yere sahip olması sadece kendisinin hatasıydı. Tuna hayatındaki en büyük hatanın Deniz olduğunun farkındaydı. Bu yüzden Selda halası neyse de, Belgin Üstüner'e katlanmak da artık zordu. Kadının tek dediği "Ben demiştim!" cümleleriyle başlayan bir dolu sitem sözüydü. Deniz'in avamlığına, güvenilmezliğine, görgüsüzlüğüne dair bir sürü cümle sıraladı. Bir ara kültür farklılığına kadar girmişti ama Tuna hiçbirine yanıt vermedi. Halasını dinledi ancak ne muhalif oldu, ne de müttefik. Kadınlarla kavga etmeyi istemiyordu. İstediği şey erkek erkeğe sıkı bir kavga, iyi bir dayak atabilmekti. Ne yazık ki Mert denen hergele de sadece Yasemin denen o kızla ilgileniyordu bu aralar. Onunla bir boks maçı yapabilirlerdi ama Mert aptal bir hayalin peşinden sürükleniyordu. Tuna, en iyi dostunun Yasemin denen o kızla evleneceğini biliyordu. Evlilik saçmalıktı! Büyük, devasa, affedilmez bir saçmalık... Şimdiki aklı olsa katiyen evlenmezdi. Hisseler uğruna bile. Hiçbir şey için... Deniz'le hem de... Asla ama asla evlenmez, hayatını o görünmez iplerle... Allah kahretsin, kimi kandırıyordu? Onunla yine evlenirdi, biliyordu! Deniz'le her zaman evlenirdi, o kızla eninde sonunda bir şekilde karı koca ya da sevgili olmak kaçınılmazdı. Onu kimseye

bırakmaz, kendisi sahiplenirdi. Şimdi ise onu azat ediyordu. Deniz bir sanıktı, yargılanmış, suçlu bulunmuş ve ceza verilmişti. Cezası azat edilmekti. Bu evlilikten özgür bırakılmak onun suçlarının kefaretiydi. Ancak bu ceza en çok Tuna Üstüner'i mahkûm ediyordu. Deniz'in olmadığı bir hayat mahkûmiyet değilse neydi ki? Hem de tam anlamıyla müebbetlik bir mahkûmiyet!

Ondan nefret ederken mesajını almak da genç adamın sınır ve sinirlerini bir hayli zorlamıştı. Dünyası tamamen yalan olan o kızın bu işin peşini bırakmaması Tuna'yı öfkelendiriyordu. Gün içinde belki yüz kere arıyordu. Onun sesini duymaya hazır değildi, onu duyduktan sonra olacaklar konusunda kendinden emin olamıyordu. Uzaktan uzağa olmak bir nebze katlanılabilir bir şeydi ama sesini duyarsa... Hele de üzgün ve ağlamaklı bir ses olursa, Tuna kendini onun yanında bulacağından korkuyordu. Aramaları karşılık bulmadığında mesaj da atmıştı. Gecenin bir yarısı üstelik... Dokunmak ve özlemek üzerine bir mesaj... Nereden vuracağını iyi biliyordu o lanet olası! Tuna yanıt vermeyecekti ancak sözleri onu çileden çıkarmıştı. Elinde olsa evine gidip onu sarsmak, artık bu evliliği, bu yalan ilişkiyi unutmasını söylemek istiyordu. En sonunda numarasını engellemişti. Deniz onu bir daha asla arayamayacaktı! Tuna bu yolla ondan kurtulacağını sanıyordu. Arayamaz, mesaj atamaz, rahatsızlık veremezdi. Peki ya, o görünmez varlığı, o dinmez sızısı, lanet olası geçmek bilemeyen özlemi... Keşke bunları da engelleyebilecek gücü olsaydı. Keşke onu hâlâ deli gibi arzulamasaydı, kollarında istemeseydi, evinde ve hayatında görmeyi dilemeseydi. Keşke bütün dünyasını alt üst etmeden önce onu durdurabilseydi. Yapamamıştı. Tehlike geliyorum demiş ve Tuna o tehlikeye sadece kollarını değil kalbini de açmıştı!

Genç adam gece yarısı ancak çıktığı şirketten evine dönerken aracında kaçınılmaz olarak yine Deniz'i düşünüp durdu. Düşüncelerinin sessizliğini delip geçen o kızın cümleleri, tuhaf sözleri, delice hitapları olunca, zihninde yankılanan sesini kısmak, o sesi kulaklarından silmek için eli radyoya uzandı. Rastgele bir frekansta durdu. Escalade'in içine hafif bir müzik dolarken şarkı başladı. Bu

kesinlikle Tuna'nın tercih etmeyeceği bir şarkıydı. Chris Isaak'in sözleri tam olarak onu anlatıyordu.

kalesi olmayan bir kral gibi...
evi olmayan bir adam gibi...
seni çağırıyorum ama cevap yok...
burada tek başıma kalakalmışım...

yalnız bir adam, geleceği olmayan...
yalnız bir adam, dostu olmayan...
bir zamanlar beni sonsuza kadar seveceğini düşündüğüm,
bir kadın bulduğumu sanmıştım...

kalesi olmayan bir kral gibiyim...
amaçsızca dolaşmaya mahkûm bir kalple...

❧ ❧ ❧

Deniz hamileydi! Bu haber bir uyuşturucu gibi, bir süre hem kendini, hem de annesini esir almış, ikisini derin bir suskunluğa gark etmişti. Ancak şok hali geçince Deniz ardı ardına sayıklamaya devam etmişti.

"Hamileyim, ben hamileyim... Bebeğim..."

Şüphesiz bu sürpriz hamileliği sakin karşılamak mümkün değildi. Deniz şaşkındı, annesi de öyle. Hayatlarının altına dinamit konmuştu sanki. Zaten pek de mutedil dalgalı bir hayatı yoktu ama şimdi tam anlamıyla çözülmeyecek kadar birbirine dolanmıştı her şey.

"İnanamıyorum!" diye inledi genç kız. Kendine gelir gibi olduğunda annesini itti ve hızla banyodan koştu. Çantasını, cüzdanını kontrol edip hızlıca kotunu giyindi.

Annesi Deniz'in çıkmaya hazırlandığını görünce "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Kadın henüz kızının gebelik haberini bile hazmedememişken, Deniz'in tuhaf davranışlarını anlamaya çalışıyordu.

Deniz heyecandan kelimeyi dahi karıştırıp cevap verdi. "Ezca... ez... Ah, eczaneye gidiyorum, anne. Te...test almalıyım, emin olmalıyım."

"Sen dur," diyen Seniha Hanım kızının kolundan çekti. "Biri görür. Ben yarın çarşıdan alırım."

"Anne, bırak Allah aşkına. Gören görsün. Ben utanılacak bir şey mi yapıyorum?"

Kadın kızına öfkeyle baktı. "Kızım deli olma. Burası küçük bir yer, herkesin diline düşersin. Kocan da yok. Ben çarşıdan alırım diyorum!"

Deniz en sonunda çaresizce annesine boyun eğdi. Yatağına oturduğunda teste pek de gerek olmadığını anladı. Ne zaman hamile kaldığını tahmin edebiliyordu. Beyaz elbisesini giydiği o gece olmalıydı. Kokteylden sonra... Kavga edip, öfkeyle birbirlerine saldırdıkları o gece... O gece korunmamış ve hiçbir önlem almamışlardı. Doğrusu ikisinin aklına bile gelmemişti. Neticede şimdi hamileydi, biliyordu. Hissediyordu bunu. Eli direkt olarak karnına gitti. Alt dudağını ısırmış bir halde mutluluk gözyaşları yanaklarından indi.

"Ne yapacağız şimdi? Allah'ım, sen iyisini bilirsin ama bu bebek nereden çıktı? Ah benim saf kızım, benim akılsız kızım!"

Deniz tepesinde durmadan bir o yana, bir bu yana giden annesine şaşkınca baktı. "Anne, sen ne diyorsun? Bu harika bir şey... Benim bir bebeğim olacak."

"Neresi harika aptal kızım! Çocuğun babası bile yok."

"Ne demek babası yok! Bunu nasıl söylersin? Onun babası var, Tuna Üstüner..."

"Var da nerede hani? Çocukça bir oyuna yeltenip, gittin tanımadığın etmediğin bir adamla evlendin. Şimdi de sana tekmeyi bastı. Karnında çocukla. Allah kahretsin böyle işi!"

"Beni her zaman evliliğe zorlayan sendin ama. Unuttun mu?"

"Ben böyle bir evlilik kast etmedim. Baban duyunca ne olacak? O adamı öldürmese iyidir!"

"Allah aşkına, anne ya! Gayrimeşru değil benim çocuğum. Resmî bir şekilde evlendim, hamile kaldım, kocasıyla sorunu olan

tek kadın ben miyim?" diyen Deniz annesine adeta bir düşman gibi baktı.

Şimdiden karnında olan veya olması muhtemel bebeği her şeyden, herkesten korumaya kalkışıyordu. Hayata tutunacağı bir daldı bu bebek! Babasız büyüyecek olsa bile onun annesi vardı. Deniz şaşkınlığının ne zaman geçtiğini, kendini anne olmaya ne zaman hazırladığını bilmiyordu. Ancak bu düşünceye tamamen yabancı değildi. Her zaman aklının, kalbinin bir köşesinde Tuna'dan bir çocuk sahibi olma fikri vardı. Belki şimdi değil, belki seneye de değil ama bir aile olmayı, çocuklarının olmasını yürekten dilemişti. Korunmadığı için şimdi şükrediyordu. Böyle bir armağana sahipse hayatını yaşanır kılacak bir şeyi var demekti. Ancak bir anda yüzü düştü, tüm fikirleri alt üstü oldu ve somurttu. Tuna'nın sözlerini hatırlamak buzdan bir kalede tutsak olmak gibiydi. *İyi ki hamile değilsin,* demişti. Sevdiği adam çocuk istememişti, istemiyordu! Deniz nefret edildiğinin farkındaydı ama bebeğine karşı oluşacak bir kine katlanamazdı. Bu kendi suçu değildi. Kahretsin, bu bir suç bile değildi. Bu bir armağandı! Tuna Üstüner, o Kurumsal Kasıntı istemiyor diye, Deniz çocuğundan vazgeçemezdi. Yalnız bir anne olması bile umurunda değil. Hayatında nadiren hissettiği bir kararlılık hissediyordu şimdi. Kalbi heyecandan, mutluluktan, yarım da olsa müthiş bir sevinçten dolayı hızla atıyordu.

"Olmaz, bu böyle olmaz. Adımız çıkacak. Vallahi konu komşu bizi tefe koyacak!"

Genç kız, annesini işitmemek ve mutluluğunu doyasıya yaşamak istedi. Elini karnından çekmedi, başı düştü ve sanki bebeğini görecekmiş gibi şişkin bile olmayan karnına baktı. "Benim bebeğim. Oğlum ya da kızım. Benim, bizim..."

"Aptal kızım benim. Çocukla kaldın başımıza!"

Deniz bu cümleyi iştir işitmez hızla ayağa fırladı. Annesine dolu dolu gözleriyle bakarken "Başına kalmadım, kalmayacağım!" dedi.

Sonra yeniden çantasını kavradı. Valizine bulduğu her şeyi atarken annesi şoke olmuş halde onu izliyordu. En sonunda kendine gelen kadın kızın bileklerini tutup yüzüne bağırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum anne! Başına falan kalmayacağımı bil. Ankara'ya, Yasemin'le yaşadığım eve dönerim. Hiç sorun değil. Beni bir yük gibi gören bir kadının yanında..."

"Sus kızım! Ne diyorsun sen?"

"Asıl sen ne diyorsun?" diyen genç kız çağıldayan gözyaşlarını silmedi. "Kızın acıdan ölüyor, umurunda bile olmuyor. Bir çocuğu doğacak, düşündüğün tek şey, *elalem ne der*? Ben kimim anne ha, ben kimim? Kızın değil miyim? Bana düşmüş bir kadın gibi davranmanı istemiyorum. Ben düşmedim. Evet, sarsıldım, titredim ama daha düşmedim. Kendi başıma idare edebilirim. Her zaman ettim. Bundan sonra sana ihtiyacım yok. Senin de bir kızın yok! Elalemle mutlu mutlu yaşarsın!"

Seniha Hanım'ın gözbebekleri titredi. Deniz'i çekip sımsıkı sarılırken "Sen deli misin, a benim saf kızım? Sen gidersen, tek başına yaşamaya çalışırsan, ben hayatıma devam edebilir miyim sanıyorsun? Sen benim tek evladımsın, canımsın. Özür dilerim, Deniz'im. Yavrum, annene bakma sen. Cahilim ben. Elalemin Allah belasını versin. Üzülme kızım. Ağlama ne olur."

"Bundan sonra bana bu şekilde davranacaksan burada kalamam," diyen genç kız acı içinde hıçkırdı. "Zaten kimsesizim, görmüyor musun? Sevdiğim adam benden nefret ediyor, Yasemin yok, arkadaşlarım yok, derdimi bilen kimse yok! Bir tek sen varsın ama sen de..."

Kadın da ağladı. Deniz annesini daha önce bu kadar perişan görmediğine emindi. Seniha Hanım ağıt yakar gibi sayıkladı. "Yapma kızım, deme kızım. Ben varım. Annen hep yanında... Kimseye ihtiyacımız yok. Senin ailen sana yeter. Torunumun da başının üstünde yeri var."

Deniz'in göğsü hızla inip kalkarken umutla annesine baktı. "Sahiden mi? Bana kızmayacak mısın artık."

"Olan olmuş ne yapsam boş. Belki kızarım bazen, bazen söylenirim ama sen bana bakma. Tüm akrabalar bizi dışlasa bile vız gelir tırıs gider. Deniz'im mutlu olmasa, benim tek evladım mutlu olmasa, ben mutlu olur muyum?"

"Anne, lütfen beni bırakmayın. Dayanamam. Lütfen babam da kızmasın bana."

"Ben onunla konuşurum. O senin tırnağına zarar gelse dünyayı yıkar. Sana kıyamaz ki yavrum. Kendini üzme. Ne olduysa oldu. Artık önümüze bakalım."

Deniz annesine sokuldu. Uzun uzun ağladı. Elini karnından çekmemişti. Güç aldığı hem bebeği hem de annesi vardı. Kalbi yarılsa da mutluydu. Çocuğunu istemeyen o adamı hâlâ delicesine sevse de, hamile olduğu için şanslıydı. Yalnız değildi. Tuna belki yoktu ama ondan bir parça vardı artık içinde. Hayatındaki avuntuydu bu bebek. Sarılacağı bir halat, sığınacağı bir koydu. Onu asla bırakmayacaktı. Bebeğini gerekirse tek başına büyütecekti. Dünyada babasız kalan tek çocuk kendi çocuğu değildi. Buna katlanırdı, güçlüydü... Belki işe yaramaz bir ev hanımıydı ama bebeği için mükemmel bir anne olacaktı. Söz verdi kendine ve annesine. Seniha Hanım kızını sakinleştirdi. Saçlarını okşadı, gözyaşlarını sildi. Akşama doğru çarşıya da çıkıp bir test aldı. Sonuç pozitifti. Akın ailesine bir torun geliyordu. Kadın mutlu olmaya çalıştı. O hergele çocuğu istemiyorsa onlar da bundan haberdar etmeyecekti.

"Tuna'ya bir çocuğumuzun olacağını söylemem gerekiyor, anne!" dedi Deniz annesine itiraz ederek.

"İyi ki çocuğumuz yok demedi mi bu adam? Başına bela etme. Ya yarın öbür gün velayet davası açarsa, çocuğu senden alırsa. Buna gücü yetmez mi sanıyorsun?"

Deniz bu gerçekle irkildi. Tuna bunu yapar mıydı? Kendisinden bu kadar nefret ederken hayatı dar etmek pahasına her şeyi yapabilirdi. Genç kız kovulmaya, horlanmaya, kötü sözlere dayanabilirdi ama işte buna dayanamazdı. Annesinin ısrarı sonucu bebeğini sevdiği adamdan gizlemeye karar verdi. Zaten Tuna bu çocuğu istemeyecekti. Bilmesi neyi değiştirirdi? Öfkesini katlar, zalimliğini arttırırdı. Deniz daha fazla işkenceye katlanamayacak kadar duygusal anlamda bitmişti. Tuna'nın karşı ataklarını savuşturamazsa ölürdü. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda!

ÜÇ AY SONRA

Artık bulantıları makul seviyeye inmişti. Deniz kendini son günlerde biraz daha iyi hissediyordu. Karnında minik bir şişkinlik de olmuştu. Bu, yaşadığı şeyin gerçek olduğunu gösteriyordu. Aynaya bakarken kazağını sıyırdı. Karnına bakmaya doyamıyordu. Tuhaf davranıyordu belki ama başka zaman moralini bozacak olan bu şişlik, şimdi onun hayatta tutuyordu. Bakışları yüzüne kaydı. Gözlerinin altına koyu dalgalar birikmişti. Geceleri pek de sağlıklı uyku çekemiyordu. Ansızın midesi bulanıyor, kasıkları sancıyordu. Kalbindeki sancı ise henüz geçmemişti. Geçecek gibi durmuyordu. Tuna olmadan üç ayı bitirmişti. Yaklaşık on altı haftalık hamileydi ve o adama dair kalıcı bir hatıra taşıyordu.

Sık sık Tuna'nın ne yaptığını düşünüyordu. Onu internetten takip ediyordu ama özel hayatına dair hiçbir bilgiye erişemiyordu. Boşanma duruşmasına da bir ay kalmıştı. Belki de Tuna Üstüner hayatına yeni birini almak için boşanma davasının neticelenmesini bekliyordu. Deniz buna ihtimal vermek istemiyordu. Kendisi ömür boyu bir daha asla evlenmemeye yemin etmişken, o Kurumsal Kocası başka kadınların peşinden gidiyorsa bunu dayanamazdı.

"Yapamazsın!" dedi aynadan kendine bakarken. "Beni bu kadar kolay unutamazsın!"

Unutmuş olmalıydı ki Deniz ona ulaşamıyordu bile. Birkaç kez daha aramış, bir ümitle artık o kadar öfkeli olmadığına dair izler bulmaya çalışmıştı ancak hiçbir şekilde ulaşamamıştı. Mafyalar, kötüler de aklına geliyordu. Tuna ile uğraşan kişinin Ahmet olduğuna emindi. Şimdi ne gibi tezgâhlar peşinde olduklarını merak ediyordu. Bu büyük bir kaygı nedeniydi. Tuna'nın düşmanlarına karşı onu uyaramamak esaslı bir stres kaynağıydı. Doktoru heyecanı yasaklamış olsa da, Deniz sevdiği adamı her düşündüğünde heyecandan kalbi duracak gibi oluyordu. Tansiyonu düşüyordu bu anlarda. Annesi bu konuda oldukça kaygılıydı. Hamilelikte tansiyon bir sorundu ve Deniz'in düşük tansiyonu kadını oldukça üzüyordu.

Mustafa Akın da kızına artık o kadar kızgın değildi. Kızının babasız bir çocuk doğurmasına olan öfkesi neredeyse bir aydan fazla sürmüştü. Kaç kez Ankara'ya gitmeye, o adamın çenesini dağıtmaya yeltenmişti ama Deniz ve annesi onu durdurmuşlardı. Zamanla Akın ailesi kızlarının bir çocuğu olacağını kabullenmişti. Yaşadıkları yer küçüktü, akrabaları sıradan insanlardı, dedikodu hâlâ büyük bir iletişim kaynağıydı ve Deniz hakkında söylenen hiçbir şeye aldırmamıştı. Kocasının yeni bir kadın bulduğunu söyleyenler, cimri ve yaşlı bir adam olduğunu, çocuklarının Deniz'e hiçbir şey koklatmadığını yayanlar bile olmuştu. O kadar değişik söylentiler vardı ki, genç kız artık hiçbirine şaşırmıyordu. Kendini aklamaya da çalışmıyor, kimseye Tuna'yı, onunla yaşadığı o büyük aşkı anlatmıyordu. Oluruna bırakmıştı. Söylentiler nasılsa dinecekti. Dördüncü ayda tamamen kesilmişti. Ancak çok yakında hamileliği ortaya çıkınca yeniden başlayacaktı. Genç kız bu defakine de hazırdı ama annesinin hazır olduğu konusunda şüpheleri vardı. Seniha Hanım tüm sülale ile büyük bir kavga çıkarabilirdi. Deniz bunu katiyen istemiyordu.

Cinsiyeti öğrenmek için uygun zamanlar olsa da henüz bunu öğrenmeye yeltenmedi. Kız veya erkek, fark etmiyordu. Üstelik en çok merak ettiği şey, kızı mı yoksa oğlu mu olacağı değil, Tuna'yla evlilikleri yolunda gitseydi kocasının vereceği tepkiydi. Kız babası mı, oğlan babası mı olmak isterdi? Deniz bu anların tatlı hayalini kurarken, o güne kadar yaşadığı en büyük acıyı hissediyordu. Herkes gibi, her yeni evli çift gibi bu haberi kutlamak, bu habere sevinmek, bebeğin gelişine hazırlanmak isterdi. Tuna'nın, geceleri karnını okşamasını, bebekle konuşmasını, onu el üstünde tutmasını nasıl da dilerdi! Ah bu hayaller, hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Onu görmesi bile artık o kadar uzak bir ihtimaldi ki... Yapabilse suçsuzluğunu kanıtlamak, o rüya hayata geri dönmek isterdi. Buna cesareti yoktu. Mafyalarla yeniden buluşmak iz sürmek artık yeltenmeyeceği bir delilikti. Kendisi için değil çocuğu için uzak duruyordu bunlardan. Bebeğine bir zarar gelme düşüncesi korkunçtu.

Kendisi burada bir sürü sıkıntıyla cebelleşirken, Tuna'nın hisselerinin tavan yapmasına dayanamıyordu. Neyse ki Yasemin ona son havadisleri veriyordu. Deniz de Mert'in Tuna'ya dikkatli olması konusunda telkinlerde bulunmasını istiyordu. Kötüler yeni planların peşinden koşuyorsa, her şeye rağmen yine de Tuna'yı uyarmalıydı. Bunu kendisi yapamıyorsa önce Yasemin, sonra Mert aracılığıyla yapmalıydı. Bu anlarda Yasemin, Deniz'i azarlıyor ve çekip gittiği, dönmeye niyeti olmadığı için bir sürü sitem sayıyordu. Genç kız Ankara'ya yeniden temelli dönerse, bunun sadece eski hayatını, âşık olduğu adamla yaşayacağı o rüyayı tekrarlamak için olduğunu söylüyordu. Yasemin buna dair bir sürü ümit vermişti. Dediğine göre Tuna Üstüner'in kadınlarla hiçbir ilişkisi olmamış, yanına dişi sinek bile yaklaştırmamıştı. Üstelik Mert'in dediğine göre tam bir çekilmez olmuştu. Yasemin bunu yaşadığı aşk acısına bağlamışsa da, Deniz öfkesinin hâlâ soğumamış olduğunu anlamıştı. Tuna oralarda bir yerlerde acı çekiyorsa bundan memnun olurdu, unutulmamak, kötü bile olsa hatırlanmak teselli vericiydi. Tuna'nın aşkının bitmediğini anlamaktı bu. Umuttu, düşük bir ihtimal bile olsa barışa dair bir ümit kırıntısıydı. Duruşma gününe az kalmışken genç kız bu kırıntının büyümesini diledi. Eğer boşanırlarsa bir daha asla görüşmeyeceklerdi. Tuna bebekten habersiz kaldığı hayata devam edecekti ama Deniz onun çocuğunu büyütürken, aynı zamanda çaresizce, her saniyesinden acı çekerek aşkını da büyütecekti.

❧ ❧ ❧

"Anne, lütfen Kemal Amca'yı babamdan kurtar!"

Yasemin ağlamaklı gözleriyle annesinden yardım dilenirken, Seval Hanım gülümsedi. Dünürler olarak iyi anlaşıyorlardı. Bunu kızına da söyledi. "Karışma koca adamlara... Onlar gayet iyi anlaşıyorlar."

Yasemin ofladı. "Allah aşkına anne, Kemal Amca sürekli ekonomiden bahsediyor, babamsa en son Hollanda liginin uyuşukluğunu anlatıyordu. Mert'in babası futboldan hiç hoşlanmıyor. Babama söyle artık dünya ligini adama anlatmasın!"

"Tamam kızım. Merak etme, eve gidince köşeye çekip bir güzel kızarım."

Yasemin annesine teşekkür edip elindeki kahveleri içeriye taşımaya devam etti. Bugün Kutlar ailesinin evinde toplanmışlardı. Kadınlar yatak odası için alışverişe çıkacaklar, erkekler zamanı ya tavla atarak, ya da Yasemin'in babasının futbol işkencesiyle geçireceklerdi. Yasemin tavlayı tercih ediyordu. Mert'in babası Kemal Bey'in nezaketinden ötürü futbol konusuna ilgiliymiş gibi göründüğünü biliyordu ama Mert ona gerçeği anlatmıştı. "Babam futbolu biraz bayağı bulur. Daha önce de bahsettiğim gibi o bir golfçu."

Golf Yasemin'in babası Suat Bey için konuşulmaya bile değmeyecek kadar gereksizdi. Bir keresinde koca koca adamların o minicik topun peşinden saatlerce gitmesinin ne kadar anlamsız olduğunu anlatmıştı. Yasemin de babasına katılmış, bu sporun krallar ve kendilerini kral sanan dalkavuklar için olduğunu söylemişti. Sonra Mert onu köşeye çekmiş ve kahkahalar içinde babasının en büyük hobisinin golf oynamak olduğunu söylemişti. Yasemin utançtan yerin dibine girip çıktıktan sonra golfa dair her türlü bilgiyi öğrenmek için bir sürü makale taramıştı.

"Tiger Woods da harika bir oyuncu," demişti bir kere Kemal Kutlar'a.

Gafını toparlamak, mümkünse adamın gözüne girmek istemişti ama Kemal Bey o efsanevi oyuncunun tam bir ahlaksız olduğunu, ona harika diyen kişinin zevkinden şüphe ettiğini söylemişti. Yasemin yeni bir yerin dibine giriş deneyimi daha yaşamış, Mert'in bir sürü dalga geçen şebekliğine maruz kalmıştı. Genç kız bu acı tecrübelerden sonra, iki yaşlı adamın spor dışında bir şeyler konuşmalarını umuyordu. Neyse ki onların aksine kadınların konuşacak bir sürü konusu vardı. Çiçekler, dekorasyon, kitaplar, süslemeler ve daha nicesi. Yasemin her şeyi annelere bırakmıştı. Kendi annesinin zevkine zaten güveniyordu ama Safiye Kutlar'ın da hakkını vermeliydi. Kadın neyi seçse, Yasemin onu beğeniyordu. Mert'in *İkiniz birbirinize benziyorsunuz,* lafının gerçek olduğunu düğün alışverişlerinde sık sık görmüştü. İşleri Safiye Hanım'a bırakmak, Yasemin için büyük hafiflikti. Kadının eşsiz bir zevki

olduğunu bilmek Mert'e olan sevgisini de katlıyordu. Kutlar ailesi her şeyiyle, tüm fertleriyle Yasemin'in içinde yer almaktan gurur duyduğu bir aileydi.

Mobilyalar gibi sıkıcı konuları annelere bırakıp onları alışverişe gönderdikten sonra Mert ile ikisi özgürce kaçabiliyorlardı. Bugün de nikâh için gün alacaklardı. Kimlikler hazırlanıp nikâh işlemleri için yola çıktıklarında Yasemin sevinçten nefes bile alamıyordu.

"Yaşasın, sonunda Deniz'i nikâh şahidim yapabileceğim. Yıllardır bugünü bekliyorum! Böylece kaçınılmaz olarak Ankara'ya gelecek," derken neşesi soldu. Bugüne kadar ne yapıp ettiyse Deniz'i Ankara'ya getirememişti. Düğüne geleceğini biliyordu. Bundan kaçışı olmadığını her arayışta söylüyordu.

"Sence gelecek mi?" diyen Mert'in sorusuyla kaygıyla somurttu.

"Gelmek zorunda."

"Tuna da olacak!"

Yasemin, Mert'e kısık gözleriyle, kötü bakışlarıyla baktı. Bu kötü bakışın asıl muhatabı Tuna Üstüner'di elbette. "Olmasın! Onu davet etmeyelim," dedi çocukça bir öfkeyle.

Mert yanıt vermek yerine tek kaşını kaldırıp Yasemin'e paylar bir bakış attı.

"Of, tamam! Biliyorum, o da senin şahidin olacak ama Deniz onu görünce..."

"Bundan kaçış yok sevgilim... İkisi yetişkin, medeni birer insan... Bir araya gelince savaş baltalarını gizlemeyi öğrenmeliler."

"O baltalar sadece Kurumsal Egoist'te var. Benim Deniz'imi yeniden kırmak için her şeyi yapacaktır!"

"Kendince haklı," diyen Mert'e Yasemin kocaman açılmış gözleriyle baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Haklı da ne demek? Deniz bilerek mi çamura bulaştı?"

"Gizlememeliydi. Keşke önceden söyleseydi."

"Önceden söyleseydi de bir şey değişmezdi. O kendini beğenmiş, küstah adam yine Deniz'e inanmazdı. Bir de Deniz'i seviyordu sözde! Allah aşkına, bu nasıl sevgi?"

"Onu nasıl sevdiğini en iyi ben bilirim!" diyen Mert otoritesiyle Yasemin'in itiraz etmesini engelledi. "Tuna ihanete uğradı

Kolayca kabullenmesini, hiçbir şey olmamış gibi Deniz'i aklamasını bekleyemezsin!"

Mert'in gergin sesiyle Yasemin sustu. Hak veriyordu elbette. Herkes haklıydı, Tuna denen o kibirli hergele de. Ama Deniz de haklıydı. Korkmuştu, düştüğü bataktan kendi başına çıkmaya, bu işi kendi gücüyle halletmeye çalışmış başaramamıştı. Üstelik başaramadığı o şey yetmezmiş gibi kocasının yıkıcı öfkesiyle karşılaşmış, en sonunda bir sürü acı yüklenip Erzurum'a dönmüştü. Deniz'in, evveliyattan beri annesiyle pek anlaşamadıklarını biliyordu. Şimdi dul bir kadın olarak Seniha Hanım'ın kızına gereken desteği verip vermediğinden emin olamıyordu. Katır inatlı Deniz, Ankara'ya dönmüş olsa, Yasemin onu bir saniye yanından ayırmazdı ama bu halde sadece kaygı duyuyordu. Neyse ki düğüne gelecekti. Onu sonradan katiyen geri göndermeyecekti. Geçen üç ayda artık ikisi de nispeten yatışmış olmalıydılar. Belki onları yeniden bir araya bile getirebilirdi. Bunu kesinlikle deneyecekti. Böylece kendisi de mutluluğunu doyasıya yaşayabilirdi. Deniz yokken her şey eksik gibiydi. Elbette evlilik iki kişi arasındaydı ama bu mutlu birlikteliğe atarken bile en yakınlarının büyük, kocaman acılarına sessiz kalınmıyordu. Yasemin duyarsız değildi, üzülüyordu. Deniz'le, kim önce evlenirse tüm alışverişi beraber yapacaklarına dair daha önceden verdiği sözü yerine getirmemişti. Deniz zaten olağan dışı bir şekilde evlenmişti ancak kendi evliliğinde onun o çılgın fikirleriyle büyülenmek isterdi. Bütün alışverişlere anneleri göndermişti ve Deniz olmadığı için buruktu. En iyi dostu olmadan bu evlilik bile eksikti, yarımdı.

Genç kız, nikâh işlemleri için belediyeye gidene kadar sadece Deniz'i düşündü. Kendi evliliğinin sevincini bile yeterince yaşamıyordu. Deniz bu kadar mutsuzken mutlu olmak vicdan azabı gibiydi.

"Hadi bebeğim. Şu işi bitirelim," diyen Mert saçına dokununca, Yasemin bir süredir arabanın durmuş olduğunu fark etti. Sevgilisine gülümsedi ve araçtan indi.

"Kimliğini alayım," diyen genç adam elini uzatınca genç kız kimliği vermeden önce elini verdi. İki eliyle uzandı ve Mert'in elini

tuttu. "Seni seviyorum," dedi Mert'in güçlü elinin sıcaklığını hissederken. "Seninle evlenmek bir rüya olacak. Her zaman mutlu olalım. Lütfen."

Genç adam, kızı dağıtıp geçen muhteşem bir gülüş attı. "Söz veriyorum," dedi o derinden duyulan sesiyle. "Seni her zaman mutlu edeceğim. Seninle her zaman mutlu olacağım Yasemin."

Sonrasında ellerini çözerken kollarını açtı. Yasemin zaman kaybetmeden Mert'in deri montuna sımsıkı yaslandı. Sarıldılar. Genç kız kendini çektiğinde kimliğini hızlıca çıkarıp müstakbel kocasına verdi. Mert kimliği alıp Yasemin'in fotoğrafına baktı. "Bu da kim?" dedi abartı dolu bir şaşkınlıkla.

Yasemin uzanıp eliyle vesikalık fotoğrafının olduğu kısmı kapattı. Fotoğrafının içler acısı olduğunu biliyordu. Utanıp kızarırken "Of, kes şunu. Biliyorum berbat çıkmışım," diyebildi.

"Aman Allah'ım," diyen Mert muzipçe sırıttı. "Yüzünde maske falan yok değil mi? Sen buradaki kız olamazsın!"

"Tabii ki yok, seni serseri. O benim ergenlik halim. Her genç kız gibi ben de ufak tefek bazı değişimler geçirdim."

"Ufak tefek mi? Değişim mi? Bu tam anlamıyla evrim!" diyen genç adam kendini tutamıyormuş gibi güldü. Yasemin onun omzunu dürterken Mert bu defa elini doğum tarihi kısmına koyup sordu. "Doğru mu bu?"

"Oradaki her şey doğru!" diyen Yasemin kızgınca baktı.

"Yani doğum tarihin bu mu?"

"Evet!"

"Yasemin..." diyen Mert gözlerini şaşkınca açıp cümlesini bitirdi. "Abla?"

"Ne ablası Mert, ne diyorsun sen ya?"

"Yasemin Abla!" diyen genç adam kendini tutamadı ve öyle bir kahkaha attı ki birkaç kişi dönüp ona baktı.

Genç kız, Mert'in tam dibinde durup koluna çimdik attı. "Ne saçmalıyorsun?"

"Yasemin, güzelim, buradaki tarih doğruysa sen benden tam olarak altı ay büyüksün!"

"Ne?" diyen kızın hayretle gözlerini sonuna kadar açtı. "Nasıl olur?"

"Oluyormuş demek. Aynı yıl doğmuşuz ama sen şubatta, ben ise ağustosta doğmuşum. Bu durumda sana abla mı demem gerek?"

Genç kız ona inanamayarak baktı. "Kimliğini ver!" dedi kızgınca. Bu hiç beklemediği bir detaydı. Mert kimliğini uzatınca tarihlerin doğru olduğunu gördü.

"Hıh! Ne var bunda. Altı ay sadece. Benden küçük olduğun için evlenmekten vazgeçeceksen bana uyar!" diyen genç kız tamamen blöf yaparken arkasını dönüp yürümeye başladı.

Mert açık bir kızgınlıkla Yasemin'in kolunu çekip "Sen delirdin mi?" diye bağırdı. "Vaz mı geçiyorsun!"

"Eğer bana bir daha abla dersen, yemin ederim topuklumu çıkarır kafana abla kelimesini dele dele kazırım'"

"Ama ablam yaşındasın," diyen genç adam bir kez daha edepsizce sırıtınca, Yasemin bir boğa gibi burnundan soludu. "O zaman benimle evlenme!" der demez yeniden arkasını döndü.

Tek adım atamadan Mert ona yetişti ve arkadan sımsıkı sarıldı. "Aramızda yirmi yıl bile olsa seninle yine de evlenirdim. Sen benim hayatımın aşkısın meleğim. Sen benim her şeyimsin!"

"Ablanım değil mi bir de!"

"Değilsin," diyen genç adam etraflarındaki insanlara aldırmadan kızın kulağını öptü, sonra eğildi ve boynuna sokuldu. "Benim doğum tarihim kimliğime bir yıl küçük yazılmış. Aslında ben senden altı ay kadar büyüğüm!"

Kız hevesle Mert'in kolları arasında döndü. "Gerçekten mi?"

Genç adam başını salladı. "Evet, bebeğim. Nüfus memurunun bana bir jesti. Ablam yaşında değilsin yani!"

"Ah, çok şükür... Buna çok sevindim. Tüm ömrüm boyunca senden abla şakasını duymaya dayanamazdım."

"Ömrüm boyunca abla konusunda şaka yapmazdım ki," diyen Mert, ciddi bir yüzle baktı. "Otuz yıl sonra sen ablalıktan nineliğe terfi ederdin," dediğinde yeniden sırıttı.

Yasemin onu itti. "Serseri!"

Genç adam kızı bırakmadı. Onu sımsıkı kendine bastırdı. "Şimdi karım olmaya hazır mısınız, hanımefendi?"

Yasemin "Bir öpücükle hazır olacağım," dedi.

Mert bir saniye kaybetmedi. Kızın dudaklarına sokuldu ve onu sertçe öptü.

❧ ❧ ❧

Üç ay sonra, kaçtığı şehre dönme fikri, henüz yola çıkmadan Deniz'in bedeninde kötü etkiler bırakmaya başlamıştı. Kuzeni Metin otogarda Deniz'in elini tutup "Abla iyi misin?" diye sordu.

Genç kıza ona gülümsedi. "İyiyim," dedi gerçeği gizleyerek.

Ailesi onu yalnız başına göndermemişti. Antalya'daki üniversiteden yeni mezun olan genç delikanlı Deniz'e refakat ediyordu. Yanında birinin olması durumu değiştirmiyordu. Ankara'ya gidişinde bile böyle hissettiyse, Tuna'yı görünce olacaklardan korktu genç kız. Kendini oldukça güçsüz, bitkin ve hazırlıksız hissediyordu. Elini karnına götürüp bebeğinden güç aldı. Henüz şişkinlik çok bariz değildi, zaten fazla kilo almamıştı. Kimsenin bu durumu fark etmemesini umuyordu. Yasemin'in bile. Mert duyarsa, Tuna da öğrenirdi. Sonrasında olacakları tahmin edememek bir yana onlardan korkuyordu da. Annesinin ısrarlarına rağmen uçağa binmediği ve şimdi onca saatlik yolu çektiği için pişmandı. Fiziksel anlamda zaten bitkindi ama duygusal acı da eklenirse iyice bitmekten korkuyordu. Yine de uçağa binemezdi. Tuna hariç kimse onu bir uçağa sokamazdı. Ve eğer günün birinde bir uçakta yolculuk yaparsa bu ancak sevdiği adamla beraber mümkün olurdu. Yani hiçbir zaman gerçekleşme olanağı yoktu.

Ankara girişini görmek bile kalbinin teklemesine yetti. Bu yerlere dair anıları yoktu ama her bir sokak, her bir cadde kaçınılmaz şekilde Tuna'yı hatırlatıyordu. Yasemin'le yaşadığı eve giderken de heyecandan yürümekte bile zorlanıyordu. Tansiyonu yine düşmüş olmalıydı. Doktor heyecanı yasakladıysa da, Ankara'da olmak zaten güçlü bir heyecan nedeniydi. Bebeğini korumak isteyerek Metin'den su istedi. Delikanlı pastaneden su almaya giderken Deniz eski mahallesine iç çekerek baktı. Aynı anda gözüne uzakta

hafifçe gördüğü salkım söğüt ilişti. Tuna onu tam bu ağacın dalları arasında öpmüştü. Evlenmeye karar verdikleri o gün, henüz birer düşman gibi sürekli atıştıkları zamanlardı. O gece Hakan'la bu pastanede buluşmuş ve dönüşte Tuna'nın kendisini beklediğini görmüştü. Anıları tam ekran, HD kalitesinde yeniden yaşıyordu. Tuna sanki bir yerden ansızın çıkıp yine o tehditkâr ifadesiyle bakacak, ardından müthiş bir sahiplenmeyle bedenini kolunun altına alacak, sonra ağacın sarkan dallarının içine çekecek, dünyasını unutturarak öpecekti...

Gözleri buğulanınca saçma anılarından silkindi. Metin'in getirdiği suyu tepesinden dikerek içtiğinde biraz olsun yatışmıştı. Sonra eve geçtiler. Yasemin'e sürpriz yapıp bir gece öncesinden geleceğini gizlemişti. Bu yüzden eve geçtiğinde onu bulamadı. Müstakbel gelin her dakikasını, her saniyesini sevdiği adamla geçiriyor olmalıydı. Ancak Yasemin o gece boyunca da eve hiç gelmedi. Bir keresinde ailesinin de Ankara'ya geldiğini söylemişti. Deniz, onların ailecek Mertlerin evinde kaldıklarını anladı. Böyle daha iyiydi... En azından Yasemin'i düğüne kadar göremeyecek, böylece onu kendi dertleriyle üzmeyecekti.

Ertesi gün düğünde giymek için getirdiği açık renk mint yeşili elbisesini giydi. Elbise hafif, kolsuz ancak göğüsten itibaren genişleyen kloş bir elbiseydi. Üst kısmı tamamen tüllerle gizlenmiş, eteğindeki sayısız katlarla her türlü kiloyu ustaca gizleyen şık bir kıyafetti. Bu elbise içinde hamile olduğunu kimse anlayamazdı. Saçlarını da kendi çabasıyla maşaladı, hafif su dalgaları şeklinde sırtına döktü. Yasemin bu sırada aradı.

"İndin mi canım?"

Deniz keyifle sesiyle "İndim ve geliyorum," dedi.

"Hemen bir araç gönderiyorum. Evdesin değil mi?"

"Ah, hiç gerek yok. Metin de yanımda. Taksiyle geleceğiz. Aynı yer değil mi?"

Yasemin'in teyidiyle Deniz, kuzeni Metin'le birlikte evden çıktı. Nikâh saat üçte başlayacaktı. Saat henüz bir olmuştu ama önceden gidip Yasemin'le baş başa biraz zaman geçirmek istiyordu. Gelin odasında onunla hasret giderecekti. Ne de olsa biricik dostuyla

bundan sonra öyle her istediklerinde yalnız kalamayacaklardı. Yeniden Erzurum'a döndüğünde aralarına yüzlerce kilometre girecekti. Deniz bu detayları fark ettiğinde kendini bir kez daha yalnız hissetti. Yasemin'i çok seven Mert vardı, onun ailesi artık oydu. Aşkla sevilmek bambaşka bir şeydi. Kendisi bir süre önce bunu yaşamıştı ancak o günler çok eskide kalmış gibiydi. Güzel anılar tozlanan, yıllanan, unutulmuş bir zindanda kilitli kalmış yasak düşünceler kadar uzaktı. Deniz bu uzaklığa rağmen içinde arsız bir umut taşıyordu. Tuna'yı görünce onun kollarına atlamak isteyeceğini biliyor ve bir ihtimal bunu yaptığında sevdiği adamın da kendisini sımsıkı sarmasını, tüm acısını dindirmesini diliyordu.

"Saçmalama," diye mırıldandı düşünceleri arasında. Olmadık hayaller kurmamalıydı, yıkılan her hayalin altında kalmaktan bıkmamış mıydı?

Bu sırada Metin konuştu. "Bir şey mi dedin abla?"

Genç kız dönüp kuzenine gülümsedi. "Bir şey demedim ablacım. Düğündeki en yakışıklı erkeğin bana partnerlik yaptığını söyledim sadece. Kızlar çatlayacak."

Metin çapkınca göz kırptı. Deniz'den sadece üç yaş küçüktü ama kendini bildi bileli ona abla diyordu. Şu durumda abla kardeş gibi görünmeseler de, Deniz de onu küçük kardeşinin yerine koyuyordu. Metin'in boyu 1.85 olmuş, bedeni yetişkin bir erkeğin tüm hatlarına bürünmüştü. Kendisi olsa olsa onun kız kardeşi gibi duruyordu ama Metin hâlâ sürtüşüp durduğu küçük kuzeniydi.

Taksi en sonunda durunca Deniz kuzenini beklemeden arabadan indi. Düğün lüks bir otelin balo salonunda yapılıyordu. Otelin girişi oldukça kalabalıktı. Burada Yasemin'i nasıl bulacağını pek de bilmeyerek etrafa bakınmaya başladı. Metin de taksi parasını ödeyip yanında dikilince genç delikanlı önce bir ıslık çaldı.

"Vay be! Şuraya bak abla. Senin bu arkadaşın Türkiye'nin kaçıncı zenginiyle evleniyor?"

"İlk yüzde olabilir," dedi genç kız keyifle.

"O halde ben de burada kendime zengin bir kayınpeder bulabilirim ha, ne dersin?"

Deniz sırıttı. "Bir değil, birkaç tane bulabileceğinden eminim. Kızlar sana bayılacak."

Metin yeni bir ıslık çaldı, kravatını düzeltti, Deniz'e tepeden bir bakış attı ve kolunu uzattı. "Hanımefendi?"

Genç kız kuzeninin kolunu dürttü ancak kahkahasını tutamadı. Elini uzatıp Metin'in koluna girdi. Beraber içeriye doğru yürüdükleri sırada tam arkalarında bir araç durdu. Cadillac Escalade marka lüks bir arabaydı bu. İçindeki kişi, önünde yürüyüp otele giriş yapan çifti görmedi. Arabanın tepe aynasını indirip kendine baktı. Fazla sinirli görünüyordu. İfadesini yumuşatmaya çalıştı ama başaramadı. Umursamadı sonra. Hızlıca arabasından inip anahtarı valeye bırakırken ceketinin yakalarını çekiştirip düzeltti. Kapıda dikilen bazı kadınlar ona iç çekerek baktılar.

"Aman Allah'ım, gerçekten de çok yakışıklı," diyen bazı genç kızlar oldu.

"Yakışıklı mı? Bu adam dünyanın bir harikası olmalı. Of!" dedi bazıları iç çekerek.

Tuna Üstüner kimseyi işitmedi. Simsiyah takımı, geriye taranmış, gür koyu saçları ve yüzünü o an çevrelemiş olan sert ifadesini gevşetmeden otelin girişine yöneldi. Düğünleri sevmiyor olsa da, en yakın dostunun nikâh şahidi olması katılımını zorunlu hale getirmişti. Henüz gelmişken içten içe sormaya çekindiği, ancak hatırladıkça öfkelendiği soru beynini kemirmeye başladı. "Deniz neredeydi?"

Kalbi müthiş bir çarpmayla bedenini esir aldı. Dışarıdan dimdik ve sarsılmaz dursa da, içindeki heyecan ve gerginlik nefesini kesiyordu. Hazır mıydı? Deniz'i görmeye, onun sesini duymaya, o güzel gülüşünü canlı canlı izlemeye... Kahretsin, hiçbir zaman hazır olamazdı. Ona olan nefretinin yanında özlemi de baskındı. Hatta ikisini teraziye koysa kefelerden hangisinin daha ağır geleceğini biliyordu. Bunca ihanetinden sonra nefretinin birçok duygudan geride kalması, öfkesini katlıyordu. Derin bir nefes aldı. Bir görevli ona kapıyı açıp saygıyla selam verirken, Tuna kararlı adımlarıyla lobiye doğru yürüdü.

Ve o an onu gördü. Deniz'i... Ansızın müthiş bir şekilde sarsıldı. Neredeyse kendini tutamayacak ve kıza erişip onu önce bedenine, sonra içine katacaktı. Hazır değildi onu görmeye. Adım atamadı genç adam. Aldırmadan, herhangi bir kadın gibi yanından geçip gidemedi. Gözleri ona, ayakları bulunduğu zemine çakılı kalmıştı. Deniz bir hayal değildi. Bugüne kadar sık sık gördüğü o rüyalardan birini görmüyordu. O gerçekti. Yanına gitse, dokunsa onu hissedecekti. Bu inanılmaz bir farkındalıktı. Onun Erzurum'a aylar önce döndüğünü biliyordu ve Ankara'da olmadığı için karşısına çıkmayacağını çok önceden kabullenmişti, ama şimdi burada, apansız onu görmek bedenini adeta dağıtıp geçmişti. Hafifçe yandan, profilden görünen kadarıyla yüzü gülüyordu. Kime ve neye güldüğüyle ilgilenmedi. Usulca kabanını çıkarışını güçlü bir hipnozun altındaymış gibi kaskatı izledi. Kız kabanını çıkarıp yanındaki birine verdi. Tuna, Deniz'in tüm bedenini şimdi bütünüyle görüyordu. Diz altında bir elbise giymişti. Rengini net seçemiyordu. Üstü dar, altı genişti elbisenin. Düzgün bacakları, pürüzsüz teni ışıldıyordu. Elini kaldırıp saçlarına götürdüğünde Tuna da gözlerini kızın saçlarına kenetledi. Kısalmıştı sanki. Rengi hâlâ koyuydu ve kıvrık bukleleri ipekten birer şerit gibi boynuna, ensesine, sırtına düşmüştü. Kız, elini o saçlara daldırıp şöyle bir düzeltti. Genç adam da elini oraya daldırmak, Deniz'in saçlarını okşamak sonra boynundan kavrayıp dudaklarını dudaklarına bastırmak istedi. Gözleri yeniden kızın elini takip edip, önce boynuna sonra yavaşça karnına indi.

Deniz tuhaf bir şekilde elini oradan çekmedi. Karnının üstüne koyduğu elini o bölgede yavaşça okşar gibi gezdirdi. Tuna çatık kaşlarıyla kızın karnına baktı, ne yaptığını anlamaya çalıştı ve en nihayetinde gördü!

Kızın karnı açıkça, görünür şekilde şişti. Öne doğru çıkan hafif tümseği fark etmemek mümkün değildi. Kilodan değildi sanki. Deniz'in bedeni tümüyle hâlâ anımsadığı gibi inceydi ama o bölge garip bir biçimde öne doğru çıkıntı yapmıştı. Deniz bu şekilde şeye benziyordu... Bu şiş karınla... Tıpkı... Şey gibi görünüyordu. Şey... Hamile... Hamile bir kadın gibi!

Tuna Üstüner apansız fark etti. Deniz elini çektiğinde, Tuna'nın gözleri karnına çakılı kalmıştı. Gerçekler beyninde uğuldadı. Sesler ve yüzler kayboldu, Deniz kaldı geriye... Her şey bembeyaz bir bulutla örtünürken sevdiği, nefret ettiği kadın kaldı. Hamile karısı... İkisinin bebeğini taşıyan Deniz kaldı sadece... Her şeyden ayrı, her şeyden öte...

BÖLÜM 29

Bazen o kişiyi görmeseniz bile varlığını hissedersiniz. Odada yalnızken, biri sessizce arkadan geldiğinde orada olduğunu bilir, ürpererek arkanızı dönersiniz. Buna kısaca aura diyorlar, insanın yaydığı enerji. Tuna yoktu... Henüz... Ama ben onun aurasını her şeyden daha güçlü bir şekilde hissediyordum. Varlığıyla o kadar doluydum, onu öylesine derinden hissediyordum ki sanki belime bir halat bağlamışlar da sadece onun gittiği yöne gidiyor, sadece onun olduğu yere çekiliyordum. Ankara'da olmam başlı başına onun hissetmem için yeterliydi ama şimdi aynı çatı altında bulunduğumuzu da bir şekilde seziyordum. Neredeyse mistik bir takım güçlerim olduğunu düşünecektim. Bunun mistisizmle değil doğrudan aşkla ilgisinin olduğunu kavradım. Sevdiğiniz insan en kuvvetli mıknatıslardan daha iyi çekiyordu! Metin'le lobiye gidip paltolarımızı çıkarırken gözlerim bu yüzden onu arıyordu. Yalan yere kuzenime gülümsesem de, dişlerimi tırnaklarıma geçirip bitene kadar onları kemirmek istiyordum. Stres ve heyecan içinde bir bekleyişti bu. Metin'in harika kızlar keşfettiğine dair sözlerine ilgili gibi görünsem de beynim, algım, kalbim tamamen Tuna'ya odaklıydı. Gelini bile unutmuştum. Yasemin'i düşünmeye çalıştım. Onu hemen bulmalı, sıradan bir kanka olmalı, tektaşına bakıp çığlık atmalı ve Tuna'yı derhal aklımdan çıkarmalıydım.

"Sen burada takıl, ben arkadaşıma bakacağım," diyerek Metin'in kız muhabbetini sekteye uğrattım.

Metin yalnız bir aslan olarak daha kolay avlanacağını fark etmiş olmalı ki gülümsedi. "Tamamdır patron. Ben buralardayım," dedikten sonra lobiden salona doğru yön tuttu.

Birkaç saniye olduğum yerde kalıp gelin odasına bakındım. Muhtemelen arkamdaki bölümde olmalıydı. Ardımı döndüm ve yürümeye başladım. Sadece tek adım atabildim. Başımı kaldırıp karşıya baktığımda bir duvara, bir acıya, hayatımı altüst eden o aşka tosladım. İki metre uzağımda, tam karşımda o vardı. Tuna Üstüner! Hayatıma sebep olan o adam.

Aylar sonra onu birdenbire görmek, hazırlanmadığım bir heyecan girdabına sürükledi beni. Gözlerimiz kesiştiğinde göğsümün nasıl bir süratle inip kalktığını fark edebiliyordum. Heyecandan bayılmamak için direndim. Ağzımın açık kaldığını, gözlerimin araba farlarına maruz kalmış kedilerin gözlerindeki parlak beyaz ışık yayar gibi sonuna kadar açıldığını henüz fark etmemiştim. Tuna da öyleydi. Kıpırtısızdı bana bakarken ama şaşkın değildi. Çatıktı kaşları, yeşil gözleri beni itham edercesine üzerimde geziniyordu. Alıştığım ve en son ondan ayrılırken gördüğüm bakışlardı bunlar. Değişen bir şey yoktu. Öfkesi, nefreti, suçlayan, sorgulayan bakışları aynıydı. Ne yapmam gerektiğini bilemedim. Aslında ne yapmamam gerektiğini biliyordum. Koşmamalıydım. Kollarına doğru... Ona sığınmamalı, muhtaçlık içinde ağlamamalıydım. Oysa tek yapmak istediğim buydu. Bana dokunmasına, beni sımsıkı sarmasına nasıl da ihtiyacım vardı. Bir kuşun kanada, bir mecnunun çöle, bir dertlinin devaya, bir pastanın kremaya muhtaç olması kadar muhtaçtım ona. Geçen aylara rağmen her şey eski yerinde duruyordu. Acılarım küllenmemiş, hâlâ cayır cayır yanıyordu. Aşkım da bitmemişti, bitmezdi ama dinmemişti de. Kalbimdeki çarpıntı sevgimin büyüklüğünden ileri geliyordu. Küçülmezdi belki ama yerinde sayar diye umarken ona olan sevgim boyumu, dayanma sınırlarımı aşarak büyümüştü. Bedenimden, varlığımdan, dünyamdan taşmıştı. Tuna Üstüner benim için hiçbir zaman geçmeyecek bir karasevdaydı. Kapkara, zifiri, katran karası bir aşktı o.

Yavaşça bana doğru gelmeye başladı. Her adımla özlemin zehirli okları yüreğime saplanıyordu. Dünya dışıydı yine. Kurumsal Kasıntı, Uranüslü, erişilmez, ulaşılmaz, bentleri çiğnenmez, barikatları aşılmaz biriydi. Herkesten uzun, herkesten güçlü, herkesten

yakışıklıydı. Herkesten daha fazla öfkeliydi. Bir adım geriye kaydığımı fark ettim. Varlığı beni çekse de öfkesi itiyordu. Kötü bir şey duymaya mecalim yoktu. Şimdilik konuşmamayı, olası bir diyalogdan kaçınmayı seçtim. Gelebilecek salvolar beni yıkabilir, Yasemin'in düğününden kaçarak gitmeme sebep olabilirdi. Gözlerimi kaçırıp sessizce gelin odasına gitmeyi denedim. Ne gözlerimi kaçırabildim, ne de gidebildim. Yanıma kadar geldiği halde nefessiz, cansız bir nesne gibi öylece kalakaldım.

Tuna tam karşımda durdu. İşkencelerinin seviyesi onu her gördüğümde artıyordu. Bu seferki gerçekten dayanılmazdı. Tek kelime etmeden beni incelemesi karşısında direnemedim. Dudaklarım titredi, göz pınarlarım ıslandı ve bakışlarım o yeşil gözlerindeki derin vadide takılı kaldı. Titreyen ellerimden birini karnıma götürecekken durdum. Bebeğimden şimdi güç alamazdım. Babası tam karşımda dururken ona sığınamazdım. Umarsız bir heyecanla ellerimi elbisemin katlarına kenetledim, sımsıkı tuttum kumaşı, avuçlarımda ezdim.

En sonunda "Merhaba," diyebildim, kendimden bekleyemeyeceğim bir cüretle. Sesim de zor çıkmıştı.

Tuna selamıma yanıt vermedi. "Yanındaki kim?" dedi bir anda.

Etrafıma bakındım. Yanımda kimse yoktu. Ne kast ettiğini saniyeler boyunca anlamadım. "Yanındaki adam kimdi diyorum? Yeni avın mı?" Dişlerinin arasından ruhsuzca tıslamıştı.

Metin'i kast ettiğini nihayet anladım. Son cümlesi kafama balyozla vurmuşlar gibi sarstı beni. Gülümsedim ama ölüm döşeğindeki bir hastanın Azrail'ine gülümsemesi kadar boş yereydi. "O benim kuzenim," diyebildim sarsakça.

Alaycı gülüşünü bile özlemiştim. Yakışıklı çehresi bana inanmadığını gösterir gibi kasıldı. "Kuzenin mi? Ahmet Tekinalp gibi mi?"

Ahmet denen o adamın ismini verip şirketine girdiğim ilk günleri hatırladım. Yalanıma göndermeye yapıyordu. Bir yandan beni kıskandığını düşünüp küçücük bir umut tohumunun kalbimde serpilmesine izin verdim. Yanımdakileri önemsiyorsa beni hâlâ sahipleniyor, sahiplenme arzusuyla bunu soruyor olabilirdi.

Onunla inatlaşmadım. Gerçeği söyledim kararlı bir sesle. "O benim kuzenim. İsmi Metin. Evime girdiğinde fotoğrafını görmüştün."

Tuna bir saniye için düşündü. İfadesinin gevşediğini fark ettim ama Pollyanna yanımın bir uydurması da olabilirdi bu. "Onunla mı geldin?" diye sordu. Sesi ilk andaki gibi sertti.

"Evet!"

"Neden?"

"Neden mi?"

"Her şeyi yalnız başına yapan sen, en yakın dostunun düğününe neden kuzeninle geldin?"

Anlamayan gözlerim sonuna kadar bir kez daha açıldı. "Ne fark eder?" diye sordum. Artık bu sorgu bitsin istiyordum. Neden bu kadar ince bir yerden soruyordu. Kalbimin kırılmamış yerlerini mi arıyordu, oraya da mı bir işgal kuvveti gönderecekti?

"Ailem beni yalnız göndermedi. Tek başıma kalmamı istemediler. Endişeleniyorlar," derken yutkundum. Basit bir cevap gibi görünecekti ama Tuna'nın daha çok şüphesini çekmişti.

"Sen yalnız başına daha iyi idare edersin. Peşinde bir kuyrukla yeterince iş çeviremezsin!" diye yanıtladı.

"Biliyor musun, ben iş falan çevirmem," dedim başımı dikleştirdiğimde. "Çevirdiğim tek iş senin aşkına sahip olmak için yaptığım şeylerdi. Bu aşk uğruna sonunda her şeyi batırdım."

"Doğru," diyen Tuna alay edercesine güldü. "Her şeyi batırdın!"

Yavaş yavaş gözlerime tırmanan yaşları hissedince hemen kaçmam gerektiğini fark ettim. Burnum sızlarken "Özür dilerim," dedim inler gibi. "Gitmeliyim!"

Sonunda adım atabildim. Normal bir insan gibi yürüyebileceğimi bir saniye önce düşünemiyordum. Tuna'nın bakışlarının odağında nefes almak bile güçken yanından çekip gidebildiğim için kendimi kutladım. Hoş, gidememiştim aslında. İki adım atmış ve tam yanından geçerken kolumdaki o sert tutuşla durdurulmuştum.

"Benden yine ve yine, bir şey saklamıyorsun değil mi?" diye fısıldadı kulağıma. Ses tonu bir kılıcın havayı yararken çıkardığı o keskin ses gibiydi.

İrkildim. "Ha...hayır," dedim kekeleyerek.

Gözleri o ana kadar bana bakmıyordu ancak şimdi usulca yeşil gözlerini benim dolu gözlerime sabitlemişti. Tepemde bir dev gibi hükmedici bir şekilde konuştu. "Eğer benden sakladığın önemli bir şey varsa, bunu hemen söylesen iyi olur. Kendim bir şekilde öğrenirsem sonuçlarına katlanırsın!"

Hamileliğimi kast ediyor olamazdı değil mi? Korkuyla kaşlarımı çattım. Hamile olmadığıma sevinen bir adama bunu nasıl itiraf edebilirdim. "Yok!" dedim boğazım düğüm düğüm. "Senden gizlediğim hiçbir şey yok. Lütfen bırak beni. Ölümüme tanıklık mı etmek istiyorsun?"

Ansızın kolumu bıraktı. Kokusunu duyarken, sesini işitir, varlığını buram buram solurken ondan uzaklaşmaktan, benden uzaklaşmasından nefret ettim. Gitmek istemiyordum. Bir santimlik mesafe vardı aramızda. Atılsam, göğsüne kapansam, orada ağlasam ne olurdu? *Söyle!* diye fısıldasam, beni sevdiğini söyler miydi eskisi gibi? Yoksa iter miydi beni, söküp atar mıydı göğsünün kovuğundan, herkesin içinde bağırır mıydı bana? Belki de delice özlediğim ellerini, dokunuşlarını tenimde gezdirir, teselli ederdi. Bu ikinci ihtimal güneşe seyahat etmek kadar imkânsızdı. Yanma pahasına bunu denemek istedim ama tam o sırada "Abla ne oluyor?" diyen Metin'in sesini duydum.

Kendimi toparladım, geriye kaydım ve yana dönüp Metin'e baktım. "İyiyim, so...sorun yok," diyebildim.

Tuna da Metin'e bakıyordu. Onu inceliyor ve muhtemelen doğru söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Metin'in daha önce gördüğü fotoğrafı en az altı yıllıktı. Kuzenim çok değişmiş, ergenlikten yetişkinliğe geçmişti. Tuna onu tanımasa anlardım. Gözlerimi kaldırıp bakışlarındaki anlamı okumaya çalıştım. Gözlerini bana doğru eğdi.

"Metin, ben gidiyorum," dedim. Kuzenimin ismini bir kez daha bilerek söylemiştim.

Metin başını sallarken yanıt verdi. "Tamam, bir şey olursa, başın döner, miden falan bulanırsa..."

Korku içinde Metin'e dönerken cümlesini tamamlamasından korkarak bağırdım. "Bi...bir şeyim yok. Otobüs yolculuğu her zaman midemi bulandırır."

Sonra koştum! İki erkeği ardımdan bırakarak önümdeki açıklıktan nereye olursa oraya koştum... Kahretsin, yığılıp kalacaktım. Tuna mide bulantısını hamilelik belirtisine yormazdı herhalde. Annem bilmese iki dakikada anlardı hamile olduğumu ama Tuna Üstüner gibi çocuklarla hiçbir işi olmayan bir adam bunu düşünmezdi değil mi? Bir yandan bana savurduğu tehdidi hatırlarken korku bedenimi tümden ele geçirdi. Sanki hamile olduğumu bilir gibi *Benden sakladığın yeni bir şey var mı?* diye sormuştu. Otelin lobisinde iki koridoru geçtikten sonra durdum ve elimi duvara dayayıp soluklandım. İhtimaller beynimi kemiriyordu. Tuna'yla karşılaşmış olmanın sarsıcı etkisini atamadan onunla konuşmak, onunla yine çatışmak ve benden hesap soran sorularına maruz kalmak bir infiale neden oluyordu. Birkaç dakika hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey yapmadan soluklanmaya çalıştım. Tepsilerle kanepe taşıyan bir garsona gelin odasını sordum. Birinci kata çıkmamı söyledi.

Yukarı çıkıp Yasemin'in annesini kapıda görünce içime bir nebze huzur yerleşti. Seval Hanım dünya tatlısı bir kadındı. Beni görünce öylesine abartıyla kollarını açtı ki, koşmaktan başka çarem kalmadı.

"Deniz, kızım... Hoş geldin," dedi sımsıkı sarılıp.

Karnımı hissetmiş gibi kaşları bir anlığına çatılsa da hiçbir şey sormadı. Ellerimi tutup bir adım geriye kaydı. Bedenimi inceledi. Elbisem karnımı mükemmel şekilde gizliyordu. "Ne kadar da güzel görünüyorsun? Bu renk sana çok yakışmış?"

Suratımdaki domates kızarıklığından mı bahsediyordu? Hâlâ Tuna ile karşılaşmanın izlerini taşıyan yüzüme dokundum. "Teşekkür ederim Seval Teyzeciğim. Sen de yine her zaman ki gibi harikulade bir salon kadını olmuşsun."

Seval Teyze kahkaha attı. "Gir, gir. Yasemin seni sorup duruyor. Vallahi bugün kocasını bile bu kadar sormadı.

Gülümseyip içeriye girdim. Yasemin kirpiklerine bir şeyler yardu. "Anne, Deniz daha gelmedi mi?" diye sordu beni fark yerek.

'Seni ondan istemedikleri için gelmeyecekmiş," dedim.

Yasemin hızla bana döndü. Sonra koltuğundan kaydı, üzerime a atladı. "Deniz... Canım," derken öylesine sıkı sarıldı ki bomdaki nefes geçişi bile tıkandı.

Gözlerim yeniden dolmuştu. Hiçbir şeye ağlamayan pervasız ızken ihtiyarlar gibi her şeye ağlayan bir kadına dönmüştüm. nileliktendir demişti bir gün annem, yuvasından düşen bir ku cesedine bakıp ağladığımı görünce. Herhalde yine bu yüzdi. Bebeğim büyürken gözyaşı bezlerimi de çalıştırıyordu. Kene geldim. Anladım ki bir gelin odasında *ihtiyarlara* yer yoktu! Yasemin'in de gözlerinin dolduğunu gördüğümde "Sen de mi nilesin?" diye sordum ansızın.

En iyi dostumun gözleri sonuna kadar açıldı! "Sen de mi der? Sen hamile misin?" diye bağırdı.

Cafımdan ötürü dünyam döndü. Bir dansözden daha hızlı şee kıvırmalıydım. "Hayır, tabii ki şapşik," dedim kendimden n bir tavırla. "Dağıstan'ın ikinci karısı Dicle'yi hatırladın mı? boka ağlayınca, hamile olan Gülpare *Sen de mi hamilesin?* diye muştu ya. Of Yaso ya, sana şurada en sevdiğim dizi göndersi yapıyorum!"

"Tamam, Deny... Ne çok konuştun be! Hâlâ tam laf ebesisin. nen dilini biraz kopartır sanıyordum" diyen Yasemin gözyaşını silip keyifle kıkırdadı.

Dilimi çıkarıp "Baksana eskisinden uzun," dedim. Bir yandan anemi yutmuş olması karşısında şükrettim.

Yasemin beni hafifçe dürttü. Sonra yeniden sarıldı. Odadaki genç kızı kuzenleri olarak tanıttıktan sonra onları kibarca yolı. İkimiz yalnız kalınca yüzündeki ciddiyetle bana ne soracaı anladım.

"Gördün mü onu?"

"Tuna'yı mı? Gördüm. Konuştum bile."

Yasemin'in gözleri parladı. Umutlanmıştı. "Ne konuştunuz? Yoksa barıştınız mı?"

Daha beter olduğumuzu söyledim. "Barışmamız imkânsız. Yakında duruşma var Yasemin. Bu iş bitti."

"Ben bitti diyene kadar bitmez!" diyen Yasemin kızgınca somurttu. "O kasıntılar prensiyle konuşacağım."

"Yapma!" dedim acı içinde gülümserken. "Beni çoktan silmiş."

"Silmiş olsa hayatına başkası girerdi, en azından hayatını yaşardı. O sana çok âşıktı kızım ya. Kaç aydır kimseyle dedikodusu bile çıkmadı. Mert'e sürekli sorup duruyorum. Aydan denen kadın da tamamen gitmiş. Tuna onu fena kovmuş. Ortaklık bile yapmayacaklarmış."

Yasemin muhtemelen *fena kovma* olayını abartıyordu ama Aydan'ın tamamen gittiğine inanıyordum. Biraz olsun içim rahatlarken Yasemin devam etti. "Ayrıca Mert, Tuna'nın çok aksi bir adam olduğunu, sürekli bir şeylere kızdığını söylüyor. Eskisi gibi dışarıya bile çıkmıyormuş. Üstelik hayatındaki kadınlar Lale ve halaları!" Durdu ve eliyle yüzümü okşarken "Bir de sen," dedi Yasemin. "Onun hayatında yeri değişmeyecek bir kadınsın. Hayır, tek kadınsın!"

"Yerim değişti. Aşk salonundan nefret salonuna alındım. İşte buradaki yerim değişmeyecek. Bana bakarken onu görmeliydin. Ölüp gitsem umurunda olmayacaktı."

"Sen öyle san! Sadece öfkeli. Öfke bir adamın aşkına hiçbir halt yapamaz. Aşk bir kraldır kızım! Öfke, nefret, hiddet hiçbiri onu deviremez," diyen en iyi dostum bilgece sırıttı. "İşte bu belgesellerden değil, bizzat benden!"

"Peki," dedim kabullenişle. "Öyle diyorsan öyle olsun."

"Olacak. Yeter ki umudunu kaybetme!"

Gülümsedim, başımı salladım ve Yasemin'in her dediğini göstermelik bir şekilde kabul ettim. Nasılsa dedikleri olmayacaktı. Tuna'nın kalbindeki o yerden, zincirlenerek tutsak edildiğim o karanlık dehlizden kurtuluşum olmayacaktı.

❧ ❧ ❧

Yıllardır beklediğim nikâh merasimi tam yanımda oturan sevdiğim adam yüzünden tuhaf bir şeye dönüştü. Kimseye odaklanamadım. Nikâh memuruna, hatta gelinle damada bile.

"Siz Kemal ve Safiye Kutlar oğlu Mert Kutlar, Yasemin Aydın'ı karınız olarak kabul ediyor musunuz?" sorusu geldi.

"Bana hiçbir zaman iğne yapmayacağına söz verirse, *Evet!*" diyen Mert'in sözleriyle gerçek anlamda ilk kez gülümsedim. Tuna bile hafifçe dudağını kıvıran bir tebessüm atmıştı. Yandan, çaktırmadan ona baktım ve gülüşünü bile nasıl müthiş bir şekilde özlediğimi anladım.

Nikâh memuru gülümseyip saçma bir espri yaptı. Sonra Yasemin'e döndü. "Siz İhsan ve Seval kızı Yasemin Aydın, Mert Kutlar'ı kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

"Beni iğnelerimle bile sevecekse, *Evet!*" diye atıldı Yasemin.

Ortama gülüşmeler dolarken Mert mikrofonu Yasemin'in elinden alıp "O şeyi kıçıma vurmayacağına söz ver!" dedi muzipçe.

Yasemin onu dürttü. Herkes kahkaha attı. Babalar homurdandı, anneler inledi ve ben... Ben de *alkışladım*. O an alkış çalan tek kişi bendim. Beyin yerine makarna sosu taşıyan bir aptal gibi alkışlamaya devam ederken, yanımdaki adam sertçe ellerimi tutup bana engel oldu. Ona döndüm. Tuna'nın önce ellerimdeki ellerine, sonra o âşık olduğum yüzüne baktım. Yanlış yerde nota veren Maestro gibi hissettim kendimi. Kafam, algım, kalbim başka yerdeydi. O yere bakıyordum. Tuna'ya... Ellerimi henüz bırakmamıştı. Sonra ansızın temasını kesti, sıcak avuçlarını çekti ve kaşlarını çattı. Ellerini ayırmış olsa da gözleri hâlâ benimdi. Bakışlarımız birbirine kenetli bir halde dalıp gitmiştik. Yeşil gözleri koyulaşmış, bakışlarına derin bir şeyler gizlenmişti. Özlem olabilir miydi? O beni özler miydi bilmiyorum ama benim özlemim dinmiyordu. Bana bu kadar yakınken bu kadar uzak olması kanıma dokunuyordu. Onun tarafından böylesine izlenmek heyecanımı körüklerken tam o sırada keskin bir acı kasıklarıma saplandı. Ağzım acıyla açıldı. Tuna'nın kaşları daha derin çatıldı. "Neyin var?" diye sordu gergin sesiyle.

Tam yanıt verecektim ki "Şahitler?" diye seslendi nikâh memuru.

Şaşkınca döndüm. Önce Yasemin'e baktım. En iyi dostum sırıtarak izliyordu beni. Sanki Tuna ile beni basmış gibiydi. Gibisi yok, bizi yakalamış olduğunu gösterircesine pis pis gülüyordu.

Nikâh memuru, makarna soslu beyin taşıdığıma ikna olmuş gibi yavaş yavaş hece hece sordu. Muhtemelen üçüncü soruşuydu. "Şahitlik ediyor musunuz?"

Kekeleyerek "E...ediyorum," dedim.

Tuna da öyle... Kekelemedi tabii. Tek seferde kararlıca yanıt verdi. Bakışmalarımızdan benim kadar etkilenmemiş olmalıydı.

İmzalar atıldı, öncesinde onlarca kez hayal ettiğim şekilde Yasemin'e *'Ayağına bas, ayağına bas,'* diyemedim. Ancak Yasemin o hin aklıyla bunu unutmadı. Dişlerini sıkıp Mert'in ayağına bastı. Zavallı damat acıyla somurturken, Yasemin onun kulağına bir şey fısıldadı. Kimse ne dediğini duymadı ama Mert çapkınca gülümsedi. Sonra ayağa kalktılar. Öpüştüler ve ben en sonunda doğru yerde alkış tuttum.

Tören bittikten sonra çiçeği kapmak için manyakça bir gayrete girmedim. Her şey dümdüz, keyif almaktan uzak geçti benim için. Yine de Yasemin'e bu kaknem suratımı göstermemeye çalıştım. Onlar tebrikleri kabul edip, dans ederken, davetlilerle konuşurken bile yüzüm programlanmış gibi büyük bir gülüşe ev sahipliği yapıyordu. Ben bir köşede Metin'le beraber oturuyor, arada sırada Tuna'ya bakıyor, kadınlara olan ilgisini gözlemliyordum. Neyse ki hiçbir kadın□bugün bile□benim yaklaştığım kadar yaklaşamamıştı sevdiğim adama. Davet akşam yemeğiyle beraber sonra eriyordu. VIP konuklar için düğünün kalan kısmı Mert'in ailesinin evinde hafif bir kutlamaya devam edecekti ama ben orada olmayacaktım. Bunu en iyi dostuma da söylemiş, oraya gelemeyeceğimi anlatmıştım. Zor da olsa Yasemin ikna olmuş, benim Tunasal Alana bilerek girmediğimi anlamış, bana hak vermişti.

Otelden ayrılmadan önce de beni bir köşeye çekip, ellerimi tuttu. "Sen bu haldeyken ben asla gerçekten mutlu olamayacağım, Deny," dedi.

Gözleri dolu dolu hâlâ beni düşünen arkadaşıma sıkıca sarıldım. Benim de çeşmeler sızdırmaya başlamıştı. Çaktırmamaya çalışıp

metanetli sesimle yanıt verdim. "Her zaman mutlu ol, bi'tanem. Benim yaptığım hataları yapma. Sen Mert'le şeffaf, yalansız, gizemsiz bir evliliğe imza attın. Bunu bozma."

"Yalansız mı?" diyen Yasemin dönüp kocasına bakarken sırıttı. Mert, Tuna'nın da olduğu birkaç kişilik bir erkek grubunda tirat verir gibi konuşuyordu. Sanırım onlara bir an önce evlenin falan diyordu ama erkekler onu dinleyecek gibi değildi. En azından benim kocam, eski sıfatını taşımaya yakın olan kocam evlilikten kurtulmak için gün sayıyor olmalıydı.

"Benim serseri Mert'im de az yalancı değildi. İnsan yeri geldiğinde aşk uğruna affetmeyi bilmeli."

"Benim kocam affetmeyi bilmiyor!" dedim üzgünce gülümserken.

"O fazlasıyla gururlu, küstah ve kibirli biri! Uranüs'ten inme karizmasına yediremiyor belki de."

"Ah hayır, Yaso. O haklı. Ben affedilmeyecek bir suç işledim ama ne halde olduğumu bilmiyor, bilmiyorsunuz. Korkuyordum."

"Bunları ona bir kez daha anlat, Deny. Belki bu defa dinler."

"Hayır," dedim başımı sallarken. "Bu evlilik bitti."

"Biterse bitsin," diyen Yasemin ellerimi tutup sıktı. "Sen de yeniden evlenirsin!"

Gözlerim dehşete yakın bir şekilde açıldı. "Yeniden evlenmek mi? Ben normal bir evlilik yapmadım, doğru düzgün bir gelinlik bile giymedim. Her genç kızın hayali olabilir ama benim değil. Ben bir daha asla evlenmeyeceğim, hiçbir zaman arzuladığım gibi gelinlik giymeyeceğim."

"Doksanlık bir nine gibi konuşuyorsun ya! Neden gelinlik giymeyeceksin? Dünyadaki tek erkek Tuna Üstüner mi?" diyen Yasemin'e anlayışla baktım. Tuna'ya olan sevgimi anlayamazdı.

"Evet, dünyadaki tek erkek o!" dedim düşünmeden.

Yasemin bir şey söylemedi. Onun en mutlu gününde kendini kötü hissetmemesi için ben de devam etmedim. Sarıldık, vedalaştık ve Yasemin'e bugün yeniden Erzurum'a döneceğimi söylemedim. Bunu bilseydi beni bırakmayacaktı. Ve ben Tuna'nın olduğu bu şehirde daha fazla kalamayacağıma onu ikna edemeyecektim.

Onlar gittikten sonra Metin'in koluna girip sancıyan ayaklarımla beni bir yerlere oturtmasını istedim. Gözlerim kimi arayacağını bilerek etrafı yokluyordu. Ne yazık ki Tuna bu defa yoktu. Herkes yavaşça dağılırken onu göremedim. Muhtemelen Kutlar Malikânesi'ne geçmişti. Ben olmadığım için artık daha rahat olmalıydı. Üzgünce dağınık sandalyelerin arasında oturdum. Metin o sırada telefonu getirdi.

"Seniha Teyze arıyor. Sana ulaşamamış da."

Telefonumun şarjı bitmişti muhtemelen. Metin'in telefonu bana uzatıp yakınlarda olacağını, rahat rahat konuşmamı söyledi. Gülümseyerek onu gönderirken annem karşıdan bağırıyordu.

"Deniz kızım, nikâh bitti mi? Düğün nasıldı, Yasemin güzel miydi? Sen nasılsın yavrum. Ağrın, bulantın yok değil mi?"

Tüm bu soruları nefes almadan soran anneme yanıt verdim. "Evet anne, nikâh bitti. Güzeldi işte. Yasemin çok güzel olmuştu. Gelinliği çok güzeldi. Ben de bir gelinlik giyebilseydim tam böyle olmasını isterdim. Şahane bir gelindi, anne. Ben de iyiyim, biraz kasıklarım ve dizlerim ağrıyor. Ay anne, bugün canım çok civil istedi ya. Keşke olsaydı şimdi, hiçbir şeye bu kadar aş ermemiştim."

Annem eve gelince bana en kalitelisinden alacağını söyledikten sonra bebeğimi sordu. "Torunun da çok iyi... Çok uslu benim bebeğim. Sessiz sessiz oturuyor."

Gülümseyerek karnımı okşadığım o sırada biri hışımla telefonu elimden çekti. Şaşırarak ve korkarak ayağa fırladım. Tuna... Annemin sesi karşıdan duyulmaya devam ederken telefonu kapattı. Yere atıp çiğneyeceğinden korktum.

"Ne yapıyorsun?" dedim ürkerek. Konuşmayı duymuş muydu?

"Bebek mi? Ne bebeği bu?" diye gürledi. Ah, kesinlikle duymuştu.

"Bebek yok. Bebek diyen mi oldu? Sen ne zaman geldin?"

"Deniz... Yeter artık lanet olası! Bir kere de açıkça doğruyu söyle. Hamilesin değil mi?"

Gözlerindeki o derin kuyudan ürktüm. İtiraz edemeyeceğim kadar sertti sesi. "Ben..."

Kollarımı kavradı. "Hamile misin?"

Metin'e bakındım, beni kurtaracak biri olmalıydı. Metin uzakta kızın biriyle konuşuyordu. Bağırsam belki fark ederdi ama Tuna'nın ellerinin arasında tek yapabildiğim sessizce başımı eğmek oldu.

"Yüzüme bak!" dedi sertçe.

Başımı usulca kaldırdım. Gözlerim yine dolmuştu. Lanet olası bedenim, bu adamın yanında böylesine aciz görünmekten vazgeçmeliydi.

Tuna tek kelime söyledi. Adımı... "Deniz!" dedi sanki beni benimle tehdit ediyordu. "Bir kere dürüst davran. Bir kere yalan söyleme! Benim çocuğumu mu taşıyorsun?"

Dudaklarım aralandı. İkilemler beynimde uğulduyordu. *Ya bebeğimi benden alırsa?* kâbusuna eşlik eden *Söyle işte aptal, belki her şey düzelir*, nidasına yenildim. "Evet," dedim duraklamadan. "Senin çocuğunu taşıyorum, ben hamileyim."

"Ne zamandan beri!"

"Ne demek bu?" diye bağırdım. Ondan olmadığını ima etmiyordu değil mi?

"Ne zamandan beri hamilesin?"

"On altı haftalık." Hamilelikte haftalık kavramını anlamayacağını bilerek "Dört aylık," dedim.

Gözleri kısıldı. Düşünür gibi birkaç saniye geçirdi. "Yani henüz buradan gitmeden önce farkında olmalıydın bu durumun," derken öfkeliydi.

"Evet ama..."

Sözümü kesti. "Bana neden söylemedin?"

"Ben de sonradan öğrendim. Erzurum'dayken..."

"Lafı dolandırma kahrolası! Şimdiye kadar neden söylemedin? Üstelik anladığım kadarıyla söylemeye de niyetin yoktu!"

Kaygı bir kurt gibi beynimi kemirdi. Düşünemiyor, uygun bir açıklama için kafamı toparlayamıyordum. "Ben," diyerek dilimin ucuna gelmeyen gerekçemi hatırlamaya çalışırken Tuna kötü bir bakış attı. Öylesine korkutucuydu ki...

"Doğurduktan sonra şantaj mı yapacaktın, yoksa mahkemede tazminat için mi kullanacaktın? Ya da... Bu da başka bir oyun mu? Hâlâ tependeki adamlarla kirli işler peşinde misin?"

"Hayır," diye inledim. "Bebeğim tertemiz! Lütfen... Hayatımdaki tek doğru, tek temiz şey o... "

"O halde bana derhal bir açıklama yap!"

Kolumdaki tutuşu sertleşince canım yandı. Metin'in arkamdan seslendiğini duydum. "Abla?"

Tuna kollarımı bırakıp bir adım geriye çekildi. Metin gelince "Sen karışma!" dedi doğrudan.

"Sen de kimsin?" diyen kuzenimin önünde durdum.

"O benim kocam... E...eski kocam. Tuna Üstüner."

Metin elini uzatmadı, Tuna da öyle. Tanışmalarının bir anlamı, bir önemi yoktu. Kimse kibarlık etmeyecekti.

"Deniz'le konuşmam gerek, sen gidebilirsin," diyen sevdiğim adam yeniden koluma dokundu ama daha nazikti.

"Biz Deniz'le beraber gideceğiz. Erzurum'a. Ne konuşacaksan şimdi, burada konuş."

"Deniz hiçbir yere gelmiyor!" diye emretti Kurumsal Kasıntı'm.

Gözlerimi şaşkınca açtım. "Bugün otobüsüm var. Döneceğim."

"Dönmeyeceksin!"

"Sen neden karışıyorsun? Düğün için geldim ve gideceğim. Bunu sen de istemiyor muydun, beni..." Durdum ve devam etmedim. Metin varken Tuna'nın bana yaptığı muameleyi hatırlatmak istemedim. Ama o hatırlamıştı.

"Daha önce konuşulanların bir önemi yok artık. Sen bu durumdayken..." Karnıma baktı. Hoşnut muydu, değil mi bilemedim. Muhtemelen bundan nefret etmişti. Yeniden benimle karşılaştığı ve beni görderemediği için kızgınlığı artmış olmalıydı. Gözlerini karnımdan çekerken Metin'e döndü. "Sen istediğin yere gidebilirsin ama Deniz benimle gelecek!" dedi.

Onun bu buyurganlığı karşısında Metin de sindi. Bana dönen kuzenim sorar gibi bakınca "Git," dedim. Tuna ile yeni bir çatışmaya hazır değildim. Burada, herkesin için, kuzenimin yanında beni aşağılamasına katlanamazdım. Ona boyun eğmekten başka çarem yoktu. Bir sebep buydu ama kalmamdaki en büyük sebep gitmek istememedi. Kalmak, Tuna'nın yanında ömrünün sonuna

kadar böylece dikilmek istiyordum. Erzurum'a dönmemek, dönememek o an beni fazlasıyla mutlu ediyordu.

Metin bu sırada muhalefet görevini başarıyla sürdürdü. "Tamam, ben de beklerim. Ne zaman döneceksen, yine beraber gideriz!" dedi havai bir tavırla.

Tuna beni hafifçe yana çekti. Metin'le şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Aralarındaki iki üç adımı tek adıma indirip ona iyice yaklaştı. Tehditkâr tavrına sesi de eklendi. "Deniz gelmiyor dedim, daha fazla uzatma ve çek git!"

"Bana bak seni züppe," diyen Metin öne atılınca ikisinin arasına son anda girdim. "Metin, ablacım lütfen. Sen git. Ben iyiyim."

Metin kavgaya hazır olarak bana baktı. "Bu adam sana kötü mü davranıyor, korkuyor musun ondan?"

Durakladım. Gözlerimden inen yaşları silerken "Korkmuyorum," dedim. Korkuyordum ama nefretinden, beni kalbinden söküp atışından korkuyordum. Şimdi bu nefrete birkaç tuğla daha eklemesinden korkuyordum. "Ben iyiyim, sen Erzurum'a dön. Anneme de hiçbir şey söyleme. Sorarsa da buradaki eşyalarımı toparladığımı falan söyle. Tuna'yla konuştuğumu bilirse çok kızar. Bu yüzden uydur işte bir şeyler. Ben de arayınca onu rahatlatacak şeyler söylerim."

"Bak abla, eğer bana korkup da söylemediğin bir şey varsa söyle! Sen sahipsiz değilsin."

Tuna bu sırada iki eliyle omuzlarımı kavradı. Beni kendine çektiğinde şaşırmıştım. Sırtım neredeyse onun göğsüne değecekti. Konuştu. İçimi umutla dolduran, kalbimi titreten o sözleri söyledi. "Doğru, Deniz sahipsiz değil. Onun sahibi benim!"

Sonra beni daha da çok çekti. Bu defa onun bedeninin temasını hissettim. "Şimdi, gidiyoruz. Sen de Deniz'in ailesine onun iyi olduğunu söyleyeceksin!"

"Ona sakın bir şey yapayım deme! Yemin ediyorum aşiretimiz toplanır ve senin hesabın kesilir."

Tuna alayla güldü. Metin'in saçma tehdidinin tek kelimesinden korkmadığı gibi ona inanmadı bile. Ben ise mahcup olmakla, bayılmak arası gidip geliyordum. En sonunda Tuna beni bırakınca

Metin'i bir köşeye çektim. Bebekten ve babasının bunu yeni öğrendiğinden bahsettim. Boşanma için konuşmamız gereken şeyler olduğunu söyledim. Onu ikna ettiğimde pek de onaylamasa da gitmeyi kabul etti.

Metin gider gitmez yerimde birkaç saniye boyunca derin nefesler aldım. Aylardan sonra Tuna ile buluşmak, onunla yalnız kalmak, konuşmak sandığımdan daha zor olacaktı. Kendimi hazır hissetmesem de içimdeki umutla toparlanabildim. Elimi karnıma götürüp bebeğime gülümsedim. Babası artık ondan haberdardı. Bu benim için tarifsiz mutluluktu. Hayallerimde bu haberi sevinçle verdiğimi, sürpriz yaptığımı kurmuş olsam da bu şekilde de iyiydi. En azından vicdanım rahattı. Annemim telkinleri sonucu mantıklı bulduğum bu gizleme işi içimdeki sıkıntıyı büyütmüştü. Artık o sıkıntı yoktu. Bundan sonra olacaklar vardı. Ne olacağını bilmiyordum. Umut içinde Tuna'ya döndüm.

"Buraya gel," dedi beni yanına çağırarak.

Ona doğru yürüdüm ve mümkün olan en kısa mesafede durdum. Sanki kaçıp gidecekmişim gibi kolumu tutup dışarıya çıkardı. Birkaç saniye sonra valeden aracı gelmişti. Anılarımda belirgin yere sahip olan Escalade'in kapısını açtı. Beni önce arabasına, sonra hayatına mı davet edecekti? Sanırım umutlarımı fazla büyüyüp patlamadan önce durdurmalıydım. Temkinli bir şekilde ön koltuğuna oturunca kalbim havalandı. Her şey inanılmaz bir şekilde eskiye benziyordu. Kaldığımız yerden devam etmeye benziyordu. Kaldığımız yerden devam etme fikri çok uzak olsa da mutluydum o an için.

Tuna da koltuğuna yerleşti. Emniyet kemerini takarken bana döndü. İkazı gördüm. Kemeri taktım ve gülümsedim. Karşılık almadım ama önemi yoktu.

"Civil ne?" diye sordu herhangi bir duygu belirtisi göstermeden.

Durduk yere bunu sorması karşısında şaşırmıştım. Haberim olmadan tepemde dikilirken annemle konuşmalarımızı duymuş olmalıydı. Yanıt verdim. "Civil bir peynir türü. Bizim oralardan."

Bu konuyla ilgili başka herhangi bir şey söylemedi. Bir süre sessizce gitmeye devam ettik. Bu sessizlik biraz korkutucu seviyeye

nişti. Beni nereye götürüyordu ve neden bu kadar sessizdi? uşmaya niyeti olmadığını, henüz öfkesinin geçmediğini gö- ce ben konuşmaya başladım.

"Güzel bir düğündü, değil mi?"

Lütfedip cevap vermeyen kocama aldırmadan kendi kendime ıldanmaya devam ettim. "Mert çok tatlı bir eş oldu. Yasemin çok güzel bir gelindi. Gelinleri severim, düğünleri de. Bir kız hayatının en güzel günlerinden biridir."

"Saçmalık!" diyen Tuna o an konuştu. Sesindeki öfkeye de, a da aldırmadım. Benimle inatlaşmak için dünyanın yuvar- olmadığını bile söyleyebilirdi. Ona daha fazla muhalif olacak er söylemek yerine sustum. Sonra aklıma birdenbire Metin'in duğu cümle geldi.

"Aşiretimiz falan yok," dedim hafif bir mahcubiyetle. "Kuze- kendince beni korumaya çalışıyordu."

Tuna bana döndü. Tek saniyelik bir bakış attı. "Yalan söyle- genlerinize işlemiş herhalde."

"Yalan değil, sadece abartıyor," dedim hafif bir kızgınlıkla. iret sayılacak kadar büyük olmasa da kalabalık bir sülalemiz dır."

Sevdiğim adam bir an bocalamadan, sözlerini sakınmadan "Aşi- niz olsaydı da fark etmezdi," dedi. "Seni benden kimse alamaz!"

Bu bir sahiplenme miydi, bir tutsaklık mı? Sanırım ikisine de üllü olurdum.

"Doktora falan gidiyor musun?" diye sordu birkaç dakika ra. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda..." Gülümsedim. Kocamla bebeğimiz hak- da konuşmak güzeldi. "Bebeğimiz çok akıllı. Sanırım sana ben- ecek."

Yüzünden anlık bir şaşkınlık ifadesi geçti. Bunun keyfini çıkar- ı. Baba olma konusunda ne hissettiğini tam olarak bilmiyordum. hesiz o da fazla hazırlıksızdı. Alışsa iyi olurdu. Aylar önce bu e karşı çıkmıştı ama şimdiden bunu değiştirmeye çalışmalıy- ı. Yanıt vermemesi bile iyiye işaretti. En azından kızmıyordu.

"Sana benzememesi bir şans olur," dedi sessizliğin uzadığı bir an.

Ona döndüm. Anlamaya çalıştım. "En azından kişiliksiz olmaz!" diye bitirdi sözlerini.

"Ben kişiliksiz değilim!" diye bağırdım. İnler gibi devam ettim. "Keşke biraz olsun beni anlasaydın, keşke anlamak isteseydin..."

"Anlaşılacak ne var Deniz? Senin... kahrolası bir hain olmandan başka?"

"Olmak istemediğim bir şeye zorla itildim ben. Seninle yaşadığım hayatı kendi ellerimle yıkacak bir gerizekâlı gibi mi görünüyorum?"

Alaycı gözleriyle bana baktı. Keyiften uzak bir gülüş atarken konuştu. "Sadece planların erkenden açığa çıktı. Bunun sonsuza kadar sürmesini bekledin ama hata yaptın! Yoksa elbette kendi ellerinle yıkmayacağın bir zenginliğin içindeydin."

"Benim tek zenginliğim senin aşkındı!"

Bana inanmıyordu, inanmayacaktı ve bu böyle gidecekti. Kederimi, acımı görmeyen, öfkesi gözünü kör etmiş, kızgın biriydi. Aşk üzerine, yeniden başlamak üzerine konuşmak çok anlamsızdı. Bunlar yerine yine o tatsız, berbat konuyu açtı. "O adamlarla görüşüyor musun?" diye sordu kızgınca.

Hızlıca "Asla," dedim. "Onlarla hiçbir zaman görüşmedim. Onlar beni zorla çağırdılar!"

Elini kaldırıp susmamı işaret etti. Ah, Kurumsal Kasıntı'm! Biraz olsun beni dinleme gayreti içinde olsaydın...

"Her neyse, uzatma!" dedi bu defa. Sesindeki sertlikten ürktüm.

"Nereye götürüyorsun beni?"

"Eve!" dediğinde duyularım kapandı. Bir tek gözlerim açıktı, sonuna kadar.

"Eğer görüştüğün birileri varsa ve onlara bu detayları verirsen, bu defa seni kendi ellerimle öldürürüm, anladın mı beni?"

"Ailemden başka kimseyle görüşmüyorum! Çok şükür ki peşimi bıraktılar."

Umursamaz bir bakış attı. Artık bu ithamlara, bu sözlere alışmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Tuna'nın aşk dolu sözlerinden, özenli davranışlarından, tutkulu dokunuşlarından sonra bu dondurucu gözlere, buzullardan bir parça taşıyan bu bakışlara,

kor alevlere benzeyen bu sözlere nasıl katlanabilirdim? Bağışıklık sistemim bunlara karşı güçlü değildi. Ben, hayatında çok az bir zamanda mutluluğu bulmuş bir şanssızdım. Her şeye rağmen o kısa zaman, ömrüme bir desen gibi işlemişti. Bana gelecek kötülükler karşısında bile o mutluluğu hatırlayarak ayakta kalıyordu. Bana mutluluğu veren o adam bile yıkamazdı bunu. Kötülüğü o yapsa bile öncesinde verdiği o rüyayı bozguna uğratamazdı!

❧ ❧ ❧

Gerçekten o eve gitmiştik. Masal dünyama... Bizim için, ailemiz için satın aldığı o villaya. Aynı zaman en son beni kovduğu, kapının önüne koyduğu o eve. Arabadan kendi çabamla indiğimde midemdeki bulantı çoğalmıştı. Karnım da açtı ancak bir şey yiyecek halim yoktu. Tuna aracından çıkıp beklerken "Beni buradan kovmuştun," dedim. "Tekrar evine almak istediğine emin misin?"

"Seni değil, çocuğumu alıyorum. Böyle düşün!" dedi gergince.

Somurttum. Keşke bir şey yapabilseydim. Mesela hafif topuklularımla ayağını çiğneyebilseydim. Tek yaptığım incinmiş gururumla yürümek oldu. Kapıyı bir kadın açtı. Orta yaşlı, temiz giyimli, görmüş geçirmiş bir tipti.

"Hoş geldiniz, efendim," dedi Tuna'ya gülümseyerek. Sonra bana döndü. Birkaç saniye beni inceledi ve bakışları karnıma kaydı. Hamile olduğumu gösterir gibi göbeğimi kavramıştım. Bana da kibarca selam verdi. Aynı şekilde davranmaya çalıştım. Evin çalışanı bile olsa burada bir kadın görmek içimde tuhaf duygular uyandırdı. Kıskançlık gibi bir şeydi. Ürkerek eve girdiğimde sımsıcak ev beni kendine öylesine çekti ki neredeyse ağlayacaktım. Bir yuva olmanın tüm izlerini taşıyordu. Bir eş, bir koca, bir bebek... Sıcaklık, mutfaktan gelen yemek kokuları, köşedeki vestiyere asılmış bir palto... Her şey öylesine mükemmeldi ki, beni o an hiçbir şeyin mutsuz edemeyeceğini düşündüm.

Tuna bu sırada kadına "Siz gidebilirsiniz," dedi.

"Masayı kurabilirim," diyen kadına elimde olmadan yanıt verdim. "Ben hallederim."

Tuna bana kötü bir bakış attı ama aldırmadım. Kadın başını sallarken ben de salona doğru yürüdüm. Sevdiğim o yere... Anılarımda güzel izler bırakmış olan bu mekân kısa süre içinde beni mahveden bir detaya sahiplik yaptı. Tuna'ya bakmak için arkamı döndüğümde duvarı görmüştüm. Aylar öncesinde her şey başlatan, Tuna'yı karşıma çıkaran CV'm, lanetli öz geçmişim yerinde yoktu. Çerçevesiyle birlikte çöpe atılmış olmalıydı.

Bunu sormadım. Benden nefret eden bir adamın böyle bir anıyı saklaması için bir gerekçe olamazdı zaten. Aldırmamaya çalışarak kanepeye oturdum. Dizlerim hâlâ sancıyordu. Tuna benimle beraber salona girmedi. Birkaç dakika sonra kapı sesleri ve tam olarak anlayamadığım bir konuşma işittim. Kadın gitmiş olmalıydı. Adım sesleri çalındı bu defa kulağıma. Tuna'nın varlığı gibi adımları da tanıdıktı. Tam karşıma oturdu. Oturduğu şey tekli bir berjer koltuk olmasına rağmen bir kral tahtı gibiydi. Onu tahta çeviren şey bir kralın oturuşuydu. Ülkemin kralı Tuna Üstüner, koltukta geriye yaslanmış, ellerini birleştirmiş, sorgulayan gözleriyle bana bakıyordu.

"Hamile olduğunu neden gizlemeye çalıştın?" diye sordu keskin bir tavırla.

Rahatsızca kıpırdandım. "Onu istemeyecektin!"

"Buna sen mi karar veriyorsun?"

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Şirkette beni Ankara'dan göndermeye çalışırken hamile olup olmadığımı sormuştun?"

"Ve sen de olmadığını söylemiştin. Yalandı değil mi?"

"Değildi!" diye atıldım. "O gün hamile olduğumu bilmiyordum ama bilseydim de söylemezdim."

Tuna'nın gözleri alevli oklar fırlatır gibiydi. Kararlı olmaya gayret edip devam ettim. "*İyi ki hamile değilsin,* demiştin. Çocuk fikrinden nefret eder gibi söylemiştin bunu. Bebeğimi istemeyeceğinin kanıtı değil mi bu sözler? Bu yüzden söylemedim işte. İstemediğin bir şeyden haberdar olmanı engelledim!"

"Önemsiz, sıradan bir şeyden bahseder gibisin. Buradaki konu bir bebek! O küçücük beyninle kendince kararlar alıp bir de haklıymışçasına savunmaya mı geçiyorsun?"

kor alevlere benzeyen bu sözlere nasıl katlanabilirdim? Bağışıklık sistemim bunlara karşı güçlü değildi. Ben, hayatında çok az bir zamanda mutluluğu bulmuş bir şanssızdım. Her şeye rağmen o kısa zaman, ömrüme bir desen gibi işlemişti. Bana gelecek kötülükler karşısında bile o mutluluğu hatırlayarak ayakta kalıyordu. Bana mutluluğu veren o adam bile yıkamazdı bunu. Kötülüğü o yapsa bile öncesinde verdiği o rüyayı bozguna uğratamazdı!

❧ ❧ ❧

Gerçekten o eve gitmiştik. Masal dünyama... Bizim için, ailemiz için satın aldığı o villaya. Aynı zaman en son beni kovduğu, kapının önüne koyduğu o eve. Arabadan kendi çabamla indiğimde midemdeki bulantı çoğalmıştı. Karnım da açtı ancak bir şey yiyecek halim yoktu. Tuna aracından çıkıp beklerken "Beni buradan kovmuştun," dedim. "Tekrar evine almak istediğine emin misin?"

"Seni değil, çocuğumu alıyorum. Böyle düşün!" dedi gergince.

Somurttum. Keşke bir şey yapabilseydim. Mesela hafif topuklularımla ayağını çiğneyebilseydim. Tek yaptığım incinmiş gururumla yürümek oldu. Kapıyı bir kadın açtı. Orta yaşlı, temiz giyimli, görmüş geçirmiş bir tipti.

"Hoş geldiniz, efendim," dedi Tuna'ya gülümseyerek. Sonra bana döndü. Birkaç saniye beni inceledi ve bakışları karnıma kaydı. Hamile olduğumu gösterir gibi göbeğimi kavramıştım. Bana da kibarca selam verdi. Aynı şekilde davranmaya çalıştım. Evin çalışanı bile olsa burada bir kadın görmek içimde tuhaf duygular uyandırdı. Kıskançlık gibi bir şeydi. Ürkerek eve girdiğimde sımsıcak ev beni kendine öylesine çekti ki neredeyse ağlayacaktım. Bir yuva olmanın tüm izlerini taşıyordu. Bir eş, bir koca, bir bebek... Sıcaklık, mutfaktan gelen yemek kokuları, köşedeki vestiyere asılmış bir palto... Her şey öylesine mükemmeldi ki, beni o an hiçbir şeyin mutsuz edemeyeceğini düşündüm.

Tuna bu sırada kadına "Siz gidebilirsiniz," dedi.

"Masayı kurabilirim," diyen kadına elimde olmadan yanıt verdim. "Ben hallederim."

Tuna bana kötü bir bakış attı ama aldırmadım. Kadın başını sallarken ben de salona doğru yürüdüm. Sevdiğim o yere... Anılarımda güzel izler bırakmış olan bu mekân kısa süre içinde beni mahveden bir detaya sahiplik yaptı. Tuna'ya bakmak için arkamı döndüğümde duvarı görmüştüm. Aylar öncesinde her şey başlatan, Tuna'yı karşıma çıkaran CV'm, lanetli öz geçmişim yerinde yoktu. Çerçevesiyle birlikte çöpe atılmış olmalıydı.

Bunu sormadım. Benden nefret eden bir adamın böyle bir anıyı saklaması için bir gerekçe olamazdı zaten. Aldırmamaya çalışarak kanepeye oturdum. Dizlerim hâlâ sancıyordu. Tuna benimle beraber salona girmedi. Birkaç dakika sonra kapı sesleri ve tam olarak anlayamadığım bir konuşma işittim. Kadın gitmiş olmalıydı. Adım sesleri çalındı bu defa kulağıma. Tuna'nın varlığı gibi adımları da tanıdıktı. Tam karşıma oturdu. Oturduğu şey tekli bir berjer koltuk olmasına rağmen bir kral tahtı gibiydi. Onu tahta çeviren şey bir kralın oturuşuydu. Ülkemin kralı Tuna Üstüner, koltukta geriye yaslanmış, ellerini birleştirmiş, sorgulayan gözleriyle bana bakıyordu.

"Hamile olduğunu neden gizlemeye çalıştın?" diye sordu keskin bir tavırla.

Rahatsızca kıpırdandım. "Onu istemeyecektin!"

"Buna sen mi karar veriyorsun?"

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Şirkette beni Ankara'dan göndermeye çalışırken hamile olup olmadığımı sormuştun?"

"Ve sen de olmadığını söylemiştin. Yalandı değil mi?"

"Değildi!" diye atıldım. "O gün hamile olduğumu bilmiyordum ama bilseydim de söylemezdim."

Tuna'nın gözleri alevli oklar fırlatır gibiydi. Kararlı olmaya gayret edip devam ettim. "*İyi ki hamile değilsin,* demiştin. Çocuk fikrinden nefret eder gibi söylemiştin bunu. Bebeğimi istemeyeceğinin kanıtı değil mi bu sözler? Bu yüzden söylemedim işte. İstemediğin bir şeyden haberdar olmanı engelledim!"

"Önemsiz, sıradan bir şeyden bahseder gibisin. Buradaki konu bir bebek! O küçücük beyninle kendince kararlar alıp bir de haklıymışçasına savunmaya mı geçiyorsun?"

"Haklıyım! Hamile olmamı istemiyordun. Üstelik benden bu kadar nefret ederken bebeğimi benden alacağından korktum. Her şey üst üste birikince en iyisinin gizlemek olduğunu anladım."

"Ortaya çıkacağını tahmin etmedin, öyle mi?"

"Nasılsa birkaç haftaya kadar boşanacaktık. Karnım belirgin olmadan bu iş bitecekti. Böylece beni asla görmeyecektin. İstediğin şey bu değil miydi? Şimdi neden bu kadar kızgınsın?"

"Doğru, istediğim şey seni sonsuza kadar hayatımdan silmekti ama bu görmezden gelemeyeceğim bir sorun!"

Hışımla ayağa kalktım. Ani hareketten ötürü başım döndü ancak işittiğim sözlerin yanında o an can verir gibi çırpınsaydım da daha az acı çekerdim. Ağlamamak için kendime kızdım. "Bu bir sorunsa bu sorunu hemen çözeceğim. Hamile olduğumu unut ve hayatına devam et!" der demez hızla kapıya yöneldim. Beni sorun olarak görmesini anlardım ama bebeğimi... İşte buna katlanacak gücüm yoktu.

Salondan üç adımda çıktım ama dördüncü adımla kuvvetle tutulup durduruldum. Tuna omuzlarımı bir kez daha kavrarken adım atmak bir yana kıpırdayamadım bile.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye tısladı tepemden.

"Senin için bir sorun olmaktan çıkıyorum. Bırak beni!"

"Ben izin vermedikçe hiçbir yere gidemezsin!"

"Hamile olmam senin için berbat bir şey değil mi? Bırak da hayatındaki bu berbatlığı bitireyim. Bugünü hiç yaşamamış say, beni görmemiş ol!"

"Sen yanımda olacaksın ama seni görmeyeceğim öyle mi?" diye fısıldadı kulağıma doğru. "Bu mümkün değil, Deniz Üstüner!"

Kollarından çıkıp süratle ona döndüm. Bu sözleri işitmekle kalbim aylar sonra ilk kez bu kadar coşkuyla atıyordu. "Beni gör... Lütfen," diye inledim. "Sana olan aşkımı gör."

Hiçbir şey söylemeden öylece durdum. Dayanamadım bu sessizliğe. Kendimi ittim. Zorla değil isteyerek, planlıca değil tamamen içimden geldiği gibi Tuna'nın kollarına atıldım. Ona sarıldım ve tam da istediğim gibi göğsünde ağladım.

"Seni çok özledim sevgilim... Seni o kadar çok özledim ki... Her gün... Her gün paslı bir bıçakla bir yerim kesiliyormuş gibiydi. Her gün diri diri gömülüyormuşum gibi geçti. Her saniyem ıstıraptı, her dakikam can çekişmekti. Beni artık, daha fazla sensiz bırakma. Dayanamıyorum."

Tuna'nın ellerini tenimde hissedince daha derinden ağladım. Elleri sırtımı kavradı. Dokundu bana. Belki sımsıkı kendine yapıştırmadı ama beni itmedi de... İzin verdi orada ağlamama. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Görüşüm net değildi, gözyaşlarımın imkân verdiği kadarıyla onun derin yeşil gözlerine kenetlendim. "Seni seviyorum," dedim fısıldayarak. "Lütfen. Söyle!" Eskisi gibi beni sevdiğini söyleyecek miydi? *Büsbütünüyle,* diye ekleyecek miydi sonuna? Heyecan içinde bekledim.

Konuşmadı ama çatık kaşları yüzümde gezindi. Sağ eli sırtımdan çekildi. O güçlü el, o sıcak avuç yüzüme yaklaştı. Allah'ım mutluluktan ölecektim. Yanağıma uzanan eli, gözyaşlarıma dokununca, o teması tenimde hissedince yüzümü avucuna doğru eğip gözlerimi kapattım. O an elini hızla çekti. Beni itti ve arkasını döndü. Yazısı silinen bir kitap gibi kalakaldım. Bomboş ve anlamsız...

"Sen... Sen biraz dinlen," dedi gergin sesiyle. "Sonra konuşuruz."

Yeniden bana döndü ama yüzüme bakmadı. Öfkesini, hiddetini, bana, ama en çok da kendine olan kızgınlığımı fark ettim. Yanımdan çekip gitti. Dışarıya! Kapıyı açtı ve evden çıktı. Kendimle baş başa kalmak istemediğim kadar kötüydüm. Özgeçmişimden sonra boşalan duvara gözlerim çakılı kaldı. Zamanı ayırt edemeyecek şekilde ayakta dikildim. Hissiz ve ruhsuzdum. Asla aşamayacağım bir duvarı yıkmaya çalışmaktan yorulmuştum. Sadece küçücük bir delik açabilmiştim ama o da kapanmıştı. Tuna o duvarı yıkmama izin vermeyecekti, aramızdaki o yüksek barikat sonsuza kadar orada kalacaktı.

❧ ❧ ❧

"Burada uyumamalısınız, Deniz Hanım. Lütfen yukarıya çıkın."

Gözlerimi açarak tepemden dikilen kadına şaşkınca baktım. Dün gece kapıyı açan evin çalışanıydı. Kafamı hafifçe kaldırmaya uğraştım ama boynum tutulmuştu.

"Ne oluyor?" diye sordum uykulu sesimle.

"Kanepe uyuyakalmışsınız. Yukarıdaki yatak odasına çıkın isterseniz."

Başımı çevirip etrafa baktım. Evimdeydim. Sevdiğim adamla bir zamanlar yaşadığım yerde. Sabah mı olmuştu? Geceye doğru buraya uzandığımı hatırlıyordum ama sonrası yoktu.

"Tuna nerede?" diye sordum doğrulurken.

"Beyefendi işe gitti. Uyumanız için yatak odası müsait."

"Onun yatağında mı uyuyacağım?"

"Tuna Bey bu doğrultuda emir verdi. Tabii isterseniz. İstemezseniz başka bir yer bulabiliriz."

Ah, daha başka ne isteyebilirdim ki? Tuna'nın yatağında uyumak için her şeyi verebilirdim o an ama uykum açılmıştı. Üstelik midem gurulduyordu.

"Sanırım uyumayacağım," dedim kadına gülümserken. Aylar sonra ilk kez böylesine mutluydum.

"Kahvaltı hazır, buyurun öyleyse."

Başımı sallayıp teşekkür ettim. Kadın mutfağa giderken lavaboya gitmek için hızlı olmam gerektiğini fark ettim. Kaç saattir tuvalete gitmediğim için oldukça rahatsız bir haldeydim. Elimi yüzümü yıkamak da iyi gelmişti. Kendimi iyi hissediyordum ve bugün bazı şeylerin güzel gideceğine dair bir umut besliyordum. Mutfağa doğru giderken kokular mideme bayram yaşattı.

Henüz ismini bilmediğim ancak ilk andan beri iyi hisler beslediğim kadın çay doldururken masaya oturdum.

"Ah, bu peynir gerçekten çok güzelmiş. Doğal şeyleri bu zamanda bulmak zor ama Tuna Bey sizin için bulup getirmiş."

Ne dediğini anlamam gözlerimi şuursuzca kahvaltı masasına çevirmemle oldu. Dün aş erdiğim peynir masada duruyordu. Sadece o değil. En az sekiz çeşit peynir de masadaydı. Gözlerim mutlulukla açıldı. "Tuna mı getirmiş hepsini?"

"Ah evet, sabah sizin için koymamı istedi."

Dudaklarımı ısırıp gülüşümü gizlemeye çalıştım. Benim için gidip civil peynir arayıp bulmuş muydu sahiden? Kalbimdeki mutlulukla hızlıca bir parçasını ağzıma attım. Bugün o kadar da aş ermiyordum ama Tuna'nın bu düşünceli hareketiyle zevkle yedim.

Güzel bir kahvaltı, iyi hisler ve bebeğimin yine her zamanki gibi uslu durması sayesinde harika bir gün geçiriyordum. Geriye sadece Tuna'nın gelişini beklemek kalmıştı. Bu evde onunla beraber yaşamak bazı şeyleri geçmişe döndürebilir, anıları canlandırabilir, buzları eritebilir ve duvarları çatlayabilirdi. Şansım varsa Uranüs'e yeni bir pasaport bile alabilirdim. İçim ümitle, neşeyle doldu. Evimi gezmek, buradaki anılarımı canlandırmak için müthiş bir istek duyunca koşarak yatak odasına çıktım. Her şey aynı yerdeydi. Yatağımız, dolaplar, anılar... Burada kaç mutlu gün, kaç ateşli gece geçirmiştik. Özlem ve utanç içinde odaya girdim. Tuna'nın kokusu sinen mekânda mutlu bir şekilde dolaşırken adım sesleri işittim.

Aynur Hanım arkamdan gelmiş olmalıydı.

"Eşyalarınızı getirince dolaplara yerleştiririz," dedi sıcak bir sesle.

Hızla dolaplara koştum. Nasıl bir dizayn yapmam gerektiği şimdiden kafamı meşgul etmişti. Tuna'yla aynı gardırobu paylaşmak bile güzeldi. Ancak dolapları açınca gördüğüm boşluğa şaşkınca baktım.

"Ama onun kıyafetleri nerede?"

Kadın o sıcaklığından bir şey yitirmeden beni buz gibi üşüten o cümleyi kurdu. "Tuna Bey burada kalmayacakmış efendim. Ah, merak etmeyin bu evde bir süre için size ben eşlik edeceğim. Yalnız olmayacaksınız."

Yalnız olmayacak mıyım? Tuna'nın olmadığı bir eve tüm dünyayı tıksalar yine de yalnız olurdum! Sevdiğim adam benden kaçmaya, o lanet olası duvarlara yenilerini örmeye devam ediyordu...

BÖLÜM 30

Yasemin Kutlar olmak bir rüyaysa, genç kız sonsuza kadar bu rüyayı yaşamak için uykuda kalabilirdi. Uyku mu? Hani şu geldiğinde gitmeyen, sinsice kanına giren, başka her şeyi bir anda unutturuveren illet mi? Ah, Yasemin işte o illete yenilmek üzereydi. Çaresizce bir yerlere kıvrılmak ve uyumak istiyordu. Aslında kıvrılmak istediği tek yer Mert'in göğsüydü. Bir yatak gibi yumuşak değil, aksine bir taş kadar sert olsa da sevdiği adamın göğsünü uykuyla birlikte hayal edince gülümsedi. Avucunun içindeki kocasının elini biraz daha sıktı.

Mert bu temasla beraber gelinine döndü. Gülümsedi önce. Bu gülüş Yasemin'in uykusunu açmak yerine kızı daha da mayıştırdı. Saatlerdir giydiği yüksek topuklular ve görkemli gelinlik içinde iyice yorulduğu için Mert'e yaslanmanın o dayanılmaz çekimine kapılmak üzereydi. Yine de gülümseyebildi. Gözleri yorgunca açılıp kapanırken Mert onu bulundukları kalabalıktan kibarca ayırıp yalnız konuşabilecekleri bir köşeye çekti.

Genç adam "Ne oldu?" diye sordu meraklı gözleriyle. Elini uzatıp kızın yüzünü okşadı.

Yasemin omuz silkti. "Yok bir şey... Sadece burada olduğumu belli etmek istedim."

"Burada olduğunu zaten biliyorum, meleğim. Unuttuğumu mu sandın?"

"Yanındaki adamlara o kadar dalmıştın ki, benim patlamak üzere olduğumu fark etmiyordun."

"Aklım ve kalbim seninleydi. Sadece gözlerimi o adama dikmiştim ve bunu yapmak zorundaydım. O adam bir VIP konuk. Adı Haldun Acaroğlu... Babamın yakın bir dostu. İstanbul'dan

geldi. Saygılı olmam ve iş üzerine verdiği nasihatleri dinlemem gerekiyordu."

Yasemin dudaklarını büzüp sitem eder gibi yanıt verdi. "İş mi? Bir kızı olduğunu söyleyip durdu. Çok akıllıymış da, çok zekiymiş de, aldığı diplomalar buradan uzaya çıkarmış da, İstanbul Üniversitesi'nde okumuş da... Sanırım sizin evlenmenizi falan bekliyordu."

Mert çapkın bir şekilde gülümsedi. "İlkim'le ben mi?"

"Demek adı İlkim? Ne güzel bir isim!" Genç kız kocasına imayla baktı.

"Ama benim favori ismim Yasemin," diyen Mert kızın beline sarılıp kendine çekti. Onun henüz ikna olmadığını görünce hafifçe gerildi. "İlkim* bambaşka bir dünyanın insanıdır. Bilimle, derslerle kafayı bozmuş, tam bir kariyer delisi. Onunla bir gün tanıştığında senin için tehlike oluşturmadığını göreceksin. İyi kızdır, sessiz ve çekingen."

"Senin İlkim'le aran iyi galiba!"

Genç adam başını salladı. "Belki en fazla iki kez görmüşümdür. Toplasan beş cümle konuşmamışızdır. O kızın erkeklerle işi olmaz. Bir gün evlenirse bile, kesin bir profesörle olur. Her neyse, ben hayatımın aşkını buldum, umarım o da bulur."

Genç kız Mert'in sözlerine güvendiğini gösterip kendisi de rahatladı. İlkim tehlikeli değil diyorsa, ona inanıyordu. Zaten kimse tehlikeli değildi. Kocasına mutabık olsa da, itiraz edeceği bir nokta vardı. "Ah, öyle söyleme," dedi kendinden emin bakarken. "Aşkın ne şekilde karşımıza çıkacağı belli mi olur? Ben mesela senin gibi bir adamla evlenebileceğimi düşünmemiştim bile. Bakarsın o kız da bilimle hiç ilgisi olmayan, tamamen zıttı biriyle evlenir."

Mert ona katıldığını gösterir gibi gülümserken kulağına eğilip "Benim gibi bir adam nasıl oluyormuş?" diye sordu.

Yasemin alt dudağını ısırıp muzipçe baktı. Mert de tam o dudaklara baktı. Kızın, baştan çıkaran dudaklarına doğru eğildi sonra. Onu öpmek için deliriyordu. Öpecek gibi hamle yaptığında

---

* İlkim Acaroğlu: Yazarın 'Dikkat! Aşk Çıkabilir' romanının kariyer delisi, tatlı karakteri.

Yasemin hafifçe geriye kayıp "Senin gibi bir adam, tatlı bir serseri oluyor," dedi. "Sonra elbette bir de yalancı oluyor ve en sonunda zengin... Ben böyle bir adamla evlenmeyi hiç hayal etmemiştim. Kendi kulvarımdan biriyle evlenirim sanıyorum."

"Benimle evlendiğin için çok şanslıyım. İyi ki kendi kulvarında biriyle değil, standartlarını düşürüp benimle evlendin. Sensiz bir hayatı düşünemiyorum, meleğim."

"Ah, aşkım benim. Ben seninle evlenerek standartlarımı düşürmedim aksine o standartları Neptün'e çıkardım."

Mert şaşkınca "Neptün mü, bu da ne?" diye sordu.

Yasemin içten bir gülüşle yanıt verdi. "Bilmiyor musun? Deniz sana Neptünlü diyor."

Mert aydınlanmış gibi tek kaşını kaldırırken genç kız keyifle devam etti. "Sen Dünya'da ve Neptün'de, hayır tüm galakside görebileceğim en mükemmel erkeksin."

"Sen de en mükemmel kadınsın!"

"Seni seviyorum Mert Kutlar."

"Seni seviyorum Yasemin Kutlar."

Genç adam hızlı olup diğer konuklara aldırmadan karısının dudağından bir öpücük çalabildi. Kendini çekerken çapkın sesiyle "Kaçalım mı?" diye sordu.

Yasemin eliyle ağzını kapatıp kibarca esnedi. "Kaçalım, çok uykum var!"

"Uyku mu? Bu gece görebileceğin en son şey uyku olacak, meleğim."

Genç kız kızarıp yalandan yere kızgın bir bakış attı ona. "Kaçır beni," dedi şuh sesiyle.

Mert onun elini tuttu. Annesini kolayca bulduğunda "Biz gidiyoruz, Safiye Kaptan. Buralar sana emanet," dedi.

Kadın "Sizi gidi yaramazlar," dedikten sonra kollarını açtı. Mert uzanıp annesine sarılacakken kendini yana çeken Safiye Hanım "Sen değil, gelinim," diye ikaz etti.

Mert bozuldu ancak sevindi de. Yasemin'le annesi arasındaki tüm tatsızlıklar bitmişti. Dünyanın en iyi anlaşan gelin ve kaynanası bile olabilirlerdi. Karısı annesine sarılırken onları zevkle izledi.

Ardından zaman kaybetmeden Yasemin'in elini yeniden kavradı. Başka kimseye bir şey söylemeden Yasemin'i doğrudan kapıdan geçirdi, dışarıya çıkardı, arabasına bindirdi ve bu gece kalacakları otele götürdü.

❧ ❧ ❧

"Lanet olsun! Lanet olsun! Bu da ne böyle?"

"Tepemde lanet okuyup durmasan diyorum. İlk gecemizin bu şekilde geçmesini istemiyorum!"

"İlk gecemizde ben de Birinci Dünya Tokalar Savaşı'nda çarpışmak istemiyordum. Sanırım bu uğurda şehit olacağım!" diyen genç adam öfkeyle yanıt verdi.

Genç kız bezgince "Of, Mert ya!" dedi.

Mert de ofladı ama onunki bir kasırgayla eş, kızgın bir oflamaydı. Neredeyse on dakikadır Yasemin'in saçını, daha doğrusu saçındaki firketeleri çözmeye çalışıyordu.

"Hangi gerizekâlı kuaför dünyada üretilen bütün tel tokaları senin saçına taktı?"

"Of, nereden bileyim böyle olacağını? Kıza saçımı iyice topla dedim. Benim kabahatim bu!" diyen Yasemin bir yandan elleriyle kafasını kurcalarken diğer yandan küçük küçük inliyordu. Mert zaten tokaları çıkarmaktan anlamıyordu ve çektiği firketelerin saça tutturulduğunu, bu saçların da bir yerde Yasemin'in kafasına sabitli olduğunu fark etmiyordu. Sertçe çekip alırken kızın canını yaktığından da haberi yoktu. Kulağının yanındaki tokayı kabaca çektiğinde Yasemin elinde olmadan bağırdı.

"Ah, yavaş çeksene! Öldürdün beni ya!"

"Asıl sen beni öldürdün," diyen Mert sinirle dişlerini sıktı. Ardından pişman oldu ve onun çenesini tutup kendine doğru kaldırdı. Karısının dudağını öperken "Özür dilerim," dedi. "Daha dikkatli olacağım ama beni anla lütfen. Şu an uğraştığım şeyleri bir görseydin!"

Karısıyla düzgünce öpüşmek, koklaşmak güzeldi ama istediği gibi sevişememek, onunla beraber olamamak öfkesini katlıyordu. Gelinliği bile çıkarmadan saçlarını çözmek istediği için bu aşamada

küfrediyordu. Saçları açık, dalga dalga yatağa dökülsün istemişti. Binlerce tokayla uğraşacağını, gelin başı denilen saçma sapan olayın başına nasıl bir bela açacağını da öngörememişti. Şimdi çözülen her tutam saçla, çıkardığı her bir tokayla mutlu olduğuna inanamıyordu! Hayatta böyle küçük şeylere sevineceği aklına bile gelmezdi ama kızın saçından kurtardığı her tokaya, onu cehenneme gönderir gibi düşmanca bakıyordu. Hayır, bu savaşta yenilmeyecekti. Oldukça zorlu bir çarpışma yaşasa da sonunda zafere ulaşacaktı. Kararlıydı ve hayatının dönüm noktası bu küçücük tel tokalarmış gibi ciddiyetle mücadele ediyordu. Belki yarım saat sonra o karmaşık saçtaki bütün tokaları çözdüğünde derin bir nefes koyuverdi. Yasemin'in kollarını kavrayıp "Başardım," derken gelinliğin omuzlarını kapatan dantelleri indirip kızın tenini öptü. Neyse ki gelinlik gizlenmiş, ince bir fermuarla kapandığı için bir de fermuarla savaşa girişmeyecekti.

Genç adam Yasemin'den hiç ses çıkmamasından şüphelenmeyerek fermuarı usulca aşağıya indirdi. Sırtındaki ince dantelli kumaştan karısını hızlıca kurtarmak yerine bu defa yavaş hareket etti sabretmiş ve ödülünü almıştı ama o ödüle sahip olmakta aceleci davranmayacak, tadına vara vara buna ulaşacaktı. Kumaşı sıyırıp ortaya çıkan her alanı, sıcak bedeni hafifçe öperken "Bitti işte," diye mırıldandı kızın kulağına. Sonra orayı da öptü ve gelinliği yavaşça indirmeye başladı. Sırtının yarısı açığa çıktığında Yasemin'i de bırakmıştı. Tam bu sırada tuhaf bir şey oldu. Kızın bedeni dik duramadı ve Mert'in gömleğinin üstünden göğsüne yaslandı.

"Bebeğim ne oldu?" diyen genç adam kızı yana çekip yüzüne baktı. O an ömrü boyunca unutmayacağı o manzarayı gördü. Yasemin resmen *uyuyordu!* Hem de fosur fosur. Hem de gayet rahat bir şekilde ve derin bir uykuyla!

Mert şaşkınlıkla "Yasemin?" dedi. Kız bu seslenişle bile uyanmadı. "Sakın şimdi uyuduğunu söyleme!"

Yasemin bilinci kapalı, derin uykusunda biraz daha sokuldu genç adama.

Mert öfkeli bir kahkaha attı. Çıldırmak üzereydi! Yasemin'i sarıp *Uyan!* diye bağıracaktı ancak son anda yapamadı. Kıyamadı

ona. "Vay be! Gerçekten uyudun ha?" derken bile henüz şaşkınlığı geçmemişti. Sonra kendi haline acıdı. Bu kadar istekle dolmuşken ihtiyacının giderilmemesi karşısında kafasını eğip uyarılmış erkekliğine baktı. Sırıttı. "Bu gece boynu bükük kalacaksın dostum, ikimiz de fena halde ihmal edildik," dedi. Ah kahretsin, gerçekten feci haldeydi!

Uykucu karısı bir keresinde hemşirelerin uyumak konusunda idmanlı olduğunu, nöbette kavuşulan kısacık zamanlarda bile uyuyabildiklerini, her anı iyi değerlendirmenin bu işin sırrı olduğunu söylemişti. Muhtemelen şimdi de işteymiş, nöbetteymiş gibi bulduğu fırsatı değerlendirmiş, Mert'in dokunuşlarını bir tür masaj gibi karşılayıp uyumuş olmalıydı. Ne olursa olsun, Mert hâlâ inanamıyordu! Gerdek gecesi sızıp kalan bir gelini kırk yıl düşünse hayal edemezdi. Elbette, ilk gecesinde gerginlikten, korkudan sevişemeyen gelinler olmuş olabilirdi ama böylesine sızanın Yasemin dışında zor görülebileceğini biliyordu. Her neyse... Yapacak bir şey yoktu! Yapacak çok şey olmasına rağmen bu gece o şeyleri yapamayacaktı. Genç adam öfkeli olsa da bir yandan bu trajikomik durum karşısında gülmek istiyordu. Kızı sımsıkı sararken kulağına mırıldandı. "Seni oyunbozan. Bugün bizden kurtuldun ama yarın kaçışın olmayacak!"

❧ ❧ ❧

Tuna Üstüner'in baba olma fikrine alışması kolay değildi. Deniz'den gelen hiçbir şeyin, hiçbir haberin, onun sebep olduğu hiçbir olayın normal, sıradan olmasına imkân yoktu zaten. Belki bebek sahibi olmak sıradan bir şeydi ama kendi evliliklerinde bu tuhaftı. Her şey baştan beri sıradanlıktan o kadar uzaktı ki... Deniz'le tanışmak, onunla evlenmek, onu sevmek, ondan nefret etmek, onunla bir çocuk sahibi olmak... Çocuktan önce Deniz'i görmenin o sarsıcı duygusunu atlatamamıştı. Deniz'i düğünde göreceğini biliyordu ama buna hiçbir zaman hazırlıklı olmamıştı. O kızı orada dikilirken görmek, aylardır görmediği, özlediği o güzel yüzüne bakmak içindeki hiçbir kaosun dinmediğini haykırmıştı adeta. Onu unutamamıştı ve sevgisi de diplerde kalmamıştı.

Hâlâ canlıydı. Dokunduğu yeri yakacak kadar harlı bir ateşti ona olan aşkı. Deniz bir hain olsa da lanet olası kalbi ihanet dinlemiyordu işte. O kızı istiyordu. O kızı kendi yanında istiyordu. Onu çekip götürürken bu isteğine yenildiğini itiraf edemedi. Bebek için Deniz'i götürmüş, onu yeniden evine almıştı. Bunun direkt olarak o kızın varlığıyla bir ilgisi yoktu. İşte bu yalana kendini inandırabilmek için onun yaşadığı evden taşınmıştı.

Söz konusu sadece çocuklarıydı. İkisinin çocuğu... Baba olacaktı. Bu... Tuhaftı, büyük ve sarsıcı bir histi. Kızı veya oğlu olacaktı. Kız babası olmak müthiş bir şey olurdu şüphesiz ama bir erkek çocuğuna sahip olmak da dünyadaki en güzel şey olmalıydı. Aklı birdenbire çocuklarıyla yapabileceği şeylere kaydı. Onları parka götürebilir, dondurma ısmarlayabilir, o parlak, canlı gözlerinde yaşamdan zevk alabilirdi. Bir köşede Deniz de olurdu mesela. Parkın bir yerinde banka oturmuş, kitap okurdu. Tuna çocuklarını kaydıraktan kaydırırken Deniz başını kaldırır ve gülümserdi. Kızları düşüp dizini acıtınca ağlayarak annesine koşardı. Saçları iki yanlardan bağlanmış, kumral saçlı, annesi gibi açık renk gözlü dünyalar güzeli bir kızları olurdu muhtemelen. Deniz kızını çekip bağrına basar, Tuna yanlarına gittiğinde kızı kucağına atlayıp dolu gözleriyle dudaklarını bükerek babasına naz yapardı. Oğlu bir erkek olduğu için pek ağlamazdı. Ağlamayı acizlik gibi görürdü. Babası gibi kimseden korkmazdı ve herkese sözünü geçirirdi. Evdekilere değil ama... Oğlu annesine asla itaatsizlik etmezdi. Orada, Deniz'in kucağında ağlardı bir tek. Küçücük kalbinde taşıdığı o büyük erkeklik gururu bir tek annesinin kucağındayken sökmezdi işte. Orada her şeyi unutup ağlardı. Ve Tuna Üstüner bu mükemmel ailenin babası olarak böylesi bir mutlulukla kutsandığını düşünürdü. Genç adam bu hayallere ne zaman daldığını bilmiyordu. Kendine geldiğinde kaşlarını çattı. Beyinsiz bir romantik gibi bir de pembe panjurlu ev hayal ederse tam olacaktı.

"Saçmalama!" diye ikaz etti kendini. Hem iki çocuk nereden çıkmıştı? Deniz bir tane doğuracaktı. Sonrasında onlar asla bir araya gelmeyeceklerdi. Bir çocuk daha yapmak için iki insanın yakınlaşması gerekiyordu. Tuna o kadına bir daha asla dokunmayacağını

çok iyi biliyordu. Berbat bir farkındalıktı bu ama ona dokunmayı reddediyordu zaten. Sadakatsiz, hain ve yalancı bir kadınla hiçbir ilişkisi olamazdı. Ondan kazayla bir çocuk sahibi olacaksa bu ilk ve son olurdu. Çocuk fikri bir yandan genç adama garip bir sevinç yaşatsa da, bu sevincin Deniz yüzünden eksik olduğunu biliyordu. Ancak bilmediği bir şey vardı. Babalık! Bu konuda kitaplar falan okumalıydı belki de. Kendisi ailesiz büyümüştü ama çocuğu mükemmel bir babaya sahip olarak büyümeliydi. Ve belki de mükemmel bir anne... Deniz'in bunu da bir şekilde batıracağını düşünüp öfkelendi. Ona karşı aşkı gibi öfkesi de soğumamış olsa da, içinde ikisinden bir parça taşıması Tuna'yı dağıtıp geçiyordu. Bu fikri sevmek üzere olduğu için kendinden nefret etti. Deniz'i ömrü boyunca hayatından çıkaramayacaktı. Eğer bir aksilik olmazsa elbette. Bir aksiliğin ihtimalinden bile korktu genç adam. Deniz'e ya da bebeğine bir zarar gelme düşüncesi oksijen olmadan yaşamaya çalışmak kadar katlanılmayacak bir şeydi. Bunu göze alamazdı.

Pazartesi sabahı olmasına rağmen şirkete geçmekte aceleci davranmadı. Bütün gece uyumamıştı zaten. Deniz'i orada bırakıp gittikten sonra, bir süre aracında sessizce oturmuş, ardından bir kulübe gidip kafayı dağıtmayı denemiş ancak başaramamıştı. Sabaha karşı üç gibi eskiden yaşadığı rezidansa geçip, o iri bedenini kanepeye atmış, sığmamasına rağmen orada uyuyakalmıştı. Sadece birkaç saat için. Gün ağarırken uyandıktan sonra Deniz'i hatırlamıştı kaçınılmaz olarak. Aşkın böyle bir şey olduğunu bir yerlerden duyduğunu hatırlıyordu. Âşık olunca gece yatarken ve sabah kalkarken ilk aklınıza gelen şey o kişi oluyordu. Tuna için bu durum aylardır aynıydı. Deniz'i düşünmek, onun hamileliğine dair tüm detayları da hatırlamak demekti. Canının istediği şeye kayıtsız kalamamaktı. Bu yüzden sabahın erken saatinde yöresel dükkânları dolaşmak kaliteli peynir aramaktı. Deniz'i düşünmek ondan nefret ederken bile ona delicesine âşık olmak, canının çektiklerini ona kavuşturmayı istemekti. Yenilmeyecekti ama... Eğer Deniz'den uzak durmayı başarırsa bir şekilde bu süreci atlatabilirdi. Sadece uzak durması gerekiyordu. Uzaktan kontrol her zaman en iyisiydi. Temas etmeden... Görmeden, dokunmadan,

hissetmeden... Kahretsin, kilometrelerce uzağında olsa bile o kızı hissediyordu yine de. Bunun çaresine bakmalıydı. Çaresi olmadığını bile bile denemeliydi.

Neyse ki bir işi vardı. Hayli önemli bir işti hem de. Binlerce kişiyi idare etmek zorunda olduğu ve sonunda Deniz ile bebeğini aklından çıkarabileceği bir iş... Hoş, bunu pek başaramamış olsa da şirkette olmak bile uzak durma planı için gerekliydi. Akşama kadar iki toplantısı vardı. Bunlara katılmalı, her zamanki gibi başarıyla üstesinden gelmeliydi. İlk toplantıyı bitirip ofisine geçtiğinde Mert'in ziyaretini hiç beklemiyordu. Henüz dün gece evlenen bu taze damadın burada ne işi vardı?

Tuna bunu sordu. "Senin şimdi karınla baş başa olman gerekmiyor muydu?"

"Gerekmiyordu!" diye sertçe yanıt verdi Mert. Lakayt bir tavırla Tuna'nın karşısındaki kanepeye oturdu. Tuna da koltuğundan kalkıp onun yanındaki tekli koltuğa geçti.

"Bir sorun mu var? Sinirli görünüyorsun?"

"Aslında var ama sana anlatacak değilim!"

Tuna alayla sırıttı. "Tam da bu yüzden burada olduğunu düşünüyordum oysa."

"Hayır, bu yüzden burada değilim! Kadınlardan kaçmak için sana katlanıyorum. Üç tane çenebaz kadına karşı senin gibi kasıntı birini tercih ederim."

"Ne olduğunu adam gibi anlatsana."

"Hiçbir şey olmadı!" Evet, sorun tam da buydu. Mert bir an dün geceki fiyaskodan bahsetmek istedi ama bu konu oldukça özeldi. Üstelik sonunda Tuna bir hayli dalga geçebilirdi. Cümleleri çarpıtıp yanıt verdi. "Yasemin'le evlendim ama evliliğin nimetlerini tadamayan bir bedbahttan farkım yok. Bugün annem, Yasemin ve kayınvalidem kahvaltı için buluşacaklarmış. Onları bir araya getirip sana kaçtım!"

"Anladım," diyen Tuna üstelemedi. Evliliğin ilk zamanlarında bazı sorunlar çıkması normaldi belki de. "Sinirini atmak için beni bulduysan boş yere heveslenme. İnan ben de pek iyi değilim," dedi bir müddet sonra.

Mert, dostunun neden iyi olmadığını elbette tahmin ediyordu. "Deniz mi?" diye sordu anlamlı bir bakış atarken. "Onu görmek sana iyi gelir sanıyordum."

"İyi mi gelir?" diyen genç adam öfkeli yeşil gözlerini kıstı. "İhaneti hatırlamanın nesi iyi?"

"Kızın bir suçu yoktu işte!"

"Yine başlama, konu bu değil!"

"Peki, boğazıma yapışma hemen. Neyse Deniz'i artık görmeyeceksin işte. Bugün yarın dönecekmiş."

"O kadar da kolay dönemeyecek!" diyen Tuna'nın vaadiyle Mert şaşkınca baktı.

"Ne demek bu? Yoksa... Yoksa onu göndermeyecek misin?"

"Göndermeyeceğim!" diye kati sesiyle yanıt verdi genç adam.

"O halde barışmaya isteklisin?"

"Bu yüzden değil?"

"Neden o halde? Nefret ettiğin halde Deniz'in gitmesini neden engelliyorsun?"

Tuna sıkıntıyla kravatını gevşetti. Kendisini boğan bir sürü şey içinde bu aptal kravat bile batıyordu artık. Hayat batıyordu aslında. "Çünkü," derken gözlerini kaçırdı. Oflar gibi derin bir nefes koyuverip gerçeği söyledi. "Deniz hamileymiş!"

Mert birkaç saniye boyunca tek kelime edemeyip Tuna'ya anlamsız bakışlar attı. En sonunda kararsız sesiyle "Yani sen... Sen baba mı oluyorsun?" diye sordu.

"Sanırım öyle oluyor."

"Ve ben de amca!"

Tuna öfkeyle Mert'e bakıp "Zevzeklik etme!" diye ikaz etti.

"Hadi ama harika bir şey bu. Sen sevinmedin mi bu habere?"

Genç adam ne hissettiğinden o kadar emin değildi. "Bilmiyorum," dedi sertçe. "Başka şartlar altında sevinebilirdim ama Deniz'le ben bu haldeyken... O kadın bir yalancıyken!"

"Şartları düzelt o zaman. Deniz'i yeniden kazan ve bir aile olmaya bak!"

"Bundan sonra biz sadece iki düşman olabiliriz. Aile olmamıza imkân yok. Deniz'e dair yapmak istediğim tek şey de onu sonsuza kadar hayatımdan çıkarabilmek... Lanet olası kadın!"

Deniz ortadan kaybolursa Tuna hissedeceklerini tam bu cümleleri kurarken yaşadı. Deniz'siz bir dünya gökyüzü olmayan bir dünyaya benzerdi. Deniz gökyüzüydü, aydınlıktı, neşeydi, yaşama sevinciydi. Bir zamanlar elbette. Şimdi değil. Şimdi o sadece bir yüktü, dertti, sıkıntıydı! O artık katlanılması gereken bir sorumluluk, gördükçe acı veren eski bir aşktı!

"Bundan sonra ne yapacaksın peki?" diyen Mert'in sözleriyle kendine gelen genç adam omuz silkti.

"Bebeğin doğmasını bekleyeceğim."

"Yani çocuğunuzu boşanmış ebeveynler olarak büyüteceksiniz."

"Öyle görünüyor."

"Bu berbat bir şey!"

"Katılıyorum."

Mert daha fazla soru sormadı. Tuna'nın yaşadığı ikilemleri görüyordu. Deniz'i yeniden istediğini, onu hâlâ sevdiğini biliyordu. Gururunu yenemediği için tek bir adım atmıyordu ama babalık görevlerini üstleneceğinden emindi. Onu takdir ediyordu. Hayatının altına dinamit koyan ve her şeyi berbat bir kadını bile kovmuyordu yanından. Hatta evine aldığını söylediğinde şaşırmadı bile. Tuna Üstüner her zaman düşünceli ve sorumluluk sahibi bir adamdı. Söz konusu Deniz olsa bile bundan geri adım atmıyordu. O kızın yüzde yüz suçlu olmasına bile bakmadan sorumluluğu üstlenmesi takdir edilesiydi.

Mert konuşmayı bitirdiğinde bir nebze kendi öfkesinden aranmıştı. Üstüner Holding'den çıkarken de Yasemin'in bebek haberini bilmediğini fark etti. Deniz en iyi arkadaşından hamile olduğunu gizlemişti. Mert biraz kızgınlık duymuştu ama Deniz'e hak vermeye çalıştı. Kim bilir o deli kız hangi kaygılarından ötürü bu gerçeği gizlemişti. Ancak Mert gizlemeyecekti. Yasemin'in bunu bilmeye hakkı vardı. Teyze olacağını öğrenmeliydi. Mert teyze ve amca olacaklarını fark ettiğinden beri keyifle gülümsüyordu. Kendi çocuklarının olması şu an mümkün değildi, zaten bu ihtimal yakın

bile değildi. En az bir beş sene daha çocuk istemiyordu. Yasemin'in ve evliliğin tadını çıkaracaktı. Bu süreçte Deniz ve Tuna'nın çocuğunu sevebilirlerdi. Bunda bir sorun yoktu! Yasemin'in de kendisiyle aynı fikirde olduğuna nedense emindi. Yine de karısının bebek haberine üzüleceğini sanıyordu. Deniz'in dul bir anne olması Yasemin'e çok dokunacak, hatta muhtemelen onu ağlatacaktı. Oysa Yasemin'in verdiği tepki Mert'i fena halde yanıltmıştı. Yeniden eve gelip karısına Deniz'in hamile olduğunu söylediğinde, karısının yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı. Yasemin önce şaşırmış, aslında şaşırmak az kalır, hayretle gözlerini ve ağzını açmış, sonra çığlık atmış, en sonunda kahkahalara boğulmuştu.

"Teyze oluyorum!" demişti gülümserken. Mert karısının tatlı sevinciyle tüm öfkesini silip atmıştı. Dün gece uyuyakaldığı ve tüm geceyi berbat ettiği için Yasemin'e kızgındı. İkinci raundu bu gece kazanacağını bilse de öfkesi geçmiyordu. Ta ki bu abartılı sevinç gösterisine kadar...

"Hemen Deniz'e gitmeliyim. Aşkım lütfen beni bırakır mısın?"

Yasemin'in ricasına nasıl hayır diyebilirdi? Genç adam ömrü boyunca onun her isteğini yerine getireceğine zaten çok önceden söz vermişti. "Tamam," deyip gülümsediğinde Yasemin ödülünü vermişti. Boynuna atlamış, onu koltukta geriye itmiş ve tutkuyla öpmüştü.

Mert villadaki salonda karısıyla oynaşmanın tadını çıkarmış, uzun öpmüşleri annesinin basmasıyla da istemeden son bulmuştu. Kahretsin, beklemeyi öğrenmeliydi. Bir derviş gibi sabır konusunda uzmanlaşmalı, nefsini kontrol etmeli ve bu geceye kadar hayatta kalmalıydı.

❧ ❧ ❧

Deniz telefonunu hatırladığında beklemeden annesini arayıp durumu ona izah etti. Tuna'yla karşılaştıklarını ve onun çocuğu öğrendiğini dürüstçe anlattı. Annesi başta biraz kızdı ama Deniz onu yatıştıracaktı.

"Benden çocuğumu zorla almayacak!" dedi taahhüt vererek. Seniha Hanım kızına güvendiğini söyleyip bir dolu nasihat verdi.

Deniz dakikalar sonra annesini ikna edebildiğinde içi rahatlamış bir şekilde telefonu kapattı. Ancak bir an sonra düşündü. Tuna gerçekten bunu yapmaz, çocuğunu zorla elinden almazdı herhalde! Evine getirip, bir tür hükümlü gibi buraya kapatması normal miydi bilmiyordu. Bebek doğana kadar onu buraya hapsedip, sonrasında çocuğu da alıp gitmezdi değil mi? Bu düşünceyle derisini canlı canlı yüzüyorlarmış gibi hissetti. Kalbi ağrıyordu. Tuna'nın bu kadar zalim olamayacağını hatırlatıyordu kendisine ama o yeşil gözlerindeki öfke ateşinin de iyiye işaret olmadığını biliyordu. Uzlaşmaktan uzaktı o Kurumsal Kasıntı! Eğer zorlayarak ya da baskıyla bir şeyler yaparsa, Deniz ona direnememekten korktu. Onu görür görmez ilk bu konuyu sormaya karar verdi.

Öğleden sonra kapı çalınınca Tuna'nın geldiğini anlayıp ayağa fırladı. Kalbi gümbürdüyor, kulakları uğulduyordu. Onun gelişini korkuyla değil umutla beklediğini fark ettiğinde kendine kızdı. Araları asla düzelmeyeceğine göre artık umut etmeyi bırakmalıydı. Yapamıyordu işte. Onu bu kadar severken ümit beslememek elde değildi. Ümitleri kırıldı ama yine de mutluydu. Kapıdaki kişi Yasemin'di. Evlendikten sonraki ilk gün onu görmeyi beklemese de, kendisini en iyi anlayan insanla buluşmak Deniz'e iyi gelmişti. Tabii saniyeler sonra Yasemin boynuna sarılıp dolu dolu gözleri, sitemli sözleriyle bir güzel azarlamasaydı şüphesiz daha mutlu olurdu.

"Bana neden söylemedin, Deniz! Neden hamile olduğunu gizledin? Seni asla affetmeyeceğim," derken Deniz kıza sımsıkı sarıldı.

"Yeni gelinler gibi ağlamasana," dedi kendini çektiğinde. Bilerek yeni gelin demiş ve ortamı yumuşatmaya çalışmıştı.

Yasemin yumuşamadı. Öfkeli gözlerini çekip Deniz'in elinden tutarak içeriye yürüdü. "Açıklama bekliyorum, Deny!"

Genç kız mahcup bir ifade takındı. "Evleniyordun hayatım. Seni kendi dertlerimle mutsuz etmek, en güzel gününün içine etmek istemedim!"

"Şimdi daha mutsuzum ama... Ta Erzurum'dayken bana söylemeliydin. Kendimi dış kapının önüne konmuş yırtık terlik gibi hissediyorum!

"Ah, Yaso ya. Öyle deme canım. Söyleyemedim," diyen Deniz gözlerini kaçırdı. Kendi gözleri de dolmak üzereydi ama ağlamak istemiyordu. "Sana söyleseydim sen de Mert'e söylerdin, Mert de Tuna'ya anlatırdı. Bu da her şeyi geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvedebilirdi. Gerçi her şey zaten mahvolmuştu."

"Tuna'nın bilmesi neden her şeyi mahvetsin, Deniz? Onun da hakkı vardı. Üstelik..."

"Onun hakkı yoktu!" diye araya girdi Deniz. Burada kendi sözüne katılmasa da devam etti. "Bebeği istemedi o."

Yasemin'in şaşkın bakışları altında ona son konuşmalarını anlattı. Tuna'nın *'iyi ki hamile değilsin'* deyişini, kovuluşunu, çektiği acıları... Bu şartlar altında en iyisinin bebeğini herkesten uzakta büyütmek olduğunu söyledi. Ağlamaklı gözleri, bitkin ifadesiyle kendini savunma çabası içindeydi. Yasemin bir müddet sonra ona hak verdi. Deniz'in acısı kadar bebek sevincini de paylaştı. Onu, bir daha asla tek başına hiçbir yere göndermeyeceğini, Tuna'nın onu buraya getirmesinin de ne kadar isabetli olduğunu anlatıp durdu.

"Artık yalnız değilsin bi'tanem," dedi sımsıcak bir gülüş atarken. "Artık ben varım, hâlâ buzları çözülmese de kocan var, seni hayata tutunduracak bebeğin var. Sakın bir daha kendi başına kararlar alma!"

Deniz boyun eğip teşekkür etmekten başkasını yapamadı. Yasemin'in desteği çok önemliydi ama o da bir yere kadar. Ona gülümsedi. Sıkıntısını belli etmeden...

"Eee, söylesene şu aş erme efsanesi gerçek mi? Bazı manyakların toprak yemeye aş erdiğini duymuştum Deny! Sen de var mı böyle tuhaf şeyler?"

"Ah evet, ilk zamanlarda çok fenaydım. Neredeyse gördüğüm her şeye aş eriyordum ama geçti. Zaman zaman yoklayan şeyler var tabii..."

"Ne gibi?"

Deniz muzipçe baktı. Acısını gölgeleyen, Yasemin'e teselli verir gibi gülüş attı sonra. "Tuna gibi..." dedi. "Of Yaso, ben uzun zamandır sadece ona aş eriyorum. Onu istiyorum. Ulaşılması zor bir dilek... Zor mu? Ah, imkânsız!"

Yasemin sırıttı. "Ona da kavuşacağına emini im."

Deniz emin olamazdı. Yine de "Umarım," de di. Bu aralar iste- diği hiçbir şeye kavuşmasına olanak yoktu. Dos tları ve ailesi ya- nındaydı ama acıyı kalbinin en derininde, bir ke sik gibi, kanayan bir yara gibi hisseden oydu. En sonunda Yasemi n çıkıp gittiğinde de acısını yaşayacak olan yine kendisiydi. İçinde ki fırtınayı dindi- recek olan şey, güzel sözler ya da iyi vaatler de ğildi, eylemlerdi. Sadece Tuna'dan gelecek eylemler...

O eylemleri belki Tuna henüz yapmıyordu a ama Yasemin ke- sinlikle yapacaktı. Mert gelip kendisini aldığın da kararlı bir şe- kilde aklındakileri bir bir kocasına döktü.

"Deniz bu kadar üzgünken, bu kadar berba t haldeyken, hiç- bir şey yapmamak canımı sıkıyor!" dedi.

Mert aracını kullanıyor olmasa Yasemin'i çek ip ona sımsıkı sa- rılır, teselli ederdi. "Onların aralarındaki sorunla r eninde sonunda çözülecektir," dedi sakince.

"Hayır çözülmeyecek! Deniz böyle sessiz, Tu na böyle gururlu kalmaya devam ederse hiçbir şey çözülmeyecek ! Sanırım artık bu işe el atmamızın zamanı geldi."

Mert karısına anlamsız bir bakış attı. "El atn namız derken na- sıl bir şeyi kast ediyorsun?"

"Her şeyi çözmeyi kast ediyorum, Mert. Artı k bu iş çok uzadı. Üstelik kız hamile. Daha fazla acı çekmesine day anamam. Gerçek- ten çok kötüydü, görmeliydin!"

"Sen ne yapabilirsin ki sevgilim? Neyi çözn neyi umuyorsun? Tuna ikna olmuyor işte. Bugün ben de onunl a konuştuğumda söyledim ama..."

"Ona kanıtlarla gideceğiz!"

"Ne kanıtı?"

"Deniz'in suçsuz olduğuna dair kanıtlar."

"Nasıl peki?"

"Bilmiyorum, kahretsin bilmiyorum ama bu u işi çözene kadar bana huzur yok."

"O halde yarın ne yapabileceğimize bakarız."

Yasemin kocasına döndü. Gözleri yine dolmuştu. "Yarını bekleyemeyiz aşkım," dedi kararlıca. "Hemen harekete geçmemiz gerekiyor. Bu iş çözülene kadar da tüm kişisel, özel ve bireysel ilişkilerimizi rafa kaldıracağız!"

"Anlamadım," diyen Mert aracı güvenli bir yerde sağa çekti.

Yasemin ona çekinceli bir bakış attı. "Bak sevgilim. Deniz bu haldeyken, karnında bebeğiyle bu kadar acı çekerken ben mutlu falan olamam. Evli olmam da bu durumu değiştirmiyor. Sen benim hayatımın aşkısın, ömrüm boyunca seninle mutlu olmak için her şeyi yaparım ama..."

"Ama?"

"Deniz de hayatının aşkıyla mutlu olmalı. Tabii Tuna da... Deniz'in bir suçlu olduğunu düşünürken, o da ömrünce mutsuz olacak! O ikisi barışana kadar biz de mutlu olamayız. Kaygısızca birbirimizle güzel anlar geçiremeyiz, bunu söylemekten utanıyorum ama sevişemeyiz bile!"

Mert neredeyse küfredecekken son anda kelimeleri kontrol altına aldı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye gürledi. "Tüm bu haftalardan beri... Hayır, kahretsin, seninle tanıştığım o ilk günlerden beri tek düşündüğüm şey, sana sahip olmak ve sen..."

Yasemin kızgınca kocasının sözünü kesti. "Bana sahip olmak mı? Yani benimle sırf bu yüzden mi evlendin?"

"Lanet olsun, Yasemin! Kast ettiğim bu değil. Seni seviyorum ama ben bir erkeğim. Sevgi kadar cinsellik de önemli ve her gece seni istemekten yoruldum. Üstelik gerdek gecende uyuyakaldığını hatırladıkça daha da öfkelenirken, sen birlikte olamayacağımızı mı söylüyorsun?"

Yasemin onu anlıyordu. Doğru söylüyordu elbette ama bu durumda içinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Aşk bencil bir duygu olabilirdi ama kendilerinden başka herkesin canı cehenneme dedirtecek kadar bencil değildi. Aşk, sevdiklerin mutluyken daha da güzeldi. Kocasını ikna etmeyi umarak emniyet kemerini çözdü genç kız. Mert'e yaklaştı ve onun kızgın çehresini avuçlarıyla kavradı.

"Deniz ve Tuna bu kadar acı çekerken kendi mutluluğumuzu düşünmemiz çok bencilce. Onlar barışana kadar seninle sevişemem." Bu kelime hâlâ fazlasıyla mahrem olduğu için hafifçe kızarıp gözlerini kaçırdı.

Mert homurdanıp öfkeyle gerilince, yeniden sevdiği adama baktı. Hafifçe gülümsedi. "Tabii ki bunu her şeyden çok istiyorum ama kafamda bu kadar kaygı, sorun ve sıkıntı varken bunun keyfini bile çıkaramam ki. Seninle o an geldiğinde dünyayı ve tüm insanları unutarak birlikte olmak istiyorum. Sevdiğim adamla her şeyin mükemmel olduğu bir yerde, bir zamanda beraber olacağım. Sana geldiğim ve kendimi açtığım gün içimdeki sıkıntılar dinmiş olmalı. Bu yüzden ikimizin de en iyi dostlarının bu kadar büyük acılar çekmemesi gerekiyor. Onların mutluluğu bizim de mutluluğumuz. Deniz'i hatırla... Seni durdurmam ve Çin'e gitmeni engellemem için beni o ikna etti. O gün Tuna yüzünden ölmek üzereydi ama beni düşündü. Beni avuttu, kendi acısını unutup bana cesaret verdi. Şimdi aynısını ben yapmak istiyorum. Kendi mutluluğumu bir süre için unutup onun mutlu olmasını istiyorum!" Uzandı ve Mert'in kasılmış, birbirine bastırdığı öfkeli dudaklarını öptü. "Onlar tıpkı böyle öpüşüp, birbirlerine böyle sarıldıkları zaman beni kaçırıp götürebilirsin. Seninle her şeyi o an, o saniye yapacağıma söz veriyorum aşkım!"

"Ya onlar hiçbir zaman barışmazsa?"

"Barışacaklar," diyen genç kız kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Ama en kötü ihtimal olur da barışmazlarsa, bunu zaten ikimiz de anlarız. O zaman bu işin peşini bırakacağıma inanabilirsin. Sonra beni götürürsün ve biz yine birlikte oluruz. Neticede bundan sonsuza kadar kaçamam. Bu sana olduğu kadar bana da işkence olur."

Mert sinirli olsa da kızın sözleriyle onu çekti ve sıkıca kendi gövdesine bastırdı. Aslında yapmak istediği şey Yasemin'i kaldırıp kucağına oturtmaktı ama bunu yaparsa karısının dileğini zarara uğratmış onun saygısını yitirmiş olurdu. Sevişememek onu öpmemek anlamına gelmiyordu ama. Kızı öptü. Uzun uzun. Kendini çektiğinde "Peki," dedi. "Sen nasıl istersen... Onlar barışana

kadar sana dokunmayacağım. Ama öpüşme konusunda söz vermem! Sakın bunu isteme."

Genç kız gülümsedi. Uzun, siyah saçlarını okşayan sevdiği adama bakıp "Teşekkür ederim, tatlı serserim," dedi.

Mert de sonunda gardını düşürüp gülümserken kendi kendine mırıldandı. "Bu gece de bize huzur yok dostum!"

Yasemin atıldı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Senin ihmal ettiğin biriyle!"

Genç kız anlamayarak dudak büzdü. "Neyse, peki şimdi nereden başlıyoruz?" diye sordu.

Mert karısının göğüslerine dokunup *Buradan*, dememek için kendine zorlukla hâkim oldu. "En baştan anlat. Deniz nasıl bulaşmış bu işe?"

❧ ❧ ❧

Üstüner Holding'in kapısının önünde Land Rover'da gizlice oturmak, hedefi gözetlemek müthiş bir adrenalin kaynağıydı. Tıpkı çalılar arasına gizlenmiş bir aslan gibi hissediyordu kendini Yasemin. İlk avları elbette Ahmet'ti... Bu gece onu gözlemleyecek ve neler çevirdiğine bakacaklardı. Ahmet'in şirkette olduğunu Lale'den öğrenmek kolay olmuştu, şimdi sadece o hain eylemlerini gözetlemek kalmıştı. Ahmet o gece hiçbir şey yapmadı! Annesiyle buluşup, bir restoranda yemek yedikten sonra evlerine geçtiler. Gece verimsiz ve boş yere geçmişti. Üstelik yine Mert'i kızdıracak şekilde Yasemin onunla birlikte olmama konusunda kararlığını göstermişti. Her neyse birlikte sarılarak uyumak da güzeldi. Biraz işkence gibiydi aslında. Biraz mı? Ah bu, Mert Kutlar için daha önce eşi benzeri görülmemiş bir işkenceydi! Karısına sarılmak güzel olsa da, ona dilediğince dokunamamak, üstelik fena şekilde bastırmış olan arzusunu göz ardı edememek uykusuz bir gece daha geçirmesine sebep olmuştu.

Ertesi günün planlarının üstünden geçtiler. Deniz'in anlattıklarına göre şu şantaj mektubu bir kanıt olabilirdi. Bu yüzden öncelik o belgeyi bulmaktı. Birilerini cebren ve hileyle konuşturmak yerine belgeler her zaman için daha işe yarardı. Ahmet'in temkinsiz

adımlar atmayacağı aşikârken bu dar zamanda en iyisi kısa yollarla çözüme gitmekti. Zaman dardı çünkü Mert çıldırıyordu, zaman dardı çünkü Yasemin, Deniz'i bir saniye daha mutsuz görmek istemiyordu. Aynı zamanda kocasını da bu kadar öfkeli...

Deniz'in, fark etmeden ya da kandırılarak o kâğıdı imzaladığı açıktı. Dediğine göre o tarihlerde sadece polis merkezi ve Tuna'nın şirketinde personel kaydı sırasında imza atmıştı. Polislerden bir şey çıkması olası olmadığına göre şirketteki hedefe yönelmeliydiler. Yasemin bu amaçla Deniz'i bir kez daha arayıp o gün işlemlerini yapan adamın ismini öğrenmişti. Deniz neyin peşinde olduğunu sorduğunda da geçiştirmişti. Şimdilik en iyi dostunun bir şey bilmesine gerek yoktu. Nasılsa o adam bunun hesabını verecek ve gerçekler açığa çıkacaktı. Tabii hedeflerindeki kişi doğru kişiyse!

Yine Mert'in cipinde iş çıkışını beklerken Yasemin aklında her şeyi bir kez daha prova etti. Deri montu, dar ve eskitilmiş kotu içinde fazlasıyla çekici görünen kocasına döndüğünde bütün ezberleri silindi. Ah, ne kadar da yakışıklı bir kocaya sahipti. Her neyse, şimdi Mert'in yakışıklılığını ya da gövdesini kaplayan baklavalarını unutmalıydı. Sahi neyi hatırlaması gerekiyordu? Hah, planın detaylarını... Çatık kaşlarıyla kapıya bakan sevdiği adama seslendi. "Bak hayatım, unutma, sen hiçbir şeye karışmıyor ve her şeyi bana bırakıyorsun!" dediğinde Mert'i bir öpücükle ikna edeceğini umarak ona gülümsedi.

Mert kötü bir bakış attı. "Ne yaptığını bildiğini sanıyorum. Ama yine de ensende olacağım, Yasemin Kutlar!"

"Tamam, öfkeli aşkım benim. Sadece çok yakınımda durma, adam seni tanıyabilir."

Genç adam karısına biraz daha kızgın bakmayı umdu ama Yasemin onu yeni bir öpücükle ikna etmek için uzandığında öfkesi de yok oldu. O an Yasemin çığlık attı. "Bu o adam. Lale'nin gönderdiği dosyadaki fotoğraf bu adama ait."

Adamın ismini öğrendikten sonra Mert, Lale'den birimlerdeki sorumluların özlük dosyalarını istemişti. Lale ne için olduğunu sorduğunda Üstüner Holding'de çalışan bir adamın daha önce kendi şirketlerinden kovulan üstü çizilmiş biri olduğundan

şüphelendiğini anlatmıştı. Lale kuşkulanmamış, birimlerin başındaki adamların dosyalarını göndermişti. Deniz'in bahsettiği adamı bulduklarına göre geriye bir tek onu takip etmek kalmıştı. Peşinden ayrılmadan takibi sıkı tuttu genç adam. Bekledikleri fırsat birkaç ışıktan sonra ellerine geçince Yasemin hızlı olup cipten inmek için kapıyı açtı. Mert kızın kolunu tutup onu durdurdu.

"Yüzük?" dedi.

Yasemin anlamadı önce. Mert'in bakışları parmağına kayınca evlilik yüzüğünü çıkarıp adama uzattı. Tedbirli olmakta fayda vardı. Adam karşısındaki kadını bekâr sanmalıydı. Mert zaten gergindi ama şimdi iyice tehditkâr olmuştu. "O yüzük bunun dışında bir daha asla parmağından çıkmayacak!"

"İlk ve son," dedi genç kız gülümserken.

"İlk ve son!"

Yasemin kendine şans dileyip sonunda araçtan çıkıp kırmızı ışıkta bekleyen arabanın yanına geçti. Doğru zamanlama olması için dua ediyordu. Eğer adamı kaçırırsa bu trafikte onun aracını yeniden bulmak, peşine düşmek, bir yerde durmasını beklemek oldukça zor olacaktı. Bu da bir günün daha bitmesi, Mert'in bir kez daha vuslata erememesi demekti! Yeni bir krizdi bu ve Birleşmiş Milletler bile araya girse, planın devamı için kocasını ikna edemeyebilirdi.

Yeşil ışık yanıp araçlar yola savrulurken Yasemin de kendini adamın aracının önüne savurdu. Aracın hızı çok düşük olduğu için onu ezme gibi bir durumu yoktu ama genç kız ezilmiş süsü verdiği ayağıyla çığlığını rahatça atabilecekti. Ve bingo! Adam hareket eder etmez kendini kaportanın üstüne atmıştı!

Üstüner Holding'in İnsan Kaynakları sorumlusu Oktay Şahin isimli otuzlarındaki adam kızın oyununa gelip derhal aracından çıktı. Bir hayli korkmuş ve tedirgin olmuştu. "Hanımefendi iyi misiniz?" diye sorarken Yasemin ellerini rolüne uygun şekilde titretmeye, ağzını dehşetle açıp inildemeye başladı.

"Ölüyordum, ölüyordum! Siz ne biçim şoförsünüz... Ah Tanrım..."

"Bir şeyiniz var mı? Arabama binin lütfen hemen hastaneye gidelim."

"Bacağıma çarptınız," diyen genç kız giydiği diz altı eteği hafifçe kaldırdı. Mert'in bu hareketi görmediğini ümit etti. Savaşta her şey mubahtı, değil mi? Pekâlâ, her şey değil, küçük zararsız şeyler yapabilirdi ve bu onlardan biriydi. Şuh ve ağlamaklı sesiyle "Bacağımı eziyordunuz?" dedi.

Adam kızın bacaklarına bakakaldı. Yasemin düzgün bacakları olduğu için şükretti. Hoş, yamuk olsalardı da adam onları yiyecek gibi bakardı muhtemelen. "Ah ağrıyor," derken eliyle tenini hafifçe okşadı.

Oktay'ın gözleri hâlâ oraya kenetliydi. "Lütfen buyurun, hastaneye gidelim."

Genç kız "Peki," derken adama genişçe gülümsedi. *Ve sazan oltaya takılır.* İşin zor kısmı atlatılmıştı. Adamla beraber giderken, arkadan Mert aracının takip ettiğini görebiliyordu. Mert'in yüzünü göremese de, öfkeden gerildiğini ve kudurmak üzere olduğunu tahmin edebiliyordu. Yasemin şimdi bu işten zevk almaya başlamıştı. Rusların kızıl ajanı varsa Türklerin de hemşire ajanı vardı işte.

Boğazını temizleyen genç kız arzulu bir tını kattığı sesiyle konuştu. "Ah, şey... Aslında bacağım iyi gibi. Bir şeyim yok. Sadece bir su içsem?" Bir de zarif gülücük atmış, adamı afallatmıştı.

Oktay denen adam evliydi, en azından yüzüğü bunu gösteriyordu ancak Yasemin'i ilgiyle süzmekten de geri durmuyordu. Yasemin güzel bir kız olmanın avantajını kullanarak koltuğa iyice yayıldı. "Sizi de işinizden meşgul ettim, ama çok korkmuştum."

"Olur mu öyle şey? Neredeyse sizi eziyordum. Özür dilerim hanımefendi. Bu arada ben Oktay."

Araç kullanırken ne ara elini uzatmıştı? Yasemin istemeye istemeye o eli sıktı. "Ben de Ya... Ya... Yakamoz!"

Yakamoz mu? Allah kahretsin, bu nasıl bir isimdi? Adam da sordu ancak ismin tuhaflığı ilgisini çekmişti. On ikiden bir vuruş daha. "Yakamoz mu? Ne kadar güzel bir isim. Tıpkı sizin gibi..."

Seni ıslak tuvalet kâğıdı... diye içinden geçiren genç kız, "Ah teşekkürler," dedikten sonra yalandan bir kahkaha attı.

"Hastaneye gitmek istemediğinize emin misiniz?"

"Elbette. Sadece korkudan dilim damağım kurudu. Biraz boğazımı ıslatacak bir şeyler iyi gelecektir."

Adam bu açık daveti bir kez daha hiç şüphe duymadan yutarken Yasemin onun ilgisini canlı tutmak adına yeni sorular düşündü. Havanın sonbahara göre oldukça sıcak olduğunu söylerken saçlarını omuzlarından atıp gömleğini çekiştirdi. Bu Oktay'ın dikkatini bedenine çevirirken, genç kız artık her nereye gideceklerse gitmeyi umdu. Oyunu zıvanadan çıkmadan bitirmeliydi.

Oktay, Yasemin'i henüz açılmış bir bara götürdü. Genç kız ömründe ilk kez bara girdiği için biraz tedirgin oldu ama arkasından Mert'in de geldiğini görünce rahatladı. Tehlikeli herhangi bir durum olmayacaktı. Tek yapması gereken şu kafa yapıcı midazolam ampulünü tam zamanında adamın suyuna akıtmaktı. Aslında enjekte etmeyi düşünmüştü ama ayık bir adama hiçbir şey fark ettirmeden bunu yapması imkânsızdı.

Adam bu sırada kibarca sordu. "Ne içersiniz?"

"Ah, şimdilik su alalım. Bence ikimiz de büyük bir kaza olmadığı için birer soğuk su içmeliyiz, bunu hak ettik."

Lanet olsun, adam eğer su içmezse Yasemin onun kafayı güzelleştiremezdi. Midazolamı içkiye atarsa herif nalları dikeceğinden, sadece su içmesini sağlamak kalmıştı. Derin nefes alırken Oktay barmene "Önce iki su," dedi. "Sonrasında ben bira alacağım, siz?"

"Ah, alkol benim kafamı bulandırıyor. Sarhoş olursam kucağına düşebilirim," diyen genç kız gözlerini kısıp dudağını ısırdı. "Gecenin sonrasında alkol alabilirim," dedi işveli gülüşler atarken.

Oktay tek kaşını kaldırıp ilgiyle Yasemin'i süzdü. Biraz şüphelenir gibi olduğunda genç kız elini onun omzuna attı. "Çok iyi birisin, Oktay! Başkası olsa bırakıp kaçardı beni."

"Senin gibi bir kadın öylece bırakılır mı?"

Yasemin tatlı bir kahkaha atarken adamın omzunun üstünden Mert'i gördü. Dişlerini sıkmış, kendisine öldürecekmiş gibi bakıyordu. Karşısındaki avından çok Mert'ten ürkerek gerildi. Sonra işaret parmağını kaldırıp dudaklarına götürüp *Sus!* işareti yaptı.

Bu Mert'e açık bir ikazdı ancak adam da kızın dudaklarına gözlerini sabitlemişti.

Sular geldiğinde Yasemin adamın ilgisini arkaya çekmeyi başardı. "Ah, kadın çok fena düştü," dediğinde Oktay arkasını dönüp bu yalan olayı gözetlemeye çalıştı. Genç kız aşina olduğu şekilde tek eliyle ampulü hızlıca kırıp adamın suyuna renksiz, kokusuz ilacı dökmeyi başardı. Şimdi sadece bu uyuşturucu ilacın etkisini göstermesini beklemek kalmıştı. Oktay'ın kafası bulanacak, dili açılacak, onların istediği her şeyi ötecek ve birkaç saat sonra bu gece yaşanan her şeyi unutacaktı. Yasemin ameliyathaneden gizlice aldığı bu ilaç için pişmanlık duyuyordu ancak Deniz her şeyden önemliydi.

Kısa süre sonra adam saçmalamaya, kelimeleri yuvarlamaya başlayınca Yasemin rahat bir nefes aldı. Daha fazla olay çıkarmadan onu buradan götürmeliydi.

"Gelsene Oktay'cım," dediğinde adam aptal aptal sırıttı.

"Nereye güzelim?"

"Cehennemin dibine ne dersin?"

"Of, şahane olur tatlım."

Genç kız o an Mert'e işaret verdi. Genç adam hızlıca geldi ve tiksinir bakışlarıyla kendinden geçmiş adamı süzüp kolundan tutarak dışarıya götürdü.

"Anahtarları?"

Yasemin adamın ceketinin cebine bakarken Oktay "Bu da kim?" diye mırıldandı.

"Ben senin Azrail'inim, beyinsiz!"

Oktay, Yasemin'e dönüp "Yakamoz, tatlım?" dediğinde Mert öfkesine zorlukla hâkim oldu. Karısına dişlerinin arasından tıslադı. "İsmin Yakamoz mu?"

Genç kız sırıttı. "Daha iyisi aklıma gelmedi."

"Yakamoz değil, Cadaloz diyebilirdin!"

"Hıh! Kıskandın mı?"

Mert yanıt vermek yerine burnundan soludu. Adamı yeniden arabasına oturttuklarında Mert de ön koltuğa geçti. Her ihtimale karşı kafasına bere geçirdikten sonra "Kimin için çalışıyorsun?"

diye sordu direkt olarak. Yasemin neredeyse kahkaha atacaktı. Mert kendini CIA ajanı sanmaya başlamıştı.

Adam boş bakışlarla sırıttı. "Üstüner Holding için!" dedi duraklamadan.

"Deniz Üstüner'e boş kâğıdı sen mi imzalattın?"

"Kime?"

Mert adamın yüzüne sert bir tokat attı. Yasemin önden uzandı. "Aşkım KGB ajanını sorgulayan CIA ajanı gibi davranmasan diyorum?"

Genç adam karısına öfkeyle baktı. "Benim işim onlarınkinden daha önemli."

"Haklısın devam et!" diyen Yasemin de şimdi ülkesi için çarpışan bir ajan gibi ciddiyete büründü.

Mert adamın yüzüne doğru tısladı. "Deniz Akın. Bu ismi hatırla! Bu kızın personel kayıt işlemlerini sen yapmışsın. Ona olağandışı bir şey imzalattın mı? Bir anlaşma?"

"Deniz... Deniz..." diyen adam işaret parmağını şakağına götürüp düşünüyormuş gibi baktı. "Deniz Akkaya mı? Of, taş hatun!"

"Deniz Akın, seni gerizekâlı. Tuna Üstüner'in karısı."

Adam yanaklarını şişirip ardından çocuk gibi boşalttı. Birkaç saçma kelime geveledi ama üst üste sorulunca "Şu asistan mı?" diyebildi.

Yasemin umutla gözlerini açtı. Görüntüleri ve konuşmaları kaydetmek için elinde tuttuğu telefonu sarsılıp düşecekti neredeyse. "Evet," diye bağırdı arkadan. "Ona bir şantaj anlaşması imzalattın mı?"

"O kızı hatırlıyorum," diyen adam peltek sesine rağmen anlaşılır cümleler kurdu.

Mert öfkeyle "Ne yaptın?" diye sordu.

"Bir sürü kâğıt imzalattık. Hiçbirini okumadı aptal. Ama iyi para aldım."

"Ne imzalattın ona?

"Taaaaam iki yüz bin aldım. Karımın haberi yok. Yazlık ev aldım!"

"Deniz'e ne imzalattın. Onu söyle. Yoksa karına her şeyi anlatırız!"

Oktay gözlerini kaldırıp tavana baktı. "Boş kâğıt im...imzalattım. İstedikleri gibi dolduracaklarmışşşşşş."

"Kimler?"

"Tam iki yüz bin aldım. Vay be! Ka...karımın bile haberi yok."

Adam kahkaha atıp aynı şeyleri tekrarlarken, Mert bir tokat daha yapıştırdı. "Kim yaptırdı bunu sana? Ahmet Tekinalp mi?"

"Ahmet mi? Zaten o sünepeye de kimsenin ha..haberi olmadan bir sürü para aktardım. Hâlâ onun için ödeme yapacaklar!"

"Kim yapacak? Ahmet mi? Deniz'e kâğıt imzalatan Ahmet Tekinalp mi? Hemen doğruyu söyle!"

Oktay denen adam gözlerini irice açıp Mert'e baktı. "Seni tanıyorum," dediğinde Mert yumruğunu sıktı.

Yasemin ön koltuğa atılıp kocasına engel oldu. "Bu kadar yaklaşmışken yapma aşkım!" dedi.

Mert durdu. Genç kız bu defa konuşmaya başladı. "Deniz'in boş kâğıt imzalaması için sana para veren kimdi?

"Yakamoz... Tatlım..."

"Ahmet miydi?"

Oktay başını sallayıp "Ha...hayır," dedi kekeleyerek.

Yasemin gülümserken elini kaldırıp adamın yüzüne hafifçe dokundu. Mert o eli tutacakken "Dur," dedi. Yeniden adama baktı. "Oktay söyle tatlım. Kim yaptı? Deniz'in boş kâğıt imzalamasını kim istedi?"

Adam sırıttı. Kafası tamamen gitmişti. Gözleri yavaşça kapanıp açılırken o ismi verdi.

"O kâğıdı bana şey imzalattı... Şey..."

Ve Mert daha fazla duramadı. Sıkılı yumruğunu adamın yüzüne indirmeden önce "Söyle!" diye gürledi.

Oktay zayıf bir sesle olsa da ismi söyleyebildi. Karı koca o ismi net bir şekilde duydular. Mert yumruğunu adamın suratına geçirdi ve küfretti.

Aynı anda Yasemin'in ağzı hayretle sonuna kadar açılmıştı. "Aman Allah'ım," diye inledi, her şeyin arkasındaki ismi duyduktan sonra.

Mert kısık ama öfkeli sesle yeniden bu ismi fısıldadı. "Selda Tekinalp mı? Yani Ahmet'in annesi mi?"

BÖLÜM 31

Ankara'da âşık olmak zor iki gözüm! Aklıma takılıp takılıp duran Zuhal Olcay şarkısı... Benim için yazılan bir şarkı daha... Salondaki geniş camlar önünde oturup, yavaşça ilişen sonbaharın bahçedeki izlerine bakıyordum. Orada öylece kimsesiz kalmış salıncak hafifçe sarsılıyordu. Kulağımda kulaklık, ruhuma dolan bir müzik, kalbimi çepeçevre saran aşkımla, elim karnımda... Doktorlar her ne kadar üzüntüyü, heyecanı, stresi yasaklamış olsa da, içimde sadece bu duyguların ritimleri duyuluyordu. Üzgündüm; Tuna benden uzaktaydı, benden kaçıyor, varlığını benden esirgiyordu. Heyecanlıydım; onu her an görebilir, az sonra bu bahçeyi bölmüş çakıl taşlı yoldan aracının gelişini görerek mutlu olabilirdim. Ve stresliydim; ümitlerimin karşılık bulabileceğine dair heveslerim, korkularımın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğine yönelik endişelerim vardı. Hayat bugünlerde bana karşı acımasız olduğu için hayal kurmayı bırakmıştım. Yine de karnımda onun çocuğunu taşımanın, anneliğin o tatlı mutluluğunu yaşadığım da bir gerçekti. Keşke CTRL + Z tuşuyla zamanı geri alabilseydim, keşke o adamlara hiç bulaşmadan Tuna'yla evlenebilseydim, keşke şimdi onun kollarında olmanın o tarifsiz coşkusunu hissedebilseydim. Oysa benim tek hissettiğim daima üşüten o buzdan soğuk, kılıçtan keskin bakışlarının esaretiydi.

Dün Aynur Hanım yatak odasında Tuna'nın bu evden taşındığını söylediğinden beri, ben bu haberi hazmetmeye çalışıyordum. Sıkıntılıydım ve hayatın saçmalığına dair derin düşüncelere gömülmüştüm. Aklım bulanıyordu. Bağkurlu Mafya karşıma çıkmasaydı, olabileceklere dair mutlu bir paralel evren hayali kuruyordum. O evrende şimdi Tuna'yla gülüşüyor, aşkımızın keyfine

varıyorduk. Sanırım bu saçmalıklardan kurtulmam gerekiyordu ama hamilelik yüzünden içimde kaynayan duyguları durduramıyordum. Bambaşka bir hayatı yaşadığımı hayal etmenin tuhaflığından arındım. Gerçeklerle yüzleşmeyi öğrenmeliydim. Ancak bu belirsizlik hali de düşüncelerimi daha girift bir hale sokuyordu. Tuna'nın gelmesini ve hayatımın teknik direktörü olarak bundan sonra izleyeceğimiz stratejiyi açıklamasını beklemekten başka çarem yoktu. O gün gelmedi. Bir kez arayıp durumumu sordu. Rutin bir soruydu. Doktorumla konuşmak kadar ruhsuzcaydı. Beni asıl şaşırtan Yasemin'in gelişi oldu. Evliliğinin ilk günü görmesi gereken kişi ben değildim. Kimseyi görmemeliydi o gün. Kendini kocasına adayacağı cicim aylarının keyfini çıkarmalıydı. Üstelik ortam durulduktan, ilk hararetler atıldıktan sonra ona ilk gecenin detaylarını sorup biraz kızartmak istiyordum. Oysa o gelir gelmez boynuma atlayıp ağlamıştı. Hamileliğimi gizleme gerekçelerime kızsa da, sonradan bana hak vermişti. Biraz iç döküş bana da iyi geldiği için Yasemin'in evliliğin ilk gününü benimle geçirmesi gururuma dokunmuştu. Bugün sessizdi ama. Gelen giden olmamıştı. Tuna yine saat tam üçte aradı. Bebeğimizi sordu.

"Yarın doktora gideceğiz," dedi emreder gibi.

Kayıtsızca "Olur," dedim.

"Cinsiyeti öğreniliyor mu bu aylarda?"

"Evet," derken heyecanlanmıştım. Bebekle ilgili, onu önemseyen sorular sorması hoşuma gidiyordu. Bize önem verdiğini gösteriyordu bu. "Sen hangisi olsun isterdin?" diye sordum. Bu konuda kısa da olsa sohbet etmek için deliriyordum. Çocuğumuzun cinsiyetini birkaç kelimeyle olsa da konuşmak istiyordum. Normalleşme sürecine girdiğimizin işareti olabilirdi.

"Bu önemli bir detay değil. Her neyse, şimdi kapatmam gerek," dediğinde hiçbir zaman normalleşmeyeceğimizi acı da olsa anladım.

Kulağıma *dıt dıt* sesi gelirken "Kurumsal Hödük!" diye bağırdım telefona doğru. O gün başka her hangi bir şey olmadı. Yasemin'in şirketten bir adamı sorması dışında... Üstüner Holding'de polis zoruyla çalışmaya başladığımda sigorta ve rutin işlemler için

görüştüğüm adamı sormuştu. Üstelememe rağmen Yasemin neden bu ismi istediğini söylemedi. Oldukça ketumdu ve bu durum şüphelerimi çekse de üzerinde durmadım. Düşünecek halde değildim zaten.

Yalnız bir geceden sonra sabah erkenden uyanmıştım. Saat altıda zınk diye gözlerimin açılacağını daha önceden söyleselerdi oturan taraflarımla gülerdim ama hayatımın son birkaç ayında uyku zaten haram olmuştu. Çeşitli sebeplerle... Bazen mutluluk, bazen mutsuzluk yüzünden benim için en önemliler listesinin ilk beş sırasını da dolduran uyku artık o listede yer bile almıyordu. Her şey gibi listem de tepetaklak olmuştu. Uykudan daha önemli biri gelmiş ve top ten'imi bencilce işgal etmişti. Şimdi o listeye minicik bir ortak eklenmişti. Bebeğim... Bebeğimiz...

Keyiflenmeyi deneyip hazırlandım. Bebeğim bugün kimliğini açık edecekti. Ona mavi mi, pembe mi kıyafetler alacağım bugün netlik kazanacaktı. Sanki bütün bebek giyim endüstrisi benim bebeğime odaklanacakmış gibi büyük bir iş üstündeymişçesine heyecanlıydım. Ve bir sorun çıkmaması için şimdiden dua etmeye başlamıştım.

Tuna saat dokuzda beni almak için eve geldi. İçeriye bile girmeden aracında beklerken, kalbim delice atıyordu. Onu görmek yine kontrolüm dışında etkilere neden oluyordu. Hem coşku, hem suçluluk hissediyordum. Bir katilin öldürdüğü birinin ailesini her gün görmekle eş değerdi vicdan azabım. Katil değildim ve kimseyi öldürmemiştim ama bir adamın duygularını katletmiştim. Sonunda ölen de, ölmekten beter olan da ben olmuştum. Buna rağmen bir aile olmak için gereken bütün şartların olgunlaşmış olması kısa süreli mutluluklara sürüklüyordu beni. Bugünkü mutluluğum da buydu. Part time bir mutlulukla idare edecektim.

Araca oturup onu görünce gülümsedim. "Günaydın," dedim derin bir nefes bırakarak.

"Neyin var?" diye sordu Escalade'i çalıştırırken.

Endişeli göründüğünü fark ettiğimde şaşırdım. "Bir şeyim yok, karnımdaki on altı haftalık bebeğim dışında."

Sırıtır gibi oldu ama onu da tadında değil, kursağımda bıraktı. "İyi görünmüyorsun," derken ifadesi klişe katılığına büründü. "Uyumadın mı?"

Ne yani benimle ilgileniyor muydu? "Uyumadım!" dedim dürüstçe. "Biraz heyecanlıyım."

"Kendine dikkat et! Bebeğe bir şey olmasın!"

Açıkça ikaz eden ve sevincimi yarıda bırakan cümleleri karşısında ona sinirle baktım. "Eski kimliğini kazanmak zor olmasa gerek!" dedim elimde olmayarak. "Hâlâ kurumsal kasıntılıkta üstüne yok."

"Alışsan iyi olur!"

"Ömrün boyunca bana böyle mi davranacaksın?"

"Ömrüm boyunca seni göreceğimi de nereden çıkardın?"

Karşılık vermek için açılan ağzımdan tek kelime çıkmadı. Şüphesiz bundan daha iyi bir cevap veremezdi. Aynı şekilde sertçe ve tam yerinde bir cevap vermek için kıvrandım. En sonunda "Sanırım ömrün boyunca beni görme eziyetine katlanmak zorundasın!" diyebildim. Hâlâ ona karşılık verebildiğim için kendime madalya takmak istedim. Aslında tam anlamıyla bir çöp öğütücüsüne girip bölünmek istiyordum.

Tuna durmadı. Beni kanatmaya devam etti. "Çocuğumuz olabilir ama bu birbirimize katlanmamız anlamına gelmiyor," dedi.

"Ve senin beni zorla alıkoyman anlamına da gelmiyor değil mi?"

Cevap vermedi sadece hafifçe döndü. O bakış bile *İstediğim her şeyi yaparım!* der gibiydi. "Eğer bana katlanmak bu kadar berbat bir şeyse, neden ilgileniyorsun ha? Buna mecbur değilsin. Bırak beni kendi halime. Sen olmasan da doktora gitmeyi akıl edebilirim."

"Sana güvenmemeyi çok önceden öğrendim, Deniz. İşimi sağlama alıyorum. Senin için değil, bebek için!"

"Ben sorumlu bir anneyim. Üstelik her şeyin senin kontrolünde olmasını sağlayamazsın! Ben senin kontrolündeki bir köle değilim."

Aracı ana yola çıkarken öfkesini gösterir gibi hızını arttırdı. Olması gerekenden daha süratli gidiyordu. Keşke polisler onu durdurup ehliyetine el koysaydı, keşke bir tezek yığınına girseydi.

Sert sesiyle "Benim kontrolümdesin ve öyle kalmaya devam edeceksin," dedi.

Kollarımı göğsümde buluşturup "Ne zamana kadar sürecek bu?" diye sordum.

"Bebek doğana kadar!"

İçime dünyalar, galaksiler kadar büyük bir sıkıntı yerleşti. Bu korkuyla kekeledim. "So...sonra?"

"Merak etme, seni zorla bebekten ayıracak değilim. Zaten buna hakkım ve yetkim yok. Yasadışı bir şeyler yapacağımı mı sandın?"

Gözlerimi kapattım ve göğsümdeki büyük sıkıntıyı dışarıya bırakırken yanıt verdim. "Son zamanlarda bütün amacın beni mutsuz etmek... Bu yüzden korktum."

"Benim yüzümden mutsuz olmamalısın!" derken başını çevirip gözlerime düşmanca baktı. "Bütün mutsuzluğunun tek sebebi kendinsin. Ne yaşadıysan, ne yaşıyorsan ve ne yaşayacaksan kabahatli olan sadece sensin!"

Üzgün bir gülüş gelip dudaklarıma oturdu. Bildiğim gerçeklerdi bunlar ama katılmadığım yerler vardı. "Hayır," dedim ona biraz daha dönerek. "Mutluluk benim elimde olsaydı, onu hiçbir koşulda asla bırakmazdım... Ama..." Durakladım. Boğazım düğümlenmişti. "Her şeyin sebebi sensin!" diye devam ettim. "Keşke mutsuzluğumun seninle bir ilgisi olmasaydı. Ama mutsuz olmamın da, mutlu olmamın da tamamen seninle ilgisi var. Sadece seninle... Eğer beni incitmeye devam edersen hep mutsuz olacağım, ama beni yeniden seversen..."

Tuna sözlerimi kati bir sesle böldü. "Bu konuşma gereksiz ayrıntılarla sadece kelime israfı olmaya başladı! Devam etmenin bir anlamı yok ama konuşmak istiyorsan devam et."

"Beni dinlemeyecek misin?" diye bağırdım. Elimde olmadan yumruklarımı sıkmıştım.

"Dinlemeye değer şeyler söyleseydin dinleyebilirdim," dedi o Kurumsal Züppe havasından biraz olsun yitirmeden.

"Sen gerçekten tam bir Uranüslüsün! Doğru ya... Ben senin konuştuğun o kibirli, küstah, ukala dilini konuşamam. Sen de benim

söylediğim hiçbir şeyi anlayamazsın. O kabiliyet sende yok çünkü dinlemeye değil sadece suçlamaya odaklısın!"

Başını diğer tarafa çevirip arsızca, beni kesinlikle dikkate almadığını gösterir şekilde gülümsedi. Cool olmaya çalışıyor ve Allah kahretsin ki başarıyordu. Öylesine aldırmaz, öylesine alaycıydı ki gerçekten söyleyeceğim hiçbir şeyin önem arz etmeyeceğini anladım. Sustum... Daha önce çok kere anlattığım şeylerin üzerinden geçmem, çift değil triblex dikiş yapmam bile bir anlam ifade etmiyordu. Kelime israfı tam olarak doğru bir tanımdı. Tuna'nın kalbi soğuk, ketum, ruhsuz mahkeme duvarları kadar taşlaşmıştı. O duvarların arasından suçsuz bir şekilde çıkmak için nasıl ki hâkimlere ikna edici kanıtlar sunmak gerekiyorsa benim sevdiğimin adamın duvarları arasında tutsak olmamak için de öyle kanıtlar gerekiyordu. Bu yolda tek başıma olduğum için kanıtım da yoktu, şahidim de, avukatım da yoktu, gerekçelerim de... Sadece ben vardım. Karşımda dünyanın ikna edilmesi en zor yargıcına boş avuçlarımı gösterip *Ama ben suçsuzum!* diyordum. Darağacına gitmediğim için şükretmeliydim belki de...

❧ ❧ ❧

Tuna beni özel bir hastaneye götürmüştü. Rutin muayeneler yapılacaktı ancak bugün her zamankinden daha gergindim. Heyecanım yüzünden düşebilecek olan tansiyonumun normal değerlerde seyretmesini umarak o sedyeye uzandım. Göbeğimi açtığımda Tuna tam karşımda ayakta dikilip gözlerimin içine bakıyordu. Hamile olmak müthiş bir şey olsa da, kavgalı olduğunuz adamın karşısında böylesine savunmasız kalmak kesinlikle kötüydü. Tuna'nın nasıl bir duygu içerisinde olduğunu yüzünden anlayamıyordum. Gerçek anlamıyla beni önemsemiyor gibiydi. Varlığımı soğuk bir metanet içinde karşılıyordu ama zaten o duygularını göstermemekte Oscarlık bir oyun yeteneği sergilemeyi daima başarıyordu. Tuna'nın duvardan hallice olmasına karşılık benim her yerimden bir heyecan dalgası yayılıyordu. Öyle ki ellerimin titrediğini fark edip sedyenin yanlarına tutundum. Doktorum en nihayetinde gereken ayarlamaları yapıp cihazı tenime değdirdi.

"Evet, bakalım bebeğimizin cinsiyeti neymiş?"

Kalbimde deli bir çarpıntıyla ekrana döndüm. Bir süre o şey karnımda dolanırken hiçbir şey anlamadığım ekrana gözlerim sabitli kalakaldım. Doktor Hanım bu sırada konuştu. "Hımm, yanılmamışım. Aslında şişkinliğinizi görünce bir tahminde bulunmuştum. Sanırım doğru tahmin ettim."

"Neymiş?" diye sordum sesim kesik kesik çıkarken.

Doktor sımsıcak bir gülüş attı. "Erkek," dedi kendinden emin bir sesle. Sonra Tuna'ya döndü. "Bir oğlunuz olacak."

Sevdiğim adam saniyelik bir tebessüm attı ama derhal aynı katı ifade ile başını salladı. Rahatsızmış gibi duruşunu değiştirirken onu pürdikkat inceliyordum. Tavrı ve duruşundaki gerginlik geçmemişti ama bu habere verdiği o anlık tepkinin içindeki sevincin kontrolsüzce çıkan bir yansıması olduğunu düşünmeye çalıştım. Gerçek anlamıyla oldukça ketumdu. Benim, gözlerimden kayıp şakaklarıma süzülen gözyaşlarıma rağmen onda herhangi bir his işareti yoktu. Bu çocuğu hiç mi istemiyordu? Ben ve oğlum onun için bir eziyet sebebi miydik? Kalbimden en korkunç komplo teorileri geçti. Biraz daha düşünürsem sevincimi berbat edeceğimi anladım. Oğlum olacaktı. Bir erkek... Hayalimde direkt olarak yeşil gözlü, siyah saçlı, yakışıklı bir oğlan çocuğu canlandı. Papyon takmış, ceket giymiş ve paytak adımlarıyla babası gibi kasılarak yürüyen minik boy bir Kurumsal Kasıntı! Neredeyse sevinçten kahkaha atacaktım ancak kendimi toparladım. Doktorun kesinlikle emin olduğuna dair söylediği birkaç cümleyi ilgiyle dinledim. Babası sevinmiyorsa sevinmesin! Benim için o an zaman durmuştu. Ömrümün takviminde bugün ki tarih kalp içine alınarak işaretlenmişti. Anneme ve babama bir erkek torun geliyordu. Buna ailem de sevinecekti, emindim. Tuna dışında herkes sevincini coşkuyla gösterecekti.

Tuna doktorla beraber odadan çıktıktan sonra elimi karnıma götürüp oğlumla konuştum. Cinsiyeti hiçbir zaman benim için önemli bir detay olmamıştı ama şimdi ona *oğlum* demek gerçek bir rüyaydı. Romantik ve fazla hevesli cümleler kurmadım bebeğime. Ebeveynleri henüz o doğmadan ayrılacağı için benim boş

heyecanlarımı bilmesine gerek yoktu. İnsan böyle oluyordu hamilelikte. Ufacık bir cenin olsa bile orada canlı bir şeyler olduğunu bilmek, orada kendinizden ve sevdiğinizden bir parça taşıdığınızın farkında olmak istemsizce sizi bazı komik durumlara sokuyordu. Ben de öyle tuhaf şeyler yapıyordum işte. Bebeğimin, muhtemelen beni duymasa da duygularımı hissedeceğini bilerek mutsuz olmamaya çalıştım. Gülümsedim. Her an bir yerlerden kameralar fırlayabilir kaygısı taşıyan bir ünlü gibi, ağzım kulaklarımda giyindim. Dışarı çıktığımda Tuna nispeten olumlu bir ifade ile doktorla konuşuyordu. Kadını kenara çekip Tuna'nın ona ne dediğini sormak istedim ama bunu elbette yapmadım. Merakımı da dizginlemeliydim.

Yeniden arabaya bindiğimizde sabahki kasvetim dağılmıştı. Kocam her ne kadar belli etmese de keyifli gibiydi. Ya da hormonlarım bana kıyak geçmiş ve her şeyi tozpembe görmemi sağlamıştı. Dünya'nın geçirdiği bir nükleer facia sonrası yıkıntılar arasında oturup sigara tüttüren bir adamın ruh halindeydim. Her şey yıkıktı ama kısa bir keyif için kendime mola vermiştim. Dertlenmeye bu moladan sonra devam edebilirdim. Biraz kamuoyu, ah hayır, kocaoyu yoklaması yapmak adına konuşmaya başladım.

"Oğlumuz olacak," dedim. Yarım saattir tek kelime etmemiştik.

Tuna aracını kullanırken kayıtsızca "Öyle görünüyor," dedi.

"Sevindin mi?"

"Daha önce de bunun bir önemi olmadığını söylemiştim."

"Olsun, yine de bazı şeyler hissetmiş olman gerek. Mesela oğlunla en çok ne yapmak isterdin?"

"Geleceğe dair herhangi bir plan kurmamayı sayende öğrendim," dedi. Sesi her zaman ki gibi sertti ve belli ki mutluluğu bile benim yüzümden eksik yaşadığı için bunun acısını yeniden çıkaracaktı.

"Beni unut ve oğluna odaklan!" dedim acı bir kabullenişle.

Mırıldandı ama onu duydum. "Keşke seni sonsuza kadar unutabilsem!"

Hafifçe, canım acıyarak gülümsedim. "Unutamazsın!" dedim. "Ben de unutamam. Yaşadığımız o aşkı, o muhteşem günleri nasıl unutabiliriz?"

Cevap vermedi. Trafiğin ortasında kırmızı ışıkta beklerken kafasını çevirip başka bir şeye odaklandı. Sanki çözülecekti. Sanki biraz daha konuşsam bana söylenmemiş bazı şeyler söyleyecek, sanki kalbini açacaktı. Ümitle "Beni unutamazsın!" diye yineledim.

Döndü ama gerçek bir kor gibi yanıyordu gözleri. "Bunu yapabilmek için her şeyimi verirdim!" Tehditkâr ve düşmanca bir sesle yanıt vermiş ve beni yeterince dağıtmış olsa da durmaya niyeti yoktu. "Seni hayatımdan tamamen çıkaramamak o kadar berbat ki!"

"Beni hiçbir zaman affetmeyecek misin? Hiçbir zaman, hiçbir koşulda... Oğlumuz için bile mi? Her şeyi silmek, yaşananları hiç olmamış gibi geride bırakmak bu kadar zor mu?"

"Neler yaptığını unuttun sanırım? Başkaları için çalışan bir rezil..." Durdu, devam etmedi. "Her neyse! Daha fazla zorlama," dedi tehlikeli bir tonda. "Sadece sağlığını koru ve oğlumu doğur!"

"Ben taşıyıcı anne değilim! Ben bir kuvöz de değilim. Bir makine, duygusuz, mekanik bir parça da değilim. Benimle böyle konuşma. Lütfen..."

"O halde konuşturma!" dedi öylesine nefretle. "Sana her baktığımda hayatımı altüst eden o yalancı kadını görüyorum. Soğumayan, küllenmeyen öfkemi yeniden canlandırma, lanet olası. Sadece sus ve yaşa!"

"Yaşa mı? Sen benim yaşadığımı mı sanıyorsun? Buna hayat mı diyorsun!"

"Ne yaşadığın umurumda değil. Bundan sonra seninle tek bağım, ortak çocuğumuz. Gerisi için hiçbir endişem yok!"

"Dur!" dedim bağırarak. Ne kadar zamandır trafikte olduğumuzu bilmiyordum. Tek bildiğim villaya giden otoyola girmeden önce durup kendimi sokağa atmam ve hava almam gerektiğiydi. Tuna isteğimi yerine getirip arabasını sağa çektiğinde çatık kaşlarından korktum.

"Ne oldu?" diye bağırdı bir an gözlerime, sonra karnıma bakarak. Benim için böyle kaygılanmasından nefret ediyordum. Ruhsuzsa öyle kalmaya devam etmeliydi. Endişe duyması acımı körüklüyordu. Belki sözlerinden sonra ben de ondan nefret edip azap çeken ruhumu soğutabilirdim ama böylesine tedirgin olması kalbimde henüz bir santim bile yükselmeyen o nefret duvarını yeniden yıkıyordu.

"Bir şeyim yok!" dedim daha sakin bir sesle. "İyiyim. Sadece inmek istiyorum. Hava almazsam boğulacağım."

Otomatiğe basıp camı indirdi. Hayır, yetmezdi bu. Nefes nefese "İneceğim," dedim. "Sen şirketine git. Taksiyle eve dönerim ben."

"Nereye gideceksin?" diye gürledi.

"Bi...bilmiyorum... Eski arkadaşlarımı görürüm belki."

"Hakan gibi mi?" diye tısladı. Nefretini açık açık fark ettim.

"Ah, elbette hayır! Sadece dışarıda olmak istiyorum," der demez kapıyı açtım ve kendimi kaldırıma bıraktım. Trafik akıyordu ama kalabalık yoktu. Gürültü olmayan, sakin bir yerde rüzgârın sesini duymak istedim. Oksijen almak ve oğlum için sağlıklı kalmak... Etrafta park var mı diye bakınırken iki saniye sonra Tuna'nın da indiğini gördüm.

"Senin gelmene gerek yok. İşine gücüne bak," dedim taviz vermeden.

"Nereye gideceğini söyle!" diye buyurdu.

"Hiçbir yere. Bırak beni. Ne olur... Bırak... Ya da bırakma, hiç bırakma!"

Gözlerim ona sabitliyken ansızın tuhaf bir biçimde başka biri gözüme takıldı. Tuna'nın arkasından gelen bereli bir delikanlı... Onu fark etmiştim, çünkü gözlerine kadar indirdiği berenin altındaki bakışları bana dikilmişti. İki adım vardı aramızda ve birdenbire ürktüm. İçime bir korku, akşamüstleri çöken türden bir kasvet yerleşti. Mesafe daralınca kötü bir şey olacağından iyice emin oldum ama sadece beynimden geçiyordu bunlar. Kurgulamaya, detaylandırmaya zaman bulamadığım o an gözlerim ağır çekimde bakıyormuş gibi onun montuna kaydı. Cebine koyduğu elini çıkardığında elindekinin bıçak olduğunu fark ettim. Sonrası hayal

meyal gerçekleşti. Korkunç bir kâbustu. Uyanıkken görülen gerçek kâbuslardan birini yaşadım. O bıçağın hedefi Tuna'ydı, ya da ben... biz... Çığlık atıp Tuna'yı yapabildiğim kadarıyla sola ittim, o beni tuttu ve yana dönerken son anda bilinçsizce bedenimi kendine çekti. Bana doğru gelen bıçak havayı yardı, iki milim önce durduğum yerde boşluğa saplandı. Gözlerimin önündeki her şey bir bulut, bir sis gibi bulanıkken bereli adam döndü. Gözleri yeniden benim üzerimdeyken bıçağı bir kez daha salladı. Tam karnıma doğru... Ucu trençkotuma değmeden garip bir şekilde durdu. Bir el o büyük, keskin bıçağı durdurmuş adamın elini bir mengene gibi sarmıştı.

Nefesim kesilerek kafamı kaldırdım. Boğuşmaları fark ettim ama gerisi yoktu. O ana kadar belki de şoka girdiğim için zihnimde hiçbir şey netlik kazanmıyordu. Ta ki Tuna'nın elinden akan kanı görene kadar... Kalbim göğsümü yaracak gibiydi. Birkaç saniye içinde yaşanan bu şeyleri idrak bile edemeden yere yığıldım. Feci sesler kulağıma gelirken şuursuz inlemelerimle yere sertçe çökmüştüm. İnsanın dizlerinin bağının çözülmesi buydu demek! Birkaç dakika sonra ayaklarımın dibine bereli adam düştü. Tuna onu bacaklarının arasına almış, ardı ardına yumruklarını savuruyordu. Elinden akan kan, adamın yüzünden şakağına iniyordu. Her şey bir hayal gibi olup bittiğinde sertçe, öldüresiye bir kuvvetle omuzlarım sarsıldı. Ve ansızın kendimi orada buldum. Tanıdığım, bildiğim o sıcak göğüste. Tuna adamı kısa sürede etkisiz hale getirip yanıma çökmüş, beni çekip kendine bastırmıştı.

"Deniz! İyi misin? Lanet olsun, iyi misin, konuş!"

Bedenimi hafifçe geriye çekip gözlerime baktı. Başım kendiliğinden sağa çevrildi. Omzumu tutan yaralı eline baktım. İnledim ağlarken "Kanıyor..."

"Önemli değil. Sen iyi misin? Cevap ver bana!"

Bir şeyim var mıydı, bilmiyordum. Karnıma girecek olan bıçağın görüntüsü zihnimden gitmiyordu. Elimle karnımı tuttum. Kekeledim. "İ...yiyim," Ardı ardına bir histeri krizine tutulmuş gibi.

Etrafa biriken insanların ayaklarını görüyordum. Yüzümü tutan Tuna'nın tek eliyle kafamı kaldırdım. Öylesine kendimde değildim ki, gözlerim ölü balık gözleri gibi anlamsız bakıyordu.

"Kanıyor," dedim kolumu ıslatan kan izlerine bakarak."Elin kanıyor. Kanıyor!"

"Bir şeyim yok. Basit bir kesik... Bana bak! İyi misin, Deniz konuş artık kahrolası!"

Yüzüme şöyle bir tokat attı sonra. Hafifti ama canım yanarken gözlerimi dehşetle açtım. "Bebeğimi öldürmek istedi. Bebeğim!"

"Biliyorum," dedi Tuna ensemden kavrayıp yüzümü göğsüne yeniden gömerken. "Geçti sevgilim... Bir şey yok!"

Böylesine içten konuşmasına bile sevinemedim. "Geçmedi," diye bağırdım. Her şeyden daha önemli bir gerçek vardı. "Yaralısın!" dedim bu gerçeği haykırarak.

Beni sertçe ikaz etti. "Canı cehenneme bu yaranın. İyiyim diyorum!" Bu sertlik karşısında kendime daha çok geldim.

"Hastaneye gidelim. Ha...hastane.. Yarana bakılmalı..."

Pek aldırmadı sözlerime. "Deniz bana bak!" diye emretti. Gözlerimi irice açıp Tuna'nın öfkeli, endişeli, gergin gözlerine baktım. Tek kelime söyledi. "İyiyim!"

"Be...ben de iyiyim!" dedim karşılık vererek.

Beni çekti ve yeniden sarıldı. İyi değilsem de artık çok iyiydim!

Yakındaki Hacettepe Hastanesi'ne gittik. Yol boyunca söylendim ve ağladım. Tuna arada bir nasıl olduğumu sormak dışında bir şey demedi. O kadar kızgındı ki, ben de bir şey soramadım. Zihnim yavaş yavaş aydınlanırken bebeğimi hedef alan, belki de beni öldürmeye çalışan kişi veya kişileri düşündüm. Şüphesiz Bağkurlu Mafya'ydı. O beladan o kadar kolay kurtulacağımı sanmıyordum ama böylesi bir şeyi hiç düşünmemiştim. Tehdit veya şantaj bekliyordum, bu kadar doğrudan bir saldırı değil! Tuna adamı polislere teslim etmişti ama bir şey çıkmayabileceğini oradan ayrılmadan önce söylemişti. Bu olaya gasp veya adi bir kap kaç süsü verilebilirdi. Olayın basit bir adi suç olmadığını, Tuna da en başından anlamıştı. Hiçbir şey söylemese de benim kirli işler içinde debelendiğimi sanıyor olabilirdi.

Soramadım ve kendimi aklama yoluna gidemedim. Aklımda sadece onun yaralı eli vardı. Kanıyordu. Yaraya kravatını sarmıştı ama kesiğin derinliğini bilmediğim için korkudan geberiyordum. Neyse ki birkaç dikişle tedavi oldu. Ayaküstü bir müdahale olduğu için şükrediyordum. Ya daha kötüsü olsaydı? Ya bıçak hayati organlarına girseydi? Düşündükçe delirecek gibi hissediyordum. Benim yüzümden ve belki benim hatalarımın bedeli olarak onu kaybedebilirdim. Bilincim açıkken vücuduma kesik atmakla aynıydı bu ağrı. Tuna'nın avucuna dikiş atılmıştı ama beni sanki canlı canlı kesiyorlardı.

Hastanede ben de muayene oldum. İyiydim. Sağlığım iyiydi ama psikolojim bir kamyon çürük karpuz gibi berbattı. Kendimi yeniden Tuna'nın yanına atmak istediğimde onun yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Sanki o bıçağı ben almış, ona ben saplamıştım. Ölsem daha iyiydi. Yavaşça ona doğru yürürken, genç bir doktorla konuştuğunu gördüm. Tuna beni fark etti.

"Eşim Deniz," dedi adamla beni tanıştırarak. Eski eş olmadığım için moralim az da olsa düzeldi.

Genç doktor elini kibarca uzattığı için elini sıktım. "Memnun oldum, Deniz Hanım. Ben de Engin. Sanırım bir kaza geçirmişsiniz. Üzücü bir durum, geçmiş olsun," dedi.

"Teşekkür ederim," diyerek bezgince yanıt verdim.

"Hey, kendinize gelin. O kadar da büyük bir yara almadınız! Şans yanınızdaymış."

Engin'in avutan sözlerine karşılık başımı salladım. "Benim şansım kocamdı."

Genç doktor havalı bir şekilde gülümsedi. O an yakasında yazan isminin altındaki unvana baktım. Kalp ve damar cerrahıydı. Genç biriydi. En fazla otuzların başındaydı. Yüzü oldukça yakışıklıydı ve hatları dikkat çekici biriydi. Cerrah olmasından ötürü belki de, biraz ukala görünüyordu.

Engin ile Tuna'nın samimi konuşmalarına bakınca nereden tanıştıklarını merak etmiştim. Sevdiğim adam tam da içimi okur gibi "Engin aile dostumuz. Babasıyla babam iyi arkadaştı," dedi.

Nazikçe yanıt verdim. "Ah, öyle mi? Memnun oldum ben de."

"Tuna'yı hastanede tesadüfen gördüm. Haber verseydiniz sizinle daha iyi ilgilenilmesini sağlardım."

"Gerek yoktu dostum," dedi Tuna.

Engin hafifçe gülümsedi. Bir Uranüslü daha mı? Ah, hayır bu adam Satürnlü olmalıydı. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Dünyalı olmadığı aşikârdı çünkü görebildiğim kadarıyla bir hayli hayranı vardı. Yanından geçip giden genç ve güzel kızlar dönüp Tuna ve ikisine bakıyorlardı. Elimde olmadan Tuna'nın koluna girdiğimi fark ettim. Satürnlü Engin'i bilmem ama Uranüslü Tuna Üstüner bana aitti. Neyse ki kocam beni itecek kadar kaba davranmamıştı.

Engin de benim kıskançlığımı fark etmiş gibi arsız bir gülüş attı. Kurumsal değil belki ama tıbbi bir kasıntılığı vardı. Bir kız kardeşim olsa, bu adamla evlenmesini isterdim ama. Aslında Yaso'dan sonra tüm tanıdıklarımı Tuna'nın çevresiyle evlendirmek istiyordum. Bu adamların hepsi yakışıklı ve kültürlü insanlardı. Evet, fazlaca küstahlardı ama herkesin bir kusuru vardı işte. Hatta bir değil belki birkaç tane kusur... Örneğin Tuna biraz odunluk, fazlaca öfke sergilese de□ki Tekin denen o adama göre benim kocam bir melekti□benim için grubun lideriydi. Mert kendinden başkasını önemsemeyen□artık birini fena halde önemsiyordu□tatlı bir serseriydi. Tekin bariz bir tehlike çeker, karanlık ve kendi kurallarını koymayı seven bir zorbaydı. Sonra Martin denen Amerikalı o adam, tam bir Amerikan rüyası, ah hayır, Amerikan kâbusuydu, ama oldukça yakışıklı bir kâbus... Engin ise nezaketinin altında dediğim dedik, ukala izlenimi yaratan bir adamdı. En azından bana öyle görünmüşlerdi. Hoş ben de o kadar zenginlik içinde yüzen, herkesi kontrolüm altına alan biri ya da kalp ve damar cerrahı olsam muhtemelen attığım hava buradan Satürn'e kadar ulaşırdı. Dış görüşleri saymıyorum bile. Kimi isterse kendilerine âşık edebilecek potansiyel taşıyan bu damat adaylarının nasıl kızlarla evleneceğini, ya da ilişkiler yaşayacağını deli gibi merak ediyordum. Böyle kasıntı adamları yola getirecek bir kadın illaki çıkardı. Örneğin Tuna için ben vardım! Hoş, benim kocam hiçbir zaman yola gelmemişti. İlk gün nasıl küstahsa, nasıl Uranüslüyse hâlâ öyleydi!

Zor olsa da eğer Tuna'yla bir gün her şey yolunda giderse belki bu adamların tüm aşk maceralarına da tanık olurdum. Kim bilir, şans!

Tuna ve ikisi konuşurken ben de Engin'in şeceresini yapabildiğim kadar çıkarmıştım işte. Nihayet sevdiğim adam "Gidelim," deyip bana döndüğünde fikirlerimden ayıldım. Hastane macerasından sonra nihayet eve sağ salim gelebildik. Tuna yol boyunca tek kelime etmemişti ve gözlerindeki o suçlar ifade yüzünden hiçbir şey soramamıştım. Kapıda bir adam dikildiğini görünce koruma ayarladığını fark ettim.

"Buradan çıkmayacaksın!" dedi kapıdan içeri girdiğimde.

"Sen?"

"Ben gidiyorum. Senin o kirli dünyanla sebep olduğun felaketlerin içinde daha fazla bulunmak istemiyorum."

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdım. "Gördün işte, beni de öldüreceklerdi." Bunu görmezden gelemezdi herhalde. Direkt olarak bebeğimi ve beni hedef alan o saldırıdan sonra bile ithamlarının dozu hiç düşmemişti. Üstelik daha bir iki saat önce bana nasıl sarıldığını unutmuş muydu? Nasıl korktuğunu, kaygılandığını... Ah, elbette sadece çocuk içindi.

"Belki de bu da bir göz boyamadır!" dediğinde asıl düşüncesini kavradım.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ciddi olamazsın! Hakkımda bu kadarını düşünemezsin!"

"Senin hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum!" diyen Tuna ardından elini uzattı ve parmağını tam kalbime doğru kaldırdı. "Sözümü dinleyeceksin, Deniz!"

Cevap vermemi beklemeden, kapıyı suratıma çarptı. O dışarıda ben içeride kalmışken Aynur Hanım koştu. "Hoş geldiniz, Deniz Hanım. Bir şey soracağım, şu adam kim?"

Kadına döndüm ve ilk anda kimi kast ettiğini anladım. "Koruma!" dedim umursamazca. "Lütfen beni rahatsız etmeyin!" diye ikaz ettikten sonra odama çıkmak için merdivenleri tırmanmaya başladım. İçeriye girer girmez de çantamı yere fırlatıp trençkotumu çıkardım. O an kıyafetimdeki kanı da fark ettim. Bej rengi bluzumun bazı yerleri lekelenmişti. Kandı bu! Korkutucu detayları yeni

görüyormuşum gibi irkildim. Ertelediğim, önem vermediğim, belki de gerçek anlamda korkmadığım mafyalar bu defa oldukça ileriye gitmişlerdi. Gözlerime hızla yaşlar birikti ve kendimden nefret ettim. Ne yapacağımı bilemez halde küfür yağdırdım. Birkaç dakika boyunca voltalar atıp durdum. Tuna bana çıkmayacaksın demişti ama onu dinlemeye niyetim yoktu. Bu evde boğuluyordum. Bu yatak odasında nefes alamıyordum. Her yer anılarla doluyken böylesine kaygısız duramıyordum. Üstelik sevdiğim adamın hayatını birbirine katmam artık yetmişti.

Aynur Hanım'a ve korumaya görünmeden çıkmayı, alçak bahçe duvarlarından atlayarak bu evden kaçmayı başarabildim! Hamile olabilirdim ama oğlum bana her türlü atraksiyon için gereken coşkuyu veriyordu. Belki de annesi gibi ajan olurdu. *Pabucumun Ajanı* değil ama gerçek bir istihbarat ajanı! James Bond havamdan sıyrılıp kendimi serin geceye bıraktım. Taksi için biraz aşağıdaki evlerin ismini vermiştim. Oradan doğruca diğer adrese gidecektim. Hem çekip gittiğimi bir süre boyunca kimse fark etmezdi. Arkama dönüp takip edilip edilmediğime bakmıştım ve kimsenin olmadığına emindim. Birkaç saat sokaklarda dolanıp asıl gitmek istediğim eve sonunda gittim. Uğramam gereken biri vardı. Hacer Teyze!

Kapısını üç kez çaldıktan sonra Hacer Teyze'm kapıyı açtı. Gözleri hâlâ iyi görmesine rağmen gözlerini muzipçe kocama açtı. "Abbbaw! Bu benim deli kızım değil mi?" diye sordu müthiş bir abartıyla.

"Deli kızın ya!" dedim ona sarılırken.

"Deniz yavrum, niye benim koynuma atlıyorsun kızım, kocanın koynuna atlasana!"

"Kocamın koynu engelli bana teyzem. Spam olarak işaretlemiş beni."

"Sıpa mı? Kimin sıpası kimin oğlunu tepmiş"

Haftalar sonra gerçek anlamıyla ilk kez gülümserken içeriye girdim. "Kavga ettik," dedim geçiştirerek.

"Sen Erzurum'a dönmüşsün ya. Yasemin dediydi."

"Yine geldim teyzem. Annem beni kovdu."

"Annen seni yoldu ha? Ee, hak etmiştin."

"Yolmadı teyzem kovdu kovdu."

"Ne diye bağırıyorsun kızım. Yolsaymış daha iyiymiş işte."

"Sen beni boş ver de, sen ne yapıyorsun? Düğün dernek işleri devam mı? Üç aydaki toplam skorun nedir? Evde kalmış kaç tane kızı zavallı adamlara kakaladın, ha teyzem?"

"Dört mü, beş mi? Artık ben de unuttum Deniz'im. Bir seni bir de Yasemin'i istediğim heriflere veremedim. Gittiniz sosiytik, foseptik mi, asortik mi ne adamlarla evlendiniz!"

"Sosyetik mi? Aman ne sosyetiğiz bir bilsen. Bana baksana konken partilerinden çıkmıyorum."

"Aman kızım parti deme, siyaset pis iş he. Bulaşma!"

Keyfim biraz daha yerine gelirken "Bulaşmam," dedim. "Cumhurbaşkanlığını bile teklif etseler girmem ben."

"Aptal olma Deniz! Cumhurbaşkanlığını verirlerse kaçırma kızım. Bu zamanda iyi iş o."

Hacer Teyze'nin cumhurbaşkanını memur olarak, sigortalı bir iş olarak gördüğünü fark ettiğimde kendimi tutamayıp gülümsemeye başladım. Onunla konuşmak her zaman olduğu gibi iyi geliyordu bana. Hem de çok iyi geliyordu.

Aklımdaki diğer soruyu sordum. "Yasemin'in düğüne de gelmedin?"

"Gelinlerle Kızılcahamam'a gittik. Termale. Kız hamama bile girdim ya. Zaten her yerim buruş buruş. Ay bir çıktım ki küçülüp kalmışım büzülmekten."

"Ay, Hacer Teyze öldürecek misin beni! Ayh," diyerek kahkahamı tutmaya çalışırken Hacer Teyze'm ciddiyetle ellerimi kavradı. "Yasemin de artık evlendi, barklandı. Annen baban desen uzakta... Ne zaman bir derdin olursa bana geleceksin, Deniz. Tamam mı, benim deli kızım?"

Teşekkür eden gözlerimle gülümsedim. "Tamam," dedim avuçlarımdaki kırışık elleri sımsıkı tutarken. Hacer Teyze devam etti. "Bu gece de burada kalıyorsun valla itiraz edersen ananı arar, kocandan kaçtığını ona söylerim. Seniha sana taa Erzurum'dan bir terlik fırlatır, kıçına kadar değdirir bak!"

Başımı salladım ve onun her dediğine uyacağımı söyledim.

"Hakan'a da kız buldum," dedi o sırada Hacer Teyze.

Gözlerim şaşkınca açıldı. "Gerçekten mi?"

Yaşlı teyzem pis bir sırıtış attı. "Ay maalesef kızı ben bulmadım ama kız Hakan'ı bulmuş. Eski okul arkadaşı mıymış, neymiş. Annesi dediydi, geziyormuş o kızla."

"İnşallah olur teyzem."

Hacer Teyze derin, kocaman bir nefes aldı. Hakan'la benim gerçekleşmeyen evliliğimiz üzerine olan sitemini dile getireceğini anladığımda hızla ayağa kalktım. İyi bir bahanem vardı. Madem gece burada kalacaktım pijamaya ihtiyacım olacaktı. Bu yüzden aşağıya inmem ve eski evimden pijama bulmam gerekiyordu. Hacer Teyze hamile olduğumu fark etmemişti. Ona bu gece hamileliğimi söylemeden önce hem evlilik konusundan kaçmak, hem de pijama almak için oradan çıkıp iki kat aşağıdaki bekâr evine inerken kalbim hafiflemişti. Aklım yine ve yine Tuna'ya kaydı. Henüz villaya, evimize gelmemiş olmalıydı. Yokluğumu görünce vereceği tepkiyi merak ettim. Neler hissedeceğini düşünürken bir kat daha inip son kata gelmiştim. Tam o sırada kapının önünde bir gölge gördüm. Bunun dev gibi uzun boylu bir adam olduğunu fark ettiğimde korkudan soluğum kesildi. Adam o an kafasını çevirip bana bakmıştı ki, otomatik ışık kapandı. Karanlık içinde dehşetle kalakaldım ve saniyeler sonra koşarak üst kata çıkmaya başladım. Henüz yolu bile yarılayamadan adam bana yetişti, sıkıca belimi tuttu. Korkudan ölecekken çığlık atmak için ağzım açıldı. Ağzımın üstüne iri bir el kapandı. Kapana kısılmıştım ve her yerimden korku fışkırıyordu.

"Sakin olun!" diye fısıldadı adam. Sesi davudi, tehlikeli ve emreder gibiydi.

Kolları arasında deli gibi çırpınırken adam yeniden konuştu. "Deniz Hanım, ben Tekin. Tekin Soyönder. Tuna'nın arkadaşı. Rica etsem dizime tekme atmayı keser misiniz? Sanırım sakat kalacağım!"

BÖLÜM 32

Tekin'in sesi Deniz'i bir anlığına durdurdu. Sadece bir anlığına... Genç kız adamın söylediklerine güvenebileceğini sanmıyordu. Kötülerin ne şekilde karşısına çıkacağı hiç belli olmuyordu ve şimdi o kötülerden birinin kendini Tekin diye tanıttığını düşünüyordu. Debelenmeyi kesse de hâlâ deli gibi korkuyor, burada, bir başına tamamen kapana kısıldığını biliyordu.

Tam bu sırada kulağına yine o kalın, nedense değişik bir güven veren o ses doldu. "Şimdi sizi bırakacağım ama çığlık atmayacağınıza söz vermeniz gerekiyor. Sanırım bunu yapabilirsiniz?" diye fısıldadı adam.

Deniz söz falan vermeyecekti. Elinde olsa yangın alarmı gibi çığlığı basardı. "Bakın," diye devam etti adam. "Ben kocanızın yakın arkadaşıyım. Size zarar vermeyeceğim. Şimdi çığlık atmayacağınıza söz veriyor musunuz?"

Genç kız şüpheli olsa da kafasını salladı. Adam bu deli kıza güven olmayacağını bilirmiş gibi "Lütfen tüm apartmanı ayağa kaldırmayın!" dedi. Lütfen'i sırf laf olsun diye söylüyordu. Aslında açıkça emrediyordu ve oldukça kızgındı.

Deniz bu defa daha kararlı bir şekilde başını sallarken Tekin onu yavaşça yere bıraktı. Bu yavaşlığa rağmen Deniz süratli bir şekilde köşeye kaçtı. Işık sensörü yeniden yandı, etraf aydınlandı ve nihayet adamın yüzünü görebildi. Tekin'in keskin, karakteristik hatları vardı. Kirli sakalları ona serseri bir hava değil karanlık bir yön katıyordu. *Tam da adamın hayatına göre*, diye düşündü Deniz.

Tekin biraz sinirli, biraz gergin sesiyle "Şimdi kim olduğumu anladınız mı?" diye sordu.

"E...evet, siz osunuz. Bıyıklarınızdan...şey yani yüzünüzden tanıdım."

Genç adam başka zaman olsa sırıtabilirdi ama şimdi dizi sızlarken sadece alaycı bir bakış atabildi. Kızgınlığını göstermeden konuştu. "Eğer bir işiniz yoksa benimle geleceksiniz! İşiniz varsa da geleceksiniz," diye devam etti. *Ah, bir emir daha... Hayır, tam olarak iki emir daha!*

Deniz şaşkınca "Anlamadım?" diye sordu. Sahiden anlamıyordu ve buyurganlık karşısında az öncekileri aratmayan şekilde tekmeler atmak istiyordu.

Onun kararsız olduğunu gören genç adam bu defa sertçe "Deniz Hanım, benimle geliyorsunuz. Şimdi!" dedi.

"Hiçbir yere gelmiyorum!"

"Seçme şansınız olsaydı bu karara saygı duyardım ama maalesef yok."

"Siz kimsiniz ya? Beni zorla mı götüreceksiniz?"

"Eğer tek yolu buysa, evet."

"Gelmiyorum ama. Ne yapacaksınız?"

"Gerekirse sırtlayıp götüreceğim!"

Deniz öfkeli bir kahkaha attı. Neşeden uzak, bu küstah emirlere inanamadığını gösteren bir kahkahaydı. "Nereye?" diye sordu hayretle. İtiraf etmek gerekirse adam dediğini yapacak bir tipe benziyordu. Biraz daha itiraz ederse en sonunda bu adamın omzunda gideceğini anladı. Bu hem tuhaf, hem de istemeyeceği bir durum olurdu. Tekin'e güveniyordu, ne de olsa Tuna'nın yakın bir dostuydu ve kocasının güvendiği adamdan bir zarar görmeyeceğine emindi ama zorla götürülmeye razı gelmeyecekti. Üstelik gideceği yerden deli gibi korkuyordu. Tuna onu evde bulamayınca öfkeden köpürmüş, Tekin'i buraya göndermiş olabilirdi. *Elimden bir kaza çıkabilir, o baş belasını sen getir!* demiş olabilirdi mesela. Tüm bu korkular birleşince gidemeyeceğini anladı. Bu yüzden uzlaşma yolunu seçti. Belki tatlı dille adamı ikna edebilirdi. "Gelemem," dedi gözlerini üzüntüyle açarken.

"Sebep?"

Sebep mi? Allah'ın belası *Turkish Mafia*. Çünkü istemiyordu. Çünkü zorla bir yerlere götürülmekten bıkmıştı. Çünkü artık sakinlik istiyordu. Lanet olsun! Çünkü korkuyordu. Uzlaşı stratejisini bozmadı. "Yukarıda çok tatlı bir ninem var. Sağırdır ve bakıma ihtiyacı var. Onu yalnız..."

Bu sırada Deniz'in susmasına neden olan o ses duyuldu. Yukarıdaki o tatlı nineydi bu; Hacer Teyze! "Deniz kiminle konuşuyorsun şapşik kızım benim. Daha sana mantıyı katlamayı gösterecektim! Çabuk ol hadi."

"Sağır olan nineniz mi?" diye sordu Tekin dalga geçer gibi, kısık sesle.

Deniz dişlerini sıktı. "Evet sağırdır! Kendi kendine konuşuyor işte."

Hacer Teyze üst kattan yeniden bağırdı. "Hâlâ konuşuyor, şu çenebaza bak. Kedilerle mi konuşuyorsun. Bak indirme beni aşağıya."

"Pek de sağıra ve bakıma muhtaç birine benzemiyor. Görebildiğim, pardon duyabildiğim kadarıyla da ikimizi de gömebilir!"

Ben seni gömmeden gitsene, diye içinden geçirdi Deniz.

Tekin kati tavrını bozmadı. "Lütfen önemli, kişisel eşyalarınızı alın ve benimle gelin."

"Gelme..."

"Geleceksiniz!"

Konuşmasına bile müsaade etmeyen bu kibirli adamı İspanyolların domates festivaline götürüp, çürük domateslerin içine atmak isteyen genç kız derin derin, öfkeli nefesler aldı. Görünüşe göre itaat edecekti, çünkü Tekin denen bu adamın herhangi bir şeyden çekinir hali yoktu. *Belki Hacer Teyze?* Ah elbette! Yüz beygir gücünde, tamamen çene üzerine programlanmış, karşı koyulmaz ve kesinlikle baş edilmez laflarıyla Tekin'i ancak o durdurabilirdi.

Bu farkındalıkla genç kız "Tamam," dedi sinsice gülerek. "Yukarıya gelin de, ben hazırlanırken içeride bekleyin."

"Gerek yok, böyle iyiyim."

"Ah, lütfen ısrar ediyorum. Hacer Teyze'yle tanışmanız gerek!"

Tekin önce şüpheli, sonra öfkeli bir bakış atsa da kızın teklifini kabul etti. Hem, bir yandan Deniz'i de kollamak, aksi bir hareket yapmasını engellemek istiyordu. Gözünün önünden ayırırsa bu deli kadın çarşafları birbirine bağlayarak üçüncü kattan kaçabilirdi. Bunu göze alamadı. Deniz önden çıkarken arkadan onu takip etti. Üçüncü katta kapı önünde, elinde terlikle dikilen yaşlı, ufak tefek bir kadını görünce bu kadından zarar gelmeyeceğini anladı.

Hacer Teyze tepeden tırnağa Tekin'i süzdü. Deniz'e kaş göz işaret yaparken "Bu yalı kazığı da kim?" diye sordu.

Deniz kahkahasını tuttu. "Kocamın arkadaşı."

"Aslında biz kardeş gibiyiz," diyen Tekin bu geleneksel kadının yanlış bir şeyler düşünmesini önlemeye çalıştı.

Yaşlı kadın hiç de oralı olmadı ve hiç de kötü düşünmeyip "Gir evladım, gir," diyerek önce Tekin'i içeriye aldı.

Yeni avını yakaladı, diye düşündü Deniz. Muhtemelen Hacer Teyze, Tekin'i görür görmez parmağında yüzük olmadığını ve onun potansiyel bir av olduğunu anlamıştı. Hoş yüzüğe bakmasına bile gerek yoktu. Hacer Teyze bir bekârı yüz metre öteden fark edebilir, kokusunu alabilir, retinadan kimlik tespiti yapan yüksek teknolojiler gibi bekâr adamı gözünden tanıyabilirdi. Deniz gülümsedi. Bu iş eğlenceli olmaya başlamıştı. İçeriye girdikten sonra kulağım onlara verip çantasını toparlamaya başladı.

Hacer Teyze lafa girdi. "Demek bekârsın oğlum?" Allah aşkına hangi saniyede adamın medeni durumunu sorup, bekâr olduğunu teyit etmişti.

Tekin dimdik bir şekilde ve bundan gurur duyar gibi "Evlenmeyi düşünmüyorum," dedi. Biraz da gerilmişti. *Ah, şahane...*

"Ne demek düşünmüyorum. Çoluğa çocuğa karışmadan sap gibi göçüp gidecek misin?"

Tekin'in kaşları aniden çatıldı. Başkası olsa layıkıyla bir cevap verebilirdi ama yaşlı bir kadına karşı tek yapabildiği "Evet, böyle düşünüyorum," demek oldu.

"Hah, sen kandır kendini. Zaten evlenmem diyenler herkesten istekli çıkıyor. İki güne kalmadan davetiyeleri geliyor bana!"

"Siz belediyenin nikâh işlerinden mi sorumlusunuz?" diye sertçe sordu genç adam.

Deniz onların işitmediği yerde kahkaha attı. Sonra kafasını kaldırıp Tekin'e yanıt verdi. "Hacer Teyze'nin henüz resmiyete geçmemiş bir şirketi var. Hacer Teyze Çöpçatanlık Ltd. Şti."

Tekin daha da gerildi. Simsiyah takım elbisesine uygun, kasvetli ve tehditkâr bakışlarıyla önce Deniz'e sonra kadına döndü. "Her neyse," dedi konuyu kapatmak ister gibi.

Hacer Teyze konuyu kapatmayacaktı elbette. Bu sefer Deniz'e bakan yaşlı kadın "Bak gör sen kızım. Bu adam en fazla iki yıl içinde evli barklı olmazsa, ben de bir şey bilmiyorum!" dedi ince kaşlarını kaldırarak.

Deniz çaktırmadan genç adama baktı. Neredeyse fokurdayan bir volkan gibiydi. "İnşallah Hacer Teyze'm," dedi ukala bir tavırla. "Umarım Tekin Bey de hayatının kadınını bulup *rüya* gibi bir aşk yaşar!"

"Deniz Hanım, hazırsanız gidelim!"

Tekin'in sert ikazıyla Deniz oyalanmak için bakındı ama sadece bir çantayla geldiği için bu isteğine kavuşamadı. "Gidelim," dedi korka korka. Hacer Teyze'ye sarılıp vedalaşırken yaşlı kadın mırıldandı. "Bu adam da pek yakışıklıymış, Deniz. Benim torunun dünürünün bir yeğeni var. Kızın adı Şahika. Onunla mı eversek ha?"

"Kızcağızın başını yakma," diyen Deniz, kadına gülümsedi.

Hacer Teyze kızı bırakıp Tekin'e döndü. "Evlenmeyi düşünürsen kime müracaat edeceğini biliyorsun evladım."

Tekin'in yanıtı o koyu gözleriyle, sert çehresiyle tehditkârca bakmak oldu.

Hacer Teyze somurttu. "Ayol sanki zorla kolundan tutup nikâh dairesine götürüyoruz? Bu kadar sinirli olma oğlum. Bak kızları kaçırırsın."

Genç adam kendini tutmadı ve dişlerinin arasından tısladı. "İstediğim de bu zaten!"

"Ben görürüm seni. O kız karşısına çıksın da kaçar mı, kaçırır mısın görürüm. Nah buraya yazıyorum, gün gelecek sen de bir kızın peşinden sürüneceksin. Büyük konuşma!"

Deniz araya girdi. "Tamam, Hacer Teyze'm. Biz gidelim artık."

"Kızı kocasına götürüyorsun değil mi? Sana emanet ettik ama Deniz benim öz kızımdır bak!"

Tekin bezgince başını salladı. "Merak etmeyin," dedi. "Deniz güvende!"

Oysa Deniz bundan emin değildi. Tekin muhtemelen kendisini Tuna'ya götürüyordu. Devreye bu karanlık adam girdiğine göre Tuna şu an öfkeden deliriyor olmalıydı. Belki de elinde zincirle bekliyordu. Deniz'i ücra bir oduncu kulübesine zincirleyecekti. "Yapar mı yapar," diye mırıldandı genç kız, kendi kendine.

Tekin onu duydu ama ilgilenmedi. Kıza arabasını gösterirken yeniden buyurdu. "Binin!"

"Arabanın kaportasında gitmeyi düşünmüyordum zaten!" diyen Deniz dudaklarını birbirine bastırıp aracın içine oturdu.

Tekin onun kapısını sertçe kapattı. *Baş belası kadınlar!* diye düşündü. Böylesi çenebaz, dik başlı kadınlara katiyen, hiçbir koşulda katlanmayacaktı. Eh çok konuşmayan, uysal, kendi halinde bir kadın bulamayacağına göre –çünkü böyle bir kadın gerçekte yoktu– ömrü boyunca sahiden bekâr kalacaktı. Bundan şikâyetçi değildi. Günü birlik ilişkiler dışında kadınların onun hayatında kalıcı bir yere sahip olmasına imkân yoktu!

Bir müddet kimse konuşmadan sessizce yol aldılar. Deniz bir yandan korkuyor, bir yandan merak ediyordu. Tuna onu görünce ne yapacak, ne diyecek, nasıl bir öfke patlaması yaşayacaktı? O yaralı elini uzatıp tehdit ettikten sonra *Sözümü dinleyeceksin!* demişti. Oysa kendisi onu dinlememişti. Bu saatten sonra kocasına kendini nasıl savunacaktı? Çok bunaldığını, nefes alamadığını ama en çok ilgiye, sevgiye muhtaç olduğunu nasıl izah edecekti? O sevgiyi kendisine vermediği için Hacer Teyze'ye kaçtığını anlatırken onu ikna edebilir miydi? Elbette hayır! Hazırlıklı olmalıydı... Derin bir nefes bıraktı ve işaret parmağını rutin hareketlerle deri koltuğa vurmaya başladı.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordu bir an sonra. Hiç olmazsa Tekin'den ipuçları alabilirdi.

Genç adam aynadan kızgınca baktı. "Sizi bulmam hiç kolay olmadı!"

Ah, sanki bu zorluğu Deniz yüzünden çekmişti. Genç kız aynı kızgınlıkla konuştu. "Neden? Ben sadece evimin olduğu yere geldim, zor bir yerde değildim."

"Sizin muhtemelen şehir dışına çıktığınızı düşündük."

"Düşündük mü? Kimler olarak?" *Kim olacak Tuna ve ikisi!*

Tekin bu soruya yanıt vermedi. "Uçağa binmekten korktuğunuz için otobüs terminaline ve gara baktım."

Genç kız keyifle sırıttı. "Ne yani otogarı mı dolaştınız beni bulmak için, bir de tren garını?"

"Maalesef! Neyse ki Ankara'da deniz yokmuş, bir de limana bakmam gerekmedi."

"Ankara'da Deniz var, benim işte," diyen genç kız iyice keyiflenirken Tekin'in bu berbat espriyi biraz olsun sevimli bulmadığını görüp somurttu. "Sadece ortamın gerginliğini azaltmak istiyorum."

"Otobüs terminaline, bir parka ya da kendi evine gitmek yerine kim kaçarak komşusuna gider ki?"

"Ne yapayım? Bugünlerde her şey o kadar berbat ki, beni mutlu edecek birine ihtiyacım vardı."

Tekin bir anlığına kafasını kaldırıp Deniz'e baktı. Ona gerçeği söyleyip söylememekte kararsız kaldı ancak tercihini söylememekten yana kullandı. Sonuna kadar kararından dönmemeli ve görevi hakkıyla bitirmeliydi. Hiçbir gizli, saklı, tehlikeli işte çuvallamamıştı. En zorlu kavgalarda, en belalı adamlara bile yenilmemişken, şimdi Tuna'nın karısına karşı da zayıflık göstermemeliydi. Kafasına koyduğu şekilde bir makine gibi hissiz ve özenli olup işini bitirmeliydi.

Yarım saat sonra Deniz villaya gittiklerini anladı. Bu yolu ve yolun varacağı menzili iyi biliyordu. Orada Tuna var mıydı, yoksa Tekin'in amacı sadece evine mi götürmekti emin olamadı. İlkini tercih ederdi ama güzel bir karşılanma görecekse. Öfkeli, soğuk ve nefret edildiğini açıkça gösteren o bakışlara katlanamazdı. Aksi de mümkün olmadığına göre belki de en iyisi sadece eve gitmekti. Tuna'yı görmeden, öfkesini yüklenmeden sadece evine

gitmek... Ama hayır, öfkesine ve tehditlerine rağmen onu görmek istiyordu. Elini karnına koyup kendi kendine fısıldadı. "Babamızı özledin mi oğlum?"

Mesafeler daraldıkça Deniz'in de korkusu genişledi. Tekin bu süreçte elinden geldiğince yani pek de başaramadığı şekilde nazik davranmaya çalışmıştı ama Deniz onun da öfkeli ve kasıntı bir adam olduğunu anlamıştı. Jüpiter mafyası böyleydi demek. Ah, Tekin Soyönder de şöhretinin ve karanlık bir adam olmasının hakkını veriyordu. Az konuşuyor, sert emirler veriyor, küstahça ve sadece ben bilirim bakışları atıyordu. Deniz, bu adamlara alışmıştı. Yine de Tuna'nın hiçbir özelliğine alışamıyor, hiçbir davranışının bir alışkanlık gibi yerleşik olmayacağını biliyordu. O adam klişelerden uzaktı. Bir saniye önce öfkelense bile anında tutkulu, istekli birine dönüşüyordu. Aşkını itiraf edişi ve sonrasında bunu Deniz'e kabul ettirmesi bile dikte eder gibiydi. Deniz onun bu yönünü de seviyordu. Kararlıydı, kurumsal kasıntı olabilirdi ama egoist değildi. Belki ilk tanıştıklarında öyleydi ancak sonradan çok duyarlı bir adama dönüşmüştü. Sevdiği uğruna her şeyi yapabileceğini göstermişti. Deniz bunları hatırladı, bir zamanlar her şeyden çok önemsendiğini düşündü. O günlere geri dönmek için her şeyini verirdi.

Araba durunca genç kadın da endişelerinden bir nebze olsun arınabilmek için hemen inmedi. Derin bir nefes bıraktı. Hazırdı! Hazır olmalıydı. *Kahretsin, hazır değildi!* Gelecek olanı bilmiyordu. Tekin'in o kızgın tavrından dolayı soru da sormamıştı. İyi bir şey olmasını umdu. Bu mümkün olmasa da...

"Lütfen, inin," dedi adam bir kez daha sertçe.

Deniz onunla inatlaşmadı. Lüks araçtan indi, serin geceyi içine çekti. Hararetini atmak ister gibi yavaş adımlarla kapıya doğru yürüdü. Henüz bir saniye için zile basmıştı ki kapı aniden açıldı. Neredeyse korkudan geri sıçrayan genç kız karşısında bu kişiyi görmeyi hiç beklemiyordu. "Yasemin?" diye sordu şaşkınca.

Mert de arkasından belirince Deniz'in içine büyük, dev gibi bir ağırlık oturdu. Herkes neden burada toplanmıştı. Yoksa... Korkuyla inledi. Hıçkırıklar sesini bölerken "Ne oldu? Neden buradasınız?"

diye sordu dehşetle. "Yoksa ona mı bir şey oldu. Tuna... Sevgilim... Söyleyin ona bir şey mi oldu?" Ayakta duramıyor gibi eliyle kapı pervazına tutundu.

Yasemin o elini kavradı, Deniz'i hafifçe çekip içeriye aldı. "Ah, Deny! İki dakikada trajediye bağladın. Kimseye bir şey olmadı. Sen neredeydin sahi?"

Deniz soruyu duymadı. "Olmadı mı?" diye sordu içi ferahlarken. "O iyi mi?"

"Elbette iyi. Ne olabilir ki ona? Kim ona ne yapabilir?" diyen Mert oradan gergince yanıt verdi. Genç adam iyi haberi kötü bir yüz ifadesiyle veriyordu. Deniz, Mert'in neden bu kadar sinirli olduğunu anlamadı. Hayır, sinirli az kalırdı, tam bir deli dana gibiydi. Bir o yana gidiyor, sonra yeniden eski yerine geliyor, ardından elini saçlarına geçirip öfkeyle homurdanıyordu. Allah aşkına, burada ne oluyordu? Herkes neden bu kadar tuhaftı?

"Yasemin ne oluyor o halde? Neden buradasınız?" diye sormaya devam etti.

"Seninle konuşmam gerek," diyen genç kız Deniz'in elini hâlâ bırakmamıştı. Sanki Deniz bir balondu da bırakırsa havaya süzülecekti.

Mert'in gergin sesiyle "Kahretsin, hadi götür şunu!" dedi.

Yasemin kocasına azarlar gibi bir bakış attı. Tekin sırıttı. Ve Deniz hiçbir şey anlamadı!

"Nereye götürüyorsun beni? Vallahi delireceğim!"

"Yukarıya Deny. Bir şey yok. Sadece gel."

"Neden ya?"

"Seninle yukarıda konuşmam gerekiyor?"

Deniz şuursuz gibi Yasemin'in peşine takıldı. Merdivenleri çıkarken Tuna'nın burada olmadığına ikna olmuştu. Zaten bahçede arabası da yoktu. Yasemin her ne diyecekse, işte bu yüzden bu eve zorla getirilmişti. Ne diyecekti ki? Boşanma davası öne mi alınmıştı? Tuna yurtdışına mı gitmişti? Acaba hangi felaketi haber verecekti? Genç kız iyice panik oldu. Tuna'dan gelecek bir felaket haberine hazır değildi ama belli ki Yasemin elçi olarak görevi üstlenmişti. Deniz'in çökmemesi için yardımcı kuvvet olarak

buradaydı. Genç kız derin bir nefes aldı. İşiteceği haberlerle gözleri şimdiden dolmuştu. Elini karnına götürüp oğlundan destek almak istedi. Korkusu her adımla beraber katlamyordu.

Yatak odasına vardıklarında Yasemin kapıyı açtı. "Gir," dedi kısık sesle. Deniz soru soracaktı ki Yasemin onu içeriye itti. Genç kız odanın içine bile bakmadan hızla kapıya döndü. Yasemin içeriye girmedi, kapıyı Deniz'in yüzüne çarptı. Bir saniye sonra kilitlenme sesi geldiğinde, Deniz gözlerine inanamadı. Kapıyı yumruklayan genç kız "Açsana şunu," diye bağırdı. "Ne yapıyorsun, Yaso? Kafayı mı yedin? Beni neden kilitledin?"

Ve bir şıngırtı sesi geldi. Kapının altından anahtar atılmıştı. Deniz şimdi ayaklarının altındaki anahtara şaşkınca bakıyordu. "Bu salak ne yapıyor böyle?" demişti ki bir tıkırtı duydu. Tam arkasından gelen hafif bir sesti. Parke zeminde duyulan bir adım sesiydi. Korku ve dehşet içinde bedenini hızla çevirip odaya döndü. Gözleri az önce korkuyla açılmıştı ancak korkunun yerini büyük bir şaşkınlık aldı. O adam tam karşısında duruyordu. Tuna Üstüner! Pencerelerin iki üç adım önünde, elleri cebinde, ayakta dikilerek Deniz'e bakıyordu.

Genç kız onu görünce tam anlamıyla sarsıldı. Sevinç, arzu, özlem, istek, korku ve bir sürü karışık tuhaf duygu bedenine yayıldı. Heyecandan inledi, kekeledi. "Bu...burada neler oluyor?" diye sordu.

Tuna bir adım daha attı. Deniz, onun işkence ede ede üzerine yürüdüğünü gördü. Heyecanına yenilip titreyen ayaklarıyla geriye sendeledi. Şimdi korkusu yeniden canlanmıştı. Tuna durmuyor, üzerine doğru kararlı yürüyüşünü sürdürüyordu. Zaman durmuştu sanki... Her şey cansız, her şey ölüydü. Dünyada sadece ikisi kalmış gibi hissediyordu genç kız. Dudakları aralı, sesli ve büyük nefesler alıp verirken "Se...sen?" diye kekeledi. Devamında ne diyeceğini unuttu. Tuna'nın bakışlarından bir şey okumak mümkün değildi. Küstahça bakıyor, dimdik, otoriter bir tavırla yürüyordu. Yüzünde her şeyi bilen bir adamın özgüveni vardı. Belki de biraz ilgi, biraz aşk...

Deniz onun çekimine kapılıp, boynuna atlamak istese de tam aksini yaptı. Kapıya doğru biraz daha geriledi. Sırtında kapıyı hissedince durdu. Anahtar genç kızın titreyen elinden düşüp zeminle kötü bir ses çıkardı. Sonra o ses de kayboldu. Sessizlik hükmünü ilan etti ama onu da deviren bir şey vardı. Bakışlar... Kadının bakışları, adamın kalbine saplandı, adamın bakışları kadının ruhuna işledi. İki insan sadece gözleriyle birbirine temas ettiler! Söylenmeyen sözlerin, dile gelmeyen duyguların hiçbir önemi kalmadı. Sessizliğin dilinde birbirleriyle konuştular. Mesafeler tükenirken, zaman silindi. Zaman silinirken ruhlar özgürleşti. Kadın orada bir umut buldu, o umuda tutundu ve ansızın *gülümsedi.* Adam o gülüşe takılı kaldı. Tüm ömrü boyunca o kısacık gülüşün gölgesinde huzurla yaşayabileceğini anladı.

Deniz saniyeler içinde yine boş heveslerin, yine kırılması muhtemel hayallerin ağına düştüğünü fark etti. Aylar önce Tuna'dan gelecek iyi bir şeyler olmadığına kötü bir şekilde ikna edilmişti. Şimdi yine umutlanmamalıydı. Kederli gözlerini kaçırdı. "Ben... Sözünü dinlemedim ve gittim... Ama boğuluyordum, gerçekten boğuluyordum!" dedi.

Tuna yanıt vermedi. Deniz korkarak gözlerini kaldırdı. Kötü, çok kötü bir şey gelecekti, belliydi. Konuşma ve kendini açıklama ihtiyacı öylesine kuvvetliydi ki, zihninde cümleleri toparlamaya çalıştı. Sadece Hacer Teyze'ye gittiğini söyleyebilir, sevgiye muhtaç olduğunu anlatabilirdi. Dudakları aralandı, "Ben," diye devam etti yine cılız sesiyle.

Tuna "Sus," dedi tek kelime söyleyerek. Sesinde sertlik yoktu, evet, her zamanki gibi buyurgandı ama bu defa sanki değişen bir şeyler vardı. Genç adam devam etti. "Şimdi ben konuşacağım, bugüne kadar hep sen konuştun. Ve ben seni hiç dinlemedim. Ama sen beni dinleyeceksin."

Genç kızın gözleri açıldı. Hayret içindeydi. Eğer kulakları yanlış duymuyorsa bir pişmanlık vardı bu seste. *Umutlanma,* dedi içinden. Dışından sadece sordu. "Ne demek bu?"

"Bugün beni dinleyeceksin, Deniz. Benim büyük pişmanlığımı, büyük aptallıklarımı ve büyük özürlerimi dinleyeceksin!"

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Anlamaya çalışma, sadece izin ver."

"Neye?"

Tuna var olan o can sıkıcı bütün mesafeleri kapattı. Kızın önünde bir duvar gibi durdu. Yüzleri birbirine dönüktü, bakışları birbirine kenetleydi ve kalplerinin üzerindeki karanlık, ağır örtüler artık yoktu.

"Deniz," dedi adam duru bir sesle. "Ben...Ben..." Konuşamadı o an. Sonraki birkaç saniye boyunca da sustu. Deniz onun ilk kez kararsızlık yaşadığına yemin edebilirdi. Sanki söyleyecekleri ağzından çıkmıyor, sanki o kelimelerin ağırlığından hareket edemiyordu. Bir tür derin tereddüt halinde, toparlayamadığı cümleleri prova eder gibi birkaç kez dudakları kıpırdadı ama yine sessiz kaldı. Başını eğip, gözlerini kaçırması da hayra alamet değildi. Hayatının tümünde biraz olsun kararsızlık yaşamayan bu Kurumsal Zorba, şimdi diyecek bir şey bulamıyor, dahası bu zaafını açıkça gösteriyor muydu? O dimdik bedeni, o kendinden emin, kimseye eğilmeyen başı öne mi düşüyordu? Deniz az önce kötü bir şeyler olduğunu düşünmüştü ama şimdi ne düşüneceğini bilemiyordu. Hayatındaki en ilginç anlardan biriydi. Tuna'nın yaşadığı bu duyguya neredeyse pişmanlık demek üzereydi. Bu adam pişman olacağı ne yapmıştı ki? Evet, aşklarını acımasızca bitirmişti ama bu kadar nefretten sonra pişmanlık duymazdı ki, kanıtlar olmadan hiçbir şeye inanmayacak kadar realist bir beynin yönettiği o kalbe bu duygu yabancıydı. Deniz bunu biliyor ve şimdi gözlerine inanamıyordu.

Anlamak istercesine "Tuna?" diye sordu.

Adam başını kaldırdığında o yeşil gözlerin yoğun bir hisle baktığını gördü. Bu hissin, bu güzel bakışın sebep olduğu duygunun adını koymaktan korkuyordu. Kalbini gümbürderken hâlâ bir açıklamaya kavuşamayan Deniz, sarsakça "Ne oldu?" diye sordu.

Tuna tek kelime edemedi yine. Daha iyisini yaptı. Deniz'i sertçe, bir anda kendine çekti ve göğsüne hapsetti. Yüzünü saçlarına gömdü, kokusunu soludu, ellerini bedeninde gezdirdi. Onu değil, kendini yatıştırır gibi dokundu karısına. Özlemle, istekle

ama en çok aşkla dokundu. Saçını itip çıplak boynunu öptü. Ayların hasreti bir çivi gibi çakılmıştı yüreğine. Kafeslerde büyük kilitlere vurulmuştu mutluluk. Karısına dokundukça, onun varlığını soludukça her bir kilit yavaşça çözüldü. "Deniz'im," dedi mırıldanır gibi. "Deniz'im benim, her şeyim..." Karısını öylesine çok özlemişti ki, onsuz geçen her andan o kadar nefret etmişti ki, şimdi ona sarılmak yetmiyordu, ömrü boyunca da yetmeyecekti. Daha sıkı sarıldı. Günlerin, aylarının acısını silemezdi ama alabildiğini almalıydı.

Deniz ise kolları yana düşmüş, gözleri kocaman açılmış şekilde öylece duruyordu. Kalbi Tuna'nın sert göğsünde atıyor, bedeni onun bedeniyle kuşatılıyor, dokunuşları hücrelerine kadar tesir ediyordu. "Tuna?" diye fısıldadı. Sanki tuhaf bir âlemdeydi. Uyku ile uyanıklık, yaşamla ölüm, düşle gerçek arasında... Dudaklarını zorlukla hareket ettirerek sormaya devam etti. "Ne yapıyorsun?"

Adamın yanıtı az önceki kararsızlığından hiçbir iz taşımayarak, kendinden emindi bu defa. "Ne mi yapıyorum?" dedi çatık kaşlarıyla. Yüzünü yine kızın boynuna gömerken boğuk sesiyle "Seni seviyorum," diye devam etti. "Seni o kadar çok seviyorum ki..."

Kızın gözyaşları akıp Tuna'nın ceketinde iz yaptı. Kalbi hâlâ delicesine çarpıyordu, elleri hâlâ yanlarından kemiksiz gibi duruyor, aklı hâlâ o şoku atlatmaya çalışıyordu. O an hiçbir şey bilmiyordu, bu adamı ne kadar çok sevdiğinden başka.

"Beni seviyor musun?" diye mırıldandı.

Tuna kendini ansızın çekti. Kızın yüzünü sertçe avuçladı. Alnını alnına, gözlerini gözlerine değdirdi. "Seni seviyorum, Deniz!" Sonra kızı hırsla öpmeye başladı. Aylar sonra ilk kez dudakları birbirini buldu. Genç adam, Deniz'i nefessiz, kendini bedensiz, kalplerini kilitsiz bırakarak onu tamamen kapıya dayadı, yüzünü bırakmadan, soluk dahi almadan, karşılık görene kadar müthiş bir arzuyla karısının dudaklarına yapıştı. Deniz en sonunda ellerini kaldırabildi ama bunu yaptığını fark edemiyordu. Kocasının boynuna sarıldı, ağzını araladı ve dilleriyle, ıslak öpüşmeleriyle kendini durmadan büyüyen bir çığa bıraktı. Solukları birbirine, sesleri

diğerinin kulaklarına karıştı. Öpüştükçe bitmeyen, dinmeyen o doyumsuzluk daha da büyüdü.

Tuna en sonunda, bu yakıcı özlemi soğutamasa da kızgın korlarını yatıştırmış olarak "Sevgilim," dedi. Gözleriyle kızın nemlenmiş, ela gözlerine baktı. "Deniz'im, hayatımın tek sahibi... Her şeyi öğrendim ben."

Göğsü süratle inip kalkarken, dudaklarından sesli soluklar çıkarken, genç kız gözlerini hızlıca kırpıştırdı. "Nasıl her şeyi?" Aklı *sevgilim* hitabına kayıyordu ama Tuna'nın, *her şeyi öğrendim* cümlesi onu amansız sevinçlere sürüklüyordu.

"Senin doğruları söylediğini öğrendim meleğim."

Az önce öpüşme yüzünden mevcut aklı da bulanan genç kız şaşkınca sordu. "Ne?"

"Şantaja uğradığını ve korktuğunu... Çaresiz kaldığını..."

Neler işitiyordu böyle? Kalbinden sanki bir kelebek ordusu geçmiş gibi heyecanlandı genç kız. "Öğrendin mi?" diye sordu mırıldanır gibi. "Benim suçsuz olduğumu... Yani az suçlu olduğumu, yani suça itildiğimi..." Kahretsin, kelimeleri toparlayamıyordu.

Susup kaldığı o an adam onu kolları arasına yeniden aldı. Omuzlarını kavradı ve özlediği teninde parmaklarını usulca hareket ettirdi. "Özür dilemem bir şey ifade eder mi bilmiyorum, Deniz. Söylediğim sözlerden, ağır ithamlardan, haksız sıfatlardan ve seni kıran her şeyden, ama en çok kendimden nefret ettiğimi söylesem beni affeder misin, bilmiyorum."

Kız inanamıyordu. "Sen ne dediğinin farkında mısın? Bu bir oyun mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Teninde yatıştırıcı bir şekilde süzülen sevdiği adamın elleri durdu. Sanki gözleriyle okşamaya devam ediyordu. Onun hafif gülüşü Deniz'i titretti.

Genç adam "Hayattı! Bizimle dalga geçen oydu!" dedi ve bir an için durakladı. Hayır, durmamalıydı. Kararlılığını, isteğini, en çok da aşkını ortaya koyması gerektiğini bilerek devam etti. "Ama şimdi aydınlandım, anladım ve pişmanlıktan ölmek üzereyken seni istedim. Seni görmezsem delirebilirdim. Seni seviyorum, Deniz... Seni suçlarken de seviyordum. Sana bağırırken, kalbim aptal

romantik sözleri durmadan tekrar ederek beynimi kuşatıyordu. Seni kovarken ayaklarım senin peşinden gitmek için bedenimi zorluyor, sen uzaktayken bütün organlarım bir gün sana yeniden kavuşurum diye çalışıyordu. Yaşıyorsam eğer, zaman gelir de her şey yine eskisi gibi olabilir diye yaşıyordum. Sen benim şansımdın. Bunu kaybettim ama izin verirsen yeniden kazanmak istiyorum."

Deniz ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilemiyordu. O kadar şaşkın ve o kadar anlamsız hissediyordu ki, bir tür şok halinde olduğunu düşünüyordu. Karşısında gerçek bir pişmanlıkla duran sevdiği adamın o yeşil gözlerine öylesine dalmıştı ki, tavandan sarkan bir örümcek kafasına inse onu bile fark edemezdi. Karşısında dünya yıkılsa kafasını uzatıp bakamayacak, dev sebzeler canlansa ve insanları çiğ çiğ yese kaçamayacak haldeydi. Umurunda değildi o an hiçbir şey. Sadece o adam vardı, sevdiği, uğruna acı çektiği, ölmenin kıyısında dururken anılarıyla onu hayatta tutan o adam vardı. Yapabileceği tek şey vardı şimdi. Bunu yaptı da... Kendini öne itti. Tuna'nın göğsüne kapandı sımsıkı. Elleriyle onu sarmayı akıl edemedi. Sadece kalbi onun kalbine karışsın, bedeni ona dokunsun istiyordu. Birkaç saniye için sarılmadan durdular. Tuna bu açığı kapattı. Deniz'i, kollarıyla en güzel esarete mahkûm etti. Donmaması için ısıtır gibi, kaçmaması için kuşatır gibi sardı.

Kulağına eğildi. "Affet," dedi sadece. Sanki devam edemiyor gibi ansızın sustu.

Deniz inledi. "Hayır, hayır! Sen beni affet... Ben bataklığa düştüm, çıkmak için çırpındım ama tek yaptığım kendimi daha derine gömmek oldu."

"Söyleseydin seni çıkarırdım, Deniz'im."

"Seni de batırırdım. Nereye dokunsam, neye kalkışsam berbat ediyorum. Aşkımız da buna dâhil..."

"Aşkımız parlak bir yıldız... Ona ışığını veren, ona güneş olan sensin... Ben ise gece oldum, onu karanlığa ben gömdüm."

Deniz başını kaldırdı. Gözyaşlarının aktığından bihaber, sesinin titremesine aldırmadan yalvarır gibi konuştu. "Bitti mi? Karanlık bitti mi?"

"Bitti sevgilim."

Bir sürü soru vardı Deniz'in aklında... Nasıl ve ne şekilde çözüldüğünü bilmediği bir kâbustan uyanmış, o serap vahaya dönmüş, karanlık aydınlığa yenilmişti. Sormadı o an. Soramadı. *Detayların canı cehenneme!* diye düşündü. Belki bir rüya görüyordu, belki uyuyordu yalnız başına bir yerlerde, belki de bilinçaltına yerleşen, oraya adeta çivilenen aşkıyla şimdi müthiş bir hayal kuruyordu. Bu hayalin bitmesinden korkarken az önce hareket bile edemeyen kollarını kaldırdı, Tuna'nın ceketinin altından ona sarıldı. Genç adam o an sağ elini çözüp kızın yanağını okşadı. Deniz'in başı kendiliğinden kalktı, ayak parmakları üzerinde bedeni kendiliğinden yükseldi, gözleri kendiliğinden kapandı... Tuna onu bir kez daha öptü. Bu defa usulca başladı öpüşme, önce yavaştı ama sonra yolunu bulan su gibi coşkuyla çağıldadı... Karşılığı aynı oldu. Kız önce çekingen, sonra vahşi bir karşılık verdi. Susuzluktan ölürken deniz suyunu içen iki kazazede gibi birbirlerini kana kana içtiler. İçtikçe daha da susadılar. Dudakları ayrılmadı, özlem bu öpüşmede hayat buldu, bu öpüşmeyle dinmeye çalıştı, başaramadı.

Genç kız kendini kısa bir an çektiğinde fısıldadı. "Ne kadar da özlemişim seni."

Tuna onu yeniden öptükten sonra "Ben de," diye yanıt verdi. "Ömrümün sonuna kadar seninle burada, bu şekilde kalabilirim. Sanki seni bırakırsam avucumda eriyen bir kar tanesi gibi kaybolacaksın. Seni bırakamam Deniz, anladın mı? Bırakmam! Sen benim kar tanemsin ama erimene, kaybolmana izin vermem. Bir daha asla olmaz!"

"Asla olmaz!" dedi genç kız onaylar gibi. "Bir daha asla hata yapmayacağım, bir daha kafamdan işler çevirmeyeceğim..."

"Aferin," diyen adam gülümsedi. Deniz onun her şeyini özlemişti ama gülüşü başkaydı. Bu konuda her zaman cimrilik yapan bir adamdı. Çok gülmezdi, öfkesinin aksine sevinci hep kontrollüydü. Belki böylesine zor bulunan bir şey olduğu için şimdi bir iksir gibi bünyesini altüst ediyordu. Ellerini kaldırıp bir âmâ gibi bu gülüşe dokundu. Parmaklarını sevdiği adamın yüzünde dolaştırdı. "Gerçekten sensin," dedi. "Hayal değil, rüya değil..."

Tuna kızın bileğini tuttu, elini dudaklarına götürüp parmak uçlarından öptü. "Hayal değil ama bir rüya... Seninle olduğum her saniye bir rüya sevgilim."

Deniz mutlu bir şekilde gülümsedi. İnanamıyordu, inanmak için deliriyordu ama hâlâ şüpheleri vardı. Sordu bunları. "Sahiden öğrendin mi her şeyi? Sana isteyerek zarar vermediğimi, asla vermeyeceğimi anladın mı?"

"Evet. Geç oldu, zor oldu ama artık biliyorum."

"Nasıl peki?"

"Mert ve Yasemin çözmüşler. Senin beceriksiz, acemi, gönülsüz ajanlığına karşı onlar gerçek birer ajan gibi bunu yapanları bulmuşlar. Tekin de kanıtları bana getirdi."

Genç kız, Mert ve Yasemin'in gerçeklere nasıl ulaştığını bilmiyordu. Aklına o an bu değil şu sordu geldi. "Ne kanıtı?"

Tuna karısını bırakmaktan nefret etse de, ondan kısa bir süreliğine ayrıldı. Elini ceketinin iç cebine koyup katlanmış kâğıdı çıkardı. "Bu," dedi kâğıdı uzatırken.

Deniz hızla kâğıdı kaptı. Açar açmaz boştaki elini dudaklarına götürüp şaşkınca baktı. Şantaj belgesiydi bu. Altında imzası olan... "Bunu Yasemin ve Mert mi bulmuş?"

"Dolaylı olarak evet. Sana bunu imzalatan adamı bulmuşlar."

"Kimmiş o?"

"Holdingden Oktay denen aşağılık. Para karşılığı birilerinin maşası olmuş. İşlemlerini yaparken sana fark ettirmeden imza attırmış. Tekin de şu karanlık adamlardan bu kâğıdı alıp bana getirdi."

Genç kızın şok hali sürüyordu. Zihninde kısa bir toparlama yaptı. Taşlar bir bir yerine otururken, Tuna yine konuştu. "Keşke," dedi kızın belinden kavrayıp kendine yeniden bastırırken. "Keşke her şeyi ben ortaya çıkarabilseydim. Keşke sana inanıp, bu işin peşine düşseydim. Keşke seni tek bir anlığına yanımdan göndermeyip, en başından dinleseydim. Deniz ben çok pişmanım, sevgilim. Sana verdiğim zararı, seni yalnız bıraktığımı düşündükçe kahroluyorum. Ama telafi edeceğim. Bundan sonra her yerde, her koşulda yanında olacağım."

"Ah aşkım," diyen genç kız kendini Tuna'nın kollarına bıraktı. "Haklıydın," dedi usul usul ağlarken. "Sana her şeyi en başından anlatmalıydım. Ama korktum işte... Ben hayatında mafyaları filmlerde görmüş biriydim. Karşıma çıktıklarında ağzıma kadar korkuyla doldum. Kimseye bir şey anlatamadım, tehdit edilmiştim. Sana da anlatamadım bu yüzden. Bana inanmazdın... İnanmasan da anlardım zaten. Sustum. Hem, nasıl söyleyebilirdim ki, senin arkandan iş çevirdiğimi, senin sırlarını toplamam için tehdit edildiğimi nasıl anlatabilirdim? Lütfen inan bana. Lütfen sözlerime güven."

"Güveniyorum," diyen genç adam kızın saçlarını okşadı. "Bitti, geçti artık. Kimse sana, bize, ailemize zarar veremez. Oğlumuza..."

Genç kız hevesli gözlerini kaldırdı. Bakışı bulanıktı. Gözleri dolu dolu gülümsedi. "Oğlumuz," dedi ardı ardına. "Bizim oğlumuz."

Adam da gülümsedi. Deniz durmadı devam etti. "Oğlumuzu istiyordun değil mi? Çocuk fikrinden nefret ettiğini..."

Tuna kızın dudaklarını öperek susturdu. Bir eli yavaşça, farkında olmadan Deniz'in karnına gitti. Oradaki minik çıkıntıyı okşadı. Genç kızın aklından geçen bütün kaygılar o an silindi. Öpücüğe istekle, özlemle karşılık verdi. Elini Tuna'nın elinin üstüne koydu. Genç adam avucunu çevirip o sıcak eli sımsıkı tuttu. "Senden gelecek her şeyi istiyorum meleğim. Oğlumuz da buna dâhil. Benim ailem, her şeyim, yaşama sebebim sensin."

Deniz konuşamayacak kadar dağınık, aklında kalanları soramayacak kadar şaşkındı. Daha iki saat önce dünyanın en mutsuz insanıyken, şimdi en mutlusu olduğuna inanamıyordu. "Öp beni, lütfen," dedi. "Uykuda olmadığımı kanıtla bana!"

Tuna kızın bacaklarını kavrayıp onu havalandırdı. Kucağına alırken Deniz bacaklarını onun beline sardı. Öpüşmeleri hırsa, yoğun bir arzuya dönüştüğünde bedenlerinin arasındaki fazlalıklar her saniye daha da katlanılmaz oldu. Adam kızı yatağa bırakıp, özenle yanına uzandı. Ardından Deniz'i bacaklarının arasına alırken eğilip karnından öptü. Yeniden kızın dudaklarına yükselmesi bir saniyesini almadı. "Benim olacaksın," dedi emreder gibi. "Aylar sonra sana dokunmak, seninle sevişmek için deliriyorum."

Kız, Tuna'nın boynunu kavrayıp onu kendine çekti. Kasıklarını kaldırıp sertliğine temas etmek için sabırsızlanırken ansızın öpüşmesini kesti. "Dur," dedi soluk soluğa. "Aşağıda bir sürü insan var. Onları bırakıp o işi yapamayız."

"Defolup gitsinler," dedi Tuna sırıtırken.

Deniz de gülümsedi ama "Olmaz," diyerek itiraz etti. "Unuttun mu mutluluğumuzu onlara borçluyuz. En azından bir teşekkür etmeliyiz."

Tuna homurdansa da karısına hak veriyordu. İstemeye istemeye yataktan indi. Deniz'e elini uzattı ve genç kız hızlıca o ele tutundu. Bir halat gibi, can yeleği gibi sarıldı kocasının ellerine. Ayağa kalktığında yeniden öpüştüler. Tuna onu çıkarmak, aşağıdakilerle hemen görüştürmek, sonra yeniden buraya, yatağına getirmek istiyordu. Eğilip yerden anahtarı alıp kapıya geçirmişti ki, Deniz durdurdu onu.

Kız çatık kaşları ve meraklı gözleriyle "Peki, kimmiş?" diye sordu. "Bu işin arkasındaki isim kimmiş?"

Genç adam "Boş ver," dedi. Anahtarı çevirip kapıyı açtığı an Deniz eliyle tekrar kapattı. "Söyle, lütfen... Bilmek istiyorum."

"Üzüleceksin."

"Belgin halan değil mi?"

"Hayır," dedi genç adam sıkıntılı bir ifade ile.

Deniz yeniden atıldı. "Ahmet mi?"

"Annesi," diyen Tuna, Deniz'in tam olarak kavrayamadığını görünce sertçe "Selda halam yapmış," dedi.

Genç kızın gözleri kocaman açıldı. Birkaç saniye boyunca başka herhangi bir tepki vermedi. Hayatında duyduğu en tuhaf şeydi bu. "Nasıl, nasıl olur? O kadın melek gibiydi," dedi hayret, dehşet ve şok içinde.

"Değilmiş" diyen Tuna belli ki rahatsızdı. Şimdi de öfkelenmişti. "Her neyse, artık hayatımızda hiçbiri yer almayacak. Ahmet ve annesini gönderdim. Bir daha değil yakınımızda, bizimle aynı şehirde bile olmayacaklar."

"Ne yaptın? Nasıl bu kadar emin konuşabilirsin, duracaklarına emin misin?"

"Ahmet'e annesinin yaptıklarını anlattım. Kanıtlarımla onu hapse attırabileceğimi söyledim. İki seçenek sundum. Ya burada kalıp annesinin hapse mahkûm olmasını izleyecek, ya da özgür bir şekilde bu ülkeden defolup gideceklerdi."

"Ah, ama güvenebilir misin? O karanlık adamlar duracak mı?"

"O kısmı Tekin halletti," diyen Tuna gergince devam etti. "Tekin seni tehdit eden adamı tanıyormuş. Yani ismen. Onu kolayca yola getirmiş."

"Yapabilmiş mi yani? O adam çok korkunçtu."

"Tekin Soyönder'den bahsediyorum, Deniz. O adam gerçek bir beladır. Kimse ona bulaşmak istemez."

"Anlıyorum," diyen Deniz biraz daha iyi bir ruh haliyle "Ahmet de gitti mi? Başına bela olmayacak mı?" diye sormaya devam etti. Güvende olduklarına tamamen emin olana kadar da durmayacaktı.

"Hayır," dedi Tuna. "O da usulsüz bir sürü iş çevirmiş. Onu da uzun yıllar içeride tutabilirdim. Bunu kaldıramayacak kadar ezik biri o. Hisselerini bana sattı ve defolup gittiler."

"Oh, çok rahatladım şimdi ama hâlâ şaşkınım. Selda Hanım o kadar kibar, o kadar iyi niyetli biriyken, üstelik bu işin arkasında Belgin Hanım'ı beklerken, nasıl olabilir bu?"

Tuna hafif bir öfkeyle Deniz'e baktı. Deniz, Belgin Hanım hakkında konuşmasının kocasını kızdırdığını görüp sustu. Genç adam sertçe bunu belli eden şeyler söyledi. "Belgin halamın bu planlar kurmasının bir sebebi yok. Onun kaybettiği hiçbir şey olmadı, kazanacakları da kendisine yetiyor. Ancak Selda denen o kadın, hiçbir halta yaramaz o sünepe oğlunun her şeyin tek sahibi olması gerektiğini uzun zaman önce aklında kurmuş."

"Sanki hak ediyormuş gibi."

"Belli ki hak ettiğini düşünmüş ama sonunda elinde hiçbir şey kalmadı. Beni önce yıldırmaya, sonra zayıf düşürmeye çalıştı. İtibarımı, işlerimi mahvetmek istedi. Çünkü hiçbir zaman şirketin başına Ahmet'in geçemeyeceği biliyordu. Çirkin bir yolla intikam almak istedi.

"Keşke polislere verseydin! Keşke bize yaptıkları için ömürlerinin sonuna kadar hapiste çürüselerdi. Her ikisi de!"

"Öylesi ailevi itibarımızı sarsardı. Şimdi kimse duymadan defolup gittiler. Ama sana yaptıklarını ödeyerek gittiler. Umduklarının çeyreğine bile sahip değiller. Benim sana yaptıklarımı da bundan sonra ben ödeyeceğim."

Deniz kederle gülümsedi. "Sen bana bir şey yapmadın ki. Ben hak etmiştim."

"Hayır, sevgilim, sen sadece bir kurbandın. Seni yalnız bırakan bendim, tüm dolapları fark etmeyen de bendim," diyen genç adam kızın bileklerini kavradı, tenini okşarken devam etti. "Ama sen gözümü öylesine kör etmiştin ki, senden başka kimseyi gördüğüm yoktu. Arkamdan kurulan tuzakları, karşımda kazılan kuyuları fark edemezdim. Baktığım her yerde sen vardın. Sadece kalbimi değil, dünyamı ele geçiren zaafımdın sen. Büyük bir zaaf, derin bir körlük, senden başkasının hiçlik olduğu büyük bir aşktın sen. Her şey tamamen senden ibaretken kör olmam, sağır kesilmem normal değil mi? İşte bu yüzden bu kadar sarsıldım. İhanet gibi görünen eylemlerinin arkasında ne olduğunu düşünemedim, tek bildiğim ölürcesine yara almıştım. Bunu bana sen yapmıştın ama senin yaran daha derindi. Onu sürekli kanatan bendim! Özür dilerim, sevgilim. Yaşayamadığımız bir sürü güzel gün için özür dilerim, eksik kalan mutluluk anları için, birbirimize dokunamadığımız her gece, birbirimize sarılamadığımız her gün için özür dilerim."

Genç kız başını salladı. "Ben özür dilerim, her şey senden önce benim hatam. Seni kaybetmemek için sustum. Bir anne suçlu olan evladını kendi elleriyle nasıl ki teslim edemez, ben de bu mutluluğu kendi ellerimle yıkmaktan korktum..."

"Bizim aşkımız için bir sınanmaydı bu. Bir kitapta okumuştum. 'İmtihandan geçmeyen sevgi, saman alevidir,' yazıyordu. Bizim sevgimiz saman alevi değil sevgilim. Senden nefret ettiğimi sanırken bile güneşten daha kavurucuydu içimdeki duygular, sen uzakken de yakıyordu, küle çeviriyordu. Anladım ki, ayrılıklar büyütüyor aşkı, anladım ki mesafeler uzaklığı değil sevdayı ölçüyor, anladım ki insan nefret ederken bile ölürcesine sevebiliyor. Bundan sonra mesafe yok Deniz'im, nefret yok, ayrılığın canı cehenneme... Sen benim için yaşamsal bir fonksiyonsun. Kalbim

olmadan, beynim olmadan nasıl ki yaşayamam sen olmadan da yaşayamam sevgilim."

Deniz kendini çenebaz sanırdı ama bu sözlerden sonra söyleyebileceği birkaç cümle de buhar olup uçtu. "Aşkım!" dedi yalvarır gibi. "Seni öyle çok çok ve uzayan bir sürü çoktan sonra, çok seviyorum. Kurumsal Şairim, Uranüslüm benim."

"*Pabucumun Ajanı*, sevgilim benim!"

Deniz gülümserken gözyaşlarını sildi. Tuna'ya daha çok sarılmak, ayların hasretini dindirmeye çalışmak istiyordu ama teşekkür edeceği o insanları unutmamalıydı. Kapıyı bu defa kendisi açtı. Mutluluğunun mimarı olan insanları bekletmemeliydi. Kocasının elini kavradı.

Tuna sırıtırken "İnsanların karşısına böyle mi çıkacağız?" diyerek kenetlenmiş ellerini gösterdi.

"Evet, böyle çıkacağız!" diyen Deniz arsızca dudaklarını büzdü. "Oyun arkadaşıyla parka giden çocuklar gibi... Tabii sen benim oyun değil, hayat arkadaşımsın."

"Oyun arkadaşı da olmuştuk," diyen genç adam karizmatik bir şekilde göz kırptı. "Futbol maçını hatırla."

Deniz kızardı. "Tek hatırladığım sahanın ortasındaki öpüşmemiz."

"Kahretsin, Deniz! Hemen şimdi yatak odamıza dönüyor ve kaldığımız yerden devam ediyoruz," diyen Tuna kızı çekip yeniden odaya soktu.

Deniz onun ciddi olduğunu görünce "Delirdin mi?" diye inledi.

"Beni yine ve yine sen delirtiyorsun. Sana biraz daha dokunmazsam kafayı yiyeceğim."

"Allah aşkına, dur! Aşağıdakiler meraklanıp yukarıya çıkarsa ne olacak? Rezil oluruz."

"Eminim onlar ne yaptığımızı gayet iyi biliyorlardır"

"Ah, kes şunu. Hadi aşkım. Misafirlerimize ayıp etmeyelim."

Tuna çatık kaşları, kızgın ifadesiyle Deniz'e baktı. "Sadece beş dakikalığına ineceğiz!" dedi.

Genç kız şımarıkça dil çıkardı. Tuna sertçe "Lanet olsun, yapma şunu!" diye karşılık verdi.

"Of! Tamam, hadi!" diyen genç kız koşturarak Tuna'yı aşağıya çekmeyi başardı.

Merdivenlerden inip salona geçer geçmez, Yasemin ayağa fırlamıştı. Genç kız bağırarak "Oldu mu? Oldu mu?" diye sordu.

Deniz yanıt verdi. "Oldu, oldu nur topu gibi bebek oldu."

Gülümseyen Yasemin "Ah Deny, ya!" diyerek kollarım açtı. Deniz'e doğru yürüdüğünde, Deniz de ona doğru yürüdü. Ortalarda bir yerlerde sarıldılar. İki iyi dost, iki sırdaş ve ömür boyu birbirleri için iki kız kardeş olan bu iki insan duygu yüklü bir şekilde birbirlerine sokuldular.

Deniz fısıldadı. "Teşekkür ederim, Yasemin. Mutluluğum senin, sizin sayenizde. Dile benden ne dilersen?"

Yasemin başını çekip Deniz'in yanağına sesli bir öpücük bıraktı. "Beni bir an önce teyze yap ve bir sürü veledin etrafımda Yaso Teyze diyerek bağırmasını sağla yeter!" dedi.

Deniz sesli bir kahkaha attı. Bir an sonra ikisinin de dolu bakışları kenetlendi. Yasemin yeniden konuştu. "Sen mutsuzken ben mutlu olamazdım bi'tanem..."

"İyi ki varsın Yaso. Sen olmasaydın şimdi Hacer Teyze'nin yıllık evlendirme raporunu dinliyor olurdum."

Genç kız sırıttı.

Oradan bir ses onları Dünya'ya geri getirdi. "Hey! Hadi ama acelemiz var bizim, sonra koklaşıp sarılsanız?"

İki kız bu sözleri söyleyen Mert'e döndü. Yasemin ona azarlar gibi bir bakış atarken, Deniz sımsıcak gülümsedi. "Ve sen Mert Kutlar, teşekkür ederim. Benim için giriştiğiniz tüm tehlikeler için, mutluluğumuza bu kadar değer verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Mert omuz silkti. "Yasemin'in fikriydi."

Tuna oradan Mert'in omzunu avucuna geçirdi ve erkeklere özgü bir işbirlikle sıktı.

Deniz bu defa şöminenin önünde tekli koltuğa bir kral gibi kurulmuş olan Tekin'e baktı. Ellerini iki yana koymuş, siyah takımı içinde oldukça karizmatik ve havalı duran, yaşanan her şeyi kayıtsız bir bakışla izleyen genç adama doğru döndü. "Beni

getirdiğiniz için size de teşekkür ederim. Biraz kaba kuvvetle oldu ama önemli değil."

"Benim tarzım bu, Deniz Hanım. Çocuklar kendilerince olaya bir romantizm yüklemek isteyince mecburen size söyleyemedim."

"Ve bu aslında sizin tarzınız değil."

"Elbette değil, romantizm aptallara göre!"

"Buradaki aptal ben mi oluyorum?" diyen Mert oradan araya girdi.

"Bir kadının kölesi olan herkes koca birer aptaldır."

Mert serseri bir umursamazlıkla sırıttı. Dahası Yasemin'e göz kırptı ve Tekin'e bakarak küstahça gülümsedi. Tekin hiç de oralı olmadı.

"Ne kadar da kendini beğenmiş," diye mırıldandı Yasemin.

Deniz en iyi dostunu işitip, hafifçe başını salladı. Sonra yeniden adama baktı. Onu alt etmek, bu Jüpiterli havasını söndürmek istiyordu. Şımarıkça konuştu. "Keşke bana neden geldiğinizi hiç olmazsa çıtlatsaydınız da, size o kadar zorluk çıkarmasaydım."

Tekin karizmatik duruşunu bozmadı. "Doğru, başta sizi zapt etmek zordu ve dizim bundan nasibini aldı ama sonradan yola gelmeniz takdir edilesi..."

"Bir dakika!" diyen Tuna, Tekin'in sözünü keserken ona öfkeyle baktı. "Deniz'i zapt etmek mi dedin sen? Onu nasıl zapt ettiğini sorabilir miyim?"

"Soramazsın dostum. Kendi yöntemlerimi kullanırım ve bunlar birer sır!"

Tuna gözlerini kapatıp sakinleşti. "Ona dokundun mu yoksa?" diye gergince sordu.

Tekin neredeyse gülümsedi. Neredeyse! Aslında bu daha çok kibirli bir sırıtıştı. "Karın bir tekme canavarıydı ve mecburdum."

"Seni şimdi öldürmeden kes sesini!"

"İstersen dene!" diyen Tekin, Tuna'ya meydan okurken, Deniz panikle ikisinin arasındaki açıklığa koşup "Delirdiniz mi siz?" diye bağırdı. Ardından sadece kocasına döndü. "Tekin Bey'i görünce fazla tepki verdim. O an bunu yapmasa merdivenlerin tümünü uçarak koşacaktım ve belki de düşüp bebeğimize zarar verecektim!"

Tuna bu sözlerle ikna olmadan karısına dişlerinin arasından tısladı. "Deniz, seni pataklamadan önce sus! Sakın bu durumu haklı göstermeye çalışma."

"Ne haliniz varsa görün! Ben artık gidiyorum. Bugün yeterince kafamı şişirdiniz," diyen Tekin Soyönder yerinden kalktı. Ceketinin yakalarını tutup düzeltir gibi yaptıktan sonra "Dövülecek adam olursa beni çağırmayı unutmayın," dedi.

Sonra kimseye herhangi bir şey söylemeden, iyi geceler dahi demeden çıkışa yürüdü. Deniz hızlıca kocasının önünde durup kısık sesiyle konuştu. "Onun yaptığı iyilikleri ödeyemeyiz. Bizi birbirimize kavuşturdu. Lütfen aranızda dargınlık olmasın. Gidip teşekkür et."

"Konuştuklarımıza bakma sevgilim. Ciddi değildik."

"Nasıl değildiniz? Neredeyse birbirinize girişecektiniz."

Mert oradan atıldı. "Bunlar rutin dalaşmalar. Sidik yarışı yapan mahalle çocukları gibiler onlar. Aldırma sen."

"Mert, sen yapma bari. Ya Tekin Bey alındıysa?"

Genç adam kahkaha attı. Yasemin dirseğini onun karnına geçirdi. "O alınmaz. O kadar kasıntıdır ki kafasına bir şeyi takacak kadar alınganlık yapmaz."

"Ah, sahiden Jüpiterli! Hem de bir başka Kurumsal Vaka daha!" diyen Deniz gözlerini devirdi. Yine de içi rahat değildi. Ellerini Tuna'nın sert gövdesine koyarken "Lütfen aşkım. Teşekkür et. Hiçbir şey kaybetmezsin," dedi.

"Öncesinde etmiştim," diyen genç adam keyifle sırıttı. "Tekin bir piç kurusudur. Ona nazik davranmaya değmez."

Tekin oradan gür sesiyle bağırdı. "Piç kurusu diye sana derler!"

"Ve yine sidik yarıştırma mevzuu!"

Deniz sıkıntıyla oflarken Yasemin ve Mert arsızca gülümsüyorlardı. Tuna o an bir şey söylemeden Tekin'e doğru yürüdü. Deniz şaşkınlıkla ona baktı. Kocasının ne yaptığını göremedi. Tekin'le kavga etmeye gitmiyordu, değil mi? Ah hayır! İki dakika sonra iki adamın homurtu gibi kahkahaları gelmişti. Deniz rahat bir nefes bıraktı. Yasemin'e bakarak "Gerçekten çok tuhaflar," dedi.

"Hem de ne tuhaf!" diyen Yasemin, Mert'e sokuldu. Mert'in karısını sabırsızca sarışı ve kulağına bir şey fısıldaması Deniz'in gözünden kaçmadı. Yasemin ona itiraz eder gibi kaşlarını çattı. Deniz ise meraktan ölürcesine kulak kabarttı ama duyamadı. İkisi fısır fısır ansızın tartışmaya başlamıştı.

"Hey, ne oluyor orada?"

Yasemin, Mert'ten hafifçe uzaklaşmak için yana kaydı ancak genç adam buna izin vermedi. Açık açık öfkeyle ve çatık kaşlarıyla "Artık kaçamayacaksın!" dedi.

Deniz hâlâ şaşkındı, onu yanıtlayan kimse de olmadı. Tuna yeniden içeriye girince genç kız da dikkatini kocasına verdi. Tuna varken genelde tek öncelik o oluyordu. Hızlı adımlarıyla ona yetişti. Genç adam kızı kolunun altına alıp şakağından öptü.

"Dudağından öp!" diye bağırdı bu sırada Mert.

"Ah Allah'ım, Mert kes şunu," diyen Yasemin kocasına müthiş bir öfkeyle baktı.

"Kesmeyeceğim!" diyen genç adam, "Şartın bu değil miydi?" diye sordu.

"Ben..."

Yasemin'in sözünü yeniden kesen Mert, Tuna'ya bakıp "Dostum, şu karını öp ve odanıza gidin. Yoksa ben çıldıracağım!"

"Burada ne oluyor?" diyen Deniz'in sorusunu yine kimse yanıtlamadı.

Mert gürledi. "Allah kahretsin, öpüşün artık!"

Tuna "Sizin bu ısrarınız neden, bilmek istiyorum," dedi

"Söyleyemem, sadece Deniz'i öp ve bırak gidelim artık!"

Genç adam aldırmadan "Bana uyar," deyip Deniz'in yüzünü tek eliyle kavradı ve dudaklarına sıkı bir öpücük bıraktı. Deniz elbette memnundu ama Mert'in bu öpüşme için neden bu kadar istekli olduğunu bilmiyordu. Genç kız Yasemin'e baktı ama en iyi arkadaşı kocasına somurtmakla meşguldü.

Mert derin bir nefes bırakıp yeniden konuştu. "Şimdi, biz gidiyoruz. Yürü Yasemin!"

Yasemin "Bu yaptığın tam bir hödüklük!" dedi

"Umurumda değil. Şimdi yürü. Beni bu kadar bekletmenin cezasını ödeyeceksin!"

"Allah aşkına, ne cezası bu?" diyen Deniz lafa girdi.

"Sonra anlatırım, Deny."

Mert homurdandı. "Yürüsene!" diye gürlerken, Yasemin kollarını kavuşturup "Mert, sakin ol!" dedi.

"Olamam," diyen genç adam dayanamadı. Eğildi, kızın bacaklarını kavradığı gibi onu alıp omzuna attı. "Biz gidiyoruz. Siz de sakın bir daha kavga etmeyin. Olan benim sağlığıma oluyor!" der demez hızla salondan çıktı.

Yasemin, Mert'in omzunda çırpınıp, elleriyle onun sırtına vururken Deniz kahkahasını tutamadı. "Şu manyaklara bak!" diyerek gözlerini kocasına sabitleyince, Tuna'nın orada öylece durup müthiş bir aşkla ona baktığını gördü. Kızardı, yanaklarındaki ateşi hissediyordu.

"Gülüşünü bile o kadar özlemişim ki," dedi genç adam.

Deniz gözlerini kapatıp, ayakları üzerinde yükselirken yüzünü Tuna'nın boynuna gömdü. "Hadi, sen de beni kaçır," dedi.

Tuna eğilip onu kucakladı. Omzuna atmadı çünkü karısı karnında oğlunu taşıyordu. Onu daha güvenli, daha sağlamca tuttu. Yukarıya çıkarırken her adımda durdu ve Deniz'i öptü. "Söyle!" dedi bir durakta.

Deniz fısıldadı. "Seni seviyorum." Sonra koyulaşan güzel gözlerini kaldırıp "Sen söyle!" diye buyurdu.

Tuna "Seni seviyorum," dedi.

Sonra aynı anda, plansızca fısıldadılar. *"Büsbütünüyle!"*

Ve yine aym anda gülümsediler. Dudakları aynı anda bir kez daha birbirini buldu. Dünya durdu, bütün kâbuslar izleriyle beraber yok oldu, geriye ikisi kaldı. Hayır, üçü... Adam, kadın ve çocuk... Dünyanın en güzel şeyine kavuştuklarını anladılar. Yitirilmiş gecelerin, ellerinden kayan mutlulukların telafi edilmesi için sonsuz zamana muhtaçlardı. Sonsuza kadar mutlu olacakları bir zamana... Bu bile onlara yetmeyecekti. Her neyse, bir yerden başlamak gerekiyordu. Genç adam bu gece başlamaya kesinkes niyetliydi... Genç kadın ondan gelen her şeyi kalbinde, bedeninde konuk etmeye hazırdı...

BÖLÜM 33

FİNAL

Bazen o kadar kötü hissedersiniz ki, bir daha hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini sanırsınız. Aylar önce yaşadığınız mutlu anılar beyninizi taciz, kalbinizi esir eder de, geçmişte yaşayan bir hayaletten farkınız kalmaz. Sürüklenen bir tüy gibi rüzgâra kapılırsınız. Ne karşı koyacak gücünüz vardır, ne de rüzgârın dineceği... Buydum işte... Ben daha dün geceye kadar buydum. Tuna Üstüner'le yaşadığım o kısacık mutluluk anlarımın bundan sonra yaşayacağım tüm hayatımı bencilce işgal edeceğini biliyordum. O güzel mutluluk sahneleriyle kendime kurgusal bir dünya yaratıp, o dünyayı yaşayan bir bedbaht olacağımı sanıyordum. Oysa hayat bana bir armağan vermiş, geçmişi değil geleceğimi düşünerek yaşayacağım büyük bir mutluluk bahşetmişti. Şimdi kollarında yüzünü seyrettiğim bu adamın gerçek olduğunu tüm gece en doğrudan şekillerle test edip onaylamıştım. Ona kendimi bırakmış, beni almasına, beni kendine katmasına aşkla karşılık vermiştim. Onu doyasıya hissetmiştim. Bir rüya, bir serap olmadığını anlamıştım. Sırıtıyordum bu yüzden. Onu uyandırmamak için sırıtıyordum ama avaz avaz şarkılar söylemek geliyordu içimden. Kollarına biraz daha sokuldum. İkimiz de çıplaktık. Bedenlerimiz kadar ruhlarımız, kalplerimiz de fazlalıklarından kurtulmuştu. Bir tek aşkımız kalmıştı. Rüya gibi, kurmaktan bile aciz olduğum müthiş bir hayal gibi...

Çok fazla kıkırdadığım için Tuna'yı da en sonunda uyandırdım. Gözlerini açıp doğrudan gözlerime baktı. "Deniz," dedi uykulu, hırıltılı sesiyle. "Uyandın mı sevgilim?"

"Hayır, hâlâ rüyadayım," diyerek gülümsedim.

O da gülümsedi ve hafifçe eğilip dudağımdan öptü. "Her sabah kollarımda senin olduğunu bilerek uyanmak çok güzel olacak," dedi bedenimi daha çok sararken.

"Her sabah senin kollarından olmak, sonra da işe gidişini izlemek kötü olacak ama."

"İstersen çalışmam."

Gözlerimi sonuna kadar açtım. "Sen mi? Kurumsallığın zirvesindeki sen mi?"

"Senin için gerekirse her şeyi ardımda bırakırım, sevgilim," diyen Tuna'ya sırnaşarak şımarıkça gülümsedim. Sonra daha bir ciddiyetle "Hayır," dedim. "Bu kadar sıkıntı işlerin ve başarıların yüzünden başımıza geldi. Uğruna bu kadar acı çektiğimiz bu şeyleri ardında bırakamazsın. Aksine düşmanlarına, rakiplerine, hatta gitmiş bile olsalar Ahmet ve annesine de gereken cevabı başarılarınla vermelisin."

"İşkolik olduğum için şikâyet etmeyeceksen ve tabii şu kurumsal sıfatını söylemeyeceksen, bunu düşünebilirim," dedi muzipçe.

"Ah hayır," diyerek itiraz ettim. "Sen Kurumsal Kasıntı'yken sana âşık oldum, Uranüslü erişilmez bir adamken seni sevdim ve elbette o jilet gibi takımların içinde nefesimi kestin. İşkolik kısmını Denizkoliğe kaydırırsan sorun yok."

Bir anda çarşafları üzerimden çekti ve hızlıca üzerime çıktı. Şişkin karnıma dikkat ederek beni bacaklarının arasında alırken gözlerini ahlaksız bakışlarla bedenimde gezdirdi. "Ben zaten çoktan Denizkolik oldum, senin müptelanım."

"Bana böyle bakmaya devam edersen sanırım müptelam olarak kalmayacaksın. Kilo aldım ve artık kocaman bir göbeğim var."

İri elini karnımın üstüne koyup orada gezdirdi. Dokunuşu bile öylesine iyi hissettiriyordu ki. "Bu şey dünyada gördüğüm en güzel şey," dedi oğlumuzun olduğu yerden gözlerini çekmeden. Sonra gözleri gözlerimi buldu. Ellerini iki yanımda yatağa bastırırken üzerime eğildi. "Ve sen dünyadaki en güzel şeyden bile daha güzelsin, meleğim!"

"Biliyorsun, kilo almaya devam edeceğim, biraz daha büyüyecek ve belki kapılardan bile geçemeyeceğim," dedim abartarak.

Tuna'nın bedensel değişimimi dert etmeyeceğini elbette biliyordum ama aylardan sonra, yaşadığım o kâbus dolu günlerden sonra şımarılmakta bir sınır göremiyordum.

Sırıttı. "Kapılardan geçemeyecek olman şakaydı, değil mi?"

Bilmem dercesine gülümsedim.

"Üstelik şimdi sadece karnın şişkin... Diğer her bölgen hatırladığımdan bile iyi," dedi ellerini göğüslerime çıkarırken.

Kollarımı kaldırıp iki yanımda duran o güçlü, kaslı kollarına dokundum. Ben de ellerimi teninde usulca gezdirdim. Eğilip öptü beni. Önce alnımı, sonra göz kapaklarımı, sırayla yanaklarımı ve dudaklarımı... Orada bir müddet kaldı. Beni yeniden uykuya, rüyaya, hayale sürükleyecek kadar dudaklarımda gezindi. Boynuma indiğinde kasıklarım kendiliğinden yükseldi. Tuna yavaşça yeniden sahip oldu bana. Dikkatli ve özenli bir birliktelikle gün ışığı altında özlediğim her şeyi bir kez daha verdi. En yüksek zirveleri, en yumuşak bulutları, en güzel uçurumları yaşattı. Soluk soluğa aynı anda rahatladığımızda göğsüne çekti beni. Terli bedenlerimiz arasında, mahrem anlarımız aşkın bir yansıması olarak bizimle kaldı.

"Bugün işe gitmeyecek misin?" diye sordum nefesimi düzene sokmaya çalışırken.

"Hayır," dedi. Gözlerini tavandan çekip bana çevirdi. "Bütün günümü yitip giden zamanımızı telafi ederek geçirmek istiyorum. Henüz kavuşmuşken, aramıza yeni bir ayrılık girsin istemiyorum."

"Ah, ben de," dedim göğsünden öperken.

"Hadi duş alalım," dediğinde dinç bir şekilde yataktan çıkmıştı bile. Ellerimi tutup beni de usulca kaldırdı. Beraber banyoya girdik. Tuna beni yavaşça, dikkatle yıkadı. Küvetin içinde elini karnıma koyarken "Oğlum," dedi oraya doğru fısıldayarak. "Nasılsın bugün? Orada idman yapmaya başla. Çıkınca seninle de maçlar yapacağız."

Gururla atıldım. "Oğlum kesinlikle bir Galatasaraylı olacak!".

Tuna tek kaşını kaldırıp bana otoriter bir bakış attı.

"Sakın," dedim. "Küçücük bir bebeğe yapılacak en kötü şey onu Fenerbahçeli yapmaktır."

"Asıl Galatasaraylı olma bahtsızlığına sahip olursa bu onun için bir felaket olur," dedi.

Yalandan saçlarımı savurdum. "Hiç de değil!"

"Oyun arkadaşları onunla dalga geçecek. Oysa Fenerbahçeli olursa herkesin saygısını kazanacak," diyen kocam tatlı tatlı atışmaya devam etti.

"Anladım. Onu da küçücük bir Kurumsal Serseri'ye çevirmek istiyorsun ama annesi müsaade etmez. Zaten futbolu da senden değil benden öğrenecek!"

"Deniz, senin futbol anlayışın uçan bir fil kadar anlamsız..."

"Uçan filler yoktur!" dedim somurtarak.

"Ben de ondan bahsediyorum, hayatım. Nasıl ki uçan bir fil göremezsin, senin oynadığın futbolu da senden başka kimsede göremezsin!"

"Kurumsal Ukala seni!" diyerek suyun altından, karnımın üstündeki ellerini kavradım.

Onun içimi ısıtan gülüşünü duyarken parmaklarımız kenetlendi. "Oğlumuz sana benzerse başımız belada demektir!"

"Neden?"

"Çünkü çok yakışıklı olur ve ilkokuldan itibaren bir sürü sevimsiz gelinle uğraşmak zorunda kalırım. Off! O kızları oğlumdan nasıl uzak tutacağım? Düşünemiyorum bile!"

Tuna tepemi öptü. "Şimdiden bunu dert ettiğine göre dünyaya cadaloz bir kaynana gelmek üzere."

"Ben mi cadalozum? Gelinlerin hepsi kötüdür bir kere. Genlerinde var!"

"Sen de bir gelin olduğunu unutuyorsun. O halde Belgin halama hak mı vermeliyim?"

"Sakın!" dedim dehşetle. "Biz standart dışıyız. Eh, damadımız Uranüslü olduğu için Dünya şartlarında bir değerlendirme yapmak haksızlık olur. Söz konusu sen olunca, gelin olarak benim cadı olmam kaçınılmaz, halanın da cadıların kraliçesi olması!"

"Yani tek suçlu benim, öyle mi?" diyen Tuna'ya dönmek için hafifçe doğruldum.

"Evet, tek suçlu sensin," dedim o koyulaşmış yeşil gözlerinde Dünya'nın bütün güzelliklerini görürken.

"Ne yaptım?" diye sordu.

"Beni sevdin..." dedim. "Beni sevdiğin için kalbim bunu hâlâ kaldıramıyor. Senin beni sevmen dünyanın en imkânsız şeyi... Bir faninin başına pek fazla mucize gelmez. Ama inanılmayacak bir mucize benim başıma geldi. Sensin o... Benim talihim, benim yazgım, benim mucizem... Bunu kaybetmemek için her şeyi yaparım, herkesle savaşırım!"

"Hayır, Deniz'im... Asıl senin beni sevmen büyük, devasa bir olay, bir mucize. Öfkeme rağmen, sana en başından beri bir pislik gibi davranmama rağmen beni sevmekten vazgeçmedin. O berbat olaydan sonra bile benden nefret etmedin. Sana..."

Tuna burada durdu. Elleriyle ıslak saçlarımı kulağımın arkasına itti. Gözlerine bir kızgınlık yerleşmişti. Kendine kızgındı. "Sana onca ağır söz söylediğim halde, inatçı bir keçi gibi beni sevmeye devam ettin. Asıl sen benim için bir mucizesin, büyük bir şanssın. Milyonlarca erkek varken gelip beni sevmen bir piyango gibi... Büyük ödülümsün sen benim, hissetmediğim, yaşamadığım hayatıma doğan bir ışıksın, meleğim."

Çıplak göğsüne sokulup yüzümü omzuna gömdüm. "Ağlayacağım," dedim sesim boğuk çıkarken. "Bu kadar güzel konuştuğunda kendimi dünyanın en güzel kadınıymış gibi hissediyorum. En özel... Sanki yetkin bir jüri beni birinciliğe seçmiş de, kafama bir taç yerleştirmişler. Üzerinde 'Dünyanın En Çok Sevilen Kadını' yazan bir taç..."

"Öylesin! Dünyanın en çok sevilen kadını sensin."

"Sen de dünyanın en çok sevilen erkeğisin. Kurumsal Kasıntıların Prensi, Gezegenlerin Kralısın... Ve evimin direği, Umut'umun babasısın."

"Umut mu?" dedi Tuna gözlerini hevesle açarken.

"Evet, Umut," dedim. "Eğer sen de istersen, oğlumuzun adı Umut olsun. Ayrıldığımız günden beri senden gelecek bir umuda tutunmaya çalıştım. Bebeğim o umut oldu. Bana senden bir armağan,

yaşamımı devam ettirmem için bir sebep oldu. Bu yüzden ona 'Umut' dedim, ama istemezsen..."

"Nasıl istemem?" dedi Tuna hızlıca. "Sen istedikten sonra karşı gelebilir miyim?"

"Az önce geldin ama," diyerek arsızca gülümsedim. "Galatasaraylı olacak dediğimde hani?"

"O konu çoktan kapanmıştır!"

"Ah, tam bir Kurumsal Kasıntı'sın!" diyerek somurtsam da daha fazla dayanamadım. Gözlerimi onun gözlerine kenetleyip ansızın "Söyle!" dedim.

"Seni seviyorum!" dedi bir saniye beklemeden.

"Seni seviyorum," dedim sormasını beklemeden.

Aynı anda fısıldadık. "Büsbütünüyle!"

❧ ❧ ❧

Banyodan sonra saçlarımın kurumasını beklerken Yasemin'i aramaya karar verdim. Tuna bir iş görüşmesi yapıyordu ve dün geceki mevzu için Yasemin'le yalnız konuşmak istiyordum. Mert'in tuhaf hallerini deli gibi merak etmiştim. Uzun bir süre aradığım halde Yasemin açmadı. Tam bir gıcık gibi iki kez daha aradım. Eğer onlar da bizim gibi aşka geldilerse–ki yeni evli oldukları için bu çok olasıydı–şimdi hâlâ uyuyor olmalılardı. Ama bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Merakım giderilmeli, kafamdaki tilkiler sinsi sinsi dolaşmamalıydı. Birkaç dakika sonra Yasemin beni aradı.

Ve ben yine on ikiden tespitimle kendimi kutladım. Yasemin uykudaydı. Sesi hem hırıltılıydı, hem de durmadan esniyordu.

"Yaso! Ne yapıyorsun sen?" dedim kızar gibi.

"Of Deny ya, ne oldu sabah sabah?"

"Sabah mı? Kızım saat öğlen iki!"

"Bana ne! Bütün gece uyumayan sen değilsin."

"Ah, ben de uyamadım şekerim," dediğimde Yasemin oradan kıkırdadı. Hemen esas soruma geçtim "Dün gece ne oldu size?"

"Dur dur, Mert duştayken anlatayım," diyen Yasemin yeniden esnedi, sonra gerinme sesi çıkardı. "Dün gece olan şuydu. Mert ve ben... Şey... Yani biz..."

"Anladığım şey mi? Yani yatağınızı mı özlemiştiniz?" diye sordum benden beklenmeyen bir nezaketle. Kızı utandırmamalıydım, sonradan acısını çıkarırdım nasılsa.

"Hayır, canım. Yatağa girmedik ki özleyelim."

"Nasıl girmediniz?" diye bağırdım.

"Biz gerdeğe girmemiştik, Deniz."

"Manyak mısınız, neden?"

"Senin yüzünden!" diyen Yasemin'in cümlesiyle gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Kafanıza silah dayayıp, o işi yapamazsınız dediğimi hatırlamıyorum!"

"Öyle demedin ama silah kısmı doğru. O silahlı adamlar, kötüler ve Tuna ile senin ayrılığın yüzünden biz şey yapamadık. Yani ben istemedim. Erteledim."

Şaşkınlığım daha da büyüdü. "Neden, nasıl? Bu mantıksız!"

"Belki de," dedi Yasemin. "Aslında Mert'e bakarsan sadece mantıksız değil, öldüresiye bir suçtu da... Ama benim en kraliçe arkadaşım büyük acılarla savaşırken, ben mutlu olamadım. Üstelik en özel gecemde kafamın rahat olması gerekiyordu. Sen o kadar üzgünken ne kafam, ne de kalbim rahattı."

"Ah Yaso. Sen ciddisin!"

"Öyleyim bi'tanem."

"Mert de kabul etti ha?"

"Kutlar Volkanik Dağı olarak önce alttan alttan kızışmaya, fokurdamaya başladı. Dün gece sizin evde de patladı işte."

"Şimdi anlıyorum o Neptünlüyü. Desene seni omzuna atıp kaçırırken haklıydı!"

"Haklıydı!"

"Ee, peki nasıl geçti?" derken kahkaha attım. "İlk geceni bana anlatacaktın."

"O sırada kimseye bir şey anlatamıyorsun, bebeğim," diyen Yasemin, tıpkı benim ilk gecemden sonra ona kurduğum cümleyi söyledi.

"Sen var ya sen," dediğim sırada "Ne yapmış benim sevgi-n?" diyen Mert'in sesi aniden irkiltti beni.

"Hi...hiç," dedim kekeleyerek. Ve konuştuğumuz +18 şeyleri duymadığını umarak...

Yasemin atıldı. "Aşkım sen ne zaman çıktın ki?"

"Çok oldu. Yarım saattir sizi dinliyorum."

Telefondan ikisinin de sesini net olarak duyuyordum. "Ah, gerçekten mi? Yani şeyi de mi duydun?"

"Neyi?" diye sordu Mert.

"Dünyanın oluşum teorisinden bahsediyorduk," diye araya girdim.

Mert hafifçe kahkaha attı. Ardından "Deniz, karımı rahat bırak!" dedi.

"Hıh, benim sayemde onunla evlisin, unutma Sayın Neptünlü!"

Mert bana, ben Mert'e laf yetiştirirken Yasemin oradan bağırdı. "Deniz olmasaydı beni zor bulurdun."

"Tabii ya, zor bulurdun. Sayemde hayatının aşkına kavuştun!"

Mert bu defa araya girdi. "Doğru. Deniz olmasaydı kendi dünyamda daha huzurlu olurdum. Şimdi bir de sen çıktın başıma."

"Ne yani, ben senin huzurunu mu kaçırıyorum?" diye atıldı Yaso.

"Huzurumu değil... Aklımı kaçırıyorsun."

"Vay, Mert Kutlar'dan muhteşem üçlük!" diye bağırdım.

"Şımartma şunu Deniz ya," diyen Yaso'nun gülücüklerinin sesi beni mutlu etti.

Mert karizmatik bir sesle "Ben de seni şımartayım mı?" dediğinde Yasemin daha da coştu.

OH'ladı ve keyifle kıkırdadı. "Dün geceden beri bunu fazlasıyla yaptın zaten sevgilim."

Ah hayır, beni unutup açıkça cilveleşmeye başlamışlardı.

"Seni ömrünün sonuna kadar şımartacağım," diyen Mert, belli ki Yasemin'e sokulmuştu. Çünkü en iyi dostum onu arada sırada gıdıkladığım gibi nefessiz inlemeye başladı.

"Her neyse, ben kapatıyorum," demiştim ki, Yasemin şuh bir çığlık attı.

"Ayıp be! Benim yanımda hâlâ oynaşıyorlar!" diye bağırdığım halde beni işitmediler.

Birkaç öpücük sesi, inleme ve kıkırtı duydum. Resmen kızardım. "Yaso, meydey, Hüstın!" desem de kimse beni duymuyordu. Açıkça ne yaptıklarını HD kalitesinde görüyor gibiydim. Sesleri eylemlerini ele veriyordu. Cık cık yapıp telefonu kapatacağım sırada "Ay aşkım dur, telefon açık," diyen Yaso cırladı.

"Yabancı değilim!" dedim yapmacık bir azarla.

Yasemin ofladı. "Deny, kusura bakma bi'tanem."

Cümlesini devam ettiremedi. Mert "Gel buraya," demiş, Yasemin kedi gibi miyavlamıştı.

O an dayanamadım ve telefonu kendimden uzaklaştırdım. Ellerimle yüzümü kapatıp sırıtırken keyfim kabarmıştı. Mert ve Yasemin çok tatlı bir çift olmuşlardı ve onları bu kadar mutlu görmek harikaydı.

Yasemin duymasa ve görmese de gülümseyip, evrene onun için kocaman bir teşekkür yolladım. Vuslatını bile benim için askıya alan bir dostun varlığı kış ortasındaki polar bir battaniyeye benziyordu. Öylesine sıcak... O sırada telefondan yeni bir ses geldi. Yasemin hâlâ kapatmamıştı. Onları daha fazla meşgul etmemek ve zaten benim yüzünden ertelenen kavuşmalarını doyasıya yaşamaları için telefonu kapatmak istedim. En iyi dostum veda etti bana. Çünkü dediğine göre, yarın sabah erkenden balayı için İspanya'nın deniz kıyısındaki muhteşem bir tatil köyüne gideceklerdi. Ona bol şans ve bolca mutluluk diledim. Mert ve Yasemin dünyanın görebileceği en muhteşem ikinci çiftti bana göre. Birinci çift mi? Cevap açık değil mi?

Kocamı özlemiş olarak gülümsedim. İnsan bu kadar âşıkken, tüm saniyelerini hunharca işgal eden birinin varlığına alışıyordu. Ben de alışmıştım ve şimdi telefonla konuşmak bile ayrılık acısı gibi koyuyordu. Her neyse, Tuna dışında insanlarla da görüşmeliydim. Bu adamın beni T tipi görünmez bir cezaevine tıkmasına izin vermemeliydim. Tuna tipi bir cezaevine gönüllü olsam da, sosyal varlığımı devam ettirmeli, mesela anneme müjdeli haberi vermeliydim. Annem yeniden barıştığımıza çok sevinecekti!

❧ ❧ ❧

"Seni öldüreceğim, dur sen! O adamı da baban öldürür! Ohh, ikimiz de katil oluruz!"

Pekâlâ, annemin sevineceğine dair öngörüm birazcık tutmamıştı. Sadece birazcık... Annem Erzurum ve Ankara arasındaki dağları, ovaları, bütün engebeleri sesiyle dümdüz edecek kadar bağırmıştı bana. İyiydim, kesinlikle iyiydim ve annemi kandırabilirdim! Allah kahretsin! Sadece kendimi kandırıyordum. Annem yeniden birleşmemize katiyen onay vermiyordu.

"Ama anne, çözdük işte her şeyi. Barıştık diyorum."

"Ben seni çözeceğim, seni lime lime edeceğim Deniz, bekle beni!"

"Bekle beni mi? Anne buraya mı geleceksin yoksa?"

"Hayır, sen geleceksin. Hemen bugün pılını pırtını topla, ilk otobüsle, ilk uçakla, ilk gemiyle, ilk faytonla hatta gerekirse ilk eşekle derhal Erzurum'a dön!"

"Annniiiii, delirdin mi sen? Nereye geleyim, hamile hamile?"

"Tamam, yine Metin'i göndereceğim seni alsın. Çocuk oyuncağına çevirdiniz bu evliliği. Hah, baban da geldi. Ona da anlatıyorum."

Anneme ardı ardına itiraz cümleleri kurarken annem sahiden babama her şeye anlatmaya, naklen yayın yapmaya başladı. "Bak görüyorsun değil mi kızını? Gitmiş yine o adama. Bu kız akıllanmaz. Yarın yine kapı önüne koyulacak..."

Bağırdım. İnatla, çaresizce... "Anne ya, yok öyle bir şey! Artık tüm kavgalar tamamen bitti!"

Cırladığım için Tuna beni duymuştu. Elindeki telefonla yatak odasına girdiğinde ifadesi gergindi. "Deniz, ne oluyor?" diye sordu.

Aynı anda babam da telefondan bağırdı. "Deniz, ne oluyor?"

Dişlerimle duvarları kemirmek istiyordum. Telefondaki kişiye odaklandım. Babama! "Ba...ba...ba," diyerek bir yaşındaki bebekliğime dönüp konuşmaya çalışırken, kocam hızlı adımlarıyla geldi ve telefonu elimden hızla kaptı.

"Alo!" dedi sertçe. O kadar sinirli bir 'alo' deyişti ki bu, uzaya gidip, uyduya erişip, yeniden babama aktarılana kadar sesin birazcık olsun yumuşamasını istedim.

Babamın gürleyişini de net olarak duydum ve duyduğum kadarıyla lanet olası uydular bana bir kıyak geçmeyecekti. İkisi de öldürücü sertlikte konuşuyordu. "Sen! Kızımla oyun mu oynuyorsun?" diye gürledi babam.

Dişlerim birbirine çarpıp, beceriksiz bir dansöz gibi titrerken, gözlerim alnımdan çeneme kadar açılmış halde Tuna'ya başımı salladım. "Lütfen, babama sakince karşılık ver," diyebildiğim ve hâlâ ağzımı oynatabildiğim için şanslı hissettim.

Tuna bu sırada "İyi günler, efendim," dedi. Oldukça kibardı. Kulaklarım başkasına mı aitti? Yanlış şeyler duyuyor gibiydim.

"Evet, Deniz ve ben barıştık... Ne, tabii ki hayır!"

Babamın ne dediğini duyamıyor, Tuna'nın bu sinirli itirazının neden kaynaklandığını bilemiyordum. Kulağımı telefona dayamak için yükselmek istedim ama ne mümkün! Tuna'nın uzun boyundan ötürü onun başının hizasına erişmem imkânsızdı. Zıpladım! Kocam bana baktı ve uyarı niteliğinde sert bir bakış attı. "Hayır," dedi bu sırada babama. Neye 'hayır' diyordu. Hayır, Deniz'i üç yüz elli parçaya bölmenize izin vermeyeceğim! mi?

Yeniden zıpladım ancak kocam telefonu tutmayan eliyle belimden kavradığı gibi beni yere çiviledi. Ona dudaklarımı bükerek baktım.

"Bu dediğiniz oldukça anlamsız!" dedi bu defa.

Anlamsız olan neydi? Babamın cinayet planlarına mı anlamsız diyordu. Oh yo! Derhal neler konuşulduğunu işitmeliydim. Tuna'nın kontrol altında aldığı bedenimi hareket ettirip ondan uzaklaştım. Ardından yatağa çıktım ve kocamın omzuna doğru kafamı eğdim. Ne dediklerini duymalıydım.

"Kes şunu!" diye tısladı Tuna bana bakarak.

"Duyacağım!" dedim kısık sesimle.

"Duydukların hoşuna gitmeyecek," dedi. Telefonu kendinden çekmişti. Babam hâlâ bir şeyler söylüyordu. Aslında annem de söylüyordu ve ikisinin senkronsuz sesleri radyo frekansları gibi hiçbir şeyin anlaşılmamasına neden oluyordu.

Kocama gözlerimi kenetleyip "Hoparlörü aç!" dedim iyice kızarak.

"Açmıyorum!"

Biz burada kavga ederken annem ve babam oradan yılın düetini yapıp bağırıyorlardı. Öldürme ve kesme kelimelerini işitmiştim.

Tuna'ya ısrarla direnip yineledim. "Aç dedim şu hoparlörü!" Kaşlarımı çatmış, ellerimi belime yaslamış, yatağın üstünde ona öfkeyle bakıyordum.

Aynı bakışla bana baktı. Saniyeler boyunca kasılmış çehresi, yeşil gözleriyle benimle inatlaştı. Sonra kafasını bir saniye için eğip telefonun hoparlörünü açtı. Ve ardından inanılmaz bir şey yaptı. Telefonu yatağa fırlattığı gibi iki koluyla belimden kavrayıp hızla kendine çekti. Bir eli, kavrayamadığım bir süratle ensemden bastırdı ve dudaklarını sertçe dudaklarıma yapıştırdı. Düşmezdim, düşmeme imkân yoktu ama yine de kocamın omuzlarına düşecekmiş gibi sımsıkı dolandım. Gözlerimi kapatıp, inleyerek öpüşüne karşılık verdim. Elimden başka türlüsü gelemezdi. Böylesine büyük bir zaafım vardı onun dokunuşuna, öpücüğüne.

Annem ise oradan bağırmaya devam ediyordu. "Ancak bunu yaparsan Deniz'le evli kalmana onay veririz."

Neyi yaparsa? Öpüşmeyi mi? Ah, zaten bunu yapıyoruz ya! Aklım yerinde olmadan kocamın dudakları üzerinde sırıttım. Boynumu kavrayan eli yavaşça saçlarıma geçti ve ben yatağın üstünden o iri gövdesine yaslanmış, Tuna'yla öpüşürken babam konuştu bu defa.

"Eğer dediğimizi yapmazsan Deniz'i asla göremezsin!"

Of! Allah aşkına, bu Akın ailesi ne diyordu böyle? Konuşma fidye ister gibi diyaloglara kaysa da, kafamı toparlayıp annemle babamın dediklerine odaklanamıyordum.

"Ne yaparsan izin vereceklermiş?" diye sordum kendimi çektiğimde.

Tuna omuz silkti. O da konuşulanları dinlemiyordu.

Bu sırada annem bağırdı. "Deniz! Tuna! Nereye gitti bunlar? Ay, kimse bizi dinlemiyor, bey!"

"Buradayım anne," diye bağırdım yatağın üstündeki telefona doğru.

Tuna beni yeniden kendine çevirip, tekrar öptü. Yine karşılık verdim. Annem yeniden bağırdı. "Deniz'i gelip isteyecek ve adam gibi bir düğün yapacaksın!"

O an hareketsiz kalakaldım. Tuna da öyleydi. İkimiz de kendimizi çekip yatağın üstündeki telefona baktık.

Kocam sertçe "Ne?" diye sordu.

Bu mesafeden duymamış olabilirler diye eğilip telefonu aldım. "Anne, sen az önce ne dedin?"

"O adam, Tuna Üstüner, ailesiyle beraber gelip Allah'ın emri peygamberin kavliyle seni bizden isteyecek."

"Bunu yapmayacağım!" diye gürledi kocam.

"Yapacaksın!" diyen babam aynı gürlemeyle karşılık verdi. Fonda annemin sesi ekolu yankılandı. "Yapacak!"

Ben de kalakalmış bir halde kocama döndüm. Gözlerinde dolar işareti dönen paragözler gibiydim, ama benim gözlerimde gelinlikler vardı. Aptal aptal sırıtıp "Yapacaksın değil mi?" diye sordum kedi gibi miyavlarcasına.

Gergince "Yapmayacağım, Deniz!" dedi. "Bu tür saçmalıklar yüzyıllar öncesinde kaldı. Ayrıca sen zaten benim karımsın."

Babam sordu. "Kimden izin aldın kızımla evlenmek için?"

Tuna elimden telefonu kaptı. "Sizinle daha önce de telefonda konuştuğumuzda onay vermiştiniz."

Ah, şu evliliğimiz ortaya çıktığı ilk günlerdeki konuşma mı? Babam yeniden cevap verdi. "O zaman kızımı sevdiğini ve onu asla üzmeyeceğini de söylemiştin. Bana güvence vermiştin!"

Gerçekten beni sevdiğini mi söylemişti? Formaliteden olmalıydı, çünkü o zamanlar henüz bana aşkını itiraf etmemişti. Ama muhtemelen kendisi de farkında değildi beni sevdiğinin. Yine de mutlulukla dolup Kurumsal Düzenbaz'ıma aşkla baktım.

Annemin cırlaması duyuldu bu defa. "Tek şartımızı bu. Gelip kızımızı her normal damat adayı gibi istersin, seninle olmaya kızımızın da gönlü varsa, biz de duruma bakarız."

Sadece gönlüm değil,, bir de bebeğim olduğunu anneme söylemedim. Şu an ailemin öne sürdüğü bu koşul karşısında çiftetelli

oynamaya hazırdım. Tuna gelip beni isteyecekti. Ah, bu şahane olacaktı. Tabii Uranüslüm, Dünya âdetlerini kabul ederse...

Etmeyecekti. Yeniden itiraz etti. "Bakın, bu mümkün değil. Ayrıca benim ailem yıllar önce vefat etti. Deniz'i istemeye gelecek..."

Atıldım. "Belgin halan var ya."

Kocam bana müthiş bir öfkeyle baktı. Şimdi ben Akın saflarına katılıp, akıncı olmuştum. Tuna Üstüner tek başına savaşacaktı bizimle. Bunu yapmaya ve kazanmaya niyetli gibi "Seni istemeye falan gelmeyeceğim!" dedi.

"Demek beni istemiyorsun?" diye sordum neredeyse ağlamaklı bakarak.

"Lanet olsun, Deniz... Bunu kast etmediğimi biliyorsun."

"Neyi kast ettiğini bilmiyorum," dedim dudaklarımı yalandan titretirken. "Beni istemeyeceğini söyledin."

Kocam yeşil gözlerini kapatıp açtı. Oradan fırlayan oklardan korkmuştum. Ne kadar da kızgındı.

"Peki, Allah kahretsin, peki," dedi hepimize hitaben. "Deniz'i istemeye geleceğim! Ama Belgin halam..."

"O da gelecek," dedim. Bu eğlenceyi kaçıramazdım. Belgin cadısına Akın ailesiyle işkence yaşatmak varken, nasıl bu fırsatı tepebilirdim ki?

"O gelmez," dedi Tuna.

Şimdi annem ve babam durmuş bizi dinliyorlardı. Çıt çıkmıyordu karşıdan.

"Gelecek," diye üsteledim.

Annemin kıkırtısını işittim. Babam da "Aferin mi?" demişti.

"Deniz, Belgin Üstüner'i biraz olsun tanıyorsam, gelmez."

"O halde sen de gelme," dedim inatla.

Öylesine öfkeyle baktı ki, korkarak gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Yani sen... Sen de..." diyerek lafımı toparlamaya çalıştım.

Tuna sertçe bileğimden kavradı. Elimdeki telefonu alırken "Tamam," dedi kızgınca. Telefonu o an ailemin yüzüne kapattı ve avucumun içine bıraktı. Annem ve babam orada bir yerlerde kalırken ben sırıttım. Kocama baktım ve kızmaması için muzipçe dil çıkardım.

"Kes şunu!" derken öfkesi hâlâ tüketiciydi.

"Kesmezsem ne olur," diyerek dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Gözlerini oraya indirdi ve tek kaşını kaldırdı. "Ne yaparsın?" diye sataştım. Ellerimi beyaz tişörtüne, kaslarının üstüne koyup aşağı yukarı hareket ettirdim.

"Ne yapacağımı görmek ister misin?"

"Imm her şeyden çok," dediğimde o kuşatıcı, sımsıcak elleri yeniden sardı beni. Üzerime yavaşça eğilirken usulca yatağa bıraktı. O kadar mutluydum ki...

❧ ❧ ❧

2 HAFTA SONRA

"Anne, karnım çok şişko mu?"

"Üç tane kazı öylece yutmuş gibisin kızım," dedi annem.

Harika. Moralim yerlerde sürünüyordu. "Of, anne ya! Biraz güzel şeyler söyle. Gaz ver bana, o Belgin cadısını morartayım."

"Kızım, yalan mı söyleyeyim? Neredeyse beş aylık hamilesin. Herhalde iki numara tığ gibi görünemezsin!"

"Of, anne ya!"

Ellerimi saçlarıma geçirip, fönlü saçlarımı bir kez daha düzelttim. Elbisemi yeniden inceledim ve aynayı çatlatacak kadar tekrar tekrar baktım kendime.

"Çok güzelsin, Deniz'im," diyen teyzem mutfaktan çıkıp bana gülümsedi.

"Sen de öylesin, teyzo."

Teyzem başını sallayıp ablasının yanına gitti. İkisi durup bana baktılar. "Şu kızına bak, abla. Doğuracak ha?"

Annemin gözleri buğulandı. "Yiğidim geliyor," dedi Umut'u kast ederek.

Benim de gözlerim sulanınca makyajımı düşündüm. Bu konu önemliydi. "Allah aşkına, drama çevirmeyin şunu. Normal kadınlar gibi evlendim, çocuğum olacak."

"Neren normal?" diyen annem yapmacık bir azarla konuşmaya devam etti. "Kocan seni istemeye geliyor."

"Ee, siz zorladınız benim aşkımı?"

"Sen de göbekler attın ama?"

"Attım tabii... Belgin cadısı ayağıma geldi."

Teyzem araya girdi. "Kızım o senin kayınvaliden sayılır. Cadı deme kadına!"

"Sen sanki kaynanana cadı demiyorsun, teyzo!"

"Esas cadı sensin ya!" diyen annem beni yeniden azarladı.

Sırıttım "Anneme çekmişim."

Seniha Akın popoma çimdik atmak için bana yöneldi ama kaçmayı başardım. O an o ses duyuldu. Kapı zili kulaklarıma gelip bütün bedenimi zangırdattı. Civvvuvviivyyuuu diye çalınan zil beni mutluluktan ve heyecandan uçurmak üzereydi.

"Sakin ol!" dedi teyzem muzipçe gülümserken.

Nasıl sakin olabilirdim? Tam on gündür sevdiğim adamı görmüyordum. Tam on gün önce Metin'le Erzurum'a dönmüş, annemle hazırlıklara girişmiş, sülaleyi bu isteme olayından uzak tutmaya çalışmıştım. Tabii karnım burnumda buraya gelip, şimdi de kocam ve ailesinin gelecek olmasını kimseye anlatamamıştık. Annem herkesi susturmuştu. "Deniz'le kocası ziyarete geldiler. Kocasının işleri uzadığından Deniz erken geldi."

Anadolu şehirlerinde bu tür tuhaf şeyler iyi bir dedikodu malzemesi olarak itinayla kullanılırdı. Benim evliliğim de kullanıldı ama umurumda değildi. Normalleşmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Sevdiğim adamla çılgın şartlar altında evlenmiş, büyük ayrılıklar görmüş, zorlu sınanmalardan sonra yeniden kenetlenmiştik. Artık akşamları kocasını evinde bekleyen bir ev hanımı olmak, onunla kimseden korkmadan dolaşmak, gezmek, günümü gün etmek ve evliliğimizin tadını çıkarmak istiyordum. Bu yüzden ailem 'isteme' şartını öne sürünce sazandan hallice bir dalış yapmıştım. Şimdi oğlum Umut'la babamızı beklemek kalmıştı. Ve o işte o zil de çalmıştı.

Annem ve babam kapıyı açarken ben de mazbut kızlar gibi bir köşede süzülmeye başladım. Sanki görücüsünü yeni gören masum bir köylü kızıydım. Başımı eğip süslü terliklerime bakmam gerekiyordu ama kapı açılınca direkt oraya bakmıştım. Tuna'nın gözlerinin tam içine... O da bana bakıyordu. Yüzüme ve sonra tüm

bedenime... O yakışıklı yüzüne muhteşem bir tebessüm yerleştirdi. Büyükler tanışırken biz orada, her şeyden bağımsız, her şeyden uzak birbirimize daldık.

Babamın borazan gibi sesiyle ayıldık.

"Hoş geldin, damat!"

Tuna kibarca, vakur bir tavırla karşılık verip aileme o karizmatik gülüşünden attı. Annem ve babam Kızıldeniz gibi ikiye tarafa ayrılınca o vadiye girip fahri kayınvalidem Belgin Üstüner'e "Hoş geldiniz," dedim kibarlıktan az sonra kırılacak gidi.

Kadın koyu mavi, etekleri püfür püfür salınan şık elbiseme baktı önce. Gözleri karnıma sabitlenince ben de elimi oraya koydum. "Büyükanneye hoş geldin de, Umut'um."

Belgin'in gözleri kocaman açıldı. Dehşetle bakıyordu.

"Ah hemşire, büyükanne de olduk bu yaşta," diyen annem Belgin Hanım'ın omzuna şöyle bir vurdu.

Kadın sanki geri geri gitmeye başladı. Kaçacak gibiydi.

"Buyurun, salona geçin," diyen teyzem, annem ve dünürünün arasındaki soğuk, psikolojik savaşı dindirmek ister gibi bu sırada tokmağı eline aldı. Önde babam, arkasında kadınlar içeriye girerken ben de Tuna'ya gülümsedim.

Tek kaşını kaldırıp elindeki çiçeği bana uzattı. Ah, bu ilk çiçeğimdi. Dudaklarımı ısırıp utangaçça teşekkür ettim. Gerçekten kız isteme moduna fazlasıyla girmiştim. Sanki tüm o geceler bu adamla sevişen, onunla atışan, ölümcül kavgalar eden, öfkesine direnen, çenesiyle onu bezdiren ben değilmişim gibi kızarıyordum. Sanki onu ilk kez görüyordum, ona yeni âşık oluyordum.

Çiçeği almak için uzandığımda, elleri çiçeğin altından elimi kavradı. Tek eliyle o kocaman çiçeği tutarken, diğer eliyle beni yakalamıştı. Parmakları avuç içimden, bileğime okşayıcı hareketlerle çıktı. Çiçek verme alma faslını bilerek uzattığımızda gözlerimiz birbirine çivilenmiş, antrede birbirimize kenetlenip kalmıştık.

"Nasılsın?" diye sordu gözlerini bile kırpmadan. Oysa daha yarım saat önce konuşmuştuk.

"Karşımda sen varken, bu soruyu sormamalısın," dedim. "Senin yanında kötü olmama imkân var mı?"

Gülümsedi. "Söyle!" dedi ansızın.

"Seni çok seviyorum," der demez ekledim. "Ve seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim. Tüm bu aptallıklar biter bitmez seninle aylarca baş başa kalacağım."

"Ay inşallah."

"Tabii baş başa olmayacağız," diye devam etti. Gözleri karnıma indi. Elimi tutan elini bırakıp, gittikçe büyüyen şişkinliğimde gezdirdi bu defa. "Oğlum nasıl?"

"Oğlumuz çok iyi," dedim z harfini bastırarak.

Sırıttı ve tıpkı benim yaptığım gibi yineledi. "Oğlumuz."

Eline dokunup gözlerinin o güzel yeşil rengine iç geçirerek baktım. "Hadi, gelip iste beni."

"Seni her şeyden çok istiyorum!"

Cümlesi öylesine sert, verdiği anlam o kadar sıcaktı ki boğazım kurudu. Heyecandan dizlerim titredi. "Ben de seni istiyorum, aşkım."

"Sonsuza kadar benimsin!"

İnler gibi bir ses çıktı ağzımdan. Tuna'ya sokulmak, ona sarılmak için ruhumu satmaya hazırdım.

"Deniz!" O sırada annem seslendi içeriden. Ses tonundan, ayıplar şekilde konuştuğunu anlamak güç değildi.

"Geliyoruz," dedim aynı şekilde bağırarak.

Tuna'nın elinden çiçeği tamamen aldığım gibi yürümeye başladım ancak kocam ansızın kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Bir saniye sonra dudaklarıma yapıştı. Çiçek elimden düştü, aldırmadım ve onun muhteşem öpücüğüyle doping alır gibi canlandım.

"Deniz, kızım gel..." diyen teyzem bana sesleniyordu ama kelimesini tamamlayamadı. Ah kahretsin, seslenmekle yetinmemiş yanımıza çıkmıştı.

"Ayh!" diye çığlık atıp bizi öpüşürken yakaladığı için hızla arkasını döndü. "Allah cezasını vermesin, Deniz! Bir oynaşma!"

"Of, teyze ya!" diyerek Tuna'dan zoraki ayrıldım. Kocam sırıttı. Umurunda değildi. Ah benim Kurumsal Aşkım.

Teyzem de bize dönüp ayıplayan bakışlarla baksa da, bir an sonra o da gülümsedi. "Buyurun, Tuna oğlum," diyerek kocamı içeriyi davet etti.

Tuna tavrını, duruşunu, o kasıntı havasını bozmadan yürüdü. Sanki az önce zavallı Deniz'i öpen o değilmiş gibi. Ah Uranüslüm... Sen benim aklıma zararsın, bünyeme tehditsin... Ama dünyama güneşsin, hayatıma eşsiz bir armağansın...

❧ ❧ ❧

Kahveleri yaptım. Teyzemin dürtüklemesine rağmen Tuna'nın kahvesine tuz ve çeşitli baharatlar eklemedim. Kıyamıyordum. Belki de hamilelikten ötürü bu kadar duyarlıydım. Aslında ayrılığımız sırasında bana yaşattığı onca eziyetin intikamını bu şekilde alabilirdim ama içimdeki Tuna sevgisi intikamının yanında dev gibi kalıyordu. Onunkine değil ama Belgin Üstüner'in kahvesine bilumum kimyasal birleşen koymalıydım belki de. Kadın Kasıntılar Kraliçesi'ydi ve soyadının hakkını veriyordu. Yine de ona kızamadım. Tuna'yla evlenecek kadın Aydan veya türevlerinden biri olmalıydı onun için ama yeğeni düşe düşe Deniz denen bu kıza düşmüştü. Belgin Hanım için ağır bir travma sebebi olmam keyfimi katladı. Bol gülücük eşliğinde teyzemin yaptığı kahveyi ikram ettim. O sırada hafif bir sancı yüzümü ekşitince, Belgin Hanım beni şaşırtarak "Deniz, sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim kibarca. "Umut durmuyor. Sanırım size merhaba dedi."

Kadın içtenlikle gülümsedi. Bu gülüş yüzünden neredeyse bütün kahveleri onun pahalı elbisesine boca ediyordum. Beklemediğim bir nezaketti.

"Bana ver istersen kızım," diyen teyzeme, "Önemli değil," dedim. Tuna'nın kahvesini sadece ben ikram etmeliydim.

Büyüklerden sonra sıra kocama gelmişti. Evlendikten sonra istenen bir gelin olarak bu durumumuza gülümsedim. O da bana gülümsedi. Yüzüme bakarken aşkını dev puntolarla yazılmış bir yazı gibi net olarak okuyordum. Kahveyi bile almayı unuttuğunu söylersem sanırım beni anlarsınız.

Bebeğim yeniden bir tur attı karnımda. "Ah," diye inlerken Tuna kahveyi teyzesine bıraktı. Ayağa kalkıp yanağıma dokundu. Herkesin içinde.

"İyi misin sen?" derken kaşları çatıktı.

Bir sancı da sağımdan girdi. Yeniden inledim. "İyiyim aşkım."

"Torunumuz da annesi kadar heyecanlı sanırım. Yerinde durmuyor," diyen annem kahvesini höpürdetti.

Kadınlar gülümsedi. Erkeklerin kaşları çatıktı. Boş sandalyeye oturdum. Kucağımda tepsi vardı ve karnımdaki acıyı kimseye göstermeden bu şahane piyesi izlemeye başladım.

"Ankara'da havalar nasıl?"

Babam Tuna'ya sordu ama kocamın gözleri bendeydi. Babama nazikçe döndü. "Gayet iyi. Sıcak."

Halbuki havalar buz gibi soğuktu. Sanırım aklı başka yerdeydi. Ah başka yerde değil, başka birindeydi. Ben de... Ona bu tuhaf şaşkınlıklar çok yakışıyordu. Her an üstüme titremesi, gözünü benden ayırmaması muhteşem hissettiriyordu.

Bu defa Belgin Hanım konuştu. Tuna'nın sadece benimle ilgilendiğini fark ederek sazı eline aldı. Havalardan, Erzurum'un dondurucu soğuğundan bahsetti. Dakikalar sonra hava muhabbeti bitince Belgin Hanım'ın yavaşça avucunu açtığını fark ettim. Gözlerini oraya indirdi sonra konuştu.

"Gençler birbirlerini sevmişler..."

Oh yo! Kadın resmen kopya çekiyordu. Çatlayana kadar gülmek istedim. Avucundaki karaltıyı o an daha net fark ettim. İki üç cümleyi eline yazmış ve oradan okuyordu. Ah, bizim gelenekleri bilmediği için onu anladım ama bu durumun komikliğini değiştirmiyordu.

"Allahın emri peygamberin..." demişti ki oğlum soldan sert bir kroşe geçirdi karnımın duvarına.

Elimde olmadan bağırdım. "Ay!"

Tuna derhal bana döndü, ayağa kalktı ve tepemde durdu. "Deniz!" diye gürledi. "Ne oldu?"

Bir sancı daha karnımı sürülen bir tarla gibi dağıttı.

"Yok... Uff... Yok bir şey..." dedim ıkınırken. "Devam edin!"

"Devam mı? Kahretsin hemen hastaneye gidiyoruz."

Tuna'nın elini kavradım. Tenim beyaza dönene kadar elini sıktım. "Devam, ıhhh. Devam..." dedim acıyla kasılırken.

"Kalk," diyen Tuna eğilip beni kucağına almak isterken herkes de ayağa dikilmişti.

"Deniz, kızım sen iyi değilsin?" diyen Belgin Hanım bile kaygıyla bakıyordu ve eğer kulaklarım bana bir yamuk yapmıyorsa 'kızım' demişti.

"İyiyim, basit bir sancı. Lütfen devam edin."

"Neye?" diye gürledi babam. "Kes saçmalamayı kızım. Hemen hastaneye, hemen hastaneye!"

Annem geldi elini karnıma koydu. "Daha doğuma var. Bu nedir şimdi?"

"Anne, normal... sancı... Ahhh. Lütfen devam edin. Sorun şu soruyu?"

Belgin Hanım kalakaldı. Tuna yeniden bana doğru hareket etti. Bu defa itirazıma boyun eğmedi. Beni hızlıca kucakladı. "Dur," diye bağırdım kucağında. "Lütfen isteyin... beni... Ihh. Hadi..."

"Allah'ın emri..."

Yeniden acıyla bağırdım. "Ayhhh. Devam Belgin hala devam..."

"Peygamberin kavliyle..."

Ve bir sancı da solumu yokladı.

"Kahretsin Deniz!" diyen Tuna beni salondan çıkarırken kravatını kavradım ve çektim. "Eğer beni istemeden bu kapıdan çıkarsan seni asla affetmem!"

"Allahın belası!" dedikten sonra babama döndü. "Kızınızı kendime istiyorum!"

Bağırdım. "Düzgünce söyle! Usulüne... ah... göre!"

Dişlerinin arasından tısladı. "Allah'ın emri peygamberin kavliyle bu deli kızınızı kendime istiyorum!"

Babam atıldı. "Verdim verdim."

"Baba düzgünce ver!" diye ıkındım.

Herkes bir ağızdan bağırmaya başladı.

"Deniz kes!"

"Saçmalama!"

"Ay bu kız delirmiş!"

"Hayır!" dedim yeniden zorlukla. "Baba lütfen!"

Babam gürledi. "Verdim gitti. Alın şu deliyi başımızdan."

Acım biraz hafifledi. "Ya baba ya!"

"Kızım uzatma," diyen anneme köpek yavrusu gibi baktım. Sonra hâlâ kocamın kucağında kayınvalideme döndüm. "Belgin Hanım elinizi... Ah uzatın!"

Kadının gözleri kamyon farları gibi açıldı. "Öpeceğim sadece. Âdet... Ahhh. Âdet yerini bulsun!"

"Deniz yeter artık," diyen kocama dudak büktüm.

"Ve sen de bizimkilerin elini öp!"

Tuna beni boğacak gibiydi. Kaygıdan delirirken saçmalayan bir karısı olduğu için ona üzüldüm. Ne günah işlemişti de karşısına ben çıkmıştım. Sırıttım. "Aşkım lütfen... İndir beni ve izin ver şu töreni tamamlayalım."

Biraz yatışır gibi oldu. "İyi misin sen?"

Sancılarım dinmişti ama küçük artçılar devam ediyordu. "İyiyim, vallahi!" dedim yalvarır gibi.

Tuna beni yere bıraktı ama kolunu belimden çekmedi. Ben de ona sarılı haldeydim. Birbirimizden kopmadan büyükler bizi tebrik etti. Bana daha önce aldığı ve çıkarıp evine bıraktığım tektaşı parmağıma taktı. İkimiz de evlilik alyansımızı çıkarmamıştık. Bu tek yüzükle idare ettik.

Teyzem ve annem alkışladı, Babam ve Belgin Hanım mağrur durdular. Tuna öfkeli, ben ise göbek atacak haldeydim. En sonunda nihayet hastaneye gittik. İsteme sırasında yaşadığım rutin sancılardı ama o gece her ihtimale karşı hastanede kaldım. İstenmiş ve verilmiştim. Dünyanın görebileceği en tuhaf gelindim. Hastanede Tuna da benim yanımda kaldı. Baş başa kaldığımızda beni biraz azarladı ancak sonradan bütün siniri geçti.

Elleri yüzümde, karnımda dolaştı. Oğlumuz Umut'u konuştuk. Kime benzeyeceğini düşündük. Tuna benim kadar inatçı olmamasını diledi, ben onun kadar yakışıklı olmasını... Gecenin ilerleyen saatlerinde sevdiğim adam beni on dakikalığına yalnız bıraktı. Onu beklerken heyecanla atan kalbime elimi bastırdım. Ben mi çok mutluydum, dünya mı çok güzeldi, bilemedim. Ancak mutluluğumun üst sınırı bu değildi. Bununla bitmeyecekti de.

Sevdiğim adam yeniden geldiğinde elinde bir paket tutuyordu. Gözlerim kocaman açıldı. "O nedir? Ah, yenecek bir şey mi yoksa?" diye sordum.

O büyük paketin içinde çeşit çeşit tatlılar çıkmasını hayal ederken kocam sırıttı. "Daha iyisi," dedi manidar bir sesle.

Fıldır fıldır dönen gözlerim, kafamda dolanan tilkilerim bir işe yaramadı. Ne olabileceğini gerçekten bilemiyordum.

Yatakta doğrulurken Tuna paketi yanıma bıraktı. Beyaz kurdeleyle bağlanmış oldukça şık bir paketti. Heyecandan ölürken olabildiğine hızlıca açtım paketi. Kapağını kaldırırken beni karşılayan şey bembeyaz bir şeydi. Tül müydü? Hayır, danteldi. Ortasında zarif inciler olan muhteşem çiçeklerden yapılma danteller. Aklım bunun ne olabileceğine dair bir fikirde karar kıldı. Öylesine deli bir fikirdi inanamadım. Kumaşı yavaşça kaldırdım. Gözlerim ne zaman ıslanmıştı? Bu yaşlar ne zaman dökülmüştü?

Elimdeki kumaşı göğsüme bastırdım. Dudaklarım titrerken "Bu?" diye sordum.

Tuna tepemden dikilirken çenemi okşadı. "Gelinlik," dedi. Sesi öylesine karizmatik çıkmıştı ki ona olan aşkım boyumu aştı.

"Benim mi?"

"Senin sevgilim."

"Giyecek miyim?"

"Hemen şimdi!" dedi emreder gibi.

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarımın yanaklarımdan inişini hissettim. Tuna'nın parmakları o yaşlara değdi.

Yeniden açtığım gözlerim onun aşk dolu yeşil gözleriyle kenetlendi.

"Deniz," dedi öylesine buyurgan bir sesle... "Benimle evlenir misin sevgilim?"

Kekeledim. "E...evet... Seninle evlenirim."

Elimi dudaklarına götürdü ve öptü. Alyansımı da öptü. Parmaklarımı ve bileğimi... Sonra dudaklarımı buldu. Yükseldim, dudaklarımı ona daha sıkı bastırdım. Avuçlarıyla yüzümü sertçe kavradı. Beni tutkuyla, en çok da hırsla öptü. Gelinlik ikimizin arasında ezildi.

"Hadi seni giydirelim," derken bunu şimdi giyeceğim konusunda ciddi olduğunu anladım.

"Bu şiş göbekle mi?"

"Bu özel bir gelinlik. Belgin halam bizzat ilgilendi."

Kaldırıp gelinliğe baktım. Karın bölgesine bir ekleme yapılmıştı. Sonradan normale dönmesine olanak verecek şekilde dikilmişti. Ağlamamaya direnerek Tuna'nın kolları arasında yataktan çıktım. Soyunmama yardım etti. İç çamaşırlarımla kalınca ellerini bilerek, isteyerek tenimde gezdirdi. Öylesine arzuyla, öylesine aşkla doluydum ki kendimi hemen şimdi, burada ona bırakmak üzereydim. Gelinliği giyindim.

Dağınık saçlarıma ellerimi geçirdim. "Saçlarım?" diye sordum dudak bükerken.

"Hmm," diyen kocam "Bunları tutturmak için bir şeyin var mı?" diye sordu.

Çantamda bir tokam olacaktı. Yanı başımdaki çantamdan tokamı aldım.

"Bana bırak," diyen kocama ağzımı sonuna kadar açarak baktım. "Sen mi toplayacaksın saçlarımı?"

"Sanırım bunu yapabilirim."

Sataştım ona. "İş anlaşması yapmaya benzemez."

"Bir sürü çalışanı ve büyük bir holdingi idare ediyorum. Saçlarını mı toplayamayacağım?" dedi gergince.

Kahkaha attım. "Peki, meydan senin..."

Tokamı eline alıp önce bir inceledi.

"Mekanizması oldukça karmaşıktır," dedim dalga geçerek.

Sırıttı.

"Açma kapama düğmesini arama çünkü yok," diyerek muziplik yapmaya devam ettim.

Tokayı açtı ve dişlerine bakarak "Bunlar mı saçlarına geçecek," dedi.

"O bir canavar değil, endişelenmene gerek yok."

"Oldukça aptal bir icat," dedi Kurumsal Kasıntı havasını bozmadan.

"Ah, şuna beceremiyorum desene."

"Doğru senin çeneni kapatmayı da beceremiyorum," derken kaşlarını büyük bir iş üstündeymiş gibi çatmıştı.

"Belki öpersen çenem..." demiştim ki aniden eğilip beni öptü. Boynuna sarıldım ve çekilmesine izin vermeden onunla öpüşmeye devam ettim. Elleri saçlarıma gitti. Hem benimle öpüşüp hem de

saçlarımı bağlar gibi toplamayı başardı. Dudaklarının üzerinde gülümsedim.

Topladığı saçlarımı ne yapacağını bilemedi. Kahkaha atıp ona iyice yaslandım. "Her şeyi başarmak zorunda değilsin," dedim hâlâ gülerken.

"Zorundayım!" dedi sertçe

"Ah, Kurumsal Kasıntı'm benim. Tokalara ve kadın saçlarına dair bir halt bilmemen iyi bir şey. Eğer bunu yapabilseydin gerçekten ömrün boyunca çenemden kurtulamazdın!"

Kendini çekip yanıt verdi. "O halde bu lanet olası işten hiçbir şey anlamadığımı itiraf etmem gerekiyor."

Tokayı elinden alıp kravatına taktım. Bana şaşkınca bakarken saçlarımı topladım ve en sonunda tokayı oraya taktım. "Güzel oldu mu?" diye sordum işim bitince.

"Daha önce bu kadar güzel bir şey görmediğime eminim" dedi çapkınca.

Gülümsediğim o an belimden kavrayıp kendine çekti. "Bu lanet şeyi saçına tutturmayı başaramadım ama onu çıkarmayı sanırım başarabilirim."

"Saçlarımın açık halini mi seviyorsun?"

"Evet," dedi fısıldar gibi. "Vücudumun üzerime yayılışını ve seninle birlikte olurken dalgalanmasını seviyorum."

İnledim. Tuna durmadı devam etti. "Ellerimi arasına geçirip avuçlarımda onları hissetmeyi seviyorum, sevişirken darmadağınık olmalarını..."

"Of yapma şunu!" dedim dudaklarımı ıslatarak.

Yeniden öptü beni. Saçlarımı değil ama tüm bünyemi darmadağın etmişti. Kendime gelmek için gelinliğimi kaptım. Giyindim ve bu kadar güzel bir gelinlik seçen Belgin Hanım'ı birazcık da olsa sevdiğimi fark ettim. Duvağımı da öylesine takıp sırtıma yaydıktan sonra çantamdaki birkaç makyaj malzemesiyle hafifçe boyandım. Bu sırada Tuna da ceketini giyinip kravatını düzeltti Her zamanki gibi oldukça karizmatikti ve takım elbise piyasasının hizmet ettiği en harika müşterilerden biriydi.

"Ee, şimdi ne olacak?"

"Evleneceğiz," dedi hafifçe gözlerini kısarak.

"Burada bekle," dedikten sonra çıktı. Ah, nereye gitmişti? Kendimi, Las Vegas'a gittikten sonra orada kafayı bulup evlenen film karakterleri gibi hissediyordum. Eğer Erzurum, Doğu'nun Las Vegas'ı sayılıyorsa biz de öyle bir çift olabilirdik.

Sevdiğim adam on dakika sonra yanında beni muayene eden doktorla geldi.

"Hazır mısınız, Deniz Hanım," diyen doktora şaşkınlıkla baktım.

"Hazırım ama neye hazır olduğumu bilmiyorum."

Doktor gülümsedi. Elinde tuttuğu ve hasta kayıtlarının olduğuna dosyaya baktı.

Tuna yanıma geldi bu sırada. Kolunu uzattı. Girdim koluna. "Biz hazırız, başlayalım," dediğinde kameraların nereye gizlendiğini aramaya koyuldum. Sanırım bana şaka yapıyordu.

"Evet, başlıyoruz," diyen doktor önündeki rapora baktıktan sonra kafasını kaldırdı. "Siz Mustafa ve Seniha Akın kızı Deniz Üstüner, kocanız Tuna Üstüner'i yeniden kocalığa kabul ediyor musunuz?"

Kahkahamı tutamadım. Ağzımdan fırlayan tek hecelik o kahkahadan sonra Tuna'nın koluna sımsıkı dolandım. "Evet, sonsuza kadar evet!" dedim coşkuyla.

Tuna tepemden bakıp göz kırptı. Kendimi durduramadan gülmeye devam ettim.

Doktor, dünyanın en önemli ameliyatını yapan bir cerrahtan daha ciddi bir şekilde sordu. "Siz Selim ve Füsun Üstüner oğlu Tuna Üstüner, karınız Deniz Üstüner'i yeniden karınız olarak kabul ediyor musunuz?"

Bu muhteşem gösteride bile kalbim heyecanla çarptı. Tuna'ya bakıp dişlerimi gösteren kocaman bir gülüş attım.

"Evet!" dedi sertçe Kurumsal Damadım. "Onunla her şeye sonsuza kadar evet!"

Doktor gözlüğünü iteleyip kararsızca konuştu. "Ee şimdi... Pardon. Hmm o halde ben de Devlet Hastanesi'nin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi karı koca ilan ediyorum!"

Deli gibi alkışlamaya başladım. Doktor sırıtıp elindeki dosyayı bana uzattı. Boş bir A4 kâğıdına iki kutu çizilmişti. Birinde bir cin adam, diğerinde cin kadın vardı.

Kadının altında Deniz Üstüner yazıyordu. Yeni bir kahkaha dalgasına kapılırken oraya imzamı attım.

Tuna da kendi cin adamının altına imza attı.

Doktor da en alta adını soyadını ve unvanını yazıp imzasını bastıktan sonra kâğıdı bize uzattı.

Tuna ona teşekkür etti. Orta yaşlı doktor halinden memnun bizi tebrik ettikten sonra odadan çıkarken Tuna kapıyı kapatıp bana döndü. Orada kaldı.

Gözlerime yine yaşlar birikmişti. Ellerimi dudaklarıma koyup "Sen delisin!" dedim gülümserken.

"Seninle yaşayınca insanın akıllı kalması mümkün değil," diyen Tuna yavaşça, usul usul bana doğru yürümeye başladı.

Mutlu bir şekilde iç çekip gelinliğime dokundum. "Hiçbir zaman normal bir şekilde evlenemeyeceğiz, sanırım."

"Hatırlat da bir ara normal bir şekilde bunu yeniden yapalım," derken yürümeye devam etti.

"Seninle her şey o kadar güzel ki... Normal bir insanın yapamayacağı çılgınlıklar, anormallikler, tuhaflıklar bile."

"Çünkü birlikteyken ikimiz de normal değiliz," dedi.

"Birbirimize deliriyoruz!"

Nefesimi kurutan bir bakış atarken sözlerimi onaylarcasına başını salladı. Her şeyi kontrol edebilen, gücü elinde tutan, gücün bizzat kendisi olan bu adamın, benimle en büyük çılgınlıkları yapması kalbimi havalandırıyordu. Güzel bir gelinlik giymediğim için güzel bir gelinlik almış, zorunluluk olarak evlendiğimiz o nikâhı unutturmaya çalışır gibi muhteşem bir nikâh organize etmişti. Ne kadar düşünceli, ne kadar anlayışlıydı. Ve beni nasıl da tanıyordu. İçimi hece hece, harf harf okuyordu. Ona karşı tamamen yalın, tamamen açıktım. Tuna Üstüner benim noksan olan her şeyimdi, beni tamamlayan parça, benim nakaratımdı. Hayatımdı, ezelim ve ebedimdi...

O uzun boyu, karizmatik tavrı, o arzulu, güzelim yeşil gözleri, sert çehresi ve muhteşem gülüşüyle bana doğru gelirken gözlerim onda takılı kalmıştı. Yıllar boyu bu şekilde durup onu seyredebilirdim. Duvağımı hızlıca yüzüme indirdim. Ritüel eksiksiz tamamlanmalıydı. İnce tülün ardından gülümsedim. O da bana

gülümsedikten sonra daha iyisini yaptı. Bana erişti ve duvağımı açıp o sevdiğim elleriyle yüzümü tuttu.

"Seni seviyorum," dedi 'söyle' dememe gerek duymadan. "Seni her gün artan bir aşkla... Hayır, her gün değil, her an artan bir aşkla seviyorum, Deniz'im... Benim deli kadınım!"

"Seni seviyorum," dedim karşılık vererek. "Seni geriye hiçbir şey, hiç kimse kalmadan seviyorum benim Kurumsal Kasıntı'm..."

Aynı anda fısıldadık. "Büsbütünüyle!"

Sonra aynı anda atıldık. Dudaklarımız mesafenin tam ortasında birbirine geçti. Büyük bir arzuyla öpüşmeye başladık. Tuna'nın elleri gelinliğimin üstünden bedenimde gezindi. Dudakları dudaklarımdan çeneme, boynuma indi. Öylesine müthiş bir aşkla doluydum ki o an en görkemli düğünlerin, en alacalı, en ihtişamlı nikâhların bile bizim çılgın evlilik törenimizin yanına bile yaklaşamayacağını anladım. Mutluluktan delirmek üzereydim.

"Sen benim için bir armağansın. Sen benim için gereklilik-sin, ihtiyaçsın... Nefessin," dedim kendimi bir anlığına çekerken.

"Sen de öylesin sevgilim. Benim şans meleğimsin, her şeyimsin!".

Sonra yeniden kaldığımız yerden devam ettik. Zaman, mekân, kimlikler, geçmiş ve gelecek silindi. O andan ibaretti her şey. Her şey aşktan oluşuyordu. Dünya bizim için aşkla dönüyor, kalplerimiz diğeri için atıyordu. Sevgimiz her şeyin üstesinden geliyordu. Gelmeye de devam edecekti, biliyordum...

❧ ❧ ❧

"Bu kadar şanssız bir adam olmak için ne yaptım ben?"

Tuna'nın bezgin cümlesi salonda çınladı.

"Anne, bu ne?"

"Ben miyim senin şanssızlığın ha?" diye bağırdım.

Kocam derin bir soluk alıp "Sen benim başıma belasın!" dedi.

"Anne, bu neeeeee?"

"Hah! Sırf o uçağa binmeyeceğim diye mi başına bela oldum?"

Yeniden çekiştirildim. Ağlamaklı, incecik bir ses yeniden konuştu. "Anne, bu ne?"

Minik sese aldırmadım. Kocam da konuşmaya devam etti. "Neden bir ödlek olduğunu kabul etmiyorsun?"

"Anneeeee, bu ne yaaaa!"

En sonunda kafamı eğip ayaklarımın dibinde küçük elleriyle dizime vuran oğluma baktım. "Of Umut, kaç kere söyledim oğlum? Onun adı bavul!"

"Daful mu? Anne, bu daful mu?"

Gözlerimi oğlumun o ışık saçan, yemyeşil gözlerden çektim ama Umut yeniden bacağımı çimdikledi. "Daful mu anne?"

En sonunda Umut'un yanına diz çöktüm. Küçücük omuzlarını kavrayıp anlaması için yavaşça tekrar ettim. "Bavul oğlum bavul. Babanın bavulu. Bizi bırakıp gidiyormuş."

Oğlumun gözleri hızla babasına çevrildi. Ah, o ufacık dudakları titrerken paytak paytak Tuna'ya koştu. Pantolonundan kavradığında Tuna eğildi ve oğlumuzu kucağına aldı. Umut'un tombiş yanakları hızla şişti. Kendini patlatmaya hazır küçücük bir el bombası gibi duruyordu. Yeşil gözlerinden ardı ardına gözyaşları döküldü. "Baba gitme," dedi büyük bir dram yaşarcasına.

Tuna oğlunun alnından öptü. "Gitmiyorum oğlum. Anne şaka yapıyor."

"Anne kaka," diyen satıcı oğlum, iki tombul yumruğunu gözlerine götürüp onları ovuşturdu.

Ellerimi belime yaslayıp kocama baktım. "Oğlumu bana karşı doldurma."

Kurumsal Kasıntı'm hiç de oralı olmadı. Umut'un yüzünü iri eliyle okşarken "Anne korkak oğlum. O bir ödlek," dedi.

"Anne öflek!" diyen Umut kırmızı dudaklarını öne uzatıp beni işaret etti. Bir de kıkırdadı. Ah, benim babacı oğlum!

"Sen gel buraya küçük kasıntı!" diyerek oğlumu babasının kucağından almaya çalıştım. O benim cephede savaşacaktı. Düşman birliklerine karşı benim silahımdı. Tuna oğluna kıyamazdı. Kurumsal Odun!

Ancak Umut babasına bir kene gibi yapışıp, onun kot gömleğine sımsıkı tutup "Bıyaak!" diye cırladı.

"Oğlum anneye gel. Bak sana potipop vereceğim."

Potipop diye bir şeyi o an salladım ama oğlum tam bir küçük Kurumsal Hödük olduğundan yalanımı yutmadı. Yeniden babasına sokuldu ve poposunu bana döndü. Bir tane fiske indirdim oraya.

"Small boy Uranüslü!" demiştim ki, Tuna bileğimi sımsıkı kavradı.

Dizinde oğlumuz otururken beni sertçe tutuyordu. "Geç kalacağız," dedi öfkeyle.

"Geç kalacaksın, çünkü biz gelmiyoruz. Gel oğlum," diyerek Umut'un kollarını kavradım ama oğlum bana öylesine pis bir bakış attı ki, yanaklarını koparmak istedim. Minicik sinirli suratı, şişirdiği yanakları ve kocaman açtığı yemyeşil gözleriyle "Uff, bıyak anne!" dedi.

"Bırakmıyorum oğlum. Hadi gel. Bak seni Yasemin Teyze'ye götüreceğim."

Umut'un gözleri parladı. Nereden vuracağımı iyi biliyordum.

Tuna bileğini biraz daha sıkarken "Hile yapma!" diye tehdit etti.

Çakalca sırıttım. "Yasemin'e dayanamaz o."

İki buçuk yaşındaki oğlum babasından sonra Yasemin Teyze'sine hastaydı. Ona âşık bile olabilirdi ki, Mert bu duruma bir hayli bozuluyordu. İki bina yanımızda yaşayan Kutlar ailesinin biricik gelini Yasemin, oğlumu doğduğundan beri fazlasıyla şımarttığı için Umut, Yaso'yu görür görmez üstüne atlıyordu.

Bunu bilerek sordum. "Gidelim mi oğlum Yasemin Teyze'ye?"

"Anne, Yaso teyzeee..."

Umut bunu der demez kollarıma atladı. Az önce kıçını bana dönen kendisi değilmiş gibi yanağıma tükürüklü bir öpücük bıraktı sonra. Ben de onu sesli bir şekilde öperken Tuna beni kızgınca süzdü ama aldırmadım, şımarıkça gülümsedim.

"Deniz derhal işlerini hallet. Uçağı kaçıracağız!"

Umut kucağımda el çırpıp zıplarken Tuna'ya baktım. "Ben o uçağa binemem demiştim sana. Karayoluyla gidemez miyiz?"

"Amerika'ya mı?" diye sordu kocam bana alayla bakarken.

Oğlum Yasemin'i unutup "Baba Ameyika!" diye bağırdı.

Yalvarır gibi konuştum. "Gemi olsaydı bari?"

"Kürek mahkûmu gibi gemiyle mi Amerika'ya gidecektik. Kahretsin Deniz beni delirtmeyi kes artık!"

"Kayyetssin anne," diyen Umut minicik dudaklarını birleştirdi ve yüzüme bakarken tükürüklerini umursamazca püskürdü.

"Oğlum yapma şunu!"

Püfffürrrrüüsftss sesinden sonra bir salya dalgası daha yüzümle buluşturdu. Bunu bilerek yapıyor ve yaparken fena halde eğleniyordu. Olabildiğinde çattım kaşlarımı. "Oğlum tükürme ya!"

"Tüküfffff," diyen Umut beni pipisine bile takmadan yeni bir volkan daha patlattı.

Hem oğluna, hem babasına bakarken sinirden köpürüyordum. Kapı önünde duran bavullar ise beni korkudan öldürmek üzereydi. Bu sırada kapı çalınınca Umut tekmeler atarak kucağımda tepinmeye başladı.

"Yaso, Yaso", diye bağırırken onu yere indirdim. O minicik bacaklarıyla bu kadar hızlı koşmayı nasıl başarıyordu? Kapıya kavuştuğu gibi "Anne aç!" diye zıplamaya başladı. Sekip duran bir basket topu gibiydi ve bit kadar boyuyla beni gülümsetti.

Oğlumu kenara çekip kapıyı açtım. Açar açmaz Mert öne atıldı ve coşkuyla "Merhaba," diyerek Umut'u kucakladı. "Gel bakalım seni küçük rakip," derken Umut, Mert'e sinirle baktı. Bir tükürük dalgası da ona yollayacaktı ki Yasemin'i gördü.

"Yaso," dedikten sonra ağlamaya ve kendini Yasemin'e doğru fırlatmaya başladı.

En iyi dostum kahkaha atıp kocasına şımarıkça baktı. Ardından kollarını uzatıp "Ay kuzuşum, gel buraya," diyerek Umut'u kaptığı gibi sımsıkı sardı oğlumu. "Isırayım mı totonu Umuşum?"

"Isıyma ya," diyen Umut gözlerini kocaman açtı.

Biz kadınlar gülümserken Mert kollarını göğsünde buluşturup oğluma ve karısına bakarak yapmacık bir sinirle somurttu. "Senin bu oğlunu düelloya davet edeceğim," dediğinde Tuna'ya döndü.

Kocam küstahça sırıttı. "Ona yenilirsin!"

"Evet, silah olarak kokarcalığını kullanırsa o an düşüp bayılırım."

Yasemin kahkaha atarken ben de yalandan homurdandım. "Benim oğlum osurmaz!" dedim muzipçe

Umut lafa daldı. "Osuyuyum anne."

Ah, küçük Kurumsal Kokarca! Sanki beni anlamıştı. Herkes kahkahayla gülerken oğlum Yasemin'in yüzünü minicik elleriyle tuttu. Yasemin onun yumuşak dudağından öptü. Mert homurdandı, ben de dayanamadım ve yalandan küs olduğum kocama gittim. Ona dokunmayı, bana dokunmasını özlemiştim. Tuna da

beni özlemiş olmalıydı ki hızlıca kolunun altına aldı. Şakağımdan öperken kulağıma eğildi. "Seni seviyorum," dedi sertçe.

Kızgınken bile bu kadar aşkla konuşması kalbimi titretiyordu. Yüzümü boynuma gömdüm ve "Seni seviyorum," diye karşılık verdim.

Yasemin bu sırada bavulları gösterdi. "Hazırlanmışsınız ama bu kadar bavulu ne yapacaksın, Deniz?"

Umut atıldı. "Daful, büysüyü daful!" dedi. U'yu söylerken Yasemin'in yüzüne tazyikli bir tükürük püskürttü. Yasemin hiç aldırmadı. Umut'un boynunu höpürdeterek öptü, oğlum kahkahasıyla tüm evi inledi.

"Siz oturun ben limonata getireyim, hava bugün yine çok sıcak."

Kutlar ailesi ve Üstüner ailesinin bir kısmı içeriye giderken mutfağa koştum. Tepsileri hazırladıktan sonra içeriye girdiğimde sırıtmama engel olamadım.

Mert "Cuf cuf," diyerek oyuncak arabayı Umut'un arabasına çarpıyor, minik kasıntım da dudaklarını uzatıp "Fuf fuf," diyerek Mert'e meydan okuyordu. İkisi birer oyun arkadaşı gibi oldukça sempatik görünüyorlardı.

Limonataları dağıtıp Yasemin'in yanına oturdum.

Mert sarılı kırmızılı bir arabayı eline alıp Umut'a salladı. "Bu arabayı bana versene Umut."

"Onu vermez," diye araya girdim. "Galatasaraylı o araba. Oğlumun takımı."

Kocam "Sen öyle san," dedi bana.

Kurumsal Kasıntı'ma bakıp "Görürsün sen," dedim. Ardından Mert'in elinden arabasını hışımla kapan oğluma seslendim. "Benim oğlum Cimbomlu, değil mi Umut'um?"

Tuna havalı bir şekilde "O sadece Fenerbahçeli," dedi.

Yasemin sordu bu defa. "Umuşumm en büyük kim?"

Umut kıkır kıkır Yasemin'e gülerken "Kaya Kaytal," dedi.

Tuna'yla bakışlarımız buluştu. Aynı anda pis pis gülen Mert'e baktık. Gıcık Neptünlü ukala bir şekilde "Kusura bakmayın ama oğlunuz çoktan Beşiktaşlı oldu," dedi.

İşbirlikçi karısı Yasemin gururla tek kaşını kaldırdı. "Eh, bana dayanamaz Umuşum."

Yapay bir öfkeyle en iyi dostumu dürttüm. "Yaso, seni hain! Benim oğlum Cimbomlu olacak!"

"Hayır, o Fenerli!" dedi Tuna.

Mert yeniden Umut'a sordu. "En büyük kimdi, Umut?"

Oğlum coşkun bir nehirdeki minik sazan yavrusu gibi hopladı. "Beşiytaş!"

Kocamla ikimiz somurturken Yasemin ve Mert birbirlerine göz kırptılar. Umut da öyle yaptı. Biricik aşkı Yasemin'e tek gözünü kırpmadığı için ikisini birden kırptı! Bu oğlan şimdiden bir kız için anne babasını satıyorsa, gelecekteki halinden korktum. Onu kızların olmadığı bir dünyaya göndermem gerekiyordu.

Dakikalar sonra bana üstünlük kurup havalı havalı oturan Yasemin'in poposunu çimdikledim. Erkeklerin duymayacağı şekilde kulağına fısıldadım. "Seninkine baksana. Umut'la ne güzel oynuyor. Artık sizin de..."

"Hişşt!" diyen Yasemin kıkırdarken kulağıma dönüp "Ben zaten hamileyim!" diye itiraf etti.

Gözlerimi sonuna kadar açtım. Ona sımsıkı sarılıp tebrik ederken Mert bizi fark etti. "Ne oluyor orada?"

Umut da onu taklit etti. "Ne oluyoy oyda?"

"Ah hiçbir şey... Tatile gidiyorlar ya vedalaşıyoruz," dedi Yasemin utanarak.

Mert karısına aşk dolu bir gülüş atıp Tuna'ya döndü.

Erkekler işle ilgili bazı konuları açmışken kankama kısık bir sesle "Ona ne zaman söyleyeceksin?" diye sordum.

"Bu gece! Bizimkiler gitti ya... Baş başayız."

"Ah, Mert çok sevinecek bu habere."

"Bence de."

En iyi dostuma yeniden sarıldım. Bana bir yeğen onlara da bir çocuk gelecek olması harikaydı. Mutlulukları taçlanacak, üstelik Mert'in, dünyanın en tatlı insanı olan annesi Safiye Hanım bu habere bayılacaktı. Keşke onun tepkisini görebilseydim. Ama göremeyecektim, çünkü iki haftalık Havai tatiline gidiyordum. Yani gidiyordu. Kurumsal Egoist'im! Bana sormadan uçak bileti almıştı. Gerekirse yüzerek Amerika'ya giderdim ama o uçağa binemezdim!

Tuna bu sırada içimi okumuş gibi "Biz geç kalıyoruz, havaalanına gitmemiz gerekiyor," dedi.

Ağlamaklı gözlerle Yasemin'in eline yapıştım. "Yaso, bir şey yap!"

"Ay Deniz, çocuk gibi davranıyorsun. Umut bile senin kadar korkmuyor," diyen Yaso'ya dudaklarımı büktüm. Bana aldırmayan Yasemin, Mert'in arabasını açık bir hınçla kendi kamyonuyla ezen oğluma baktı. "Umut, uçağa binecek misin tatlım?"

Umut üzerine oturduğu küçük uçağını poposunun altından alıp havaya salladı. "Uçak fufff," diyerek oyuncağıyla oynamaya devam etti.

Hiç olmazsa oğlumu yanıma çekmeliydim. "Uçak pis oğlum... Uçak kaka, uçak bögkk," dedim yüzümü ekşiterek.

Umut bana baktı ve aynı şekilde yüzünü ekşitti. O minik dilini çıkarıp resmen bana uzattı. "Anne böffkk," dedi sonra.

Yaso kahkaha atınca kolunu dürttüm. "Seni de göreceğim," dedim tepeden bir bakışla. "Böyle kasıntı bir oğlun olsun, ben de sana güleceğim."

"Ben kız doğuracağım, Deny. Sonra senin veletle benimkini kerteceğiz."

"Tabii buldun kaymak gibi oğlanı hemen kızına yama."

"Hahay! Asıl sen benim kızım gibi güzel bir kız bulduğun ve şu babasının kopyası kasıntıya verdiğim için dua et."

İkimiz aynı gülümseyip yeniden sarıldık. En sonunda Mert ve Yasemin çiftiyle vedalaştıktan sonra yine Üstüner ailesi olarak büyük sorunumuzla yalnız kalmıştık. Tuna bana aldırmayacağını, otoritesini sarsmayacağını gösterir şekilde kot gömleğinin kollarını kıvırıp saatine baktı. "Hemen çıkmazsak uçağı kaçıracağız," dedi buyurgan bir tavırla.

"Aşkım, ben o uçağa binemem, gerçekten binemem," demiştim ki, Tuna bavulları dışarıya çıkarmaya başladı. Yeniden kapıda görünüp seslendi. "Oğlum gel, Havai'ye gidiyoruz."

Küçük işbirlikçi oğlum bana nispet yaparcasına uçağını da alıp babasının kucağına koştu. Ellerini çırptı ve "Fafayiiii," diyerek bağırdı.

Kurumsal Kasıntı'm beni orada bırakıp, oğluyla dışarıya çıktı. Peşinden koşmak için ne bulduysam ayağıma geçirdim. Bahçeye çıkar çıkmaz "Aşkım lütfen!" diye inledim.

"Faffayi fufff. Anne gel," diyen Umut coşkuyla uçağını havaya süzmeye devam ederken kocaman gülümseyip bana baktı. O tatlı, ısırmalık yüzünü, o tombik ellerini öpmek için kıvrandım ama sorunumu unutmamalıydım. Tuna oğlumuzu adeta kaçırıp arabanın arka tarafındaki bebek koltuğuna yerleştirdi. Ardından bavulları tek tek bagaja attı. Benim bavulum hariç. Onu alıp yanıma koymuştum. Gitmeye niyetim olmadığını göstermeye çalışıyordum ama kocam o kadar otoriter ve o kadar Uranüslüydü ki katiyen bana aldırmıyordu.

Her şeyi arabasına tıktı. Ben ve bavulum hariç!

Kollarımı göğsümde buluşturup omuzlarıma hafifçe değen kısa saçlarımı savurdum. "Beni de bagaja mı tıkacaksın?" diye bağırdım.

Tuna o an bana döndü. Yüzünde sert bir ifade vardı. Sonra gözlerini yavaşça aşağıya indirdi. Beyaz, geniş bluzumun üstünden sinirle bağladığım kollarıma baktı. Ardından daha aşağıya, kısa şortuma gözlerini kenetlendi.

"Çok güzelsin sevgilim," dedi ansızın.

Kollarım şaşkınca çözüldü. Bu cümle öylesine iyi hissettirdi ki, kriz ortasında bile beni böyle dağıtabildiğine şaşırdım. Kendimi toparladım ve ödün vermedim. "Bunu söylemek için doğru bir zaman değil!"

Tuna aksi gibi "Söyle!" dedi sertçe. Bir yandan bana doğru geliyordu. Güneş tam karşıdan vurduğu için tişörtünün yakasına taktığı güneş gözlüğünü gözlerine geçirdi.

Bu kadar yakışıklıyken ona itiraz etmem ne kadar da zordu! Buna rağmen yeniden savurdum saçlarımı. "Şimdi söyleyemem. Sana kızgınım."

"Söyle!"

"Anne, şöyle," diye bağırdı Umut uçağını havaya fırlatırken.

Oğluma gülümsedim ama kocama döndüğümde yeniden somurttum.

Tuna yanıma kadar geldi. Uzun boyu, hiddetli tavrıyla beni nasıl kontrol edeceğini iyi biliyordu. "Deniz," diye fısıldadı. "Söyle!"

"Of, seni seviyorum, tamam mı lanet olası Kurumsal Kasıntı! Seni çok seviyorum!"

"Ve benimle geliyorsun!"

"Gelmiyorum!"

"Tam da şimdi geliyorsun!"

"Zorla mı?"

"Aynen öyle," diyen kocam ben henüz ne olduğunu anlamadan eğildi ve beni omzuna attı.

Ağzımı kapatmayı bile unuttum. Tuna o güçlü omzunda beni taşırken, eğilip bavulumu da aldı ve bizi tam da aracın bagajına atmak ister gibi oraya götürdü.

"Bırak beni! Gelmiyorum işte. Seni Kurumsal Egoist!" diye bağırdım.

Umut da bağırdı. "Kuyumsal baba!"

Tuna valizimi bagaja attıktan sonra boştaki eliyle popoma acıtan bir şaplak indirdi. "Oğlumuza kötü örnek oluyorsun," dedi.

İnledim. "Uranüslü Manyak!"

"Uyanüş mayyak fufff," diyen oğlumuz anne babasının kavgasından uzak uçağıyla oynarken "Umut söyle oğlum. Baba pis," diye bağırdım.

Umut bana sertçe baktı! O ufacık suratında bariz bir öfke vardı. Babasının omzunda olan annesine şaşırmadan "Anne pis," dedi.

"Seni gidi küçük Kurumsal Hödük... Babanın işini hallettiğimde popunu ısıracağım bekle sen!"

"Fafayii fuff," diyen Umut beni yine bir taraflarına takmadı, kocam alayla güldü ve ben saniyeler sonra kendimi cipinin ön koltuğuna oturmuş halde buldum. Beni bıraktıktan sonra bagajı kontrol eden kocama aldırmadan araçtan indim.

Tuna sıvışmaya hazırlandığımı fark etti ve "Orada kal!" diye tısladı.

Kaldım... Korkuyla hem de... Uçaktan deli gibi korkuyordum ve Tuna'nın otoritesine rağmen kaçmaya çok yakındım.

Bagajı sertçe kapattıktan sonra yanıma geldi. Gözlüğünü artistik bir hareketle çıkardı ve beni o muhteşem, yeşil gözleriyle titretti. Ardından ellerini iki yanımda beni kafese alır gibi arabaya yasladı.

"Sana zarar gelmesine izin vermem!" dedi öylesine gergin.

"Biliyorum," dedim üzüntüyle. "Ama ben kork..."

Sağ eliyle yüzüme dokundu. Saçlarımı itti ve yanağımı okşadı. Az önceki sert tavrında ciddi olmadığını gösterir gibi gözleri keyifle bakıyordu. "Korkma sevgilim," dedi sımsıcak bir sesle. Taahhüt eder gibi devam etti. "Benim yanımda güvendesin."

Güvende olurdum biliyordum ama ısrarla direndim. "On dört saatlik bir uçuştan bahsediyoruz. Dayanamam."

"Hissetmeyeceksin bile."

"Nasıl?"

"Uçuşu kapattım ve her şey sadece senin konforun için?"

"Ah, gerçekten mi?"

"Elbette. Senin rahatsız olmana en başta ben izin vermem."

"Pilotlara uçağı hiç oynatmadan uçurmalarını da söyledin mi?"

"Tek bir sarsıntıda onları aşağıya atacağımı da ekledim."

"Yaparsın," dedim gülümserken.

Sevdiğim adam "Senin için yaparım," dedi hafifçe sırıtıp.

"Peki," dedim o an mutlu bir kabullenişle. İçimde büyük bir huzur vardı. "Kendimi sana bırakıyorum."

"Kendini bana bırak," dedi ve üzerime eğildi.

"Öp beni!"

"Zevkle."

Yükseldim ve Tuna beni öptü. Elleri belimden kalçalarıma inerken oğlumun sesiyle zoraki koptuk.

"Anne!" diye feryadı basan oğlum anlaşılan bizi görmediği için korkmuştu.

Koşarak yanına gittim. Kollarını uzatıp kucağıma atlamaya çalıştı. "Az önce anneni pipine takmıyordun, oğlum. Tabii zora düşünce anne diye ağlarsın ama..."

Umut hıçkırırken elimle yumuşak, şişkin, ıslak yanaklarını sildim. Hemen gülümsedi. "Anne fafafayi," dedi yine tükürüklerini yüzüme saçarken.

Boynunu öperek gıdıkladım onu. Oğlum da bana sokulurken bir el sırtıma indi.

Tuna'ya döndüm. Varlığı kadar güven veren başka hiçbir şey yoktu. Alnımdan öptü. "Deniz'im," dedi yoğun bir duygusallıkla.

Yanıt verdim. "Aşkım... Artık gidelim ve Üstüner ailesinin gücünü Amerika'ya gösterelim. Ah İlkim'e de uğrarız değil mi?"

Tuna oğlumuzu kucakladı. Tek koluyla onu rahatça tutarken, diğer kolunu bana doladı. "Elbette. Birkaç gün orada kalmamız konusunda Martin fazla ısrarcı oldu, söz vermiştim."

"İkizlerini de görmüş oluruz. Çok merak ediyorum onları. Umut için de iyi olur."

"Sen nasıl istersen, sevgilim. Ama bana iyi olduğuna dair söz vermen gerekiyor. Uçağa gerçekten binemeyeceksen başka bir tatil düşünürüz."

"Okyanus ötesinde bir yerde tatil yapmayı ben istemiştim. Doğrusu uçağa bineceğim aklıma bile gelmemişti ama maden suçlu benim cezamı da çekmeliyim. Hem yanımda sen varsın, oğlumuz var. Korkunun canı cehenneme."

"Benim çılgın kadınım hiçbir şeyden korkmaz."

"Sen varsan evet."

"Ben yanındayım. Seni bir saniye için yalnız bırakmaya niyetim yok."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Umut atıldı. "Seni sefiyoyum."

İkimiz de gülümsedik. Aynı anda fısıldadık. "Büsbütünüyle!"

Umut "Füsss," dedi ama devamını getiremeyecek kadar zor bir kelime olduğu için yerine tükürük saçtı. Kendimi son anda kurtardım ve ıslak saldırısından kaçmayı başardım. Bu defa hedefi babasıydı ve oğlum bugün ki nankör, satıcı taraflarını affettirerek babasını on ikiden vurmuştu. Kahkahayla gülerken Tuna yüzünü sildi. "Oğlum babaya değil, anneye yapacaksın bunu."

Dil çıkardım ve kahkaha atmaya devam ettim. Saniyeler sonra nefes almaya çalışırken aileme büyük bir aşkla baktım. Kocaman, dev gibi bir mutluluğun başrolünü bana veren sevdiğim adama, Tuna'ya gülümsedim. Yakışıklı yüzüne aynı derin gülüş yerleşti.

Mutluluk ne kadar da güzeldi...

SONSÖZ

"Umut'u ne zaman getireceksiniz bana?"

Belgin Hanım'ın hevesli sesi genç adamı kötü haber vermekten alıkoydu. Bu hevesi kırmamaya özen göstererek "Belki hafta sonu," dedi. Oysa hafta sonu için ailesiyle bir planı vardı ama bunu halasından gizledi.

Kadın Tuna'nın içini okumuş gibi, "Eğer bir yerlere gidecekseniz Deniz'le, siz takılın ama Umut'u bana bırakın. Çok özledim aşkımı," dedi.

Tuna Üstüner onun bu ısrarı karşısında hafifçe sırıttı. Belgin halası zor bir kadın olabilirdi ama Umut'tan sonra bütün yelkenleri suya inmiş, hata sele kapılmıştı. Üstünerlerin seline... Deniz'in sayesinde olmuştu bu. Onun karakterinin bir yansımasıydı. O deli kızın yakınında olan birinin ona direnmesi ne mümkündü? Deli dolu, hayat ve neşe dolu karısı, Belgin halası gibi ilkelerinden ödün vermeyen bir kadını bile cıvıl cıvıl birine dönüştürmüştü. Umut'tan sonra Belgin Hanım zırhını çıkarmış ve tamamen teslim olmuştu. Tuna, bu kadının saatlerce bir çocukla konuşacağına gözleriyle görmeden inanmazdı ama ne zamanki Belgin halasıyla Umut'u oyuncuklar üzerine konuşurken görmüştü işte o zaman anlamıştı. Önce Deniz, sonra oğulları Umut, son kaleyi de güzellikle fethetmişti. Belgin Üstüner, Umut'a tek tek bütün oyuncakların renklerini öğretmişti bir keresinde. Umut'un favorisi kırmızı arabasıydı. O günden sonra Belgin Hanım ona bir sürü kırmızı oyuncak almıştı.

Kadın telefonu kapatmadan önce "Ona yeni bir kıymızı ayaba alacağımı söylemeyi unutma," dedi Umut'un bozuk konuşmasını taklit ederek.

Tuna yapay bir bezginlikle "Evde kırmızı araba koleksiyonumuz oluştu. Bence hiç gerek yok," diye yanıt verdi.

"Olsun, sen söyle yine de."

"Peki, ama böyle gidersen seni kırmızılı arabalı büyükanne sanacak."

"Geç dalganı Tuna Bey, torunumla benim arama giremeyeceksin."

"İnan hiç böyle bir niyetim yok," diyen genç adam keyifli sesiyle "Hatta mümkünse birkaç gün bizden uzak tut da kafamızı dinleyelim. Torunun çok geveze..." diye devam etti.

"Annesine çekmiş. Ondaki çene kimde var?"

"Senin de Deniz'den aşağı kalır yanın yok."

"Altı milyar insan toplanıp konuşsak Deniz'in hızına yetişemeyiz!" diyen Belgin Hanım şen bir kahkaha attı. "Ay senin cadın gelmeden kapatayım, duyar muyar ömrüm boyunca dilinden kurtulamam. Sahi, o nerede? Yarın alışverişe çıkmak istediğimi söyleyecektim."

Tuna da Deniz'i merak etmişti ve doğrusu onu fena halde özlemişti. Neredeyse yirmi beş dakikadır ortadan kaybolmuştu. "Umut'u uyuttuktan sonra kahve yapacaktı. Sanırım yine yanlış bir şeyler yaptı, mutfağı topluyor olabilir."

"Ay batırmıştır yine her yeri."

"Tarzı o. Batırmayı seviyor."

"Deli o deli. Yine de kızamıyorum ona."

"Kızamazsın çünkü onu seviyorsun," dedi genç adam küstahça.

Belgin Hanım yapmacık bir şekilde ofladı. "Ah sanki başka çarem mi var?"

Elbette başka çaresi yoktu. Tuna hafifçe gülümsedi. Belgin Hanım uzun zaman önce Deniz hakkında sabit fikirli olmaktan vazgeçmişti. Tuhaftır ki, ikisi de oldukça iyi anlaşmaya başlamışlardı. Elbette ikisi de diğerine göre daha baskın olmak istediği için ufak tefek laf vurmalar oluyordu ama bir süre sonra gülüşerek unutuyorlardı. Belgin Hanım pek fazla itiraf etmese de, Deniz'i sevdiğini herkese belli etmişti. Tuna önceden beri bunu fark etmişti. Söylemekten çekinmedi, Belgin Hanım da itiraf etmekten kaçınmadı.

Bu konu üzerine bir süre daha birbirlerine takılıp vedalaştıktan sonra telefonu kapattılar.

Genç adam o andan itibaren karısını görme isteğine yenik düştü. Ancak bir görüşme daha yapması gerekiyordu. Yarın ki toplantı için Selçuk Bey'den alacağı bir bilgi vardı. Numarayı aramıştı ki, odanın aralık kapısı hafifçe açılmaya başladı. Yarı aralık kapı adeta kendi kendine usulca açılınca genç adam aramayı sonlandırıp oraya baktı. Kapı, loş ışık altında gerilim filmlerden bir sahne gibi arkasında kimse olmadan açılıyordu. Bir süre sonra gizem çözüldü. Orada biri vardı. Kapının dibinde minicik biri... Gizlendiği yerden çıkıp beyaz pijamaları, çıplak ayaklarıyla tek eliyle gözünü ovuşturup ufacık ağzını kocaman açıp esneyen Umut Üstüner!

"Anne?" diye sordu küçük çocuk.

Genç adam yerinden kalkıp oğluna yürüdü.

"Baba, anne neyde?" diye sordu Umut, neredeyse ağlamak üzereydi. Minik dudakları titriyordu ve gözleri dolu doluydu.

"Anne, mutfakta oğlum," diyen genç adam eğilip oğlunu kucağına aldı.

"Fuffakta mı baba?"

"Evet oğlum, sen niye uyandın?"

Umut bu soruyu anlamamış olarak dudaklarını büzdü. Bir saniye sonra yeniden esnedi. Tuna oğlunun uykudan uyanıp yan taraftaki odasından doğrudan buraya geldiğini anladı. Onu sımsıkı sardı güçlü elleriyle.

Umut babasının kucağında taşınırken boynuna sarıldı ve başını genç adamın çenesinin altında göğsüne yasladı. Hırıltılı uykulu sesiyle "Baba masal?" diye söylendi.

Tuna sıkıntıyla "Oğlum, ben masal anlatmayı bilmiyorum," dedi. Küçük oğlu anlasın diye kelimeleri yavaş yavaş söylemişti.

Umut isyan eder gibi minik, şişkin ayaklarını salladı. "Baba masal istiyoyum."

Genç adam kaşlarını çatıp düşündü. Bu işlerden anlamıyordu ancak oğlunu reddetmezdi. Deniz'in zaman zaman onu uyutmak için söylediği bir sürü masal vardı. Tatlı karısı işaret parmağını dudaklarına götürüp *sessiz ol,* iması yaptıktan sonra aptal

bir ormanda geçen aptal bir sürü hayvanla dolu bir şeyler anlatıyordu ama genç adam karısını izlemekten onun dediklerine hiçbir zaman odaklanamamıştı.

Hatırlamak ister gibi düşününce Umut minik parmaklarını babasının çenesine yasladı. "Baba masal," diye yineledi.

Tuna kısık sesle başladı. "Bir varmış..."

Çocuk kafasını kaldırıp heyecanlı gözleriyle merakla sordu. "Biy yok muymuş baba?"

"Evet, oğlum," dedi genç adam sabırla. "Bir varmış bir yokmuş."

"Biy vay mıymış baba?"

Keyifle gülümsedi genç adam. Oğlunun espri anlayışı şimdiden iyiydi. Ne söyleyeceğini pek de bilemeyerek devam etti. "Bir varmış oğlum, bir yokmuş."

Umut bozuk Türkçesiyle tekrarlardı. Tuna oğlunun alnına öptükten sonra onun ilgileneceği detaylar katarak masalını anlatmaya başladı. "Büyük, kırmızı ormanda..."

Minik oğlan yeniden araya girdi. "Kıymızı oyman!"

"Kırmızı ormanda güçlü bir aslan yaşarmış."

Umut mırıldandı. "Aslan yaşaymış."

"Aslanın kocaman elleri varmış."

"Ayaklayı vay mı baba?"

"Varmış oğlum. Kocaman ayakları varmış."

Çocuk hevesli gözlerini açıp bağırdı. "Kocaman!" Ardından küçücük kollarını yeniden babasının boynuna sardı ve sesli bir şekilde esnedi.

Son kelimeler itinayla tekrarlanırken Tuna Üstüner hayatındaki tek masal macerasının kısa sürede bitmesini umdu. Aptal bir kırmızı ormanda, kocaman elleri ve ayakları olan bir aslanla ne yapacağını pek bilmiyordu. Bu iş kesinlikle bir şirket idare etmekten daha zordu. Kararlıca devam etti. "Aslanın ormanında bir de tilkiler varmış."

Umut yineledi. "Vaymış."

"Tilkiler aslanı yakalamak istemişler. Onu yakalamak için büyük bir tuzak hazırlamışlar. Aslan bir gün ormanda giderken ayağı kaymış. Küçük bir diken ayağına batmış ama eğilip bakınca

bunun bir diken değil bir çiçek olduğunu görmüş. Aslan o çiçeği çok sevmiş."

Pekâlâ, minik oğluna hikâye anlatıyordu ama iki yaşında bir çocuk için geliştirebileceği bir hayal dünyası yoktu. Tuna Üstüner gerçeklerle yola çıkıp kendini hikâyesini hayali bir orman içinde anlatıyordu. Şüphesiz o güçlü, kocaman aslan kendisiydi, önce ayağına batan ama dikkatlice bakınca eşsiz bir çiçek olan o dikenli şey de, Deniz oluyordu. Tilkilerin kim olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Genç adam sırıtırken Deniz'den uzak ve onun kesinlikle duymasını istemediği bir hikâye anlattığı için mutluydu. O geveze karısının çenesini kim çekebilirdi ki?

"Ah, demek aslan bir çiçeğe takıldı ha?"

Kahretsin! Deniz'di bu! Ne zaman gelmişti? Tuna hafif gergin bir ifade ile kapıya yaslanmış ve *yüzünde seni yakaladım* bakışı olan sevdiği kadına döndü.

"Sessiz ol," dedi az önceyi unutturmak ister gibi.

Deniz iki eli arkasında birleşmiş, hin bakışlar ve kesinlikle alaycı bir gülüşle yavaşça yürümeye başladı. Umut'a bakıp "Uyumuş," dedi

Tuna eğilip oğluna baktı. Aralık minik dudaklarının arasından huzurlu soluklar çıkıyordu. Ne ara uyuduğunu kim bilebilirdi ki? Sanki yıllardır uyuyor gibi çoktan dalıp gitmişti. Onu götürüp kendi büyük yataklarına yatırdı. Minik oğlan kaşlarını çatıp homurdanarak yataktan döndü. Tuna yeniden doğrulur doğrulmaz karısına baktı. Kızın yüzünde neredeyse duygusal bir ifade vardı ve bakışları da oldukça anlamlı, derindi. Ne olduğunu soracaktı ki Deniz hızla kendini onun kollarına attı. Öyle ki genç adam hafifçe geriye sendeledi.

"Sevgilim?" dedi karısını dudaklarına yapışmadan önce.

Aslında önce yapışan Deniz'di. Genç kız ayak parmakları üzerinde yükselip fütursuzca kocasının dudaklarını buldu. Onu, içini her an coşturan bir aşkla öperken Tuna kızın belini kuvvetle sıktı. Sağ elini ensesine götürüp saç diplerini kavrarken, onu biraz daha yapıştırdı kendine.

Deniz saniyeler sonra öpücüğe ara verip "Aşkım," diye inledi. "Söyle!"

Adam gülümsedi. "Seni seviyorum."

Ansızın kızı çekip yataktan uzaklaştırdı. Umut'un yeniden uyanmasını istemiyordu. Deniz'in ayaklarını yerden kesip odanın geniş pencereleri olan bölümüne götürüp "Sen söyle!" dedi kati bir sesle.

Genç kadın gözlerini kapatıp inledi. "Ah seni seviyorum Kurumsal Romeo'm. Seni seviyorum Uranüslüm... Bütünüyle seviyorum. Büsbütünüyle..."

Tuna karizmatik bir gülüş attı. Ellerini yavaşça Deniz'in kalçasına indirirken tam kulağının dibinde bir hışırtı sesi duydu. Kızın elinde her ne varsa boynuna sarıldığı için sesini net duyuyordu. "Bu da ne?" diyerek Deniz'in bileğini kavradı.

Genç kız dudağını ısırıp utanarak baktı ona. "Sen..." dedi elindeki katlanmış kâğıdı gösterip. "Bana mektup mu yazdın?"

Tuna hızla kâğıdı kaptı. Okuduktan sonra çapkınca ve oldukça küstahça gülümsedi. "Eski bir şey. Nereden buldun?"

"Yemek kitaplarımı bakmak için kitaplığı karıştırırken tesadüfen buldum. Neden bana vermedin? Sahi, ne zaman yazmıştın?" diye sordu genç kız.

"Seni ailenden istemeye gelmeden önce. Sen Erzurumda'yken. Sanırım âşık olduğum kadını biraz özlemiştim."

"Ah biraz mı? Kurumsal Kasıntılar Ligi'nin bir numaralı oyuncusu Tuna Üstüner, karısına aşk mektubu yazıyor ve sen buna biraz özlemek mi diyorsun?"

"Pek de aşk mektubu sayılmaz, bebeğim. Orada da dediğim gibi bu işlerden anlamam."

Deniz gözlerini kısıp muzipçe baktı. "Evet, romantik edebiyata konu olacak kadar tam anlamıyla bir aşk mektubu olmasa da, yazdığın şeyleri o kadar sevdim ki... Çok tatlı ve çok kurumsalsın. Orada bile bana emrettiğine inanamıyorum."

"Bu yüzden mi kollarıma atladın?"

"Evet... Mektubu bulup okur okumaz sana koştum. İstediğin gibi yaptım. Söylemene gerek yok, her zaman kollarına atlamaya hazırım, seni her zaman istiyorum."

"Seni her yerde istiyorum," dedi genç adam.

"Kırmızı ormanda bile mi?"

"Orada bile..."

"Oldukça iyi bir hayal gücün var. Belki bunu yazmalıyım ha?"

"Bir çocuk kitabı mı?"

"Ya da aşk romanı..."

Tuna, Deniz'in üzerine biraz daha eğildi. "Kırmızı ormanda değil ama başka bir yerde geçen muhteşem bir aşk hikâyesi biliyorum bebeğim."

"Üstüner Holding'de mi geçiyor?" diye sordu genç kız.

Tuna sırıttı. "Evet, orada bahtsız bir adamın başındaki püskülü bir beladan bahsedebilirsin."

"Adam kasıntı ama değil mi? Oldukça kibirli, küstah ve ukala."

"Kadın zırdeli, inatçı ve oldukça beceriksiz..."

"Hmm," diyen Deniz biraz naz yapmak için suratını asmıştı ki, Tuna devam etti. "O kadın ayrıca oldukça güzel, fazlasıyla ateşli ve bir hayli tatlı."

"O adam da dünyanın en yakışıklı erkeği. Mükemmel bir patron ve zavallı kızları baştan çıkaran bir etkiye sahip."

"Ama o adamın ilgi duyduğu tek bir kadın var."

"Evet, ama kadın önce bir sürü sıkıntı yaşatıyor. Dağıtıyor birazcık. Adamın başına gelen kötü bir şaka gibi..."

Tuna kızı sertçe çevirip duvara yasladı. Kısık sesiyle dudaklarına doğru emreder gibi konuştu. "Hayır, o kadın o adam için sadece bir şans. Hayatta bir daha erişemeyeceği eşsiz bir fırsat..."

Deniz biraz yükseldi. Mesafeler gittikçe tükendi. "Ve o adam da o kadın için bir sebep. Hayatı güzel yapan tek sebep..."

Tuna onu kısacık bir an öptü. Beklemeye dayanamazcasına sabırsız ve sertçe. "Sonra ne oluyor?" diye sordu.

Genç kız gözlerini onun yeşil, koyu gözlerinden, dudaklarını hafifçe değen dudaklarından çekmeden düşündü. "Bu iki deli, tuhaf ve zıt demenin bile yetersiz kaldığı insan zorunlu olarak bir araya geliyor."

"Aslında kızın planları var... O bir gizli ajan."

Kocasının alaycı sesiyle Deniz dudaklarını büzdü. "Hıh, ne ajan, ne ajan! Pabucumun Ajanı işte..."

"Kitabın adı mı bu?"

"Ne?"

"*Pabucumun Ajanı.*"

Deniz'in gözleri kocaman açıldı. "Ah harika," dedi gerçek bir ciddiyetle. "Kesinlikle bu olmalı. Tamamen aşk üzerine kurgulanmış bir kitap... Beceriksiz bir himono onna ve kasıntı bir Kurumsal Egoist. Bu aşk harika olur. "

"Bu aşk zaten harika Deniz'im. Onu böyle yapan sensin."

"Ve sen," dedi genç kız.

Sonra aynı anda atılıp dudakları kenetlendi. Az önceki konuyu unuttular ikisi de. Tuna kızın yüzünü avuçlayıp "Sen olmasaydın yaşıyor olmazdım," dedi.

Deniz müteşekkir bir gülüş attı. "Asıl sen olmasaydın, ben nefes bile alamazdın. Seninle aşkı buldum, mutlu oldum. Dünyanın en tatlı oğluna sahibim. Bir kadınım, sevilen bir eşim, bir anneyim..."

"Ve her şeyimsin!"

"Sen de benim her şeyimsin," dedi genç kız. "Çocuklarımın babası..."

"Çocuklarımızın," dedi genç adam hafif bir azarlamayla.

Deniz gülümsedi. "Evet, çocuklarımızın derken dönüp oğluna baktı. Minik bedeni buradan bir karaltı gibi ufacık görünüyordu. "Küçük oğlumuz Umut... Ve şimdi de... Kim bilir belki kızımız..."

Tuna'nın yeşil gözleri şaşkınca açıldı. "Deniz," dedi sorar gibi. "Sevgilim, yoksa sen..."

Kız başını sallamadan önce kocasının elini tuttu ve dümdüz karnına yasladı. "Hamileyim, aşkım."

Genç adam birkaç saniye kendiyle baş başa kaldı. Aldığı bu müthiş haberi hazmetmeye çalışırken gülümsedi. Hafif, çapkın ve arzuluydu. İfadesi karizmasını yitirmeden "Kızımız," dedi. "Bu kelimenin ne kadar güzel olduğunun farkında mısın, sevgilim?"

"Seninleyken her kelime, her cümle... Her şey o kadar güzel ki..."

"Sana benzeyecek mi bu kız?"

"Bu bir felaket olmaz mı?" diyen Deniz şımarıkça dil çıkardı.

Tuna sırıttı. "Kesinlikle felaket olur! Annesini tüm erkek nüfusundan korumaya çalışırken, bir de kızım başıma bela olacak. Sanırım gerçek bir Kurumsal Katil olabilirim."

"Ah aşkım... Bu kadar sahiplenici, bu kadar korumacı ve tabii bu kadar kıskanç olmana bayıldığımı söylemiş miydim?"

"Bayıldığın çok şeyim var, değil mi?"

"Hmm," diyen Deniz gözlerini şuh bir bakışla kıstı. "Evet," dedikten sonra fısıldadı. "Beni sertçe öpmene de bayılıyorum."

Tuna Üstüner bu dakikadan, bu davetten sonra duramazdı. Karısını tıpkı bayıldığı gibi adeta hırsla, sertçe öpmeye başladı. O dudaklarını, sevdiği tadını, kokusunu adet sömürürken Deniz'i sıcak duvarla ondan daha sıcak kendi gövdesine yasladı. Kıyafetini çıkarmak isteyen elleri süratle harekete geçince Deniz nefes nefese ona engel oldu. "Dur," dedi solukları düzensizce alırken.

"Bu saniyeden sonra durmaya hiç niyetim yok. Hem kollarıma atlayan sendin."

"Evet, mektubunda küstahça buyurunca başkasını yapamazdım ama Umut uyuyor."

"Sessiz ol o halde," dedi genç adam. "Her zamanki çığlıklarını biraz dizginleyebilir misin?"

Deniz yapmacık bir şekilde Tuna'nın omzunu dürttü. "Çığlıklarım konusunda söz veremem ama zaten konu o değil. Umut her an uyanabilir. Ona tuvalet alışkanlığını öğretiyorum. Az önce de yatağından bu yüzden çıkmış olmalı. Çişi gelirse her an ayağa dikilebilir."

"O halde oğlumuz uyanmadan önce şu işi halledelim."

"Maksimum on dakikamız var ama burada mı?"

Genç adam sırıttı. "Duvarları hep sevmişsindir."

"Ah, kes şunu," diyen Deniz utançla kızardı. Birlikte olurken edepsiz sözler ve isteklerde bulunmak kolaydı ama başlarken bunlar hâlâ utanç veriyordu. Konuşmak yerine kocasının dudaklarına kapandı. O sırada mektup elinden düştü. Çıkan hafif sesle genç kız kendini çekti. "Mektubu da şu hastanedeki çakma nikâh kâğıdımız ve CV'min yanına mı assak?"

"Tuna Üstüner'in utanç tablosu olarak mı?" diye sordu genç adam.

Deniz kıkırdadı. "Gurur tablosu... Kim demiş benim kocam Kurumsal Kasıntı diye... O tanıdığım en romantik erkek."

"Kes sesini ve şunu çıkar," diyen genç adam kızın tişörtüyle uğraşırken muzipçe konuştu. "Süremiz dolmadan sana kavuşmak istiyorum."

Genç kız hevesle tişörtünü başından geçirip çıkardı. Elleri kocasının bedenine yapışan beyaz gömleğine giderken, odanın içinden net duyulmayan bir ses çıktı. İkisi de aldırmadı ve kendilerini kaybedercesine öpüşmeye devam ettiler.

Bu defa ses durmadı ve bağırdı. "ANNE ÇİŞ!"

İkisi de aynı gülümsediler. Deniz kendini çekerken "Oğlun tam bir baş belası," dedi.

Tuna ellerini karısından zorlukla çekti. "Zamanlaması mükemmel. İyi bir iş adamı olacak."

"Hangi zavallı kızın başını yakacak?" diyen Deniz yatakta oturup oraya buraya kıvranan minik oğluna baktı.

Umut gözlerini ovuşturup uyanmaya çalışırken öne uzattığı minik dudaklarından ağlamaklı bir sesle "Anne çiş," diye yeniden söylendi. Ardından seslere döndü ve anne babasını görünce hevesli kollarını kaldırıp gülümsedi.

"Geliyorum aşkım," diyen Deniz, Tuna'yı üzerinden itmeden önce "Söyle!" dedi.

Genç adam karısının alnından öptü. "Seni seviyorum."

Deniz tekrarladı. "Seni veriyorum."

Aynı anda fısıldadılar. "Büsbütünüyle!"

Umut ekledi. *"ANNE ÇİŞ!"*

SON

Deniz....

Kasvetli karanlığıma doğan güneş, fırtınalarıma inatla direnen çiçek, dalgalarını vurdukça kayalarımı ufaltan hırçın Deniz'im.

Hayatım hep bir yalan üstüne kuruluydu...
Boş yere ve faydasız çabalarda tükenen, kendi bencilliğimde yitip gittiğim, yalnız bir dünyada sensiz yaşıyordum. Senden önce kördüm, amaçsızdım, kim bilir belki de yarı yarıya ölüydüm. Bir gün bir yerden çıktın karşıma, beni buldun, benim oldun ve bana eşsiz bir dünya sundun. Öfkeli, katlanılmaz bir adamken bir kadın uğruna her şeyi silecek birine döndüm.
O kadın sendin. Sensin, her zaman sen olacaksın!

Beni delirten, beni delirtmeye devam eden sen...
Ömrümün tümünde senin çeneni çekmeyi, başımı şişirmeni kabul ederek sanırım kendi kuyumu kazdım.
O kuyuya düşmek bile harika, bebeğim. Seninle saatleri, günleri, asırları boş boş geçirmeye bile razıyım...

Seninle en anlamsız konularda atışmayı, seninle en nafile kavgalarda inatlaşmayı bile seviyorum. Seni öperek susturmayı ve kollarımda kendinden geçişini... Sanırım bunu her şeyden çok seviyorum. Her neyse... Aslında bu mektubun amacı romantik zırvalıklarla dolu bir aşk itirafı yapmak...Yapmaya çalışmak ama başaramamak. Cenesi çalışan sensin...Kahretsin! Benim ağzım iyi laf yapmaz ve anlaşılan o ki, yazmaktan da pek anlamıyorum.

Ana fikir şu ki; bu mektubu okur okumaz, hemen bir yerlere fırlat ve kollarıma gel. Nerede olursan ol, beni bul ve mümkünse üzerime atla!
Seni seviyorum Deniz'im...

Seni gezegenlerden öte, dünyadan bağımsız, Uranüs'ten daha büyük seviyorum...
Seni bütünüyle seviyorum, büsbütünüyle...Sonsuza kadar aşığın, çocuklarının babası, kalbinin tek sahibi, Kurumsal Kasıntın ve Uranüslu kocan...

Tuna...